

Giới thiệu Tân Hôn Phòng

Truyện Tân Hôn Phòng, hạnh phúc luôn khởi đầu bằng một tình yêu đắm say, lãng mạn, con đường kiếm tìm hạnh phúc của họ từ lúc còn đơn thân cho tới khi hướng tới một cuộc sống hôn nhân với những mong ước về gia đình hạnh phúc.

Hai người yêu nhau từ hồi còn là sinh viên đến nay cũng được nhiều năm và họ đã có công việc riêng cho mình nhưng khi hướng tới mục đích chung đó chính là xây dựng một tổ ấm một gia đình hạnh phúc thì hai bắt đầu có những quan điểm ngược lối, sau khi trải qua thời gian căng thẳng đó thì hai đã nhận ra đâu mới chính là giá trị đích thực của tình yêu.

Có tình yêu thì mới hạnh phúc và ngôi nhà có tình yêu thì mới gọi là một gia đình. Hạnh phúc của hai người chính là cùng nhau sống chung dưới một mái nhà chỉ có anh và em

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Có lẽ, thiên tính của người phụ nữ là “xây tổ ấm” nhưng yếu tố quan trọng để tạo nên một tổ ấm lại chính là ngôi nhà. Một mái nhà ấm áp, một người đàn ông để yêu thương và một bộ đồ gia dụng ưng ý cũng đủ làm thỏa mãn niềm mơ ước của Tiểu Lạc về một gia đình hạnh phúc.

Lâm Tiểu Lạc thường ngủ say đến nỗi người bạn trai sống chung với cô là Trình Hạo đã gọi cô là “heo con vô dỗi”. Anh thường trêu rằng, khi đã ngủ thì có khiêng đi bán, cô cũng không hề hay biết. Nếu không phải một buổi tối Chủ nhật nọ Tiểu Lạc thức khuya thì cô sẽ không thể biết được Tần My, người hàng xóm cùng thuê trọ, ngoài công việc phiên dịch xuất sắc ra, còn rất có tố chất trở thành một ca sĩ có “giọng ca vàng”.

Tối hôm đó, Tiểu Lạc ngồi lì bên chiếc máy tính bận rộn xử lý bản thảo cho chuyên đề mới nhận, trong khi Trình Hạo thư thái ngồi xem ti vi, vừa xem vừa cười vui vẻ. Cùng là một ngày cuối tuần, vậy mà một người phải làm thêm giờ, trong khi một người nhàn rỗi ngồi xem ti vi, sao lại bất công như vậy chứ? Tiểu Lạc nhăn nhó nhìn Trình Hạo:

“Anh chàng “đẹp trai” kia ơi, qua đây mát xa cho em một chút đi! Viết chuyên đề đúng thật không phải là việc dành cho con người mà.”

Thực ra không phải cô mệt mà là cô không cam tâm. Cô hơi gai mắt khi nhìn cảnh Trình Hạo hưởng thụ an nhàn trong khi mình vất vả như vậy.

“Tuân lệnh, sếp Lâm.”

Trình Hạo bấm nút tạm dừng, bò ra khỏi giường rồi lật đặt đến bên cạnh Tiểu Lạc, nhẹ nhàng bóp vai cho cô.

“Thoải mái không?”

“Tạm được, nhưng không đủ lực, giống như kiến bò ấy, phải mạnh tay hơn một chút nữa.”

“Thế này thì sao?”

Nói xong, bàn tay trái của Trình Hạo không chịu an phận đã luồn vào bên trong lớp áo ngủ của Tiểu Lạc, trượt xuống trước ngực cô.

“Bảo anh mạnh tay hơn một chút chứ có nói anh phải di chuyển vị trí đâu. Thôi, thôi, anh về chỗ nghỉ ngơi trước đi! Em vẫn chưa làm việc xong, đừng có mà dụ dỗ em!” Tiểu Lạc gỡ bàn tay của Trình Hạo ra rồi cười gian tà: “Anh đi nằm trước đi, lát xong việc em sẽ đến “tiếp chiêu” với anh. Ok?”

“Nhớ đấy nhé!” Trình Hạo bắt chước giọng điệu của cậu bé bút chì Shin[1] để nói với Tiểu Lạc.

[1] Shin - cậu bé bút chì là truyện manga của tác giả Yoshito Usui, Nhật Bản. Nhân vật chính của truyện là cậu bé Shin năm tuổi trong một gia đình Nhật Bản, cha là Trưởng phòng một công ty và mẹ ở nhà làm nội trợ.

“Thôi, anh đừng chần chừ ở đây nữa, chuẩn bị tinh thần và dưỡng sức đi, để lát nữa xem em giải quyết anh như thế nào.” Thực ra, Tiểu Lạc cứ mạnh mẽ thế cho oai thôi, chứ xử lý xong bản thảo cô đã quá mệt rồi, còn sức đâu mà làm gì nữa.

“Vậy em phải nhanh lên nhé, cứu người như cứu hỏa đấy...” Trình Hạo không hề để ý xem Tiểu Lạc có thật sự muốn “giải quyết” anh hay chỉ là giả vờ tỏ vẻ như vậy nhưng anh vẫn mang bộ dạng nóng lòng chờ đợi như mọi khi. Thực ra, anh đang đợi Tiểu Lạc cùng đi ngủ. Nếu là ngày thường thì lúc này anh và Tiểu Lạc đã nằm trên giường cùng nhau đi ngủ rồi. “Bed time” chính là thời gian sau khi tắm xong, hai người ôm nhau nằm trên chiếc giường ấm áp và thoải mái. Đó cũng chính là giây phút cả hai cảm thấy hạnh phúc nhất trong ngày, cũng là chuyện không thể thiếu trong đời sống vợ chồng của họ. Không nhất thiết phải làm gì đó, chỉ cần nằm trong vòng tay nhau cùng tận hưởng cảm giác ấm áp, hạnh phúc cũng đủ để giấc ngủ đến nhanh hơn và sâu hơn.

Khi Tiểu Lạc hoàn thành bản thảo thì đồng hồ đã chỉ hơn một giờ sáng. Trình Hạo lúc này còn nóng lòng giục giã, cuối cùng cũng không chờ được nên đã

ngủ say mắt rồi.

“Xì, đúng là nói khoác.” Sau khi tắm xong, cô nhẹ nhàng bước lên giường, ngắm nhìn dáng nằm cong cong giống như đứa trẻ co ro trong lòng mẹ của Trình Hạo rồi lại nhớ anh chính là người mỗi tối nằm ôm cô từ phía sau và hai người dán chặt vào nhau giống như một cặp thìa được đặt làm sẵn. Tiểu Lạc bắt gặp mỉm cười, cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

“Em viết xong rồi à?” Trình Hạo khẽ hé cặp mắt đang ngái ngủ.

“Chà chà, còn nói người ta là ‘heo con vô dối’”. Em thấy anh mới chính là ‘heo con vô dối’”. Bảo anh đợi em, vậy mà anh lại ngủ trước từ bao giờ.” Tiểu Lạc giả bộ nói dối.

“Bây giờ vẫn còn kịp.” Vừa nói Trình Hạo vừa nhoài tới ôm Tiểu Lạc.

“A... a... a... a...”

“Hôm nay em có cần phải rạo rức thế không? Anh vừa ôm mà em đã kêu lên như vậy rồi. Nhưng mà anh lại thích thế.” Trình Hạo vẫn trong trạng thái chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Cái gì cơ? Ai kêu lên chứ? Anh đang nằm mơ đấy à?” Tiểu Lạc mơ hồ chẳng hiểu gì.

“Không phải em, vậy thì ai kêu chứ?” Rõ ràng Trình Hạo vừa nghe thấy có tiếng phụ nữ kêu rên khi bị sóc lên giường mà.

“Mau thành thật khai báo, vừa rồi có phải anh nằm mơ thấy cô nào không? Mơ thấy ai hả? Thành thật sẽ được khoan hồng, gian dối thì phải chịu tội nặng.” Tiểu Lạc lên cao giọng, nắm chặt tay Trình Hạo không cho cử động, đang chuẩn bị bắt nạt anh thì đột nhiên lại nghe thấy một hồi những tiếng ân ái ái liên tiếp.

Con ngái ngủ bao vây Trình Hạo đã bị chất giọng cao vút của Tiểu Lạc làm tiêu tan hết sạch. Lúc này anh mới phát hiện tiếng kêu ban nãy không phải của Tiểu Lạc mà phát ra từ phòng bên cạnh.

Người ở phòng bên là cô gái thuê chung căn hộ này với họ - Tần My. Lúc đầu, cô ta nói không có bạn trai, vì vậy hai người mới ưu tiên cho cô ta thuê lại một phòng còn trống. Nào ngờ, chưa đầy một tháng sau, Tần My không nói không rằng đã dẫn ngay về một người đàn ông quốc tịch Mỹ tên là Jack. Trước việc này, hai người cũng chỉ mắt nhắm mắt mở không có ý kiến gì. Dù sao thì mọi người đều là bạn thuê trọ với nhau, không dễ gì bám trụ ở nơi đất khách, hưởng hờ, người ta có bạn trai cũng không có gì sai trái cả.

Có điều, dù có bạn trai cũng không cần phải khoe khoang huyền ảo bằng thứ âm thanh như vậy chứ? Mà cô ta đang muốn khoe khoang cái gì đây? Khoe tiếng kêu của cô ta có ‘tổ chất trời sinh’? Hay là khoe bạn trai cô ta có bản lĩnh?

Tiếng thở gấp gấp của người đàn ông hoà lẫn với tiếng rên rỉ, nũng nịu của người đàn bà tựa hồ như tiếng hát vang lên trong màn đêm thanh tĩnh, vừa nhịp nhàng lại vừa sinh động.

“A... a... a...” Một loạt các âm thanh có âm điệu cao thấp, tiết tấu nhanh chậm kèm theo sự sung sướng khoái lạc của người hàng xóm truyền đến phòng Tiểu Lạc và Trình Hạo.

Ngày thường, Trình Hạo ngủ rất sớm. Anh chưa bao giờ gặp “buổi phát thanh khiêu dâm” trực tiếp như thế này nên đột nhiên cao hứng, liền ghé sát bức tường say sưa lắng nghe.

“Anh làm gì vậy? Có thấy vô duyên không?” Tiểu Lạc nói rất khê, cơ hồ sợ làm phiền “giọng ca vàng” hàng xóm

“Anh đang nghiên cứu mà, thật không thể hình dung nổi, Tần My gầy như vậy mà tiếng kêu sao lại to thế nhỉ!” Trình Hạo vừa lắng nghe vừa trả lời một cách vô cùng nghiêm túc.

Anh vừa phát biểu xong thì âm thanh của giọng ca nữ cao bên hàng xóm cũng đột nhiên tắt ngấm.

Tiểu Lạc đưa ngón trỏ lên môi để ra hiệu cho Trình Hạo im lặng, không chừng hàng xóm của họ đã phát hiện ra bức vách có tai mà dừng lại mọi động tác cũng nên. Tiểu Lạc cảm thấy hơi mất hứng. Có lẽ do tính cách của một người biên tập chuyên mục chuyện phiếm nên một khi bắt gặp trường hợp như thế này thì toàn bộ các tế bào trong cô đều rất nhạy cảm.

Trình Hạo cũng có cảm giác hụt hẫng và rời tai khỏi bức tường. Vừa mới khai trận sao lại kết thúc nhanh như vậy chứ?

Nhưng chỉ mấy giây sau, “giọng ca vàng” đã không phụ lòng “quần chúng” hâm mộ, lại tiếp tục một màn biểu diễn mới, âm thanh càng cao, trong và rõ ràng hơn. Trong đoạn nhạc cá heo “a... a... a...” đứt quãng còn không ngừng xen lẫn các từ “oh, yeah”, “come on baby”.

“Ồ, thì ra là nghi giữa hiệp. Kịch hay còn ở đoạn sau à?” Trình Hạo thở phào.

“Vừa rồi chắc là thay đổi tư thế chẳng?” Tiểu Lạc phân tích.

“Wow, trí tưởng tượng của em còn phong phú hơn cả anh đấy.” Trình Hạo giờ ngón tay cái ra hiệu báỉ phục.

“Thứ âm thanh này thật dễ mê đúng không anh?” Tiểu Lạc nhìn bộ dạng dán chặt tai vào bức tường, mắt mở to của Trình Hạo, cố ý nói móc anh.

“Khá dễ mê.” Nói xong, Trình Hạo liền cảm thấy nói những lời này trước mặt Tiểu Lạc không hợp cho lắm. Vốn là một sinh viên khoa học nên phản ứng của anh khá linh hoạt, ngay lập tức anh ra chiều “mỹ nam kê” để lấy công chuộc tội. Anh nhào tới ôm chặt Tiểu Lạc vào lòng rồi thì thầm bên tai cô: “Đứng bên hồ ngắm cá, chỉ bằng lui về đan lưới.”

Không biết là Trình Hạo đã lâu không “xuất quân” nên tinh thần rất hưng phấn hay do ảnh hưởng của những âm thanh từ phòng bên cạnh mà lần này anh thể hiện vô cùng sung mãn và mãnh liệt. Giống như một dũng sĩ hiếu thắng, anh nóng lòng xung phong lên trận tiền, không đợi Tiểu Lạc đồng ý đã ngay lập tức tiến thẳng đến trận địa bằng đôi môi nóng bỏng và bàn tay cuồng nhiệt. Tiểu Lạc như tan chảy trước đợt tấn công mãnh liệt của anh, trong đầu thoáng nghĩ, phụ nữ vốn không nên tùy tiện nói mạnh mẽ. Cô nói sẽ “giải quyết” anh, kết quả lại bị anh “giải quyết”. Trong đầu cô chợt hiện lên một câu nói: “Phụ nữ, cái tên nói lên tất cả, bạn chính là phái yếu.” Câu ấy cũng không phải hoàn toàn không có lý. Đầu võ mồm thì đàn ông không bao giờ thắng được phụ nữ nhưng trên giường thì phụ nữ mãi mãi là kẻ thua trận.

Sáng hôm sau là một ngày thứ Hai đen tối. Tiểu Lạc vừa phải nộp chuyên đề, lại còn phải chen chúc trên xe buýt đến công sở. Nơi làm việc của Trình Hạo cách nhà khá xa nên anh thường dậy sớm hơn Tiểu Lạc một chút. Khi anh đi làm, Tiểu Lạc vẫn còn đang ngủ ngon lành trên giường. Mỗi buổi sáng trước khi rời nhà, Trình Hạo đều đến hôn lên trán Tiểu Lạc và khẽ nói:

“Tiểu Lạc, anh đi làm đây. Em dậy nhớ ăn sáng, anh đã chuẩn bị sẵn cho em sữa và bánh rời đây, em có thể mang đến công ty ăn.” Những lúc như thế, Tiểu Lạc luôn có cảm giác mình là nàng công chúa đang chìm vào giấc ngủ trong truyện cổ tích. Mặc dù Trình Hạo không phải hoàng tử mà chỉ là một chàng thanh niên đang nỗ lực hết sức nơi đất khách, nhưng chính vì tình yêu của chàng trai này mà cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian.

Điện thoại của Tiểu Lạc có thể đặt báo thức ở hai khung giờ khác nhau: một khung giờ mang tính chất theo tuần, cô thường để bảy giờ hai mươi phút; còn một khung giờ hẹn khác có thể tùy ý điều chỉnh, cô để bảy giờ bốn mươi phút. Như vậy, khi đồng hồ báo lần thứ nhất, cô còn có thể nán nã ngủ thêm được một chút. Tiếng chuông báo thức chính là giọng cô tự ghi âm lại: “Kiếm được tiền rồi, kiếm được tiền rồi, có thể ngủ thêm hai mươi phút nữa.”

Cuối cùng, tiếng chuông báo lúc bảy giờ bốn mươi cũng kêu lên ầm ĩ. Tiểu Lạc từ trên giường bật dậy, mặc nguyên bộ đồ ngủ, mắt nhắm mắt mở bước tới phòng vệ sinh. Vừa khẽ đẩy cửa vào để giải quyết nỗi buồn thì Tiểu Lạc phát hiện Jack đang ngồi trên bồn cầu, nhìn cô với đôi mắt xanh sâu thẳm. Anh ta nói bằng giọng Bắc Kinh không chuẩn:

“Chào cô, xin đợi.”

Tiểu Lạc “Á” lên một tiếng kinh ngạc rồi vội vàng lấy tay che bớt phần xuân sắc lộ ra trong bộ đồ ngủ ngắn cũn cỡn gọi cảm trên cơ thể mình, nói vội một câu:

“Tôi không nhìn thấy gì hết, anh cứ tiếp tục công việc của mình đi.” Tiểu Lạc kéo mạnh cửa nhà vệ sinh, nhanh chóng rút lui như đang chạy trốn.

Khóa phòng vệ sinh là loại cài chốt nhưng đã hỏng mấy ngày hôm nay, không có cách nào chốt lại được. Chẳng trách vừa rồi cô có thể “phá cửa mà vào” một cách dễ dàng đến vậy.

Trở về phòng ngủ, Tiểu Lạc nhìn lại bộ áo ngủ hai dây thiếu vải đến đáng thương của mình trong gương. Hơn nữa cô còn không mặc áo ngực nên tất cả đều được phô bày lồ lộ. Thôi, thế là hết, để cho một gã người Mỹ nhìn thấy gần hết cơ thể rồi! Nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ, không đúng, mình còn nhìn thấy anh ta trong bộ dạng đang đi cầu, nhìn thấy cái mông của anh ta nữa chứ, vậy là công bằng rồi. Nghĩ thế, Tiểu Lạc cũng thấy ngơ ngai phần nào.

Lúc trước, khi tìm người thuê trọ chung, Trình Hạo đã nhắc đi nhắc lại điều kiện tiên quyết: nhất định phải là phụ nữ độc thân. Tiểu Lạc không hiểu tại sao lại không thể là cặp tình nhân hay người đàn ông độc thân? Trình Hạo lúc ấy có giải thích với cô rằng: “Cặp tình nhân ắt phải có hai người. Diện tích họ sử dụng sẽ lớn hơn, buổi sáng thức dậy đánh răng rửa mặt, buổi tối tắm rửa sẽ rất tốn thời gian. Vì thế, nếu ở một mình, người ta sẽ không có hứng thú nấu cơm, phòng bếp tự nhiên sẽ thuộc về chúng ta.”

Còn tại sao không phải là một người đàn ông độc thân thì lý do của Trình Hạo vô cùng đơn giản, đó là vì anh không muốn tự tìm cho mình một tình địch. Tiểu Lạc không phục liền nói: “Tại sao anh không muốn có đối tượng làm tình địch của anh nhưng lại chấp nhận đối tượng là tình địch của em? Tại sao anh nhất quyết tìm người phụ nữ độc thân chứ không phải là bà lão độc thân?”

Trình Hạo bình thản đáp: “Người phụ nữ trẻ tuổi sẽ có tiếng nói chung với chúng ta, có thể thích nghi khá dễ dàng. Nếu tìm một bà lão độc thân, khó tránh việc chúng ta phải xưng hô “bác này bác nọ, bà này bà nọ”, không khéo lại ràng buộc chúng ta như con cái, như vậy anh đâu còn tư cách của người thuê chính nữa chứ?”

Cuối cùng, Tiểu Lạc cũng đồng ý thỏa hiệp, chấp nhận những quy định về đối tượng thuê trọ chung.

Cho đến bây giờ, Trình Hạo đã tính sai mất rồi. Người phụ nữ trí thức trong tưởng tượng của anh là người có khí chất đoan trang, cử chỉ tao nhã. Nhưng không ngờ, ẩn giấu đằng sau vẻ bề ngoài trầm tĩnh, Tần My lại là một người đàn bà đam mê hoan lạc, không những dẫn bạn trai về nhà mà còn làm “ca si hát giọng nữ cao” suốt đêm. Tình hình hiện nay thật đáng sợ, vì cặp tình nhân là nỗi phiền hà thường trực, còn “giọng nữ cao” lại là quả bom hẹn giờ vô định, không biết đến lúc nào sẽ phát nổ.

***

Khi Tiểu Lạc chân cao chân thấp tất tả chạy đến trước cửa tòa nhà nơi tòa soạn tạp chí của cô tọa lạc thì đã là chín giờ kém hai phút. Cô chạy như bay qua chiếc cửa xoay, lao thẳng một mạch đến trước cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại. Bên trong thang máy đã chật cứng người.

“Xin đợi một chút.” Tiểu Lạc vừa chạy vừa hét lớn.

Thế nhưng, những người thuộc “Hội sát giờ” kia dường như không hề nghe thấy tiếng hét của cô và cánh cửa thang máy đóng lại một cách vô tình.

Những người thuộc “Hội sát giờ” đều có chung một đặc điểm, đó là hầu như ngày nào họ cũng chạy thục mạng đến quẹt thẻ lúc tiếng chuông điểm chín giờ vang lên. Bọn họ thà ngủ nướng thêm một phút trên giường chứ quyết không chịu đợi người ta được một giây.

“Trời ạ, thật là chẳng có lòng thương người gì cả. Chỉ mất có vài giây thôi mà.” Tiểu Lạc sốt ruột hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn chiếc thang máy đang đi lên từ từ. Cô quay lại nhìn đồng hồ, vẫn còn một phút hai mươi giây nữa. Ngoài chiếc thang máy vừa rồi, chiếc bên cạnh hiện đang dừng ở tầng hai mươi hai, cho dù cô có muốn leo cầu thang bộ coi như tập thể dục thì ông trời cũng không cho cô cơ hội.

“y da, bị muộn là cái chắc rồi.” Tiểu Lạc ỉu xiu. Lúc này, cô hận không thể hoá thành siêu nhân với đôi cánh rộng để bay thẳng đến văn phòng làm việc. Cô vốn không phải là thành viên của “Hội sát giờ”. Trước nay, cô chưa hề đến muộn và hầu như luôn là gương mặt tiêu biểu của tòa soạn. Tháng nào cô cũng được lĩnh đủ tiền thưởng chuyên cần, ngay cả đến “lão yêu bà” Từ Lợi, Chủ nhiệm Tòa soạn cũng phải biểu dương cô. Thế nhưng, một đời hiền hách của Tiểu Lạc có lẽ sẽ bị hủy hoại trong ngày hôm nay. Muốn trách thì phải trách tên Jack kia dám tranh nhà vệ sinh với cô. Nghĩ đến đây, trong cô chợt có một nỗi bi ai bay bổng “đậm chất thơ” của một thi sĩ sầu đời. Đáng thương cho một trang nữ tử tài hoa như cô đã bị “hủy hoại” trong một buổi sáng. Cô đã bị một gã trai người Mỹ nhìn chằm chằm vào thân hình thiếu vải của mình, cái đó vẫn chưa là gì so với việc tên Jack đã “tự sướng” một mình hàng tiếng đồng hồ trong nhà vệ sinh. Cô còn nghi ngờ anh ta không phải đang “đi nặng” mà là đang tập luyện “một dạng âm thanh đặc thù” để tối đến có thể để bệ “song ca” nhíp nhàng hơn với nàng ca sĩ chuyên hát giọng nữ cao Tần My kia, tạo nên bản hợp xướng tuyệt vời nhất cho một đêm chăn gối mặn nồng.

Anh ta thì không vội nhưng thời gian quý báu của cô từng phút từng giây cứ trôi đi vô tình. Tiểu Lạc vốn có ý định giải quyết vấn đề đánh răng, rửa mặt trong nhà bếp nhưng “đồ nghề” của cô lại để hết trong nhà vệ sinh. Không còn cách nào khác, cô đành bất lực ngồi đợi.

Vừa bẽ bàng, vừa bị đi muộn, cuộc đời con người ta có cần thiết phải thế thảm như thế này không!

Tiểu Lạc mơ màng hy vọng sẽ có kỳ tích xảy ra, ví dụ như máy quẹt thẻ bị hỏng, hoặc đồng hồ của cô nhanh vài phút, hay thời gian chạy ngược lại.

Khi Tiểu Lạc bước chân đến cửa lớn của văn phòng thì cũng là lúc máy quẹt thẻ kêu “tình” một tiếng khô khốc, điều đó có nghĩa là chín giờ đã qua. Nỗi bi thương lớn nhất của loài người chắc cũng chỉ đến thế là cùng. Cô chỉ còn cách chiếc máy một bước chân nhưng cũng vẫn không thoát khỏi vận mệnh đến muộn.

Cô rệu rã bước đến trước máy quẹt thẻ rồi dứt chiếc thẻ có in tên mình vào trong, lưu lại bằng chứng việc cô đến muộn.

Tiểu Lạc đặt chiếc túi xách lên bàn, vừa định thưởng thức bữa sáng chứa đầy yêu thương mà Trình Hạo đã chuẩn bị thì bỗng một âm thanh truyền đến từ phía sau có sức tàn phá còn ghê gớm hơn cả tiếng bom:

“Lâm Tiểu Lạc, chuyên đề của cô sao rồi?” Chủ nhiệm Từ Lợi không biết bằng cách nào đã “bay” đến đứng ngay phía sau lưng cô từ bao giờ.

Miệng của Tiểu Lạc liền dừng lại ở tư thế “chữ O”, không phải vì ngạc nhiên mà ở tư thế chuẩn bị cho việc thưởng thức bữa sáng khoái khẩu lẽ ra sắp được tận hưởng.

“Cháu viết xong rồi, sẽ in ra ngay bây giờ cho cô xem đây ạ.” Tiểu Lạc thật sự khâm phục mình vì có thể nhanh chóng thay đổi nét mặt theo ý muốn.

Tiểu Lạc lập tức in ra kết quả của cuộc chiến thức khuya hôm qua rồi đặt ngay ngắn lên bàn Từ Lợi.

Từ Lợi cầm bản thảo, vừa xem vừa nhấp ngụm trà với dáng vẻ điệu đà. Chuyên đề của cô lần này là Những bông hoa đỏ. Chuyên đề không phải là tên bài hát mà ca sĩ Phác Thụ đã hát, cũng không phải viết về những bông hoa dại ven đường, càng không phải những đóa hoa rực rỡ trong vườn bách thảo mà là những nữ minh tinh đã từng để lại dấu ấn tốt đẹp trong lòng khán giả nhưng lại ra đi quá sớm giữa lúc tuổi thanh xuân đang tràn trề sức sống.

Tòa soạn tạp chí có ba biên tập viên, mỗi tháng họ đều phải làm một chuyên đề. Các biên tập viên lần lượt thay nhau làm và chủ đề đều do Từ Lợi lựa chọn. Tiểu Lạc trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ làm chuyên đề. Vì làm chuyên đề có nghĩa là cô phải thu thập rất nhiều tài liệu, ngồi nghiền ngẫm nghiên cứu, chỉnh sửa, sau đó phát huy tài năng văn chương của bản thân mà “dựng” thành bài. Điều này còn vất vả hơn cả viết luận văn tốt nghiệp.

Chủ đề của hai tháng trước là Cùng du lịch với người nổi tiếng, công việc chủ yếu là phỏng vấn một số người nổi tiếng, trao đổi với họ về những câu chuyện liên quan đến vấn đề du lịch, nên chỉ cần ghi chép lại là được. Tiểu Lạc thấy chủ đề này khá đơn giản. Còn chủ đề tháng vừa rồi là Phụ nữ hãy yêu đi, yêu không phải là tội, chủ yếu là điểm lại gương mặt một số nữ minh tinh làm vợ lẽ và cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện trở thành chính thất. Tháng này đến lượt Tiểu Lạc viết chuyên đề, chủ đề lần này rất trừu tượng, hơn nữa lại viết về những nữ minh tinh tài hoa bạc mệnh, ra đi khi đang độ xuân thì. Những câu chuyện kiểu này rất dễ khiến cho người ta rơi lệ. Tiểu Lạc đón nhận đề tài một cách hiên ngang và đã cất công lục lại tất cả mọi thông tin về những nữ minh tinh mà cô yêu thích như Ông Mĩ Linh, Đặng Lệ Quân...

Từ trước đến nay, khi đứng trước mặt Từ Lợi, Tiểu Lạc luôn cư xử rất đúng mực, nhưng hôm nay cô không thể kìm được những cơn ngáp ngắn ngáp dài. Có thể là do “hoạt động” quá sức chăng? Ai bảo tối qua Trình Hạo nhất quyết muốn thể hiện uy phong của người đàn ông làm gì. Một gương mặt tiêu biểu của tòa soạn dám nghĩ đến những chuyện nơi khuê phòng ngay tại phòng làm việc của “lão yêu bà”, thật mất mặt quá đi thôi!

“Có cần lấp miệng cháu bằng một viên kẹo không?” Từ Lợi hỏi một cách vu vơ khi thấy Tiểu Lạc ngáp đến cái thứ hai mươi tám.

Mặt trời mọc đằng Tây rồi hay sao? “Lão yêu bà” Từ Lợi mà cũng biết đùa ư? Trong lúc nghĩ như vậy cô đã ngáp tới cái thứ hai mươi chín.

“Cảm ơn cô, cháu có bữa sáng ở đây rồi, nhét vào bụng cái là hết ngáp liền ạ.” Hiếm khi “lão yêu bà” cao hứng nói đùa như vậy, cô cũng nên phối hợp một chút.

“Chuyên đề lần này cháu viết không tồi. Biên tập lại một chút rồi mang xuống cho in đi.” Từ Lợi nói rồi đặt bản thảo xuống bàn.

Chẳng trách thái độ “lão yêu bà” lại hiền như vậy, còn nói đùa một cách bất bình thường, thì ra là bà ta hài lòng với chuyên đề của cô. Thật không uổng phí công sức thức đêm đến hơn một giờ sáng để hoàn thành.

“Vâng, vậy cháu trở về chỗ làm việc đây ạ.” Tiểu Lạc thật không muốn ngáp cái thứ ba mươi trong phòng Tổng biên tập.

“Lần sau viết chuyên đề thì phải chuẩn bị trước, đừng để nước đến chân mới nhảy. Phụ nữ thức khuya không tốt cho nhan sắc đâu. Tôi có cà phê đấy, cầm lấy một gói về pha mà uống, nó sẽ giúp cháu đỡ buồn ngủ.” Từ Lợi đưa cho Tiểu Lạc một gói cà phê.

Ôi trời ơi! “Lão yêu bà” đột nhiên sao lại quan tâm đến cô như vậy? Trong lòng Tiểu Lạc bất giác vô cùng cảm động. “Lão yêu bà” cho rằng tới qua vì làm chuyên đề nên cô mới ngủ muộn, ai ngờ đâu đêm qua cô “làm chuyện xấu”, hi hi!

“Còn nữa, thứ Tư tuần sau cháu phải đi phỏng vấn một nhân vật nổi tiếng. Đó là Thẩm Lộ Dao, nghệ sĩ mới nổi của làng giải trí. Đây là một số tư liệu về cô ấy, thời gian và địa điểm phỏng vấn đều đã được ghi rõ ràng trên đó rồi.” Thì ra, “lão yêu bà” tặng cà phê là có mục đích, chứ làm gì có chuyện miêng ngon từ trên trời rơi xuống cho mình để dành như vậy.

Tiểu Lạc đón lấy tài liệu, liếc mắt qua vài dòng: “Thẩm Lộ Dao, chủ nhân ngôi vị quán quân trong bảng xếp hạng ca sĩ mới của các Đài truyền hình, từng là người đại diện phát ngôn cho hãng mỹ phẩm...”

Làng giải trí giờ đây đúng là “Trường Giang sóng sau xô sóng trước – Sóng trước mất hút trên bờ cát trắng phau”. Sao lại xuất hiện một nghệ sĩ mới lạ hoắc, cô chưa từng nghe qua thế này?

***

Nhân viên trong tòa soạn tạp chí Minh tinh phong hướng tiêu điển hình cho kiểu “âm thịnh dương suy”. Bên Bộ phận Phát hành chỉ có hai anh chàng đẹp trai, còn bên Bộ phận Biên tập thì đều là mỹ nữ cả. Không khó để thấy được rằng phụ nữ trời sinh đã thích “buồn dưa lê”. Tổ QQ bên Bộ phận Biên tập có ba biên tập hiệu đính, hai biên tập nghệ thuật được mọi người gọi là “ổ buồn dưa lê của yêu tinh”. “Lão yêu bà” Từ Lợi không bị liệt vào danh sách này.

Hàng ngày, ngay sát giờ ăn trưa, những “bà cô buồn dưa lê” lại bắt đầu “hành nghề”. “Buồn trước khi ăn, bán trong khi ăn” đã trở thành “tiết mục” thường nhật không thể thiếu của họ.

A: “Mọi người chia sẻ xem hai ngày cuối tuần đã làm những gì?”

B: “Hai ngày cuối tuần tớ chỉ toàn dọn dẹp vệ sinh, chẳng đi được đâu cả.”

C: “Đó là nhà riêng của cậu, dọn dẹp vệ sinh nhà cửa là điều đương nhiên. Công hiến cho chính ngôi nhà thân yêu của mình sẽ khiến cậu có cảm giác hạnh phúc và thành công. Còn tớ thì thôi rồi, phải đi dọn dẹp vệ sinh cho cả người khác. Cái người thuê trọ chung với bọn tớ ấy, thật hết chỗ nói! Lần nào cô ta cũng nhét đủ mọi thứ vào thùng rác trong nhà bếp, thế mà ngay cả câu chào hỏi cũng không có, cứ làm như tớ là bảo mẫu của cô ta vậy. Đã thế, lần nào ăn xong cô ta cũng không thèm rửa bát, cho nên bây giờ gián ùn ùn kéo đến nhà tớ.”

Tiếp đó, các đồng nghiệp khác sẽ túm tụm vào an ủi, đa phần là biểu thị sự đồng tình.

Cứ theo đà như vậy, đề tài “cuối tuần làm gì” dần dần chuyển sang “đối tượng thuê nhà trọ chung” từ lúc nào không biết.

Tiểu Lạc: “Tớ thấy cô ta vẫn chưa nhầm nhò gì, cô bạn thuê chung cùng chúng tớ mới là cực phẩm. Một “giọng ca vàng” chính cống đó. Khi XXX cùng bạn trai, cô ta không ngại thể hiện sự phóng túng của mình. Cái âm thanh mà cô ta phát ra ấy à, cứ gọi là có thể vang xa đến mấy dặm ấy chứ. Không chỉ âm thanh lớn mà tất cả những âm thanh cao thấp, trầm bổng đều rõ mồn một.”

Câu nói vừa rồi của Tiểu Lạc đúng là có hiệu quả, lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ mọi người trong tổ. Ngay cả người C vừa kêu ca căn nhà cũng tỏ vẻ cực kỳ thích thú:

“Có thật không? Vậy chúng ta đổi phòng nhé?”

“Wow! Có thể thưởng thức “phim hay” miễn phí à? Tớ có thể đến nhà cậu ngủ nhờ một tối không?”

“Cậu nên đục một lỗ bên tường nhà cậu, sau đó cài một cái camera để truyền hình trực tiếp toàn cảnh rồi tung lên mạng, bảo đảm hai người họ sẽ nhanh chóng trở thành nhân vật hot nhất trên mạng hiện nay.”

“Tiểu Lạc, tớ thấy giọng cậu cũng không nhỏ đâu. Cậu có thể thi thố với bọn họ một phen xem thế nào?”

“Phải đòi cô ta tiền quấy nhiễu giấc ngủ chứ, nhân cơ hội này tổng tiền một mẻ.”

...

Nghe những bình luận của các đồng nghiệp, Tiểu Lạc cảm thấy dở khóc dở cười. Quả nhiên không hổ danh là toà soạn của tạp chí viết về làng giải trí, tập trung một đội ngũ những cái miệng “buồn dưa lê” xuất sắc nhất trần đời. Không biết khi “lão yêu bà” Từ Lợi chứng kiến cảnh này thì có tức giận đến mức mặt mày tím tái không?

Tiểu Lạc: “Người ta đang kể khổ đấy ạ, mọi người cho xin ít lòng thương hại đi có được không?”

A: “y da, cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng. Buổi đêm có giọng ca nữ ngọt ngào như thế ru ngủ, còn lo gì không ngủ được chứ.”

Tiểu Lạc nghĩ thầm, đó là khúc ca ru ngủ sao? Đó phải gọi là thuốc kích dục, ảnh hưởng đến giấc ngủ mới đúng. Tối qua, sự mãnh liệt của cô và Trình Hạo chẳng phải là bằng chứng đanh thép đó ư? Nhưng cô sẽ không đem chuyện riêng tư của mình phơi bày giữa bàn dân thiên hạ đâu.

B: “Tớ đóng góp cho cậu một ý này. Cậu hãy mua một chiếc còi, khi bọn họ bắt đầu XXX thì cậu “tuyệt” một bản nhạc làm cho họ một phen khiếp vía. Nếu tên đàn ông đó vì thế mà biến thành ED[2] thì cậu chẳng phải đã trừ được mối lo về sau rồi sao?”

[2] Viết tắt của từ tiếng Anh “Erectile dysfunction” - Rối loạn cương dương.

Tiểu Lạc: “...”

C: “Người ta đòi một tên đàn ông khác, vậy là có thể tiếp tục “ca hát” thôi. Đó không phải là một kế lâu dài.”

B: “Vậy kế sách lâu dài là đổi bạn thuê nhà trọ chung đi, hoặc là tự mua lấy một căn hộ.”

Tiểu Lạc: “...”

Nhắc đến việc mua nhà đúng là đã chạm vào chỗ nhức nhối nhất trong lòng Tiểu Lạc.

Không phải Tiểu Lạc chưa từng nghĩ tới việc mua một căn nhà trong thành phố này. Nếu được như vậy thì cuộc sống của hai người sẽ ổn định và không phải hết lần này đến lần khác dọn nhà giống như những con kiến chăm chỉ nữa. Lịch sử dọn nhà của cô dường như là một “cuốn sổ chứa đầy máu và nước mắt”. Cô đến Bắc Kinh chưa được bao lâu đã phải dọn nhà rất nhiều lần, từ một căn phòng chưa đầy bảy mét vuông và tất cả sáu hộ gia đình cùng dùng chung một nhà vệ sinh dọn đến một căn phòng ba gia đình cư ngụ. Giờ đây, để tiết kiệm tiền thuê nhà, cô và Trình Hạo đã quyết định chuyển đến một căn phòng đôi thuê chung với người khác ở gần ngã ba. Cuộc đời thuê trọ của Tiểu Lạc chấp hành nghiêm chỉnh theo lộ trình “từ nông thôn tiến lên thành phố”.

Có một điều an ủi cô là càng chuyển nhà nhiều lần thì nhà càng gần với nơi làm việc. Cô có thể tiết kiệm được khoảng thời gian đi trên đường để làm một số việc có ích cho xã hội. Nhưng điều đáng buồn là chuyển đây chuyển đó, chuyển tái chuyển hồi vẫn là chuyển vào căn phòng của người khác, còn bản thân thì không thoát khỏi số mệnh phải chạy tới chạy lui, mãi vẫn chưa có được một mái nhà của riêng mình.

Vì vậy, từ khi sống cùng Trình Hạo, Tiểu Lạc đã hạ quyết tâm: Đây là lần thứ hai từ dưới lên mình chuyển nhà, lần cuối cùng sẽ dọn đến căn nhà của mình!

Người cùng thuê trọ lần trước với họ tên là Trương Nghiêu, cùng tuổi với Trình Hạo. Cô ta chuyển đi chính là do đã mua được nhà riêng. Tin tức này đã tác động một cách sâu sắc đến Tiểu Lạc. Căn nhà của Trương Nghiêu mua cách đây một năm, ở gần ngã ba, hơn nữa lại là nhà mới. Cô ta vừa cảm chia khoả là dọn sang nhà mới ngay.

Cứ lần nào đi bộ về nhà từ bến xe buýt, Tiểu Lạc thường đi qua khu nhà Trương Nghiêu ở. Mỗi lần như vậy, cô đều không kìm lòng được, đưa mắt nhìn chăm chăm về hướng đó. Ánh đèn sáng dịu dịu hắt ra từ khung cửa sổ vô cùng ấm áp khiến cô không khỏi tưởng tượng, mong ước đến một ngày mình cũng sẽ có căn nhà như thế và ánh đèn sau khung cửa sổ kia sẽ chiếu sáng vì cô.

Có một hôm, Tiểu Lạc không kìm được đã nói chuyện và nhắc đến ước mơ mua nhà vĩ đại nhưng xa vời này với Trình Hạo. Mặc dù cô mới chỉ gợi ý chứ không phải lập tức triển khai (vì dù có muốn cũng không đủ sức) nhưng đã bị Trình Hạo dội cho một gáo nước lạnh: “Áp lực cuộc sống ở Bắc Kinh vô cùng lớn, giá nhà lại rất cao. Anh không muốn mua nhà ở đây.”

“Vậy ý anh có nghĩa là chúng ta sẽ thuê trọ cả đời hay sao?” Tiểu Lạc khó khăn lắm mới có thể làm một thanh niên cầu tiến, có lý tưởng, có chí hướng trong thời đại mới, vậy mà Trình Hạo lại phủ định hết lý tưởng của cô, khiến cô cảm thấy vô cùng thất vọng. Mọi lần, chỉ cần cô nói muốn mua gì thì Trình Hạo đều đáp: “Ừ, em mua đi.” Nhưng lần này anh lại trả lời không mấy vui vẻ, hơn nữa còn nói “không” một cách dứt khoát. Lẽ nào, căn nhà cô muốn mua lại là thứ vật chất vô cùng nặng nề nên đã làm khó cho Trình Hạo sao? Nếu anh không đồng ý thì cũng nên chọn cách cự tuyệt mềm mỏng một chút, ví dụ như: “Vậy hãy đợi đến khi nào chúng ta có được ba trăm nghìn mới suy nghĩ đến vấn đề này được không em?” Tóm lại, Tiểu Lạc vô cùng bất mãn với câu trả lời của Trình Hạo, vì lời nói đó đã tác động nghiêm trọng đến tính tích cực trong ý nghĩ mua nhà của cô.

“Anh không có ý đó, anh chỉ không muốn mua nhà ở Bắc Kinh và mua nhà sớm như vậy. Số tiền trong tài khoản của chúng ta còn cách rất xa số tiền đặt cọc nhà nữa cơ, hà tất chúng ta phải như con ốc sên khổ sở mang chiếc vỏ ốc nặng nề trên lưng chứ? Hơn nữa, mua nhà sớm có nghĩa là tự bó buộc mình sống cố định ở một thành phố, đó không phải là một lựa chọn thông minh. Biết đâu chúng ta lại có cơ hội đến phát triển ở một thành phố khác tốt hơn thì sao? Em xem, mặc dù Đặng Giai và Thẩm Diệu có tiền mua trọn một căn nhà nhưng sau đó Thẩm Diệu lại bị công ty điều ra nước ngoài khảo sát

ba năm. Vốn dĩ hai người mua một căn nhà là muốn biến nó thành toà lâu đài bảo vệ cho tình yêu của họ nhưng hiện tại chẳng phải là Đặng Giai phải ở một mình cô đơn trong căn phòng trống vắng đó sao.” Trình Hạo bắt đầu giải thích một cách thấu tình đạt lý.

“Xì, anh ấy, anh đúng là không ăn được nho thì chê nho chua mà.” Tiểu Lạc tỏ ra không thể “tiêu hoá” nổi những lý lẽ vừa rồi của Trình Hạo.

Đặng Giai và Thẩm Diệu đều là bạn cùng lớp đại học với Tiểu Lạc. Sau khi tốt nghiệp, họ đã đến Thẩm Quyến mua nhà, bố mẹ hai bên cho tám trăm nghìn tệ. Lúc đó, Tiểu Lạc thầm nghĩ có bố mẹ giàu thật tốt vì áp lực mua nhà sẽ không lớn như những người khác. Có điều, lúc đó cô vẫn chưa có ý niệm mua nhà, bởi bố mẹ cô và bố mẹ Trình Hạo đều không giàu có, cô tự cảm thấy ý định mua nhà không thực tế chút nào. Nhưng bây giờ, người bạn cùng thuê trọ trước đây là Trương Nghiêu và bạn trai cô ta đã tự dựa vào sức mình mà mua được nhà ở Bắc Kinh, điều đó chứng tỏ không cần dựa vào tiền của bố mẹ, chỉ dựa vào năng lực của bản thân thì việc mua nhà cũng không phải là hoàn toàn không thực hiện được. Đây là lần đầu tiên cô thấy rằng, việc mua nhà không phải một ước mơ xa vời.

***

Mục đích Tiểu Lạc muốn mua nhà là hy vọng có thể sống một cuộc sống ổn định với Trình Hạo. Thêm vào đó, cô đã bước vào tuổi lập gia đình, những đứa bạn khác đều đã mua được nhà riêng khiến bố mẹ sốt ruột, cứ luôn gọi điện thoại thúc giục, hỏi cô và Trình Hạo khi nào thì mua nhà làm đám cưới. Đến lúc đó, cô mới có ý định mua nhà riêng.

Tiểu Lạc phát hiện ra một điều, giờ đây mua nhà gần như đã biến thành nhu cầu bắt buộc của những người muốn tiến tới hôn nhân. Khi dự định kết hôn, việc đầu tiên họ nghĩ đến là mua nhà, mà giới 8X mua được nhà chủ yếu có ba trường hợp. Một là có tài trợ trọn gói của bố mẹ, Đặng Giai và Thẩm Diệu chính là đại diện của loại này. Hai là tự lực cánh sinh, Trương Nghiêu thuộc loại này. Còn loại thứ ba là kết hợp mua nhà “4+2”, chính là bố mẹ trả trước tiền đặt cọc, sau đó đôi trẻ tự trả góp hàng tháng. Hiển nhiên, Tiểu Lạc thuộc loại thứ hai – tự lực cánh sinh nên cô chỉ biết cố gắng, phấn đấu hết mình mà thôi.

Muốn tự mình mua nhà, trước tiên phải thống nhất tư tưởng của các thành viên trong gia đình. Chỉ có thống nhất tư tưởng mới có thể hình thành được liên minh, cùng nhau chiến đấu vì mục tiêu đó. Thế nhưng có vẻ Trình Hạo không hứng thú gì với việc này nên xem ra, Tiểu Lạc nhất định phải triển khai công tác tư tưởng với anh rồi.

“Mặc dù hiện nay chúng ta không thể mua được nhà nhưng đòi người cũng phải có một mục tiêu để phấn đấu chứ. Hãy lấy việc mua nhà ở Bắc Kinh làm mục tiêu được không? Ở đây công việc của chúng ta cũng không tồi, thu nhập không phải loại thấp, nếu đến thành phố khác chưa chắc đã tìm được công việc tốt hơn.”

“Nếu chúng ta quyết định phấn đấu ở Bắc Kinh thì mua nhà ở đây chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Không thể cả đời cứ trôi nổi như thế này được, đúng không?”

“Chúng ta đã ở bên nhau khá lâu rồi, cả hai cũng xác định sẽ đến với nhau và căn nhà chính là một phần của cuộc sống đó.”

...

Tiểu Lạc đã tốn bao công sức cố gắng thuyết phục Trình Hạo về việc mua nhà ở Bắc Kinh nhưng chẳng những anh không chịu hiểu mà còn thuyết giáo cho cô một trận: “Mua nhà ở đất Bắc Kinh này thật không thực tế chút nào. Em nghĩ xem, chưa nói tiền đặt cọc, chi tính khoản thế chấp thôi đã là một vấn đề lớn rồi. Lương tháng của em là ba nghìn tệ, của anh là năm nghìn tệ, trừ thuế, trừ bảo hiểm, mỗi tháng chúng ta còn được bảy nghìn tệ. Tiền đi lại mỗi tháng khoảng hai trăm tệ, ăn uống chi tiêu khoảng một nghìn năm trăm tệ. Như vậy thì chúng ta chỉ còn hơn năm nghìn tệ. Nếu mua một căn nhà khoảng tám mươi mét vuông thì mỗi tháng chúng ta phải trả góp bốn nghìn tệ, với số tiền còn lại em nói xem chúng ta sẽ sống kiểu gì? Người ta sống trên đời là phải hưởng thụ, chứ không cần thiết phải ép buộc mình khổ sở như thế em à.”

Mặc dù Trình Hạo nói xem ra cũng có lý nhưng Tiểu Lạc vẫn không muốn nghe những lời giải thích cho lý do không muốn mua nhà đó. Thanh niên chịu một chút áp lực có gì là không tốt đâu? Áp lực về việc mua nhà có thể giúp hai người có thêm động lực kiếm tiền hơn chứ. Trình Hạo nói, con người sống là phải biết hưởng thụ, vậy không có nhà thì còn nói gì đến hưởng thụ với không hưởng thụ nữa? Mỗi lần đi nộp tiền thuê nhà hoặc có việc đột xuất phải chuyển sang thuê nhà khác thì đó mới là hưởng thụ cuộc sống hay sao?

Có lẽ, thiên tính của người phụ nữ là “xây tổ ấm”, nhưng yếu tố quan trọng để tạo nên một tổ ấm lại chính là ngôi nhà. Một mái nhà ấm áp, một người đàn ông dễ yêu thương và một bộ đồ gia dụng ưng ý cũng đủ làm thỏa mãn niềm mơ ước của Tiểu Lạc về một gia đình hạnh phúc. Nhưng mơ ước của cô đã hoàn toàn tan thành bọt nước bởi người đàn ông cô yêu lại không thích có áp lực và không muốn mua nhà ở Bắc Kinh.

Mặc dù chưa nói được bao nhiêu với Trình Hạo về việc mua nhà, Tiểu Lạc đã quyết định từ nay về sau sẽ không bàn chuyện này với anh nữa, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ mục tiêu vĩ đại của đời mình. Woolf – một tác giả người Anh – đã viết: “Phụ nữ nên có căn nhà của riêng mình.” Tiểu Lạc muốn kiếm tiền để đến lúc mua được nhà, cô có thể tự đắc mà nói với Trình Hạo: “Lão nương ta đã mua được nhà rồi nè. Tiểu tử, người có ở hay không?” cho anh phải trở mặt ra xem. Thế nhưng, hàng ngày cô chi tiêu tiết kiệm như thế mà đến giờ mới tích cóp được có ba mươi nghìn tệ, còn không đủ cả tiền đặt cọc.

Lý tưởng thật đẹp nhưng hiện thực lại quá tàn khốc. Những người không có lý tưởng sẽ không bao giờ tiến bộ được, còn những người có lý tưởng nhưng không thực tế thì cũng thật đáng thương.

Đó cũng chính là nguyên nhân khi có một đồng nghiệp hỏi Tiểu Lạc về việc mua nhà, cô đã trả lời một cách vô cùng đau khổ.

Nhưng có một điều mà cô không nghĩ đến, đó chính là sau khi cô bạn B nói câu đó xong thì các đồng nghiệp đều đồng loạt thốt ra những câu bi thương kiểu như: “Kẻ no bụng thì làm sao biết đến cảm giác cồn cào của kẻ đói bụng.” “Hội những người có nhà” đương nhiên trở thành đối tượng công kích chung. Xem ra, vấn đề mua nhà là vấn đề đau khổ của tất cả mọi người.

Ha ha, thì ra mọi người cùng hợp sức lại tạo ra sức mạnh to lớn như thế. Số người không có nhà riêng chiếm đa số, còn những người có nhà riêng là thiểu số. Tiểu Lạc có thể nhảy lên vui sướng vì mình thuộc phía đa số sao?

***

Sự vui sướng tự lừa dối mình đó của Tiểu Lạc chẳng bao lâu thì biến mất, ngay lập tức cô bị thực tế đau lòng kéo về hiện tại.

Buổi tối, sau khi Tiểu Lạc và Trình Hạo ăn cơm và tắm rửa xong, cả hai cùng ngồi trên giường ôm chiếc laptop xem phim Hàn Quốc. Tội là Kim Sam Soon. Khi xem đến đoạn nhân vật nam chính gối đầu lên bụng nhân vật nữ chính thì Trình Hạo bỗng nói: “Em nằm xuống đi.”

“Anh muốn làm gì?” Tiểu Lạc không hiểu ý.

“Em nằm xuống đi mà.” Trình Hạo kiên quyết.

“Được thôi, nằm thì nằm.” Tiểu Lạc vẫn không hiểu Trình Hạo đang có ý đồ gì.

Ngờ đâu Tiểu Lạc vừa nằm xuống, Trình Hạo liền gối đầu mình lên bụng cô, còn nói một cách vô cùng sung sướng: “Không ngờ bụng con gái lại êm như thế này! Đặc biệt là bụng đầy mỡ còn êm hơn cả gối nữa. Từ giờ anh sẽ ngủ như thế này, nhất định sẽ ngủ rất ngon cho mà coi.”

“Này, này, có phải anh đang ám chỉ là em béo đúng không?” Tiểu Lạc không chịu được vì tự dưng phải làm cái gối miễn phí đã đành, lại còn bị nói là béo bụng. Thực tế, Tiểu Lạc không béo như nhân vật nữ chính Kim Sam Soon kia.

“Anh có nói em béo đâu. Anh nói là em cực kỳ gợi cảm, vòng một và vòng ba của em rất đầy đặn.” Trình Hạo vẫn tiếp tục gối trên bụng Tiểu Lạc, vẻ mặt hưởng thụ.

“Anh còn giáo biện? Anh nói vòng ba và vòng một của em bằng nhau chẳng phải là nói em giống cái lu à?” Tiểu Lạc ưỡn bụng định hất đầu Trình Hạo ra.

“Ngoan nào, Tiểu Lạc. Cho anh nằm trên bụng em thêm một lát nữa đi mà. Bụng em tròn như thế này, nằm ngủ thật là thoải mái.”

“Biến sang một bên. Anh thoải mái còn em thì chẳng dễ chịu chút nào.”

“Vậy em thử nằm lên bụng anh xem.” Trình Hạo bật dậy rồi nằm xuống bên cạnh Tiểu Lạc, vỗ vỗ vào bụng mình.

“Ừm, cũng được đó.” Tiểu Lạc đắc thắng gối đầu lên bụng Trình Hạo. “Ha ha, em nghe thấy bụng anh đang kêu nè.”

Hai người đang hưởng thụ giây phút “gối bụng” trên giường thì bỗng đâu một chuỗi âm thanh chói tai như xé rách không gian truyền ra từ nhà tắm: “Aaaaa...”

Trình Hạo và Tiểu Lạc đều bị tiếng kêu này làm cho chấn động, đầu cô trượt thẳng từ trên bụng anh xuống giường. Trình Hạo cũng thất kinh đến mức không nói được câu nào. Sức bùng phát ghê gớm của “giọng ca vàng” Tần My thì thôi không phải bình luận làm gì, nhưng cô ta đang ở trong nhà tắm, sao lại có thể phát ra thứ âm thanh lớn như thế nhỉ?

“Trình Hạo, anh có thể đến đây xem thế nào được không?” Trong khi Trình Hạo và Tiểu Lạc vẫn chưa ý thức được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Tần My phải hét lên như vậy thì họ lại nghe thấy tiếng gọi của cô.

“Không phải cô ấy đang tắm ư? Sao lại gọi anh ra đó vậy?” Tiểu Lạc vô cùng sốt ruột hỏi.

“Ai mà biết được chứ?” Trình Hạo nói xong liền bước xuống giường.

“Nói cho anh biết, nếu cô ta đang tắm thì có xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng không được vào, nếu không em sẽ cho anh biết tay đấy.” Tiểu Lạc nghiêng chặt răng.

“Được. Anh sẽ nhắm mắt mà đi ra đó.” Trình Hạo nói một cách khoa trương rồi bước ra ngoài.

Hoá ra, trong lúc Tần My đang tắm thì đường ống bị tắc nên nước không thoát được làm ngập cả nền nhà tắm. Sau đó cô ta còn nhìn thấy một con gián trong góc phòng nên mới hét toáng lên như vậy.

“Cái nhà tắm này bị làm sao thế? Nào là gián, nào là tắc cống.” Căn hộ mà họ thuê có nhà tắm và phòng khách kề nhau nên khi Trình Hạo vừa bước ra phòng khách đã nghe thấy Tần My phàn nàn.

“Là do căn nhà quá cũ rồi. Cô xem có phải tóc làm tắc cống không? Cô chỉ cần vớt mớ tóc ở lỗ thoát nước đi là được.” Đèn trong nhà tắm còn sáng, Tần My vẫn ở lì trong đó khiến Trình Hạo đành đứng ở phòng khách mà không dám mạnh dạn.

“Woa, nhiều tóc thế này cơ à?” Tiếng Tần My vang lên lanh lảnh. “Là tóc của các cậu à? Sao nhiều thế?”

Trong nháy mắt, cô ta đã mặc xong quần áo, mở cửa nhà tắm ra lệnh: “Cậu đến mà vớt nó đi. Tôi chẳng có bao nhiêu tóc, mớ tóc đó nhất định là của các cậu. Cậu dọn xong chỗ đó, nhân tiện dọn luôn mấy con gián ở góc tường đi nhé.”

Giọng điệu của Tần My giống như mệnh lệnh của cấp trên giao việc cho cấp dưới vậy. Vì giọng nói của cô ta cứ oang oang nên Tiểu Lạc ở nhà trong nghe rõ từng câu, từng chữ. Trước nay, cô chưa bao giờ nói với Trình Hạo bằng giọng điệu như thế, vậy mà giờ đây anh lại để Tần My biến thành kẻ hầu sai bảo, hơn nữa, mỗi lần xảy ra chuyện gì cô ta đều tìm anh. Mặc dù Trình Hạo là chủ nhà trung gian – người đã cho Tần My thuê một nửa gian nhà nhưng tiền thuê nhà đều chia bình quân mỗi tháng, anh không hề lấy thêm của Tần My một đồng nào, sao cô ta lại có thể không biết điều như thế? Cô ta còn dám biến anh thành kẻ hầu để sai bảo và lao động công ích nữa sao?

Trước đó, máy tính của Tần My hỏng, cô ta cũng nhờ Trình Hạo sửa. Trong nhà, ngoài phòng ngủ của mình ra, cô ta chưa từng quét dọn bất cứ chỗ nào. Mỗi lần dẫn bạn trai về nhà, cô ta cứ làm như sợ người khác không biết cô ta “có nhiều tài năng” nên nhất quyết phải gây nên ồn ào. Cô ta lại tắm rất lâu, nếu cô ta tắm trước thì chiếc bình nóng lạnh cũ kỹ trong nhà trọ phải mất khá nhiều thời gian để đun nóng lại nước, vì vậy, hôm nay họ phải tranh tắm trước.

Vậy mà bây giờ, Tần My còn dám mở miệng nói nhất định đều là tóc của Trình Hạo và Tiểu Lạc. Chẳng phải ngày nào cô ta cũng tắm sao? Tóc bị mắc dưới cống lại không viết rõ tên của người nào, cô ta dựa vào đâu mà cho rằng, nhất định đó là tóc của hai người bọn họ? Làm gì có chuyện vô lý như vậy chứ!

Tiểu Lạc càng nghĩ càng tức, giận đến mức nghiêng chặt răng, chỉ hận một nỗi không thể xông ra nói cho Tần My một trận.

Đã thỏa thuận là chung sống hoà bình nên Tiểu Lạc hít một hơi thật sâu, nén sự kích động vào trong lòng.

Sau khi Trình Hạo sửa xong ống nước trong nhà tắm và bước vào phòng ngủ, Tiểu Lạc vẫn chưa hết tức giận về chuyện của Tần My. Vừa nhìn thấy anh, cô nhìn không được liền xô ra một tràng dài: “Anh thử nói xem, sao ả Tần My này lại có thể yếu ớt đến mức ấy? Nếu cô ta là tiểu thư kênh kiệu không muốn làm gì thì sao nhất định phải đến thuê trọ chung với chúng ta? Sao không tự mình mua lấy một căn hộ riêng rồi thuê lấy một bà giúp việc, cứ làm như anh là người ở của cô ta không bằng.”

“Thuê chung cùng với người khác là như thế, chúng ta đành nhận một tí vậy.”

Kỳ thực, Trình Hạo cũng bất mãn với Tần My nhưng dù sao thì đều là người cùng thuê và sống chung trong một căn hộ, cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu cũng chạm trán, không cần thiết phải làm cho quan hệ giữa hai bên trở nên căng thẳng. Và lại, anh cũng không muốn đổ thêm dầu vào lửa khi Tiểu Lạc đang tức giận.

“Những người trước đây em đều có thể nhận được hết, chỉ có cô ta là em không thể chịu nổi. Dám coi người yêu em là nô tài sai bảo, cô ta thậm chí còn nói dối nữa, lúc đầu bảo không có bạn trai, thế mà tuần nào cũng dẫn gã Tây đó về nhà.” Tiểu Lạc vô cùng bất mãn với Tần My.

“Xem ra lúc mới dọn đến cô ta chưa có nhưng sau khi dọn đến thì mới có.” Trình Hạo cố gắng tháo gỡ các mâu thuẫn.

“Vậy thì cũng nhanh quá ta! Nhất định là lúc đầu thấy chúng ta dấn tởm rồi yêu cầu tìm người ở ghép là nữ độc thân nên cô ta có ý giấu giếm. Bây giờ thì cái đuôi cáo đã lòi ra rồi, hơn nữa những lần cô ta lên giường với đàn ông cũng không biết giữ ý một tí, phát ra những âm thanh như “sói tru hổ gặm” vậy.”

“Vậy thì làm thế nào đây? Người ta đã trả trước tiền nhà ba tháng rồi, hơn nữa mỗi người đều có cách sống riêng, chúng ta cũng nên học cách sống khoan dung. Hay là xem tiếp Tôi là Kim Sam Soon đi, phim hay như thế này cơ mà.” Trình Hạo bê laptop lên giường, nhấn phím play. Anh đành dùng bộ phim truyền hình Hàn Quốc mà Tiểu Lạc thích để đổi đề tài.

Tiểu Lạc biết rằng trước mắt cũng chẳng có cách giải quyết nào tốt hơn. Kế sách lâu dài chính là cách mà các đồng nghiệp đã nói, tức là mua nhà, như thế cô mới có không gian riêng cho mình. Khi cô và Trình Hạo “chàng chàng thiếp thiếp” sẽ không bị ai đột nhiên làm gián đoạn, giấc ngủ buổi tối của họ cũng không bị “giọng ca vàng” kia làm phiền, càng không bị người khác xem người đàn ông của mình như nô tài để sai bảo. Trình Hạo là nô tài chỉ thuộc về riêng cô, sao đến lượt cô ả Tần My kia ra lệnh chứ?

“Nếu em có căn nhà riêng thì tốt biết bao. Đó sẽ là một căn nhà tràn ngập ánh nắng, có một khung cửa sổ nho nhỏ, cửa cách âm thế hệ mới, không có người khác thuê cùng, vậy thì cuộc đời này thật là tuyệt vời!” Trước khi đi ngủ, Tiểu Lạc gọi lại ý nghĩ về ngôi nhà trong mơ của cô.

“Tiểu Lạc, đợi khi nào anh mua xổ số trúng được năm triệu thì giấc mơ của em sẽ thành hiện thực thôi. Anh sẽ dành một triệu để mua nhà, biếu bố mẹ em một triệu, mẹ anh một triệu, còn lại hai triệu đủ để chúng ta ăn sung mặc sướng, chúng ta có thể...” Trình Hạo bắt đầu thuyết giảng về giấc mơ năm triệu của anh.

“Anh lúc nào cũng xổ số, xổ số. Trò chơi đó có đáng tin không? Tỷ lệ trúng giải vô cùng thấp, không thực tế chút nào.” Tiểu Lạc cố gắng chọc thủng giấc mộng bong bóng của Trình Hạo.

“Nhưng không phải hoàn toàn không thể trúng, lần trước suýt nữa thì anh chạm được vào năm triệu rồi đấy. Sai có đúng một con số thôi!”

Trình Hạo hình như vẫn không chịu hiểu ra. Bình thường anh không hút thuốc, không uống rượu, không cờ bạc, thú giải trí duy nhất của anh chính là chơi xổ số.

Tiểu Lạc nhớ đến tin nhắn lần trước Trình Hạo gửi cho mình: “Anh trúng rồi. Chỉ cách năm triệu một chút xíu nữa thôi.” Đọc đến đây, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực Tiểu Lạc đập điên cuồng. Lẽ nào ông trời có mắt? Từ đây hai người họ có thể sống một cuộc sống không phải lo nghĩ đến cơm áo gạo tiền? Nhưng đến khi đọc tiếp thì hy vọng của cô đổ vỡ tan tành: “Bởi vì sai một số nên anh chỉ trúng hai trăm tệ thôi.”

Tiểu Lạc dờ khóc dờ cười, cứ nghĩ không trúng được năm triệu thì ít nhất cũng phải được một triệu, không ngờ chỉ được có hai trăm tệ.

“Ngủ đi, ngủ rồi thì cái gì cũng có hết, nhà này, ngân phiếu này, xe hơi này.” Tiểu Lạc nhắm mắt lại, không nghĩ đến hiện thực nặng nề nữa. Đối với Trình Hạo mà nói, mua nhà có lẽ là một giấc mơ giữa ban ngày, giống như việc trúng xổ số năm triệu vậy. Thế nên nói thêm với anh cũng có tác dụng gì chứ?

“Đừng lo lắng quá, sẽ có bánh mì thôi. Mọi thứ rồi sẽ có, Tiểu Lạc ngoan của anh.” Trình Hạo ôm chặt Tiểu Lạc. Tận sâu trong đáy lòng mình, đâu phải anh không phiền não, không muốn có ngôi nhà của riêng mình để cùng hưởng thụ thế giới chỉ có anh với Tiểu Lạc chứ?

Đúng vậy, mọi thứ rồi sẽ có thôi, mọi thứ rồi sẽ tốt lên thôi! Tiểu Lạc suy nghĩ và lấy lại tinh thần cho mình.

Tiểu Lạc thích nhất là những lúc như thế này. Buổi tối, cô cùng với người yêu giống như cặp thìa nằm áp sát vào nhau, không cần suy nghĩ tới những điều phiền muộn hàng ngày, không cần nghĩ tới những áp lực công việc mà chỉ ôm nhau đi vào giấc ngủ. Đây chính là “Bed time”, là khoảng thời gian hưởng thụ thư thái nhất của họ.

Các đồng nghiệp của Tiểu Lạc đều nói muốn đến nhà cô ở vài hôm để thưởng thức tài năng của “giọng ca vàng”, cô chỉ xem đó là lời nói đùa, vậy mà không ngờ chẳng đến mấy hôm, có người đã đến thật.

Người bạn thân chung phòng với Tiểu Lạc hồi đại học là Đặng Giai đến Bắc Kinh công tác, hơn nữa, cô ấy tuyên bố không ở khách sạn mà muốn ngủ cùng Tiểu Lạc để có thể từ từ ôn lại chuyện cũ. Đối với chuyến thăm bất ngờ này, Tiểu Lạc có chút trở tay không kịp nhưng cô vẫn vô cùng vui mừng. Hai người họ đã không gặp kể từ khi tốt nghiệp nên rất nhớ nhau.

Thế là Trình Hạo bị “ra rìa”, anh chỉ còn cách ở nhờ nhà bạn bè mấy tối. Thực ra bản thân anh cũng cam tâm tình nguyện, vì Đặng Giai vốn là “keo dính” gắn kết anh và Tiểu Lạc lại với nhau. Trình Hạo là đàn anh, tốt nghiệp sớm hơn Tiểu Lạc cho nên hai người đã phải trải qua hai năm sống tách biệt mỗi người một nơi.

Từ việc hàng ngày cùng nhau ăn tối và tự học, dính với nhau như hình với bóng thì đến lúc tốt nghiệp, hai người đã trở thành đôi tình nhân theo kiểu Plato[3], chỉ có thể liên lạc với nhau qua mạng và điện thoại, cũng có lúc phát sinh mâu thuẫn. Mỗi lần hai người cãi nhau và Tiểu Lạc đòi chia tay, Đặng Giai đều khuyên cô phải dĩ hoà vi quý, vì Trình Hạo là một người đàn ông tốt hiếm có nên phải biết trân trọng. Mỗi lần như vậy, Đặng Giai thường phân tích một cách rất khách quan, không phải vì anh nhờ vả mà cô thật sự muốn tạo một nền tảng vững chắc hơn cho cuộc tình của hai người.

[3] Đôi tình nhân yêu nhau bằng tinh thần trong sáng, vô tư, không dựa trên quan hệ xác thịt, nhưng tâm hồn giao hòa, hướng đến sự hoàn mỹ và tin tưởng.

Thực ra có rất nhiều người không ủng hộ kiểu tình yêu của Trình Hạo và Tiểu Lạc. Họ cho rằng tình yêu sinh viên không bền vững, có hàng tá người sau khi tốt nghiệp đều chia tay. Lúc Trình Hạo tốt nghiệp, phòng kí túc của anh có sáu người thì có đến năm thành viên đều chia tay người yêu, chỉ có Trình Hạo là người duy nhất trụ lại được. Thực ra, Trình Hạo cũng không ngờ tình yêu của anh và Tiểu Lạc có thể duy trì được đến tận ngày hôm nay. Sau khi tốt nghiệp, họ không những không chia tay mà còn rất mặn nồng trong hai năm xa cách.

Điều này phần lớn là nhờ hai người vốn rất chung thủy, đương nhiên công của Đặng Giai cũng không nhỏ. Cho nên bây giờ Đặng Giai muốn chiếm chiếc giường của Trình Hạo một vài tối, anh cũng không oán hận. Anh chỉ dặn dò Tiểu Lạc một điều: “Buổi tối em hãy ngủ ở vị trí anh ngủ hàng ngày, để Đặng Giai ngủ ở chỗ của em.”

Tiểu Lạc không hiểu liền hỏi: “Ý anh là sao? Cùng ngủ chung trên một chiếc giường còn phân rõ ràng như thế làm gì? Hai đứa con gái ngủ cùng nhau còn phải phân ranh giới như vậy sao? Không phải là anh ghen với Đặng Giai chứ?”

“Nếu không như vậy thì chẳng khác nào anh và Đặng Giai gián tiếp... đi ngủ rồi.” Trình Hạo ngập ngừng nói. Trời ơi, Tiểu Lạc ngốc nghếch, cô cứ nhất thiết phải để anh nói thẳng tuột ra như vậy thì mới chịu hiểu ý của anh sao? Thực ra, Trình Hạo muốn nói “gián tiếp lên giường” nhưng anh muốn tránh “cửu âm bạch cốt trảo” của Tiểu Lạc nên phải nói trệch đi như vậy.

“Phụt!” Nghe Trình Hạo nói xong, Tiểu Lạc không chịu được đã phun luôn ngụm nước vừa uống ra ngoài. Cô mới chỉ nghe người ta nói là “hôn gián tiếp” chứ chưa nghe thấy “gián tiếp đi ngủ” bao giờ.

***

Đặng Giai đến Bắc Kinh vào chiều ngày thứ Sáu nên Tiểu Lạc phải xin nghỉ phép nửa buổi để ra sân bay đón cô bạn quý.

Hai người đã lâu không gặp nên vừa thấy đã ôm chầm lấy nhau, suýt chút nữa còn trào cả nước mắt.

Trước đây, Tiểu Lạc thấy trên ti vi người ta lâu ngày gặp lại thì ôm lấy nhau trông rất giả tạo và sồn da gà, không ngờ hôm nay, tình cảm bùng phát khiến cô cũng phải ngượng ngịu một phen.

“Giai Giai, cậu càng ngày càng thời thượng, càng ngày càng đẹp ra đấy!”

Câu nói này của Tiểu Lạc không hề tăng bốc chút nào. Hồi học đại học, Đặng Giai đã là một đại mỹ nhân “gặp người – người yêu, nhìn hoa – hoa nở”. Bây giờ đi làm được vài năm, trông cô lại càng xinh ra, thậm chí còn có thêm vài phần sắc sảo của người phụ nữ thành đạt.

“Mặc dù tớ rất thích nghe câu này nhưng Tiểu Lạc à, tớ lại thích nghe cậu nói cậu nhớ tớ đến mức nào hơn, ví dụ như “nỗi nhớ của tớ trùng trùng như sóng nước Trường Giang”, hay “tình bạn của chúng ta sâu đậm hơn biển cả, cao hơn cả đỉnh Everest”.”

“Ha ha... mấy năm không gặp, cậu còn lẻo mép hơn cả “tài tử” là tớ đây.”

“Tớ học giọng điệu của cậu hồi đại học cả thôi, không nhận ra à?”

“Muốn ăn đòn hả? Xem quyền của tớ đây, đừng có lấy chuyện xưa ra bêu riếu như thế chứ!”

Tiểu Lạc nhớ lại chuyện Đặng Giai đọc thư tình cô gửi cho Trình Hạo, trong thư có câu: “Tình yêu của anh và em cao hơn núi, sâu hơn biển.”

“Trình Hạo vẫn chưa trừ khử được cái tính nữ tặc dã man đó của cậu đi à? Anh ấy thật không đáng mặt một người đàn ông.” Đặng Giai né món “cửu âm bạch cốt trảo” sở trường của Tiểu Lạc.

“Không cho cậu nói xấu người đàn ông của tớ. Anh ấy thậm chí rất cưng chiều tớ đấy chứ. Trước đây, khi tớ đòi chia tay, tại sao cậu cứ nói giúp làm gì, hay là anh ấy hối lộ cậu cái gì rồi hả?”

“Anh ấy không hối lộ tớ mà vì trời sinh tớ đã có tính thích giúp đỡ người khác thôi.”

Khi sắp ra ngoài, hai người vừa đi vừa ôn lại chuyện cũ bằng những câu trách yêu như vậy. Lúc ra đến cửa sân bay, bỗng có người đi ngược chiều lao tới, huych vào Đặng Giai khiến Tiểu Lạc đi bên cạnh cũng liêu xiêu, đứng không vững.

“Đi đứng kiểu gì vậy? Dù là vội lên máy bay cũng không nên đâm vào người khác chứ. Đã vội rồi sao không đi sớm một chút.” Tiểu Lạc oán trách nhìn theo bóng dáng vội vàng của người vừa rồi.

“Thôi bỏ đi, ra ngoài những chuyện như thế này không tránh được.” Đặng Giai khoát tay.

“Cậu thử nói xem, sao bây giờ ai cũng vội vã, bước đi thôi mà cũng giống như gió lốc, suýt nữa thì cuốn đổ hết cả những người xung quanh.”

“Sống ở thành phố có ai không giống như một trận gió đầu. Cậu có thể đoán ra mức độ bận rộn của họ qua cách đi đứng. Những người đi nhanh nhất chính là những người phải chịu áp lực lớn nhất. Còn những người có địa vị cao có ai mà không đi thông thả, ung dung. Nếu liên hệ giữa gió và con người thì có những người là gió lốc, có người là gió nhẹ, còn người có đẳng cấp như ông chủ thì là gió hiền hòa. Chúng ta có thể được tính như gió vừa.”

“Tớ vẫn chưa đạt được mức gió vừa, tớ vẫn là con gió lốc, không thoải mái được. Những người khác đều đang chạy đua, tớ mà cứ chậm như rùa thì đâu có được. Haizz, nhịp sống nhanh như vậy làm cho người ta cảm thấy thật mệt mỏi.”

“Sống ở các thành phố lớn đều như vậy cả, nên có những lúc tớ chỉ muốn về quê làm ruộng cho xong.”

“Đừng có đùa chứ? Những người có nhà như cậu còn đi làm ruộng thì tớ sẽ làm gì? Đi nuôi lợn chắc?”

“Nuôi lợn còn đẳng cấp hơn làm ruộng, thịt lợn tăng giá rồi, cậu mà nuôi lợn thì giàu sụ đấy.”

Đừng nói là “ba người đàn bà với một con vịt tạo thành cái chợ”, chỉ cần hai người Đặng Giai và Tiểu Lạc thôi cũng đủ hợp thành một cái chợ rồi. Qua vài câu nói, họ đã có thể đổi ngay đề tài từ nhịp điệu cuộc sống gấp gáp sang làm ruộng, nuôi lợn.

Ra khỏi sân bay, hai người liền bắt taxi về thẳng chỗ ở của Tiểu Lạc.

Trên xe, không để lãng phí một giây một phút, hai người hết nói chuyện quá khứ, hiện tại, lại nói tới chuyện tương lai. Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa xe, Tiểu Lạc và Đặng Giai mặt mày vui vẻ, ríu rít trò chuyện, ngay cả tài xế taxi cũng vui lây khiến bác khe khẽ ngân nga một bài hát ngắn.

Xe đến nơi, cả hai tranh nhau trả tiền. Đặng Giai nói mọi chi phí đi lại lần này cô đều được bao tất, còn Tiểu Lạc thì nói đến Bắc Kinh cô là chủ, sẽ không để cho Đặng Giai phải trả một đồng nào. Nhưng đến khi tìm trong túi xách, Đặng Giai mới phát hiện ví tiền đã không cánh mà bay. Đương nhiên cô khá bình tĩnh, tỏ thái độ “cung kính không bằng tuân lệnh”, nhường cơ hội trả tiền cho Tiểu Lạc.

Xuống xe, Đặng Giai bắt đầu tìm ví tiền loạn lên. Cô lục túi quần, túi áo, túi xách đeo bên mình, va ly hành lý nhưng đều không tìm thấy.

“Cậu mất cái gì sao?” Tiểu Lạc lo lắng hỏi.

“Mất ví tiền rồi.” Đặng Giai lo lắng đáp. Trong ví của cô có thẻ ATM, rất nhiều thẻ VIP và hai nghìn nhân dân tệ tiền mặt.

“Hả? Không phải chứ, mất bao giờ?”

“Lúc tớ xuống máy bay vẫn còn nhưng vừa rồi lúc tớ định trả tiền xe thì không thấy ví đâu nữa.”

“Tớ biết ví tiền của cậu ở đâu rồi.” Tiểu Lạc như phát hiện ra điều gì, bỗng nhiên kêu lớn một tiếng.

“Ở đâu?” Trong mắt Đặng Giai long lanh một tia hy vọng.

“Ở chỗ của kẻ đã va vào cậu ấy. Cậu có còn nhớ khi chúng ta sắp ra khỏi cửa sân bay thì có người đã lao vào chúng ta không? Chính là hắn – kẻ giống như một trận gió ào qua đó.”

“Ôi trời, sao lúc đó tớ lại không nghĩ ra mà tìm ví tiền luôn chứ? Cậu nói xem, sao hán ta nhanh thế? Chỉ va vào một cái, ví tiền của tớ đã mất rồi. Nhưng vẫn còn may, vì trước đây ở Thẩm Quyển tớ cũng từng bị mất ví tiền nên đã rút kinh nghiệm, lần này chứng minh thư không để trong ví nữa, không thì chẳng còn gì để nói.”

Đến chỗ ở của Tiểu Lạc, Đặng Giai nhanh chóng gọi mấy cuộc điện thoại đến ngân hàng báo việc mất thẻ ATM.

“Tiểu Lạc, trên người tớ lúc này nhấn nhai không một đồng xu. Cậu hãy thương tình mà thu nạp tớ đi. Cậu cũng thấy đấy, không phải tớ cố ý làm phiền cuộc sống ngọt ngào của cậu với Trình Hạo đâu, chỉ là bất đắc dĩ thôi mà.” Đặng Giai cố tỏ ra bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Ha ha, có phải là tớ cũng nên nói một câu gì đó kiểu như: “Tiểu đại gia Đặng Giai, thật không ngờ cậu cũng có ngày như hôm nay” không nhỉ?”

Hoàn cảnh gia đình Đặng Giai rất khá. Lúc còn là sinh viên đại học, cô là người có điều kiện nhất. Mỹ phẩm và quần áo của cô đều là hàng hiệu.

“Đó, đó, kẻ tiểu nhân đặc chí điển hình. Lần này tớ đi công tác ba ngày, thời gian cấp trên sắp xếp cho tớ là từ thứ Hai đến thứ Tư tuần sau nhưng vì muốn nhanh chóng gặp cậu nên tớ đã đến sớm. Tớ còn nghĩ ngày mai và ngày kia là cuối tuần, tớ với cậu sẽ được đi chơi vui vẻ, không ngờ kẻ hoạch lại thất bại rồi.”

“Không thất bại tí nào, cuối tuần này tớ không phải làm thêm giờ, có thể đưa cậu đi chơi khắp Bắc Kinh. Hơn nữa, cậu mất ví tiền thì mọi chi phí giao cho tớ. Tình huống này của cậu gọi là “mất con săn sắt, được con cá rô”, “trong họa có phúc” đó.”

“Thất bại mà tớ nói chính là việc mất cấp. Điều tồi tệ nhất của việc đến sớm chính là mất ví. Nói không chừng, nếu tớ đến vào chiều Chủ nhật thì có khi sẽ không gặp phải tên khốn đó. Nếu như không mất ví thì chúng ta đã có thể chia nhau số tiền mặt trong đó rồi. Tớ còn có mấy cái thẻ VIP thông dụng toàn quốc, có thể dẫn cậu đi mua quần áo giảm giá, tiết kiệm không ít đâu.”

“Vậy tớ xin chúc mừng cậu vì đã mất ví nhé!”

“Tại sao chứ?”

“Nguyên tắc mua quần áo của cậu là chỉ mua đồ đắt, không mua đồ tầm trung. Dù dùng thẻ VIP để được giảm giá thì cái giá ấy cũng cao ngất trời, làm sao tớ mua nổi. Được rồi, ví tiền của cậu mất rất đúng, rất có nghệ thuật, nếu không tớ càng đau xót hơn nữa. Phụ trách chi tiêu ăn ở và vé tham quan các địa điểm du lịch vui chơi mấy hôm thì không có vấn đề gì, chứ phải đào mồ chôn thân vì mấy bộ đồ hàng hiệu thì cho tớ xin, tớ còn phải tích góp tiền để mua nhà nữa.”

“Đúng đấy, cậu nên nghĩ đến việc mua nhà đi. Cậu và Trình Hạo yêu nhau lâu như vậy cũng nên tính đến chuyện mua nhà kết hôn là vừa. Ngày xưa, cậu là đứa đầu tiên trong phòng mình có người yêu, bây giờ trừ cậu và Hoàn Tử ra thì tất cả đều đã kết hôn rồi. Tiểu Lạc với biệt danh “chuyên gia tình yêu” là người cuối cùng bước vào lễ đường kết hôn, cái tin này truyền ra ngoài cậu không sợ mất mặt à?”

“Chuyện mua nhà thì tớ đang tính, còn kết hôn thì tớ chưa nghĩ đến.”

Không phải Tiểu Lạc chưa từng nghĩ đến kết hôn, chỉ là cô rất ít khi nghĩ đến việc đó. Chủ yếu là do Trình Hạo trước nay chưa từng cầu hôn, vì thế cô cũng tuyệt đối không nhắc đến. Chẳng lẽ việc cầu hôn lại để cô phải chủ động? Cô không bao giờ làm điều đó.

“Mua nhà không phải để kết hôn à? Lẽ nào cậu chỉ nghĩ mua nhà mà không nghĩ tới kết hôn?”

“Thực ra tớ đang rất mâu thuẫn. Không phải tớ không nghĩ đến chuyện kết hôn mà do Trình Hạo không muốn mua nhà. “Hôn nhân là nắm mồ của tình yêu”, nếu không có ngôi nhà thì ngay cả nắm mồ cậu cũng không thể chui vào được. Có thể thấy nhà chính là tiền đề của hôn nhân, có nhà sẽ có gia đình. Kết hôn không phải vì cái gọi là gia đình đó sao. Người phụ nữ có nhà rồi thì mới được gọi là lấy chồng chứ.”

“Cái này thì cậu nghĩ sai rồi. Ngôi nhà không đồng nghĩa với gia đình. Nhà chỉ là vật thể lạnh lẽo, còn gia đình là một nơi làm cho người ta có cảm giác ấm áp, an bình. Trước kia, khi chưa mua nhà, tớ cũng nghĩ như cậu, cứ ngỡ có nhà sẽ có gia đình. Nhưng từ khi Thẩm Diệu ra nước ngoài, tớ mới phát hiện mỗi lần anh ấy về thì ngôi nhà của chúng tớ mới có hương vị của gia đình.”

“Vậy ý cậu là phải có tình yêu mới có gia đình ư?”

“Gần như thế, ví dụ như cậu và Trình Hạo chỉ kết hôn mà không mua nhà, sau đó thuê một căn nhà để ở, mặc dù sổ đỏ không có tên các cậu nhưng căn nhà đó vẫn là gia đình của các cậu.”

“Nhưng tớ không hề muốn cả đời phải đi thuê nhà. Mỗi tháng phải trả bao nhiêu là tiền, tính tổng cả năm tiêu tốn không ít, cuối cùng vẫn chẳng có cái gì thuộc về riêng mình cả, chẳng phải là một cuộc mua bán lỗ vốn hay sao? Như cậu bây giờ thật tốt, có nhà riêng, không cần trả tiền thuê nhà, không chịu sự kiểm tra của chủ trọ, càng không cần phải thuê chung với người khác, thật là tự do!”

“Có gì tốt chứ? Tớ lại muốn thuê chung cùng với người khác nè. Một mình sống trong căn nhà trống rỗng thật chẳng có mùi vị cuộc sống.”

“Đợi tới nay được chứng kiến sự lợi hại của “giọng ca vàng” thuê trọ cùng tớ thì chắc chắn cậu sẽ không nói thế nữa đâu.”

Sau khi tốt nghiệp, Đặng Giai đi làm và ở trong khu tập thể do công ty sắp xếp rồi kết hôn, mua nhà. Đặng Giai chưa bao giờ phải thuê chung nhà với người khác nên khi nghe Tiểu Lạc nói về cô hàng xóm có “giọng ca vàng”, cô tỏ ra vô cùng thích thú.

“Đối với những ai dừng cảm thể hiện cá tính mạnh mẽ của mình thì tớ tuyệt đối sẽ đối lễ mà quý lạy bái phục. Trăm nghe không bằng một thấy, điều hay nhất là tớ có thể tận tai lắng nghe “giọng hát” của cô ấy.” Đặng Giai nói như thật.

“Vở nhạc kịch của “giọng ca vàng” thông thường sẽ diễn ra vào cuối tuần. Đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc. Hôm nay là thứ Sáu, nếu không có gì bất thường thì đêm nay chắc chắn sẽ có tiết mục vô cùng đặc sắc.”

Tiểu Lạc có cảm giác lúc này cô giống như một người dẫn chương trình quảng cáo. Mặc dù việc đưa Đặng Giai đến khám phá, thưởng thức bí mật đòi hỏi tư của người khác là không hay nhưng giữa bạn bè với nhau thì phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, có chuyện phiếm cùng nhau chia sẻ.

Hôm đó “giọng ca vàng” Tần My không hề phụ tấm lòng khát khao cháy bỏng của Tiểu Lạc và Đặng Giai. Khi tan ca trở về, cô ta dẫn theo “bạn diễn” của mình – anh chàng Jack.

“Hi hi, tối nay có nhạc kịch hay để nghe rồi.” Tiểu Lạc cười đắc chí.

Để tránh Tần My phát hiện ra sự có mặt của người lạ mà phòng bị trước, Đặng Giai gần như biến thành người tàng hình, cô ở riết trong phòng ngủ của Tiểu Lạc. Có việc gì cần ra ngoài, Tiểu Lạc đều phải đi thăm dò trước, bảo đảm là cửa phòng ngủ của hàng xóm đang đóng, “hai diễn viên chính” đều ở bên trong thì Đặng Giai mới có thể quang minh chính đại xuất đầu lộ diện.

Được xem “kịch” miễn phí thì hy sinh một chút cũng là điều nên làm. Đặng Giai trốn ở trong phòng, không có cách nào thưởng ngoạn được cuộc sống về đêm dưới ánh đèn neon của thành phố Bắc Kinh nên tự an ủi mình như vậy.

Mười một giờ đêm, Tiểu Lạc và Đặng Giai đều đã tắm xong và đang đợi màn mở đầu của “vở kịch đêm khuya”.

Đặng Giai ngồi ôm máy tính lên mạng, dạo qua vài diễn đàn và mấy trang blog. Tiểu Lạc từ sớm đã chiếm cứ trận địa thường ngày của Trình Hạo, kéo không cần thận lại để cho Đặng Giai và Trình Hạo “gián tiếp đi ngủ” thì thôi.

Kỳ thực vị trí thưởng thức vở nhạc kịch lý tưởng nhất lại chính là chỗ nằm gần bức tường ngăn cách. Chỉ cần nín thở, lắng nghe thật kỹ thì có thể khám phá ra nhất cử nhất động của hàng xóm.

“Giai Giai, đừng lên mạng nữa, kịch hay sắp bắt đầu rồi.” Giọng Tiểu Lạc cực kỳ nhỏ.

Đặng Giai lập tức bỏ máy tính, phi thân lên giường.

“Cậu nằm dịch vào trong một tẹo đi, không thì tớ ngủ kiểu gì?” Cô lên tiếng nhắc nhở Tiểu Lạc.

“Tớ quen nằm ngoài rồi, với lại bên trong chính là vị trí lý tưởng nhất để thưởng thức ‘nhạc kịch’ đấy, cậu ngủ bên trong đi.” Đương nhiên, Tiểu Lạc không nói rõ cho Đặng Giai biết lý do thật sự là gì.

“Được, cậu đúng là rất biết nghĩ cho tớ.” Đặng Giai bị tâm lý nghe “nhạc kịch” lấn át nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Phòng ngủ yên lặng như tờ, hai người phụ nữ thích hóng chuyện nằm nghiêng trên giường, mở to mắt, đóng tai lên lắng nghe. Không lâu sau, phòng bên cạnh có tiếng sột soạt nghe như tiếng quần áo cọ vào nhau.

“Có phải đang cởi đồ không?” Đặng Giai hạ giọng xuống mức thấp nhất có thể.

“Cũng không hẳn, có thể là tiếp xúc qua quần áo chăng?”

Đặng Giai cố kìm để không cười lớn, vì cách trả lời vừa rồi của Tiểu Lạc rất hay, rất mạnh mẽ.

Phòng bên cạnh bỗng vang lên một tiếng “xoạc”, tiếp ngay sau đó là một tiếng “bộp”.

“Quần áo bị xé rách và vứt xuống đất.” Tiểu Lạc như phát thanh viên, dựa vào “khả năng nghe ngóng” và cảm nhận của riêng mình mà “bình luận” cho Đặng Giai nghe.

Đặng Giai bị chinh phục hoàn toàn trước sự tường tượng của cô: “Tiểu Lạc à, tớ đã bảo cậu đúng là có thiên tính làm phóng viên chuyện phiếm mà. Cậu không làm thì có lỗi với thiên tính của cậu lắm.”

“y da, đoạn “nhạc dạo” của họ hôm nay sao mà dài quá vậy? Sao mãi vẫn chưa vào “bài hát chính” thế?” Tiểu Lạc hoàn toàn xứng đáng là một “phóng viên chuyện phiếm” vì biểu cảm của cô tương đối chuyên nghiệp.

Đặng Giai thấy việc vừa nghe âm thanh từ nhà bên cạnh vừa nghe lời thuyết minh của Tiểu Lạc thú vị không thể miêu tả nổi. Ít nhất thì cô cũng chưa có ấn tượng rõ rệt nào về phong thái của Tần My nhưng đã bị thuyết phục hoàn toàn bởi thái độ “yêu nghề” của Tiểu Lạc.

Cũng không biết là do lời thuyết minh trực tiếp của Tiểu Lạc sai lệch hay là do nhân vật chính hôm nay không được hứng thú khiến hai người đã đợi khá lâu rồi mà “ca sĩ” vẫn chưa cất cao “tiếng hát”.

Ba giờ sáng, Tiểu Lạc có cảm giác mình giống như một chiếc thuyền con dập dềnh trên biển, lại có cảm giác như căn nhà đang lay động. Nhưng cảm

nhận của cô đã sai, thực tế thì Đặng Giai đang lay cô dậy, tựa hồ như muốn đánh thức người sắp hôn mê.

“Tiểu Lạc thân yêu, vở “nhạc kịch” hay đã bắt đầu rồi.”

Đặng Giai sợ sẽ làm phiền “giọng ca vàng” nên giọng nói của cô cực kỳ dịu dàng nhưng tay vẫn không ngừng lắc cho Tiểu Lạc tỉnh dậy.

Tiểu Lạc khó khăn lắm mới tỉnh dậy được, mở lớn hai mắt bàng hoàng hỏi: “Sao thế? Động đất à?”

“Không phải, mà là “ca sĩ” của chúng ta hát quá hay, quá biểu cảm, quá nhiệt tình.” Chính Đặng Giai cũng bị “giọng hát” du dương cao ngất của cô nàng “ca sĩ” làm cho thức giấc nhưng cũng may là chưa bỏ lỡ mất buổi biểu diễn đặc sắc.

“Tớ không muốn nghe, tớ muốn đi ngủ.” Khi Tiểu Lạc đã buồn ngủ thì không có gì quan trọng hơn ngoài ngủ.

“Hà? Hấp dẫn như thế này mà cậu còn ngủ được sao?” Đặng Giai thật sự thấy khâm phục Tiểu Lạc, hàng xóm ồn ào như vậy mà cô vẫn có thể ngủ được.

Nói Tàn My là “giọng ca vàng” quả không sai chút nào. Trong đêm khuya và dần về sáng thì “giọng hát” của cô nghe càng rõ và vang hơn. Điều quan trọng là âm thanh rên rỉ của người đàn bà khi đang trên giường mà Đặng Giai từng nghe trên phim tình cảm đều rất giả tạo. Thứ âm thanh phát ra từ nhà bên cạnh này mới chân thực, sống động khiến cô nghe một lúc không tránh khỏi nóng mặt đỏ tai. Sau đó cô muốn đánh thức Tiểu Lạc dậy cùng thưởng thức màn biểu diễn đặc sắc này, không ngờ Tiểu Lạc lại không thèm để ý, chỉ quan tâm đến giấc ngủ của mình.

Lúc đầu, Đặng Giai còn háo hức muốn xem trò hay nhưng tần suất biểu diễn của “giọng ca vàng” khá dày làm cô thật sự không chịu nổi. Cô muốn đi ngủ nhưng lại bị làm phiền đến mức không tài nào ngủ được. Cô phát cáu, không kìm được liền đẩy Tiểu Lạc: “Cứ kiêu này nhà cậu chẳng cần mua đồng hồ báo thức, cũng chẳng cần phải nuôi gà trống, vì “giọng ca vàng” bên hàng xóm báo đảm cho các cậu thức dậy đúng vào canh ba luôn.”

Tiểu Lạc mơ màng thốt lên: “U... ừm... đừng mà.”

Trời ạ, cái gì vậy? Không phải là bài hát của “giọng ca vàng” bên cạnh đã khiến Tiểu Lạc mơ thấy giấc xuân nồng đấy chứ? Đặng Giai bắt đầu thấy may mắn khi không phải thuê trọ chung cùng người khác, nếu không cô sẽ bị làm phiền đến mất ngủ hoặc sẽ bị ám ảnh trong cả giấc mơ giống như Tiểu Lạc bây giờ.

***

“Mau dậy đi, đồ mèo lười.” Tiểu Lạc hát tung chăn, gọi Đặng Giai dậy.

“Cho tớ ngủ thêm một lát nữa đi! Tội qua tớ có ngủ được đâu, bị “giọng ca vàng” làm mất ngủ cả đêm đấy.”

“Đó là tự cậu muốn nghe đấy chứ, tớ ngủ rất ngon. Cái này phải gọi là tự gây nghiệp chướng thì không thể thoát được.”

“Còn nói nữa à? Năng lượng của “giọng ca vàng” và người đàn ông của cô ta thật sung mãn, theo số liệu thống kê không đầy đủ, một đêm họ phải “biểu diễn” ít nhất hai lần đấy.” Đặng Giai nói xong ngay lập tức im bặt, rụt rè chỉ ngón tay về phía bức tường nhà bên cạnh, hạ thấp giọng: “Bọn họ còn ở trong nhà không?”

“Người ta ra ngoài từ tám giờ sáng rồi, cậu xem bây giờ đã là mấy giờ? Gần mười giờ rồi! Cậu nói là muốn đến Cổ Cung, đi từ đây phải mất một tiếng đồng hồ đấy. Cậu vẫn chưa chịu dậy à?”

“Rồi, rồi, tớ dậy ngay đây. À, cậu có biết đêm qua cậu đã nói câu gì không?” Đặng Giai nói một cách thần bí.

“Tớ chẳng nhớ đã nói cái gì cả. Tớ chỉ mang máng là cậu gọi tớ dậy nghe “giọng ca vàng”, lúc đó tớ buồn ngủ muốn chết nên chẳng có hứng thú nghe.”

“Cậu nói: “U... ừm... đừng mà!”, vô cùng uyển chuyển, không thua kém gì “giọng ca vàng” đâu nhé.”

“Cậu nghĩ là nói dối không bị đánh thuế nên thỏa thích nói gì thì nói à?” Câu đó đâu có giống với phong cách của Tiểu Lạc. “Cậu đừng vu khống cho người tốt.”

“Có gì đâu chứ. Tớ có thể khẳng định, nếu Trình Hạo mà nghe thấy âm thanh mê người đó của cậu thì cũng sẽ bị tê liệt.”

“Bạn Đặng Giai thân mến, bạn có muốn làm kẻ hành khất dọc đường không?” Tiểu Lạc dọa dẫm.

“Tiểu Lạc đại hiệp, tiểu nữ biết lỗi rồi, đại hiệp đừng bỏ rơi tiểu nữ mà tội nghiệp.” Khí thế kiêu căng của Đặng Giai gần như xẹp lẹp.

y da, có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ. Đại tiểu thư giàu có Đặng Giai mất ví tiền nên đến lúc cô bé Lọ Lem Tiểu Lạc ngẩng cao đầu rồi!

***

Tiểu Lạc căn bản không phải là hướng dẫn viên du lịch đúng nghĩa. Cô đưa Đặng Giai đi thăm Cổ Cung[4], nào ngờ chính mình lại bị lạc nên đành gọi điện cho Trình Hạo đến đưa hai người đi dạo phố.

[4] Cố Cung xưa kia được gọi là Tử Cấm Thành, là quần thể kiến trúc có quy mô rộng lớn, có giá trị nghệ thuật cao được bảo tồn hoàn chỉnh nhất ở Bắc Kinh. Cố Cung do hai người thợ mộc nổi tiếng nhất thời Minh là Khoái Tường và Sái Tín thiết kế và được bắt đầu xây dựng từ thời Minh, năm Vĩnh Lạc thứ tư (1406) và hoàn thành vào năm 1424. Cố Cung đã trải qua nhiều lần tu sửa do vị cháy hoặc hư hỏng nhưng vẫn giữ được thiết kế như ban đầu.

Hôm nay Tiểu Lạc có dịp chứng kiến Đặng Giai là người hào phóng như thế nào. Ban đầu, trước khi đến Tây Đan, Đặng Giai đã quyết định thực hiện chính sách “chỉ ngắm, không mua” nhưng khi nhìn thấy những đồ vật trên phố thì y như rằng đôi chân chết đứng tại quầy hàng, không chịu đi nữa.

“Đi dạo phố mà không mua đồ làm tớ có cảm giác đi mà như không. Không thu hoạch được gì khiến tớ khó chịu quá. Cậu cho tớ vay ít tiền dùng trước đi.”

“Ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài nhờ vả bạn bè. Tiểu Lạc, thời gian thử thách tình bạn của chúng ta đến rồi đó.”

“Tiểu Lạc thân yêu, người bạn tốt nhất của tớ ơi! Lần này, cậu cho tớ vay tiền mua đồ đi mà, sau này tớ nhất định không quên đại ân đại đức của cậu đâu. Khi nào trở về và làm lại được thế, tớ sẽ lập tức trả cậu tiền, trả cho cậu cả lãi suất nữa.”

“Hôm nay cậu cho tớ vay tiền mua quần áo, mai sau tớ sẽ cho cậu vay tiền mua nhà. Cậu nghĩ mà xem, cậu vẫn là người lời nhất. Lấy cái nhỏ đổi cái lớn, một vụ làm ăn béo bở đây. Cơ hội không đến hai lần, thời cơ chỉ có một mà thôi.”

...

Cuối cùng, Tiểu Lạc không thể chịu nổi miệng lưỡi biến hóa linh hoạt của Đặng Giai nên đành móc ra một chiếc thẻ tín dụng.

Haizz, thời đại gì vậy? Người bị mất ví tiền mà vẫn còn có thể thoải thích tiêu xài không cần nghĩ ngợi nữa chứ.

Lúc đi siêu thị, thấy Đặng Giai hai tay xách túi to túi nhỏ, Tiểu Lạc cũng thấy ngứa ngáy tay chân, cuối cùng cô cũng mua cho mình một bộ đồ.

Đặng Giai hớn hờ, tung tăng đi trước, Tiểu Lạc theo sau, còn Trình Hạo khệ nệ với đống đồ hai cô vừa mua và bị tụt lại phía sau trong vai trò người khuân vác.

Tầng trệt của siêu thị là nơi chuyên bán đá quý. Hôm nay, một hãng trang sức nổi tiếng đang khuyến mãi “mua hai nghìn tặng tám trăm”. Hai mắt Đặng Giai bỗng nhiên sáng rực liền kéo xềnh xệch Tiểu Lạc chạy đến trước một quầy hàng.

“Chiếc nhẫn này đẹp nhỉ?” Đặng Giai vừa nói vừa chỉ vào chiếc nhẫn kim cương trong tủ kính.

“Ừ, đẹp quá.” Tiểu Lạc tiếp lời.

“Bảo Trình Hạo mua tặng cậu một chiếc đi, coi như làm nhẫn cưới luôn.” Đặng Giai gợi ý. “Hơn nữa hãng này rất hiếm khi có chương trình khuyến mãi như thế này đây.”

“Thứ này đẹp nhưng không thực tế. Mua thứ này chỉ bằng mua ít hoa quả mang về ăn còn hơn, ăn hoa quả còn có lợi cho sức khỏe.” Trình Hạo làm người tăng hinh từ khi Tiểu Lạc và Đặng Giai đi mua hàng tới giờ, cuối cùng cũng lên tiếng.

Đặng Giai nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, khoe miệng khê nhếch nhưng không biết nên nói gì về chủ đề so sánh giữa nhẫn kim cương và hoa quả.

“Đúng vậy, tớ cũng thấy nhẫn kim cương chẳng thực tế chút nào.” Tiểu Lạc vừa nói vừa giẫm lên chân Trình Hạo một cái. Mặc dù không đồng tình với câu nói vừa rồi nhưng trước mặt bạn mình, cô phải giữ thể diện cho bạn trai. Tiểu Lạc thấy cần phải đỡ lời cho Trình Hạo.

Phụ nữ ít nhiều cũng ham hư vinh nên Tiểu Lạc mặc dù không thích so bì viên kim cương trên chiếc nhẫn to hay nhỏ nhưng trong thâm tâm, cô hy vọng ông xã tương lai của mình sẽ cầu hôn bằng hoa hồng và nhẫn kim cương. Trên ngón áp út của người phụ nữ đã kết hôn thường đeo một chiếc nhẫn, Tiểu Lạc thấy chiếc nhẫn đó không chỉ tượng trưng cho việc đã lập gia đình mà còn làm cho người phụ nữ đó cảm thấy an tâm. Nhưng từ trước tới giờ, Trình Hạo chưa bao giờ tỏ ý muốn kết hôn, có phải do anh không muốn cưới cô hay anh nghĩ mình chưa chín chắn và vẫn chưa đến tuổi lập gia đình? Tiểu Lạc chưa từng hỏi anh nên cũng chỉ đoán mò mà thôi.

“Hai người các cậu đúng là chồng đảm vợ xoa, chàng hát thiếp khen hay. Cũng tốt, lấy một cô vợ như Tiểu Lạc, cậu sẽ tiết kiệm được khối tiền.” Tính cách Đặng Giai vốn thẳng thắn nên có gì nói vậy.

Trình Hạo nghe xong thì vẻ mặt có gì đó không thoải mái. Thực ra không phải anh keo kiệt không muốn mua chiếc nhẫn tặng Tiểu Lạc mà vì thấy nó chỉ là vật trang trí ngoài thân, giá trị sử dụng không cao. Anh vốn là người theo chủ nghĩa thực dụng.

“Thực ra tớ bị Trình Hạo đồng hoá rồi, không có hứng thú lắm với mấy đồ trang sức đâu. Trước nay, Trình Hạo đều không thích đồ trang sức như dây chuyền, lắc tay gì đó. Có thể nói, ngoài thất lưng ra, Trình Hạo không dùng bất cứ thứ gì khác. Trình Hạo nhà tớ là người khát khao tự do nên những thứ đó có thể sẽ trói buộc anh ấy.” Tiểu Lạc nói trôi chảy như thật nhưng thật ra là đang chữa cháy giúp Trình Hạo.

Lúc này, Trình Hạo thấy Tiểu Lạc trước mắt anh là người con gái đáng yêu nhất trên thế giới. Cái quan trọng nhất vẫn là tiết kiệm được tiền. Tiểu Lạc đúng là mẫu người phụ nữ biết tính toán, chi tiêu.

Chủ nhật hôm đó, “giọng ca vàng” Tần My đi vắng, Đặng Giai liền đề nghị ba người cùng ăn cơm ở nhà với lý do cô thường xuyên phải ăn cơm quán lúc

ở Thâm Quyển đến mức phát ngáy rồi. Ngoài ra, cô cũng muốn thưởng thức tài nghệ bếp núc của Tiểu Lạc. Nhưng điều này làm cho Tiểu Lạc vô cùng khó xử. Cô đành cầu cứu Trình Hạo vì tài nghệ nấu ăn của anh trước nay rất khá, công việc bếp núc hàng ngày đều do anh đảm đương nên cô thường chỉ giúp anh thái hay rửa rau mà thôi.

“Tiểu Lạc! Em tự lập một chút được không?” Lúc này, Trình Hạo đang bận việc ở công ty nên anh không muốn về. Vì Đặng Giai mất ví tiền phải ở nhờ nhà của hai người nên anh đã rơi vào tình cảnh có nhà mà không về được. Anh lại không muốn làm phiền những đồng nghiệp khác nên cương quyết ở lại công ty. Hôm qua, anh đã đưa hai người đi dạo phố nên hy vọng hôm nay có thể yên tĩnh làm việc của mình nhưng giờ Tiểu Lạc lại gọi điện tới.

“Nếu không được thì em đi ăn cơm tiệm. Anh lớn tiếng với ai chứ?”

“Được rồi, được rồi. Không phải em không có anh thì không xong mà là anh không có em thì không xong. Anh lập tức về hầu hạ hai đại cô nương bọn em, được chưa?”

“Vậy anh về nhanh đi, đừng có nói hay như hát rồi để đấy đâu nhé.” Tiểu Lạc nói xong liền cúp máy.

“Nói nửa ngày trời, thì ra mấy món ăn up trên blog không phải do cậu làm mà do Trình Hạo làm à?” Đặng Giai đã hiểu ra vấn đề.

“Cái đó, cái đó...” Cái đuôi của Tiểu Lạc đã bị Đặng Giai phát hiện. Vì muốn tăng lượt khách ghé thăm blog nên cô thường xuyên up một số hình ảnh các món ăn lên dưới cái tên tác giả là mình. Cô còn lập ra một chuyên mục “ghé thăm căn bếp bạn gái”, slogan của blog là “Người xinh đẹp hơn ta thường không biết nấu ăn, người nấu ăn giỏi hơn thường không xinh đẹp bằng ta”.

“Tốt nhất cậu nên sửa lại blog thành “Ghé thăm căn bếp của đầu bếp Trình” đi nhé, không thì không xứng đáng với tên gọi của nó đâu.”

“Tớ sẽ không làm thế đâu, tớ phải bảo vệ hình tượng đẹp đẽ trong lòng các fan mạng của tớ chứ.”

Nghe hết câu nói của Tiểu Lạc, Đặng Giai lập tức làm bộ dạng buồn nôn.

***

Sau khi về nhà, Trình Hạo bắt tay vào làm mấy món như canh cá nấu dưa, khoai tây thái chỉ, canh đậu phụ nấu cải thảo, cải thảo luộc, thịt ba chỉ sốt thập cẩm. Đó đều là các món sở trường của anh.

“Woa, Trình Hạo, anh đúng là mẫu người đàn ông lý tưởng của thời đại mới đây, ngon quá đi mất!”

“y da, cải thảo luộc đích thực ngon hơn cả nhà hàng, rất bùi, nước chấm hơi cay rất vừa miệng!”

“Khoai tây vừa thơm lại vừa giòn, màu sắc rất bắt mắt!”

“Cải thảo và đậu phụ đều là những nguyên liệu rất dân dã, ấy vậy mà anh có thể chế biến thành món canh có mùi vị thật hấp dẫn, thơm ngon vô đối!”

“Món thịt ba chỉ sốt thập cẩm này anh làm thế nào đấy, Trình Hạo? Mùi vị này phải nói là chỉ trên thiên đình mới có, nhân gian có mấy ai được ăn món ngon như thế này đâu!”

“Tiểu Lạc, cậu thật có phúc! Cậu tìm được ông xã như Trình Hạo đúng là may mắn hơn cả nhặt được vàng đấy!”

Đặng Giai khen tài nghệ nấu ăn của Trình Hạo không tiếc lời khiến bữa ăn hôm đó gần như trở thành buổi bình luận các món ăn của “chuyên gia ẩm thực” Đặng Giai làm cho Trình Hạo cảm thấy hơi ngượng. Ngày thường anh chỉ nấu cho mình Tiểu Lạc ăn, cũng chưa từng nghe cô khen đến mức như vậy, bây giờ anh cảm giác mình giống như một đầu bếp tuyệt đỉnh hiếm thấy ở nhân gian.

***

Buổi tối, vẫn như thường lệ Trình Hạo đến ngủ ở văn phòng công ty còn Đặng Giai ngủ cùng Tiểu Lạc.

“Đặng Giai, cậu không được theo chủ nghĩa sùng bái cá nhân đâu, Trình Hạo thật sự tốt như cậu nói sao?” Tiểu Lạc thật sự không hiểu những lời Đặng Giai khen Trình Hạo là thật lòng hay chỉ để cho thoả sự thích thú với các món ăn. Biết khen bạn trai của bạn trước mặt đối phương là một tính tốt, có thể làm cho bạn mình vui vẻ, nhưng trong bữa cơm, Đặng Giai tặng bốc Trình Hạo lên chín tầng mây như thế anh là người có một không hai trên thế giới khiến Tiểu Lạc thấy hơi quá lời.

“Đương nhiên là thật rồi, cậu nên biết tự thoả mãn đi Tiểu Lạc à. Người đàn ông như Trình Hạo, cậu có đi mò gót cũng khó tìm thấy được người thứ hai. Nói cho cậu biết, tớ ngày ngày đều hy vọng Thâm Diệu sẽ nấu cho tớ ăn, dù không phải là nấu cho tớ mà chỉ là hai đứa cùng vào bếp rồi quây quần bên mâm cơm gia đình thì cũng thật ấm áp và hạnh phúc biết bao! Tiếc rằng tớ lại không có được cái phúc ấy.”

“Quây quần bên bàn ăn ở căn nhà đi thuê thì có gì mà hạnh phúc? Ngay cả cái bàn ăn ở nhà bếp cũng phải chia sẻ cho người khác. Nếu có nhà riêng và được nấu ăn trong căn bếp thuộc về mình như cậu mới là hạnh phúc.”

Cậu vẫn chưa hiểu thế nào gọi là nhà, thế nào gọi là hạnh phúc ư? Nhà là một nơi tràn đầy hơi ấm chứ không phải lạnh lẽo như băng. Căn bếp luôn đỏ lửa mới có cảm giác có nhà. Tớ ở nhà một mình lại lười nấu cơm nên có cố gắng chỉnh sửa căn bếp cũng vô ích. Dù căn bếp đó có thuộc về tớ nhưng không có ai cùng vào bếp, chỉ cô đơn một mình cũng không thể gọi là hạnh phúc được.”

“À...” Tiểu Lạc dường như đã hiểu ra, xem ra mỗi người đều ngưỡng mộ cuộc sống không thuộc về mình. Cô ngưỡng mộ Đặng Giai có nhà riêng, còn cô ấy lại ngưỡng mộ cô có người nấu ăn cho.

Chúng ta luôn nghĩ rằng người khác sống sung sướng hơn bản thân mình nhưng thực ra, khi bạn đang ngưỡng mộ người khác thì người khác cũng đang ngưỡng mộ bạn.

Tối hôm đó, Tần My cãi nhau rất to với anh bạn trai người Mỹ bằng thứ tiếng Anh vô cùng trôi chảy. Thật là nghệ thuật! Tiểu Lạc chỉ nghe thấy những tiếng xì xầm xì xồ chứ không nghe rõ họ cãi nhau về chuyện gì.

Tóm lại, kết thúc là tiếng hét lớn “go away” của Tần My, sau đó là tiếng sập cửa từ phòng bên cạnh. Tiếp theo, từ phía cửa lớn phòng khách cũng vang lên một tiếng “rầm” rất lớn.

Tiểu Lạc thờ phào, trên mặt lộ ra nét vui vẻ “gian tà”: “Lần này coi như có thể sống yên bình được rồi.”

Sau khi bạn trai bỏ đi, tất nhiên Tần My không thể tiếp tục màn biểu diễn nên phòng bên cạnh rất yên tĩnh.

Tiểu Lạc và Đặng Giai ngồi trên giường tán gẫu, ôn lại chuyện xưa, những chuyện buồn vui hồi đại học, nói đến cả chuyện “gói bưu kiện lớn khổng lồ”.

Lần đó, Tiểu Lạc và Trình Hạo cãi nhau to. Thực ra cũng chẳng phải là chuyện gì kinh khủng lắm nhưng do sống xa nhau nên khi hai người nói chuyện chủ yếu là mấy lời ngọt ngào, nũng nịu chứ không có ngôn ngữ hình thể nên thể hiện tình cảm không tiện lắm. Hai người cãi nhau qua tin nhắn điện thoại đến long trời lở đất. Tất nhiên Tiểu Lạc vận dụng sở trường cãi vã thiên phú của phụ nữ nên chiếm lợi thế hơn Trình Hạo. Đến giờ Tiểu Lạc cũng chẳng nhớ rõ hai người cãi nhau vì chuyện gì nhưng tóm lại, câu cuối cùng của cô là chia tay, mãi mãi không gặp lại.

Sau khi cúp máy, cô tìm Đặng Giai cùng học bài để không bị ám ảnh bởi cuộc cãi vã đó. Thực ra, cô học mà không để tâm, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra kiểm tra. Cô muốn đọc những lời âu yếm ngọt ngào hoặc lời xin lỗi của Trình Hạo nhưng điện thoại cứ im lặng như tờ. Cô sợ có gì trục trặc nên lấy điện thoại của Đặng Giai thử gọi vào máy mình nhưng điện thoại vẫn liên lạc bình thường. Trước đây, mỗi lần cãi nhau Trình Hạo đều nghĩ cách dỗ dành cô nhưng lần này anh tuyệt nhiên im bất. Thật không bình thường, thật quá tệ! Tiểu Lạc cần nhận hận chuyện đã xảy ra.

Ngày hôm sau, Tiểu Lạc rất muốn gọi điện thoại cho Trình Hạo để giảng hòa. Cô cũng rất sợ phải chia tay với anh. Những lời nói chia tay lúc cãi nhau chỉ là do lúc đó giận quá mất khôn nhưng vì sĩ diện của con gái nên cô không muốn nói lời xin lỗi trước. Nào ngờ một lúc sau, Đặng Giai chạy đến nói với cô: “Phòng Thông tin của nhà trường thông báo có bưu kiện gửi cho cậu, mau đến nhận đi.”

“Thế sao lúc cậu qua đó không lấy giúp tớ luôn?” Lúc này, Tiểu Lạc không muốn nhận bưu kiện nào hết, cô chỉ muốn có Trình Hạo.

“Tớ không cầm nổi, bưu kiện nặng quá.” Đặng Giai gãi tai giải thích.

“Ồ, vậy chúng ta cùng đi.”

“Cái này... tớ không cầm nổi nhưng cậu cầm nổi.” Đặng Giai nói quanh co.

“Ý gì vậy? Cậu nghĩ tớ là đại lực sĩ à? Cậu không cầm nổi thì làm sao tớ nhắc nhở?” Tiểu Lạc không hiểu.

“Bởi vì cái gói bưu kiện khổng lồ này chỉ nghe theo sự chỉ huy của cậu.” Đặng Giai cười nói.

Tiểu Lạc nghe có vẻ mơ hồ nhưng vẫn đi đến Phòng Thông tin của trường. Lúc sắp bước vào, cô phát hiện cách đó không xa có một tấm biển viết: “Bưu kiện khổng lồ dành tặng Lâm Tiểu Lạc.”

Tiểu Lạc bán tín bán nghi bước tới nhắc tấm biển lên. Đập vào mắt cô chính là khuôn mặt rạng rỡ, thân quen của Trình Hạo. Trời ạ! Cô đang nằm mơ chăng? Đây là Trình Hạo vừa cãi nhau với cô hôm qua sao? Khi cãi nhau với cô, anh vẫn còn đang ở Bắc Kinh mà. Sao anh có thể đến đây vào giữa tuần thế này?

“Sếp thấy anh làm việc mà cứ bồn chồn phân tâm nên cho phép anh nghỉ hai ngày. Anh ngồi máy bay về đấy. Có ngạc nhiên không?”

Tiểu Lạc thật sự rất kinh ngạc và vui mừng. Nhìn khuôn mặt tiều tụy và nụ cười thật thà của Trình Hạo, cô lập tức không còn giận anh nữa.

Thì ra, Trình Hạo sợ nếu anh gọi đến sẽ khiến cô không vui nên đã điện thoại trước cho Đặng Giai nhờ thông báo cho Tiểu Lạc đến Phòng Thông tin của trường nhận bưu kiện.

“Thời gian trôi nhanh quá, giờ nghĩ lại cứ như chuyện vừa mới xảy ra hôm qua vậy.” Đặng Giai cảm thán.

“Lúc đó, hành động của Trình Hạo làm tớ vô cùng cảm động. Anh ấy bay từ Bắc Kinh về Nam Ninh để gặp cậu vì không nỡ để mất cậu khi cậu nói muốn chia tay.”

“Lúc đó, tớ cứ nghĩ là bưu kiện thật. Cậu với anh ấy thông đồng gạt tớ nhé.”

“Không có sự lừa gạt của tớ thì làm sao cậu có được khoảnh khắc lãng mạn đó chứ? Cậu hãy biết tự hài lòng đi. Một người đàn ông tốt như thế bị cậu nhặt về rồi đó.”

“Không phải tớ nhất được anh ấy, là anh ấy nhất được tớ – một cô gái trẻ không am hiểu sự tình.”

“...” Đặng Giai không ngờ rằng Tiểu Lạc lại xúc động như thế.

“Cậu còn nhớ hồi đó anh ấy cứ ăn mì tôm ở quán ăn nhỏ trước ký túc của bọn mình không? Thực ra, anh ấy không thích mì tôm nhưng hầu như tối nào cũng ăn ở quán đó. Lúc ấy, bọn mình chẳng gọi anh ấy là “hoàng tử mì tôm” còn gì. Thực tế, anh ấy là “hoàng tử đậu phụ” vì món ăn yêu thích của anh ấy là đậu phụ.”

“Vì muốn gặp cậu mỗi ngày mà tình nguyện hóa thân thành “hoàng tử mì tôm”, như vậy “người ta” cũng theo đuổi cậu khó khăn lắm đấy chứ.”

“Thôi đừng nói chuyện “hoàng tử nghèo” của tớ nữa đi, nói đến “bạch mã hoàng tử” Thẩm Diệu của cậu đi.”

“ý da, tí ti, tí đừng trêu chọc tôi nữa có được không? Da anh ấy đen đến nỗi bị mọi người gọi là Tiểu Hắc, chứ bạch mã hoàng tử cái nỗi gì. Gọi là “đất đen” còn chấp nhận được.”

“Đất đen được đấy chứ, tăng thêm độ mỹ lệ cho hoa khô trường ta.”

“Hoa có đẹp hơn nữa cũng có ngày phải héo tàn nên tớ muốn tranh thủ thời gian để tiêu xài. Dù có là hoa khô, nếu không biết tiêu xài thì cũng không phải hoa khô.”

“...” Đến lượt Tiểu Lạc không biết phải nói gì. Kiểu logic gì vậy? Xinh đẹp thì có tiền để thỏa sức tiêu xài sao? Thực ra, nhà cô ấy có điều kiện, công việc cũng tốt nên không thiếu tiền tiêu. Nghĩ đến mình chưa từng là hoa hậu trường hay hoa hậu lớp, cũng không có tiền để tiêu thỏa sức, trong lòng Tiểu Lạc man mác buồn. Ông trời ơi, sắc đẹp hoa hậu trời sinh, Người không cho con thì cũng đành, hãy cho con ít giấy bạc để tiêu đi!

Có lẽ, lời cầu xin của Tiểu Lạc vô tình đã bay đến tai của một vị thần tiên tí ti nào đó nên trong giấc mơ tối hôm ấy, cô đã thấy một con mưa vàng như trút. Cô cúi đầu, không ngừng nhặt và nhặt.

Khi cô mới nhặt được một nửa thì tiếng chuông báo thức đổ dồn, một ngày mới bắt đầu, giấc mơ vàng bạc của cô kết thúc.

Đó chính là mâu thuẫn tàn khốc giữa hiện thực và lý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Người có thể mỉm cười nắm tay mình trải qua những tháng ngày gian khó, nếu sau này có duyên vợ chồng thì phải biết trân trọng con người ấy, tình yêu ấy hơn là người yêu mình lúc thuận buồm xuôi gió.

Chuyến đến thăm bất ngờ của Đặng Giai trong một thời gian ngắn đã làm đảo lộn thói quen sinh hoạt hàng ngày của Tiểu Lạc. Trong mấy ngày ở Bắc Kinh, Đặng Giai và Tiểu Lạc đã trở thành một đôi bạn tiêu biểu của việc “ba chung”: Ăn chung, chơi chung, ngủ chung.

Cho đến khi tiễn Đặng Giai lên chuyến bay trở lại Thâm Quyển thì cuộc sống của Tiểu Lạc mới quay lại trạng thái bình thường. “Ba chung” mệt hơn việc biên tập rất nhiều, đây là trải nghiệm của chính bản thân Tiểu Lạc. Do đó, khi Đặng Giai đi rồi, cô cũng coi như được thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Đặng Giai còn ở Bắc Kinh, Tiểu Lạc khó tránh khỏi có đôi lúc xao nhãng công việc, đến mức ngay cả buổi phỏng vấn nghệ sĩ mới nổi Thẩm Lộ Dao vào thứ Năm cô cũng hoàn toàn quên mất.

Nếu không phải nhờ “lão yêu bà” Từ Lợi “có lòng tốt” nhắc nhở, chắc thứ Năm đó cô vẫn ngồi ngênh ngang trong văn phòng say sưa cùng Chu Công[1]. Nơi phỏng vấn được chọn là một quán cà phê ở Đông Tứ Hoàn, Tiểu Lạc không thuộc đường đi ở khu này lắm nhưng vẫn quyết định lái xe đi. Cô vừa đi trên đường vừa phải tát bật xử lý đồng dữ liệu chuẩn bị cho buổi phỏng vấn.

[1] Nhân vật xuất hiện trong giấc mơ của Khổng Tử, ở đây ám chỉ tới nằm ngủ, nằm mơ.

Tuy thời gian công tác của Tiểu Lạc không ngắn nhưng thời gian tính từ lúc làm biên tập trích đoạn tác phẩm chuyển sang làm biên tập trong ngành giải trí chưa nhiều. Lần nào cũng vậy, trước khi phỏng vấn một ngôi sao nào đó, Tiểu Lạc đều chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Trước tiên cô phải lên mạng tìm kiếm tất cả tài liệu liên quan đến vị mình tình ấy, sau đó thảo ra một dàn ý những câu hỏi phỏng vấn. Nhưng đến giờ này rồi mà cô vẫn chưa có chút công tác chuẩn bị nào hết nên đành “phỏng vấn chay” thôi.

Khi làm phỏng vấn ngôi sao, Tiểu Lạc nhận ra rằng những ngôi sao dù nhỏ đến mấy cũng phải có người quản lý hoặc trợ lý riêng. Mất nửa ngày trời, Tiểu Lạc mới tìm thấy cái quán cà phê không mấy nổi bật này vì Trợ lý Giang Ngu của Thẩm Lộ Dao đã hẹn gặp cô ở đây.

Lúc bước vào quán cà phê, có người chủ động vẫy chào Tiểu Lạc. Cô đưa mắt nhìn thì phát hiện ra hai cô gái trang điểm rất xinh đẹp đang ngồi đợi cô. Tiểu Lạc nhìn lại mình... Hời ôi, hôm nay, cô ăn mặc trông khó coi quá đi thôi! Lúc đầu, cô không nhớ có buổi phỏng vấn, không những không trang điểm mà ngay cả kính áp tròng cũng không đeo, đã thế còn đeo cái kính gọng vừa xấu vừa thô, che mất cả đôi mắt sáng đầy thiện cảm.

Sau phần chào hỏi, Tiểu Lạc phát hiện Thẩm Lộ Dao càng nhìn càng thấy quen, cô bèn hỏi: “Tôi phát hiện ra cô rất giống một người bạn tiểu học của tôi.”

Thẩm Lộ Dao cười nói: “Thật sao? Chắc tôi là người có gương mặt phổ biến đây mà.” Đúng là ngôi sao có khác! Ngôi sao mới nổi thường trả lời những câu hỏi được nêu ra với vẻ điềm tĩnh và nụ cười cũng thân thương đến vậy sao?

“Đâu có. Tôi cảm thấy khuôn mặt cô rất hút hồn đó chứ.” Đề cuộc phỏng vấn có thể tiến hành thuận lợi, Tiểu Lạc không quên kèm theo vài lời nịnh nọt: “Tôi thấy cô đẹp hơn Trần Lộ – người bạn học cũ của tôi rất nhiều.”

Ai ngờ lần này hình như Tiểu Lạc nói hơi quá thì phải. Thẩm Lộ Dao sau khi nghe xong, sắc mặt hơi biến đổi đáp: “Cảm ơn cô, chúng ta tiếp tục phỏng vấn đi, một lát nữa tôi phải đến Đài truyền hình để quay chương trình rồi.”

“Ồ, được thôi.” Tiểu Lạc nghĩ thầm, làm mình tinh là bạn như vậy đấy, thời gian lên hình lúc nào cũng dày đặc.

Cũng may Thẩm Lộ Dao không thuộc dạng ngôi sao kiêu kì, cho dù Tiểu Lạc “phỏng vấn chay”, cô ấy vẫn vui vẻ trả lời câu hỏi một cách đầy đủ, chứ không như các ngôi sao khác hễ cứ đưa ra nhiều câu hỏi là lại giở giọng: “Câu hỏi này tôi không muốn trả lời, cô sẽ tìm thấy đáp án khi lên mạng...” Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tầm các ngôi sao lớn thì cũng không đến lượt cô – nhà báo Tiểu Lạc đi phỏng vấn đâu mà phải do “lão yêu bà” Từ Lợi đích thân “ra trận”.

Quá trình phỏng vấn thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của Tiểu Lạc. Sau hai tiếng, Tiểu Lạc đã ở trong nhà vệ sinh của quán cà phê ngâm nga bài hát Hành trang của một người: “Tâm trạng tốt hay tâm trạng xấu, có gì mà phải giả vờ, nếu trời có thật sự sập xuống, tôi cũng tự mình gánh vác.” Cuộc phỏng vấn kết thúc sớm, có nghĩa lát nữa cô có thể tự do sắp xếp thời gian, không cần phải đến cơ quan nữa mà về thẳng nhà luôn. Chỉ nghĩ như vậy thôi, Tiểu Lạc đã cảm thấy sung sướng rồi.

***

“Tiểu Lạc này, sao đến giờ vẫn chứng nào tật nấy thế? Chẳng giấu được chuyện gì cả, lúc nào cũng phải bộc lộ hết ra cho bằng được, rốt cuộc có chuyện gì mà cậu lại phản kích vậy?”

Tiểu Lạc đang chỉnh sửa lại váy áo thì đột nhiên nghe thấy có người cất tiếng nói chuyện với cô. Trời ạ, âm thanh này sao mà nghe quen đến vậy chứ? Cô liền hỏi: “Ai đó?”

“Mau quên ghê nhỉ, mình chính là Thẩm Lộ Dao, người vừa được cậu phỏng vấn đây.”

“Cái gì cơ?” Tiểu Lạc thật sự cho rằng mình đã nghe nhầm. Thẩm Lộ Dao là người nhu mì không phải người bốc bả như giọng vừa rồi. Và lại, cô ấy làm sao có thể nói chuyện với mình như chị em thế chứ?

Tiểu Lạc chỉnh lại trang phục rồi mở cửa đi ra.

Thẩm Lộ Dao đang đứng trước bồn rửa tay, ngắm nhìn Tiểu Lạc qua mắt kính rồi cười nói: “Tiểu Lạc, vừa nãy cậu nói mình đẹp hơn người bạn Trần Lộ cùng lớp đúng không?”

Tiểu Lạc cảm thấy khó hiểu đáp: “Đúng vậy, có vấn đề gì không ổn sao?”

Thẩm Lộ Dao quay người nhìn Tiểu Lạc rồi nói: “Mình chính là Trần Lộ đây.”

Tiểu Lạc kinh ngạc đến mức như thể cảm sắp rơi xuống vậy. Tuy cô cảm thấy quen mặt nhưng vẫn không nghĩ một đại mỹ nhân như Thẩm Lộ Dao trước mặt mình lại chính là người bạn thời tiểu học. Cái khác không nói nhưng chỉ riêng tên họ đã không giống rồi. Hơn nữa, ngày trước Trần Lộ cũng không xinh đẹp như thế này, đúng như câu nói: “Con gái tuổi trăng tròn thay đổi nhanh chóng, càng thay đổi càng xinh đẹp”, nhưng mà điều này cũng không phải là định luật vạn năng. Tiểu Lạc nhìn lại bản thân và ngậm ngùi nghiệm ra rằng mình càng lớn càng xấu.

Tiểu Lạc vẫn còn rất kích động khi gặp lại cô bạn cũ ở nơi đất khách quê người, thậm chí không ngờ cô bạn học cùng tiểu học giờ đã trở thành minh tinh. Sau này, cô qua lại cùng với minh tinh thì chắc chắn con đường phía trước sẽ rộng mở lắm, có thể nhờ Thẩm Lộ Dao bắc một chiếc cầu để giúp đỡ khi đi phỏng vấn các ngôi sao khác. Tương lai của cô thật sự quá tốt rồi! Thì ra, giấc mơ mưa tiền vàng chính là điềm báo trước của việc gặp được quý nhân. Đặng Giai đến Bắc Kinh khiến ví tiền của cô “giảm béo” nhanh chóng, không lẽ bây giờ ông trời lại có kế hoạch “tăng cân” cho ví tiền của cô hay sao?

Hai người trao đổi số điện thoại cho nhau, Tiểu Lạc chưa kịp ôn lại kỷ niệm xưa của hai người thì Thẩm Lộ Dao đã nói trước: “Mình phải về rồi. Hẹn ngày khác chúng ta nói chuyện tiếp nhé.”

“Ngôi sao lớn đúng là vô cùng bận rộn, tập trung kiếm tiền nhiều đến nỗi tiền rơi hết từ túi ra lúc nào mà không hay biết.”

“Cậu cho rằng ngôi sao là máy in tiền chắc? Mình chỉ là ngôi sao hạng ba thôi, những ngày qua sống không bằng viên chức như cậu đâu.”

“Viên chức ới là viên chức, cứ tới cuối tháng tiền lương đều tiêu gần hết, viên chức chính là những kẻ “nhận lương xong rỗng túi thôi”.”

“Chúng ta đừng kể khổ với nhau nữa, mình phải về nấu ăn cho bạn trai đây. Anh ấy hay đi làm về sớm lắm.”

“Chẳng phải cậu đã nói là đến Đài truyền hình quay chương trình sao?” Tiểu Lạc rất ngạc nhiên, Thẩm Lộ Dao – ngôi sao này vẫn thật là đảm đang, không những phải diễn tốt dưới ánh đèn sân khấu mà làm việc xong còn lo lắng, chăm sóc cho bạn trai nữa.

“Mình nói dối cậu đó. Mình làm gì mà bận tới mức đấy.” Thẩm Lộ Dao vừa nói vừa xem đồng hồ: “Lúc này thật sự cũng không còn sớm nữa, mình phải đi rồi.”

“Được rồi, không làm chậm thời gian làm bạn gái mẫu mực của cậu nữa. Lúc nào giới thiệu bạn trai cho mình xem mặt nhé, chắc là cao to đẹp trai lắm đây, có vậy thì mới xứng đôi vừa lứa với cậu chứ.”

“Tiểu Lạc, dẻo mồm vẫn là điểm mạnh của cậu. Thật ra người yêu mình không đẹp trai tí nào cả.”

“Cậu sống ở đâu vậy? Chúng ta cùng đi đi.”

“Mình sống ở Tam Lý.”

“Á à, nơi đó tốt lắm nhé!”

“Tốt cái gì mà tốt, thuê được cái nhà rách nát, ngay cả nhà vệ sinh cũng là nhà vệ sinh công cộng.”

Giấc mộng giàu sang của Tiểu Lạc phút chốc tan biến. Thì ra, ngôi sao cũng chỉ đến thế mà thôi, ngôi sao cũng phải thuê nhà và phải dùng chung nhà vệ sinh công cộng.

“Cậu có tiềm năng thế cơ mà, lại đẹp thế này, chắc chắn sẽ tỏa sáng vô cùng. Nói không chừng có khi lại được những đạo diễn lớn như Trương Nghệ Mưu hoặc Phùng Tiểu Cương để mắt tới, đến lúc đó thì cậu sẽ biến thành ngôi sao lớn xứng tầm Quốc tế như Chương Tử Di cũng nên.”

Thẩm Lộ Dao xuề xòa đáp: “Nói chuyện với cậu thật là vui vẻ, Tiểu Lạc à. Cảm giác gặp lại bạn cũ thật vui. Chúng ta hẹn hôm khác nói chuyện tiếp nhé.”

Tiểu Lạc pha trò: “Được thôi. Thành ngôi sao lớn rồi đừng có quên mình là tốt lắm rồi.”

Chỉ một thoáng hai người đã ra khỏi quán cà phê và vì không đi cùng đường nên vẫy tay chào nhau nói lời tạm biệt.

***

Lúc Tiểu Lạc qua cầu Thiên Kiều, cô bỗng nghe thấy tiếng rao lạnh lạnh của một người đi bên cạnh: “Nhà mới giá ưu đãi, giá chỉ ba nghìn tệ một mét vuông, sự lựa chọn tốt nhất cho người có nhu cầu kinh doanh hoặc nhà ở, số lượng có hạn, xin đừng bỏ lỡ.” Nói xong anh ta nhét vào tay Tiểu Lạc một tờ rơi. Trước đây, Tiểu Lạc không hề bận tâm đến mấy hình thức quảng cáo kiểu này nhưng lần này cô lại nhận lấy tờ rơi, còn cầm trên tay vừa đi vừa xem. Trên tờ rơi có hình một tòa nhà cao sừng sững thẳng đứng trong một khu rừng cây xanh với trời trong mây trắng. Đây là đâu nhỉ? Có phải là thành phố Bắc Kinh sầm uất không?

“Nhà là nơi xuất phát, cũng là nơi mọi người muốn trở về sau những chuyến du lịch. Khu nhà nhỏ thoáng đãng, đưa bạn xa rời thành thị huyên náo, tận hưởng trọn vẹn những khoảnh khắc thanh tịnh, an lành.” Tờ quảng cáo đó thật thu hút người đọc!

Nhưng khi nhìn đến địa chỉ khu nhà này, Tiểu Lạc liền há miệng trợn mắt vì khu nhà ở tí tặn vùng Hà Bắc. Nếu cô mua nhà ở chỗ này thì mỗi ngày đi làm đúng là “đi du lịch Bắc Kinh trong một ngày” rồi. Nhưng mà cũng khó trách vì đất đai trong thành phố hầu như đều bị khai thác cạn kiệt rồi, nhà đầu tư chỉ có thể tìm kiếm những vùng đất tại ngoại ô thôi. Hơn nữa, nhà trong thành phố thì Tiểu Lạc không mua nổi vì giá đã tới tận mười lăm nghìn nhân dân tệ một mét vuông cho nên muốn mua nhà thì mua ở đâu? Đó là việc mà gần đây Tiểu Lạc luôn phải trầm tư suy nghĩ để tìm ra giải pháp. Lúc này, tiền có quá ít, giá nhà lại quá cao, lẽ nào chỉ còn cách mua nhà ở tận vùng Hà Bắc xa xôi hay sao?

Hết giờ làm, Trình Hạo vội bước về nhà. Về tới nơi, anh giậm nhẹ chân một cái, chiếc đèn cảm ứng ở hành lang bỗng chốc sáng bừng lên. Anh rút chìa khóa định mở cửa thì đột nhiên cánh cửa tự động bật ra, Tiểu Lạc mặt mày hớn hờ thò mặt ra cười nói: “Ông xã về rồi đấy à?”

“Sao hôm nay em về sớm vậy?” Bình thường thì người về trước luôn là Trình Hạo.

“Chiều nay em có buổi phỏng vấn minh tinh, mọi việc diễn ra rất tốt, anh đoán xem hôm nay em đã phỏng vấn ai nào?” Tiểu Lạc ra vẻ bí mật.

“Lưu Đức Hoa hay là Trương Học Hữu thế?” Trình Hạo vừa xô dép đi trong nhà, vừa hồ hững hỏi.

“Anh out rồi nhé. Tứ đại thiên vương[2] chỉ là thần tượng hồi nhỏ của em thôi. Nói cho anh biết, ngôi sao này là nghệ sĩ mới nổi trong làng giải trí, người ấy là bạn học hồi tiểu học với em, hai chúng em rất thân nhau, có lúc còn ngồi chung bàn với nhau nữa cơ.” Tiểu Lạc thích chí nói.

[2] Tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho bốn ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng, lần đầu xuất hiện vào cuối thập niên 80, đầu thập niên 90, gồm: Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa, Quách Phú Thành, Lê Minh.

“Xem bộ dạng hào hức của em kìa, còn phấn khởi hơn cả việc được tăng lương nữa. Đừng nói với anh là em đã phỏng vấn Huỳnh Hiểu Minh nhé. Em

cũng không định khoe với anh rằng anh chàng đó là bạn học cấp một với em đấy chứ?”

“Anh nói linh tinh gì thế? Em biết tổng là anh lúc nào chẳng lo ngay ngáy vì nghề nghiệp của em. Anh chỉ lo em đi phỏng vấn nam minh tinh mà thường thì anh chàng minh tinh nào cũng đều tài mạo song toàn, tiền bạc không phải nghĩ, anh sợ em bị sức hút của bọn họ quyến rũ, rồi đến lúc nào đó sẽ đá anh chứ gì?”

“Hừ, em cứ ở đó mơ hồ đi, mà giấc mơ thì có lời ra đề ăn được đâu. Hôm nay em về nhà sớm thế này, vậy đã nấu nướng xong chưa?” Trình Hạo đầu có quan tâm người Tiểu Lạc phỏng vấn là ai, anh chỉ quan tâm đến cái bụng của mình mà thôi.

Trình Hạo bước vào bếp, nhận thấy mọi thứ trong này giống như một mớ bòng bong. Chạn bát để đồ ngỗng ngang, mấy lát khoai tây nằm chõng chờ trên thớt, một vài miếng thịt được thái để gọn gàng trong một chiếc bát nhỏ đặt bên cạnh, chỉ có điều mấy miếng thịt cắt không được thuần thực lắm, cảm giác như là một mớ thịt xay nhuyễn nhào nhột vậy. Anh liếc mắt về phía chiếc nồi để trên bếp gas thì thấy có hơi nóng bốc lên kèm theo tiếng lèo xèo bên trong.

Tiểu Lạc đứng trước cửa bếp, khuôn mặt tỏ vẻ ái ngại, vì khó khăn lắm cô mới có được một ngày về nhà sớm và muốn làm một người vợ đảm đang từ sự kích thích của tấm gương Thẩm Lộ Dao. Kết quả là cô đã biến căn bếp nhỏ thành một mớ hỗn độn. Đã thế trong lúc rán thịt cô lóng ngóng thế nào còn bị dầu bắn vào người khiến tay bị bỏng nhẹ. Lúc này, cô cứ hướng chủ đề về cô bạn học minh tinh ngày xưa khi Trình Hạo vừa mới chân ướt chân ráo bước vào nhà, chủ yếu là để cho anh không chú ý tới điều này, nào ngờ ông xã của cô lại chẳng có chút may mắn hứng thú mà đi thẳng vào bếp khiến cô không kịp trở tay thu dọn chiến trường.

“Tiểu Lạc...” Trình Hạo bước tới trước mặt Tiểu Lạc, dùng ánh mắt triu mến khác thường nhìn cô. Ánh mắt đó khiến cô lập tức liên tưởng đến sự tĩnh lặng của bầu trời trước khi nổi trận cuồng phong. Cô đã khiến cho căn bếp thành ra thế này, anh ấy nhất định sẽ trách mắng, sẽ nói cô là “chuyên gia phá hoại”, “càng làm càng hỏng chuyện”, “thành công thì ít thất bại thì quá nhiều”.

“Được rồi, em thừa nhận là em sai, anh muốn đánh, muốn chửi thì tùy.” Tiểu Lạc nhắm chặt mắt, cố tạo dáng vẻ thật hiền ngang anh dừng.

Nhưng chưa kịp nghe thấy những lời nhiếc móc thì cô đã được Trình Hạo tặng ngay một nụ hôn nồng cháy khiến cô hoàn toàn bất ngờ.

Trình Hạo hôn Tiểu Lạc vì quá cảm động không cảm được lòng, dù căn bếp đã bị cô làm cho rối tung rối mù lên và cô cũng không chuẩn bị được một bàn ăn ngon nhưng đây là lần đầu tiên Tiểu Lạc vào bếp. Quả thực là một bước đại nhảy vọt! Hồi còn hẹn hò với nhau, cô đã từng nói rõ quan điểm: “Nếu muốn tiếp tục yêu đương với em thì đừng hy vọng em sẽ hầu hạ chuyện bếp núc cho anh, đôi bàn tay của em sinh ra không phải là để hiến dâng cho dầu mỡ khói bếp. Em chỉ góp một cái miệng ăn cơm thôi, bàn tay nấu cơm là do anh góp, anh có ý kiến gì không?”

Trình Hạo đã quen sống tự lập từ bé, hơn nữa còn bị vẻ đẹp và tài năng của Tiểu Lạc làm cho mê mẩn nên đã quá quyết như đinh đóng cột: “Không thành vấn đề.” Như vậy, anh đã “nhận thầu” khoản bếp núc trong gia đình, bao gồm nấu cơm và rửa bát. Nhưng ngày nào cũng như vậy khiến anh có đôi lúc cảm thấy nhàm chán và mệt mỏi. Tuy Tiểu Lạc nói đây là cơ hội để anh rèn luyện, sau này chẳng may thất nghiệp thì còn có chút bản lĩnh lấy cái đó làm căn cứ nhưng cũng có lúc anh cần được quan tâm, vỗ về. Những lần ở cơ quan vào giờ ăn trưa, nhìn thấy đồng nghiệp ai cũng mang theo một hộp cơm nhỏ xinh, anh chỉ biết nhìn họ với đôi mắt thèm thuồng. Anh có cảm giác như Tiểu Lạc không có ý thức làm một bà nội trợ, cũng không có ý thức làm một cô vợ đảm đang. Anh sợ rằng nếu nói chuyện này ra sẽ làm bùng lên cuộc chiến trong gia đình nên anh quyết định giữ im lặng. Nhiều khi anh mệt quá không muốn nấu nướng gì cả liền ra ngoài ăn rồi nói với Tiểu Lạc là mình phải tăng ca ở công ty, dằn co tự lo liệu bữa tối.

Khi nào Trình Hạo không về nhà ăn cơm thì cô cũng chẳng đòi nào chịu xuống bếp nấu nướng và nhất định sẽ ra nhà hàng ăn tối.

Nhưng lần này thì khác. Đây là lần đầu tiên Tiểu Lạc chủ động nấu ăn, hơn nữa còn mua cả khoai tây – món mà Trình Hạo thích ăn nhất. Tuy mấy lát khoai tây cắt còn khá vụng về nhưng ít ra cũng đã cho thấy có sự thay đổi trong suy nghĩ của Tiểu Lạc. Đây thật sự là một điều đáng ăn mừng đối với Trình Hạo.

“Ôi chết, hôm nay em lại quên mua ớt khô rồi.” Tiểu Lạc vừa thoát ra khỏi nụ hôn nồng cháy đã vội buông ra câu nói “phá đám” này rồi.

“Không sao, nụ hôn vừa xong đã nhiều ớt lắm rồi.” Trình Hạo cười hả hê.

“Anh hôm nay cứ thế nào ấy, trời còn chưa tối mà.” Tiểu Lạc không hề biết rằng ông xã mình kích động như thế là do việc vào bếp của mình mà ra.

“Có ai quy định là trời tối mới được hôn đâu? Bà xã à, anh thích hôn lúc nào thì hôn.” Trình Hạo hôm nay bỗng nổi hứng khác thường, anh kéo Tiểu Lạc vào lòng và lại đặt một nụ hôn nồng cháy nữa lên má cô.

“Đừng có bà xã này bà xã kia nữa, anh hãy hành động thực tế một chút, mau mau mua nhẫn kim cương về cầu hôn em đi!” Tiểu Lạc vô thức đề cập đến chuyện “cầu hôn”, như vậy có nghĩa là cô đã chủ động cầu hôn Trình Hạo? Haizz, nói ra thật là mất mặt quá đi. Ất hẳn Tiểu Lạc đã bị nụ hôn khi nãy của anh đánh cắp lý trí rồi. Phụ nữ không biết bao giờ mới thoát khỏi cái bẫy mật ngọt chết ruồi này đây?

“Nhẫn kim cương để làm gì chứ, đâu có giá trị sử dụng?” Trình Hạo vừa đáp vừa đi vào bếp thu dọn bãi chiến trường.

“Sao anh lại chẳng có tí tế bào lãng mạn nào trong người thế nhỉ? Đám cưới kim cương là điều lâu bền nhất, may mắn nhất cho mỗi cặp phu thê. Ngay cả đám thú cưng trong game thú QQ cũng phải mua nhẫn kim cương rồi mới được quyền kết hôn với nhau. Chúng ta lại là con người, không thể nào để thua kém so với đám thú cưng Tiểu Lạc và Hạo Hạo đó được.”

“Tiểu Lạc” là thú nuôi của Trình Hạo, còn “Hạo Hạo” là thú nuôi của Tiểu Lạc trong game thú QQ. Có lần, hai người nhân dịp ngày lễ Tình nhân 14/2 đã làm lễ thành hôn cho cặp thú nuôi của mình, nhưng khi đó Trình Hạo lại không có nhiều ngân lượng trong tài khoản. Anh cứ ngỡ rằng để “Hạo Hạo” đi

làm việc thật nhiều thì sẽ tới lúc tích góp được một bao tài tiền đất lung nhưng càng lao động lại càng thấy mệt mỏi mà tiền tài chẳng thấy đâu. Oái oăm hơn nữa, không biết người thiết kế trời ơi đất hỡi nào đã cài đặt trong trò chơi màn cầu hôn bằng nhẫn kim cương. Trình Hạo đoán ắt hẳn người này là nữ giới, yêu thích hư danh, nên mới đặt ra quy định nếu muốn thành thân thì phải cầu hôn bằng nhẫn kim cương.

Trình Hạo cứ nghĩ đến đây là đã muốn bỏ cuộc rồi, mặc cho Hạo Hạo cô đơn còm cõi cả đời này luôn. Nhưng Tiểu Lạc lại không chịu, nhất định không đồng ý để “cô nàng” Tiểu Lạc phải lẻ loi cả đời. Trình Hạo không đấu nổi võ mồm với cô, cuối cùng đành phải rút hầu bao ra mua nhẫn kim cương cho Hạo Hạo để tiến hành hôn lễ với Tiểu Lạc dưới ánh đèn rực rỡ trong lễ đường.

Hiện tại, Tiểu Lạc và Hạo Hạo trong game thú cưng đã kết hôn được ngót nghét nửa năm, trong khi “phiên bản” người thật vẫn còn chưa biết nhẫn kim cương đang ở phương trời nào.

“Đám cưới kim cương chưa hẳn là bền chặt lâu dài. Cái cô MC truyền hình nổi tiếng gì gì đó đã kết hôn với một đại gia kim cương chẳng phải là một điển hình sao? Vì đại gia đó muốn bao nhiêu kim cương là có bấy nhiêu, tại sao hôn nhân của họ lại chẳng bền?”

Câu hỏi này của Trình Hạo khiến Tiểu Lạc cứng họng không nói được gì. Nhưng cứ nghĩ đến việc những con gái đã có chồng đều đeo một chiếc nhẫn ở ngón áp út bàn tay trái là Tiểu Lạc lại có thêm năng lượng để “già mồm đấu khẩu”: “Chẳng lẽ anh không nghĩ rằng chiếc nhẫn là biểu tượng linh thiêng sao? Nếu anh tự tay đeo nhẫn vào ngón áp út bàn tay trái của người con gái anh yêu thì người con gái đó sau này sẽ mãi mãi thuộc về anh. Nếu anh tặng em một chiếc nhẫn thì Tiểu Lạc này sẽ chính thức là người của anh.”

“Không trao nhẫn kim cương thì em cũng đã là người của anh rồi.” Trình Hạo vênh vênh tự mãn nói.

“Đừng có mà tỉnh tướng, bây giờ em vẫn chưa là gì của anh đâu nhé.”

“Ồ, sao con gái bọn em có những lúc cứng đầu vậy. Lần trước lúc trong cửa hàng trang sức, Đặng Giai bảo anh mua nhẫn kim cương tặng em, chẳng phải lúc đó chính miệng em cũng nói nhẫn kim cương chẳng để làm gì cả ư? Sao bây giờ lại bảo muốn có nhẫn kim cương? Con gái đúng là trở mặt 180° nhanh hơn chớp.” Trong lúc đầu vồ mồm, Trình Hạo đã làm xong món thịt xào xả ớt.

“Con gái vốn là “miệng bảo không bụng bảo có” anh không biết à? Còn nữa, anh vẫn còn dám nhắc đến chuyện Đặng Giai đến nhà ta lần trước cơ đấy. Khi đó anh nói lảng nhảng những câu gì anh biết không? Dám phụ họa với người ta là chiếc nhẫn chẳng có ý nghĩa gì cả, anh có biết khi đó em chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống cho đỡ ê mặt không? Thời đại này việc mua nhẫn kim cương tặng cô dâu đã là quy định bất thành văn rồi. Người ta ai cũng có nhẫn, duy mình em là không, nói ra thật bẽ mặt quá đi! Người ta chẳng thèm quan tâm chiếc nhẫn có giá trị thực tế hay không mà họ chỉ cần biết đó là biểu tượng của hôn nhân, là biểu hiện của tình yêu. Anh không mua nhẫn cho em tức là anh không yêu em”

“Chúng ta đang nói về chuyện có nên mua nhẫn hay không, xin em đừng có chuyện bé xé ra to, đề cập đến cả chuyện tình yêu của chúng ta. Không phải em bị mấy câu quảng cáo ba lằng nhằng: “Kim cương giữ tình vĩnh cửu, một viên lưu lại ngàn đời” của mấy tay quảng cáo gì đó khiến cho mê mẩn rồi đấy chứ? Hay là em xem nhiều phim thần tượng với tiểu thuyết sót mướt quá rồi? Bác cha chú của chúng ta đâu có biết đến khái niệm “nhẫn kim cương”. Có những cặp vợ chồng già đến một chiếc nhẫn tượng trưng cũng không có nhưng người ta vẫn sống một đời hạnh phúc đó thôi.”

“Bây giờ là thời đại nào rồi? Ngày xưa họ còn ăn lá, gặm vỏ cây để sống cho qua ngày, thế sao anh không cho em ăn lá, gặm vỏ cây luôn đi cho rồi? Chúng ta phải sống một cuộc sống chất lượng, anh có hiểu không?”

“Em đến cả cơm cũng không biết nấu, nấu cơm thôi cũng là cả một vấn đề khó khăn với em rồi, còn nói gì đến chuyện cuộc sống chất lượng chứ? Cứ làm sao cho no bụng đã rồi hãy tính đến chuyện cuộc sống chất lượng.” Trình Hạo cảm thấy Tiểu Lạc như đang đâm đầu vào ngõ cụt vậy. Anh đã nấu xong hai món rồi mà cô vẫn còn đang léo nhéo về chuyện chiếc nhẫn kia.

“Anh khinh em không biết nấu ăn à?”

Trình Hạo lơ mơ ngửi thấy “mùi thuốc súng” ngùn ngụt bốc lên từ trong căn bếp nhỏ chật hẹp.

“Em nhảy cảm quá rồi, anh không có ý đó. Hôm nay em có ý thức xuống bếp nấu nướng là anh đã cảm tạ trời đất lắm rồi.”

“Còn nói là không ư? Có phải anh oán hận chuyện em không biết nấu ăn nên bây giờ không còn muốn mua nhẫn cưới cho em và lấy em làm vợ nữa đúng không?” Nồng độ “thuốc súng” trong căn bếp lại được gia tăng thêm chút ít.

"Tiểu Lạc, em lại nghĩ quẩn gì vậy? Em mà còn gây sự vô cớ như thế này nữa thì anh cũng chẳng còn tâm trí vui vẻ mà lấy em nữa đâu. Còn nữa, anh xin em, lạy em đấy, đừng có bàn đến chuyện nhậu cưới nữa có được không? Thử đồ chơi đó thật sự anh chẳng thấy có gì hay ho cả. Hôm nay anh cũng tiện thể nói rõ luôn, việc anh mua nhẫn kim cương cho em, đó là ĐIỀU KHÔNG THỂ XẢY RA. Anh thấy mua thử đồ chơi đó không bằng việc nấu cho em một bữa cơm ngon. Nhưng điều đó không hề dính dáng gì tới chuyện anh yêu hay không yêu em. Anh yêu em, em biết rõ điều đó mà." Tính cách của Trình Hạo là như vậy, lúc ngang bướng thì anh chẳng hề chịu thua kém ai, khăng khăng giữ chính kiến của mình cho bằng được.

“ĐIỀU KHÔNG THỂ XẢY RA”, mấy chữ này như những chiếc kim nhỏ chọc thẳng vào quả bong bóng tự ái của Tiểu Lạc khiến mùi đồ ăn nóng hổi hấp dẫn trong bếp chẳng hề kích thích cảm giác thèm ăn của cô chút nào. Bây giờ, cô chỉ muốn bỏ chạy khỏi căn nhà sặc sụa “mùi thuốc súng”, chạy khỏi người đàn ông luôn miệng nói yêu cô mà lại không chấp nhận mua nhẫn cưới cho cô. Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng đi ra phòng khách rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

“Tiểu Lạc, em định đi đâu?” Tiểu Lạc lạnh lùng đóng sập cửa lại khiến câu nói của Trịnh Hạo bị “treo” lửng lơ ở phía sau. Cô bắt đầu trải qua lần bỏ nhà đi bụi đầu tiên.

***

Từ cửa nhà ra tới thang máy, Tiểu Lạc phải đi mất mười phút bởi vì cô bước một cách vô cùng chậm chạp, hơn nữa còn đi một bước lại dừng một bước, đi một bước mà quay đầu lại tới ba lần. Có điều, cho tới tận khi cửa thang máy mở ra và cô đã bước vào bên trong mà vẫn không thấy bóng dáng Trình Hạo đuổi theo.

Haizz, thì ra hiện thực và những cảnh trong phim khác nhau xa quá! Tiểu Lạc thầm cảm thán trong lòng.

Ra khỏi khu nhà trọ, Tiểu Lạc băn khoăn không biết mình nên đi đâu. Nếu như đi quá xa cô sợ sẽ lạc đường, không an toàn mà đi quá gần thì không đạt tới “cảnh giới” bỏ nhà ra đi như trong hai câu trong bài từ Dịch Thủy ca: “Gió hiu hiu hê, sông Dịch lạnh ghê – Tráng sĩ một đi chẳng trở về.”[3]

[3] Hai câu này Kinh Kha đọc khi từ biệt Cao Tiêm Ly để lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Cô lượn quanh khu nhà đang thuê trọ mấy vòng, vô tình lại đi sang một khu nhà khác. Khu nhà này chính là nơi mỗi ngày khi đi qua, Tiểu Lạc đều không kìm được lòng mà ngẩng cao đầu ngắm nghía thỏa thích. Người cùng thuê trọ với cô trước đây – Trương Nghiêu đã có một căn hộ riêng tại khu nhà này.

Buổi tối, ngoài trời gió thổi có vẻ lạnh hơn, Tiểu Lạc cảm thấy thật cô đơn và lạnh lẽo biết bao.

Trời cao đất rộng, nơi đâu mới là nhà của mình? Đột nhiên, trong đầu Tiểu Lạc xuất hiện suy nghĩ thê lương đó. Nếu như có đủ tiền mua nhà, lúc ấy cô sẽ biến Trịnh Hạo trở thành khách thuê trọ kiêm người yêu. Đến một ngày nếu hai người cãi nhau, cô sẽ chẳng ngần ngại đuổi thẳng cổ anh ra khỏi cửa, như thế thật là oai phong biết bao!

Bây giờ, cô nhất thời kích động nên mới bỏ nhà ra đi, ngay cả một chốn để dừng chân cũng chẳng có, gọi điện thoại cho đồng nghiệp hoặc bạn bè thì lại sợ làm phiền họ vì dù sao việc xấu trong nhà cũng không nên để người ngoài biết. Có một câu nói thật chính xác với hoàn cảnh của cô lúc này: “Kích động chính là ma quỷ.”

Tiểu Lạc nghe thấy nhạc chuông điện thoại vang lên từ trong túi quần, không cần đoán cũng biết là cuộc gọi của Trình Hạo, bởi vì nhạc chuông là bài hát vô cùng vui vẻ của anh chàng ca sĩ Lâm Tuấn Kiệt mà cô cài đặt dành riêng cho Trình Hạo: “Sữa đậu nành không thể rời xa bánh quẩy, hãy để anh yêu em mãi mãi, tình yêu cần phải như vậy, thế mới là hạnh phúc ngọt ngào.”

Thế nhưng Tiểu Lạc không lời điện thoại ra vì bây giờ cô không muốn nghe điện thoại của Trình Hạo, cô muốn “bơ” anh đi một lát. Vừa nãy sao chẳng thấy đuổi theo, giờ người ta đi xa mất tăm mất tích rồi mới hoảng lên... Phải để cho anh hoảng loạn một trận thì mới biết tầm quan trọng của cô như thế nào. Một chiêu nhỏ này, lo gì không đầu được anh.

Điện thoại tiếp tục vang lên nhạc chuông Sữa đậu nành bánh quẩy, Tiểu Lạc vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên, kiên quyết không thèm nghe điện thoại.

Lúc trước, tình cờ nghe được bài hát này Tiểu Lạc rất thích liền dùng nó để cài đặt làm nhạc chuông dành riêng cho những cuộc gọi của Trình Hạo. Nhạc chuông này cô cài khá lâu rồi nhưng nghe mãi mà vẫn không thấy chán. Cô cảm thấy lời bài hát rất giản dị mà chân thành, đã biểu đạt trạng thái tình cảm nhẹ nhàng, lãng mạn, ấm áp mà cô vẫn hằng mong bấy lâu nay. Nghĩ một lát, bất giác Tiểu Lạc bắt đầu ngâm nga hát: “Anh muốn nụ cười ngọt ngào của em, em cần vòng tay ấm áp của anh. Tình yêu cần phải như vậy, thế mới không đơn điệu chút nào. Em biết có đôi khi chúng ta cũng hay cãi cọ giận hờn, nhưng em vẫn luôn biết rằng chỉ có anh là đối tốt với em nhất.”

Hát đến đây, Tiểu Lạc đột nhiên dừng lại. Bởi vì câu hát sau cùng “Em biết có đôi khi chúng ta cũng hay cãi cọ giận hờn, nhưng em vẫn luôn biết rằng chỉ có anh là đối tốt với em nhất” khiến trái tim cô không ngừng rung động. Cô nghĩ, chỉ cần điện thoại lại vang lên nhạc chuông bài Sữa đậu nành bánh quẩy một lần nữa thì cô sẽ lập tức nhận điện ngay.

Nhưng sau khi nhạc chuông đó vang lên được một lần thì liền im bật. Tiểu Lạc cứ chờ tiếng nhạc cất lên một lần nữa nhưng rốt cuộc lại chẳng có động tĩnh gì. Lúc này, cô không kìm lòng được mà lời điện thoại ra, nắm chặt trong lòng bàn tay rồi nói với cái điện thoại: “Mày hát lên mấy câu đi chứ! Mày cất tiếng hát là tao nghe liền.” Nhưng một lát sau cái điện thoại vẫn im lìm khiến cô bứt rứt không yên.

Tiểu Lạc mới ngồi một lát trên ghế đá trong khu nhà mà chân đã bắt đầu cảm thấy lạnh, cô liền đứng lên đi khỏi đó. Đi mãi đi mãi, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại vô tình đi về phía khu nhà nơi có căn hộ mình thuê trọ. Mới đi về gần tới nơi thì cô đã phát hiện ra Trình Hạo đang đứng ở bên cạnh quầy bán hoa quả trước cửa khu nhà. Ánh đèn từ quầy hàng hoa quả hắt ra chiếu sáng khuôn mặt căng thẳng, lo lắng của anh. Lẽ nào, anh chạy đi tìm cô nhưng vì không thấy nên đành đứng ở đây đợi cô? Trong lòng Tiểu Lạc chợt trào dâng cảm giác vui sướng, hạnh phúc. Thì ra, anh vẫn rất quan tâm đến mình...

Khi Tiểu Lạc nhìn thấy Trình Hạo thì cũng là lúc anh trông thấy cô. Nếu như nói mắt người có thể phát quang thì đôi mắt của Trình Hạo lúc này phát sáng tới mức độ được với cả ánh đèn của quầy hàng hoa quả rồi. Anh cứ ngỡ Tiểu Lạc chỉ giận dỗi kiểu trẻ con một chút, bỏ ra ngoài một lát rồi tự động về ngay thôi cho nên đã lười nhác không chịu chạy đuổi theo. Nào ngờ đợi mãi, đợi mãi mà vẫn không thấy cô quay về, anh liền gọi điện thoại, nhưng cô không hề nghe máy. Lúc ấy anh mới cuống lên, liền vội vàng chạy đi tìm khắp mọi góc ngách nhưng tìm mãi mà vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Lạc đâu. Cuối cùng anh đành phải đứng bên quầy hàng hoa quả chờ cô vì muốn vào khu nhà này, bắt buộc cô phải đi qua đây.

Trình Hạo bước tới, nắm chặt tay Tiểu Lạc, chỉ sợ cô lại chạy mất dạng một lần nữa.

Anh không trách cô đã bỏ nhà ra đi, cũng không hỏi cô đi đâu mà lâu như vậy, càng không nói cho cô biết khoảng thời gian vừa qua, ngoài gọi điện ra, anh còn chạy khắp nơi tìm cô nữa.

Ánh mắt Trình Hạo nhìn Tiểu Lạc như bắt được của báu, anh nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Minh về nhà đi em.”

Nghe thấy câu nói này, con tức giận trong lòng Tiểu Lạc đã tiêu tan quá nửa.

Suốt cả đoạn đường về nhà, hai người vẫn nắm chặt tay nhau, không ai nói một lời. Đột nhiên, Tiểu Lạc nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên cãi nhau với Trình Hạo thời học đại học. Lúc đó, Tiểu Lạc cứ lu loa lên không ngừng khiến anh cảm thấy không thể nào thuyết phục được cô, cuối cùng người bỏ đi không phải là cô mà là anh. Tiểu Lạc vẫn đang thao thao bất tuyệt, khi quay đầu lại mới phát hiện ra Trình Hạo đã đi mất rồi. Cô thật sự cảm thấy vừa bức mình lại vừa tức cười, thật không hiểu tại sao khi cãi nhau anh không khua môi múa mép như cô mà lại lựa chọn “không từ mà biệt”. Hơn nữa, tới tận ngày hôm sau anh mới tìm cô nói chuyện, hại cô ôm một bụng tức cả đêm.

Sau đó, Tiểu Lạc nhắc Trình Hạo lúc cãi nhau không được âm thầm, lặng lẽ bỏ đi mà không nói tiếng nào, thêm vào đó lúc đó không được im lặng mà phải phát biểu chính kiến của mình. Dù anh có cảm thấy cô cần nhẫn quá nhiều thì cũng phải nhẫn nại lắng nghe. Bởi vì, nếu như thực sự yêu một người con gái thì phải học cách chịu đựng sự cần nhẫn của cô ấy.

Đương nhiên, nếu cãi nhau quá kịch liệt thì người phải lựa chọn phương án bỏ đi vẫn chỉ có thể là cô, mà không phải là anh. Nếu như cô bỏ đi rồi, anh sẽ phải tức tốc đi tìm cô về.

Kỳ thực, so với trước đây, biểu hiện của Trình Hạo đã khá hơn rất nhiều. Anh đã biết cách quan tâm tới cô hơn, biết phải chạy đi tìm và phải nhường nhịn cô.

Ai nói đàn ông không phải trẻ con? Khi yêu một người đàn ông, bạn phải nói với anh ta nên yêu mình như thế nào, phải ứng phó với sự cần nhẫn của bạn ra sao, làm thế nào để giải quyết tranh cãi. Trong quá trình đó, người đàn ông sẽ trưởng thành, chín chắn hơn, còn người phụ nữ sẽ trở thành cuốn giáo trình về tình yêu của anh ta.

***

Sau khi trở về nhà, Tiểu Lạc nhìn thấy có một bàn bày đầy thức ăn vẫn chưa có ai động đũa. Xem ra Trình Hạo muốn đợi cô trở về rồi cùng ăn. Trong lòng Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng ấm áp, cô cũng không còn giận anh nữa.

Có điều nam nữ cãi nhau đôi khi chỉ quan tâm tới hai chữ “thắng thua”. Để biểu thị mình là phe chiến thắng, Tiểu Lạc vẫn chất vấn Trình Hạo: “Lúc đó em bỏ đi, sao anh không kéo em lại? Sao đến lúc này mới nghĩ tới chuyện đi tìm em?”

“Bởi vì anh muốn cho em một không gian riêng để suy nghĩ. Đúng rồi, thời gian lâu như vậy, em đã đổi ý chưa?”

“Đổi cái gì mà đổi?” Tiểu Lạc thâm nghĩ: “Đổi cái đầu anh ấy, người phải đổi ý là anh mới phải. Không mua cho em nhẫn kim cương thì thôi, còn bỏ mặc em đi mất, muộn thế này mới đi tìm về.”

“Đổi ý rằng em không nên bỏ nhà ra đi, em phải hiểu rằng hành động đó là không đúng. Em thử nghĩ xem, đêm khuya gió lớn một cô gái đang độ tuổi thanh xuân mòn mỏi như em lại lang thang một mình bên ngoài, lẽ nào em không sợ cướp giật hay yêu râu xanh sao?”

“Cướp giật? Muốn tiền thì không có, chỉ có cái mạng này thôi. Yêu râu xanh? Toàn bộ “sắc” của Tiểu Lạc đã bị Trình Hạo lấy hết rồi còn đâu.”

“Hơi lạc đề rồi nhé. Thế em đã bớt giận anh chưa?” Trình Hạo dè dặt hỏi.

“Tức giận không thể mài ra mà ăn được, no cái bụng vẫn là nhất.” Tiểu Lạc lựa lời nói với Trình Hạo.

“Thức ăn đều đã nguội hết cả rồi, để anh đi hâm nóng lại nhé.” Trình Hạo nghe vậy liền nhanh nhẹn bung thức ăn chạy vào trong bếp.

“Vợ ư, cuối cùng thì em đã về rồi.” Trình Hạo vừa đảo lại thức ăn trong nồi vừa chu miệng nói theo giọng điệu dễ thương của Shin – cậu bé bút chì với biểu cảm rất chân thành. Đây là lần đầu tiên Tiểu Lạc bỏ nhà ra đi khiến anh có cảm giác như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng nhưng cuối cùng lại tìm thấy khiến anh vô cùng hạnh phúc, sung sướng.

Kỳ thực, cái cọ cũng góp một phần quan trọng trong sự nghiệp xây dựng cuộc sống êm đềm, hòa thuận. Chẳng trách có người đã nói: “Cái cọ là gia vị, càng cái càng đậm đà.” Sau lần cãi nhau này, Trình Hạo và Tiểu Lạc lại càng gắn bó và hiểu nhau hơn.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tiểu Lạc vén ống tay áo ngủ lên, chỉ vào vết bỏng trên cánh tay để giành lấy sự đồng cảm của Trình Hạo: “Anh xem, vì nấu cơm cho anh mà tay em bị bỏng một vết lớn đây này, cho dù không có công lao thì cũng phải có khổ lao chứ.”

Trình Hạo ghé miệng vào sát cánh tay cô, thổi phù phù vào vết bỏng: “Vợ yêu, như thế này đã đỡ rát hơn chưa?”

“Đỡ hơn rồi. Nhưng mà anh đã biết cái sai của mình hôm nay chưa?” Tiểu Lạc nắc một cái tặc, đó chính là thường thích trêu mãi không chịu thôi.

“Sai gì chứ?” Trình Hạo vừa nói vừa ngáp một cái thật dài.

“Chính là chuyện mua nhẫn kim cương đó. Thực ra anh sống với em lâu như vậy rồi cũng nên biết em không phải là người ham hố hư vinh. Cuối tuần hiếm khi mình có dịp đi shopping một lần, em không quan tâm nhẫn anh mua quý giá đến đâu, chỉ cần là do anh tặng, cho dù là chiếc nhẫn kim cương giá chỉ hơn một nghìn tệ em cũng vẫn thích. Đây là quy tắc bất buộc, lẽ nào anh lại muốn mình “lừa hôn” sao?”

“Lúc kết hôn, đêm động phòng hoa chúc đương nhiên là phải “lừa”[4] rồi, như thế mới gọi là “lừa hôn” chứ.” Trình Hạo vừa cười vừa dùng tay “xâm

nhập” khu vực nhạy cảm của Tiểu Lạc.

[4] Trần trụi, không có gì che đậy.

“Anh dám thay đổi khái niệm hả? “Lễ hôn” chính là cưới chay, không nhẫn kim cương, không nhà, không xe, không tổ chức hôn lễ. Em không muốn “cưới chay” đâu, nếu không khi về già hồi tưởng lại sẽ cảm thấy cuộc hôn nhân của mình thật là vô vị, nhạt nhẽo. Nhẫn kim cương là bước đầu tiên để thoát khỏi tình trạng “cưới chay.” Anh nói đi, rốt cuộc anh có mua nhẫn kim cương hay không?” Tiểu Lạc nắm lấy tay Trình Hạo, không cho phép anh đặt được âm mưu “xâm lược”.

Một vị huynh đệ của Trình Hạo đã ngỏ lời “chống lưng” giúp nên anh mạnh miệng tuyên bố: “Được, anh sẽ mua cho em nhẫn kim cương. Muốn mua phải mua chiếc thật to, để em nở mày nở mặt hơn cả em Tiểu Lạc trong game nhé, được chưa nào?”

“Thế còn tạm được.”

Đột nhiên, Tiểu Lạc nhận thấy lần cãi cọ này không những cô đã chiến thắng mà còn “cá kiếm” được cả một chiếc nhẫn kim cương nữa, đúng là đã giành được chiến thắng tuyệt đối rồi!

Tiểu Lạc vừa mất cảnh giác, Trình Hạo liền nhân cơ hội không có phòng bị liền “tiến quân” xông lên, nhanh chóng chiếm lĩnh “trận địa”.

“Nhẹ một chút, nhẹ một chút, chạm vào vết bỏng trên cánh tay em rồi.”

“VẬY em ở phía trên đi, cho em chiếm lĩnh vị trí trọng yếu.”

***

“Lâm Tiểu Lạc, cô đến phòng làm việc của tôi một lát.” Đến giờ tan làm, Tiểu Lạc đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, không ngờ “lão yêu bà” Từ Lợi lại nhất thời “triệu kiến”.

Trời ơi, cho tôi xin đi. Liệu chị có thể không chọn lúc tan tầm để tìm tôi kiếm chuyện hoặc họp hành không? Như thế này thì phải tính là tăng ca rồi còn gì. Tăng ca mà không có lương, ôi những nhà tư bản gian ác!

Oán trách thì oán trách, Tiểu Lạc vẫn phải đặt túi xuống, đi đến phòng của Từ Lợi.

“Lâm Tiểu Lạc, cô viết cái gì đây hả? Không có sức hút, quá tầm thường! Những cái chúng ta cần là bí mật đời tư, là scandal của các ngôi sao chứ không phải nhật ký trưởng thành của cô bé Lọ Lem đâu.” Từ Lợi chỉ vào bản thảo bài phỏng vấn về Thẩm Lộ Dao của Tiểu Lạc tiếp tục phê bình: “Đầu tiên, tư duy của cô không đúng. Thứ hai, đề tài không thích hợp với phong cách thời thượng của tạp chí chúng ta. Nó quá quê mùa!”

Bản thảo bài phỏng vấn về Thẩm Lộ Dao được Tiểu Lạc giật tít là Từ làng quê nghèo ra thành thị phồn hoa - Cú nhảy vọt đẹp mắt của Thẩm Lộ Dao. Cô muốn viết bài theo một lối riêng, đứng ở một góc nhìn khác để viết bài phỏng vấn. Cô muốn viết về sự cố gắng, nỗ lực của Thẩm Lộ Dao và nhân tiện cũng coi như làm công tác tuyên truyền cho những cô gái ở quê mình. Hơn nữa, cô từng là bạn học của Lộ Dao, thông qua sự gần gũi đó có thể khai thác được những cái hay, cái tốt của cô ấy mà người khác không biết. Cô vốn tưởng rằng lần này sẽ khiến cho “lão yêu bà” Từ Lợi được một phen sáng mắt, nhưng ai ngờ chị ta lại bất mãn với bài viết của cô đến vậy.

“Tạp chí của chúng ta không phải dựa vào doanh số bán ra để thu lợi nhuận mà là dựa vào quảng cáo. Cô viết như thế này liệu các hãng quảng cáo còn muốn tìm đến chúng ta làm quảng cáo nữa hay không? Lợi nhuận từ quảng cáo trên tạp chí hiện nay đang tụt dốc, nhà đầu tư đã bắt đầu cảm thấy không hài lòng với tạp chí của chúng ta. Nếu cứ tiếp tục thế này, tạp chí sẽ bị đóng cửa mất thôi. Cô cầm về viết lại đi, phải khai thác đời tư của Thẩm Lộ Dao nhiều hơn nữa, đặc biệt là những scandal tình cảm, phải giật gân hơn nữa, đừng có vô vị, nhạt nhẽo như thế này.” Vừa nói Từ Lợi vừa nhét bản thảo vào tay Tiểu Lạc.

“Nhưng người ta không kể cho em nghe về chuyện tình cảm riêng tư, chị bảo em phải viết thế nào đây?” Tiểu Lạc bị làm khó liền hỏi luôn.

“Tiếp tục phỏng vấn. Không phỏng vấn được thì tự biên tự diễn.” Từ Lợi nói với giọng điệu không cảm xúc.

“Vâng, được ạ.” Tiểu Lạc đành phải đáp như vậy.

“Chuyên đề lần trước tôi thấy cô viết cũng khá nên mới giao cho cô bài phỏng vấn quan trọng lần này, hy vọng cô không khiến tôi thất vọng, nếu làm tốt tôi sẽ suy nghĩ tới việc tăng lương cho cô.” Lúc Tiểu Lạc chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc thì Từ Lợi bổ sung thêm

Tiểu Lạc không hề cảm thấy vui mừng với hai chữ “tăng lương”. Theo lý mà nói, người nào mà suốt ngày chỉ nghĩ đến việc mua nhà thì khát vọng về tiền bạc đương nhiên phải rất mãnh liệt. Nhưng giờ phút này, cô đã nhận ra Từ Lợi đang nghiêm khắc thực hiện chính sách ngoại giao “cây gậy và củ cà rốt” [5] của Mỹ: đầu tiên là hết lời chê bai bài viết của cô, đó chính là “cây gậy”; tiếp theo lại hứa hẹn sẽ tăng lương cho cô, đó chính là “củ cà rốt” chứ còn gì nữa.

[5] Một loại chính sách ngoại giao trong quan hệ quốc tế, thường được dùng bởi các nước lớn nhằm thay đổi hành vi của các nước nhỏ hơn. “Cây gậy” tượng trưng cho sự đe dọa trừng phạt, “củ cà rốt” tượng trưng cho quyền lợi hay phần thưởng.

Rốt cuộc, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Tiểu Lạc có đôi chút mơ hồ khó hiểu. Lúc này, cô cảm thấy công việc của mình có thể khá quá bằng một câu nói: Khai thác đời tư của người khác, nâng cao thu nhập của bản thân.

Tiểu Lạc không muốn phụ sự kỳ vọng của Từ Lợi nên vừa ăn cơm tối xong cô liền vội vàng chồm tới trước máy tính, lướt qua một lượt những tin tức trên các trang web giải trí và tìm kiếm những đề tài đang hot để khi phỏng vấn lại Thẩm Lộ Dao có tư liệu mà nhấn vào trọng điểm.

“Vừa mới ăn no mà đã ngồi trước máy tính là không tốt cho sức khỏe đâu. Em phải đứng lên vận động một chút, qua đây giúp anh rửa bát cũng tốt lắm đây.” Trình Hạo vừa rửa bát trong bếp vừa nói với Tiểu Lạc.

“Muốn em rửa bát thì cứ nói thẳng đi, không cần phải vòng vo tam quốc thế đâu.” Tiểu Lạc nói mà chẳng thèm ngẩng đầu lên. Cô tiếp tục: “Nhưng em bận lắm, đang phải cố gắng vì sự nghiệp tăng lương đây.”

“Anh bảo này Tiểu Lạc, anh muốn em đứng dậy vận động là tốt cho sức khỏe. Dạ đây em vốn dĩ đã không tốt rồi, cứ bị bệnh về đường tiêu hóa suốt thôi, sau khi ăn cơm mà vận động là tốt cho tiêu hóa lắm đây. Em xem, hằng ngày anh rửa bát cũng là một hình thức vận động, không những sức khỏe tốt hơn rất nhiều mà đồ ăn cay chua mặn ngọt đều vô tư thưởng thức và cơ bắp cũng săn chắc hơn hẳn nhé.”

“VẬY em ngồi trên ghế ngoáy móng cũng là một kiểu vận động.” Vì không muốn bị rơi vào bẫy của Trình Hạo, Tiểu Lạc bắt đầu ngồi trên ghế vận động vùng eo.

“Em chưa nghe câu “Kiến thức càng học càng rộng mà người thì càng ngồi càng béo” bao giờ à? Ngồi ngoáy móng thì không có hiệu quả đâu. Rửa bát không những kích thích tiêu hóa mà còn có thể giảm béo đây. Em không thấy phần mỡ bụng của mình sắp dần thành hai cái phao bơi rồi à?”

Tiểu Lạc không thể chịu đựng thêm được nữa liền bật dậy khỏi ghế, xông vào nhà bếp gào lên: “Trình Hạo, anh không nói thì không ai bảo anh bị câm đâu. Chẳng phải là anh chỉ rửa mấy cái bát thôi sao, làm gì mà lắm lời thế? Em đang phấn đấu, chứ không phải đang chơi nhé. Bản thảo em viết bị “lão yêu bà” Từ Lợi trả về rồi, em đang phải viết lại bản khác đây này. Chị ta nói nếu viết tốt thì sẽ suy nghĩ tới việc tăng lương cho em đây nhé.”

“Xì, ông chủ của anh còn nói nếu làm tốt thì sẽ suy nghĩ tới việc mua cả xe hơi cho anh nữa cơ. Anh đã làm việc ở công ty được hai năm rồi, đừng nói là xe hơi, ngay cả bóng dáng chiếc xe đạp cũng chẳng thấy đâu ấy chứ. Lời của ông chủ có thể coi là thật sao? Nếu tin vào những lời hứa hẹn đó thì lợn nái cũng biết leo cây.” Trình Hạo phản bác rất kịch liệt.

“Em với anh không có tiếng nói chung.” Tiểu Lạc chẳng buồn lý luận nữa liền quay người đi vào phòng ngủ tiếp tục vùi đầu vào công việc.

“Chưa nói được hai câu mà đã nổi đóa lên rồi. Anh nói cho em biết, tuy anh không thích “la liếm buôn dưa lê” nhưng anh vẫn nắm bắt được những thông tin của làng giải trí đây. Em muốn viết được một bản thảo tốt thì phải viết “thoáng” một chút. Em xem, Liên Hoa muội muội đang nổi đình nổi đám hiện nay, đó chính là một hình mẫu của phong cách “thoáng”. “Thoáng” chính là yếu tố cần có của một phóng viên giải trí đây.”

“Ồ, anh còn biết cả Liên Hoa muội muội cơ à? Đó không gọi là “thoáng” mà là “không làm người khác kinh ngạc tới chết thì không ngừng lại”. Người ngày thường không có chút hứng thú nào với tin tức giải trí, chỉ yêu thích những bộ phim truyền hình có đề tài truyền kì hoặc lĩnh vực quân sự như Trình Hạo mà còn biết cả Liên Hoa muội muội nữa, điều này khiến Tiểu Lạc thật sự bất ngờ.

“Em nói mà cũng không nghĩ xem, đã bao nhiêu lần em nhắc tới cái tên đó rồi? Nhiều lúc anh cũng xem qua máy tính của em, mười lần thì có đến tám, chín lần nhìn thấy bài viết của em có nhắc đến Liên Hoa muội muội. Còn nữa, em lại thường xuyên mở các trang web có liên quan tới cô ấy, như vậy mà anh còn không biết gì nữa thì anh đúng là người ngoài hành tinh rồi.”

“Vốn dĩ anh là người ngoài hành tinh mà. Anh chưa từng nghe thấy câu nói “đàn ông đến từ Sao Hỏa” sao?” Thôi, thôi, em không có thời gian tranh luận về cái cô Liên Hoa muội muội nổi tiếng mà anh biết đâu, bây giờ em phải viết về nữ nghệ sĩ mới nổi Thẩm Lộ Dao đây.”

“Ồ, người này quả thật là anh không biết. Anh chỉ biết tác giả của tiểu thuyết Thế giới bình thường có tên là Lộ Dao thôi.”

“Sao anh cứ lải nhải mãi thế nhỉ? Anh không ủng hộ sự nghiệp của em à?”

“Được rồi, được rồi. Không dám làm phiền biên tập, phóng viên nổi tiếng trong tương lai của nhà chúng ta nữa đâu.” Thấy Tiểu Lạc có vẻ “lên gân lên cốt”, Trình Hạo nhanh chóng nhường nhịn cho êm chuyện.

Để nắm bắt được những tư liệu về đời sống tình cảm của Thẩm Lộ Dao, Tiểu Lạc liền giờ chiều “tình xưa nghĩa cũ” mời cô ấy đi ăn và đã được đối phương đồng ý một cách vô tư.

Muốn được tăng lương thì cũng phải trả một cái giá. Mời khách ăn cơm cũng là điều tất nhiên, không muốn bỏ money thì làm sao moi được tin tức tuyệt mật.

Kế hoạch của Tiểu Lạc là chúc vài ly rượu, chúc cho Thẩm Lộ Dao không biết trời đất là gì, khiến cho cô ấy phải “rượu vào lời ra”.

Nói thực lòng, Tiểu Lạc cũng cảm thấy hành vi của mình có phần hơi vô sỉ, nhưng ai bảo cô đã gia nhập tổ chức paparazzi[6] to lớn chứ? Tục ngữ có câu “làm nghề nào yêu nghề đó”. Cô không thể không “bán bạn cầu vinh” được, đây chính là hiện thực tàn khốc.

[6] Thợ săn ảnh.

Lần này xem như Tiểu Lạc đã đầu tư một khoản kékch xù. Cô chọn nhà hàng Bích Lưu Hiên – một nhà hàng có giá khá “chát”, cũng bởi vì cảnh quan ở đây tuyệt đẹp, yên tĩnh, ấm cúng, rất thích hợp với việc “trút bầu tâm sự”.

Thẩm Lộ Dao đeo cặp kính râm lớn bước vào nhà hàng. Tiểu Lạc thấy đáng đi yểu điệu thướt tha của cô, trong lòng thầm than phục đúng là Lộ Dao cũng có khí chất mình tình lắm. Thông thường các mình tình khi đi ra ngoài cũng thường đeo cặp kính râm hoành tráng như thế. Tiểu Lạc cảm thấy làm vậy rất thời thượng nên cũng đã từng mua một chiếc kính râm to tổ chảng, đeo lên và “show hàng” trước mặt Trình Hạo nhưng anh chỉ liếc qua hai cái liền nói: “Sao anh cảm thấy nó cứ kì kì thế nào ấy nhỉ. Anh khuyên em đừng nên đeo cặp kính này khi đi dạo phố nhé, nếu không sẽ có người lại muốn làm việc tốt, dắt em khi qua đường đấy.” Sao lại thành ra thế này? Người ta đeo kính vào thì thời thượng, Lâm Tiểu Lạc cô đeo vào lại biến thành người mù, đến cả kính râm cũng bắt nạt cô.

Thẩm Lộ Dao ngồi xuống với điệu bộ nho nhã, nhưng lại không bỏ cặp kính xuống.

“Trần Lộ..., à không, Lộ Dao, cậu không bỏ kính xuống là sợ bị người khác nhận ra à?” Lúc dùng cơm thì không nên đeo kính râm chứ.

“Mình làm gì nổi tiếng được đến mức đó đâu, mắt mình bị sưng trông xấu lắm nên không tiện bỏ ra thôi.” Nói rồi, Thẩm Lộ Dao liền kéo kính xuống thấp một chút để Tiểu Lạc nhìn thấy đôi mắt của cô, quả nhiên là vừa đỏ vừa sưng, nhìn giống như mắt của thỏ trắng vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Thất tình, khóc nhiều quá nên thành ra thế này đây.” Thẩm Lộ Dao cố gắng nói nhỏ hết sức có thể. “Chúng mình chia tay rồi.”

Không phải chứ? Nhanh như vậy mà đã thổ lộ tâm tình, trút bầu tâm sự rồi sao?

Đột nhiên, nội tâm Tiểu Lạc bùng lên một cảm giác tự trách mình. Thẩm Lộ Dao chắc chắn phải coi mình là bạn thân thiết lắm mới tin tưởng mà kể cho nghe chuyện bị thất tình như thế này, thế mà cô lại đem chuyện đau khổ của người ta đi bán lấy tiền túi. Tiểu Lạc có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng. Bàn thảo bài phỏng vấn lần này thật sự phải viết chân thực về đời sống tình cảm của Thẩm Lộ Dao sao?

Tiểu Lạc không hỏi lý do vì sao chia tay, nhưng cô ấy lại tự động kể một cách tường tận câu chuyện tình yêu của chính mình. Lộ Dao và anh chàng kia là bạn học ở Học viện Nghệ thuật. Sau khi tốt nghiệp, sự nghiệp của cô dần khởi sắc, nhưng anh thì mãi vẫn chưa tìm kiếm được công việc phù hợp, vô công rồi nghề ngồi nhà đã nhiều ngày, cuộc sống sinh hoạt của hai người về cơ bản chỉ dựa vào thu nhập của Lộ Dao. Có lẽ vì ăn bám ở nhà đã quá lâu, lại thêm sự nghiệp không thuận lợi, dần dần anh trở nên nóng nảy, câu kinh, cứ luôn nghi thần ngờ quỷ, nghi cô ngoại tình, có đôi lúc còn vung chân vung tay với cô nữa. Nhưng Lộ Dao yêu anh, không thể nào rời xa anh được nên những đau khổ dằn vặt này cô cũng chỉ một mình âm thầm chịu đựng. Cô chưa khi nào nhắc tới hai từ “chia tay” với anh, vậy mà anh lại rời xa cô, chỉ nháy mắt đã lặng lẽ mất tăm mất tích. Trong căn nhà mà hai người từng ở chung giờ chỉ còn tro bụi một bức thư anh để lại khuyên cô hãy quên anh đi, đừng cố công tìm kiếm.

Lúc kể đến đoạn này, Lộ Dao không kiềm được, nước mắt tuôn rơi, Tiểu Lạc vội vàng đưa khăn giấy cho cô.

“Tất cả đã là quá khứ cả rồi, cậu sẽ tìm được người khác tốt hơn thôi.” Tiểu Lạc cất lời an ủi, vỗ về.

Thẩm Lộ Dao lau khô nước mắt, cố gắng nhoen miệng nở một nụ cười thật tươi, nhưng cặp mắt đỏ sưng húp khiến nụ cười của cô có phần miễn cưỡng.

Đây là lần đầu tiên Lộ Dao đem chuyện tình cảm riêng tư của mình kể cho người khác mà không một chút do dự. Sau khi nói ra hết, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Ở nơi đất khách quê người mà lại gặp được bạn học cũ, cảm giác thân thiết và thoải mái này khiến cô không có chút cảnh giác nào hết. Cô không coi Tiểu Lạc là một phóng viên giải trí mà chỉ coi như một người bạn cũ đáng tin cậy lâu ngày gặp lại mà thôi.

***

Ngày hôm đó, Tiểu Lạc hóa thân thành MC với tiết mục gỡ rối tình cảm. Cô đem hết tất cả những triết lý tình yêu mà mình biết từ trước tới nay truyền cho Thẩm Lộ Dao bằng phương thức đơn giản và dễ hiểu nhất, ví dụ như “Cũ không đi, mới làm sao tới. Trước khi kết hôn, đàn ông giống như quần áo, mất chiếc này thì đổi chiếc khác”, hoặc “Anh ta không cần cậu thì đó là tổn thất của anh ta, cậu phải tìm được người tốt hơn thế, sau này nếu anh ta có hối hận thì cũng không còn nơi nào mà khóc lóc nữa”, rồi “Tiêu chuẩn của đàn ông tốt hiện nay là “ba được”: có được nhà to, ăn được vào bếp và lọt được vào top những gia đình giàu sang quyền quý. Sau này nếu cậu muốn tìm đàn ông tốt thì dựa theo tiêu chuẩn này.”

“Tiểu Lạc, cậu không làm chuyên gia tư vấn tình yêu thì thật đáng tiếc đấy.” Thẩm Lộ Dao sau khi nghe hàng loạt những lý luận tình yêu của Tiểu Lạc liền cảm khái thốt ra một câu như vậy.

“Mình vẫn luôn là chuyên gia tư vấn tình yêu của bạn bè đấy.” Tiểu Lạc chém gió mà không biết “lạnh”. Hồi học đại học, Tiểu Lạc được các bạn cùng kí túc xá công nhận là chuyên gia tư vấn tình cảm. Cô không những là người đầu tiên có bạn trai mà còn có không ít bài viết về tình yêu được đăng báo. Có thể nói, nếu đem lý luận và thực tiễn của Tiểu Lạc kết hợp với nhau thì cũng thu được một hệ thống công thức tình yêu kha khá.

“Tiểu Lạc, cậu cũng nói một chút về chuyện tình cảm của cậu đi. Chuyện của cậu chắc chắn phải phong phú và đặc sắc lắm nhỉ. Anh bạn trai kia của cậu có phải là người đàn ông “ba được” không?”

“Người yêu của mình không phải là người đàn ông “ba được” mà là người đàn ông “ba T”. Anh ấy chính là “First, Best, Last” của mình.”

“Là ý gì vậy?” Thẩm Lộ Dao tuy hiểu ý nghĩa của ba từ đơn tiếng Anh đó nhưng cô không hiểu hàm ý của Tiểu Lạc là gì.

“First” tức là anh ấy là mối tình đầu của mình, “Best” chính là người đàn ông đối tốt với mình nhất, “Last” chính là người sẽ sống tới răng long đầu bạc cùng mình.” Tiểu Lạc nhấn nãi giải thích.

Thật đúng là “nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay”, Tiểu Lạc vừa mới nhắc đến người đàn ông “ba T” của mình thì nhạc chuông điện thoại của cô lại vang

lên: “Sữa đậu nành không thể rời xa bánh quẩy, hãy để anh yêu em mãi mãi, tình yêu cần phải như vậy, thế mới là hạnh phúc ngọt ngào” nhịp điệu nhẹ nhàng mà êm ái, ca từ cũng chất chứa biết bao hạnh phúc.

“Nhạc chuông tình cảm như thế, có phải là anh chàng “ba T” nhà cậu gọi tới không?” Thẩm Lộ Dao trêu chọc.

“Chúc mừng cậu, cậu đã nói đúng rồi đó. Sữa đậu nành bánh quẩy là nhạc chuông mình cài đặt riêng cho anh ấy đấy.” Nói rồi Tiểu Lạc cười “ha ha” và nhún phún nghe.

Sau khi Tiểu Lạc nghe xong điện thoại, Thẩm Lộ Dao tặc lưỡi nói: “Cậu lãng mạn quá đấy! Lại còn cài đặt nhạc chuông dành riêng cho anh ấy nữa chứ, mình có thể cảm thấy hai người thật hạnh phúc biết bao.” Nói câu này, khuôn mặt Thẩm Lộ Dao hơi mơ màng. Đây chẳng phải là tình yêu mà cô vẫn hằng khao khát sao? “Cùng nắm chặt tay nhau, sống tới đầu bạc răng long, đồng cam cộng khổ, mãi không xa rời.”

“Đừng ngưỡng mộ mình như vậy, bọn mình chỉ là “lãng mạn đơn sơ” thôi chứ vẫn chưa có tiền để mua nhà kết hôn.” Trong mắt Tiểu Lạc lúc này, trái tim cô chỉ chứa đựng ý niệm về “nhà”, cho nên mỗi lần tán chuyện, nói hươu nói vượn cuối cùng vẫn nói đến “nhà”.

“Sao mọi người cứ nhắc tới “kết hôn” là nghĩ ngay tới “nhà” thế nhỉ? Mình cảm thấy kết hôn trước sau đó mới mua nhà, chẳng có gì là không được cả.”

“Kết hôn là vì cái gì chứ? Là vì tạo dựng gia đình. Nhà là gì? Là nhân tố chính để tạo nên gia đình. Vì thế “nhà” là điều kiện tiền đề để kết hôn mà.” Tiểu Lạc nói năng có vẻ hùng hồn lắm.

Mỗi lần bố mẹ gọi điện thoại cho Tiểu Lạc đều hỏi một câu: “Khi nào hai đứa mới mua nhà để kết hôn hả?” khiến Tiểu Lạc dần dần hình thành quan niệm: Muốn kết hôn ư? Trước tiên phải mua nhà cái đã.

“Mình cứ ngỡ nhân cưới mới là điều kiện tiền đề của hôn nhân chứ. Có lẽ, mọi người đã nghe “đám cưới vàng”, “đám cưới bạc” quen tai rồi cho nên mới cảm thấy hôn nhân và nhân cưới là hai thứ gắn bó mật thiết với nhau. Có điều cho tới nay mình vẫn chưa nhận được chiếc nhẫn nào cả, vì thế chuyện hôn nhân của mình vẫn còn xa lắm.” Lúc này, Thẩm Lộ Dao đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều rồi.

“Nói không chừng chẳng bao lâu sau cậu có thể nhận được một chiếc nhẫn kim cương ấy chứ.” Tiểu Lạc vừa nói vừa nhớ lại kết quả của cuộc chiến cãi nhau ngày hôm đó. Trình Hạo nói tuyệt đối không mua nhẫn cho cô, thế mà cuối cùng cũng đồng ý mua hẳn một chiếc nhẫn kim cương thật to. Nếu theo những gì Thẩm Lộ Dao nói thì cô đã có được một trong những điều kiện tiền đề để kết hôn rồi. Cãi cọ thì ra không chỉ là chất xúc tác tốt mà còn có phúc lợi nữa!

“Tiểu Lạc, mình biết bí quyết hạnh phúc của cậu rồi nhé.” Thẩm Lộ Dao thể hiện bộ dạng “bỗng nhiên tỉnh ngộ”.

“Ồ? Bí quyết gì thế? Bản thân mình còn không biết mình có bí quyết gì nữa là.”

“Cái miệng của cậu ngọt lắm nhé. Những lời mật ngọt có cánh chính là bí quyết hạnh phúc của cậu đấy, làm gì có đàn ông nào “kháng cự” nổi điều này chứ?”

Tiểu Lạc đột ngột lặng người. Cô bị Trình Hạo gọi là “độc mồm độc miệng”, còn cô thì luôn tự bào chữa đó là “khẩu xà tâm Phật”.

“Chị em tốt của mình, cậu đúng là hiểu mình thật đấy.” Tiểu Lạc cười lớn.

“Đúng rồi, có điểm này mình không hiểu, không phải cậu muốn góp tiền mua nhà sao? Sao lại mời mình tới chỗ sang trọng thế này dùng cơm chứ? Lễ nào, công ty các cậu thanh toán cho những trường hợp này sao?” Bản thân Thẩm Lộ Dao cũng không thường xuyên lui tới những nơi này, chỉ thỉnh thoảng mới đi cùng với mấy ông quan to quyền quý tới đây mà thôi.

Tiểu Lạc lại ngẩn ngơ, thất thần. Bà chị ơi, chị đừng có xát thêm muối vào vết thương đang rỉ máu của tôi nữa có được không? Lần này, vốn dĩ cô đã sắp đặt cho Lộ Dao một “Hong Môn yến” [7], nhưng cuối cùng chính mình lại sa vào. Chẳng những quyết định không viết chuyện tình cảm của Thẩm Lộ Dao nữa mà cô còn phải tự mình thanh toán hóa đơn này. Không viết về đời tư của người ta đồng nghĩa với việc tăng lương chỉ còn là vô vọng, thanh toán hóa đơn đồng nghĩa với việc túi tiền của cô lại bị “gây” đi. Có thể nói, “Hong Môn yến” lần này, Tiểu Lạc đã tiến hành một cuộc mua bán lỗ vốn. Có điều, cô không hề oán giận hay trách móc gì hết, vì mất một chút tiền nhưng lại có thêm một người bạn tốt, sao cô không vì thế mà vui vẻ chứ?

[7] Một điển tích có nguồn gốc từ thời Chiến quốc. Hồng Môn yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 TCN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Điển tích Hồng Môn yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều lần nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm. Người đời sau thường dùng “Hồng Môn yến” ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn có hại người.

“Đúng vậy, công ty mình thanh toán cho.” Tiểu Lạc vừa đau lòng vì nghĩ lát nữa khi quét thẻ sẽ bị mất một khoản tiền lớn, vừa nói dối Thẩm Lộ Dao mà không chớp mắt.

“Ồ, đãi ngộ tốt như vậy cơ à? Vậy sau này chúng ta thường xuyên tới đây dùng cơm có được không? Ăn bằng “tiền chùa” mà, không ăn thì phí quá.” Thẩm Lộ Dao vui vẻ nói.

“Hà?” Trong lòng Tiểu Lạc thầm gào thét, rốt cuộc là ai sắp đặt “Hong Môn yến” cho ai đây?

***

Cuối cùng, Tiểu Lạc không thấy lợi quên nghĩa, rốt cuộc không hề tiết lộ đời tư của Thẩm Lộ Dao mà chỉ đem bản thảo ban đầu sửa lại đôi chút, xóa đi một chút lịch sử trưởng thành, viết thế vào đó những tâm đắc về cách chăm sóc sắc đẹp của Thẩm Lộ Dao, ví dụ như dùng đồ trang điểm hãng gì, có bí quyết chăm sóc da như thế nào. Tiểu Lạc giật tít bài viết này là Mỹ nhân có sắc đẹp thuần khiết Thẩm Lộ Dao: Vui vẻ chính là bí quyết làm đẹp đơn giản nhất.

Tiểu Lạc mang tâm trạng thấp thỏm, bất an giao bản thảo cho Từ Lợi. Cô đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận “mưa đạn” của “lão yêu bà”. Chị ta chắc chắn đã giương súng, lên đạn và đang chăm chăm chĩa vào cô. Ai ngờ Từ Lợi chỉ liếc qua loa rồi nói: “Mau đem tới cho Bộ phận Biên tập mỹ thuật đi, các bản thảo khác đã thiết kế xong hết rồi, chỉ thiếu của cô thôi đấy.”

Chỉ như thế thôi sao? Tiểu Lạc không dám tin vào tai mình nữa. Ngày thường Từ Lợi phải xem đi xem lại bản thảo của cô không biết bao nhiêu lần, vậy mà hôm nay chỉ liếc sơ sơ rồi ok luôn. Lần này công việc thuận lợi tới mức cô không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Lạc lúc này rất muốn mở miệng hỏi: “Có phải là em viết tốt như thế này thì chị nên suy nghĩ tới việc tăng lương không?” nhưng nhìn thái độ thờ ơ, lạnh nhạt của Từ Lợi, cô liền nuốt lại câu nói đó, ngoan ngoãn đem bản thảo cho Bộ phận Biên tập mỹ thuật.

Thái độ của Từ Lợi gần đây có vẻ khác thường, khi thì dữ dằn như sư tử, khi lại hiền lành như cừu non, lẽ nào chị ta đã tới thời kì tiền mãn kinh rồi sao? Tiểu Lạc thầm nhủ trong lòng.

Có một câu nói rất hay là “Con dâu xấu xí thường phải đối mặt với bố mẹ chồng”. Còn Trình Hạo thì lại nói “Con rể điển trai thường được gặp nhạc phụ, nhạc mẫu”. Đương nhiên, “con rể điển trai” không phải là do Tiểu Lạc nói. Vốn dĩ, cô không cảm thấy Trình Hạo đẹp trai lắm nhưng hầu như tất cả các bạn cô khi gặp Trình Hạo đều nói trông anh đẹp trai giống như mình tinh Hàn Quốc vậy. Dần dà, đối với vẻ đẹp trai của anh, ban đầu cô tỏ vẻ hơi khiêm tốn nhưng sau này cũng lấy đó làm tự hào.

Nếu như Trình Hạo đã tỏ thái độ muốn mua hẳn kết hôn cho cô thì cô cũng muốn làm gì đó để thể hiện thành ý của mình. Cô đã quyết định dịp nghỉ lễ Quốc khánh sẽ đưa Trình Hạo về nhà ra mắt bố mẹ. Hai người họ đã yêu nhau lâu như vậy rồi, thế mà bố mẹ hai nhà mới chỉ biết thông qua ảnh chụp chứ chưa được gặp mặt. Thời điểm này cũng đến lúc bàn tới hôn sự rồi, đương nhiên phải gặp mặt để bố mẹ người ta yên tâm mà gả con gái rước đi chứ.

Quê của Tiểu Lạc là một thị trấn nhỏ thuộc tỉnh Giang Tô. Họ phải ngồi xe lửa từ Bắc Kinh tới Thường Châu, sau đó chuyển sang ngồi xe taxi thì mới tới nơi. Chuyến tàu họ đi là chuyến buổi tối, vừa hay sẽ được ngủ một giấc ngon lành, sáng sớm mở mắt sẽ tới Thường Châu và đến buổi trưa có thể về tới nhà rồi.

Hai người họ coi như đã gặp may vì vào dịp nghỉ lễ mà mua được hai vé giường nằm ngay sát nhau.

Tám giờ tối, chuyến tàu khởi hành theo lịch trình định sẵn. Tiểu Lạc nằm trên chiếc giường chật hẹp trên tàu, đưa mắt nhìn sang Trình Hạo đang nằm phía đối diện. Căng tượng này đột nhiên khiến cô nhớ lại những kỷ niệm đẹp trong quá khứ.

***

Tiểu Lạc nhớ có một lần nghỉ hè cô trở về nhà, Trình Hạo đi cùng chuyến xe lửa đó, tiễn cô về tới Thường Châu, sau đó anh chuyển hướng đi Thượng Hải rồi trở về nhà của mình. Anh quan tâm, chăm sóc cho cô từng li từng tí một khiến cho đến tận bây giờ khi nhớ lại chuyện đó, cô vẫn cảm thấy thật ấm áp trong lòng.

Tiểu Lạc còn nhớ đêm Giáng sinh đầu tiên cô và Trình Hạo cùng đi chơi, lúc đó anh vẫn chưa tốt nghiệp. Không khí đêm Giáng sinh trong trường đại học vô cùng sôi nổi và ấm cúng, mỗi lớp học đều trang trí giống như một buổi party, quảng trường phía Bắc còn có vũ hội tung bùng. Trước tiên hai người đi ngắm nghía từng lớp học được trang hoàng lộng lẫy, tiếp theo lại tới quảng trường phía Bắc để cùng khiêu vũ, sau đó còn cùng nhau chụp ảnh kỷ niệm ở khu vực xung quanh. Hôm ấy, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, chơi tới tận mười một giờ đêm mà vẫn chưa muốn trở về kí túc xá. Lúc đó Tiểu Lạc đột nhiên nảy ra ý định muốn tới kí túc xá của Trình Hạo và anh cũng không hề từ chối.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Lạc bước vào phòng của nam sinh. Bởi vì hôm đó là đêm Giáng sinh nên các anh em cùng phòng với Trình Hạo đều đã ra ngoài vui chơi hết cả rồi, trong phòng không còn một ai khác. Anh đó cô đoán được đâu là giường của anh. Tiểu Lạc liếc ngang liếc dọc, nhìn trái nhìn phải thì phát hiện ra phòng kí túc của nam sinh thật sự bừa bộn hơn phòng nữ sinh rất nhiều, có giường chần còn chất đống không thèm gấp, đồ cá quần sịp và tất vứt lung tung bên ngoài. Tiểu Lạc chú ý có một chiếc giường sạch sẽ và ngăn nắp nhất mà trên giường cũng không vứt đồ đạc lộn xộn, bên cạnh gối còn đặt cả chồng sách và một cái đèn bàn.

Tiểu Lạc chỉ tay vào chiếc giường sạch sẽ, ngăn nắp đó rồi nói: “Đây là giường của anh đúng không?”

Trình Hạo mỉm cười gật đầu: “Sao em biết vậy?”

“Bởi vì anh ưa sạch sẽ, mà chiếc giường này là chiếc duy nhất trong phòng có thể tính là sạch sẽ.”

Trình Hạo vốn tưởng rằng, Tiểu Lạc sẽ nói những lời như em chỉ đoán mò thôi, nào ngờ cô lại trả lời một cách thông minh, lạnh lợi như vậy.

Hành động tiếp theo của Tiểu Lạc càng nằm ngoài dự kiến của Trình Hạo. Cô nhanh chóng trèo lên giường của anh rồi nằm xuống bật sáng chiếc đèn bên cạnh, sau đó nói một câu mập mờ khiến thân người Trình Hạo tê dại: “Em chắc chắn là nữ sinh đầu tiên ngủ trên giường của anh đúng không? Hôm nay, em nằm một chút, sau này mỗi ngày nằm ngủ anh sẽ đều nghĩ đến em. Hơn nữa, một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, hôm nay em ngủ trên giường của anh, mình cũng coi như “chung chăn chung gối” rồi.”

Trình Hạo vô cùng lúng túng. Kỳ thực lúc đó trong phòng không có ai khác, anh ngắm nhìn người con gái mình yêu đang nằm trên giường của mình, trong lòng không thể không có chút suy nghĩ đen tối. Anh từng nghĩ hay là mình cũng leo lên giường, thật sự “chung chăn chung gối” cùng cô, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm. Anh chỉ đứng bên giường ngắm nhìn Tiểu Lạc một cách âm thầm rồi nói một câu hơi “sến”: “Ừm, sau này mỗi ngày anh sẽ hít thở mùi hương của em mà chìm vào giấc ngủ, sẽ cảm thấy hạnh phúc biết bao.”

Giờ phút này, Tiểu Lạc đang nhớ lại khoảnh khắc đêm Giáng sinh hôm đó, bất giác bật cười.

“Em cười gì vậy?” Trình Hạo vừa đọc sách vừa hỏi Tiểu Lạc.

“Này Trình Hạo, anh khai báo thành thật đi, cái lần em đến kí túc xá của anh và trèo lên giường đêm Giáng sinh hôm đó, anh có nghĩ bậy nghĩ bạ gì không thể?”

“Theo em thì sao?” Trình Hạo đặt cuốn sách trên tay xuống nhưng không trả lời trực tiếp mà “ném” lại cho Tiểu Lạc một câu hỏi: “Tại sao lần đó em lại muốn đến phòng kí túc của anh chứ? May mà lần đó anh vừa mới thay ga trải giường, còn gấp gọn gàng cả đồng tất nữa chứ.”

“Trời ơi! Em bị anh “lừa tình” nhé!” Tiểu Lạc đột nhiên tỉnh ngộ: “Chẳng trách từ khi chúng ta sống chung tới nay anh chưa từng một lần gấp tất cho gọn gàng. Chẳng trách trong nhà luôn bị bừa bộn mà anh chẳng thèm dọn dẹp. Anh có biết không, lần đó, em đột kích bất ngờ phòng kí túc của anh là muốn kiểm tra xem anh có hay dọn dẹp không, kết quả kiểm tra lần đó khiến em rất mất nguyên. Bởi vì em là người không ngăn nắp, lại lười dọn dẹp, cho nên khi phát hiện ra anh chăm chỉ, sạch sẽ như vậy, em đã nghĩ chúng mình là cặp trời sinh bổ trợ cho nhau, ở bên nhau thì hợp quá rồi. Thật không ngờ thì ra lần đó giường của anh được dọn dẹp sạch sẽ, ngăn nắp chỉ là tình cờ mà thôi.”

“Em đừng thể hiện bộ dạng như thể mình bị mắc lừa có được không? Chi là bình thường anh quá bận nên không thể quét dọn được. Nếu mà anh đã ra tay thì nhà cửa sẽ được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ, ngăn nắp đâu vào đấy thôi.”

“Thôi đừng giảo biện nữa đi! Anh có biết vì sao em không thích dọn dẹp không? Bởi vì đó là phòng chúng ta đi thuê, dù có dọn dẹp gọn gàng hơn nữa, quét dọn sạch sẽ hơn nữa thì cũng không giống một gia đình, không phải là nhà của chúng ta mà là của người khác. Em nói cho anh biết, đợi khi chúng ta có nhà riêng rồi, anh sẽ cảm thấy không dọn dẹp là một tội lỗi to lớn đấy.” Tiểu Lạc vốn không định nói chuyện nhà cửa trước mặt Trình Hạo nhưng không ngờ lại lỡ miệng nói ra. Thôi bỏ đi, nói thì cũng đã nói rồi, chưa biết chừng Trình Hạo lại không còn tinh thần chống đối chuyện mua nhà nữa ấy chứ.

Nhưng vừa nhắc tới chuyện nhà cửa, Trình Hạo liền im bất luận. Dường như não bộ của anh có chức năng tự động gạt bỏ hai từ “nhà cửa” vậy.

Tiểu Lạc dẫn “anh chồng điển trai” Trình Hạo về tới cửa nhà thì đã là hơn mười hai giờ trưa ngày hôm sau.

Nhà của Tiểu Lạc là một căn nhà hai tầng có tường bao quanh. Ông Lâm bà Lâm nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền nhanh chóng bước ra sân đón con trở về.

“Bố, mẹ!” Tiểu Lạc vừa chào bố mẹ xong, chuẩn bị giới thiệu Trình Hạo một cách long trọng nhất, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì anh đã chủ động chào: “Cháu chào hai bác.”

Trước khi đến, Trình Hạo đã thuộc lòng bí quyết “năm phải” để “nịnh hót” nhạc phụ, nhạc mẫu: miệng phải ngọt xớt, tay phải chăm làm, tim phải chân thành, não phải nhanh nhẹn, lễ phải tinh thông.

“Bố, mẹ, đây là anh Trình Hạo, người mà con đã từng kể với bố mẹ đấy.” Tiểu Lạc bổ sung thêm.

Bà Lâm mặt mày rạng rỡ tươi cười nhìn Trình Hạo, lòng thầm nghĩ chàng trai này không những trông sáng sủa mà còn rất lễ phép, nhanh nhẹn miệng rất được lòng người.

Ông Lâm đưa tay ra định đón lấy hành lý trên tay Trình Hạo nhưng anh từ chối: “Bác cứ kệ cháu, chỗ đồ này một mình cháu cũng xách được, không sao đâu ạ.”

Con mắt Tiểu Lạc cũng không tòi, chàng trai này nhìn có vẻ rất chăm chỉ, chịu khó đấy. Bố Tiểu Lạc thầm nghĩ.

Vào đến nhà, Tiểu Lạc liền ngửi thấy mùi thơm đang tỏa ra từ nhà bếp. Hôm nay cô chưa ăn sáng nên bụng đói tới nỗi sôi lên “ùng ục”. Mùi thơm của đồ ăn hấp dẫn sộc lên mũi khiến cô sắp nhỏ nước miếng ướt hết cả áo: “Mẹ, lúc nào thì mình mới được ăn cơm?”

“Đói rồi hả? Bố mẹ đã chuẩn bị hết đồ ăn rồi đấy, có món còn nguội hết rồi kia, để mẹ cho vào lò vi sóng hâm lại một chút đã nhé.” Mẹ Tiểu Lạc luôn chân luôn tay ở trong bếp.

Bố Tiểu Lạc pha một ấm trà hoa cúc mời Trình Hạo: “Nhà cô của Tiểu Lạc có trồng hoa cúc nên gửi từ Chiết Giang tới đây đấy, cháu uống thử xem”

Trình Hạo vừa cảm ơn vừa mở vali hành lý, lấy ra một chiếc hộp: “Thưa bác, đây là quà cháu mua, hy vọng bác thích.”

“Về chơi là được rồi, còn quà cáp làm gì chứ?” Tuy nói vậy nhưng bố Tiểu Lạc vẫn tươi cười nhận lấy món quà.

“Bố, anh Trình Hạo chỉ dùng dao cạo râu giá mấy chục tệ thôi, còn đồ mua cho bố là hàng cao cấp giá mấy trăm tệ đấy. Bố thấy anh ấy hiếu kính bố chưa nào?” Tiểu Lạc tranh thủ thời cơ nịnh nọt giúp Trình Hạo.

“Không cần thiết phải mua đồ đất thế đâu, lãng phí quá, đồ rẻ mà dùng tốt là được rồi.” Ông Lâm không ngờ chiếc dao cạo râu nhỏ bé thế này mà tới mấy trăm tệ, có phần hơi xốt tiền, nụ cười trên khuôn mặt cũng kém tươi vài phần.

Lúc này, mẹ Tiểu Lạc bung đồ ăn bước vào, Trình Hạo liền chạy đến định đón lấy chiếc bát trong tay bà: “Bác để cháu bung giúp cho, bác ngồi xuống nghỉ đi ạ.”

“Không cần, không cần, cháu cứ ngồi đó là được rồi.” Bà Lâm bày biện đồ ăn lên bàn, rồi lại quay người đi vào nhà bếp.

Trình Hạo nhanh chóng chạy theo sau. Bất chấp sự ngăn cản của nhạc mẫu, anh cẩn thận bê từng bát một bày lên bàn ăn, thật là một bữa ăn thịnh soạn.

Lúc Trình Hạo bung bát đồ ăn sau cùng bước vào, Tiểu Lạc đã cầm đôi đũa gấp thức ăn lên rồi vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói: “Woa! Thơm quá! Tay nghề nấu ăn của mẹ đúng là càng ngày càng cao thâm!”

“Tiểu Lạc, con học Trình Hạo đi nhé, đừng có chỉ cầm đầu vào ăn như vậy.” Bà Lâm thấy Trình Hạo chạy theo bà bận trước bận sau, vậy mà con gái mình thì lại ngồi rung đùi hưởng thụ nên có chút ngửa mặt.

“Dạ, dạ con biết rồi ạ.” Tiểu Lạc đáp mà chẳng ngẩng đầu lên, lúc này hồn phách của cô đều đã bị những món ăn ngon của mẹ “câu” mất.

Đương nhiên, sau đó vì chuyện này mà Tiểu Lạc đã không ít lần đòi “ban công thưởng lộc” trước mặt Trình Hạo. Cô nói là nhờ có sự lười nhác của cô nên mới làm nổi bật sự chăm chỉ của anh, vì muốn anh thuận lợi qua cửa của bố mẹ, cô mới hy sinh không tiếc, tình nguyện làm nền cho anh.

***

“Hạo Hạo, ăn nhiều vào nhé.” Lúc ăn cơm, bà Lâm không ngừng gấp thức ăn vào bát của anh nhưng lại dùng tiếng địa phương nói rất nhiệt tình.

Tuy Trình Hạo nghe không hiểu rõ nhưng vẫn đoán được ý tứ trong lời nói của mẹ Tiểu Lạc nên vừa gật đầu vừa đáp: “Bác không cần khách khí đâu, cháu sẽ ăn tự nhiên như ở nhà ạ.”

Nghe thấy mẹ gọi hai tiếng “Hạo Hạo”, Tiểu Lạc thật sự bất ngờ, đến bản thân cô tới giờ cũng chưa từng gọi Trình Hạo một cách thân mật như thế.

“Tiểu Trình, đồ ở đây cháu ăn có quen không? Nghe Tiểu Lạc nói cháu thích ăn đồ cay nên bác đã mua một lọ tương ớt, cháu ăn thử xem ngon không.” Ông Lâm nói rồi liền lôi từ trong tủ ra một lọ tương ớt.

Vì là lần đầu tiên Trình Hạo bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai nên trước khi đến đây anh đã kịp hoàn thành phần tìm kiếm thông tin trên mạng. Phần mềm tìm kiếm nổi tiếng đã cho anh biết: “Lần đầu tiên bái kiến nhạc phụ đại nhân về cơ bản không được hoàn hảo cho lắm. Ông ấy cứ cảm thấy bạn là một con cóc ghè, đương nhiên cảm nhận đó xuất phát từ thái độ thương yêu con gái rượu của mình mà ra. Lần đầu tiên ông ấy gặp bạn, về cơ bản đó là quan hệ đối địch, ông ấy sẽ rất bệ vệ.” Tác giả của đoạn văn này còn dùng một câu chuyện thú vị để chứng minh đạo lý này. Nhạc phụ lần đầu tiên khi gặp con rể sẽ nói với anh ta: “Tên tiểu tử cậu là cóc ghè mà lại đòi ăn thịt thiên nga à.” Còn con rể sẽ nói với nhạc phụ: “Cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga mới là cóc có lý tưởng.”

Lúc đó Trình Hạo vừa cười vừa nghĩ nếu như nhạc phụ đại nhân tương lai của anh mà nói anh là “Cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga” thì anh sẽ đáp lại như thế nào? Thế nhưng, xem tình hình hiện tại thì có vẻ như anh đã suy nghĩ nhiều quá rồi. Bố Tiểu Lạc tuy nhìn có vẻ như không tỏ ra thân thiết bằng mẹ cô, cũng không hay cười nhưng vẫn quan tâm và nghĩ cho anh lắm, ngay cả tiểu tiết anh thích ăn đồ cay mà cũng để ý đến.

***

Tốc độ ăn của Tiểu Lạc tương đối nhanh, hơn nữa còn động đũa trước nên lúc cô ăn xong thì ba người còn lại vẫn đang ăn một cách chậm chạp.

“Ăn nhanh lên đi anh, ăn xong em sẽ đưa anh đi thăm quan phòng ngủ của em.” Tiểu Lạc ăn đã no, sức lực cũng hồi phục, giọng nói vì thế vang vọng hơn, lúc cô nói câu này, có thể dùng tám chữ “hết sức phấn khởi, mặt mày hớn hờ” để miêu tả một cách chính xác.

“Tiểu Lạc, con vội cái gì chứ? Con để Hạo Hạo ăn đã nào, đừng giục cậu ấy.” Bà Lâm liếc con gái một cái rồi quờ trách.

“Tiểu Trình, tính cách của Tiểu Lạc bác hiểu rõ. Nó cũng nóng vội giống bác, thỉnh thoảng lúc vội vàng còn câu gắt nữa. Cháu là đàn ông, nhường nhịn nó một chút nhé. Nếu như nó có phạm lỗi gì thì cháu có thể trực tiếp báo cáo với bác, bác sẽ dạy dỗ thêm.” Lời nói của ông Lâm thực ra có nghĩa là “Con gái rượu của tôi chỉ có thể do tôi quản, nếu như nó phạm lỗi, anh không được thế này thế kia với nó.”

Có điều khi lọt vào đôi tai của Tiểu Lạc vốn nổi tiếng “máu lên não chậm” thì lại thành một ý nghĩa khác: Trời ơi, bố đang “vạch áo cho người xem lưng” ư? Sao chưa kết hôn mà bố mẹ đã bắt đầu móc ngoặc với người ta thế này? Tiểu Lạc có cảm giác mình bị thất sủng. Trước đây khi về nhà, cô là trung tâm và tiêu điểm chú ý của cả nhà, bây giờ Trình Hạo vừa tới, địa vị của cô đã bị lung lay mất rồi.

“Cháu cảm thấy tính cách của Tiểu Lạc không hay nổi cái mà rất dịu dàng ạ.” Trình Hạo vừa nói vừa liếc nhìn Tiểu Lạc, giống như đang muốn giành công.

Coi như anh thức thời. Cô nghe xong liền nháy mắt với anh.

“Đó chính là “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” mà, nếu như tính cách của cháu tốt thì tính cách của nó cũng sẽ trở nên tốt thôi. Trước khi kết hôn, tính khí của bác cũng không được tốt lắm, nhưng từ khi cưới mẹ của Tiểu Lạc, tính khí mới tốt lên nhiều đấy.” Ông Lâm nói mà như đùa, dừng lại một chút

rồi nói tiếp: “Vợ chồng sống với nhau chính là quá trình bổ sung cho nhau, phải lấy ưu điểm của mình để bổ sung cho đối phương, đối với những khuyết điểm của đối phương cũng nên biết cách khoan dung.”

Trình Hạo mỉm cười, anh cảm thấy bố Tiểu Lạc vừa đáng kính lại vừa thấu tình đạt lý. Bố anh qua đời lúc anh học đại học năm thứ tư, lúc đó vì đường xa xôi nên anh không cách nào trở về nhà gặp mặt bố lần cuối được, vì thế trong thâm tâm anh luôn cảm thấy đau khổ cùng cực.

Trong những ngày tháng bị giày vò, hành hạ đó, chính Tiểu Lạc đã giúp anh vượt qua. Anh còn nhớ cô đã từng nói rằng: “Sau này, bố của em chính là bố của anh. Em tin rằng chỉ cần hai chúng mình ở bên nhau, bố sẽ đối xử với anh như là con trai ruột thịt vậy.”

Bây giờ khi được gặp bố Tiểu Lạc, Trình Hạo lại một lần nữa cảm nhận được tình cảm của người bố dành cho con trai, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp vô cùng. Trước khi tới đây, vốn dĩ, anh vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên, chỉ e không nhận được sự đồng ý và cảm tình của bố mẹ Tiểu Lạc. Bởi vì anh từng nghe cô nói, quê của hai người cách nhau rất xa, bố mẹ lo lắng tới vấn đề phong tục Nam – Bắc hai miền khác biệt nên đã từng phản đối rất kịch liệt chuyện yêu đương của họ. Nhưng sau khi gặp mặt, anh đâm ra có chút nghi hoặc. Có phải vì để thử thách anh mà cô đã nói dối anh không? Hiện giờ anh không cảm nhận thấy một chút dấu vết gì của việc phản đối cả.

***

“Đừng rồi, hai bác cho cháu hỏi, theo phong tục kết hôn ở đây, nhà trai phải chuẩn bị những lễ vật gì ạ?” Bố mẹ Tiểu Lạc đã không phản đối hai người ở bên nhau nên Trình Hạo liền đợi khi mọi người ăn cơm xong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề luôn.

Tiểu Lạc kinh ngạc tới nỗi “đơ” luôn vì căn bản xưa nay cô không hề nghĩ rằng Trình Hạo lại trình bày chuyện xin cưới nhanh như vậy. Cô phát hiện người lễ mễ, lù rù như Trình Hạo giải quyết rất có hiệu quả hai việc. Thứ nhất chính là việc hỏi còn học đại học năm thứ tư, anh đã dùng phương pháp “lừa gần rom lâu ngày cũng bén”, “mưa dầm thấm lâu” và với nghị lực kiên trì để “cưa đổ” cô nàng Tiểu Lạc đang mơn mớn xuân sắc. Thứ hai, đây là lần đầu tiên anh gặp mặt bố mẹ cô nhưng đã bày tỏ ý định muốn kết hôn, Nói trắng ra, hiệu quả giải quyết công việc của Trình Hạo đều được thể hiện hết trong vấn đề “làm thế nào để có được Tiểu Lạc”. Trong lòng cô vô cùng đặc ý, tốc độ của anh nhanh chóng như vậy có lẽ vì anh sợ bị người khác nhanh chân nhanh tay hơn hoặc cũng có thể, vì quá yêu cô nên anh đã ý thức trước về những nguy cơ. Không cần biết là vì lý do nào nhưng tất cả đều khiến Tiểu Lạc vui như mở cờ trong bụng.

“Phong tục ở đây là phải đính hôn trước rồi mới kết hôn. Đính hôn có sinh lễ, kết hôn cũng phải có sinh lễ, cái nào ra cái nấy. Chỗ sinh lễ đó không phải nhà gái nhận không đâu vì đợi khi con gái kết hôn, chúng tôi sẽ dùng làm của hồi môn đấy. Lúc đính hôn và kết hôn đều phải mời họ hàng thân thích, bạn bè tới dùng cơm, họ cũng sẽ mừng cho tân lang tân nương, tiền mừng sẽ tính vào tiền làm com mời khách. Tiền do nhà trai mang đến làm sinh lễ, sau khi tổ chức hôn lễ xong còn thừa thì đều dùng làm của hồi môn cho con gái hết.” Sau khi giảng giải xong ông Lâm liền hỏi: “Cháu hỏi như vậy có phải là dự định cưới Tiểu Lạc không?”

“Vâng ạ.” Trình Hạo đỏ mặt gật đầu. “Vậy bác cho cháu hỏi, sinh lễ thì khoảng bao nhiêu ạ?”

“Theo thông lệ, sinh lễ đính hôn thường không dưới 18000 tệ, sinh lễ kết hôn mọi người càng xem trọng hơn, có đám là 18800 tệ, có khi là 28800 tệ, rồi còn cả 38800 tệ nữa.” Ông Lâm quay sang phía Tiểu Lạc: “Tiểu Lạc à, bạn học cùng hồi cấp hai của con – Trần Mẫn Mẫn, chính là đứa khi con học cấp ba thì nó vào trường Sư phạm ấy, lúc trước nó kết hôn, nhà trai đem sinh lễ là 58800 tệ đấy.”

Nghe ông Lâm liệt kê ra những con số ấy, Trình Hạo chỉ cảm thấy trên đôi vai mình lại tăng thêm những gánh nặng vô hình, dường như có vô số ngọn núi lớn đang đè trên lưng anh.

“Bố à, phong tục ở quê mình phức tạp quá, không thích hợp với con và Trình Hạo đâu. Anh ấy lại không phải là người bản địa, bố giảng giải những chuyện đó với anh ấy để làm gì chứ?” Đừng nói Trình Hạo, ngay đến cô khi nghe thấy những con số này cũng trở nên hồ đồ.

“Haizz, chẳng phải vừa rồi bố đã nói đây chỉ là phong tục ở quê chúng ta thôi sao? Chứ bố đâu có nói hôn lễ của hai đứa nhất định phải hoàn toàn tuân theo phong tục ở đây đâu. Suy nghĩ tới việc Trình Hạo là người nơi khác, thuộc vào hoàn cảnh đặc biệt nên có thể bỏ đi trình tự đính hôn, nhưng trình tự kết hôn và tiền sinh lễ thì không thể bỏ được. Bố chỉ có một đứa con gái rệu rã này thôi, nói thế nào thì cũng không thể để người ta cười được.” Ông Lâm dùng tiếng địa phương để nói với Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc định nói: “Con muốn đơn giản hóa tất cả. Chúng con không phải sống vì người khác mà sống vì bản thân mình”, nhưng liền bị mẹ ngăn lại: “Tiểu Lạc à, Trình Hạo chắc chắn phải nhập gia tùy tục. Bố con không đòi hỏi cậu ấy phải tiến hành lễ đính hôn đã là nhân nhượng lắm rồi đấy. Nghi lễ kết hôn thật sự là không thể thiếu được đâu, nếu không con gái yêu của bố mẹ được gả đi mà họ hàng thân thích đều không hay biết thì còn ra thế thống gì nữa? Thêm vào đó, quê chúng ta đây chỉ có những cô gái trốn nhà theo trai mới không tổ chức hôn lễ thôi, mẹ không muốn để người khác gièm pha này nọ con gái của mẹ đâu.”

Tiểu Lạc nghĩ kỹ lời bố mẹ nói thì thấy cũng có lý. Những cô gái trong trấn muốn xuất giá, cho dù là nhà mẹ đẻ có nghèo khó tới mức nào đi nữa cũng phải tổ chức một lễ cưới linh đình, vừa mời khách dùng cơm vừa đốt pháo mừng đám cưới. Thì ra tất cả đều dùng tiền sinh lễ của nhà trai mang đến cả.

Trình Hạo nghe bố mẹ Tiểu Lạc dùng tiếng địa phương nói với cô nên anh cũng không hiểu lắm, chỉ nghe bập bõm được từ “sinh lễ” mà thôi.

“Tiểu Trình, hai đứa con bây giờ không còn nhỏ nữa, thật sự cũng phải suy nghĩ tới vấn đề mua nhà kết hôn rồi. Theo phong tục ở đây, vốn dĩ đính hôn và kết hôn đều cần phải có sinh lễ, nhưng xem xét tới hoàn cảnh cháu là người nơi khác, lại là trường hợp đặc biệt, hơn nữa còn chưa mua nhà nên chỉ cần cháu đem sinh lễ kết hôn tới thôi, không cần sinh lễ đính hôn nữa, giữ lại mà tiết kiệm làm tiền mua nhà.” Ông Lâm nói với Trình Hạo.

“Đừng vậy, chúng ta còn có thể giúp đỡ thêm cho cháu một chút để mua nhà. Bố của Tiểu Lạc về hưu năm ngoái, tiền chúng ta tích góp được cũng không nhiều, chỉ có thể giúp đỡ được một vụn tẻ thôi, hai đứa đừng chê ít nhé.” Bà Lâm bổ sung thêm.

Tiểu Lạc phiên dịch lại lời của mẹ cho Trình Hạo nghe, anh vội vàng xua xua tay: “Không cần đâu, bác ạ. Hai bác tiết kiệm được chút tiền cũng không phải dễ dàng gì, tiền của hai bác cháu không nhận đâu. Cháu với Tiểu Lạc đã quyết định sẽ tự mình góp tiền mua nhà.”

Trong hoàn cảnh nhạc phụ vừa mới về hưu mà nhạc mẫu vẫn giúp đỡ hẳn một vạn tệ để Trình Hạo và Tiểu Lạc mua nhà, hơn nữa lại còn miễn cho anh khoản sinh lễ đính hôn nữa khiến Trình Hạo cảm thấy mình cứ thoái thác không mua nhà mãi như thế này cũng không ổn. Nếu như vậy thì sẽ khiến cho Tiểu Lạc – con gái rệu nhà người ta cảm thấy tủi thân quá. Xem ra, giới truyền thông nói cũng không sai, nhạc mẫu thật sự có thể thúc đẩy giá nhà và tăng trưởng GDP.

“Giá nhà hiện nay cao như vậy, chúng ta chỉ có thể giúp đỡ một chút gọi là thôi. Nếu bố Tiểu Lạc chưa về hưu thì còn giúp thêm được ít nữa, nhưng hiện nay...” Bà Lâm thở dài.

“Ý tốt của hai bác cháu xin nhận nhưng chuyện mua nhà bọn cháu tự lo thì sẽ hay hơn ạ. Tiểu Lạc, em nói có phải không?” Trình Hạo nói rồi nhìn sang phía Tiểu Lạc.

“Đương nhiên là như vậy rồi. Bố, mẹ, hai người không cần lo lắng đâu ạ. Chủ biên của con nói sẽ suy nghĩ tới việc tăng lương cho con, ông chủ của Trình Hạo cũng nói sẽ xem xét việc mua xe cho anh ấy, cuộc sống của chúng con sẽ càng ngày càng tốt hơn thôi ạ. Chuyện nhà cửa chắc chắn không còn xa nữa đâu. Hiện tại chỉ thiếu thời cơ thôi, chúng con sẽ đợi giá nhà giảm xuống một chút rồi mới quyết định mua, như thế sẽ tiết kiệm được không ít tiền đâu ạ.” Bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Tiểu Lạc đã đạt đến trình độ rất cao.

“Ồ, như vậy thì tốt. Có điều nếu các con không có đủ tiền thì cứ nói nhé, bố mẹ sẽ nghĩ cách giúp đỡ, cho dù có phải đi vay đi mượn thì cũng phải giúp cho bằng được. Kết hôn thì không thể không tính đến nhà cửa. Hiện tại các con thuê nhà không vấn đề gì bởi vì hai đứa vẫn chưa kết hôn, chưa sinh con. Tương lai mà kết hôn, sinh con rồi, lẽ nào cũng bắt con trẻ chạy Đông chạy Tây chuyển nhà cùng các con sao? Có thể nói, sớm mua nhà vẫn là tốt nhất.” Ông Lâm nói.

Bây giờ Trình Hạo đã hiểu tại sao Tiểu Lạc lại nhắc đến chuyện mua nhà rồi, thì ra bố mẹ cô ấy xem trọng vấn đề nhà cửa như vậy. Nhưng những điều họ nói cũng không phải là không có chút logic nào, vì thế trước mặt bố mẹ Tiểu Lạc anh đã bất chấp khó khăn mà bảo đảm rằng nhất định sẽ mua nhà trước khi kết hôn.

Điều này khiến Tiểu Lạc thầm đắc ý vô cùng. Đúng thật là “gừng càng già càng cay”! Bố mẹ “xuất trận”, Trình Hạo liền “giơ tay đầu hàng” ngay lập tức. Vốn dĩ, cô còn đang nghĩ cách làm thế nào để thay đổi quan niệm không mua nhà ở Bắc Kinh của Trình Hạo, vậy mà giờ đây anh và cô đã cùng đứng trên một mặt trận chung rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Tiểu Lạc dẫn Trình Hạo đi tham quan khuê phòng của cô trên tầng hai. Phòng của Tiểu Lạc được mẹ dọn dẹp sạch như li như lau đến mức dù chỉ là một hạt bụi cũng không có. Trong phòng, ngoài chiếc giường phủ một chiếc chăn bông màu hồng phấn trên có bày hai con gấu bông đồ chơi to tướng thì thứ nổi bật nhất là cái giá sách bày la liệt những cuốn sách rục rờ đủ màu.

“Em giường yêu quý của chị, chị đã về rồi đây.” Tiểu Lạc cởi áo khoác ngoài ra rồi nằm lăn lộn trên giường.

Trình Hạo ngồi bên mép giường, vừa nhìn quanh ngắm nghía căn phòng của Tiểu Lạc vừa hỏi: “Tối nay chúng ta sẽ ngủ trên chiếc giường này sao?”

“Áy da, anh đừng có mà “vào rừng mơ bắt con tương bợ” nhé. Ở quê em có một quy tắc: chưa kết hôn thì chưa được chung chăn chung gối đâu. Mẹ em đã sắp xếp ổn thỏa cho anh rồi, phòng của anh ở bên cạnh đây.”

“Nhà em nhiều phòng thật đấy, nếu như căn nhà này mà ở Bắc Kinh thì không biết đáng giá bao nhiêu tiền nữa, chỉ tính riêng cho thuê thôi chắc cũng kiếm được bọn tiền rồi.” Trình Hạo cảm thán.

“Đúng vậy đấy. Nếu như có một loại phép thuật dịch chuyển không gian, đem nhà của em chuyển đến Bắc Kinh thì chúng ta chẳng cần lo chuyện mua nhà, hơn nữa căn nhà to như thế này cũng đủ cho toàn bộ cả nhà ta ở rồi. Đừng nói là mẹ anh dọn đến ở, cho dù sau này con của chúng ta ra đời thì vẫn chẳng thiếu chỗ.” Tiểu Lạc bắt đầu mơ mộng hão huyền.

“Buổi tối chúng ta thật sự không thể ngủ cùng nhau sao?” Trình Hạo nhìn Tiểu Lạc bằng ánh mắt tội nghiệp.

“Không được.” Tiểu Lạc trịnh trọng tuyên bố.

“Xem ra, anh không thể không cầu hôn em rồi.” Trình Hạo vừa nói vừa nâng một cánh tay của Tiểu Lạc lên: “Tiểu Lạc yêu quý, em có đồng ý lấy anh không?”

“Chẳng có chút lãng mạn gì cả. Em không đồng ý.” Tiểu Lạc không hề để tâm tới sĩ diện của anh.

“Em muốn có nhẫn kim cương đúng không? Khi quay về Bắc Kinh anh sẽ đưa em đi mua nhé.”

“Đúng thế đấy, cầu hôn mà không có nhẫn cưới thì gọi gì là cầu hôn chứ? Không hề có chút thành ý nào cả, anh hiểu không?”

“Được, được, để biểu thị thành ý, anh nhất định sẽ mua chiếc nhẫn to nhất.” Trình Hạo hạ quyết tâm và tự nhủ với bản thân nếu cứ không nỡ rời xa tiền bạc thì không thể có được Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc xuống giường rồi bắt đầu lục lọi các thùng và hòm.

Không lâu sau, giường của cô đã biến thành một gian hàng triển lãm tạm thời. Trên giường bày la liệt các loại bảo bối đủ mọi hình dạng, kích cỡ, có mấy cuốn album ảnh và sổ sưu tập tem, còn có các loại thẻ điện thoại, lọ thủy tinh đựng đầy giấy gói kẹo. Những đồ chơi phong phú này thật sự khiến Trình Hạo được mở rộng tầm mắt.

Trước tiên, Tiểu Lạc giở một cuốn album ảnh lớn nhất ra rồi chỉ vào một tấm ảnh chụp hồi tốt nghiệp tiểu học cho Trình Hạo xem và đoán anh đoán được đâu là cô.

“Đây chính là em.” Trình Hạo nhìn qua liền nhận ra ngay cô bé Tiểu Lạc với hai má lúm đồng tiền xinh xắn.

“Không tồi đâu, anh rất có mắt nhìn đấy nhé.” Tiểu Lạc nghe xong câu trả lời của anh liền lên tiếng ca ngợi.

Nhưng lúc giở đến một trang trong album, cô liền ngẩn ngơ ra nhưng không dừng lại ở trang đó mà vội vàng lật ngay sang trang khác. Hành động này của cô khiến Trình Hạo thấy hơi kỳ lạ. Anh không khỏi nổi trí tò mò, nhất định muốn biết rõ ngọn ngành.

“Em cho anh xem ảnh chụp hồi tiểu học này, anh nhìn xem, trông hồi đó em rất đáng yêu, đúng không?” Tiểu Lạc cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của Trình Hạo, nhưng cô càng làm như vậy thì anh lại càng hiếu kỳ hơn: “Anh muốn xem tấm ảnh phía trước đó.” Anh vừa nói vừa cướp lấy cuốn album trên tay cô.

Tiểu Lạc nắm chặt lấy cuốn album không chịu buông tay nhưng cuối cùng Trình Hạo vẫn khỏe hơn, cô đành làm kẻ bại trận, nhất quyết không thèm đếm xỉa gì nữa, ra về ta đây anh đừng lăm: “Anh cứ xem đi.”

Tất cả những tấm ảnh ở trang đó đều là ảnh chụp chung của Tiểu Lạc và một anh chàng nào đó. Đây đúng là một bí mật động trời! Người thường ngày thích sưu tập những scandal chuyên nghiệp như Tiểu Lạc, vậy mà lúc này lại khó có thể thoát khỏi số phận bị Trình Hạo soi mói.

“Là chủ động làm quen hay bị dụ dỗ de dọa?” Trình Hạo nhìn từng trang, từng trang những tấm ảnh mà Tiểu Lạc chụp chung với anh chàng kia, sau đó cố làm bộ dạng thờ ơ hỏi cô.

“Haizz, anh này! Tư tưởng không trong sáng nhé. Đây chính là lý do mà em không muốn cho anh xem mấy tấm ảnh này đây. Tại sao sự việc lại bị anh nghĩ sai lệch đi thế nhỉ?” Tiểu Lạc vịn cổ tay than thở vì tư tưởng giác ngộ của Trình Hạo không đủ cao rồi hỏi: “Có điều, em có thể hiểu là anh đang ghen tuông không?” Nói xong Tiểu Lạc liền cười lớn.

“Anh ta là ai vậy?” Trình Hạo sợ Tiểu Lạc nghĩ lung tung nên tránh nói vào vấn đề chính, dứt khoát chỉ vào anh chàng trong tấm ảnh và chủ động hỏi.

“Là anh họ của em.” Cô đưa ra câu trả lời ngay lập tức.

Nghe đáp án này, Trình Hạo liền cười lớn: “Anh họ? Thôi cho anh xin, em có thể tìm một lý do nào đó mới mẻ hơn không? Em không cần phải nói dối anh đâu. Em đã là người của anh rồi thì anh còn sợ em chạy theo người khác nữa sao? Hơn nữa, những điều này đã là quá khứ của em, anh thì chỉ nhìn về tương lai thôi.”

“Thật sự là anh họ của em mà.” Tiểu Lạc nhấn mạnh và giải thích tiếp: “Anh ấy tên là Giang Viễn Hàng, bà nội của anh ấy và bà ngoại em là chị em họ, nếu không phải anh họ thì là gì ạ?”

Giang Viễn Hàng lớn hơn Tiểu Lạc ba tuổi. Hồi cô mới bước vào tuổi biết yêu đã từng sùng bái anh như một thần tượng. Lúc đó, cô đang học cấp hai còn Giang Viễn Hàng đã lên cấp ba, vào dịp nghỉ hè hai người thường đến nhà họ hàng chơi và gặp nhau. Giang Viễn Hàng trông rất điển trai, dáng dong dỏng cao, thích đánh bóng rổ, là “hoàng tử bóng rổ” của trường và được rất nhiều người hâm mộ. Tiểu Lạc từng rất si mê hình ảnh lúc anh chơi bóng nhưng tình cảm tuổi học trò ngây thơ đó cũng đã sớm tiêu tan theo năm tháng. Thêm vào đó, lúc Tiểu Lạc đang học năm thứ hai đại học thì bị Trình Hạo “xách” mất nên cô cũng sớm thay đổi tình cảm, không còn bất cứ mơ mộng nào với Giang Viễn Hàng nữa.

“Ồ, anh họ em họ, đúng là trời sinh một đôi!” Trình Hạo trêu chọc.

“Ha ha, đã nói anh ghen tuông mà cứ không thừa nhận.” Tiểu Lạc lại nở nụ cười tươi rói.

Hai người không tiếp tục đi sâu thảo luận vấn đề tình cảm thanh mai trúc mã của Tiểu Lạc và Giang Viễn Hàng nữa. Trình Hạo chỉ đơn thuần xem đó như một sự việc nhỏ xen vào giữa cuộc nói chuyện giữa anh và cô, còn cô cũng chỉ coi như ôn lại những tình cảm ngốc xít tuổi học trò, nhân tiện khiến Trình Hạo gia tăng cảm giác ghen tuông, lo lắng, đừng tưởng rằng cô chưa từng có ai theo đuổi.

Tiếp sau đó, Tiểu Lạc lại lật cho Trình Hạo xem những tấm ảnh của cô ở từng thời kỳ, trong đó có đáng về tình nghịch thời trẻ con, điệu bộ e ấp thời thiếu nữ và cả phong thái đoan trang của một người trưởng thành.

“Anh bảo này, Tiểu Lạc, mọi người đều nói “con gái mười tám thay đổi rất nhanh, càng ngày càng xinh đẹp”, sao anh lại cảm thấy em càng lớn lại càng kém xinh đi nhỉ?” Xem xong ảnh, Trình Hạo không kiềm chế được liền thốt lên.

“Muốn ăn đòn hả?” Tiểu Lạc phát một cái vào mũi Trình Hạo.

“Sao em ở bên cạnh bố mẹ mà cũng không chịu dịu dàng hơn chút nào nhỉ. Em lại không phải là nữ hiệp, sao cứ ra vẻ ta đây trước mặt anh thế?”

“Ai bảo anh không nói những lời từ tế hơn hả? Em thành tâm thành ý cho anh xem ảnh trước đây là để anh thấy sự trưởng thành của em. Chẳng phải mọi

người đầu nói tình cảm thanh mai trúc mã mới dễ dàng bền lâu sao? Em và anh lên tới đại học mới gặp nhau, đến khi yêu nhau thì cũng muộn rồi. Vì thế, em mới cho anh xem những bức ảnh ghi dấu từng khoảnh khắc trưởng thành của em, như vậy cũng coi như anh đã hiểu hơn về quá khứ của em, chẳng phải là càng có lợi cho cuộc sống chung của hai người hơn sao?”

“Ồ, anh hiểu rồi. Tiểu Lạc, em làm anh cảm động quá.” Trình Hạo cố ý làm bộ mặt nước mắt giàn giụa.

Thời niên thiếu và thời thanh xuân của Tiểu Lạc không chỉ được ghi lại bằng những tấm ảnh mà bằng cả những đồ vật suu tầm và một số đồ handmade[8]: hồi học tiểu học cô thích suu tầm những tờ giấy gói kẹo sặc sỡ, hồi học cấp hai lại thích suu tầm tem thư, lúc học đại học thì thích suu tầm thẻ điện thoại. Thời điểm những đồ vật handmade như một nghìn con hạc giấy, ngôi sao may mắn, chuông gió, vòng tay phổ biến thì Tiểu Lạc cũng chạy theo phong trào. Đương nhiên lúc đó cô đều làm đồ “handmade” để tặng bạn trai rồi, cuối cùng vì sự e thẹn vốn có của con gái mà cô đã không đem tặng. Thời niên thiếu, Tiểu Lạc là người “có mới nói cũ”, rất dễ bị mê hoặc bởi vẻ ngoài điển trai của các nam sinh, nhưng thời gian duy trì mối tình đơn phương của cô với Giang Viễn Hằng cũng khá dài. Cô còn đan cho anh một chiếc khăn quàng màu trắng nhưng không dám gửi đi, cuối cùng vẫn tự mình giữ.

[8] Đồ được làm thủ công.

Thời niên thiếu đã qua lâu lắm rồi nhưng bởi vì có sự hiện diện của những đồ vật này nên Tiểu Lạc bỗng cảm thấy dường như thời gian đang quay ngược trở lại, còn Trình Hạo cũng thật sự bị cô làm cho rung động. Tuy anh không gặp gỡ và yêu cô sớm hơn nhưng thông qua những tấm ảnh và đồ vật này, anh đã cảm nhận được từng khoảnh khắc trưởng thành của một cô gái. Tiểu Lạc bằng lòng chia sẻ với anh những điều này khiến anh cảm động vô cùng.

“Tiểu Lạc, sau này anh sẽ đối xử với em tốt hơn nữa, giúp em ghi nhớ ngày càng nhiều hơn những khoảnh khắc đẹp đẽ nhất.” Anh xúc động ôm chặt cô vào lòng.

Hai người đang đầu ấp tay kề thì bỗng nghe bà Lâm dùng tiếng địa phương đánh tiếng: “Tiểu Lạc à, bảo Trình Hạo xuống dưới lầu nhé.”

“Vâng ạ.” Tiểu Lạc dùng giọng địa phương đáp lại.

Trình Hạo nghe câu được câu chăng, chỉ hiểu mỗi hai từ “Tiểu Lạc”, sau đó anh mới nói: “Tiểu Lạc, cuối cùng anh cũng biết được lý do em có giọng nói “hào sảng” đến thế rồi. Có người mẹ như thế này cơ mà.”

“Đừng đắc ý quá sớm, anh sắp được hưởng đãi ngộ “quốc bảo gấu trúc” rồi đấy. Đi thôi, chúng ta đi nghênh tiếp đợt “sóng” họ hàng thân thích đầu tiên nào.” Tiểu Lạc hết sức phấn khởi kéo Trình Hạo đi.

Xuống đến dưới lầu, Trình Hạo phát hiện trong phòng khách có thêm mấy khuôn mặt xa lạ.

Tiểu Lạc, con giới thiệu mọi người để Trình Hạo biết đi.” Bà Lâm dùng giọng địa phương nói với con gái.

Tiểu Lạc nghe lời mẹ, lần lượt giới thiệu từng người họ hàng đến thăm với Trình Hạo: “Đây là bà ngoại”, “Đây là di Hai”, “Đây là di Ba”.

Trình Hạo cũng lần lượt lễ phép chào: “Con chào bà ngoại”, “Con chào di Hai”, “Con chào di Ba”.

“Ừm, thằng bé này xinh trai quá! Không cần nói chỉ nhìn cũng biết thật sự có tướng phu thê với Tiểu Lạc nhà ta lắm.” Bà ngoại vừa mỉm cười vừa gật đầu, có vẻ rất hài lòng về Trình Hạo.

Tiểu Lạc thăm nghĩ, thăm mỹ của bà ngoại cũng chưa đến nỗi bị out đâu. Bạn bè cô thường nói Trình Hạo trông giống như minh tinh Hàn Quốc, thì ra bà ngoại cũng biết thưởng thức vẻ đẹp này.

“Có đáng đáp nhân tài, rất điển trai lại có khí chất, kết hợp với Tiểu Lạc nhà chúng ta thì chắc chắn phải có “cửa ăn của đế” rồi.” Di Hai nói thêm vào.

Tiểu Lạc nghe thấy lời này thì biểu cảm trên gương mặt bỗng nhiên cứng đờ. Cô không biết nên cười hay là khóc, cái gì mà kết hợp với cô thì “có cửa ăn của đế” chứ? Ý nói bản lĩnh chọn chồng của cô cao hay là bảo cô không đủ xinh đẹp đây?

“Khá lắm, khá lắm, nhìn đáng vẻ rất lịch sự, tính tình hòa nhã, Tiểu Lạc nhà chúng ta chắc chắn sẽ không bị ức hiếp.” Di Ba tiếp lời.

Tiểu Lạc cảm thấy lời của di Ba công bằng hơn cả, rốt cuộc thì câu nói sau cùng cũng có lợi cho cô một chút.

Tuy Trình Hạo nghe không hiểu họ đang nói gì nhưng trên mặt vẫn luôn nở nụ cười gượng gạo, thỉnh thoảng gật gật đầu, thể hiện rằng mình vẫn đang lắng nghe, hơn nữa còn nghe rất chăm chú.

Bà Lâm nghe thấy những lời nhận xét của mẹ và em gái thì khuôn mặt tươi như hoa: “Con rể của con mà, đương nhiên phải tốt chứ.”

***

Đãi ngộ “quốc bảo gấu trúc” dành cho Trình Hạo mới chỉ bắt đầu. Sau đó, Trình Hạo liên tiếp được bà con chòm xóm, cô Bảy, Di Tám, chú Trương, mợ Lý tới “thăm quan”. Anh không ngừng chạy lên chạy xuống, “chờ đợi” để được mọi người nhìn ngắm. Bởi vì có sự khác biệt về ngôn ngữ nên anh vẫn chỉ có thể mỉm cười mà không thể nói chen vào câu nào được. Bất giác anh phát hiện ra những động vật ở vườn thú thì ra rất tội nghiệp và đáng thương! Rõ ràng bản thân không bằng lòng, thế mà vẫn phải đón tiếp rất nhiều khách tham quan xa lạ.

Quá trình “tham quan” cuối cùng cũng đến giai đoạn cuối. Trình Hạo bảo Tiểu Lạc phiên dịch giúp anh vì anh muốn biết những “khách tham quan” kia đã bình luận những gì.

“Họ nói ngoại hình anh trông cũng tạm tạm, miễn cưỡng thì cũng hợp với em.” Tiểu Lạc bịa ra một cách vô căn cứ.

“Làm gì có ai nói như thế chứ. Anh thấy mẹ em cười tươi tới nỗi miệng không khép vào được ấy chứ. Mọi người đều nói những lời khen ngợi anh đúng không?”

“Anh ấy à, thuộc tuýp người “hoa hường dương”, chỉ cần có một chút ánh mặt trời là rạng rỡ ngay. Hôm nay, ánh nắng mặt trời mà mấy người họ hàng, bạn bè, hàng xóm của em tặng cho anh đã nhiều tới nỗi sắp chiếu sáng cả vũ trụ rồi. Anh đắc ý rồi chứ gì. Haizz, đau lòng quá! Ngôi vị nữ vương của mình không giữ được nữa rồi. Này, Trình Hạo, anh xem hai chúng mình ai có ngoại hình bắt mắt hơn?” Bởi vì có không ít người nói những lời: “Trình Hạo kết hợp với Tiểu Lạc thì chắc chắn phải “có của ăn của để”” nên Tiểu Lạc cảm thấy không cam lòng.

“Nam nữ khác biệt, tướng mạo của chúng ta sao có thể so sánh với nhau được chứ?”

“Cũng có thể so sánh đấy. Chẳng hạn, em cảm thấy Châu Huệ Mẫn và Tô Vĩnh Khang có tướng mạo rất giống nhau, Thượng Văn Tiệp và Lý Tuấn Cof[9] cũng vậy. Anh nói xem, em và anh ai đẹp hơn?”

[9] Châu Huệ Mẫn, Tô Vĩnh Khang, Thượng Văn Tiệp, Lý Tuấn Cof đều là diễn viên, ca sĩ nổi tiếng Trung Quốc.

“Đương nhiên là...”, Trình Hạo dừng lại một chút rồi mới tiếp tục: “Bà xã của anh đẹp hơn rồi.”

“Ừm, tốt lắm, anh cũng nói được câu công bằng đấy.”

“Haizz, con gái bọn em thật là... Cứ quan tâm mấy vấn đề đẹp hay không đẹp đó làm gì? Phụ nữ trang điểm đẹp vì người mình yêu, bây giờ em sắp được gả cho anh rồi, xấu một chút cũng không vấn đề gì. Dù em có như thế nào thì anh vẫn thích.”

“Đàn ông ấy à, tất cả đều hy vọng bà xã của mình xấu xí một chút, như thế thì hệ số an toàn mới cao hơn. Nhưng mà họ lại mong muốn mỹ nữ bên ngoài nhiều một chút, như thế thì xác suất gặp được người đẹp càng lớn. Cho nên, sau khi kết hôn em muốn làm “tay hòm chìa khóa” của nhà mình, nắm giữ đại quyền tài chính, khiến cho xác suất gặp được người đẹp của anh giảm xuống chỉ còn con số 0.” Tiểu Lạc trình trọng tuyên bố.

“Phụ nữ trang điểm đẹp vì người mình yêu, đàn ông nghèo xơ xác vì phụ nữ.” Câu nói này thật có đạo lý!

***

Theo lý mà nói, trong thời gian nghỉ Tiểu Lạc có thể ngủ nướng cả ngày, nhưng kể từ khi cô rời xa bố mẹ phiêu bạt nơi đất khách quê người thì mỗi lần được nghỉ về nhà đều không cách nào mà ngủ nướng được. Bởi vì sau khi ngủ dậy, bà Lâm thích chạy tới phòng con gái để hai mẹ con hàn huyên tâm sự. Cho dù khả năng chìm vào giấc ngủ của Tiểu Lạc có dễ tới mức nào đi nữa thì cô cũng không thể chịu đựng nổi tiếng làm râm của mẹ vì bà cứ nói liên hồi. Tiểu Lạc cảm thấy mẹ chính là chiếc đồng hồ báo thức cực kỳ hiệu quả.

Chủ đề tán chuyện của hai mẹ con thường chỉ xoay quanh công việc và tình cảm của cô nhưng chuyện bà Lâm hứng thú hơn cả là vấn đề tình cảm.

Một buổi sáng, chưa tới bảy giờ, bà Lâm đã sang phòng Tiểu Lạc để tâm sự cùng con gái: “Tiểu Lạc à, con có biết Giang Viễn Hàng giờ đã tới Bắc Kinh làm việc chưa? Mẹ cậu ấy hỏi mẹ số điện thoại của con đấy, cậu ấy đã liên lạc với con chưa?”

“Đạ rồi ạ, nhưng mà ai cũng đều bận nên không thường xuyên gặp nhau được ạ.” Lần đó, lúc nhận được điện thoại của Giang Viễn Hàng, cô có đôi chút khó hiểu không biết anh làm thế nào mà có được số điện thoại của cô. Thì ra là mẹ cô cho.

“Đạo trước mẹ có gặp mẹ cậu ta, bà ấy còn nhắc tới con đấy, xem ra rất có cảm tình với con thì phải. Mẹ cũng luôn mong nếu con và Giang Viễn Hàng hợp thành một đôi thì tốt biết mấy. Tuy gia đình họ không phải là gia đình quyền cao chức trọng, đại phú đại quý nhưng tiền mua một căn nhà thì không thiếu đâu. Hơn nữa bố mẹ cậu ta cũng là người thấu hiểu đạo lý, cậu ta lại là mẫu người tài giỏi, giờ cậu ấy còn mua được xe hơi rồi đấy.”

“Mẹ, mẹ không thể “ăn com nhà vác tù và hàng tổng” như vậy được. Giang Viễn Hàng không có ý gì với con đâu, con cũng không liên lạc với anh ấy, “ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên” ạ.” Tiểu Lạc nhanh chóng cắt ngang lời mẹ. Cô và Trình Hạo đã sống chung với nhau lâu như thế, sớm đã “gạo nấu thành com” rồi, sao mẹ có thể nhắc lại chuyện xưa cũ giữa cô và Viễn Hàng chứ? Tê bảo “thích buồn đưa lể” của cô lẽ nào là do mẹ di truyền?

2.5

“Tiểu Lạc, mẹ nói lời tận đáy lòng với con nhé, cậu Trình Hạo này ngoại hình điển trai, cũng rất lễ phép đấy, nhưng gia đình thì thật sự không được tốt lắm đâu. Các cô gái ở đây làm gì thì làm nhưng cũng phải tìm đối tượng còn đầy đủ cả bố cả mẹ, trong khi cậu ấy lại không còn bố nữa.” Bà Lâm vừa nói vừa lắc đầu. Trước khi Trình Hạo tới nhà Tiểu Lạc, cô chưa từng nhắc tới gia cảnh của anh, lần này là do bà Lâm đích thân hỏi về các thành viên trong gia đình anh nên mới biết chuyện bố anh đã mất từ lâu.

“Mẹ, bố Trình Hạo mất sớm thì có phải lỗi của anh ấy đâu.” Tiểu Lạc lên tiếng bênh vực cho Trình Hạo.

“Mặc dù là như vậy nhưng bố cậu ấy mất sớm nên gia đình sẽ không còn nguồn kinh tế vững chắc nữa. Gia đình chúng ta con cũng biết rồi đấy, bố con về hưu rồi, điều kiện cũng không còn được như trước. Nào ngờ, cuối cùng con lại chọn người có điều kiện còn không bằng nhà mình, haizz...” Bà Lâm bắt đầu thở dài.

“Mẹ đừng thờ ơ ngán than dài nữa. “Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ”, thờ dài sẽ khiến cho nếp nhăn trên trán nhiều thêm đấy ạ.” Tiểu Lạc cố gắng chọc cho mẹ cười. “Hơn nữa, theo như con thấy thì mẹ rất hài lòng với Trình Hạo mà, mẹ cứ suốt ngày gọi Hạo Hạo này Hạo Hạo kia đấy thôi.”

“Đúng vậy, đối với Trình Hạo thì mẹ chẳng có gì phải chê trách, cậu ấy luôn cười nói vui vẻ, có vẻ là người có tính khí hòa nhã, chắc sẽ không đối xử tệ bạc với con gái mẹ đâu. Chỉ có điều gia đình cậu ấy không được khá giả, mẹ lo con lấy cậu ấy sẽ phải chịu khổ thôi. Con xem, hai đứa các con hiện tại ngay cả một căn nhà cũng chưa có, giá nhà ở Bắc Kinh cũng không hề rẻ, các con phải cố gắng tới bao giờ thì mới có thể mua được nhà rồi kết hôn chứ?”

Thật là đáng thương cho những tấm lòng của các bậc cha mẹ! Tiểu Lạc không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng. Cô và Trình Hạo đã sống chung với nhau lâu như vậy, trước giờ chưa từng ghét bỏ gia đình anh, thậm chí cô còn cảm thấy hạnh phúc mà hai người cùng nhau vất vả cố gắng xây dựng lên mới là hạnh phúc bền vững nhất. Cô cho rằng, người có thể mỉm cười nắm tay mình trải qua những tháng ngày gian khổ, nếu sau này có duyên vợ chồng thì phải biết trân trọng con người ấy, tình yêu ấy hơn là người yêu mình lúc thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng bây giờ, Tiểu Lạc biết tình cảm của cô và Trình Hạo còn bị vướng bận bởi bố mẹ. Cô cảm thấy sống chung với anh không phải là chịu khổ, nhưng trong mắt bố mẹ cô thì con gái họ đang phải chịu thiệt thòi.

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng quá đâu. Con và Trình Hạo làm việc mấy năm nay, không tiêu pha phung phí nên cũng tích góp được một ít ạ. Đợi đến lúc chúng con kiếm đủ số tiền đặt cọc thì sẽ mua nhà ngay, bây giờ vay ngân hàng cũng tiện hơn nhiều rồi.”

“Lãi ngân hàng không phải là nhỏ đâu con, tốt nhất đừng vay ngân hàng.” Bà Lâm dặn dò con gái.

Lời khuyên của mẹ Tiểu Lạc hiểu rất rõ. Đồng nghiệp của cô cũng từng vay ngân hàng sáu mươi vạn để mua nhà, tính ra họ phải trả góp tới hai mươi năm mới hết. Tiền lãi mà họ phải gánh cũng đã lên tới hơn ba mươi vạn, tương đương với một nửa căn nhà nhỏ rồi còn đâu. Nhưng nếu không vay ngân hàng thì cả đời cô cũng đừng mơ tới chuyện mua được nhà.

“Được rồi, được rồi, mẹ đừng bận tâm nữa, nhất định chúng con sẽ mua được nhà mà.” Tiểu Lạc an ủi mẹ.

“Mẹ đang nghĩ tới chuyện sinh lễ mà bố con nói. Sinh lễ có thể miễn cho Trình Hạo, cậu ấy một mình buôn chải bên ngoài cũng không dễ dàng gì, các con cứ giữ lấy tiền để tiết kiệm mà mua nhà đi. Có lẽ, mọi người đều cảm thấy gả con gái phải có sinh lễ là một phong tục bắt buộc, nhưng chúng ta sống là vì chính bản thân mình, chỉ cần hai đứa sống tốt là được rồi. Có điều, nếu như sau này họ hàng, hàng xóm có hỏi đến chuyện sinh lễ của con thì phải bảo là Trình Hạo đưa rồi nhé. Đưa sinh lễ là quy định bắt buộc ở đây, cho nên không thể vì chuyện này mà gia đình mình bị người khác xem thường được.” Bà Lâm đã nghĩ kỹ càng, người ta đòi sinh lễ là để sau khi con gái xuất giá sẽ trao lại cho con làm của hồi môn. Nếu gia đình Trình Hạo đã không khá giả gì, hơn nữa hai đứa nó lại định sinh sống ở Bắc Kinh thì cho dù có đòi sinh lễ để sau khi kết hôn trao lại làm của hồi môn cũng không tiện. Tốt nhất là không đòi Trình Hạo sinh lễ nữa.

“Con hiểu rồi, mẹ chính là người mẹ vĩ đại nhất trên đời, mẹ đối với con thật tốt!” Tiểu Lạc cảm động vô ngần. Cô nói tiếp: “Nhưng, mẹ định nói thế nào với bố ạ? Hình như bố rất chú trọng tới vấn đề sinh lễ, còn đích thân bàn chuyện đó với Trình Hạo nữa.”

Ông Lâm là quân nhân giải ngũ, cũng là một trong những người đã tốt nghiệp cấp ba hiếm có ở quê họ lúc bấy giờ. Tiểu Lạc vẫn luôn cảm thấy bố mình là người thấu tình đạt lý, ai ngờ khi bàn tới vấn đề sinh lễ, bố lại cố chấp đến vậy, còn nhất định yêu cầu Trình Hạo phải có sinh lễ.

“Mẹ sẽ thương lượng với bố con. Chúng ta vẫn sẽ nói với mọi người là đã nhận sinh lễ và sau đó trao cho con làm của hồi môn rồi, như thế người khác cũng sẽ không dị nghị gì nữa.”

“Mẹ, mẹ thật tốt!” Con sâu ngủ của Tiểu Lạc sớm đã bị những lời nói của bà Lâm tiêu diệt không còn chút dấu vết, lúc này cô vô cùng cảm động bởi mẹ không những hiểu được tâm lý của con gái mà còn thương yêu, lo nghĩ cho con về tương lai. Từ cô chỉ kim, mọi người vẫn quan niệm mẹ chồng nàng dâu khó chung sống với nhau nhưng quan hệ giữa con rể và mẹ vợ lại rất hài hòa. Quá là đúng!

Điều Tiểu Lạc không ngờ tới là những chuyện “hài hòa” vẫn tiếp tục diễn ra.

Trình Hạo có thói quen mỗi ngày đều thay giặt quần sịp nhưng vì đang ở nhà Tiểu Lạc nên anh không tiện thay ra rồi vứt ở đó để người khác giặt. Anh liền giấu kĩ nó dưới gầm giường, định nhân lúc mọi người không chú ý đến sẽ tự đem đi giặt.

Trưa hôm đó, Trình Hạo thấy bố mẹ Tiểu Lạc đều không có nhà nên định đem cái quần ấy đi giặt nhưng tìm khắp gầm giường mà vẫn không thấy đâu. Anh trầm nghĩ, lẽ nào Tiểu Lạc đã cầm đi giặt giúp anh rồi? Ái chà, thì ra cô ấy cũng có thiên chức làm vợ hiền đấy chứ!

Trình Hạo mừng thầm, sau đó chạy đi tìm Tiểu Lạc “truy hỏi tung tích” chiếc quần sịp. Thế nhưng cô lại chẳng biết gì: “Cái gì mà quần sịp dưới gầm giường chứ?”

Trình Hạo cực kỳ thất vọng, tiếp tục quay về giường của mình tìm kiếm nhưng vẫn không thấy đâu. Lẽ nào chiếc quần sịp mọc cánh mà bay mất hay sao?

Tiểu Lạc cũng giúp Trình Hạo tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cô cũng tìm thấy chiếc quần bé nhỏ đó ngoài ban công. Thì ra, bà Lâm đã giặt sạch và đem phơi khô rồi.

“Đừng tìm nữa, Trình Hạo. Chiếc quần “huynh đệ” của anh ở đây này.” Vì tìm chiếc quần bé nhỏ này mà Tiểu Lạc đã mệt đến thở không ra hơi.

Trình Hạo nhìn chiếc quần sịp đang tung bay trước gió ngoài ban công, mặt liền đỏ lựng lên. Thì ra mẹ vợ tương lai đã đem giặt chiếc quần sịp của anh rồi. Nhưng điều khiến anh khó hiểu là, tại sao mẹ vợ tương lai lại có thể tìm ra được chiếc quần anh đã giấu kín dưới gầm giường cơ chứ? Anh nghĩ đến chuyện này mà xấu hổ đến đỏ mặt tía tai.

“Tiểu Lạc, em giúp anh giặt không được sao, làm phiền mẹ em thật ngại quá.” Trình Hạo cảm thấy chiếc quần sịp nhạy cảm và riêng tư này mà để mẹ vợ tương lai giặt thì không được thích hợp cho lắm.

“Em làm sao mà biết được tốc độ của mẹ lại nhanh đến thế. Hơn nữa, anh đã giấu kỹ như vậy mà mẹ vẫn tìm thấy, em thật sự rất khâm phục mẹ đấy, chắc mẹ đã coi anh là con trai ruột thịt rồi. Mẹ cũng thường giúp em thu dọn giường chiếu, sau đó đem nệm y của em đi giặt mà.”

“Haizz, nếu em chăm chỉ bằng một nửa của mẹ thì có phải tốt không?” Trình Hạo ngửa mặt thở dài.

“Em được di truyền từ bố nhiều hơn đấy, cũng khá thông minh, mỗi tội bẩm sinh hơi lười một chút.” Tiểu Lạc tự mình phân tích một cách khách quan.

“Cũng coi như em biết thân biết phận, sao số anh lại khổ thế này nhỉ? Lấy được một cô vợ lười biếng.” Trình Hạo giả bộ khóc lóc kêu trời.

***

Sau sự việc chiếc quần sịp, Trình Hạo phát hiện giày thể thao của mình cũng mất tích luôn. Lần này, Tiểu Lạc đã có kinh nghiệm, trực tiếp đi hỏi mẹ có nhìn thấy giày của Trình Hạo không. Bà Lâm nói đã giặt sạch và đang để trên kệ cửa sổ.

Lúc Tiểu Lạc đặt trước mặt anh đôi giày thể thao đã được giặt sạch sẽ tinh tươm, Trình Hạo liền hỏi: “Đây là đôi giày mới của bố em hả?”

“Giày mới gì chứ? Giặt sạch quá nên anh không nhận ra đôi giày trước đây của mình nữa à?”

Trình Hạo nhìn đôi giày trước mặt mà không dám tin vào mắt mình. Đôi giày này hoàn toàn giống hệt một đôi giày mới tinh. Đầu còn nhìn ra hình bóng của đôi giày cũ kỹ, lem luốc nữa chứ? Kỳ thực anh đã đi qua cửa sổ vô số lần, cũng nhìn thấy đôi giày này nhưng lúc đó anh cứ ngỡ đó là giày của bố Tiểu Lạc mà hoàn toàn không nghĩ rằng chính là giày của mình.

“ý da, nhạc mẫu đại nhân thật là vô cùng, vô cùng đảm đang! Tiểu Lạc à, tại sao em lại không được di truyền đức tính tốt đẹp ấy nhỉ?” Trình Hạo lại một lần nữa nói với bộ dạng vô cùng khổ sở.

***

Những ngày tháng vui vẻ trôi qua rất nhanh. Trong dịp nghỉ lễ Quốc khánh, cả Trình Hạo và Tiểu Lạc đều được trải nghiệm cuộc sống “vương giả”, “ngồi mát ăn bát vàng”. Mỗi ngày, ngoài việc ăn uống ra thì họ chỉ xem đĩa CD mà thôi. Những ngày tháng đó thật dễ chịu và thoải mái biết bao!

“Ở nhà được dựa dẫm vào bố mẹ thật là thích!” Tiểu Lạc mới ở nhà có mấy hôm mà đã không muốn quay về Bắc Kinh nữa rồi.

“Đúng thế. Đôi khi anh cũng nghĩ, hay là chúng ta rời Bắc Kinh rồi mua nhà ở một thành phố gần với quê mình, sinh sống và làm việc ở đó. Nếu được như thế, cuộc sống có lẽ sẽ tốt đẹp hơn đấy nhỉ?”

“Nhưng hai chúng ta khó khăn lắm mới có thể thoát ly khỏi làng quê nhỏ bé để đến với thành phố phồn hoa, nếu dễ dàng từ bỏ như thế thì thật là đáng tiếc.”

Tiểu Lạc vừa nói chuyện với Trình Hạo, vừa nhớ tới một câu chuyện ngắn có tên là Chăn dê:

Có một phóng viên đến vùng nông thôn của Thiểm Bắc, nhìn thấy một cậu bé đang chăn dê. Anh chàng phóng viên liền tiến lên trước bắt chuyện với cậu.

Phóng viên: “Cháu đang làm gì đấy?”

Cậu bé: “Chăn dê ạ.”

Phóng viên: “Chăn dê để làm gì?”

Cậu bé: “Bán lấy tiền ạ.”

Phóng viên: “Bán lấy tiền để làm gì?”

Cậu bé: “Xây nhà ạ.”

Phóng viên: “Xây nhà để làm gì?”

Cậu bé: “Lấy vợ ạ.”

Phóng viên: “Lấy vợ để làm gì?”

Cậu bé: “Sinh con ạ.”

Phóng viên: “Sinh con để làm gì?”

Cậu bé: “Chăn dê ạ.”

Khi đó, Tiểu Lạc đọc được câu chuyện này, cô nghĩ, sẽ không bao giờ để cho con mình trở thành cậu bé chăn dê, bởi vì quanh đi quẩn lại mãi mãi cũng chỉ là cậu bé chăn dê mà thôi.

“Đúng vậy. Thực ra, anh từng có cơ hội về quê làm việc, nhưng anh do dự một hồi rồi lại từ bỏ. Từ nhỏ bố mẹ đã dạy chúng ta phải chăm chỉ học hành, nỗ lực phấn đấu, cố gắng hết mình để có thể đỗ vào đại học. Mục đích của đỗ đại học là gì chứ? Chính là tìm được việc làm tốt. Công việc hiện tại của anh đôi khi cũng thật buồn chán, nhưng đây đích thực là công việc mà anh yêu thích và em cũng yêu thích việc mình đang làm. Trước đây, anh không muốn mua nhà ở Bắc Kinh, nguyên nhân chủ yếu là do chi phí sinh hoạt rất cao, áp lực cũng lớn, hơn nữa sau này chắc gì chúng ta đã sống mãi ở Bắc Kinh. Nhưng về sau anh suy nghĩ kỹ lại, nếu không ở Bắc Kinh, chúng ta còn có thể đi đâu làm việc được nữa? Công việc của anh thuộc ngành IT[10], còn em làm trong ngành giải trí, nếu sống trong một thị trấn nhỏ sẽ rất khó có thể tìm được việc mà chúng ta yêu thích.”

[10] Viết tắt của cụm từ Information Technology (công nghệ thông tin).

“Vậy chúng ta quyết một phen “sống chết tới cùng” ở Bắc Kinh nhé. Dù áp lực có lớn hơn nữa nhưng những người tình lệ bám trụ ở Bắc Kinh cũng không chỉ có mình hai chúng ta. Cùng chiến tuyến với chúng ta vẫn còn nhiều người lắm. Sợ gì chứ!” Tiểu Lạc rất có niềm tin vào tương lai, cuối cùng còn dùng một câu nói học được từ phim Hàn Quốc để cổ vũ tinh thần mình: “A – ZA, A – ZA, fighting!”

Đến lúc Trình Hạo và Tiểu Lạc phải trở lại Bắc Kinh, bà Lâm nhét vào tay hai người túi lớn túi nhỏ, phần nhiều đều là đồ ăn, có lạc mà Trình Hạo thích, cũng có cả món thịt viên đích thân bà Lâm làm mà Tiểu Lạc thích ăn nhất. Những thứ đồ này rất nặng, đi tàu hỏa thì không thuận tiện lắm. Tiểu Lạc cứ luôn nói không xách nổi, bảo mẹ để lại một ít, còn bà Lâm vẫn khăng khăng giữ nguyên ý kiến: “Về Bắc Kinh rồi có muốn ăn nhiều mấy món tươi ngon dân dã này cũng không có đâu. Cứ mang hết đi, nếu con không ăn thì Hạo Hạo ăn.”

Tiểu Lạc im lặng, mẹ nói như thế cô không cho Trình Hạo ăn vậy.

Tuy Trình Hạo biết những thực phẩm này ở Bắc Kinh cũng mua được nhưng không muốn phụ tấm lòng tốt của mẹ vợ tương lai nên anh nhận hết. Huống hồ chỗ lạc mà mẹ Tiểu Lạc bảo anh đem đi là đích thân bà đã mất hai buổi tối để bóc sạch hết vỏ. Thật xót xa cho tấm lòng của các bậc cha mẹ!

Thế là, khi về quê họ mang theo hai cái túi nhưng lúc lên đường trở lại Bắc Kinh thì đã biến thành bốn cái túi mất rồi. Hai cái túi ban đầu có một túi là quà Trình Hạo tặng nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai. Vốn dĩ anh tưởng rằng sau khi tặng quà rồi thì chỉ còn lại một cái túi, như vậy có thể nhẹ nhàng, đừng đình lên đường. Nào ngờ mẹ Tiểu Lạc lại nhiệt tình như thế nên anh không nỡ từ chối tấm chân tình ấy.

Trình Hạo chủ động làm người vận chuyển, lúc lên tàu anh vác cả bốn cái túi trên vai. Tiểu Lạc nhìn bộ dáng của anh, bất giác mỉm cười vì lúc này anh đâu còn chút phong thái nào giống mình tình nhân Hàn Quốc nữa.

Tiểu Lạc vừa cười vừa hát: “Đi bốn phương, đường xa xôi nước chảy mãi...”

Trải qua hơn mười tiếng đồng hồ lặn lội đường xa, cuối cùng hai người cũng về đến Bắc Kinh. Tiểu Lạc có cảm tình đặc biệt với Bắc Kinh. Lần đầu tiên đến đây, cô đã cảm thấy vùng đất này thật thân thiện, tuy nhiều lần gặp trắc trở trong quá trình làm việc, cũng phải dọn nhà không biết bao nhiêu lần như nhưng cô vẫn cảm thấy thành phố này có một sức hấp dẫn lạ kỳ. Vì thế mỗi lần từ quê lên, khi chuyển tàu đến trạm Bắc Kinh, câu đầu tiên cô thầm nhủ trong lòng không phải là: “Bắc Kinh, ta đến rồi” mà là: “Bắc Kinh, ta đã về rồi”.

***

Khoảng mười giờ tối, Tiểu Lạc và Trình Hạo về đến trước cửa căn nhà họ đang thuê. Trình Hạo cầm chìa khóa mở cửa chống trộm thì phát hiện cửa không mở ra được vì đã bị Tàn My chốt bên trong.

Căn nhà họ không có chuông nên Trình Hạo đành phải đập cửa nhưng đập đến mấy hồi liên tục cũng không thấy người ra mở. Anh liền gọi điện thoại cho Tàn My nhưng điện thoại lại tắt máy.

“Tàn My, phiền cô ra mở cửa giúp với.” Tiểu Lạc đứng bên ngoài hét to.

Tiểu Lạc gào khản cổ mà vẫn không thấy bóng dáng một ai.

“Cô ta không phải là đang abc với anh chàng Jack đấy chứ?” Tiểu Lạc thầm nghĩ lúc Tàn My cất cao “giọng hát vàng” là lúc cô ta nhập tâm nhất, lẽ nào vì thế mà quên mất hai người bọn họ.

“Hình như... hình như cô ấy đang tắm.”

“Sao anh biết?” Tiểu Lạc nghi hoặc hỏi.

“Anh nghe thấy có tiếng nước chảy trong phòng tắm này.” Trình Hạo chỉ tay vào tường rồi nói.

Nhà vệ sinh và hành lang chỉ cách nhau một bức tường nên Tiểu Lạc dong tai lên liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Lúc Tàn My tắm có hai đặc điểm lớn: Thứ nhất là tuyệt đối không vịn vào nước lại, không để nước ngừng chảy dù chỉ một giây, chưa bao giờ biết tiết kiệm nước sinh hoạt. Thứ hai là

cô ta tắm rất lâu, chỉ đến khi dùng hết sạch nước nóng trong bình thì mới chịu thôi.

“Thật đúng là... Cô ta rõ ràng biết chúng ta sẽ trở về vì hôm nay là ngày cuối cùng của dịp nghỉ lễ, ngày mai đã phải đi làm rồi. Thế mà cô ta còn chốt cửa chống trộm bên trong, như vậy chẳng phải là cố ý hành hạ chúng ta hay sao?” Tiểu Lạc oán giận nói.

“Chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi.” Trình Hạo cảm thấy rất sốt ruột nhưng vẫn cố làm cô an lòng.

“Anh xem, anh cũng chỉ là “cò nhà”[11] tép riu mà thôi. Bây giờ đang đứng ngay trước cửa nhà mình thuê đây mà lại không có cách nào vào phòng. Thuê nhà trước sau vẫn không phải là cách hay, nếu chúng ta có nhà riêng thì sao có thể đề xảy ra vấn đề này được.” Tiểu Lạc không quên một lần nữa truyền bá lý tưởng “nhất định phải mua nhà” với Trình Hạo.

[11] Người thuê nhà rồi cho người khác thuê lại.

Đèn cảm ứng trong hành lang cứ tự động cách ba mươi giây lại tắt một lần. Lúc này cả dãy hành lang là màn đêm tối đen như hũ nút, vì thế Tiểu Lạc vừa giậm chân vừa hét một tiếng “này” để đèn cảm ứng bật sáng trở lại.

“Em “a” một tiếng chẳng phải là được rồi ư? Sao phải hét “này” làm gì chứ?” Trình Hạo không hiểu tại sao mỗi lần muốn đèn cảm ứng sáng trở lại, Tiểu Lạc lại hét “này”.

“Nói “a” không hay lắm vì rất dễ khiến hàng xóm hiểu lầm, khiến người ta tưởng “yêu râu xanh tới rồi”. Còn nếu hét “này” thì cho dù âm thanh có hơi lớn một chút cũng có thể thông cảm được, người khác sẽ tưởng điện thoại không có tín hiệu nên nói hơi lớn thôi.”

Khi đối diện với đèn cảm ứng, trong mắt Trình Hạo thì “a” với “này” chẳng qua chỉ là hai tiếng gọi, không ngờ đối với Tiểu Lạc lại có nhiều vấn đề đến thế. Trong thời gian hai người chờ đợi Tần My mở cửa, hàng xóm ở nhà bên cạnh đã về hết rồi.

Tiểu Lạc nhìn hàng xóm đã vào hết nhà, rồi nhìn lại mình và Trình Hạo cùng bốn cái túi nặng trĩu, một nỗi thê lương bất chợt trào dâng trong lòng. Cô cảm thấy bộ dạng ngơ ngác như mắt hờn của họ giống như đang chạy nạn vậy.

“Tiếng nước còn chảy nữa không?” Tiểu Lạc đứng lâu tới nỗi chân tay tê cứng hết cả rồi, thế mà vẫn chưa thấy Tần My ra mở cửa. Thật sự cô đã cố gắng đợi nhưng không thể nhẫn nại hơn được nữa rồi.

“Nước vẫn đang chảy.”

“Ngày nào cô ta cũng tắm mà sao lại tắm lâu và chậm chạp như thế chứ? Một chút ý thức bảo vệ môi trường cũng không có. Thực sự em không muốn thuê trọ cùng cô ta một phút nào nữa.” Trình Hạo cũng không thể trách sao Tiểu Lạc lại quá căng thẳng như thế. Cô đã ngồi tàu hỏa hơn mười tiếng đồng hồ nên mệt mỏi vô cùng, muốn về nhà tắm thoải mái rồi ngủ một giấc ngon lành. Thế mà khi về tới nơi họ lại không thể vào nhà, còn không biết khi nào mới vào được nhà. Hơn nữa, nếu vào nhà thì cũng phải đợi bình nóng lạnh đun đủ nước rồi mới có thể tắm được, ít nhất họ cũng phải chờ hơn một tiếng đồng hồ nữa.

“Hình như không còn tiếng nước chảy nữa rồi.” Được một lúc Trình Hạo thốt lên.

“Vậy chúng ta đập cửa tiếp đi.” Tiểu Lạc vừa đập cửa vừa hét: “Tần My! Mở cửa! Tần My! Mau mở cửa.”

Tiểu Lạc gọi sấp khản cả tiếng mà cũng vẫn không thấy cô ta ra mở cửa.

“Tắm thì có thể chậm chạp được chứ mặc quần áo mà chậm chạp vậy à? Lúc tắm nếu không nghe thấy tiếng đập cửa của chúng ta thì không nói làm gì, đằng này tắm xong rồi mà cô ta vẫn không nghe thấy gì, chẳng lẽ cô ta điếc rồi sao?” Tiểu Lạc cảm thấy ngọn lửa giận dữ đang bốc phừng phừng trên đỉnh đầu. Cô bắt đầu gào lên: “Tần My, cô đang làm cái gì thế hả? Mở cửa mau! Đùng có mà già vò nếp bệnh gì nhé.”

Trình Hạo kịp thời bịt chặt miệng Tiểu Lạc lại: “Chúng ta không thêm so đo tính toán với cô ta. Tức giận là trừng phạt tội lỗi của người khác lên chính mình, hà tất em phải thế?”

Miệng của Tiểu Lạc bị bịt chặt thì chân vẫn còn chỗ để phát huy, cô dồn lực toàn thân xuống chân rồi đá mấy cái vào cửa chống trộm, trong lòng tự nhủ: “Lần này lão nương quyết liều mạng với người. Cho dù có đập hỏng cửa chống trộm, ta cũng phải bảo vệ quyền lợi của một “cò nhà”.”

Lực đá lần này của Tiểu Lạc thật sự rất lớn, khiến cho cửa chống trộm bị chấn động, âm thanh va đập vang trời. Cùng lúc đó Trình Hạo cũng tức giận quát: “Tần My! Mở cửa!” Ngay cả một người ngày thường có sức chịu đựng vô cùng tốt như Trình Hạo cũng không còn đủ kiên nhẫn để dùng kính ngữ nữa mà dùng những từ như ra lệnh. Không chỉ Tiểu Lạc thấy mệt mỏi mà ngay cả anh cũng không khá hơn là bao.

Cuối cùng, Tần My cũng chịu ra mở cửa, trên người cô ta là bộ đồ ngủ hai dây: “Ô, hai người đã về rồi sao?” Giọng điệu Tần My vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn không đề ý tới việc vừa rồi Trình Hạo và Tiểu Lạc đã phải đợi ở bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ.

Bộ đồ ngủ của Tần My thật sự khiến Tiểu Lạc thấy phản cảm. Đây rõ ràng là bộ đồ ngủ chỉ mặc khi ở trước mặt người yêu, đã thế bộ đồ ngủ này còn là loại trong suốt nữa chứ. Điều đáng nói ở đây là cô ta không hề mặc áo ngực mà cũng dám mặc đồ trong suốt sao? Thêm vào đó, dây áo bên vai phải lại còn tụt xuống. Không ngờ cô ta gây gổ thế mà phản ngược lại “bự” như hai cái bánh bao cỡ to, những chỗ thu hút ánh mắt người khác thì lúc ẩn lúc hiện. Chẳng trách anh chàng Jack lại thích cô ta, xem ra cô ta cũng có chút bản lĩnh! Nhưng dù có bản lĩnh thế nào thì cũng không nên mặc bộ đồ ngủ kêu gọi như vậy trước mặt Trình Hạo chứ? Đây rõ ràng là hành động dẫn dụ đàn ông phạm tội mà. Thật là quá đáng! Tiểu Lạc oán hận nghĩ.

Tiểu Lạc và Trình Hạo nhanh chóng kéo va li hành lý vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

“Chúng tôi phải ở bên ngoài chờ đợi rất lâu, đập cửa cũng rất lớn, cô không nghe thấy gì sao?” Tuy Tiểu Lạc không muốn để Trình Hạo đứng ngắm bộ đồ ngủ trong suốt của Tần My nhưng cô vẫn không kim được, cố nán lại để hỏi cho ra lẽ.

“Ồ, vừa nãy tôi ở trong phòng sấy tóc cho khô và bôi kem dưỡng da nên chẳng nghe thấy gì hết.” Biểu cảm của Tần My hết sức thần nhiên, thờ ơ như không có chuyện gì vậy.

Trời ơi! Cô ta tắm xong còn ở trong phòng sấy tóc, lại còn bôi hết hộp kem dưỡng da này đến hộp khác rồi mới chịu ra mở cửa. Cô ta đúng là đại tiểu thư biết cách hưởng thụ mà!

“Cô không biết tối hôm nay chúng tôi trở về sao? Có phải cô cố ý làm như vậy không?” Tiểu Lạc đang muốn chửi Tần My một trận đã đòi thì bị Trình Hạo ngăn lại. Anh nhẹ nhàng kéo tay cô: “Em bớt nói mấy câu đi”, sau đó nói với Tần My: “Nếu sau này chúng tôi không có nhà, cô không nên chốt cửa chống trộm bên trong như vậy. Cứ khóa cánh cửa bình thường là được rồi, nếu không chúng tôi không cách nào vào nhà được.”

“Ồ, tôi có biết đâu, cứ tưởng là có chìa khóa thì có thể vào được nhà chứ.” Tần My tỏ vẻ vô tội.

“Trước đây, chúng tôi đã nói với cô rồi...” Tiểu Lạc thật sự không thể chịu nổi cái bộ dạng giả ngây giả ngô của Tần My. Cô ta giả vờ làm gì chứ? Trước đây chẳng phải cô ta cũng phạm những lỗi tương tự sao? Huống hồ trước khi lên đường trở về, hai người họ đã gửi tin nhắn thông báo cho cô ta rồi nữa chứ.

“Thôi không sao, sau này chú ý một chút là được.” Trình Hạo ngắt lời Tiểu Lạc.

***

Tiểu Lạc thật sự khâm phục Trình Hạo. Anh cũng phải ở bên ngoài chờ đợi cùng cô lâu như vậy, thế mà khi đối mặt với à “giọng ca vàng” Tần My thì vẫn có thể bình tĩnh đến thế.

Tiểu Lạc có cá tính thẳng thắn và tật nóng vội bẩm sinh, có lời muốn nói là phải lập tức nói luôn và xảy ra chuyện gì thì cũng muốn giải quyết triệt để, còn Trình Hạo lại là người thâm trầm. Cho nên trong cuộc sống đời thường hai người rất ít khi cãi nhau bởi vì cuộc sống của họ đã hòa hợp thành một nhịp điệu, muốn cãi nhau một trận ra trò cũng rất khó.

“Trình Hạo, vừa rồi anh bị làm sao thế? Mỗi lần em định nói chuyện phải trái với Tần My thì lại bị anh ngắt lời.” Vừa bước vào phòng, Tiểu Lạc liền bắt đầu chất vấn.

“Anh sợ hai người sẽ cãi nhau to.” Trình Hạo nói một cách thành thật. Vốn dĩ, phụ nữ có bụng dạ hẹp hòi, một chút chuyện con con cũng có thể cáu giận tới mức muốn cãi nhau. Huống hồ, hiện tại Tần My vẫn là người thuê chung nhà trọ với họ, sau này vẫn còn phải qua lại, nếu xảy ra mâu thuẫn cũng không hay lắm.

“Sao em cứ có cảm giác như anh bên vực người ngoài, nói tốt cho cô ta ấy nhỉ?” Con tức giận của Tiểu Lạc hôm nay thật sự không nhỏ, vốn định phát tiết một chút với Tần My, nào ngờ lại bị Trình Hạo ngăn cản. Hiện giờ cô chỉ còn cách đem Trình Hạo ra làm thùng rác để trút tức giận vào thôi.

“Đâu có. Anh chỉ nghĩ hôm nay cũng không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta còn phải đi làm, nếu cứ cãi qua cãi lại thì không những ảnh hưởng tới hàng xóm mà còn ảnh hưởng tới cả công việc ngày mai nữa.”

“Vừa nãy cô ta chốt cửa bắt chúng ta phải đợi ở bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ, tốt xấu gì thì anh cũng phải nói cô ta vài câu chứ, thế mà lại nói “Thôi không sao”. Anh không sao còn em thì có đấy. Em không thoải mái.”

“Em không thoải mái thì đánh anh mấy cái cho hả giận đi.” Trình Hạo quay người, “dâng hiến” cặp mông của mình.

“Em không thích, anh là người của em, đánh anh thì khác nào đang đánh chính mình. Em không chỉ muốn đánh mà còn muốn quất cho cô ta một trận lên bờ xuống ruộng thì mới hả hết cơn giận này.”

Trình Hạo tiếp tục khuyên giải: “Tiểu Lạc, hôm nay chúng ta ngồi tàu hỏa cả ngày trời đã mệt mỏi lắm rồi. Đi tắm rửa và ngủ sớm mới là điều nên làm, cãi cò vì một người không liên quan thì có ý nghĩa gì đâu.”

“Vậy chúng ta mau chóng mua nhà đi. Em quá chán với cuộc sống thuê trọ chung với người khác lắm rồi.”

“Được.”

Lúc này, Trình Hạo đã mệt phờ người rồi nên cô nói gì cũng đều đồng ý hết.

Cổ nhân nói rất đúng, chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi. Đối phó với phụ nữ không nên nói quá nhiều đạo lý, khi họ không vui chỉ cần cố gắng hết sức thuận theo ý muốn của họ là được, bởi vì lúc đó họ chẳng còn quan tâm tới đạo lý nữa.

Tiểu Lạc liền chấm dứt “chiến tranh” rất nhanh. Sự mệt mỏi vì chuyến đi dài khiến “thiên phú” cãi cò của Tiểu Lạc vì thế mà giảm đáng kể. Cô chẳng buồn nói nữa mà nằm lăn ra giường đọc tạp chí Thời trang.

Tiểu Lạc có thói quen mỗi ngày cứ phải tắm xong mới ngủ một giấc ngon lành được. Cô đọc tạp chí là để giết thời gian trong lúc chờ bình nóng lạnh đun đủ nước nóng.

Trình Hạo đi vào nhà vệ sinh, điều chỉnh mức độ của bình nóng lạnh lên tới mức cao nhất. Lúc quay về phòng ngủ, anh phát hiện cuốn tạp chí đã bị Tiểu Lạc vứt sang một bên, còn cô đã nhắm mắt đánh một giấc ngon lành rồi.

“Tiểu Lạc, dậy thay quần áo đi, cứ mặc vậy mà ngủ dễ bị cảm lạnh lắm.” Trình Hạo đi đến bên giường, nhẹ nhàng lay cô.

Tiểu Lạc ú ớ mấy câu, không để ý đến anh mà lật người qua, tiếp tục ngủ ngon lành.

Trình Hạo kéo chăn lên đắp kín người Tiểu Lạc. Sau khi kéo hai bên mép chăn cuốn lên người cô kín mít như một cái bánh chưng vậy. Nhưng nhìn bộ dạng giống như bánh chưng vừa tức cười vừa đáng yêu của Tiểu Lạc, anh lại không thể cười nổi, một nỗi chua xót bất chợt thoáng qua trong lòng.

Nếu như không phải vì thuê nhà chung với người khác, nếu căn nhà hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của họ thì khi vừa về đến nhà họ có thể bật nước nóng, tắm rửa thoải mái và ngủ một giấc ngon lành rồi, không đến nỗi phải đứng đợi bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ như thế. Bình nóng lạnh cũ quá thì có thể thay cái mới mà không cần quan tâm đến chuyện bình nóng lạnh vốn là của chủ nhà. Hơn nữa Tiểu Lạc sẽ chẳng phải vì những chuyện không vui khi thuê trọ chung mà cãi nhau với người ta.

Lần đầu tiên Trình Hạo nhận thức được rằng, có một căn nhà hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của mình thật quan trọng biết bao, bởi vì như thế có thể tạo dựng một cuộc sống tương đối ổn định cho người con gái anh yêu. Khi cô ấy chán nản thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở về nghỉ ngơi, khi mệt mỏi thì bất cứ lúc nào cũng có thể tắm nước nóng, lúc không vui thì có thể thoải mái phát tiết để xua đi cơn giận.

Trình Hạo lặng lẽ hồi tưởng lại, từ trước tới giờ anh và Tiểu Lạc rất ít khi cãi nhau, nếu có xảy ra mâu thuẫn thì tám phần là liên quan tới chuyện nhà cửa. Tiểu Lạc không phải người yêu vật chất, cũng không phải là cô gái tôn thờ tiền bạc, nếu không cô đã không chọn anh làm bạn trai rồi. Nhưng lúc nào cô cũng muốn có một căn nhà của riêng mình. Trước đây, Trình Hạo không hiểu cô, cũng không hiểu mua nhà và thuê nhà thì có gì khác biệt. Trong mắt anh lúc đó, chỉ cần có một nơi ở đã là tốt lắm rồi, thế nên không nhất định phải quan tâm tới chủ căn nhà là ai.

Nhưng bây giờ, anh lại khát khao mãnh liệt có được một căn nhà mà trên cuốn Sổ đỏ có ghi tên của mình. Chỉ có như vậy, anh mới có thể mang lại cho Tiểu Lạc một cuộc sống an nhàn, một gia đình đầm ấm và một tương lai hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tiểu Lạc biết cãi nhau cũng không thể giải quyết được vấn đề, điều quan trọng là phải có sự hiểu biết và tin tưởng lẫn nhau.

Người anh họ Giang Viễn Hàng truyền cho cô chút kinh nghiệm: Đối phó với đàn ông không nên cứng nhắc, đàn ông thường “sợ mềm mỏng”. Tiểu Lạc cẩn thận ghi nhớ trong lòng rồi nhanh chóng áp dụng điều lý luận này vào thực tế.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Tiểu Lạc nhận thấy biểu hiện của Trình Hạo ngày càng tốt, có vẻ từ “thay da đổi thịt” để hình dung cũng không phải là quá.

Trước đây, khi anh ăn cơm tối thì bắt buộc phải bật ti vi lên, sau đó dùng những lời lẽ đẹp đẽ để biện hộ: “Làm giảm áp lực công việc, thư giãn tâm hồn.” Còn bây giờ, nếu cô có bật ti vi lên thì anh đều bắt tắt đi, nói rằng ti vi chính là “cái miệng bà già pha lê”, xem ti vi không bằng đọc sách để hiểu biết thêm nhiều kiến thức.

Trước đây, mỗi khi đến cuối tuần anh đều ngủ nướng và ngụy biện rằng: “Giường là ruộng, mình ngủ thành cây rau mạnh khỏe xanh tươi.” Nhưng bây giờ, mỗi khi cô ngủ nướng vào cuối tuần thì anh sẽ dậy từ rất sớm vì anh cho rằng thời gian là vàng bạc, không thể lãng phí tiền bạc và cuộc sống của mình. Anh còn nói ngủ nướng cũng giống như đang tự giết chết mình vậy.

Trước đây, anh thường ngứa ngáy chân tay, thích chơi điện tử trên máy tính cùng với một nhóm bạn, chơi tới mức khí thế ngất trời. Thế mà bây giờ, anh lại chủ động từ bỏ niềm say mê đó, còn bảo cô hãy giám sát, nếu thấy anh chơi một lần thì phạt ngay.

Trình Hạo có sự thay đổi lớn như vậy thì công lao của nhạc phụ anh – ông Lâm – đúng là không thể không nhắc đến. Trước khi họ về Bắc Kinh, nhạc phụ Lâm đã dặn đi dặn lại với con rể, ngoài những câu như “phải chăm sóc cẩn thận cho Tiểu Lạc nhà chúng tôi” còn nói nhiều câu để khuyên anh tranh thủ khi còn trẻ dốc hết sức mình cố gắng như: “Thanh niên là phải bỏ tính ham chơi, ít xem ti vi, ít chơi điện tử, ít ngủ nướng thôi, làm nhiều việc, kiếm nhiều tiền và chăm sóc cho gia đình.”

Trình Hạo ghi nhớ những lời của nhạc phụ, sau khi về nhà liền lần lượt thực hiện luôn.

Điều này đã khiến Tiểu Lạc phải nhìn anh bằng ánh mắt khác. Nhiều lúc anh đều bỏ ngoài tai những lời cô nói nhưng lại coi lời của bố cô như thánh chỉ, đúng là “Lão tướng ra trận, một chấp hai.” Tiểu Lạc cảm thấy rất đắc ý, sau này nếu Trình Hạo biểu hiện không tốt, cô sẽ lôi anh về nhà bố mẹ để tiếp nhận giáo dục lại.

***

Thứ Sáu, số tạp chí mà Tiểu Lạc phụ trách ra mắt số mới khiến cô bận đến chóng hết cả mặt, phải làm tăng ca tới hơn bảy giờ tối nên gần tám rưỡi mới về đến nhà.

Tiểu Lạc gõ cửa mấy lần, một lúc sau mới có người chạy ra mở cửa và lọt ngay vào mắt cô là cái bụng trắng hếu. Ngẩng đầu lên nhìn, cô mới nhận ra quả nhiên Trình Hạo không mặc áo, cứ thế cời trần đi ra mở cửa.

“Á! Anh ở nhà làm gì mà không thấy áo đâu vậy? Sao lại không chú ý đến hình tượng thế?” Tiểu Lạc trêu chọc.

“Lúc này anh ở trong bếp xào rau, nóng quá nên đã cời ra đây.”

“Ha ha, vậy tiện thể để em ngoáy một cái.” Nói xong, Tiểu Lạc liền thò tay ngoáy rốn Trình Hạo.

“Bà xã, như vậy không công bằng, anh cũng phải ngoáy em.” Trình Hạo phản công.

“Anh không ngoáy được đâu, không ngoáy được.” Tiểu Lạc vừa cười hi hi vừa lắc sang trái sang phải trốn tránh.

“Em không thấy chán à? Trò này đã chơi quá nhiều lần rồi. Chúng ta đi ăn cơm thôi, ăn cơm mới là việc nên làm.” Mỗi lần chơi trò “ngoáy rốn” Trình Hạo đều thất bại thảm hại. Lần này cũng giống như mọi lần, anh biết kết quả cuối cùng vẫn là thất bại nên quyết định đầu hàng trước.

“Đó là vì lần nào anh cũng thua, tất nhiên là thấy vô vị rồi, còn em thì thấy chơi rất vui.” Tiểu Lạc nói với tư cách của một người chiến thắng.

“Em có biết vì sao lần nào anh cũng thất bại không? Vì lần nào em cũng mặc quần áo nhiều hơn anh.”

“Phản đối, lời nói không được chấp nhận. Chỉ là ngại biện.” Tiểu Lạc cười “ha ha”, sau đó lại lườm yêu Trình Hạo một cái rồi nói: “Đúng thế, anh nhanh chóng mặc áo vào đi, nếu không đột lát nữa Tần My quay về nhìn thấy anh thế này sẽ không hay đâu.”

“Anh không sợ.” Trình Hạo vô cùng đắc ý, lúc nói còn vui vẻ, nhảy nhót.

“Trình Hạo, hôm nay anh có gì đó không bình thường, hình như anh có chuyện gì không vui thì phải? Mau khai báo thành thật với em, anh đã làm điều gì có lỗi với em à?” Tiểu Lạc chau mày nhìn Trình Hạo.

“Bà xã, nói cho em một tin tốt lành nhé. Tần My đi công tác rồi, tối nay sẽ không về nhà, thứ Ba tuần sau mới về.”

“Ồ! Thật vậy không? Đây đúng là một tin tốt làm chấn động lòng người. Bắt đầu từ bây giờ cho đến ba ngày sau, căn nhà này hoàn toàn thuộc về chúng ta rồi.” Đôi lông mày của Tiểu Lạc nhanh chóng giãn ra, trong lòng cô không ngừng vui mừng đốt pháo hoa.

***

Sau bữa cơm, Tiểu Lạc nói ở công ty cô phải tăng ca nên rất mệt, lại phải tìm tài liệu cho chuyên đề kỳ sau, vì thế Trình Hạo chịu trọng trách rửa bát, còn cô ngồi trước máy tính vừa nghe nhạc, tìm tài liệu và mở QQ.

“Ha ha, tuần sau Tiểu Hắc về nước rồi.” Avatar của Đặng Giai loé sáng trên QQ, “Tiểu Hắc” là cách gọi ở nhà của chồng cô ấy.

“Anh ấy được về rồi à? Là nghỉ phép hay kết thúc công việc bên nước ngoài sớm hơn dự định?”

“Còn phải ở nước ngoài một năm nữa cơ, lần này anh ấy trở về nghỉ phép một tuần. Đúng rồi, Tiểu Lạc, bây giờ giả nhà ở Bắc Kinh thế nào rồi?”

“Tăng mạnh không giảm. Sao cậu lại hỏi chuyện này?”

“À, Tiểu Hắc nói công ty anh ấy muốn thành lập chi nhánh tại Bắc Kinh. Nghe nói những nhân viên bị điều đi công tác nước ngoài sau khi về nước sẽ được sắp xếp đến chi nhánh ở Bắc Kinh. Vì thế tớ tìm hiểu giá cả nhà đất trước, nếu anh ấy thật sự đến Bắc Kinh, tớ cũng sẽ theo anh ấy. Tớ thật sự không chịu được cảnh cuộc sống phải xa nhau.”

“Có thật vậy không? Như vậy thì tốt quá, chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau rồi.” Tiểu Lạc rất vui mừng trước tin mới này.

“Tiểu Lạc, người đàn ông “Tam Đắc” mà cậu nhắc tới nói không chừng tớ đã gặp rồi. Hình như tớ cũng “cảm” anh ấy rồi.” Đột nhiên, cửa sổ chat của Lộ Dao cũng hiện lên.

Ôi, hôm nay đúng là tin mừng báo về liên tục! Đầu tiên là Tần My đi công tác, tiếp theo là Tiểu Hắc về nước, sau đó lại là Lộ Dao bắt đầu tình yêu mới.

“Chúc mừng, chúc mừng!” Tiểu Lạc nhắn tin trả lời Thẩm Lộ Dao.

Ông trời ơi, ông cho con hy vọng rồi! Con còn tưởng rằng người đàn ông “Tam Đắc” là con tự thổi phồng lên, hoá ra đúng là có thật. Thế nhưng tại sao lại không cho con gặp được người đàn ông như vậy? Đây là phản ứng đầu tiên của Tiểu Lạc sau khi biết chuyện này.

“Tiểu Lạc, cậu đúng là phúc tinh của tổ. Từ sau khi gặp cậu ở Bắc Kinh, tổ đã bắt đầu đổi vận, hợp đồng quảng cáo ngày càng nhiều, còn chuyện lần này lại là mệnh đào hoa. Cậu muốn tổ cảm ơn cậu như thế nào đây? Mời cậu đi ăn cơm nhé, cậu thấy có được không?”

“Được chứ.” Đã có người chủ động mời cơm, tất nhiên biểu hiện của Tiểu Lạc sẽ là “cung kính không bằng tuân lệnh” vì không ăn thì thật là uổng phí!

Lúc này, Trình Hạo rửa bát xong đi đến, nhìn thấy Tiểu Lạc đang nói chuyện với người khác mà vui vẻ như vậy, trong lòng cảm thấy rất tủi thân, bèn nói: “Bà xã à, em lừa anh nhé. Em nói em phải làm việc nên bảo anh đi rửa bát, cuối cùng em lại lên mạng cùng người khác liếc mắt đưa tình.”

Lúc trước, Tiểu Lạc đã nhận lời với Trình Hạo sẽ chuyên tâm vào làm việc, không mở QQ nữa, bây giờ lại bị anh bắt quả tang, cô liền vội vàng giải thích: “Em phải tìm một thợ chụp ảnh để hỏi chút vấn đề liên quan đến hình ảnh nên em mới mở QQ lên mà.”

“Đừng biện hộ nữa, hôm nay là cuối tuần, em là của anh. Hơn nữa Tần My không có ở nhà, chúng ta nên tận hưởng thế giới chỉ có hai người.” Vừa nói, Trình Hạo vừa cúi đầu, ghé sát tai Tiểu Lạc thì thầm: “Em tăng ca cũng mệt rồi, đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi thôi, lát nữa anh sẽ phục vụ đặc biệt cho em”

“Hả, ‘phục vụ đặc biệt’ á?” Lòng hiếu kỳ của Tiểu Lạc tăng lên.

“Nếu đã là phục vụ đặc biệt thì tiết lộ quá nhiều sẽ không còn thú vị nữa rồi. Em nhanh chóng tắt máy tính và đi tắm mau lên.”

“Được, được, được. Em chào Đặng Giai và mấy người bạn rồi sẽ tắt.” Tiểu Lạc vội vàng tạm biệt Đặng Giai, Thẩm Lộ Dao, đóng QQ lại rồi tắt máy tính. Sau đó cô mang túi đựng quần áo vào nhà tắm.

Cô vừa đánh răng xong, cởi quần áo chuẩn bị tắm, liền nghe thấy Trình Hạo ở bên ngoài cửa nói vào: “Bà xã, anh có thể vào không?”

“Không được.” Tiểu Lạc trả lời. “Em cởi hết quần áo ra rồi.”

“Phục vụ đặc biệt bắt buộc phải thực hiện trong nhà tắm mà.” Trình Hạo nói.

“Hả?” Tiểu Lạc suy nghĩ trong nháy mắt, không phải anh ấy định làm chuyện gì mờ ám trong nhà tắm đấy chứ?!

“Bà xã, cho anh vào nhé, chẳng mấy khi có cơ hội phục vụ trong ‘nhà tắm uyên ương’.”

Không đợi Tiểu Lạc trả lời, Trình Hạo đã đẩy cửa vào: “Bà xã, anh đến đây.”

“Em vẫn chưa cho phép anh vào mà.” Tiểu Lạc oán trách nói.

“Lúc này em không nói gì, anh tưởng em im lặng là đồng ý.” Trình Hạo cười đáp. “Hơn nữa, nếu anh không vào thì làm sao ‘phục vụ đặc biệt’ cho em được?”

“Vậy anh nói xem, trong phòng tắm nhỏ hẹp này, làm sao phục vụ được cho em?” Tiểu Lạc ung dung nhìn Trình Hạo.

“Hầu hạ em tắm rửa, thay quần áo nhé.” Trình Hạo vẻ mặt nghiêm trang nói.

“Muốn xem người đẹp tắm thì cứ nói thẳng ra, lại còn phải quanh co lòng vòng nữa, ai đó không thấy xấu hổ à?” Tiểu Lạc mỉm cười trêu chọc.

“Đến đây, bà xã, để anh phục vụ em nhé. Phục vụ theo tiêu chuẩn năm sao tuyệt đối luôn!” Trình Hạo cởi quần áo rồi cầm lấy khăn tắm, nhúng vào nước cho ẩm, sau đó đồ sữa tắm lên, động tác vô cùng thuần thục.

“Nói từ nãy, hoá ra ‘phục vụ đặc biệt’ của anh chính là giúp em kì lưng à?” Tiểu Lạc nói như tỉnh ngộ ra điều gì đó.

Cô mở vòi hoa sen, xả nước vào người, sau đó quay người lại, bắt đầu tận hưởng cảm giác được “phục vụ năm sao” của Trình Hạo.

Tiểu Lạc nhắm mắt, thoả mãn tận hưởng giây phút được anh kì lưng. Từng giây từng phút, cô đều cảm thấy ấm áp, thích thú và thật hạnh phúc biết bao.

Lúc Trình Hạo kì lưng cho Tiểu Lạc, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Anh vừa kì lưng, vừa không quên tự tìm kiếm hạnh phúc, tay trái có lúc vô tình vòng qua ngực cô, lưu luyến mãi nên quên rút tay lại...

Thời gian hai người ở trong nhà tắm quá lâu, hơn nữa trời lại nóng nên Tiểu Lạc liền nói: “Phòng tắm bé quá, sau này chúng ta mua nhà, nhất định phải mua cái nào có phòng tắm to một chút mới được.”

“Em cứ từ từ mà tắm, anh tốc chiến tốc thắng đây.” Trình Hạo nhanh chóng xối nước vào người cho sạch sẽ, sau đó kéo cái khăn tắm lau khô người rồi mở cửa chạy ra ngoài.

“Sao anh chưa mặc quần áo đã đi ra vậy?” Tiểu Lạc hỏi.

“Trong nhà chỉ có hai chúng ta, mặc quần áo gì chứ? Anh muốn nhanh chóng trở lại thời nguyên thủy, trải nghiệm dư vị trần trụi.” Trình Hạo dương dương tự đắc nói.

Trình Hạo lấy hai hộp sữa chua trong tủ lạnh ra rồi đem vào phòng ngủ, để một hộp trên bàn cho cô, còn mình thì ăn hộp còn lại.

Lúc Tiểu Lạc tắm xong bước ra, cánh cửa phòng ngủ đã mở rộng. Trình Hạo đang dựa vào đầu giường, điều hoà thổi mát lạnh, vừa ăn sữa chua vừa đọc sách.

“Nhìn bộ dạng của anh đúng là đang có vẻ rất hưởng thụ.” Tiểu Lạc mở to mắt nhìn chằm chằm “người đàn ông trần truồng đọc sách”, không nhịn nổi liền cười phá lên.

“Đây gọi là “gió nhẹ thổi, uống bình sữa nhỏ”. Cuộc sống thế này mới gọi là thú vị!” Trình Hạo gương mặt rạng rỡ chia sẻ.

Tiểu Lạc trèo lên giường, ngồi bên cạnh, một tay nắm lại giá làm micro đưa về phía miệng anh: “Trình Hạo, anh có thể phát biểu một chút về cảm giác trần truồng không?”

“Chỉ một chữ “Đã”! Anh chỉ thích dùng hành động để thể hiện thôi.” Trình Hạo ngồi rung đùi lắc lư và đắc ý hát vang lên.

“y da, chế lời bài hát làm gì chứ? Câu hỏi tiếp theo, cảm giác “nhà tắm yên ắng” như thế nào?” Tiểu Lạc tiếp tục phỏng vấn.

“Cổ nhân đốt đèn đêm đọc sách, còn tôi vì vợ nói lỏng dây lưng, vì vợ gian nan cũng không từ.” Trình Hạo tay nắm thành quyền, tạo dáng lực sĩ, trịnh trọng trả lời.

“Choáng quá, anh không cảm thấy nhà tắm quá chật sao, không cảm thấy nóng sao?”

“Được ở bên cạnh bà xã, nóng chút thì có là gì chứ, coi như đang trong nhà tắm hơi thôi.”

“Ồ, anh vẫn còn lạc quan quá nhỉ, em tiếp tục phỏng vấn nhé. Nếu căn nhà này thuộc về anh, anh cảm thấy thế nào?”

“ nằm mơ sao? Chỉ có nằm mơ thì căn nhà này mới thuộc về anh.” Trình Hạo thật thà trả lời.

“Vậy anh có muốn có một căn nhà thuộc về mình không?”

“Muốn.” Lần này Trình Hạo trả lời rất thật lòng, sau đó chăm chú suy tư trong chốc lát rồi nói: “Anh sẽ chăm chỉ kiếm thật nhiều tiền để chúng ta sẽ nhanh chóng có một căn nhà của riêng mình.”

“Xin hỏi...” Tiểu Lạc vẫn còn muốn đưa ra câu hỏi nhưng Trình Hạo đã quay người lật cô xuống giường.

“Em vẫn còn chưa hỏi xong mà.” Tiểu Lạc không ngờ Trình Hạo lại làm như vậy.

“Tiểu Lạc, anh nhìn em lâu lắm rồi. Em làm phóng viên giải trí nhưng có cần thiết phải phỏng vấn cả trên giường không? Xem anh sẽ xử em như thế nào.” Trình Hạo nói xong liền cúi người xuống, che miệng Tiểu Lạc bằng một nụ hôn.

Trình Hạo tấn công rất mãnh liệt khiến Tiểu Lạc nhanh chóng thất bại hoàn toàn. Cô chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ để anh tiếp tục công việc của mình.

Hai ngày tiếp theo, tuy Tiểu Lạc và Trình Hạo đều ở trong nhà không đi ra ngoài nhưng họ lại cảm thấy thời gian trôi qua thật tự do tự tại, thoải mái vô cùng khiến họ luôn có một cảm giác vui vẻ, hạnh phúc giống như “người nông nô đổi đời cát cao tiếng hát”.

Sáng sớm thức dậy bước vào nhà vệ sinh, Tiểu Lạc không còn để ý đến các vấn đề như khoá cửa đã bị hỏng, bên trong có người hay không nữa, mà cứ thế đi thẳng vào trong không kiêng nể gì cả. Buổi tối cô muốn tắm lúc nào thì tắm, không còn phải lo tắm muộn quá sẽ ảnh hưởng đến Tần My nghỉ ngơi. Tắm xong, thậm chí cô còn có thể học tập làm theo “những hành động nghệ thuật” của Trình Hạo tự do đi lại trong phòng mà không mặc đồ, nói trắng ra là “chạy trần truồng”... Cảm giác tự do thật thích, cảm giác trần truồng thật thích! Ôi, cuộc sống như thế này thật là êm đềm!

Trong lúc Tiểu Lạc đang tận hưởng cảm giác tự do làm chủ căn nhà, trong lòng cô thường cầu nguyện: “Tần My à, cô “hát cao giọng” tôi cũng không trách cô, cô đóng cửa bỏ chúng tôi bên ngoài tôi cũng không trách cô, từ trước đến nay cô không dọn dẹp nhà vệ sinh tôi cũng không trách cô, tôi chỉ xin cô thường xuyên đi công tác một chút! Amen!”

Nhưng dường như Chúa không nghe thấy lời cầu nguyện của Tiểu Lạc. Tần My theo kế hoạch đã trở về Bắc Kinh, không những vậy, cô ấy còn dẫn về một cô bạn đồng nghiệp. Tần My nói là đồng nghiệp mới tới công ty, trong lúc chưa tìm được nhà thuê nên trước mắt đến đây ở tạm vài ngày. Ai mà chẳng có một người bạn chứ, đứng trước lời thỉnh cầu như vậy Tiểu Lạc chỉ có thể bất đắc dĩ mà tỏ vẻ chấp nhận.

Tiểu Lạc và Trình Hạo đều cảm thấy sự chênh lệch quá lớn, bây giờ không những họ không thể một mình độc chiếm căn nhà này mà còn có thêm một người nữa đến sử dụng chung đồ đạc trong nhà. Sự thật tàn nhẫn khiến hai người đều nhận ra, chỉ sống trong nhà riêng của mình mới có thể có được tự do thật sự. Chờ mong bạn cùng thuê nhà ngày ngày đi công tác cũng buồn cười chẳng khác gì anh nông dân ngày ngày mong chờ thỏ đâm vào cây chết vậy.

***

Khi Tiểu Lạc gặp lại Thẩm Lộ Dao, cô nhận thấy ngay rằng cô ấy ngày càng xinh đẹp. Con gái có mùi vị của tình yêu thì sẽ khác ngay bởi da dẻ mịn màng, hồng hào lại sáng bóng, đúng hơn phải gọi đó là “xuân sắc”.

Đột nhiên, Tiểu Lạc cảm thấy lần trước mình hỏi Thẩm Lộ Dao có bí quyết gì để bảo vệ da không thật đúng là một câu hỏi thừa. Sản phẩm bảo vệ da tốt nhất là tình yêu mà phải là tình yêu mãnh liệt như sóng trào. Con gái khi yêu là đẹp nhất, câu nói này quả thật không sai một chút nào!

Lúc ăn cơm, Thẩm Lộ Dao đã kể cho Tiểu Lạc nghe chuyện của cô và anh chàng “Tam Đắc” đó.

Một buổi tối mấy hôm trước Thẩm Lộ Dao một mình tới tham dự dạ hội. Những người tham dự dạ hội đó nếu không phải thuộc giới giải trí thì cũng trong giới thương nhân. Các mối quan hệ giữa đại gia và mỹ nhân đã xuất hiện tương đối nhiều trên mặt báo và người ta gọi đó là “sự kết hợp của ‘tài tử giải nhân’”. Thẩm Lộ Dao vừa mới thất tình nên tâm trạng cũng không được tốt, trong khi mọi người rất sôi nổi chỉ có mình cô trốn ở một góc vừa ăn điểm tâm vừa mượn rượu giải sầu.

Lúc này có một anh chàng đến bắt chuyện với cô: “Tiểu thư, tôi có thể mời cô nhảy với tôi một điệu không?”

Thẩm Lộ Dao ngẩng đầu nhìn anh ta. Cô nhận thấy người này tướng mạo tuy cũng được nhưng thái độ có chút gì bĩ ỏi, hèn hạ nên cô lập tức từ chối: “Xin lỗi, tôi không muốn nhảy, anh tìm người khác nhé.”

“Cô đừng giả bộ thanh cao nữa. Ai mà không biết giới giải trí các người có những nguyên tắc ngầm, nói không chừng cô sớm đã lên giường với nhiều thằng đàn ông rồi.” Người đàn ông đó cho rằng mình hiếm khi bị người khác từ chối nên khi bị Thẩm Lộ Dao cự tuyệt đã lập tức để lộ ra sự bĩ ỏi.

“Anh...” Thẩm Lộ Dao không chịu được liền đứng bật dậy, ánh mắt hằm hằm tức giận nhìn người đàn ông đó. Cô không nhận lời khiêu vũ cùng mà anh ta lại dám lăng nhục cô như vậy sao? Nếu không phải đây là nơi công cộng, cô sẽ không ngần ngại mà cho anh ta một cái tát.

“Không phải chỉ là mời cô khiêu vũ thôi sao? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, huống hồ chỉ khiêu vũ thôi chứ có mất đi miếng thịt nào đâu. Cô chỉ cần nhảy và hát với tôi, tôi bảo đảm sau này tương lai của cô sẽ rất xán lạn.” Tên đó vừa nói vừa vòng tay ra sau xoa nhẹ mông cô một cái.

“Thằng khốn! Đồ vô liêm sỉ!” Thẩm Lộ Dao giờ tay lên đang định cho hắn một cái bạt tai, không ngờ tay cô bị tóm lại. Cô đang muốn mượn rượu, không đề ý đến hình ảnh thực nữ mà chửi hắn một trận, ai ngờ lại có người nói trước: “Tổng giám đốc Vu, hà tất phải chấp nhặt với Lộ Dao của chúng ta. Cô ấy nhỏ tuổi không hiểu chuyện, huống hồ việc cô ấy tham gia vào làng giải trí cũng chỉ là dạo chơi thôi chứ thực chất không muốn mở rộng tiền đồ...”

Thẩm Lộ Dao nghe mà không hiểu gì cả, cái gì mà “Lộ Dao của chúng ta”, cái gì mà “không muốn mở rộng tiền đồ”? Tuy cô là người mới trong giới giải trí nhưng vẫn là người có hoài bão lớn. Cô quay người nhìn về hướng người đó. Anh ta cao hơn cô đến nửa cái đầu, ước chừng khoảng 1m80, thân hình cao lớn vạm vỡ, kiểu tóc ngắn, gọn gàng, lông mày lẳng tử, đủ để hình dung là một người anh tuấn phóng khoáng. Đối với những người lẫn lộn trong giới giải trí như Thẩm Lộ Dao thì những người đàn ông điển trai cô từng gặp cũng không ít và đều cảm thấy họ rất nhàm chán, nhưng thật sự hôm nay cô đã bị tướng mạo của người đàn ông này thu hút.

“Thì ra tiểu thư đây là người đàn bà của Lương thiếu gia à? Bạn bè không thể dùng chung vợ, lúc này đã đắc tội rồi, xin lượng thứ.” Về mặt khó chịu của tên Tổng giám đốc Vu lập tức thay đổi, cười cười nói.

“Cảm ơn.” Đợi cho tên Tổng giám đốc Vu đi rồi, Thẩm Lộ Dao vội lên tiếng cảm ơn vị “Lương thiếu gia” này.

“Chỉ là tiện tay thôi.” Lương thiếu gia lạnh lùng đáp.

“Tôi có thể mạo muội hỏi một câu không, xin hỏi quý tính đại danh của anh?” Thẩm Lộ Dao lúc đó cũng không nghĩ được nhiều. Cô chỉ cho rằng trong thời buổi thế này, anh hùng chủ động ra mặt cứu mỹ nhân đã không còn nhiều nữa vì không ai muốn mang phiền phức vào mình. Cô chỉ muốn biết đại danh của “vị anh hùng” này mà thôi.

“Lương Vũ Thành.”

Lương Vũ Thành? Thẩm Lộ Dao trong lòng thầm nghĩ, không phải là công tử nhà giàu Lương Vũ Thành gia tài bạc triệu, lạnh lùng như băng, không hề hào sảng mà mọi người trong giới giải trí vẫn nhắc đến chứ?

“Có thể hỏi thêm một câu nữa không? Làm sao anh lại biết tên của tôi?” Thẩm Lộ Dao cất tiếng hỏi.

“Ha ha, cô có hàng trăm nghìn câu hỏi tại sao à? Muốn biết tên của một người không khó, chỉ cần dụng tâm một chút thôi.”

Lương Vũ Thành vừa nói vừa đưa tay phải ra ngo ý: “Có thể nhảy với tôi một điệu được không?”

Giọng nói của anh trầm trầm mà tràn đầy vẻ hiền từ. Thẩm Lộ Dao cảm thấy mình không thể kháng cự được liền đặt tay vào lòng bàn tay của anh rồi đột nhiên mặt nóng bừng lên, tim đập thình thịch. Cảm giác điện giật này khiến cô nghĩ đến những rung động của mối tình đầu.

Một tay Lương Vũ Thành nắm lấy tay Thẩm Lộ Dao, còn tay kia nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, bước nhảy tự nhiên phóng khoáng. Thẩm Lộ Dao có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh. Cô biết mình không phải là tiêu điểm, tiêu điểm chính là người bạn nhảy của cô – Lương Vũ Thành. Theo các đàn anh đàn chị trong giới giải trí, Lương Vũ Thành có bản tính lạnh lùng, thích hút thuốc uống rượu, không hào sảng nên có người đã nghi ngờ anh bị đồng tính. Vì thế cũng khó tránh lúc này mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào anh.

Thình thoảng cô ngẩng đầu lên, vừa hay chạm phải ánh mắt của Lương Vũ Thành. Ánh mắt anh nóng rực giống như ngọn lửa khiến khuôn mặt cô nóng bừng lên, vì thế cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa mà dồn hết tâm trí nhìn đi chỗ khác. Có lúc, cô như người mất hồn, vô tình giẫm lên chân Lương Vũ Thành rồi bất chợt nói: “Rất xin lỗi” nhưng anh chỉ mỉm cười.

Điều nhảy kết thúc, Lương Vũ Thành mới buông Thẩm Lộ Dao ra và nói: “Kỹ thuật nhảy cần phải nâng cao.” Nói xong khoe môi anh lại nở một nụ cười nhẹ nhàng, dường như chỉ thoáng qua nhưng lại khiến người khác lập tức bị mê hoặc.

Thẩm Lộ Dao choáng váng, không để ý dưới chân, lúc bước về phía trước vô tình giẫm lên gấu váy của mình, nếu không phải có Lương Vũ Thành kịp thời đỡ lấy chắc chắn cô sẽ bị vấp ngã ngửa.

Lương Vũ Thành ôm lấy người cô đang thiếu chút nữa là ngã nhào về phía trước, hơi thở ấm áp của anh phủ lên khuôn mặt cô. Cô cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình nóng tới mức có thể luộc chín cả trứng gà. Tư thế này thật quá nhạy cảm, Thẩm Lộ Dao khó khăn lắm mới có thể đứng vững, sau đó nét mặt ngại ngùng đỏ bừng nói một câu: “Cảm ơn.”

“Ngoài nói ‘cảm ơn’ và ‘xin lỗi’ ra, cô không biết nói gì với tôi nữa sao?” Giọng nói của anh thì thầm bên tai, có chút mê hoặc lòng người.

Thẩm Lộ Dao hận mình không có trái tim kiên định. Dạ hội bắt đầu thì vẫn còn đang đau khổ vì mối tình cũ thương tâm, thế mà dạ hội còn chưa kết thúc trái tim của cô đã bị đánh cắp bởi một người đàn ông xa lạ.

“Vậy anh muốn tôi phải nói gì đây?” Cô quay người lại, nhìn về phía Lương Vũ Thành.

“Ba chữ”, Lương Vũ Thành mỉm cười nói: “Cô nên biết mới đúng chứ.”

Đột nhiên, Thẩm Lộ Dao có cảm giác Lương Vũ Thành đang đùa giỡn cô cho nên cô tức giận nói: “Vậy được, tôi tặng anh ba chữ: Anh chết đi!”

Lương Vũ Thành nghe thấy câu này, không hề tỏ ra tức giận mà còn cười nói: “Quả nhiên là ‘ót cay’, nhưng có điều không biết tôi đã nói với cô chưa, tôi thích ăn món của Tứ Xuyên[1].”

[1] Món ăn Tứ Xuyên có vị cay nóng rất đặc trưng. Ở đây, Lương Vũ Thành ngụ ý “Tôi thích cá tính của cô.”

“Liên quan gì đến tôi.” Thẩm Lộ Dao không thèm quan tâm đến anh nữa mà quay lưng đi thẳng về phía trước. Dạ hội hôm nay quả thật là quá vô vị, cô vừa bị lãng nhục vừa bị đùa cợt, sự hỗn độn của giới giải trí thật là khó chịu.

Thẩm Lộ Dao rời khỏi phòng khách dạ hội trước, khi chuẩn bị đi thì cô phát hiện ngoài trời đang mưa. Trời mưa bắt taxi vốn rất khó, buổi tối lại càng khó khăn hơn.

Thẩm Lộ Dao không mang ô, cô đứng bên đường đợi một lúc lâu nhưng không có chiếc taxi nào trống cả. Gió thu xen lẫn những hạt mưa quán lấy người cô khiến cô chỉ cảm thấy lạnh thấu xương. Cô không biết đã đợi trong bao lâu, cuối cùng cũng có một chiếc xe dừng lại trước mặt, đó không phải là taxi mà là một chiếc Limousine đắt tiền. Cô chỉ thấy chủ chiếc xe hạ cửa kính xuống, thò đầu ra nói: “Lên xe đi, tôi đưa cô về một đoạn.”

“Không dám làm phiền anh.” Thẩm Lộ Dao quay đầu đi hướng khác, chẳng thèm nhìn anh ta nữa.

“Bây giờ, cô có hai lựa chọn, một là lên xe đi với tôi, còn một lựa chọn khác đó là đi cùng Tổng giám đốc Vu, người đã sàm sỡ cô lúc nãy.” Lương Vũ Thành nói với thái độ rất lạnh lùng.

“Thật bị ồ!” Cô không ngờ anh ta lại có thể dùng thủ đoạn này. Rơi vào tay tên khốn họ Vu kia thì thà lên chiếc xe này của Lương Vũ Thành còn hơn vì dù sao anh ta cũng dễ chịu hơn cái tên khốn kia. Cô chỉ có thể mở cửa xe rồi ngồi xuống vị trí bên cạnh tay lái.

Kể từ khi Thẩm Lộ Dao chia tay người yêu, cô liền thay đổi chỗ ở vì không muốn nhìn vật mà nhớ tới người. Nhưng cô cảm thấy tình cảm của mình và Lương Vũ Thành vẫn chưa quen thân tới mức cho anh biết chỗ ở, vì thế cô không nói rõ địa chỉ cụ thể mà chỉ nói địa chỉ đại khái cách nơi cô đang ở không quá xa.

Thẩm Lộ Dao vừa kể đến đoạn lên xe của Lương Vũ Thành thì di động của cô liền rung lên. Đó là điện thoại của Trợ lý công ty gọi đến.

“Ồ... tôi biết rồi... được rồi, tôi lập tức đến ngay.” Nhận xong cuộc điện thoại, Lộ Dao liền nói với Tiểu Lạc: “Tiểu Lạc, công ty đột nhiên sắp xếp tổ tham gia một hoạt động nên phải đi ngay bây giờ.”

“Thật mất hứng quá! Tiếp theo có lẽ sẽ là tình huống kịch tính lắm đây.” Vì Lộ Dao kể câu chuyện đang đến đoạn gay cấn thì ngừng lại khiến Tiểu Lạc cảm thấy rất tiếc.

Vừa rồi, Lộ Dao say sưa kể lại câu chuyện của mình khá sinh động, còn Tiểu Lạc ngồi chăm chú lắng nghe. Người đàn ông tên Lương Vũ Thành mà Lộ Dao nói đến khiến Tiểu Lạc thấy rất cuốn hút. Cô cảm thấy người đàn ông tuyệt vời như vậy chỉ có trong những cuốn tiểu thuyết về tình yêu mà thôi.

Nếu đây đúng là đối tượng yêu đương của Thẩm Lộ Dao, chắc chắn cô ấy phải chăm chỉ đi cúng bái một phen.

Anh chàng đẹp trai, anh chàng “đen tối”, thiếu gia nhiều tiền!

Tiểu Lạc cảm thấy khả năng kiểm chế của Thẩm Lộ Dao đúng là cao thật, nếu Tiểu Lạc gặp một người đàn ông như vậy, chắc chắn phải tranh thủ nắm lấy cơ hội dễ trong thời gian ngắn nhất có thể tóm được anh ta. Tuy nói con gái theo đuổi con trai thật là mất mặt nhưng đứng trước một anh chàng đẹp trai hạng nhất thì cô có thể không cần thể diện gì nữa!

“Không có những tình huống kịch tính đâu, nhà mình chỉ có mì ăn liền cay thôi.” Đương nhiên, Thẩm Lộ Dao biết Tiểu Lạc ám chỉ điều gì nhưng cô cố

tiếng nói như vậy. Cô ngược nhìn đồng hồ rồi nói: “Được rồi, không còn sớm nữa, mình phải đi đây.”

“Vậy cậu nói cho mình biết đi, có phải tối hôm đó hai người ở cùng nhau không?” Sự hiếu kì của Tiểu Lạc đã lên cao tới mức không thể kiềm chế được.

“Chuyện này, tốt nhất là để tớ giải thích sau nhé.” Thẩm Lộ Dao nói.

“Vậy cậu nói tóm lược một chút về hồi sau đi.” Tiểu Lạc chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi thúc.

“Không kịp nữa rồi, hôm khác tớ sẽ nói cho cậu sau.” Nói xong, Thẩm Lộ Dao nhấc túi xách rồi đứng dậy.

“Nhìn cậu vội vàng như vậy, tám mươi phần trăm không phải là Trợ lý của công ty tìm cậu mà là anh chàng đẹp trai phong độ đó gọi cho cậu rồi.” Tiểu Lạc nói lí nhí sau lưng Thẩm Lộ Dao.

***

Sau khi về đến nhà, “cô nàng ba hoa chích choè” Tiểu Lạc liền thêm mắm thêm muối vào câu chuyện Thẩm Lộ Dao gặp được anh chàng đẹp trai phong độ tuyệt vời kể cho Trình Hạo nghe, cuối cùng còn chốt bằng một câu mang tính kết luận: “Đúng là có mất ắt có được, đòi người là một vòng tuần hoàn được mất công bằng. Trước đây, Lộ Dao bị bạn trai đá vẫn còn đang rất buồn nhưng bây giờ lại gặp được một người vừa có tiền lại vừa đẹp trai. Đúng là “Tái ông thất mã”, không biết là phúc hay là họa.”

“Anh cảm thấy loại đàn ông như vậy có gì tốt đâu chứ, không chừng còn không bằng bạn trai cũ của cô ấy.” Trình Hạo tỏ vẻ phản đối nói.

“Tại sao?” Tiểu Lạc thấy khó hiểu nên hỏi lại. Tại sao một người đàn ông vừa có tiền, vừa đẹp trai lại không tốt chứ? Lẽ nào cách nhìn của con trai và con gái lại khác nhau nhiều như vậy sao?

“Nếu chỉ nghe qua thật không đáng tin.” Trình Hạo nói một cách thật thà. “Anh cảm thấy người đàn ông này chỉ coi Thẩm Lộ Dao giống như những con mồi đi săn bình thường mà không phải là thật lòng muốn ở bên cạnh cô ấy.”

“Làm sao mà anh biết người ta không thật lòng? Nếu không thật lòng thì anh ta có chịu làm anh hùng cứu mỹ nhân không? Không thật lòng thì anh ta có chủ động mời Thẩm Lộ Dao lên xe không?” Tiểu Lạc tỏ rõ quan điểm của mình.

“Những chuyện đó đều là khoa chân múa tay che mắt thôi, chút sức lực khoa trương ấy không thực tế chút nào, ai mà chẳng biết làm chứ?” Trình Hạo chẳng thêm quan tâm đến nữa.

Tiểu Lạc không nói gì nữa. Tại sao bây giờ cô và Trình Hạo không thể nói chuyện với nhau một cách tử tế được chứ?

“Cứ cho là khoa trương đi, nhưng nếu không có gan, không có chiếc xe hào hoa thì có muốn khoa trương cũng chẳng được. Cứ cho là anh muốn chủ động mời người đẹp lên xe của anh thì anh cũng không có tiền.” Tiểu Lạc tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Ài, chúng ta đang nói chuyện của người khác nên đừng có lời hai đứa mình vào. Hơn nữa, em đã chọn anh rồi thì đừng mang anh ra so sánh với người đàn ông khác. So đi so lại có gì hay ho?” Đàn ông sợ nhất chính là bị làm tổn thương lòng tự tôn, điều Trình Hạo ghét nhất chính là Tiểu Lạc so sánh anh với người đàn ông khác. Chẳng hạn, bạn trai của cô bạn nào đó đã mua nhà cho cô ấy rồi, bạn trai của ai đó đã thăng chức và lương cao đến một vạn, hay ai đó ngày nào cũng đi xe đến đón vợ lúc tan ca, người bạn trai nào đó đã mua nhẫn giá hai vạn...

Dù những chuyện này chỉ là Tiểu Lạc thuận miệng nhắc tới thôi, không phải cố ý mang Trình Hạo ra so sánh nhưng người nói vô ý, người nghe hữu tình. Tiểu Lạc nói những chuyện kiểu như thế này đã nhiều lần rồi nên cũng khiến Trình Hạo có đôi chút phản cảm và phiền muộn.

“Không phải em so sánh anh với anh ta.” Tiểu Lạc nghĩ mình bị trách oan nên cảm thấy tủi thân.

“Không so sánh, vậy em nhắc tới anh trong đó để làm gì vậy?”

Không muốn vì chuyện vợ vắn này mà cãi nhau với Tiểu Lạc nên Trình Hạo cố gắng kiểm soát tâm lý của mình, tìm một lối thoát cho bản thân: “Hơn nữa cứ cho là anh có xe thì cũng không mời người đẹp lên đâu. Anh đối với em một lòng một dạ, chẳng lẽ em còn không hiểu điều đó hay sao?”

“Em biết, em biết chứ. Trình Hạo của em là người tuyệt vời nhất, chẳng ai có thể so sánh được với anh. Người ta chỉ là khoa chân múa tay và khoa trương mà thôi, còn anh là thật lòng, như vậy đã được chưa?” Tiểu Lạc cũng cố gắng hòa giải mâu thuẫn.

Rất nhiều lần Tiểu Lạc không muốn gây chuyện với Trình Hạo, mặc dù cãi nhau sẽ làm tình cảm sâu sắc hơn, hai người sẽ hiểu nhau hơn nhưng cãi nhau quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến hòa khí, vừa lãng phí thời gian vừa lãng phí sức lực. Vì vậy, Tiểu Lạc vẫn luôn giữ vững nguyên tắc: “Có thể tránh được thì sẽ tránh”, “Hai người nhất định phải chung sống hoà bình”. Tất nhiên có lúc tức quá cô cũng chẳng còn nhớ đến những nguyên tắc đó nữa.

Chẳng hạn, tối hôm đó chính Trình Hạo là người châm ngòi cơn thịnh nộ. Anh đã khiến cho ngọn lửa tức giận trong Tiểu Lạc cháy bùng bùng chẳng khác gì Hoả Diệm Sơn, nếu không có quạt Ba Tiêu sẽ không thể dập tắt được.

Nguyên nhân của việc cãi nhau lần này chính là vấn đề nhà cửa. Tiểu Lạc luôn cảm thấy nó giống như quả bom nổ chậm luôn chôn sâu giữa cô và Trình Hạo, hễ không cẩn thận là sẽ bùng phát ngay.

Trước khi đề cập đến nhà ở, Tiểu Lạc và Trình Hạo đều ngồi dán mắt vào máy tính của mình, không khí thật là yên tĩnh. Lướt qua mấy trang diễn đàn,

đột nhiên cô phát hiện tấm ảnh căn phòng cưới của một người trên mạng trang trí rất ấm áp, vì thế không nhận được đã lời Trình Hạo sang: “Anh qua đây xem cái này một chút đi, phòng ngủ thật là đẹp!”

Trình Hạo nghe thấy liền chạy sang. Trên màn hình máy tính hiện ra một phòng ngủ mang phong cách châu Âu với đồ gia dụng màu trắng, các chi tiết được làm rất tinh xảo và toàn bộ căn phòng đều toát lên một vẻ cao quý, nho nhã. Anh liền quay sang hỏi Tiểu Lạc: “Em thích phòng ngủ như thế này à?”

“Sao? Anh không thích à?” Tiểu Lạc ngạc nhiên, phòng ngủ đẹp và ấm áp như vậy, lẽ nào không thể lọt vào con mắt của Trình Hạo ư?

“Anh cảm thấy nó không hợp với tính cách của em.” Trình Hạo liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Em vốn là người rất đáng yêu, hoạt bát, còn căn phòng này là kiểu dành cho những quý bà sang trọng.”

Tiểu Lạc chỉ biết lườm anh một cái, không phải châm chọc nhau như vậy chứ.

“Ồ, vậy em muốn biết anh có ý tưởng gì cho phòng cưới tương lai của chúng ta?” Tiểu Lạc chuẩn bị nghe cao kiến của Trình Hạo.

“Chuyện này có chút lo xa quá rồi. Nhà còn chưa biết ở đâu, lại tính đến chuyện trang trí.” Anh cảm thấy câu hỏi của Tiểu Lạc không sát với thực tế.

Tiểu Lạc không lên tiếng nữa bởi cô hiểu Trình Hạo luôn thực tế tới mức có lúc khiến cô không chịu được. Không sai, bây giờ bọn họ không mua nổi nhà nhưng cũng phải suy nghĩ một chút cho tương lai chứ. Nếu chỉ nhìn vào những khó khăn và chông gai trước mắt mà không biết mơ ước đến tương lai tốt đẹp thì cuộc sống đâu còn gì là ý nghĩa nữa?

Cuộc nói chuyện kéo dài không được bao lâu, sau đó hai người tiếp tục việc ai người nấy làm. Tiểu Lạc không lướt xem mấy diễn đàn nữa mà cô mở word để phác thảo phương án cho chuyên đề của số báo tới. Sau khi mở ra, cô không kìm được mà gõ vào văn bản mấy từ: “Phấn đấu! Mua nhà!”

Trình Hạo lên sân thượng nghe một cuộc điện thoại khá lâu, sau khi xuống nhà thần sắc anh có chút nặng nề. Anh ngồi ngật ra một lúc trước máy tính, cuối cùng lấy được dũng khí, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Tiểu Lạc: “Tiểu Lạc, anh muốn nói về vấn đề mua nhà một chút.”

“Anh nói đi.” Trong lòng Tiểu Lạc nghĩ, lẽ nào anh ấy đã nghĩ thông rồi và chuẩn bị tuyên bố với cô về kế hoạch mua nhà sao? Hay là lúc này anh nhận điện thoại, có người đã đồng ý cho họ vay tiền để mua nhà? Tiểu Lạc càng nghĩ càng cao hứng.

“Chuyện mua nhà của chúng mình có thể hoãn lại một chút được không?”

Lời nói của Trình Hạo như dội một gáo nước lạnh vào tâm trạng đang hưng phấn của Tiểu Lạc. Cô cảm giác như mình đang ngồi trên một chiếc cầu trượt và chỉ trong nháy mắt đã trượt từ chỗ cao nhất xuống chỗ thấp nhất.

“Tại sao? Không phải anh đã thề trước mặt bố mẹ em là sẽ cùng em cố gắng phấn đấu để mua nhà sao? Tại sao bây giờ lại giờ chứng vậy? Không phải là trước mặt bố mẹ em, anh chỉ nói vậy để nịnh bố mẹ thôi đấy chứ?” Tiểu Lạc vô cùng tức giận.

“Tiểu Lạc, em đừng nóng vội, nghe anh giải thích một chút đã. Không phải anh không mua nhà mà chỉ muốn hoãn lại thôi. Lúc này mẹ anh gọi điện đến bảo chị và anh về bây giờ ngày nào cũng cãi nhau đến mức đòi ly dị rồi. Mẹ cứ ở mãi nhà của chị anh cũng không tiện, căn nhà đó chính là do bố mẹ anh về bỏ tiền ra mua. Hơn nữa, người già cần có một không gian yên tĩnh, vợ chồng anh chị cãi nhau khiến mẹ ở cũng không thoải mái. Anh là con trai, vốn nên thực hiện hết những nghĩa vụ này. Trong sinh hoạt hàng ngày, chị anh thường chăm sóc mẹ nhiều hơn, anh ở Bắc Kinh cách xa mẹ nên cũng không thể chăm sóc tốt cho mẹ được. Bây giờ, chị anh và anh về xảy ra mâu thuẫn, mẹ tiếp tục ở lại nhà anh chị ấy cũng không phải là cách hay. Vì thế, anh muốn mua cho mẹ một căn nhà.” Trình Hạo xúc động nói.

“Em cũng biết đấy, nhà ở Bắc Kinh mỗi ngày một giá, dựa vào số tiền gửi tiết kiệm của chúng ta bây giờ ngay cả tiền đặt cọc cũng không trả nổi, chứ đừng nói đến chuyện mua nhà. Nhà ở quê anh thì không đắt, một nghìn tệ một mét vuông, mua một mảnh bốn mươi mét vuông cũng là bốn vạn. Không chừng đợi đến khi chúng ta dành dụm đủ số tiền đặt cọc mua nhà ở Bắc Kinh thì giá nhà ở quê anh cũng tăng lên rồi, còn nhà ở Bắc Kinh đúng lúc đó lại hạ giá, như vậy có thể bán nhà ở quê rồi mua nhà ở Bắc Kinh, đón mẹ đến sống cùng, chẳng phải là đẹp cả đôi đường sao?” Trình Hạo lại dùng lý lẽ thuyết phục Tiểu Lạc.

Bình thường Trình Hạo ít khi nói một mạch như vậy. Có chuyện gì buồn phiền, anh luôn giấu trong lòng vì không muốn gây thêm nhiều áp lực cho Tiểu Lạc. Nhưng lần này liên quan đến vấn đề quan trọng là mua nhà và cần phải dùng đến khoản tiền tiết kiệm của anh nên phải thương lượng một chút với Tiểu Lạc. Bởi cô chính là người sẽ cùng anh chung sống cả đời.

Nghe xong những lời này của Trình Hạo, Tiểu Lạc chỉ im lặng.

“Cuối cùng thì bà xã cũng không bằng mẹ già rồi.” Tiểu Lạc thàn than thở trong lòng.

Trước đây, khi cô đề cập đến chuyện mua nhà, Trình Hạo luôn không ủng hộ mà chỉ bày ra hiện thực, nói không thích hợp như thế này không thích hợp như thế kia. Sau này, khi bị áp lực từ phía bố mẹ vợ, cũng coi như anh đã đồng ý mua nhà rồi nhưng bây giờ vừa mới lên Bắc Kinh không lâu anh lại có ý định hoãn.

Còn Trình Hạo lại cảm thấy mẹ ở cùng chị gái thật không thích hợp, không thoải mái nên đã chủ động nói sẽ mua nhà cho mẹ. Vậy cô phải cùng Tần My thuê nhà sống thì chắc thích hợp, thoải mái lắm sao?

Haizz, vị trí của cô trong lòng Trình Hạo và vị trí của mẹ trong lòng anh đúng là chênh lệch hàng chục vạn dặm!

Tiểu Lạc không biết phải nói gì nữa. Anh hiểu thuận với mẹ như vậy, nếu cô phản đối thì chứng tỏ mình quá ích kỉ, nhưng nếu cô ủng hộ thì lại cảm thấy có chút không cam tâm.

Những lời vừa rồi của Trình Hạo cũng có lý nhưng không phải đúng hoàn toàn, vì anh nói trong tương lai nhà ở quê tăng giá, cũng là lúc nhà ở Bắc Kinh giảm giá, khả năng ấy không thể nào xảy ra. Có lẽ chỉ có thể xuất hiện khả năng nhà ở Bắc Kinh tăng giá cao trên trời, còn nhà ở quê lại mất giá. Càng ngày càng có nhiều người đổ dồn về Bắc Kinh. Bọn trẻ ở quê Trình Hạo cũng cố gắng hết sức để vào được đại học, thoát khỏi thôn làng nhỏ bé để được sống ở thành phố. Tình trạng như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến nhà ở Bắc Kinh chỉ có thể ngày càng tăng cao, còn nhà ở quê thì chẳng có khả năng tăng giá.

“Tiểu Lạc, sau khi bố anh qua đời, để trả nợ giúp bố nên anh đã phải bán đi căn nhà ở quê. Lúc đó, anh không biết mẹ đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, anh thấy hận bản thân mình bất tài vô dụng. Bây giờ, khó khăn lắm anh mới tìm được một công việc, tích cóp được ít tiền, anh muốn mua cho mẹ một căn nhà.” Trình Hạo thấy Tiểu Lạc im lặng, liền tiếp tục thuyết phục.

“Em biết anh muốn đối xử tốt với mẹ. Nhưng Trình Hạo à, trong lúc nghĩ cho mẹ anh, anh có thể nghĩ luôn cho tương lai của chúng ta một chút có được không?”

“Bây giờ, anh mua nhà cho mẹ cũng đồng nghĩa với việc mục tiêu chúng ta trả được tiền đặt cọc mua nhà càng ngày càng xa. Lần trước, anh phải giúp bố anh trả nợ cho mẹ, tiền tiết kiệm của chúng ta đã ít đi một chút. Lần này anh mua nhà cho mẹ, tiền tiết kiệm lại ít đi một chút nữa. Lần sau, không biết nhà anh còn xảy ra chuyện gì, anh cũng cần tiền tiết kiệm đi giúp sao? Lương của chúng ta không thấy tăng, tiền tiết kiệm ngày càng ít, liệu đến ngày nào chúng ta mới có thể mua được nhà đây?” Tiểu Lạc không nhịn được nói.

Không phải cô không muốn Trình Hạo làm đứa con hiếu thảo mà vì khát vọng về gia đình của cô rất mãnh liệt, cô muốn sớm có một gia đình thuộc về riêng mình.

“Tiểu Lạc, tiền tiết kiệm anh dùng cũng là tiền anh kiếm được, đừng nói như thể anh chiếm đoạt của em vậy. Hơn nữa, em đừng có từ sáng tới tối lúc nào cũng chỉ biết nhà với nhà. Có nhà thì làm sao mà không có nhà thì đã làm sao? Rất nhiều người phiêu dạt đến Bắc Kinh đều là thuê nhà ở đây, họ đâu có gì không tốt. Bạn học của anh là Phùng Hữu Tài kết hôn rồi thuê nhà ở Bắc Kinh. Anh ấy cũng có con trai rồi, cuộc sống vẫn hạnh phúc vui vẻ. Bạn đồng nghiệp trước đây của em là Trịnh Hân cũng không mua nhà mà sống cùng với bố mẹ chồng, anh thấy cuộc sống của họ cũng vẫn rất hạnh phúc, đầm ấm đây thôi.”

“Làm sao anh biết người ta sống hạnh phúc, đầm ấm? Chẳng lẽ người ta sống không tốt thì phải nói cho anh biết hay sao?” Tiểu Lạc phản bác, giọng nói tỏ vẻ không đồng ý.

“Anh không muốn đôi co với em mấy chuyện đó. Anh đã quyết định rồi, anh phải mua nhà cho mẹ.” Trình Hạo kiên quyết.

“Tại sao anh lại như vậy chứ? Anh không thương lượng với em mà đã đưa ra quyết định sao?” Tiểu Lạc cuống lên nói.

“Lúc này anh vừa bàn bạc với em xong đó, em không đồng ý vậy anh cũng hết cách rồi.”

“Như vậy đâu phải là bàn bạc chứ, đó chỉ là thông báo. Thực tế anh đã quyết định làm như vậy rồi, đó không gọi là bàn bạc.” Giọng nói của Tiểu Lạc cũng to hẳn lên. “Chuyện anh mua nhà cho mẹ anh không thể hoãn lại sao?”

“Không được.” Trình Hạo kiên quyết trả lời.

“Vậy anh mua nhà rồi ở với mẹ anh đi, nhà của chúng ta anh đừng bận tâm nữa. Dù em có ngủ ngoài đường cũng không hy vọng anh mua nhà cho em.” Vì mua nhà cho mẹ, Trình Hạo đã không hề do dự, vô cùng kiên định và không quan tâm tới ý kiến của cô. Lúc đầu, khi Tiểu Lạc muốn mua nhà thì không hề có một cơ hội nào để bàn bạc, bây giờ mẹ anh ấy vẫn chưa cần nhà, anh ấy lại kiên quyết mua nhà cho mẹ nên cô cảm thấy rất buồn. Trong mắt của Trình Hạo, vị trí của mẹ là cao nhất, không ai có thể thay thế được. Tiểu Lạc chỉ là ngọn cỏ không có ai quan tâm tới!

“Tiểu Lạc, em đừng có như vậy nữa? Anh đâu có nói là không mua nhà, chỉ hoãn lại thôi mà, mua nhà cho mẹ chúng ta trước nhé.”

“Anh hoãn lần này, chúng ta càng không có cơ hội mua nhà nữa. Anh không biết bây giờ giá nhà đang tăng rất nhanh à? Anh thì tốt rồi, bây giờ anh mang bốn vạn đi mua nhà cho mẹ anh đi. Bốn vạn đó là để sau này trả tiền đặt cọc nhà đấy. Bây giờ anh mang tiền đi cũng giống như chúng ta có ít đi một cơ hội mua nhà. Đi đâu để kiếm ra bốn vạn ấy chứ? Ngoài ra, anh đừng có nhắc “mẹ của chúng ta”, “mẹ của chúng ta” nữa. Không phải anh và em vẫn chưa kết hôn sao?” Tiểu Lạc nói rất nhanh giống như sợ người khác tranh mất.

“Hôm nay, em có thái độ như vậy đối với mẹ anh thì anh cũng không muốn kết hôn với em nữa.” Trình Hạo cảm thấy Tiểu Lạc thật không thấu tình đạt lý, không hiểu chuyện. Từ trước tới nay, anh chưa làm được gì cho mẹ, lần này anh muốn mua cho mẹ một căn nhà cũng không quá đắt để đền đáp công ơn, hơn nữa anh lấy tiền tự mình kiếm được. Tiểu Lạc không ủng hộ anh thì cũng không nên vì chuyện này mà cãi nhau với anh chứ. Tiểu Lạc trong mắt anh lúc này không còn đáng yêu chút nào, anh cảm thấy cô chính là loại con gái không hiểu chuyện lại còn thích gây sự.

“Em phải nói cho rõ, đây không phải thái độ của em với mẹ anh mà là đối với anh. Em không đồng ý bây giờ anh mua nhà cho mẹ anh là hy vọng anh có thể suy nghĩ một chút về tương lai của chúng ta. Nhưng bây giờ anh đã không muốn kết hôn với em nữa thì em cũng không cần thiết phải nói quá nhiều. Anh cho rằng, em nhất định phải lấy anh sao? Hừ, em cũng không luyến tiếc gì anh đâu.” Tiểu Lạc gay gắt nói lại.

Nửa tiếng đồng hồ trước, quan hệ của hai người vẫn còn rất bình thường nhưng bây giờ đã biến thành kẻ thù của nhau. Hơn nữa, nguyên nhân gây ra cuộc chiến này lại chính là nhà ở.

Vì vấn đề nhà ở mà hai người cãi nhau đến mức có thể dẫn đến nguy cơ tan vỡ. Tối hôm đó, vì cãi nhau đến mức hai người họ không có cả “Bed time”. Họ phá bỏ lệ cũ và nằm quay lưng vào nhau mà ngủ.

Từ trước tới nay, Trình Hạo không muốn để những mâu thuẫn tồn tại qua đêm mà không giải quyết triệt để. Anh hy vọng có thể thực hiện đúng nguyên tắc: “Vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối giường hoà giải”, kiên quyết giải quyết kịp thời các mâu thuẫn.

Nhưng căn nguyên của mâu thuẫn lần này có liên quan đến vấn đề nhà cửa, đến mẹ của anh và vì anh vẫn rất kiên định với nguyên tắc của mình. Anh cảm thấy mình không sai, hơn nữa những người đàn ông thuộc chòm sao Kim Ngưu có lúc cố chấp đến mức không chịu được nên bây giờ anh cũng tuyệt đối không thể nhận sai.

Anh đã nghĩ đến việc sau khi hai người tắm xong, đi ngủ sẽ cố gắng thử dùng ngôn ngữ cơ thể để hoà giải mâu thuẫn.

Trong lúc Tiểu Lạc nằm ngủ cách anh một khoảng, anh liền dang rộng đôi tay, muốn ôm cô vào lòng nhưng cô lạnh lùng hất tay anh ra, đồng thời buông một câu: “Cút đi.”

Trình Hạo không làm cho người khác phải khó chịu nữa, chỉ đành thở dài một tiếng rồi quay lưng.

Tối hôm ấy, Tiểu Lạc nằm trên giường, nhắm chặt mắt lại, rất lâu sau mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Tiểu Lạc thức dậy thì Trình Hạo đã đi làm rồi. Điều đầu tiên cô nghĩ đến là, trên tủ trong phòng bếp liệu có một cốc nước ấm như mọi khi.

Mỗi buổi sáng thức dậy, Tiểu Lạc có một thói quen là phải uống một cốc nước ấm, vì vậy, Trình Hạo thường dậy rất sớm, mỗi ngày trước khi đi làm anh đều rót một cốc nước sôi để đầy, sau khi Tiểu Lạc thức dậy nước vừa đủ ấm để cô chỉ việc uống thôi. Cô còn tưởng sau khi cãi nhau, anh sẽ không rót nước để sẵn cho cô nữa nhưng kết quả đã khiến trái tim cô đột nhiên ấm lại và những tức giận với Trình Hạo đã vơi bớt đi phần nào.

Vì tối hôm trước không ngủ được nên sáng nay Tiểu Lạc đi làm với đôi mắt thâm quầng.

Đồng nghiệp Vương Miêu thấy tinh thần của cô có chút uể oải, bèn đến gần ghé tai nói nhỏ: “Đem qua cậu lại làm việc gì quá sức à? Xem nào... Mặt mày sao ủ rũ, phờ phạc thế?”

“Không làm gì cả, chỉ là ngủ muộn chút thôi.” Tiểu Lạc như không còn chút sức lực để trả lời cô ấy nữa.

“Haizz, nghe nói Toà soạn mình kì tới sẽ có sự thay đổi về nhân sự, hình như có cắt giảm biên chế.” Vương Miêu không biết rằng cô nói ra câu đó đã khiến Tiểu Lạc cảm thấy có chút lạnh lạnh trong lòng. Không thể như thế được. Trình Hạo vừa mới nói sẽ hoãn việc mua nhà, giờ công việc của cô lại gặp phải khó khăn, lẽ nào ông trời cô ý đối đầu với cô, cố tình không muốn cho cô sớm có được căn nhà của riêng mình?

Lúc ăn cơm trưa, có vài đồng nghiệp lại nhắc đến chuyện thay đổi nhân sự khiến ai nấy đều cảm thấy hoang mang, còn Tiểu Lạc thì vô cùng sợ hãi.

Nếu cô mất đi chỗ làm này, chắc rằng Trình Hạo sẽ vỗ tay ăn mừng hoặc hét to lên: “Trời giúp ta rồi!” vì mất việc thì nói gì đến chuyện mua nhà nữa. Từ giờ chắc cô không thể ngẩng đầu lên trước mặt anh. Cơ sở hạ tầng quyết định kiến trúc thượng tầng mà!

Con người khi gặp chuyện không may đúng là muốn tránh cũng không tránh được. “Loạn trong họa ngoại” cùng lúc xảy ra, ý nghĩ đâm đầu vào tường tự sát đột nhiên xuất hiện trong đầu Tiểu Lạc. Lúc cô tức giận liền nghĩ tới việc sẽ tìm đối tượng nào đó để trút giận, nhưng biết tìm ai bây giờ?

Tìm Đặng Giai cũng được thôi, chỉ là khoảng cách xa quá, dùng điện thoại và mạng cũng không thể dập tắt được ngọn lửa buồn bực đang bùng lên trong lòng cô lúc này. Dù sao thì nước xa không cứu được lửa gần. Hay là tìm Thẩm Lộ Dao? Nhưng chắc rằng gần đây cô ấy đang bận yêu đương, không có thì giờ mà quan tâm đến nỗi buồn này của cô. Hay đi tìm đồng nghiệp Trình Hân? Nhưng cô ấy lại ở cùng với mẹ chồng, ngày nào cũng như ngày nào, mỗi khi tan làm là phải về nhà ngay, nếu không mẹ chồng sẽ nghi thần nghi quỷ, chỉ có cuối tuần mới có thể tìm cô ấy...

Trong lúc Tiểu Lạc không biết tìm ai để trút bỏ những phiền não thì lại có người tự động dẫn xác đến. Người này chính là anh họ xa Giang Viễn Hàng mà mẹ cô thường nhắc tới.

Khi Tiểu Lạc nhận điện thoại của anh, cô cảm thấy có chút ngạc nhiên. Bình thường, anh ta ngoài việc thi thoảng chào nhau một hai câu trên QQ với cô thì gần như không gọi điện thoại cho cô bao giờ. Sau khi anh ta đến Bắc Kinh hai người chỉ gặp nhau có hai lần.

“Tiểu Lạc, gần đây có bận không?” Giang Viễn Hàng hỏi.

“Cũng bình thường, sao vậy, có chuyện gì không anh?” Tiểu Lạc hỏi bằng giọng.

“Ồ, cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là chúng ta đã không gặp nhau một thời gian rồi nên muốn gặp em nói chuyện chút thôi. Hôm nay sau khi tan làm em có rảnh không, anh mời em đi ăn cơm.”

Mọi người đều nói “không có chuyện không nên đến điện Tam Bảo”, trong lòng Tiểu Lạc nghĩ lần này Giang Viễn Hàng tìm cô chắc là có chuyện gì. Hơn nữa, Tiểu Lạc và Trình Hạo vừa cãi nhau xong vẫn còn đang trong tình trạng chiến tranh lạnh, cô cũng không muốn tan làm xong rồi về nhà ngay. Đã có người mời đi ăn cơm, đúng lúc có thể kéo dài thời gian về nhà để cho Trình Hạo tự kiểm điểm bản thân. Vì thế cô đã nhận lời Giang Viễn Hàng.

Lúc Viễn Hàng lái xe đến toà nhà công ty nơi Tiểu Lạc làm việc thì anh nhìn thấy cô và Vương Miêu đang sánh vai đi từ cửa lớn của công ty ra.

“Tiểu Lạc.” Giang Viễn Hàng hạ thấp cửa xe xuống, thò đầu ra gọi.

“Đây là ai vậy?” Vương Miêu đã xem qua ảnh của Trình Hạo và nhận ra anh chàng đẹp trai trong xe đó không phải là Trình Hạo nên tính hiếu kỳ của cô đột nhiên bật phát.

“Anh họ tó.” Tiểu Lạc vừa trả lời Vương Miêu vừa nói với Giang Viễn Hàng: “Anh thật đúng giờ nhỉ!”

“Đó là điều tất nhiên mà, mời em họ đi ăn cơm thì phải tỏ rõ thành ý của mình đúng không?” Giang Viễn Hàng cười nói.

“Hoa đã có chủ chưa vậy?” Vương Miêu ghé sát tai Tiểu Lạc hỏi nhỏ. “Bà cô luống tuổi” Vương Miêu thấy anh chàng trước mặt mình tướng mạo cũng rất được, mắt sáng, hàm răng trắng, lại có xe riêng, trong lòng đã có dự định muốn “đoạt lấy làm của riêng”.

Tiểu Lạc lườm Vương Miêu một cái thì phát hiện hai mắt cô ấy đang dán chặt vào Giang Viễn Hàng. Anh giống như miếng thịt nướng trông rất ngon lành, thơm phức. Tiểu Lạc nghĩ, cô nàng này không phải là đã để ý đến anh họ rồi đó chứ?

“Hình như là chưa có, không thấy anh ấy nói bao giờ.” Tiểu Lạc nói có chút trầm tư.

Sau khi nghe Tiểu Lạc nói vậy, đột nhiên trong lòng Vương Miêu như nở hoa. Gần đây, cô bị mẹ bức ép đến mức ba ngày thì phải đi xem mặt hai lần nhưng những người đàn ông mà cô gặp phần lớn đều không đạt tiêu chuẩn. Nếu không phải tuổi tác quá lớn thì tướng mạo không được tốt, hoặc mỗi lần đến giờ đi ăn cơm đều mượn cớ có việc bận vội vàng bỏ đi, đúng là quá nhỏ mọn, keo kiệt.

Những người ở bên cạnh cô vốn đã có đôi có cặp cả rồi. Cô vô cùng ngưỡng mộ họ và cũng dự định nhanh chóng tìm một người bạn trai tốt để yêu. Mẹ cô thì yêu thương con gái đến mức sốt ruột, suốt ngày lo tìm người yêu cho con, thậm chí mới sáng sớm đã chạy ra công viên, cầm ảnh của con gái mình đi khắp nơi giới thiệu. Ông trời không phụ người có lòng, bà Vương quả thật đã tìm được cho con gái mình rất nhiều người đàn ông tốt nhưng không ngờ con gái lại khắt khe như vậy, đến một người cũng không lọt vào mắt xanh của cô.

Vương Miêu cũng không biết do phẩm chất, tính cách của những người đàn ông đó không phù hợp, hay do bản thân cô không hứng thú gì với chuyện đi xem mặt. Tóm lại bây giờ cứ nhắc đến chuyện này là cô phản đối kịch liệt không muốn đi một chút nào cả. Chuyện xem mặt đã đã kích cô quá lớn nên cô thà “ờ vậy”, phần đầu trở thành gái ngoan hàng đầu của thành phố này, chứ không thêm đi gặp bất cứ một ai nữa.

Nhưng nếu người đàn ông mà cô gặp mặt là anh họ của Tiểu Lạc... có thể sẽ có ngoại lệ. Vương Miêu nhìn Giang Viễn Hàng mà đầu óc như đang bay trên mây, miên man bất định.

“Giới thiệu một chút đi.” Vương Miêu thấy Tiểu Lạc mở cửa xe như sắp bước lên xe của Giang Viễn Hàng liền bước nhanh về phía trước túm lấy cô.

“Đây là anh họ mình - Giang Viễn Hàng, còn đây là đồng nghiệp của em - Vương Miêu.” Tiểu Lạc như đi guốc trong bụng Vương Miêu nên giúp “người đẹp” hoàn thành ước nguyện.

Vương Miêu không quên nhân cơ hội này đưa danh thiếp của mình: “Chào anh, đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì có thể liên lạc với tôi.” Vừa nói xong Vương Miêu liền nghĩ câu sau liệu có hơi quá nhiệt tình rồi không?

“Được.” Giang Viễn Hàng nhận danh thiếp. “Hôm nay tôi không mang theo danh thiếp của mình, sau này có cơ hội tôi sẽ gửi cô.”

“Không sao.” Trong lòng Vương Miêu nghĩ, muốn liên lạc không hề đơn giản và Tiểu Lạc cũng không nắm rõ được tình hình cụ thể của anh ấy. Em họ sao lại không biết động tĩnh gần đây của anh họ mình nhỉ? Vương Miêu liền đem những sở trường của một phóng viên báo giải trí lập tức phát huy trong chuyện yêu đương.

Đến nhà hàng, vừa mới chọn món xong, Tiểu Lạc liền lập tức coi Giang Viễn Hàng là “thùng rác”, có những bức tức khó chịu gì cũng trút hết lên đầu anh. Chủ đề chủ yếu chỉ xoay quanh chuyện Trình Hạo vì muốn mua nhà cho mẹ mà kéo dài chuyện mua nhà cưới của hai người.

“Trình Hạo biết nghĩ cho mẹ anh ấy, tại sao lại không biết nghĩ cho tương lai của em và anh ấy chứ? Trước đây, em và anh ấy ở bên nhau không nghĩ đến vấn đề tiền bạc, vật chất nhưng lúc đó vẫn đang còn đi học, bây giờ đã bước vào xã hội, có chuyện gì mà không phải tiêu tiền chứ? Huống hồ là chuyện đại sự của đời người như chuyện kết hôn.”

“Mẹ em đã nhượng bộ chuyện sinh lễ rồi, sao anh ấy lại có thể lùi lại chuyện nhà cửa chứ? Không có sinh lễ, không có nhà, không có xe... Nếu cái gì cũng không có mà kết hôn thì liệu hôn nhân như vậy có thể hạnh phúc không?”

“Anh ấy chỉ nghĩ mua cho mẹ mình một căn nhà, tại sao không nghĩ đến chuyện mua cho em một căn nhà? Anh ấy yêu thương mẹ, lẽ nào em không phải người yêu sao?”

“Anh nói xem, liệu có phải trong mắt anh ấy hoàn toàn không có em mà chỉ có mẹ hay không? Anh nghĩ người như vậy em có thể dựa dẫm được không? Em và anh ấy còn có tương lai không?”

...

Giang Viễn Hàng là người rất biết lắng nghe. Khi Tiểu Lạc vừa kể lể những tủi khổ ảm ức của mình, vừa lên án những “hành vi phạm tội” của bạn trai – Trình Hạo, anh không xen vào dù một câu mà chỉ lặng lẽ lắng nghe thôi.

Đợi đến khi Tiểu Lạc đã hoàn toàn trút bỏ tất cả những ám ức trong lòng xong, Giang Viễn Hàng mới bắt đầu phát biểu ý kiến của mình: “Tiểu Lạc, trước tiên em hãy bình tĩnh một chút. Ít nhất từ chuyện này em có thể thấy được Trình Hạo là một người lương thiện tốt bụng, một đứa con trai hiếu thảo. “Trăm thiện, hiếu hàng đầu”, Trình Hạo muốn mua cho mẹ mình một căn nhà thì chẳng có gì là sai cả.”

“Vậy ý của anh là em sai à?” Tiểu Lạc vốn cho rằng Giang Viễn Hàng là người bên nhà ngoại thì sẽ đứng về phía cô, thế nhưng câu đầu tiên anh ấy nói lại đứng về phía của Trình Hạo. Lẽ nào đàn ông chỉ biết đứng ở góc nhìn của đàn ông mà nói thôi sao?

“Em không sai.” Viễn Hàng khẳng định chắc chắn rồi nói: “Sai chính là dư luận, là môi trường lớn xung quanh chuyện kết hôn. Có nhà rồi mới kết hôn, điều đó tất nhiên là tốt nhưng khi không có tiền mua nhà thì cũng không bắt buộc phải có bằng được. Thực tế, nhà cửa và hôn nhân không hề có chút liên hệ bắt buộc nào cả. Chỉ là vì mọi người dễ nói đến kết hôn là lại buộc vào chuyện nhà cửa. Hơn nữa những người kinh doanh bất động sản cũng thích đưa ra khái niệm về nhà cưới để thu hút các đôi mới kết hôn mua nhà, vì thế vô hình chung chúng ta cảm thấy nhà cửa và hôn nhân có mối liên hệ chặt chẽ. Trên thực tế, những đôi vợ chồng đã có nhà rồi chưa chắc cuộc sống sẽ hạnh phúc và có những đôi vợ chồng chưa có nhà nhưng vẫn sống rất hoà thuận đầy thoi.”

“Haizz, anh Viễn Hàng, anh là quý tộc độc thân không hiểu được nỗi khổ của người sắp kết hôn đâu. Vì nhà anh có tiền, có thể mua được nhà, được xe. Mẹ em cảm thấy tiếc vì đối tượng của em không phải là anh đó. Đến đây chắc anh đã hiểu tầm quan trọng của nhà và xe đối với hôn nhân rồi chứ?”

Giang Viễn Hàng nghe xong không nhịn được liền phá lên cười: “Vậy là vì anh quá tài giỏi nên mới mang anh ra so sánh với anh chàng nhà em à?”

“Xí, anh đừng có tưởng bở!” Lúc trước Tiểu Lạc mặt mũi còn buồn thiu, nhưng sau khi nghe thấy câu này cũng phải mỉm cười. Cô không biết một người luôn đứng đắn nghiêm túc như Viễn Hàng cũng có “tế bào hài hước” trong người.

“Anh thấy không phải Trình Hạo không muốn mua nhà cho em mà vì bây giờ cậu ấy không thể mua được nhà ở Bắc Kinh, trong khi lại có khả năng mua được nhà ở quê. Cậu ấy nghĩ là, nếu không mua được cho em một căn nhà, cậu ấy có thể mua cho mẹ trước vì em và mẹ đều là người mà cậu ấy quan tâm nhất.” Giang Viễn Hàng trở lại chuyện chính, tiếp tục khai thông tư tưởng cho Tiểu Lạc.

“Anh hỏi thực nhé, chuyện nhà cửa đối với hôn nhân lại quan trọng như vậy sao? Kết hôn là chuyện hai người cùng ở bên nhau, chứ không phải cùng sống với một ngôi nhà.”

“Anh họ, em nói nè, bây giờ anh vẫn chưa nghĩ đến vấn đề kết hôn, vì thế không biết tầm quan trọng của nhà cửa đâu. Không có nhà thì làm sao có thể sống qua ngày? Không phải là em chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn xong sẽ thuê nhà ở nhưng đã là nhà cưới thì phải trang trí lại. Nếu chúng em trang trí lại chẳng phải là làm phúc cho chủ nhà sao, nếu chủ nhà đột nhiên muốn bán căn nhà thì chúng em sẽ mất hoàn toàn công trang trí. Cuộc sống nay đây mai đó sẽ khiến em cảm thấy bất ổn. Nếu như vậy, kết hôn với không kết hôn cũng chẳng có gì là khác nhau, tất cả chỉ là thêm một tờ giấy chứng nhận kết hôn mà thôi.” Tiểu Lạc giải bày quan điểm của mình.

“Trước mắt, đối với anh, có một cô bạn gái còn quan trọng hơn có một căn nhà. Không có bạn gái thì anh mua nhà làm gì chứ? Ngày Quốc khách em đưa bạn trai về nhà, mẹ anh nhìn phát thêm khiến cho bà cả ngày cứ nhắc đi nhắc lại câu hỏi đến khi nào anh mới giới thiệu bạn gái với mẹ. Tai anh sắp bị ù vì mẹ nói quá nhiều rồi. Đứng rồi, Tiểu Lạc, em có cô bạn nào ưu tú mà chưa có vị hôn thê thì giới thiệu cho anh.” Lần này Viễn Hàng mời Tiểu Lạc ăn cơm, ngoài việc để thắt chặt tình anh em họ, lý do chủ yếu vẫn là muốn nhờ cô giới thiệu đối tượng cho anh.

“Ôi, anh Giang đẹp trai của chúng ta sao lại đứng trong hàng ngũ “trai ế” vậy? Chuyện này đúng là tin tốt lành cho những cô nàng còn “chống ế” trong thành phố rồi.” Tiểu Lạc không nhịn được cười phá lên. Cô không ngờ một Giang Viễn Hàng đã từng làm biết bao thiếu nữ phải điên cuồng cũng có lúc phải rơi vào bước đường không tìm được đối tượng cho mình. Cô nhớ lại lúc học Trung học, bản thân mình cũng đã thầm yêu anh, cũng từng có ý niệm sẽ là tân nương của anh, kết quả bây giờ lại chỉ có vận mệnh làm bà mối mà thôi.

“Lần này anh rất thật lòng đấy, không nói đùa với em đâu. Có cô bạn gái nào khá khá nhất định phải giới thiệu cho anh đấy.” Giang Viễn Hàng trịnh trọng nói.

“Anh yên tâm đi, chúng ta là anh em con chú con bác mà, tất nhiên em sẽ làm theo nguyên tắc “nước màu không chảy ruộng người”, phạm là những cô gái ngoan hiền chưa kết hôn thì em sẽ để ý cho anh. Nhưng... em vẫn không hiểu, dựa vào điều kiện của anh, tại sao đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái vậy? Là anh chưa từng yêu hay là sau khi đã yêu cảm thấy không hợp nhau nên chia tay rồi?” Tế bào phán đoán của Tiểu Lạc đã bị đánh thức, đề tài chuyển từ chuyện nhà cửa sang lịch sử tình yêu của Giang Viễn Hàng.

“Anh đã từng yêu hai lần rồi, một lần là khi còn đang học đại học. Sau khi tốt nghiệp, vì mỗi người một nơi nên tình cảm tự nhiên cũng lạnh nhạt đi, sau đó thì tự anh chia tay. Còn lần sau...” Giang Viễn Hàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lần thứ hai anh không muốn nhắc đến nữa vì không có ý nghĩa gì.”

“À, chuyện cũ không nên nhắc lại. Vậy anh thử nói xem bây giờ tại sao lại không có một em nào lọt vào mắt xanh của anh vậy?” Có ông trời làm chứng, Tiểu Lạc tuyệt đối không phải cố ý xát muối vào vết thương của Viễn Hàng.

“Bây giờ anh một lòng tập trung vào công việc, làm gì có thời gian quan tâm đến chuyện yêu đương nữa. Nhịp sống tại Bắc Kinh em cũng không phải là không biết, làm việc mà không chăm chỉ sẽ bị đào thải ngay. Không có công việc tốt, làm sao có thể mua được nhà đây? Bố mẹ anh tuổi tác cũng đã cao rồi, tuy họ có thể trả được số tiền mua nhà nhưng anh cũng không muốn làm kẻ “ăn không ngồi rồi”. Em xem, bây giờ em cũng vì chuyện nhà cửa mà cãi nhau với Trình Hạo nên anh thấy anh cần phải cố gắng hơn nữa. Anh không hy vọng vợ tương lai cãi nhau với anh vì những chuyện ngoài tình cảm.”

Tiểu Lạc không nói được gì nữa, rõ ràng là cô muốn “khai quật” những tin tức của Giang Viễn Hàng nhưng tại sao đề tài lại quay trở lại chuyện nhà cửa thế này?

“Anh nói một chút về yêu cầu của anh khi “tuyển bạn gái” đi, để em còn biết đường chứ.” Tiểu Lạc chuyển sang đề tài tìm đối tượng cho Giang Viễn Hằng, không muốn tiếp tục đem chuyện nhà cửa ra thảo luận nữa. Cô đã nói ra những phiền phức của mình với một người có thể tin tưởng nhưng cũng không hy vọng vấn đề này có thể giải quyết ngay được, chỉ là cô muốn trút bỏ hết những khổ não trong lòng mà thôi. Cô biết, dù có tiếp tục nói thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì vì Trình Hạo vẫn không mua được nhà ở Bắc Kinh vào thời điểm này. Cô không muốn để tâm vào mấy chuyện vụn vặt vì sẽ tự làm khó chính bản thân mình.

“Chỉ cần thấy thích, có cảm tình, nói chuyện hiểu nhau là được. Sống với nhau cả đời mà, chỉ cần không quá xấu, cũng không quá đẹp, như vậy anh mới có được cảm giác yên tâm. Còn đáng người, không được thấp dưới 1m60, cao như em là được rồi. Tính cách phải hoà nhã vì anh không thích người trầm quá mà cũng không thích người nhanh nhẹn quá.”

“Ha ha, sao em lại thấy bản thân mình rất phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh nhỉ? Vậy cứ lấy em làm tiêu chuẩn để chọn là được hả?” Tiểu Lạc cười nói.

“Sao bây giờ anh mới phát hiện ra điều này nhỉ? Thì ra em cũng có tố chất giống chim Không tước[2] quá ta.” Giang Viễn Hằng cũng cười.

[2] Tên gọi Hán-Việt của chim công. Chim Không tước thuộc họ Trĩ, được coi là loài chim có bộ lông đẹp nhất trong số các loài chim.

Thoạt đầu, Tiểu Lạc không hề để ý tới ý nghĩa của hai từ “Không tước” nhưng ngẫm nghĩ vài giây, cô mới nhớ tới câu nói: “Không tước xòe đuôi, tự ra vẻ đa tình.”

“Được lắm, anh cứ trêu em đi! Em không giới thiệu bạn gái cho anh nữa.” Tiểu Lạc cố tình tỏ ra tức giận.

“Em gái ngoan, anh có trêu em đâu, chim Không tước đẹp thật mà, anh đang khen em đấy chứ! Nếu em tìm được cho anh người nào vừa đẹp vừa đáng yêu như em thì anh mãn nguyện lắm rồi.” Giang Viễn Hằng thành thật trả lời.

“Được rồi, nề tình anh hôm nay luôn an ủi và để cho em trút hết bầu tâm sự nên em không thèm đòi co với anh nữa. Anh thấy cô bạn đồng nghiệp của em thế nào?” Tiểu Lạc nhớ tới ánh mắt đăm đúi của Vương Miêu nhìn Giang Viễn Hằng, đoán chắc cô nàng “tình trong như đã, mặt ngoài còn e” với anh, bèn mở lời tìm cách dò la tin tức từ anh.

“Cô bạn đồng nghiệp nào?” Viễn Hằng không hiểu liền hỏi ngay.

“Chính là người anh vừa mới gặp ở trước cửa công ty em, người đưa cho anh danh thiếp ấy.” Tiểu Lạc gợi ý nhiệt tình để cho Viễn Hằng nhớ lại.

“À, ra là người đó, không thể là nửa kia của anh đâu.” Giang Viễn Hằng nghĩ một lát rồi trả lời.

“Yêu cầu của anh cao quá đó. Cô ấy chỉ hơi nhiệt tình một chút thôi còn tất cả đều rất tuyệt, không xấu quá mà cũng không đẹp quá, không phải anh sẽ có cảm giác yên tâm hay sao?”

“Vấn đề là anh không thích, không thấy có “luồng điện” chạy qua người.” Giang Viễn Hằng nói thẳng để Tiểu Lạc đỡ mất công lòng vòng.

“Muốn có “luồng điện” hả, vậy anh hãy đi tìm máy phát điện mà yêu, giờ thì làm gì có tình yêu sét đánh nữa chứ? Anh nói như thế thì anh cứ “ờ vậy” cả đời luôn đi”. Giờ thì Tiểu Lạc đã hiểu tại sao con trai, con gái bây giờ “e” nhiều đến thế, nguyên nhân không phải vì tỉ lệ nam nữ không cân đối, chủ yếu là họ không tìm thấy ai lọt vào mắt xanh của mình.

“Cũng không cần phải tình yêu sét đánh làm gì. Chỉ là anh thấy cô ấy không phải mẫu người anh cần tìm. Chỉ làm bạn bình thường thì được, còn yêu thì cô ấy chưa đủ sức hấp dẫn anh.” Giang Viễn Hằng chợt nghĩ lại ấn tượng đầu tiên khi gặp Vương Miêu.

“Không cho người ta chút cơ hội nào sao? Nhưng em thấy anh lại có sức hấp dẫn với cô ấy đấy.” Tiểu Lạc cố chụp lấy chút cơ hội mỏng manh cho Vương Miêu vì dù gì cô ấy cũng là người bạn tốt của cô trong công ty.

“Này, dù anh chưa có bạn gái thật nhưng cũng không phải gấp gáp như vậy đâu.” Trong tình yêu, Giang Viễn Hằng luôn có những quy tắc riêng của mình. Anh tìm vợ trên nguyên tắc: “Thà ở vậy chứ không bao giờ vợ bèo vật tép”, nếu đối tượng không thuộc tuýp người anh thích thì anh nhất quyết không bao giờ cho người đó cơ hội. Lý do là vì anh sợ sẽ làm tổn thương người ta còn bản thân mình cũng gặp phiền phức. Từ trước tới nay, anh là người luôn tôn thờ tình yêu nên khi đã yêu sẽ yêu hết lòng. Anh sẽ dùng cả tâm chân tình để yêu bởi anh tin vào duyên số. Nếu duyên số đã định thì không thể nào thay đổi nhưng nhất định anh sẽ không chịu miễn cưỡng trói buộc mình với người con gái mà anh không thích.

Một lát sau, Thẩm Lộ Dao và trợ lý Giang Ngư cùng nhau bước vào nhà hàng. Chọn chỗ ngồi xong, cô liền đặt túi xách lên ghế rồi dặn Giang Ngư: “Tiểu Ngư à, hãy gọi đồ ăn đi, tôi đi rửa tay một lát.”

Trên đường tới nhà vệ sinh, Thẩm Lộ Dao chợt nhìn thấy Tiểu Lạc và một người đàn ông lạ ngồi ngay bên cạnh. Cô thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là Trình Hạo – anh chàng 3T trong lòng Tiểu Lạc sao? Yêu nhau lâu như vậy rồi mà vẫn còn biết tìm tới nhà hàng lãng mạn thế này ư.

Thẩm Lộ Dao vừa nghĩ vừa tiến thẳng tới chỗ hai người chào trước: “Tiểu Lạc, bạn trai của cậu đây à? Sao chẳng chịu giới thiệu gì cho mình thế?”

Tiểu Lạc còn đang băn khoăn làm sao làm tròn trọng trách của bà mối để không phụ lòng tin tưởng và kì vọng của ông anh, không ngờ lại gặp ngay Lộ Dao ở đây. Cô và Lộ Dao thật là có duyên, hầu như lần nào gặp nhau cũng đều ở nhà hàng này.

“Lộ Dao, cậu đừng nghĩ lung tung. Đây là anh họ mình, chính là anh chàng Giang Viễn Hàng nổi tiếng ở trường mình đấy. Cậu không nhận ra à?” Tiểu Lạc thấy không hài lòng với sự nhầm lẫn của Thẩm Lộ Dao, liền vội vàng làm sáng tỏ mối quan hệ giữa cô và Viễn Hàng.

Thẩm Lộ Dao ngấm kỹ người đàn ông ngồi trước mặt Tiểu Lạc, ký ức thuở nào chợt dội về. Đây chẳng phải là anh chàng đẹp trai Giang Viễn Hàng nổi tiếng năm xưa ở trường sao? Dù không còn phong độ như ngày nào nhưng ánh mắt anh ấy vẫn hút hồn người khác lắm. Thuở còn cấp sách đến trường, cái thời tình yêu trẻ con ấy, nữ sinh nào chẳng một lần động lòng trước các anh chàng đẹp trai. Không chỉ Tiểu Lạc thầm yêu Giang Viễn Hàng mà ngay cả Lộ Dao cũng không ngoại lệ.

“Ồ, thật ngại quá! Tiểu Lạc, mình thật là ngốc, anh Giang Viễn Hàng ngày càng phong độ nên mình không nhận ra ngay được.” Thẩm Lộ Dao vội tìm cái cớ cho mình.

“Không sao, người không biết không có tội.” Tiểu Lạc vội nói.

“Em thật khéo ăn nói quá! Em và Tiểu Lạc có quan hệ như thế nào vậy?” Giang Viễn Hàng ngẩng đầu lên nhìn Lộ Dao.

“Hồi còn học tiểu học, bọn em đã ngồi cùng bàn. Em là cô bé học dưới anh vài khóa đấy, tên thật của em là Trần Lộ, còn Thẩm Lộ Dao chỉ là nghệ danh thôi.” Lộ Dao tự giới thiệu trước.

“À, thì ra em còn có nghệ danh nữa cơ hả.” Từ trước tới nay, Giang Viễn Hàng đều không quan tâm tới làng giải trí, nay tự nhiên nghe thấy cái tên Thẩm Lộ Dao nên có chút lạ lẫm. Nhưng thông tin “ngồi cùng bàn” với Tiểu Lạc lại tạo cho Giang Viễn Hàng cảm giác thân thiết, anh có cảm giác gương mặt trước mắt có vẻ quen quen. Hay là ngày xưa đi học anh đã gặp ở đâu đó rồi?

“Ái chà! Giờ “cô bé” ấy đã là người nổi tiếng rồi.” Tiểu Lạc chép miệng.

Viễn Hàng nhìn Lộ Dao khẽ mỉm cười rồi đưa tay ra: “Rất vui khi gặp lại em”

“Em cũng vậy.”

“Lộ Dao, hôm nay cậu đi một mình hay đi cùng với ai? Nếu cậu đi một mình thì lại đây ngồi cùng với chúng mình cho vui.” Tiểu Lạc đề nghị.

“Không cần đâu, mình đi cùng trợ lý Tiểu Ngư, cô ấy đang đợi mình ở ngoài kia. Mình đi trước đây, hai người cứ tiếp tục đi.” Thẩm Lộ Dao nói xong liền nhanh chân bước về phía trước, đi thẳng tới nhà vệ sinh.

Giang Viễn Hàng không rời mắt cho tới khi Lộ Dao thật sự đi khuất hẳn. Chi tiết nhỏ này khiến Tiểu Lạc để ý, cô lắc đầu và tắc lưỡi: “Ôi chao, con trai bây giờ luôn “nói một đằng làm một nẻo”, cứ nói là tìm cô gái không quá đẹp để có cảm giác yên tâm nhưng nhìn thấy gái đẹp thì lại cứ dán mắt vào.” Nghe xong câu nói của Tiểu Lạc, Viễn Hàng chỉ cười mà không phủ nhận.

“Nhưng mà anh có thích người ta thì cũng chẳng có tác dụng gì đâu, anh đến sau một bước rồi.” Tiểu Lạc tiếp tục nói.

“Thế là sao? Cô ấy có chồng rồi à?”

“Chưa kết hôn.”

“Thế thì vẫn còn cơ hội”

“Không phải là em dọa anh đâu. Nhưng người ta đã gặp một phú ông hào hiệp, anh không còn cơ hội đâu.”

“À, Tiểu Lạc, anh là anh của em, anh không còn cơ hội nữa mà mặt em lại tỏ ra vui vẻ quá nhỉ.”

“Cái gì? Anh thật sự động lòng rồi hả? Thích cô ấy rồi à? Không lo sợ thiếu cảm giác an toàn hay sao? Cô ấy là người nổi tiếng đấy. Nếu quay cảnh hôn người khác, anh có chịu được không? Còn nữa, người nổi tiếng sẽ không tránh khỏi bị báo chí sàm soi, điều này sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới tình cảm của hai người.” Tất cả những điều Tiểu Lạc nói với Viễn Hàng là đều cố tình ngăn không cho anh và Lộ Dao có cơ hội đến với nhau. Bởi vì Thẩm Lộ Dao là hoa đã có chủ mà “chủ” này vừa đẹp trai lại vừa có tiền. Cô luôn cảm thấy người đẹp thì rất xứng đôi với đại gia. Người đẹp luôn phải dùng hàng hiệu, nếu lấy đại gia rồi thì không cần phải lo lắng điều gì nữa, cuộc sống sẽ không phải vất vả. Chỉ có điểm này thôi đã thấy Lương Vũ Thành thích hợp với Lộ Dao hơn nhiều.

“Nếu thật sự yêu một người thì sẽ thông cảm cho công việc của người ta, hơn nữa công việc của mình tình có gì là xấu. Người ta phải quay cảnh hôn nhau cũng là do yêu cầu của công việc, anh có thể chấp nhận. Nhưng báo chí là cơ sở tồn tại của mình, nếu không bị báo chí sàm soi thì còn gọi gì là minh tinh chứ? Yêu thì phải tin tưởng lẫn nhau, anh sẽ không vì những tin lá cải ấy mà nghi ngờ đâu.”

Thái độ kiên quyết của Giang Viễn Hàng khiến Tiểu Lạc ngán người.

“Anh à, anh thật là con người rộng lượng. Nếu anh thích cô ấy thật, em sẽ giúp anh.”

“Cũng chưa hẳn là thích, chỉ là thấy ưa nhìn thôi.” Giang Viễn Hàng điềm tĩnh trả lời: “Chuyện tình cảm mặc kệ duyên phận đi, cứ tự nhiên một chút sẽ tốt hơn.”

Ăn com xong, Viễn Hàng lái xe đưa Tiểu Lạc trở về. Lúc tới nơi, Trình Hạo đang đứng trước sạp hoa quả gần cổng đợi cô. Đây là lần đầu tiên Tiểu Lạc

về muộn như thế này mà lại còn đi chung với một người đàn ông lạ.

Tối qua lúc cãi nhau, Trình Hạo nhận thấy mình hơi quá lời một chút cho nên hôm nay đi làm cả ngày anh cứ nhộn nhạo không yên. Đến trưa, anh gọi điện cho chị Trình San để bàn về kế hoạch mua nhà cho mẹ nhưng Trình San lại muốn trước tiên cô thuê cho mẹ một phòng ở tạm, còn bây giờ mua nhà không hợp lý lắm vì chị đang tập trung vốn xây nhà và hiện tại nhà chị ấy còn rất nhiều phòng nên cũng không cần nóng vội mua nhà cho mẹ. Trình Hạo không thể ngờ rằng chị mình là con gái mà suy nghĩ chu đáo như vậy, lại còn luôn động viên anh cố gắng phấn đấu, sớm mua được nhà ở Bắc Kinh, không cần phải phân tâm vì chuyện ở quê. Trình Hạo thấy mình thật vô dụng, đường đường là nam tử hán mà chuyện lớn chuyện bé đều do một tay chị gái giải quyết. Anh quyết định đi làm về sẽ cùng thương lượng với Tiểu Lạc, xem cô có đồng ý đón mẹ anh lên Bắc Kinh sống chung không, như vậy anh có thể chăm sóc mẹ tốt hơn. Anh lớn rồi, cũng nên báo đáp công ơn nuôi dưỡng của mẹ bấy nhiêu năm nay.

Tối qua chỉ vì chuyện nhà cửa mà hai người đã cãi cọ, giận dỗi nhau. Trình Hạo nghĩ, bản thân mình phải có trách nhiệm, có cãi cọ như thế nào thì hai người cũng nhất quyết không được vượt qua ranh giới “không muốn kết hôn”. Trình Hạo biết thân biết phận nên chiều nay xin về sớm định “bồi thường thiệt hại”, nấu một bữa ăn thật ngon rồi ngoan ngoãn nhận tội. Thế nhưng khi thức ăn nguội tanh nguội ngắt rồi vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Lạc về nhà.

Anh gọi điện thoại rồi tiu nghỉu nghe câu trả lời từ tổng đài: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Trình Hạo đoán chắc Tiểu Lạc vẫn còn đang giận vì những câu nói quá lời của anh hôm qua đã làm cô tổn thương. Vì vậy anh quyết định cứ “phục” sẵn ở đây, đằng nào khi về cô cũng nhất định phải đi qua sạp hàng này rồi mới vào nhà.

Tiểu Lạc vừa nhìn thấy Trình Hạo thì con bực tức trong người lại sôi lên, cô vội bước thật nhanh, không thèm đếm xỉa gì đến anh. Thấy vậy, Trình Hạo vội bước theo sau, nắm chặt lấy tay cô, khuôn mặt buồn bã đến tội nghiệp: “Tiểu Lạc à, tối qua là anh không tốt đã làm em giận, anh đợi em về để xin lỗi em đây. Để tự phạt bản thân mình, anh đứng đợi em từ tối tới giờ, vẫn chưa ăn cơm đây này.” Giọng nói thủ thỉ của anh lập tức chạm đúng lòng trắc ẩn của Tiểu Lạc.

Thực ra, sau khi tâm sự với Viễn Hằng, cô đã trút bỏ phần nào bực tức ở trong lòng. Bây giờ, Trình Hạo lại chủ động xin lỗi, lời nói cũng rất thành khẩn khiến cô không còn thấy “máu sôi lên” như tối qua nữa, nó đã dịu dần, dịu dần rồi nguội hẳn.

Tiểu Lạc bỗng nhớ lại, có dạo cô phải tăng ca về muộn, Trình Hạo thường đợi cô bằng được rồi mới chịu ăn cơm, nhiều lần anh cũng đứng cạnh sạp hàng này đợi cô như thế. Mấy năm nay, sáng nào cũng vậy, anh đều dậy sớm chuẩn bị một cốc nước ấm cho cô mà chưa từng kêu ca một lời. Tiểu Lạc vẫn còn nhớ vì cô muốn đọc sách buổi tối trên thư viện mà hôm nào anh cũng giữ chỗ cho, thậm chí còn tận tình dạy cô học tiếng Anh...

Những kỷ niệm từ đâu bỗng nhiên ủa về, ngập tràn trong suy nghĩ của Tiểu Lạc. Những hành động của Trình Hạo tuy rất nhỏ nhưng đều chứng tỏ tình yêu và sự quan tâm chăm sóc mà anh dành cho cô. Dù cô có muốn quên cũng chẳng thể quên được.

Về đến nhà, Tiểu Lạc liền chủ động đem đồ ăn đã nguội xuống bếp hâm nóng. Cả buổi tối cô không nói một lời nhưng Trình Hạo biết con sống dừ dội trong cô đã ngu yên, vì cô đã không còn gây sự, trái lại còn ngoan ngoãn xuống bếp hâm lại đồ ăn cho anh.

Trình Hạo không muốn dò hỏi Tiểu Lạc về người đàn ông lạ ban nãy, cũng không muốn gặng hỏi vì sao cô lại tắt điện thoại. Anh yêu Tiểu Lạc nên sẽ luôn tin tưởng cô.

Tiểu Lạc bật ti vi lên cùng Trình Hạo vào phòng khách ăn cơm. Trước đây, bữa cơm nào cô cũng nói luôn miệng không nghỉ. Hôm nay, cô chỉ ngồi im một bên “án binh bất động” khiến Trình Hạo cảm thấy có chút không quen.

“Em ăn cơm ở ngoài rồi à? Hay em ăn thêm một chút gì đi? Hôm nay đều là những món ăn anh đích thân làm riêng cho em và là những món em thích ăn đấy.” Trình Hạo chủ động phá tan không khí im lặng.

“Em ăn rồi, anh họ em mời đi ăn.” Tiểu Lạc chăm chú nhìn vào ti vi trả lời.

“À...” Thì ra, người đàn ông đưa Tiểu Lạc về là anh họ cô ấy. Xem ra Trình Hạo chọn phương án im lặng, tin tưởng Tiểu Lạc quả không sai lắm chút nào.

Sau đó, hai người cứ thế chìm vào không khí im lặng, trong nhà chỉ còn nghe thấy tiếng tivi. Trình Hạo phát hiện ra một điều, hôm nay Tiểu Lạc không nói chuyện khiến căn phòng thật u ám. Anh vẫn thích một Tiểu Lạc vui vẻ, ríu rít hỏi chuyện suốt ngày hơn.

Mất Tiểu Lạc cứ dán vào ti vi nhưng thật ra trong lòng đang không ngừng suy nghĩ. Hình như không có chương trình ti vi nào đủ khả năng phá tan dòng suy tư ấy, cô đang nghĩ làm cách nào để bình tĩnh bàn bạc với Trình Hạo về vấn đề nhà cửa. Trong khoảng thời gian từ nhà hàng trở về, cô đã nghĩ ra được biện pháp giải quyết ổn thỏa các mâu thuẫn trước mắt.

Trình Hạo vừa ăn xong, Tiểu Lạc liền nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồng bát đĩa rồi mang vào bếp bắt đầu rửa bát. Tiểu Lạc lười biếng trước kia bỗng chốc trở nên chăm chỉ khác thường khiến Trình Hạo trở mắt vì ngạc nhiên. Biểu hiện khác thường này không phải của Tiểu Lạc mà anh từng quen biết khiến anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Tiểu Lạc à, để anh rửa bát cho.” Trình Hạo vội lấy chiếc bát từ trong tay cô.

“Anh cứ đứng bên cạnh nói chuyện với em là được rồi.” Tiểu Lạc không chịu rời tay khỏi chiếc bát.

“Ồ! Hôm nay em trở nên đảm đang tháo vát như vậy, anh thấy chưa quen...” Trình Hạo cười gượng.

“Trình Hạo à, thực ra em đã nghĩ ra một cách để anh vừa hiểu thuận được với mẹ, vừa không ảnh hưởng đến kế hoạch mua nhà của chúng mình.” Tiểu Lạc vừa rửa bát vừa đi thẳng vào vấn đề chính.

“Cách gì vậy?” Vừa nghe thấy hai từ “mua nhà”, Trình Hạo liền mở to hai mắt. Anh luôn lo lắng chuyện mua nhà sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm của hai người, liền thăm dò: “Con sống vừa im lặng chưa được bao lâu, giờ lại trỗi dậy rồi sao?”

“Anh muốn mua nhà cho mẹ, em có thể hiểu anh, cũng sẽ không kịch liệt phản đối. Nếu anh có nhiều tiền, vừa đủ mua nhà ở Bắc Kinh, vừa đủ mua một căn hộ ở quê cho mẹ thì em sẽ không nói làm gì, còn ủng hộ anh cả hai tay luôn, nhưng số tiền tiết kiệm chỉ có hạn. Anh nghĩ mà xem, anh mua nhà cho mẹ rồi thì việc mua nhà của chúng mình chỉ còn trong tưởng tượng thôi. Nhưng nếu chúng mình mua nhà ở Bắc Kinh rồi đón mẹ anh lên ở cùng, như vậy có thể chăm sóc mẹ lúc ốm đau, lại cho mẹ được một chỗ nương tựa vững chắc nữa. Anh thấy thế nào?” Tiểu Lạc đã hiểu ra rằng cãi nhau không thể giải quyết được vấn đề mà điều họ cần là phải chia sẻ, giải bày. Anh họ Giang Viễn Hằng đã truyền cho cô kinh nghiệm quý báu là “mềm nắn, rắn buông”, không nên cứng rắn với đàn ông, bởi vì họ chỉ thích những cô gái dịu dàng. Tiểu Lạc luôn khắc cốt ghi tâm kinh nghiệm ấy, không ngờ lại nhanh chóng được thực hành.

“Sao em lại có cách nghĩ giống anh như thế?” Trình Hạo vô cùng xúc động khi thấy Tiểu Lạc có thể nghĩ được như vậy, bởi vì thời buổi bây giờ, các nàng dâu đều không thích ở cùng mẹ chồng. Họ cho rằng mẹ chồng sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới tình cảm vợ chồng, vì thế giới chỉ của riêng hai người nay bỗng trở thành thế giới của ba người nên rất khó có thể chung sống hoà thuận trong cùng một mái nhà.

Trình Hạo cũng giải bày hết những tâm tư và nguyện vọng của mình, đại ý là: anh muốn nói chuyện với Tần My, bảo cô ấy đi tìm nhà khác, phòng này tạm thời hai người không cho thuê nữa rồi đón mẹ về ở cùng. Như vậy không phải sẽ ấm cúng hơn sao? Buổi tối cả nhà cùng ăn bữa cơm, xem tivi, quây quần bên nhau, sẽ thật hạnh phúc biết bao!

Tiểu Lạc nghĩ: “Nếu như vậy, cô và Trình Hạo sẽ phải trả tiền phòng nhiều hơn, lại phải trì hoãn kế hoạch mua nhà thêm một thời gian nữa.” Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong chuyện này, Trình Hạo đã lùi một bước, nếu cô cứ bảo thủ theo ý kiến của mình thì đâu còn gọi là “thuận vợ thuận chồng” nữa. Cho nên cô quyết định cũng lùi một bước: “Em đồng ý, anh hãy nói cho mẹ biết đi. Chúng ta còn chưa biết mẹ có muốn tới ở với chúng ta không, mà mẹ đâu có biết nói tiếng phổ thông, nếu lên đây ở với chúng ta mẹ chỉ có thể nói chuyện với mình anh thôi, còn ở quê mẹ sẽ nói chuyện và gặp gỡ được với nhiều người hơn.”

“Điều đó không quan trọng, anh sẽ mua cho mẹ mấy cái đĩa nói tiếng địa phương, cả ngày chúng mình đi làm, ở nhà mẹ cũng có cái xem cho đỡ chán.” Việc Tiểu Lạc đồng ý đưa mẹ anh lên ở cùng khiến Trình Hạo vui như mở cờ trong bụng.

Tiểu Lạc đã rút ra được kinh nghiệm quý báu. Khi hai người sống cùng nhau, nếu ai cũng cố chấp, bảo thủ thì sẽ không bao giờ tháo gỡ được mâu thuẫn, nếu có “xô bát xô đĩa”, diệu kế chính là “hãy biết lùi một bước”.

***

Sau khi đồng ý đảm nhận trách nhiệm to lớn và nặng nề là tìm bạn đời cho Giang Viễn Hằng, Tiểu Lạc mới thấu hiểu nỗi khổ của những bà mối. Bao nhiêu trường hợp đều “người yêu mình thì mình không yêu, còn người mình yêu lại không hề yêu mình”, nghịch lý ấy đã làm cho những cặp đôi không đến được với nhau tăng lên đáng kể.

Vì hạnh phúc cả đời của Giang Viễn Hằng, Tiểu Lạc không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu thời gian và tâm huyết thu thập tất cả thông tin về những cô gái chưa kết hôn ở xung quanh mình. Không chỉ vậy cô còn hô hào bạn bè, đồng nghiệp hỗ trợ trong công cuộc tìm kiếm. Tiểu Lạc áp dụng chiến thuật “giăng càng nhiều lưới, bắt càng nhiều cá”, Giang Viễn Hằng sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn, tìm được người hợp với mình nhất, sớm thoát khỏi cảnh chốn đơn gối chiếc. Ai mà ngờ được, bạn bè đồng nghiệp đều nhiệt tình giới thiệu không biết bao nhiêu cô nhưng chẳng có cô nào lọt vào mắt xanh của Giang Viễn Hằng.

Những cô gái này đều ưng Viễn Hằng ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng anh thì lạnh lùng vô cảm với tất cả những người ấy, kết quả là mọi người ghét lây sang Tiểu Lạc.

“Tiểu Lạc, nếu mình nhớ không nhầm thì cô này đã là cô thứ sáu rồi đấy. Rốt cuộc anh ta thích người như thế nào? Dịu dàng, quyến rũ, sắc sảo, trang nhã... tất cả mọi tính cách mình đều giới thiệu rồi, tại sao anh ta vẫn chẳng ưng ai thế? Đúng là khó hiểu! Trước đây, mình chỉ cần ra tay một cái thì đôi nào vào đôi ấy. Anh của cậu khó tính quá đấy, sao chẳng cô nào lọt nổi vào mắt xanh của anh ta vậy? Hay anh ta phải tìm những người như Dương Quý phi^[3] thì mới thấy hợp?”

[3] Cung phi rất được Đường Minh Hoàng sủng ái, có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đến mức khiến hoa cũng phải thu mình lại vì hổ thẹn. Dương Quý Phi được xếp vào Tứ đại mỹ nhân (Tây Thi, Vương Chiêu Quân, Điêu Thuyền, Dương Quý phi) của lịch sử Trung Quốc.

“Anh họ cô đúng là quái đản! Tưởng mình tài giỏi lắm sao, bạn tôi ưng anh ta là cái phúc lớn của cả họ nhà anh ta đấy, vậy mà còn dám nói với bạn tôi là “chúng ta không hợp”. Vậy thế nào thì mới là hợp há?”

“Em cũng phải lạy ông anh họ xa kia nhà chị thôi, chẳng hiểu anh ta thuộc tuýp người gì. Còn nói chị em mắt to mà không có thần, có quá đáng lắm không?”

...

Những lời oán trách, than phiền, ầm ức ấy của mọi người cứ ầm ầm đổ hết lên đầu Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc có ý định đánh bài chuẩn nên nhấn tin trên QQ với Giang Viễn Hàng. Cô gửi cho anh hàng loạt biểu tượng đáng thương long lanh nước mắt, kèm theo lời nhắn: “Anh ơi, anh định tìm bạn đời hay tuyển hoa hậu thế? Chuyện hôn nhân đại sự của anh, anh tự lo đi nhé, em rút lui đây.”

“Ái chà, Tiểu Lạc à, em là người tốt mà, đã giúp thì phải giúp đến cùng chứ, mới có vậy mà đã nản lòng rồi à? Sau khi vấp ngã phải đứng dậy đi tiếp chứ. Cố lên, cố lên!”

“...” Tiểu Lạc không còn gì để nói, người vấp ngã phải là Giang Viễn Hàng chứ. Cô chỉ là người ngoài cuộc, giúp được thì giúp, không giúp được phải chịu chứ sao phải “đứng dậy” với “cố lên”.

“À, đúng rồi, Tiểu Lạc, em giới thiệu về anh như thế nào cho người ta thế? Đừng nói với họ là anh có nhà, có xe rồi nhé. Anh không muốn những thứ đó làm cơ sở để bắt đầu một tình yêu đầu. Hơn nữa, anh đã mua được nhà đâu. Tình yêu cứ đơn giản một chút mới hay.” Giang Viễn Hàng chia tay bạn gái trước cũng chỉ vì chuyện nhà cửa. Anh cho rằng bố mẹ nuôi mình lớn đã là tốt lắm rồi, còn sau này bản thân mình phải tự lo lấy, anh không muốn tạo thêm gánh nặng cho gia đình, không muốn bố mẹ vết sạch tiền bạc trong nhà chỉ vì lo mua nhà cưới. Nhưng cô gái đó lại cho rằng đã lấy cô rồi thì anh phải có nhà riêng. Cô không muốn hàng tháng phải chi tiêu hà tiện để lo trả tiền phòng đi thuê, cuộc sống như vậy vừa không ổn định mà lại vất vả. Giang Viễn Hàng thì lại nghĩ, hai người đã quyết định đến với nhau thì “có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu”, nếu đã không có quyết tâm chia sẻ gánh nặng cùng nhau thì thứ tình yêu ấy coi như không. Cuối cùng, chỉ vì chuyện nhà cửa mà anh đi đường anh, em đi đường em.

“Anh cao thượng quá đi! Không đã động tới vật chất mà luôn coi trọng tình cảm hả? Vậy anh đừng nhờ em giới thiệu cho anh nữa. Con gái bây giờ tình mắt lắm, nếu đàn ông mà không có nhà, có xe, có tiền đủ lo cho cuộc sống thì đến kết bạn với họ thôi cũng chẳng có cơ hội đâu anh ạ.” Tiểu Lạc không ngừng thuyết phục.

“Thế là yêu tiền rồi còn gì. Không yêu mà vẫn lấy thì làm sao hạnh phúc được?” Giang Viễn Hàng hỏi.

“Nhưng tình yêu lại cần đến tiền đấy. Anh ơi, tuổi anh đâu còn trẻ nữa, cũng tới đầu ba chứ ít ỏi gì, anh đừng trẻ con như thế nữa có được không! Chọn bạn đời mà cứ nhìn vào tìm người ta như thế thì bao giờ mới tìm được. Thôi, tóm lại em không thể làm gì giúp anh được nữa.”

“Em gái tốt bụng, giúp anh đi mà, bỏ cuộc như thế còn đâu là nghĩa khí nữa.”

“Đừng trách em, em mệt rồi.” Tiểu Lạc gửi tin nhắn ấy còn kèm theo khuôn mặt con thỏ đang ngáp ngáp ngáp dài.

“Thế này đi, chúng ta giao kèo với nhau được không? Nếu em tìm vợ giúp anh, khi nào em mua nhà, anh sẽ hỗ trợ em một phần tiền, thế nào hả?”

Vừa nghe tới hai chữ “mua nhà”, Tiểu Lạc đang rầu rĩ lập tức phấn chấn hẳn lên.

“Vậy em còn phải xem anh sẽ hỗ trợ em được bao nhiêu.” Mắt Tiểu Lạc đang bắn đầy pháo hoa tung bùng nhưng vẫn cố nhìn xuống bàn phím để gõ chữ.

“Ôi trời, tình cảm anh em mình bao nhiêu năm nay đi đâu mất mà lo? Sao cứ phải dùng tiền để đo đạc tình cảm thế nhỉ?” Giang Viễn Hàng gửi kèm theo khuôn mặt đang khóc thút thít.

“ý da, em đùa với anh đấy. Anh à, vì hạnh phúc của anh, đương nhiên là em sẽ không từ chối, chứ tuyệt đối không phải chỉ vì anh nhận sẽ hỗ trợ tiền mua nhà cho em đâu nha. Em thật lòng thật dạ muốn anh họ của em sớm tìm được hạnh phúc của mình mà.” Tiểu Lạc hí hoáy đánh chữ

“Sao mà anh thấy tấm lòng của em không được thành thật cho lắm nhỉ...”

“Chúng ta là anh em, em tìm đối tượng phù hợp giới thiệu cho anh là chuyện bình thường, còn khi em mua nhà, anh hỗ trợ em thì cũng là chuyện dĩ nhiên. Thế nào gọi là anh em “có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu” chứ?”

“Được rồi, được rồi, em cứ mua nhà đi, anh sẽ làm nhà tài trợ. Ok?”

“Quân tử nhất ngôn, anh không được quên đâu đấy!” Tiểu Lạc vui sướng như thể vừa bắt được một túi tiền từ trên trời rơi xuống vậy.

“Nhưng mà phải có điều kiện.”

“Điều kiện gì cũng chấp nhận hết.” Trước lúc mua được nhà, Tiểu Lạc nghĩ có nhắn nài một chút cũng không sao.

“Em giúp anh tìm một người, không được xấu hơn em.”

Tiểu Lạc gửi một biểu tượng mặt người đang choáng váng điên đảo. Cô không thể biết được rằng, người anh họ Giang Viễn Hàng này đã yêu đơn phương cô từ rất lâu rồi nên tất nhiên việc lấy cô làm tiêu chuẩn chọn người yêu là chuyện hoàn toàn dễ hiểu. Lẽ nào, Tiểu Lạc vừa làm mất đi một mối lương duyên vàng ngọc?

“Anh yêu cầu gì mà cao thế? Bây giờ những cô gái tốt hơn em khó tìm lắm đấy. Em hạ tiêu chuẩn xuống một chút nhé, lấy Thẩm Lộ Dao làm “mốc” thì thế nào?”

“Ừ tạm tạm, người xinh xấu không quan trọng nhưng quan trọng phải giản dị và có việc làm ổn định.”

Tiểu Lạc gửi thêm một khuôn mặt ngất xỉu trên máy tính. Giang Viễn Hàng đang đùa với cô hay sao, rõ ràng vừa lấy cô làm tiêu chuẩn, giờ lại chấp nhận

Lộ Dao! Cô và Lộ Dao khác nhau một trời một vực sao có thể đem so sánh chứ?

Vì gần đây phải “vật lộn” trong cuộc hành trình tìm bạn đời cho anh họ Giang Viễn Hằng, Tiểu Lạc rút ra kinh nghiệm là phải thay đổi chiến lược, không giới thiệu bạn bè người thân nữa mà đi thẳng tới mục tiêu, tìm những kiểu người giống với Thẩm Lộ Dao. Nhưng những cô gái xinh đẹp hơn Lộ Dao bây giờ quả thật không dễ tìm.

Cuối cùng, Tiểu Lạc quyết định nhắm thẳng vào Lộ Dao. Nhưng cô thật sự không biết chuyện tình cảm của cô ấy với Lương Vũ Thành hiện nay thế nào. Nếu không có tiến triển gì, cô sẽ chính thức thực hiện chiến lược giới thiệu cô ấy với Giang Viễn Hằng, như thế cũng giúp Lộ Dao có thêm một sự lựa chọn.

Kế hoạch đã đặt ra, Tiểu Lạc lấy cớ mời Thẩm Lộ Dao đi ăn cơm, cố gắng thăm dò tình hình, điều tra xem cô ấy liệu có ấn tượng gì với Giang Viễn Hằng hay không. Nhưng mỗi lần nói chuyện, cô ấy mở miệng ra là Lương Vũ Thành, Lương Vũ Thành. Đúng là con gái, đã yêu thật lòng thì như thế tự lấy đây thất nút chính mình, không thể nào dứt ra được.

Thẩm Lộ Dao còn chủ động kể lại cho Tiểu Lạc nghe sự việc xảy ra tối hôm Lương Vũ Thành đưa cô về. Buổi tối hôm ấy, khi ngồi trên xe Lương Vũ Thành, trong lòng Lộ Dao hồi hộp không yên. Cô không biết mục đích tiếp cận của anh ta là gì, cô cũng lo sợ anh ta sẽ đưa cô tới nơi vắng vẻ. Thế là cô cứ ngồi im lặng, hy vọng xe đi thật nhanh tới nơi cô muốn đến.

Nhưng có lẽ đó chỉ là những lo lắng vẩn vơ của Lộ Dao, còn trên thực tế Lương Vũ Thành không hề có bất cứ ý đồ gì khác. Anh đưa cô tới nơi rồi quay xe về luôn, thậm chí còn không hỏi sau này làm cách nào để liên lạc với cô. Đây là điều Lộ Dao không thể ngờ đến.

Tiểu Lạc nói: “Ha ha, thì ra cậu vẫn còn mong chờ anh ấy sẽ làm điều gì đó hả?”

Thẩm Lộ Dao tiếp lời: “Mình không đa tình giống cậu đâu, có bạn trai rồi mà vẫn còn mơ mộng lắm.”

Tiểu Lạc: “Mình á, mình chỉ là có ý thôi chứ không dám hành động. Cậu ấy à, còn dám lên “taxi dù” nữa.”

Thẩm Lộ Dao: ...

***

Sau lần gặp ấy, cô đã cố coi Lương Vũ Thành như một người vô tình gặp trên đường và từ đó hai người sẽ lại đi trên hai con đường, mãi mãi không bao giờ gặp nhau nữa.

Nhưng nào ngờ, không lâu sau, trong một buổi quyền góp từ thiện, cô đã gặp lại Lương Vũ Thành. Chính tại đây, anh trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người vì số tiền anh quyền góp lên đến một triệu nhân dân tệ, vượt qua cả mấy doanh nghiệp và ngôi sao điện ảnh nổi tiếng. Tất cả máy quay phim, máy ghi âm của phóng viên đều hướng về phía anh nhưng anh luôn giữ vẻ mặt điềm đạm: “Bố tôi hơi mệt, cần không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi, tôi đến đây chỉ là hoàn thành nhiệm vụ ông giao. Còn tiền quyền góp đều đứng trên danh nghĩa của công ty, không có liên hệ gì với tôi cho nên tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của quý vị.”

Lương Vũ Thành là người đàn ông lý tưởng, không chỉ hấp dẫn người khác bởi ngoại hình mà còn bởi vẻ đẹp toát lên từ bên trong con người anh. Nét đặc trưng ấy không phải người đàn ông nào cũng có được. Nếu là người khác, nhất định họ sẽ bám chặt lấy cơ hội này, ba hoa khoác lác trước mặt phóng viên để tôn vinh bản thân, nhưng anh chỉ vội vàng rời bỏ sân khấu, từ bỏ cơ hội nổi tiếng mà nhiều người mơ cũng chẳng được.

Thẩm Lộ Dao đứng bên dưới khán đài, ánh mắt không hề rời sân khấu để tìm kiếm hình bóng anh trong đám phóng viên đang xúm xít chắn ngang. Cô thầm nghĩ chắc anh chẳng thể nhìn thấy cô.

Lương Vũ Thành đã rời sân khấu nhưng vẫn có vài phóng viên lon ton chạy theo sau. Hình như chưa hỏi được câu nào nên họ thấy ảm ức, quyết hỏi cho bằng được mới thôi. Không biết “ma xui quỷ khiến” thế nào mà Thẩm Lộ Dao cũng vội vã rời khỏi đó. Rõ ràng cô không có tố chất làm trinh thám khi bị một đám người ùn ùn kéo theo sau mà không hề hay biết! Cô bất giác nhận thấy hành động của mình thật quá điên rồ nên không ngừng tự kiểm điểm bản thân rồi lặng lẽ đứng chờ thang máy.

Thang máy mở, Lộ Dao vừa bước chân vào trong thì có người cũng chen vào. Cô không ngẩng đầu lên mà chỉ nhìn chằm chằm xuống giày của mình. Đó là cách mỗi khi cô tự kiểm điểm bản thân mình.

“Chào Thẩm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bên cạnh cô bỗng có tiếng nói nhẹ nhàng.

Giờ Lộ Dao mới phát hiện ra người vừa bước vào trong thang máy kia không phải ai khác mà chính là Lương Vũ Thành.

“Chào anh, Lương tiên sinh.” Cô vội đáp lại.

Buổi lễ quyền góp cử hành trên tầng hai mươi hai của toà nhà cao tầng nên người xuống hầu như không có, thế là hai người ngẫu nhiên có được giây phút riêng tư ngắn ngủi trong không gian nhỏ hẹp.

Thang máy là nơi dễ làm người ta nghĩ ngợi liên miên. Thẩm Lộ Dao chìm trong dòng suy tư, không biết cuộc gặp lần này chỉ là thoáng qua như lần trước hay sẽ để lại dư âm?

Nhưng cũng giống như lần trước, Lương Vũ Thành không hề có bất cứ hành động nào. Anh đứng bên cạnh cô, hoàn toàn chìm trong im lặng.

Lộ Dao cảm thấy không khí đang loãng dần, ngột ngạt đến nghẹn thở. Cô cố gắng không liếc mắt sang Lương Vũ Thành mà chỉ nhìn các con số màu đỏ đang đếm lùi dần trong bảng công tắc thang máy.

Thang máy sắp xuống tới tầng một, Lộ Dao thoáng nghĩ, giả chiếc thang máy đột nhiên gặp sự cố thì tốt biết bao. Nhưng nó chẳng hề xảy ra bất cứ chuyện gì mà cứ băng băng đi xuống. Vài giây sau, sau một tiếng “tinh”, chiếc thang máy đã nằm ngoan ngoãn dưới tầng một.

Thả Lộ Dao toan bước ra ngoài nhưng Lương Vũ Thành đã giơ tay ra giữ cô lại: “Xe của anh ở dưới tầng hầm, để anh đưa em về nhé!”

Cô do dự vài giây rồi khẽ gật đầu: “Cảm ơn anh.”

Thang máy khép lại rồi tiếp tục xuống tầng hầm. Sau đó, Thả Lộ Dao và Lương Vũ Thành cùng lên xe, đây là lần thứ hai cô “lên xe dịch”. Khi ngồi trên xe, cô thầm nghĩ, đây chẳng phải đúng là “taxi dù” sao? Người lái xe như thể tên trộm, cứ dần dần lặng lẽ đánh cắp trái tim cô.

Lần này, Lương Vũ Thành không hỏi cô định tới đâu, Thả Lộ Dao cũng không nói mình muốn đi đâu. Anh lái xe đưa cô đến một căn hộ ở ngoại ô, hình như đây là chỗ ở của riêng anh. Bên trong căn hộ rộng rãi thoáng đãng, đồ đạc ngăn nắp, có vẻ luôn được lau chùi sạch sẽ.

“Đây là nhà của anh hả? Tại sao anh lại đưa tôi đến đây?” Trong lòng Lộ Dao bùng lên mâu thuẫn, vừa muốn xảy ra chuyện gì đó, lại vừa không muốn sau khi kết thúc một mối tình đã nhanh chóng bắt đầu một mối tình mới. Nhưng khi ngẫm lại, có lẽ do cô đã nghĩ nhiều quá hoặc là anh đang muốn đùa giỡn cô. Những đại gia như anh gặp mỹ nhân còn nhiều hơn ăn sơn hào hải vị hàng ngày. Đối với những cô nàng xinh đẹp như cô thì họ chỉ có suy nghĩ chơi bời vui vẻ mà thôi.

“Em đoán đi, đây là lần đầu tiên anh dẫn một cô gái tới đây đó.” Lương Vũ Thành tháo dây thắt lưng, cởi áo khoác ngoài rồi nằm xuống ghé sofa.

Gi thế này? Lần đầu tiên dẫn một cô gái tới đây? Có khi nào anh ta có khuynh hướng đồng tính rồi không? Trống ngực Thả Lộ Dao đánh thình thịch.

Lương Vũ Thành nhanh chóng đoán được suy nghĩ của cô liền mỉm cười: “Thình thoảng, khi mấy anh em muốn tránh sự “truy sát” của bạn gái thì thường tới đây ẩn náu.” Lương Vũ Thành bước tới gần cửa sổ, nhẹ vén tấm rèm lên: “Em không cảm thấy nhìn từ đây, phong cảnh rất đẹp sao?”

Thì ra, anh ấy đưa cô đi ngắm cảnh. Thả Lộ Dao lặng người. Cô không rõ do mình quá nhạy cảm hay vì suy nghĩ của Lương Vũ Thành quá đơn thuần.

Thả Lộ Dao đi tới bên cửa sổ, lặng lẽ đứng bên anh cùng nhìn về phía xa. Bây giờ đang là mùa thu, cây cối hai bên đường đã khoác lên mình một màu vàng bình yên, cách đó không xa là con kênh nhỏ nước chảy êm đềm.

Đứng ở đây họ không chỉ ngắm cảnh mà còn có thể tận hưởng ánh nắng ấm áp của buổi chiều. Giây phút đó, trái tim Lộ Dao như muốn tan ra.

Đúng lúc ấy, vòng tay Lương Vũ Thành đột ngột ôm chặt cô từ phía sau lưng. Cảm giác trái tim xao xuyến giờ lan truyền khắp cơ thể khiến Lộ Dao không kịp trở tay.

“Anh đang tìm một người có thể cùng anh ngắm phong cảnh nơi đây.”

“Vậy anh đã tìm thấy chưa?” Thả Lộ Dao cảm thấy giọng mình như lạc hẳn đi.

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Lương Vũ Thành ghé sát bên tai cô thì thầm khiến cô cảm thấy nghẹn thở.

Vừa dứt lời, anh liền xoay người cô lại rồi đặt một nụ hôn lên bờ môi run run của cô. Anh nhẹ nhàng chạm vào môi rồi tranh thủ lúc cô không phòng bị, đầu lưỡi anh như một con cá nhỏ trơn tuột chui vào trong miệng cô, tìm kiếm lưỡi của đối phương. Họ cứ thế quấn vào nhau.

Nụ hôn vừa sâu lại vừa cuồng nhiệt, như chứa một luồng điện mạnh lan khắp cơ thể Lộ Dao, dần dần làm tê liệt thần kinh của cô. Trước kia, khi cô sống chung với bạn trai cũ, hai người cũng đã gần gũi nhau không ít nhưng hoàn toàn không có thứ cảm giác này. Nó có gì đó nóng bỏng, ham muốn, hưng phấn pha thêm chút mạo hiểm.

Lương Vũ Thành nhắc bóng Lộ Dao, vừa hôn vừa bế cô tới phòng ngủ.

Khi chiếc giường đôi to tướng đập vào mắt mình, Lộ Dao chợt muốn kêu lên để anh dừng lại. Mặc dù cô đã từng muốn giữa cô và Lương Vũ Thành sẽ xảy ra chuyện gì đó nhưng cô nghĩ chỉ có thể chấp nhận những nụ hôn thôi còn nếu đi quá giới hạn thì chưa thể được.

Hai tay Lộ Dao ôm lấy đầu Lương Vũ Thành, cố đẩy anh ra nhưng đôi tay cô lúc ấy đã không còn sức lực. Anh đặt cô lên chiếc giường to rồi đôi môi anh bắt đầu chuyển động linh hoạt, hai tay cũng dần vuốt ve khắp cơ thể Thả Lộ Dao, kích thích hưng phấn trong cô một lần nữa.

“Dừng...” Cô cảm thấy sự kháng cự của mình quá mỏng manh. “Dừng... lại!”

“Ồ? Là dừng hay là dừng dừng lại?” Môi Lương Vũ Thành đã kề sát tai cô. Tai chính là khu vực nhạy cảm nhất trên cơ thể Lộ Dao, lời nói nhẹ nhàng kèm theo hơi thở ấm áp của Lương Vũ Thành như đang kêu gọi. Cô thừa nhận Lương Vũ Thành là một cao thủ tình trường chứ không phải “không hảo sắc” như thiên hạ vẫn đồn đại.

Cuối cùng, Thả Lộ Dao không thể chống cự nổi sức hấp dẫn của Lương Vũ Thành, cô đành giương cò trắng đầu hàng. Họ bắt đầu quấn lấy nhau, anh vạy vò mái tóc của cô, dùng phần nhạy cảm nhất của mình cuồng nhiệt xông vào vùng cấm trên cơ thể cô. Trong suốt khoảng thời gian ấy, Lương Vũ

Thành không hề nói một câu, còn cơ thể Thẩm Lộ Dao lại mềm mại nép dưới thân người anh.

Trận chiến lên đến cao trào rồi cũng dần kết thúc, lần đầu tiên cô cảm nhận được sự hưng phấn mà không phải người phụ nữ nào cũng có thể có được. Khi Thẩm Lộ Dao thuật lại thời khắc ấy cho Tiểu Lạc, cô chọn thủ pháp biểu đạt của một nhà văn nào đó: “Đoạn này tình lược một số chi tiết quan trọng.”

Sau khi xong việc, Lương Vũ Thành không nói gì mà bước vào phòng tắm ngay cạnh phòng ngủ, để lại Thẩm Lộ Dao nằm trên giường hồi tưởng lại tất cả sự việc. Cô trầm nghĩ, liệu có phải mình đã bị lừa không? Hay anh ta cần tiền? Nhưng thực tế cô đâu có nhiều tiền bằng anh ta. Hay là anh ta đến với cô vì nhan sắc? Nhưng cô đâu đẹp tới mức nghiêng nước nghiêng thành. Thật ra, Lương Vũ Thành đã mê cô ở điểm nào chứ?

“Thôi đi, những cảm xúc vừa rồi đẹp thật nhưng mình chỉ là người tình trong sương mù của anh mà thôi. À không, ban ngày rồi thì làm gì có sương mù, vậy thì làm người tình trong ánh dương vậy.” Thẩm Lộ Dao không mấy kỳ vọng sẽ có bất cứ chuyện gì liên quan đến tình cảm xảy ra giữa hai người nữa nên tự an ủi mình như vậy.

***

“Em muốn đi đâu? Anh sẽ đưa em đi.” Lương Vũ Thành nói trong lúc đợi cô sửa sang lại quần áo.

“Em muốn về nhà.” Thẩm Lộ Dao trả lời.

Trên đường đi, Lương Vũ Thành không nói một lời làm cô càng thêm lo lắng không yên. Cô còn nghĩ, hay là những cử chỉ trên giường của cô ban nãy đã làm anh thất vọng? Trước đó, anh còn nói cô sẽ là người cùng ngắm cảnh với anh, vậy mà giờ lại chẳng buồn nói năng gì đã vội vàng đưa cô về nhà? “Vội vàng như khách qua đường, đến rồi lại đi”, câu nói ấy chợt xuất hiện trong đầu cô.

“Sau này... chúng ta còn gặp nhau nữa không?” Khi xe vừa đỗ, Thẩm Lộ Dao vội hỏi.

“Tất nhiên.” Lương Vũ Thành đáp lại với vẻ khẳng định.

“Vậy quan hệ của chúng ta bây giờ là gì?” Lộ Dao lại truy hỏi.

“Em cảm thấy là quan hệ gì thì nó là như vậy.” Lương Vũ Thành nói như ra lệnh.

Thẩm Lộ Dao không thể nào hiểu được mối quan hệ của hai người lúc này là gì. Là bạn ư? Không phải. Là tình nhân ư? Lại càng không. Cô là bạn gái của anh? Hình như cũng chẳng phải. Rốt cuộc, cô cũng không biết nữa.

Nhưng có một điều cô rất rõ đó là: cô đã yêu Lương Vũ Thành. Vì sau khi chia tay, cô bắt đầu thấy nhớ anh, nhớ giọng nói, nhớ dáng người, nhớ nụ cười nhạt nhẽo của anh, thậm chí nhớ cả nụ hôn và mùi cơ thể của anh.

Thẩm Lộ Dao bỗng dừng lại khi kể đến đây. Tiểu Lạc dường như cũng quên mất mục đích ban đầu mời Lộ Dao đi ăn cơm là muốn kết tóc xe duyên cho Giang Viễn Hằng mà cứ mãi đắm chìm trong câu chuyện cùng tâm trạng biểu hiện rõ ràng trên nét mặt của Lộ Dao. Câu chuyện này vừa lãng mạn, vừa gay cấn, lại là vấn đề đang nổi cộm trong xã hội hiện nay. Vấn đề đó lúc này đây lại xảy ra với người bạn của mình, cô thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

“Tiếp theo thế nào?” Tiểu Lạc vội giục.

“Chẳng thế nào cả.” Thẩm Lộ Dao cố uống ngụm nước để che đi đôi má đang ửng hồng. Chỉ là đang thuật lại chuyện giữa cô và Lương Vũ Thành nhưng Lộ Dao cũng không thể giấu nổi những e thẹn của người con gái khi rơi vào lưới tình.

“Sau này hai người có còn gặp lại nhau không?” Tiểu Lạc vội hỏi.

“Tạm thời thì không nhưng mà anh ấy vừa gọi điện cho mình, hẹn tối mai mời mình đi ăn.” Niềm hạnh phúc của Thẩm Lộ Dao hiện trên cả khuôn mặt.

“Quan hệ của hai người để chuyên gia tâm lý như mình phán xét đi. Mập mờ không sáng tỏ, muốn nói khó mở lời. Đây là giai đoạn đầu đẹp nhất của tình yêu, cậu cứ từ từ tận hưởng đi.” Tiểu Lạc đứng từ góc độ của người ngoài cuộc để lý giải.

“Cũng gần giống như vậy đấy. Cậu miêu tả đúng thật nhưng sau này sẽ thế nào đây? Giúp mình dự đoán với!” Thẩm Lộ Dao đang nghiền ngẫm câu “Mập mờ không sáng tỏ, muốn nói khó mở lời” của Tiểu Lạc.

“Mình chỉ là chuyên gia tâm lý chứ có phải là bà bói đâu, bạn yêu. Nhưng mà theo linh cảm của mình thì tình cảm của hai người chỉ có phát triển lên mà thôi.” Tiểu Lạc đã hoàn toàn đẩy xa mọi tư duyên giữa Thẩm Lộ Dao với Giang Viễn Hằng. Không còn cách nào khác, ai bảo Lương Vũ Thành chủ động ra tay trước chứ!

Tiểu Lạc chợt nghĩ, giờ Lộ Dao đang toàn tâm toàn ý muốn ở bên Lương Vũ Thành nên trước mắt cô không thể tách họ ra được nên đành phải tìm đối tượng khác cho Giang Viễn Hằng thôi.

“Vậy thì tốt quá rồi! Tiểu Lạc, cậu đúng là ngôi sao may mắn của mình. Lần trước cậu nói mình sẽ gặp người đàn ông tốt hơn, sự thật quả đúng như lời cậu nói. Lời tiên đoán lần này của cậu nhất định sẽ trở thành hiện thực!” Thẩm Lộ Dao vui mừng như muốn ôm lấy Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc ngăn người ra, Lộ Dao đã coi cô như bà bối. Nếu cô là bà bối thật thì nguyện vọng đầu tiên của cô chính là tìm một khu đất tốt nhất ở thành phố Bắc Kinh, chọn một ngôi nhà phù hợp nhất để làm phòng tân hôn cho mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Trước kia Tiểu Lạc vô cùng tâm đắc câu nói: “Tiền chỉ là phù du, hết rồi thì lại kiếm”. Nhưng bây giờ phương châm của cô đã đổi thành: “Tiền là để mua nhà, một xu cũng không được thiếu”.

Trình Hạo nói với mẹ rằng anh sẽ đưa bà lên Bắc Kinh sống cùng nhưng bà không đồng ý. Bà đưa ra ba lý do để thuyết phục anh: Thứ nhất, tiền thuê nhà ở Bắc Kinh quá đắt, bà không muốn tạo thêm gánh nặng cho con trai. Thứ hai, con trai bà và Tiểu Lạc vẫn chưa làm đám cưới, nếu bà qua ở cùng thì không hợp lý cho lắm. Thứ ba, bà nghe không hiểu tiếng phổ thông, chỉ biết nói tiếng địa phương, nếu đến Bắc Kinh rồi hàng ngày hai đứa đi làm, chỉ có mỗi bà ở nhà thì buồn lắm.

Cuối cùng, Trình Hạo cũng không lay chuyển được quyết định của mẹ, đành phải nghe theo sự sắp xếp của chị gái Trình San, tức là thuê cho mẹ một căn phòng ở gần nhà chị để mẹ tạm thời đến đó sống cho qua giai đoạn khó khăn.

Sau việc này, Trình Hạo càng quyết tâm mua nhà hơn nữa. Trước đây, anh chỉ nghĩ rằng mình phải mua nhà vì sức ép của Tiểu Lạc và mẹ vợ tương lai, bây giờ đối với anh việc mua nhà không chỉ để sau này kết hôn nữa mà còn vì phụng dưỡng mẹ già. Động lực này càng thúc anh phải nhanh chóng mua nhà. Anh muốn mang lại một ngôi nhà, một gia đình êm ấm cho những người anh yêu thương, anh không muốn họ phải dựa dẫm vào người khác để sống. Đây chính là ý nghĩ duy nhất của anh lúc này vì người mà anh dành tình yêu thương nhất chính là mẹ và Tiểu Lạc.

***

Với Tiểu Lạc, việc mẹ chồng tương lai tạm thời không đến ở cùng khiến cô như mở cò trong bụng, bởi cô luôn cho rằng mẹ chồng và nàng dâu khó có thể sống được cùng nhau. Mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu dường như diễn ra hàng ngày trong cuộc sống đời thường và có thể tìm thấy dễ dàng trong những cuốn tiểu thuyết. Có thể nói, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng phức tạp như chuyện tình yêu nam nữ, luôn là vấn đề nóng bỏng của mọi thời đại.

Nhưng khi nói với Trình Hạo, Tiểu Lạc lại làm ra vẻ rất tiếc nuối: “Trời ơi, tiếc quá đi mất! Em cứ hy vọng mẹ anh sẽ lên đây sống cùng với chúng ta, để “con dâu hiền thảo” này có thể gặp mẹ chồng tương lai, có thể sống cùng mẹ trước khi chính thức làm con dâu, như thế sau này chúng mình lấy nhau rồi em với mẹ cũng dễ sống với nhau hơn.”

“Vậy thì chúng ta cùng cố gắng để sớm mua được nhà nhé! Anh nghĩ mẹ anh không muốn lên đây ở cùng chúng ta chủ yếu là vì mẹ sợ tiền thuê phòng ở đây quá đắt. Nếu chúng ta thuê hai phòng riêng thì tiền thuê một tháng đã là hai nghìn ba trăm tệ rồi. Bây giờ nếu mình vẫn cho người khác thuê một phòng thì mỗi tháng chỉ phải nộp một nghìn hai trăm tệ.”

“Anh ngốc thế! Sao anh không nói mỗi tháng chúng ta chỉ mất năm trăm tệ tiền thuê nhà, nếu mẹ anh đến thì cũng chỉ mất thêm một trăm tệ. Như vậy chắc chắn là mẹ anh sẽ lên đây ở cùng chúng ta mà thôi.” Tiểu Lạc tỏ vẻ như đang cố tìm giải pháp nhưng cô biết rằng việc mẹ chồng tương lai không đến ở cùng đã chắc như đinh đóng cột, cô có nói thế, nói nữa cũng không có tác dụng nữa rồi.

“Nhưng chị gái anh đã nói rõ với mẹ tiền thuê nhà của chúng ta rồi, cho dù anh có muốn nói dối cũng không được. Thật ra, chị rất tốt với anh và mẹ, nếu không phải vì anh rể bỏ mặc vợ con suốt ngày đi đánh bạc làm cho gia đình tan nát thì chị sẽ không bao giờ để mẹ phải chuyển ra ngoài sống một mình đâu. Cũng may là chỗ mẹ anh thuê phòng lại gần nhà chị nên chị ấy có thể thỉnh thoảng ghé qua chăm sóc mẹ. Giờ nghĩ lại mới thấy, anh là con trai duy nhất trong nhà nhưng lại chưa làm được gì nhiều cho gia đình. Lúc bố anh mất, anh vẫn còn đang đi học, một tay chị lo liệu ma chay cho bố. Sau đó, anh tốt nghiệp ra trường rồi chuyển đến Bắc Kinh, ở quê lại thêm chuyện khoản nợ ngày trước của bố chưa trả được khiến chủ nợ đòi kiện mà anh lại chẳng quen biết ai làm ông nọ bà kia, cuối cùng lại là chị ấy lo giải quyết tất cả mọi chuyện. Bây giờ khó khăn lắm công việc của anh mới ổn định, điều anh có thể làm được là giảm bớt gánh nặng cho chị, mang lại một mái ấm cho em và mẹ. Anh là con trai, phải làm trụ cột vững chắc, gánh vác nhiều hơn cho gia đình. Tiểu Lạc, em yêu anh nên phải chịu nhiều thiệt thòi rồi. Anh sẽ cố gắng hết sức để em và mẹ có thể sống trong ngôi nhà của chính mình.” Trình Hạo nắm lấy bàn tay Tiểu Lạc, xúc động nói.

Tiểu Lạc nghĩ: “Có gì đâu, “thuyền theo lái, gái theo chồng”. Nếu em lấy anh thì sẽ là người nhà họ Trình rồi.”

“Đúng rồi, chúng ta hãy lập quỹ chung đi, tức là mình sẽ gửi số tiền tiết kiệm được mỗi tháng bây giờ vào chung một tài khoản ngân hàng. Cơ quan của chúng ta hiện tại đều chưa có trợ cấp nên đành dựa vào quỹ chung của chúng ta thôi.” Tiểu Lạc muốn gom tất cả tiền vào một chỗ để có thể nhanh chóng tích đủ khoản tiền mua nhà.

“Được, như vậy chúng ta có thể hạn chế chi tiêu những thứ không cần thiết. Tiết kiệm chi tiêu có thể tích góp được một khoản tiền.” Trình Hạo lập tức đồng ý cả hai tay.

Kế hoạch mua nhà lớn lao của hai người bắt đầu khởi động, có điều sau khi tính toán toàn bộ số tiền của quỹ chung, họ chỉ có thể dùng câu nói như thế

này để tự động viên mình: “Đường xa đằng đẵng mệnh mỏng, tôi đây đi khắp ngóng trông kiếm tìm”

***

“Bạn yêu, hãy giúp tớ viết mấy trang nhé! Bây giờ thời gian gấp lắm rồi.” Tiểu Lạc sáng sớm đến công ty, vừa mở nick QQ đã nhận được tin nhắn offline của Đặng Giai. Đặng Giai hiện đang làm biên tập viên cho tạp chí Phụ nữ ở Thẩm Quyển.

“Viết bài gì? Có được nhuận bút không?” Bây giờ, vì muốn kiếm tiền nên câu nào của Tiểu Lạc cũng liên quan đến tiền.

“Chính là bài viết về tình yêu, sở trường nhất của cậu đấy. Cậu chỉ cần viết khoảng ba nghìn đến bốn nghìn chữ thôi. Tớ sẽ trả ba trăm tệ một nghìn chữ.”

Hỏi còn học đại học, Tiểu Lạc đã được đăng rất nhiều bài về tình yêu nên đương nhiên cô sẽ được Đặng Giai chọn lựa đầu tiên để làm người viết thay cô ấy.

“Nh nhuận bút không thấp đâu nha, sao bây giờ cậu mới cho tớ cơ hội kiếm tiền tốt như thế?” Tiểu Lạc tỏ vẻ tiếc nuối hỏi lại.

“Sau khi đến đây làm, người mà tớ nghĩ đến đầu tiên để mời viết bài chính là cậu. Tớ không muốn để vụ làm ăn béo bở này cho người ngoài. Nhưng mà lần trước cậu nói mới đi làm, muốn chuyên tâm làm việc, còn nói cái gì mà cả với chân gấu không thể cùng lúc có được. Công việc là chân gấu, viết tiểu thuyết là cá. Để kiếm được chân gấu thì cậu sẽ không chọn ăn cá, cũng chính là không muốn nhận lời viết bài cho tạp chí nào nữa. Điều đó có nghĩa là cậu đã từ chối lời mời của tớ rồi còn gì.”

Lúc này, Tiểu Lạc mới sực nhớ ra đúng là có chuyện đó. Hóa ra cô đã không quý trọng cơ hội kiếm tiền mà đề tuột mất cơ hội quý giá “gắn hoa thi được thơm lây”. Ôi chao, tớ thật tiếc vì lúc đầu đã nói như vậy đấy Đặng Giai à!

“Vậy sau này tớ sẽ viết nhiều bài giúp cậu nhé. Bài viết về tình yêu đó khi nào cậu cần?”

“Tốt nhất là sáng sớm mai cậu đưa cho tớ, còn muộn nhất là đến hai giờ chiều mai.”

“Gần đây tớ chỉ toàn viết bài về giới giải trí và các ngôi sao thôi, cũng lâu rồi không viết về tình yêu, cậu cần gấp như vậy tớ e rằng viết sẽ hơi miễn cưỡng. Mà sao lại cần gấp như thế? Châm chước cho tớ hai ngày được không?”

“Không được đâu, vì lần này cũng hơi đặc biệt. Vốn dĩ chỗ tớ cũng đã có bài viết của một cao thủ được duyệt qua ba lần rồi. Nhưng do cao thủ đó vừa viết bài ra đã gửi đi khắp các báo, bài viết của cô ấy đã được đăng lên tạp chí khác từ tháng trước rồi, vì thế bên tớ phải hủy bỏ. Nhưng bây giờ tớ lại không có bài viết nào thay thế nên chỉ có thể nhờ cậu giúp đỡ thôi. Trước đây, hỏi còn đi học cậu viết nhanh thế cơ mà! Tớ còn nhớ cậu từng đạt kỷ lục một ngày viết hai bài dài bốn nghìn chữ đấy thôi.”

“Trời đất, anh hùng ai lại cứ nhắc mãi thời oanh liệt ấy. Đã lâu rồi tớ không viết, sợ viết không quen tay nữa. Để tớ thử cố hết sức xem có được không nhé.”

“Không thử mà phải làm thật luôn. Nếu không tớ sẽ bị thất nghiệp ngay đấy. Cao thủ viết bài của bọn tớ không phải lần đầu tiên có tình trạng vừa soạn ra đã gửi đi các báo như thế. Trước đây, tớ không phát hiện ra nhưng bây giờ bị Chủ biên mới đến để ý tới rồi. Người mới lên nhậm chức lúc nào mà chẳng muốn thị uy để thể hiện bản thân mình, ai mà biết được liệu cô ta có bôi tung ra để tìm hiểu cho rõ ngọn ngành không nữa?” Đặng Giai vừa chat vừa gửi một biểu tượng mếu máo bi thương trông rất buồn cười.

“Được rồi, được rồi, tớ đồng ý với cậu. Tối nay về tớ sẽ viết.” Vì sự nghiệp của bạn và vì sự nghiệp mua nhà cưới của mình, Tiểu Lạc đã hạ quyết tâm, cho dù có làm việc ngoài khả năng của mình thì cũng phải làm cho bằng được.

***

Để tìm cảm hứng viết bài về chủ đề tình yêu, vừa đi làm về, Tiểu Lạc liền lục tung giá sách và hòm tủ lên để tìm tạp chí. Nhưng cô thấy rất nhiều tình tiết trong những câu chuyện tình yêu này đều đi theo mô típ quen thuộc, ngôn từ lại quá đơn giản khiến cô cảm thấy rất vô vị.

Cuối cùng, cô liền quyết định thu dọn đồng tạp chí lại, mở máy tính lên, chép miệng rồi làm theo ý mình.

Viết cái gì đây? Viết cái gì đây? Tiểu Lạc vắt óc cũng không thể nghĩ ra ý tưởng nào cả.

Đúng lúc đó điện thoại của cô đổ chuông, là tin nhắn của Thẩm Lộ Dao gửi đến: “Tiểu Lạc, anh ấy đã tỏ tình với mình rồi. Anh ấy muốn mình làm bạn gái anh ấy, mình có nên nhận lời không?”

Được anh chàng tuyệt vời như thế tỏ tình còn do dự cái gì chứ? Tiểu Lạc “ngiên răng nghiêng lợi” nhắn tin trả lời: “Tiến độ nhanh hay chậm cậu tự quyết định, thắng lợi thuộc về cậu rồi!”

“Tuần chil” Thẩm Lộ Dao nhắn lại.

Từ tin nhắn của Lộ Dao, trong đầu Tiểu Lạc bỗng nảy ra ý tưởng rất hay cho một câu chuyện tình yêu. Cô quyết định sẽ viết bài theo câu chuyện “lên giường chóng vánh và tình yêu sét đánh” của Lộ Dao và Vương Vũ Thành.

“Thật xin lỗi cô bạn của tôi, cuối cùng mình cũng đành phải “bán bạn cầu vinh”. Mình phải đem bán câu chuyện tình yêu của cậu lấy tiền thôi.” Tiểu Lạc

thầm nhủ trong lòng và bắt đầu gõ lách cách trên bàn phím

***

“Tiểu Lạc, một mình làm đầu bếp rất buồn chán, mau lại đây giúp anh rửa rau đi!” Trình Hạo gọi vọng từ trong bếp ra.

“Nữ thần Muses[1] đến nhà rồi, em đang viết như có thần mách bảo ấy. Em phải viết một bài văn bốn nghìn chữ để kiếm tiền. Ba trăm tệ một nghìn chữ, khi em viết xong sẽ được lĩnh một nghìn hai trăm tệ, gần bằng nửa tháng lương của em đấy.” Tiểu Lạc nói mà không ngẩng đầu lên, tay lướt nhanh như múa trên bàn phím. Chữ hiện lên màn hình máy tính càng nhiều bao nhiêu, cô càng hài lòng bấy nhiêu. Cô cảm thấy từng con chữ trên máy tính như biến thành một tờ tiền Nhân dân tệ đáng yêu.

[1] Nữ thần nghệ thuật. Theo thần thoại Hy Lạp, chín cô con gái của thần Zeus được gọi là chín nàng thơ, chín nữ thần nghệ thuật. Từ đó xuất hiện cụm từ Nine Muses để chỉ chín vị nữ thần này.

“Được, được, đại văn hào của anh, em cứ viết tiếp đi! Hôm nay anh đã chuẩn bị cho em món canh cá nấu củ cải mà em thích nhất đây, chắc chắn món này sẽ giúp em viết văn tốt hơn. Lát nữa, em nhớ ra ăn cơm là được rồi.” Bây giờ tích tiền mua nhà là mục tiêu lớn nhất của Trình Hạo và Tiểu Lạc nên anh sẽ không cản trở con đường phát tài của cô. Nếu cản trở con đường phát tài của cô chính là anh đã cắt đứt con đường sau này của mình.

“Em vẫn có thời gian để ăn mà, anh cứ yên tâm!” Tiểu Lạc vẫn tiếp tục càn mẫn gõ bàn phím.

“Tiểu Lạc, hôm nay em thù hận gì với cái bàn phím mà gõ mạnh thế?” Trình Hạo đứng trong bếp nhưng vẫn nghe rõ mồn một tiếng gõ bàn phím của cô.

“Anh không thấy âm thanh này nghe rất vui tai sao? Giống như tiền đang đến đây, anh có thấy thế không?” Tiểu Lạc tỏ vẻ vô cùng hài lòng.

“...” Thôi rồi, Tiểu Lạc đúng là đang mò mẫm vì tiền mất rồi, ngay cả gõ bàn phím cô cũng liên tưởng đến tiền.

***

Nhưng tốc độ kiếm tiền của cô cũng không thể nhanh bằng tốc độ tăng giá nhà. Mới hôm nào cô vẫn đang tính sắp kiếm đủ khoản tiền đặt cọc để mua nhà rồi, thế mà bây giờ giá nhà cứ tăng lên vùn vụt khiến cho Tiểu Lạc và Trình Hạo vô cùng sốt ruột.

Để có thể tích được nhiều tiền hơn, Tiểu Lạc đành phải làm thêm bằng nghề cũ. Trong thời gian rảnh rỗi, cô tranh thủ viết bài cho những tạp chí lớn khác. Trình Hạo cũng tìm kiếm thêm nhiều việc để làm hơn. Nhưng giá nhà và giá cả mọi thứ đều tăng lên, lãi suất gửi tiền quỹ chung tại ngân hàng lại ít ỏi và với tình hình lạm phát như thế này, đồng tiền sẽ càng ngày càng mất giá. Trình Hạo nghĩ đi nghĩ lại rồi bàn bạc với Tiểu Lạc xem có nên rút một khoản tiền gửi ở ngân hàng ra để mua cổ phiếu hay không, anh muốn làm cho tiền sinh sôi nảy nở, giống như hòn tuyết càng lăn sẽ càng lớn.

Trước nay, Tiểu Lạc vẫn cho rằng việc mua cổ phiếu không thực tế lắm lại còn rất nguy hiểm, chỉ có gửi tiền định kỳ là an toàn nhất. Trình Hạo nói cô suy nghĩ lạc hậu quá, bây giờ là cơ hội rất tốt, chơi cổ phiếu chỉ có lãi mà không có lỗ, sau đó anh đưa ra những ví dụ thực tế rồi giảng giải cho cô hiểu. Vì muốn nâng cao kiến thức về đầu tư quản lý tài sản cho cô, Trình Hạo còn lôi cả sách dạy cách quản lý cho cô xem. Trong sách có đoạn viết: “Bạn muốn tích tiền ư? Có hai cách cho bạn. Cách thứ nhất, kiếm thật nhiều tiền, sau đó cố gắng tích góp tiếp. Cách thứ hai là tìm cách để tiền sinh sôi nảy nở.”

“Chúng ta sẽ chia nhau ra làm: em theo cách thứ nhất, tức là viết thật nhiều bài kiếm nhiều tiền, sau đó gửi vào ngân hàng tích lũy dần. Còn anh sẽ làm theo cách thứ hai, mang tiền mà em vất vả kiếm được đem đầu tư, làm cho chỗ tiền đó ngày càng đẻ ra nhiều tiền hơn.” Trình Hạo phân tích.

“Há? Anh dựa vào đâu mà bắt em phải một mình làm theo cách thứ nhất chứ? Anh cũng có thể làm theo cách thứ nhất như em mà.” Đối với Tiểu Lạc thì tích tiền theo cách thứ hai có vẻ không an toàn, chỉ có cách thứ nhất là thực tế hơn cả. Ai nói con trai làm việc giống con gái thì không được chứ? Xưa nay, Trình Hạo đều muốn lười biếng mà.

“Tất nhiên anh cũng sẽ tích tiền theo cách thứ nhất, chỉ có điều anh sẽ tập trung vào cách thứ hai nhiều hơn. Em hãy tập trung hết sức vào cách thứ nhất bởi vì em giới giang nên chỉ cần chịu khó làm vất vả một chút là được. Anh thì không may mắn nên không gặp được nữ thần Muses. Bây giờ em được nữ thần may mắn đó phù trợ rồi nên đương nhiên phải nắm lấy cơ hội mà kiếm thật nhiều tiền. Em viết một chữ đã được ba hào rồi, viết nhiều một chút không phải cũng được đó sao?”

Tiểu Lạc nghĩ, hóa ra anh ấy cho mình là cái máy in tiền à? Có phải bài nào cũng được duyệt và có phải tạp chí nào cũng trả phí ba trăm tệ một nghìn chữ cho mỗi bài đâu cơ chứ.

“Em viết bài, còn anh sẽ làm mọi việc trong nhà. Anh biết là làm theo cách thứ nhất mất rất nhiều thời gian và đòi hỏi phải lao động trí óc. Do đó, việc nhà em không phải bận tâm, mọi việc lao động chân tay cứ để đó cho anh.” Kể từ giây phút đó, Trình Hạo đồng thời cũng không nói câu: “Làm việc nhà là tập thể dục, nếu em muốn giảm béo thì phải chăm làm việc nhà.”

Câu này nghe mới mẻ hoặc làm sao, mặc dù hàng ngày Tiểu Lạc không phải nấu nướng, rửa bát nhưng mà những việc lật vớt như giặt giũ, lau nhà, lau dọn bàn ghế đều do cô làm. Bây giờ đối với Tiểu Lạc, thời gian là vàng bạc, cô không muốn lãng phí thời gian để làm những việc lật vớt trong nhà nữa.

Cuối cùng, sau khi cô can dự vào thì Trình Hạo đành phải làm một phương án quản lý tài sản tương đối bảo thủ, đó là “xử lý” tám mươi nghìn tệ tiền tiết kiệm được như sau: Lấy năm mươi nghìn tệ để đầu tư vào cổ phiếu, hai mươi nghìn tệ dùng để mua bảo hiểm, còn lại mười nghìn tệ làm vốn lưu động. Ngoài ra họ sẽ mở thêm một tài khoản “gửi nhỏ lẻ, rút cả cục”, mỗi tháng sẽ gửi định kỳ vào tài khoản đó hai nghìn năm trăm tệ. Trong đó, Trình Hạo sẽ gửi một nghìn năm trăm tệ, còn Tiểu Lạc gửi một nghìn tệ. Số tiền này không cần biết có thể sinh lãi được bao nhiêu, chủ yếu tài khoản này chỉ là để cất

tiền mà thôi. Trong cuộc sống mọi thứ đều cần phải tiết kiệm, kiếm được bao nhiêu phải gửi ngay vào ngân hàng. Mục đích là sau một năm, toàn bộ số tiền tích góp được phải đạt một trăm sáu mươi nghìn tệ, lúc đó sẽ là thời điểm rút ra để mua nhà. Như thế, khoản tiền đặt cọc mua nhà sẽ không còn xa vời nữa vì bạn bè đều hứa sẽ giúp họ một tay.

Tiểu Lạc xem qua phương án này xong liền mơ màng tưởng tượng ra ngay viễn cảnh có được ngôi nhà riêng đến nỗi khi Trình Hạo muốn hỏi xem cô có ý kiến gì với phương án này không, anh phải gọi cô hai tiếng mới lôi cô trở về hiện thực được.

Tiểu Lạc nói: “Vậy cứ làm theo kế hoạch của anh đi. Nhưng em phải nhấn mạnh với anh điều này, số tiền vốn năm mươi nghìn tệ đầu tư vào cổ phiếu anh phải cẩn thận đừng để lỗ vốn đấy.”

“Bà xã, em yên tâm, anh còn đang hy vọng năm mươi nghìn tệ tiền vốn này sẽ sớm thực hiện được giấc mơ mua nhà của chúng ta đấy. Anh tuyệt đối sẽ không để lỗ vốn đâu.” Trình Hạo lên nhìn Tiểu Lạc, thấy cô có vẻ đồng ý liền vỗ ngực bảo đảm.

Sau khi kết hôn, Tiểu Lạc vốn định làm “Bộ trưởng” Bộ Quản lý tài sản gia đình, bây giờ vì thiếu kiến thức về quản lý tài sản nên vẫn chưa lên chức đã bị pass rồi. Thật là đáng buồn, thời buổi này không cập nhật kiến thức thường xuyên sẽ bị đào thải ngay! Mạnh thắng yếu thua không chỉ là quy luật của giới tự nhiên mà còn là quy định cơ bản trong gia đình để tìm ra người có khả năng làm chủ.

Tiểu Lạc đặt tiêu đề cho câu chuyện tình yêu của Thẩm Lộ Dao và Lương Vũ Thành là: Tình yêu nóng bỏng. Đặng Giai đọc xong bài viết của Tiểu Lạc thì tăng bốc ngay bằng mấy tính từ có liên quan đến “tốt”: “Viết tốt quá! Tốt quá rồi! Tốt thật!” Nhưng Tiểu Lạc không hài lòng cho lắm với tiêu đề, cô nói với Đặng Giai: “Tiêu đề nghe giật tít nhưng không lãng mạn ngọt ngào lắm.” Cuối cùng, tiêu đề được Đặng Giai đổi thành Tình yêu như đường mật và nhanh chóng được đăng trên tạp chí của tháng.

Tiểu Lạc cảm thấy tiêu đề của Đặng Giai không phù hợp với nội dung tư tưởng của tác phẩm, thà đặt tên là Tình yêu như tia chớp còn chính xác hơn. Thẩm Lộ Dao và Lương Vũ Thành chớp cái là quen nhau, chớp cái là lên giường, chớp cái lại yêu nhau, không phải là tình yêu như tia chớp sao?

Ngoài những công việc thường ngày, Tiểu Lạc giờ đây còn trở thành quân sư tình yêu của Thẩm Lộ Dao. Bất cứ khi nào Lộ Dao cũng có thể hỏi ý kiến của Tiểu Lạc mà Tiểu Lạc cũng được lợi. Thứ nhất, cô có thể giúp xúc tiến tình yêu của họ trở thành một mối nhân duyên đẹp, cũng coi như là làm người tốt việc tốt. Thứ hai, cô sẽ dùng những chi tiết khi Lộ Dao với Lương Vũ Thành sống với nhau để viết thành một cuốn tiểu thuyết đi rao bán, coi như tăng thêm thu nhập cho gia đình để chuẩn bị mua nhà. Việc lợi cả đôi đường như thế này tội gì mà không làm chứ?

***

Sau khi Thẩm Lộ Dao nhận lời yêu Lương Vũ Thành thì trên cổ cô có thêm một chiếc vòng lỏng lẻo, rất tinh tế và lộng lẫy, khiến cho bao ánh mắt đều đổ dồn vào đó. Mặt trước của dây chuyền còn được gắn kim cương, chứng tỏ người tặng phải là một tay hào phóng, vùng tiền không tiếc.

Thật là lãng mạn! Có tiền thì mới có thể lãng mạn được. Tiểu Lạc nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ Lộ Dao thì ngưỡng mộ thêm thường đến mức suýt chảy nước miếng.

“Này, bao nhiêu lãng mạn yêu thương đều tập trung hết vào cậu rồi. Mình thật sự rất muốn biết mặt “bạch mã hoàng tử” của cậu đấy.” Tiểu Lạc vốn không phải là cô gái dễ dàng bị khuất phục trước đồng tiền nhưng bây giờ vì muốn mua nhà nên cô cũng dần dần cúi đầu trước tiền tài.

“Có cơ hội mình sẽ giới thiệu để hai người làm quen.” Thẩm Lộ Dao tươi cười đáp, có gì hạnh phúc hơn khi một người con gái tìm được người đàn ông yêu thương mình chứ?

“Bây giờ cậu sống một mình hay sống cùng với anh ta rồi?” Tiểu Lạc hỏi.

“Tạm thời mình vẫn sống một mình nhưng có lúc anh ấy đón mình qua bên đó ngủ cùng.” Thẩm Lộ Dao đỏ bừng mặt đáp.

“Mình thấy cậu không chỉ hạnh phúc mà là đang rất hạnh phúc đấy! Hi hi.” Tiểu Lạc cười có chút lạ thường.

“Lâm Tiểu Lạc, cậu thật tình quái!”

“Tình quái là đặc trưng nghề nghiệp cần phải có của mình, cảm ơn cậu quá khen!” Tiểu Lạc tự hào nói không hề ngại ngùng.

“Cậu cứ tình quái cũng được nhưng mà đừng có đem chuyện của mình và Vũ Thành viết thành truyện rồi đăng trên tạp chí của cậu đấy.” Mặc dù anh đã tỏ tình với cô, thậm chí còn tặng thêm món quà không nhỏ nhưng cô vẫn cảm thấy yêu một anh chàng quá xuất sắc và đẹp trai như Lương Vũ Thành hơi thiếu cảm giác an toàn. Cũng có thể do cô vừa bị thất tình nên vẫn còn chút hoài nghi về sự bền vững của tình yêu. Nói chung, cô không mong muốn có những chuyện nhỏ nhặt xảy ra trước khi kết hôn làm ảnh hưởng đến tình cảm của cô và anh. Đến tận bây giờ tình yêu của họ vẫn được giữ kín như bưng như thể họ là đôi tình nhân dưới lòng đất vậy. Cô không nói với bạn bè trong giới giải trí, cũng chẳng thông báo với Trợ lý của công ty.

“Đương nhiên rồi, mình tuyệt đối không bán đứng bạn bè đâu. Tuy nhiên, để chuẩn bị một món quà đặc biệt cho cậu, mình đã viết một bài dựa vào câu chuyện tình yêu của hai người.” Vừa nói Tiểu Lạc vừa đưa cho Thẩm Lộ Dao xem cuốn tập san định kỳ trong đó có bài Tình yêu như đường mật.

“Hà?” Lộ Dao ngạc nhiên suýt chút nữa không thốt nên lời. Tiểu Lạc thay đổi cũng nhanh thật, vừa mới nói “tuyệt đối sẽ không bán đứng bạn bè” xong lại nói đã viết câu chuyện của họ rồi, thế này là thế nào?

Thẩm Lộ Dao nhận cuốn tạp chí, mở trang báo Tình yêu như đường mật nhìn qua một lượt rồi hỏi: “Tiểu Lạc, có đúng là cậu viết không? Cậu viết chuyện bọn mình thật lãng mạn, lại rất ngọt ngào nữa, đọc lên thấy tràn đầy hạnh phúc.”

Giờ đến lượt Tiểu Lạc đỏ mặt. Đặng Giai là biên tập mà cũng chỉ dùng ba từ “tốt” để hình dung bài viết của Tiểu Lạc, còn nguyên mẫu ngoài đời của tác phẩm lại dùng những từ ngữ rất cảm động như “lãng mạn”, “ngọt ngào”, “hạnh phúc” để hình dung tác phẩm của cô. Tiểu Lạc thấy rất kinh ngạc vì mọi người lại yêu thích tác phẩm của mình đến như vậy. Xem ra ngày mà cô Đông Sơn quật khởi không còn xa nữa.

Hai nhân vật chính trong truyện đã được thay tên đổi họ, một số tình tiết cũng được thay đổi để mang tính nghệ thuật hơn và đặc biệt nhân vật nữ chính cũng không phải là một ngôi sao nhỏ mà đã đổi thành một trí thức nơi đô thị nên cũng chẳng có ai đoán ra được nhân vật nữ chính lại là Thẩm Lộ Dao. Vì thế, Lộ Dao rất khâm phục sự tinh tế và khéo léo của Tiểu Lạc.

“Món quà này mình rất thích. Trước đây, mình đã đọc rất nhiều tiểu thuyết và chẳng bao giờ nghĩ chuyện của mình cũng có thể viết thành tiểu thuyết như thế này. Tiểu Lạc, cậu có thể xem xét theo đuổi sự nghiệp này để trở thành một nhà văn được đấy. Văn của cậu rất tự nhiên, giản dị, lại không mất đi sự hồi hộp và âm áp.” Bài viết này đã để lại trong lòng Thẩm Lộ Dao nhiều cảm xúc nên cô cứ ôm cuốn tạp chí mãi.

Nhà văn? Cái nghề này đối với Tiểu Lạc thật vô cùng cao quý. Sau khi được đăng một bài hồi còn học cấp ba thì cô cũng hy vọng mình có thể trở thành một nhà văn. Nhưng lúc đó bố mẹ cô chỉ tôn sùng câu nói: “Học giỏi Toán – Lý – Hóa, đi khắp thiên hạ cũng không sợ gì.” Bố mẹ cô cho rằng, những người theo nghiệp văn sẽ không có tương lai, không những bị người ta coi thường mà còn nghèo rớt mồng tơi nên lý tưởng cao đẹp của Tiểu Lạc nhanh chóng bị bóp chết ngay từ trong trứng nước. Lên đại học, mặc dù Tiểu Lạc cũng được đăng nhiều bài viết nhưng cô chỉ coi đó là những thứ mà cô yêu thích và được viết trong những lúc rảnh rỗi, chứ không có ý định coi viết lách là cái nghiệp của mình. Nhưng khi Thẩm Lộ Dao nhắc đến chuyện này thì lý tưởng trở thành nhà văn của cô lại bắt đầu rục rịch.

“Sao mà cậu nói giống nhà phê bình thế! Mình thấy với trình độ này của cậu thì có thể mở một chuyên mục Ngôi sao trên tạp chí của mình rồi. Dù là ngôi sao thì cũng chẳng có mấy người có tài ăn nói đâu.” Tiểu Lạc nói.

“Ha ha, bọn mình đừng có đứng đây mà khen ngợi nhau nữa. Mình khẳng định là mình sẽ không trở thành nhà văn đâu, chém gió mấy câu thì còn được chứ bảo mình viết thì làm sao bằng cậu. Hôn nữa...” Thẩm Lộ Dao ngừng lại một chút. “... Nếu mình và anh ấy có thể “tu thành chính quả” đi đến hôn nhân thì có khả năng sau khi kết hôn mình sẽ nghỉ làm để chuyên tâm chăm chồng chăm con.”

“Không phải chứ? Cậu “có” rồi à?” Tiểu Lạc mở tròn mắt kinh ngạc.

“Vẫn chưa có. Nhưng Lương Vũ Thành muốn sau khi về sống cùng anh ấy thì mình sẽ là người phụ nữ của gia đình.” Thẩm Lộ Dao có vẻ ngậm ngùi.

“Được làm người phụ nữ của gia đình là điều hạnh phúc biết bao! Không phải làm việc, lại được ở trong nhà cao cửa rộng, trong nhà ít nhất cũng có vài ôsin giúp việc, việc nhà cũng không phải làm nữa. Ban ngày thì nằm ở nhà tắm nắng, buổi tối thì đợi chồng đi làm về rồi cùng nhau ăn cơm tối. Nghĩ như vậy thôi đã thấy hạnh phúc lắm rồi.” Tiểu Lạc ngây người ra mơ mộng. Làm người phụ nữ của gia đình là lý tưởng của Tiểu Lạc, nói chính xác một chút thì làm nhà văn mới là lý tưởng cuối cùng của cô. Hàng ngày cô sẽ không cần phải tất bật đi làm, chỉ cần ngồi ở nhà, muốn viết thì viết, không muốn viết thì xem sách hoặc đi ngủ.

“Nhưng mà sống trong gia đình của Vũ Thành sẽ có cảm giác rất áp lực. Người ta thường nói bước vào gia đình quyền quý như rơi vào đại dương sâu thẳm.” Tiểu Lạc cảm thấy dường như Lộ Dao không biết cô có thể đảm nhiệm được vai trò mới, làm người “phụ nữ của gia đình” này không.

“Cũng không chắc đâu. Không phải cậu đã biết rất nhiều ngôi sao được gả về gia đình quyền thế sao. Như thế họ sẽ không phải lo lắng gì về sau nữa. Thoải mái đi cho bạn yêu quý ơi! Mình muốn được gả cho gia đình quyền quý mà không có cơ hội đây này.”

***

Sở dĩ Thẩm Lộ Dao lo lắng như vậy là vì cô vẫn chưa hoàn toàn thích nghi với việc có một anh chàng như từ trên trời rơi xuống và thật bất ngờ khi anh đã cho cô một lời cầu hôn chân thật.

Hôm đó, Lương Vũ Thành hẹn Thẩm Lộ Dao đi ăn tối. Lần này, anh không hẹn cô tại quán ăn đặc sắc hay nhà hàng cao cấp nào mà là gặp tại nhà riêng. Nghiêm túc mà nói thì anh không được coi là người đàn ông “3D” theo đúng định nghĩa của Tiểu Lạc, bởi vì anh không phải là người tỉ mỉ trong nghệ thuật nấu nướng. Thịnh thoảng Lộ Dao ở lại nhà của Vũ Thành, anh cũng chuẩn bị bữa sáng cho cô. Nhưng dùng lò vi sóng để hâm nóng sữa thì không thể coi là đầu bếp giỏi được.

Khi Lương Vũ Thành hẹn cô đến nhà dùng bữa tối, lúc đầu cô hy vọng sẽ được thưởng thức món ăn lạ với tay nghề nấu nướng của anh nhưng sau khi đến rồi cô mới phát hiện trong bếp vẫn lạnh tanh như thường.

“Xung quanh đây có chỗ nào bán đồ ăn không? Em đi mua ít đồ về nấu nhé.” Lộ Dao nghĩ, chắc anh hẹn cô đến để thử tài nấu nướng của cô cho nên đã chủ động đề nghị.

“Em ngồi đây là được rồi.” Lương Vũ Thành mỉm cười rồi dắt Lộ Dao ra phòng khách ngồi xuống ghế nói: “Nếu em muốn thể hiện tay nghề nấu nướng thì sau này sẽ có rất nhiều cơ hội đấy.” Nhưng lúc đó cô lại không nghĩ nhiều về câu nói của anh.

Lương Vũ Thành ngồi bên cạnh cô, ấn nút điều khiển từ xa, trên màn hình tivi liền hiện ra rất nhiều tình huống tỏ tình. Có người đứng giữa biển mà hét lên “xxx anh yêu em” để mọi người đều được chứng kiến niềm hạnh phúc của họ. Có người thì đứng trong nhà ăn kiểu Tây được trang trí lộng lẫy, tay ôm bó hoa tươi và quỳ xuống tỏ tình. Có người treo tấm băng rôn với dòng chữ “Anh yêu em, hãy làm bạn gái của anh nhé!” trên tháp Eiffel. Có người lại thả quả bóng bay màu hồng có viết dòng chữ “Anh muốn em làm người yêu của anh”. Cũng có người chuẩn bị 9999 đóa hồng...

“Em thích kiểu tỏ tình nào?” Lương Vũ Thành bắt ngờ hỏi Lộ Dao.

“Ặc...” Cô đang uống nước và nuốt nửa thì bị sặc.

Chẳng lẽ anh ấy đang định tỏ tình với cô sao? Anh ấy muốn xác lập mối quan hệ yêu đương này à? Ban đầu cô cứ nghĩ Vũ Thành đang mở phim cho cô xem, rồi nghĩ đây chỉ là bộ phim nào đó, thế nên cứ mãi suy nghĩ tại sao anh lại mở đầu bằng một loạt những màn tỏ tình độc đáo như vậy?

“Uống từ từ thôi, không ai cướp của em đâu.” Vũ Thành vỗ nhẹ vào lưng cô âu yếm nói.

Chẳng phải là do anh hỏi em bất ngờ nên em mới bị sặc sao? Thẩm Lộ Dao nghĩ bụng.

Cô đợi sau khi bình tĩnh lại mới nói: “Những kiểu này em đều không thích.”

“Hả?” Vũ Thành không nghĩ cô rằng cô lại trả lời như vậy, “Thế em thích tỏ tình kiểu nào?”

“Kiểu của riêng anh.” Cô trả lời.

Đúng lúc đó chuông cửa reo, Vũ Thành liền đứng dậy mở cửa.

“Tổng giám đốc Lương, bữa tối của sếp đây ạ.” Cô thư kí Vương Lợi của Vũ Thành mang đến một túi đồ to, bên trong là thức ăn đã được gói kĩ.

“Làm phiền thư kí Vương rồi.” Vũ Thành cầm lấy túi đồ.

“Sếp khách sáo quá! Em đi trước đây ạ. Chúc sếp có bữa tối ngon miệng nhé!”

“Được, đi đường cẩn thận!”

Tiếng bước chân của Vương Lợi xa dần cũng là lúc cánh cửa nhà khép lại. Phía sau cánh cửa ấy nhanh chóng trở lại là thế giới riêng của hai người.

Vũ Thành xách túi đồ ăn vào phòng bếp, trút thức ăn ra từng đĩa.

“Có cần em giúp không?” Lộ Dao cũng bước vào phòng bếp.

“Cũng được.” Vì có rất nhiều món nên Vũ Thành cứ phải luôn chân luôn tay.

Thẩm Lộ Dao phát hiện ra những món ăn này đều là những món mà bình thường cô rất thích, đó là những món đặc trưng của rất nhiều nhà hàng.

Trời đất, bao nhiêu là món ngon đều ở đây hết thế này, chắc chắn phải chuẩn bị mất rất nhiều công sức! Cô chợt xúc động trước sự chu đáo của anh. Thì ra, mỗi lần ngồi ăn cơm, anh đều để ý và nhớ kỹ những món ăn mà cô thích.

Một lát sau, trên bàn ăn ở ngoài phòng khách đã được bày kín những món ngon.

Lộ Dao nhìn một bàn toàn những món mà mình yêu thích liền cảm động nói: “Cảm ơn anh!”

“Em định cảm ơn anh thế nào đây?” Lương Vũ Thành ngồi đối diện với cô hỏi lại. Nhờ ánh đèn trên bàn ăn hắt ra, cô có thể nhìn rõ nét mặt nghiêm nghị nhưng vẫn mỉm cười hiền lành của anh.

Thẩm Lộ Dao nâng ly rượu vang trước mặt lên rồi nói: “Em mời anh một ly.”

Vũ Thành không nói gì, chỉ nhắc ly của mình lên cùng ly với cô rồi cả hai cùng uống cạn ly rượu của mình.

Vũ Thành đặt ly xuống hỏi: “Anh nghe nói em không biết uống rượu?”

“Quan trọng là phải xem uống rượu cùng với ai. Còn nếu uống rượu mà gặp tri kỷ thì nghìn chén cũng thấy ít mà?”

“Vậy em coi anh là tri kỷ của em sao?”

“...” Lộ Dao không biết trả lời anh như thế nào, vì thời gian hai người ở bên nhau chưa đủ dài. Mặc dù cả hai đều có cảm tình với nhau, hơn nữa cũng đã có sự gần gũi về thể xác nhưng vẫn chưa đạt đến mức “tri kỷ”. Họ bên nhau ngoài việc thể hiện tình yêu ra thì chẳng ai thể hiện nhiều về con người thật của mình. Nhiều lúc chỉ có cô nói, còn anh chỉ im lặng lắng nghe. Cô cũng kể sơ qua về mối tình trước đó của mình. Cô cũng từng nói với anh rằng, nếu yêu một lần nữa thì cô hy vọng người ấy sẽ cùng cô đi hết quãng đời còn lại.

Nhưng lúc đó Lương Vũ Thành không thể hiện bất cứ thái độ nào. Anh chỉ mỉm cười lắng nghe và từ trước đến giờ, anh cũng chưa bao giờ kể về những mối tình của mình.

“Em không biết chúng ta là bạn... hay là... tình nhân?” Lộ Dao ngập ngừng một lúc suy nghĩ xem nên nói như thế nào.

“Anh muốn em sẽ là người yêu của anh, em nghĩ sao?” Vũ Thành vừa nói vừa lôi ra một chiếc hộp rất đẹp.

Cô bắt đầu thấy tim mình loạn nhịp. Lẽ nào trong chiếc hộp kia đựng món quà tỏ tình? Ban đầu cô nghĩ cho dù anh có định tỏ tình thì cũng phải đợi dùng bữa xong, không ngờ lại nhanh như vậy.

Lương Vũ Thành mở chiếc hộp lấy ra sợi dây chuyền rồi nói: “Lộ Dao, em làm bạn gái của anh nhé!”

Thắm Lộ Dao cảm thấy từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ nói nhẹ nhàng và ngọt ngào đến thế nhưng cô không vội đồng ý mà hỏi: “Trước khi em trả lời câu hỏi này của anh, em có thể hỏi anh một câu được không?”

“Được.” Lương Vũ Thành không có vẻ gì lo lắng, hình như cũng đã chuẩn bị trước tâm lý rồi.

“Với điều kiện của anh thì xung quanh có không ít những cô gái trẻ đẹp giỏi giang theo đuổi, rốt cuộc là anh thích em ở điểm nào?” Trước nay, Lộ Dao luôn cảm thấy mình không phải là cô gái được ông trời ưu ái nên không tin lắm vào những chuyện tốt đẹp từ trên trời rơi xuống. Nhưng sau khi thất tình và gặp lại người bạn thời tiểu học Tiểu Lạc đến giờ thì bỗng dưng có một bạch mã hoàng tử từ trên trời rơi xuống ngay bên cạnh cô.

“Không hề nguy trang, cũng không giả dối, rất đỗi tự nhiên. Đương nhiên còn có vẻ đẹp khiến người ta rung động, có ngoại hình tương đối gọi cảm và đôi mắt ưu tư.” Vũ Thành nói rất trôi chảy.

Hai từ “gọi cảm” và “ưu tư” hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, bây giờ lại được anh dùng để nhận xét về cô. Thắm Lộ Dao tự thấy mình không hề có những đặc điểm anh vừa nói. Xem ra hoàn cảnh này thật đúng với câu: “Cái đẹp nằm trong đôi mắt kẻ si tình.”

Thực ra, Lộ Dao rất muốn nhận lời yêu nhưng cô là con gái, cho dù đối phương là một chàng trai tài giỏi chẳng nữa, cô vẫn phải tỏ ra đôi chút ngại ngùng. Cho nên, cô cố tình trầm tư như thể đang suy nghĩ.

Đúng lúc đó, điện thoại của Vũ Thành đổ chuông, anh cầm máy lên nhìn qua rồi bước về phía cửa sổ nghe máy.

Thắm Lộ Dao nhân lúc đó nhấn tin cho Tiểu Lạc, hỏi cô ấy xem Lương Vũ Thành đã tỏ tình rồi thì phải trả lời như thế nào? Tiểu Lạc nhấn lại ngay cho Lộ Dao, bảo cô ấy nhanh chóng nhận lời. Câu trả lời của Tiểu Lạc cũng trùng với suy nghĩ của Lộ Dao.

Vũ Thành nghe điện thoại xong liền quay lại bàn ăn, nói với vẻ xin lỗi: “Tối nay là thời gian dành riêng cho chúng ta, lẽ ra anh không nên nghe máy nhưng vì việc công nên anh đành phải nghe.”

“Không sao đâu.” Nghe Vũ Thành nói “thời gian dành riêng cho chúng ta”, Lộ Dao cảm thấy vô cùng xúc động.

“Thức ăn sắp nguội rồi, chúng ta mau ăn thôi.” Vũ Thành cắt dây chuyền đi rồi cầm đĩa lên.

“Được.” Lộ Dao nhoen miệng cười gượng gạo. Liệu có phải anh ấy nhận được cú điện thoại đó mà không muốn tỏ tình nữa không? Nếu không tại sao lại chuyển sang ăn cơm luôn thế? Anh ấy cắt dây chuyền đi rồi chắc là vì không muốn được ở bên cô nữa. Haizz, vừa này còn giả vờ ngại ngùng gì chứ... Miếng ngon đến miệng rồi còn dễ nuốt mất.

***

Ăn xong, Vũ Thành lấy chìa khóa xe, chuẩn bị đưa Lộ Dao về nhà. Điều này khiến cô cảm thấy rất hụt hẫng. Trước đây, nếu muốn như thế này, anh sẽ chủ động bảo cô ở lại nhưng hôm nay anh lại quyết định đưa cô về nên cô thấy tiếc vì đã không giả vờ say rượu rồi nằm gục luôn ra đấy.

Cô nghĩ, liệu có phải mình đã có hành động gì khiến anh cảm thấy không vừa lòng nên anh mới trở nên như vậy?

Hai người vừa bước ra cửa, Vũ Thành đang định khóa cửa lại thì cô đã lấy hết can đảm rồi nói: “Câu hỏi của anh, em có câu trả lời rồi.” Nếu không vút bỏ sự ngại ngùng đi thì làm sao mà “câu” được chàng hoàng tử chứ! Lộ Dao đánh đánh liều một phen.

“Hử?” Vũ Thành mỉm cười tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng lại vờ như không biết.

“Em đồng ý.” Lộ Dao nói nhỏ nhẹ.

“Em nói sao? Anh nghe không rõ.” Vũ Thành đang chuẩn bị khóa cửa liền dừng tay lại.

“Em nói là em đồng ý làm bạn gái của anh.” Lộ Dao nhắc lại to hơn.

“Em lúc nào cũng phải bị ‘dồn ép’ một chút mới chịu nói thật.” Nói xong, Vũ Thành bế cô vào nhà, dùng chân đá cánh cửa đóng lại rồi đi thẳng vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

“Anh thật là đáng ghét!” Cô nhìn thấy anh đã bắt đầu tháo cà vạt, cởi quần áo.

“Lời con gái nói đều phải hiểu theo ý ngược lại, em nói ghét anh nhưng thực ra là yêu anh đúng không?” Vũ Thành nói.

“Anh vừa nói đưa em về nhà, tại sao lại ôm em vào trong thế này?” Trước khi Vũ Thành kịp đặt môi hôn, Lộ Dao liền hỏi.

“Đây chính là cách anh tỏ tình mà.” Vũ Thành nói xong liền tự tay mình đeo dây chuyền lên cổ Lộ Dao, sau đó anh cúi người xuống và đặt nụ hôn nồng nàn lên đôi môi nóng bỏng của cô.

Trong giây phút ấy, Lộ Dao cảm thấy như có đến 9999 bông hồng đang nở rộ trong lòng mình.

Cách tỏ tình của Vũ Thành đúng là rất đặc biệt, đặc biệt như chính con người anh khiến cô không thể nào mà đoán trước được. Cách tỏ tình của anh cũng giống như tình yêu mà anh dành cho cô. Đó là sự kết hợp uyển chuyển của băng và lửa khiến cô vừa cảm nhận được niềm hạnh phúc ngọt ngào, đồng thời cũng cảm nhận được nỗi nhớ nhung da diết.

Sau giây phút yêu đương nồng nhiệt, Vũ Thành ôm lấy tấm thân nhẽ nhại mồ hôi của Lộ Dao bước về phía nhà tắm.

“Đề em tự đi được rồi.” Lộ Dao không quen với cách yêu như thế này của Vũ Thành.

“Hôm nay hãy để anh được phục vụ em.” Thời gian Lương Vũ Thành nói xong câu đó thì họ cũng đã đi đến nhà tắm. Anh đặt cô xuống và bắt đầu mở nước bồn tắm.

Thấm Lộ Dao đứng trước gương, nhìn thấy tấm thân ngọc ngà và đôi má ửng hồng sau phút yêu cuồng nhiệt. Nước ấm trong bồn tắm đã gần đầy khiến hơi nước bốc lên, không khí trong nhà tắm cũng vì thế nóng dần lên. Chẳng mấy chốc, hơi nước đã phủ một lớp sương mỏng trên gương và cả hình ảnh của cô trong gương.

Thấm Lộ Dao nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, nước nóng trong bồn nhanh chóng ngập kín thân thể cô. Cô từ từ nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác được Lương Vũ Thành nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh thích nhìn em như thế này.” Lương Vũ Thành nói.

“Tại sao?” Thấm Lộ Dao mở to mắt.

“Bởi vì, bây giờ em chỉ mặc mỗi một bộ quần áo.”

“...” Thấm Lộ Dao không hiểu ý của anh, rõ ràng bây giờ cô chẳng mặc gì. “Ý anh là em đang mặc kiểu y phục mới à?” Cô vừa cười vừa nói.

“Không phải, mà là nó đấy.” Lương Vũ Thành chỉ vào mặt dây chuyền óng ánh trên cổ cô. “Bên trên có tên của chúng ta được viết bằng chữ phiên âm, đó là chiếc áo của tình yêu.”

Thấm Lộ Dao cầm mặt dây chuyền lên xem, nhìn kỹ mới thấy quả thực bên trong mặt dây chuyền có khắc tên của hai người.

“Chiếc áo tình yêu”, cái tên đầy ý thơ. Thấm Lộ Dao cười nói: “Anh sắp trở thành nhà thơ rồi đấy.”

“Anh hy vọng sau này chỉ có anh được nhìn em thường xuyên. Như vậy, em chỉ thuộc về mình anh thôi.” Nghe xong câu này của Vũ Thành, cô không thể cười được nữa.

“Ý của anh là, sau này em không đi làm nữa sao?” Lần này, Lộ Dao phản ứng nhanh lạ thường.

“Không phải thế, chỉ là anh muốn em sau này không theo con đường nghệ thuật nữa. Em cũng biết giới giải trí trong ít ỏi được nhiều, chứa đựng nhiều quy tắc ngầm. Lần trước, cái tên họ Vu gì đó không phải định chiếm đoạt em sao? Anh không muốn em bị lợi dụng và phải chịu bất cứ thiệt thòi nào.” Thật ra không phải anh không tin tưởng cô mà bố mẹ anh không muốn anh yêu ai theo nghiệp nghệ thuật, nếu là bạn bè hay yêu chơi bời thì còn được, chứ yêu thật lòng hay kết hôn thì hoàn toàn không thể. Cũng như lần đầu tiên nhìn thấy Lộ Dao, anh đã có ý nghĩ muốn bảo vệ cô. Khi tiếp xúc với cô lâu dần, anh phát hiện cô không giống với những người khác trong giới giải trí. Dường như cô không thuộc về nơi đó vì nhiều lúc cô ngây thơ giống như những cô gái còn non dại. Bắt đầu từ lúc ấy, trong anh đã có ý định muốn chiếm cô làm của riêng mình. Nhưng anh cũng không thể không nghĩ đến những điều mà bố mẹ đã nói, nếu muốn thuyết phục bố mẹ thì chỉ còn cách để cô ấy không dính dáng gì đến giới giải trí nữa mà thôi.

Lộ Dao nghĩ, lời của Vũ Thành cũng có lý, hơn nữa vì anh ấy yêu cô nên mới làm như vậy. Cô lại hỏi: “Nếu em không làm việc ấy nữa thì em có thể làm gì? Nếu không tìm được việc khác, anh có nuôi em không?”

“Đương nhiên là vậy rồi. Em có thể suy nghĩ đến việc làm mẹ và sinh cho anh một đàn con.” Lương Vũ Thành giữ vẻ mặt nghiêm túc nói với cô.

“Đáng ghét! Anh coi em là gì vậy? Lại còn một đàn con nữa chứ.” Lộ Dao té nước vào người Vũ Thành.

“Nếu cứ theo quy luật nói ngược của con gái thì vừa nãy em nói “đáng ghét” có nghĩa là “em đồng ý” rồi. Còn nữa, em làm anh ướt hết thế này, có nghĩa là đang muốn mời anh cùng tắm với em đúng không?” Nói xong, Vũ Thành không ngần ngại bước vào bồn tắm.

Khi cảm hứng dạt dào của Vũ Thành trỗi dậy thì Lộ Dao không thể đẩy anh ra được. Đương nhiên, cô cũng hy vọng anh sẽ giữ mãi ngọn lửa tình ấy. Cô thả hương thụ sự mãnh liệt của ngọn lửa đang hùng hực cháy còn hơn là chịu sự lạnh lẽo của tảng băng.

***

“Ha ha, Tiểu Lạc, em lại bị anh tóm được rồi.” Tiểu Lạc vừa bước lên cầu vượt đi bộ thì nghe thấy tiếng của Trình Hạo từ phía sau. Đợi cô quay người lại, Trình Hạo đã nhanh chân bước đến nắm lấy tay cô.

“Áy, không phải anh nói trên QQ là hôm nay phải làm thêm sao?” Tiểu Lạc quay người lại rồi tiếp tục bước về phía trước, dường như cô không hề bị

ảnh hưởng bởi sự hứng khởi của anh.

“Bắt trẻ con” là một trò chơi riêng của hai người. Chẳng hạn, nếu hai người tình cờ gặp nhau tại bến xe, người nào bị người kia “tóm” thì sẽ bị gọi là “trẻ con” và sẽ bị người kia dắt về nhà. Thời gian hai người tan ca không giống nhau, thêm vào đó họ cũng ra khỏi nhà theo hai hướng khác nhau nên rất hiếm khi gặp nhau tại bến xe. Trước đó, bất kể ai bị làm “trẻ con” thì cả hai đều cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Có lần, Trình Hạo đến cầu vượt trước, sau đó nếu anh nhận được tin nhắn biết Tiểu Lạc còn khoảng một, hai bến nữa là tới thì anh sẽ đứng trên cầu vượt đợi cô. Họ gọi đó là “Hi thước tương hội”[2].

[2] Ngu ý: Vợ chồng hoặc tình nhân trùng phùng.

“Có làm thêm giờ một chút, sau đó rất may là sếp của bọn anh cũng qua bên này để đi ăn tiệc, thế là anh đi nhờ xe của sếp về cùng luôn. Vợ yêu à, hôm nay sao trông em buồn thế?” Trình Hạo vừa nói vừa sờ túi xách của Tiểu Lạc.

“Y da, hôm nay thật là đen đủi! Em phải cắn răng cắn lợi mới mua được hộp phấn mắt nhưng lại vứt đầu mắt rồi. Cũng tại “lão yêu bà” Từ Lợi, trước kia mỗi khi biên tập bài viết của một kỳ báo, vừa sửa chữa vừa sắp xếp ít nhất cũng phải mất hai ngày, nhưng lần này bà ta bắt bọn em trong một ngày phải làm xong, như thể hôm nay là ngày cuối cùng bà ta làm việc vậy, làm em bận đến nỗi không còn thời gian để mà uống nước nữa, trên bàn chỉ toàn bản thảo với bản thảo. Đến khi làm xong thì em không tìm thấy hộp phấn mắt đâu nữa.”

“Thế cái đó bao nhiêu tiền?” Xem kia, chỉ mất hộp phấn đã làm cho Tiểu Lạc nhà ta buồn thế này. “Lát nữa anh sẽ mua cho em hộp khác nhé.” Trình Hạo âu yếm xoa đầu cô.

“Em mua mất sáu mươi tệ. Hôm nay cửa hàng khuyến mãi nên mới rẻ như thế, bình thường phải mất ba trăm tệ đấy. Đồng nghiệp của em thấy đại hạ giá nên mua liền một lúc hết sáu trăm tệ tiền mỹ phẩm. Nếu không phải tiết kiệm tiền để mua nhà thì em cũng sẽ mua một đồng về dùng. Anh không biết thôi, rất nhiều mặt hàng giảm tới 90% cơ đấy.” Về mặt Tiểu Lạc hiện rõ nét buồn rầu.

“Con gái, ha ha...” Trình Hạo cười to và nói: “Bệnh chung của con gái chính là nhìn thấy cửa hàng giảm giá là không thể đi tiếp được.”

“Em ‘tần’ cho anh một trận bây giờ.” Tiểu Lạc giả vờ tức giận, đứng yên không thèm đi nữa.

“Áy đừng đừng, quân tử động khẩu không động thủ. Không phải là đã mất hộp phấn mắt sáu mươi tệ rồi sao? Vợ yêu à, chỉ cần em thích thì mua mười hộp phấn mắt như thế cũng không thành vấn đề, hôm nay cô phiếu của anh tăng lên hơn tám trăm tệ đấy, ha ha.” Trình Hạo tranh thủ thông báo với Tiểu Lạc tin vui.

“Thật không? Thế anh đã bán đi chưa?” Nghe nói kiếm được tiền, mặt Tiểu Lạc cứ sáng lên, khuôn mặt rạng rỡ như hoa nở.

“Vẫn chưa, tình hình bây giờ đang tiến triển tốt thế, cô phiếu sẽ còn tăng thêm” Trình Hạo nói rất tự tin và mãn nguyện.

“Em không hiểu lắm về cô phiếu, dù sao anh cũng nên tính toán xem, kiếm được tiền thì nhanh chóng thu về, đừng có để thua lỗ đấy.”

“Em yên tâm, chồng của em ngày nào cũng lên sàn cô phiếu xem, không sai được đâu.” Về mặt ngẩn tẩn của Tiểu Lạc trong mắt anh lúc này trông đáng yêu hơn rất nhiều.

Trình Hạo nhất quyết đòi chúc mừng thắng lợi trong việc chơi cô phiếu nên hai người quyết định xuống quán cơm dưới nhà để ăn tối. Lúc ngồi ăn, anh cứ thao thao bất tuyệt kể câu chuyện thần kỳ về anh chàng đồng nghiệp chơi cô phiếu làm giàu. Điều khiến anh phiền muộn nhất đó là anh chàng quản lý mạng trong công ty, vốn dĩ lương tháng của anh ta ít hơn anh những một nghìn tệ nhưng tham gia thị trường cô phiếu sớm hơn nên bây giờ tài sản của anh ta đã tăng lên gần gấp đôi. Trình Hạo thở dài rồi nghĩ tại sao mình lại thành người xếp sau chứ? Nếu chơi cô phiếu sớm hơn chút nữa thì bây giờ cũng kiếm đủ khoản tiền đặt cọc để mua nhà rồi.

Cuối cùng hai người nhất trí phải làm việc chăm chỉ và tích góp thật nhiều vốn, sau đó thông qua cách quản lý tài sản để tiền sinh sôi nảy nở, nhanh chóng thực hiện giấc mơ mua nhà của mình.

***

Ngày hôm sau, khi lò dò bê bữa sáng bước vào trong văn phòng, Tiểu Lạc bỗng cảm thấy không khí hôm nay có gì đó khác biệt. Các đồng nghiệp đều đã ngồi vào chỗ của mình gõ bàn phím lách cách, không ai nói chuyện gì cả. Tiểu Lạc đưa ánh mắt thăm dò qua chỗ của Vương Miêu ngay bên cạnh, Vương Miêu liền ra hiệu nhanh nhanh lên nhóm chat QQ.

Tiểu Lạc không để ý đến bữa sáng của mình nữa, vội vàng mở máy tính, đợi đến lúc đăng nhập vào nhóm QQ “ổ buôn dưa lê của yêu tinh” và đọc phần mọi người chat với nhau trước đó thì cô đã hiểu đại khái được đã xảy ra chuyện gì. Lãnh đạo cấp cao của công ty sẽ có những bước điều chỉnh quan trọng về phương hướng hoạt động của tạp chí. “Lão yêu bà” Từ Lợi đã chính thức từ chức hôm qua nên bây giờ các đồng nghiệp của cô đang thảo luận xem liệu công ty có sa thải luôn cái nhóm biên tập này không, nếu công ty cắt giảm nhân viên thì mọi người sẽ phải làm thế nào.

Thật đúng là “trời khi mưa thì nắng, người có phúc có họa”! Vừa mới hôm qua Tiểu Lạc còn dự định sẽ chuẩn bị trước những bài viết theo định kỳ, dành nhiều thời gian hơn cho những kế hoạch chuyên đề và thu thập tài liệu, sẽ làm hết sức để “lão yêu bà” Từ Lợi hài lòng, để bà ta nhanh chóng tăng lương cho cô. Giờ thì thôi rồi, sắp sửa thất nghiệp đến nơi rồi, nói gì đến việc làm thế nào để nâng cao chất lượng công việc nữa!

Tiểu Lạc nghĩ lại, Từ Lợi chắc là sớm biết được tin này, nếu không thì tại sao mấy hôm nay bà ta bỗng nhiên đối xử với mọi người tốt như vậy, yêu cầu bài viết cũng không đòi hỏi cao như trước nữa? Hơn nữa, hôm qua bà ta còn khùng lên đòi tạp chí kỳ này phải làm thật tốt. Chắc là bà ta muốn đặt một dấu chấm dứt trong sự nghiệp của mình đây mà.

Đúng lúc mọi người trong công ty đang rơi vào tình trạng khủng hoảng thì Phó giám đốc Tiêu bước vào Phòng Biên tập, Anh ta vỗ tay, ra hiệu cho mọi người đứng lên, đảo mắt nhìn một lượt rồi cất giọng nói: “Tôi nghĩ chắc hẳn mọi người đều biết tin cả rồi, công ty sẽ tiến hành điều chỉnh phương hướng hoạt động, đồng chí Từ Lợi vì lý do cá nhân nên đã xin từ chức Chủ biên. Còn đối với các bạn ngồi ở đây, lãnh đạo công ty đang tiến hành đàm phán với nhà đầu tư mới, chiều nay sẽ cho các bạn câu trả lời hài lòng nhất. Tạm thời cứ như vậy nhé, mọi người làm việc tiếp đi.” Nói xong, anh ta đi thẳng ra ngoài.

“Làm cái cú đấy!” Gần như lúc cửa vừa đóng lại thì Vương Miêu cũng chửi một câu đầy căm giận.

“Thế này là thế nào? Trước đó cũng chẳng có ai thông báo là sao? Sao có thể nói đổi là đổi luôn được?”

“Đúng thế! Tôi thấy ‘lão yêu bà’ Từ Lợi cũng chẳng tốt tốt đẹp gì, đã sớm biết rồi vậy mà không tiết lộ trước cho chúng ta.”

Phòng Biên tập bỗng chốc ảm ỉ như cái chợ vỡ, Tiểu Lạc chỉ thấy đầu ong ong, rối như mớ bòng bong. Làm thế nào bây giờ? Khó khăn lắm cô mới khích lệ được tinh thần mua nhà của Trình Hạo, hai người đều đang đồng tâm hiệp lực phấn đấu vươn lên thế này, bỗng nhiên lại sắp thất nghiệp, đúng thật là bi kịch!

“Tiểu Lạc, đừng ngây người như thế nữa, chúng ta ra ngoài hành lang ăn sáng đi!” Vương Miêu vỗ vai Tiểu Lạc nói.

Đúng lúc bụng Tiểu Lạc sôi lên “ùng ục”, cô bèn lấy món trứng cuộn và sữa đậu nành rồi quay lại nói với Vương Miêu: “Tớ không muốn đi nữa, ăn ở đây thôi.”

“Không được ăn trong phòng làm việc mà, không phải là cậu quên rồi đấy chứ?” Vương Miêu tốt bụng nhắc nhở.

“Công việc này đến 80% là không được làm tiếp nữa, còn quan tâm đến điều đó làm gì.” Tiểu Lạc tỏ vẻ bất cần.

Wương Miêu nghe xong cũng chẳng biết nói gì, đành cầm bữa sáng của mình đi ra ngoài.

Hơn mười giờ, vị Phó giám đốc Tiêu lại đi vào Phòng Biên tập, lần này anh ta nói thẳng vào vấn đề luôn: “Các vị, rất xin lỗi. Chúng tôi đã rất cố gắng nói chuyện với phía nhà đầu tư mới nhưng họ nhất quyết đòi dùng nhân viên biên tập của bên họ. Vì vậy, mọi người hãy sắp xếp đồ dùng văn phòng và đồ dùng cá nhân lại cho ngay ngắn. Buổi chiều, nhân viên quản lý sẽ đến để mọi người bàn giao công việc.”

Nếu vừa nãy mọi người còn có một tia hy vọng thì bây giờ đến một tia sáng yếu ớt cũng không còn.

“Thế công ty tính bồi thường cho chúng tôi thế nào đây?” Tiểu Lạc lớn tiếng hỏi. Trong khi mọi người vẫn còn đang buồn bã ủ rũ thì cô lập tức đứng ra đòi quyền lợi cho bản thân mình. Đây cũng là điều mà cô suy nghĩ suốt từ nãy đến giờ.

“Bồi thường cái gì?” Phó giám đốc Tiêu giả vờ ngạc nhiên hỏi.

“Những đơn vị, cơ quan đơn phương hủy hợp đồng lao động thì phải bồi thường. Quy định ấy có viết trong Luật Lao động cho nên Phó giám đốc Tiêu không thể nào không biết điều đó.” Tiểu Lạc nói.

“Đúng thế, phải bồi thường cho chúng tôi.”

“Không bồi thường thì chúng tôi không đi đâu hết.”

Các đồng nghiệp nhanh chóng lấy lại tinh thần, bắt đầu lên tiếng ủng hộ Tiểu Lạc.

Thấy đám đông có vẻ quá phấn khích, Phó giám đốc Tiêu không thể không tìm cách xoa dịu mọi người liền hạ giọng nói: “Việc này mọi người hãy yên tâm, công ty chúng ta lớn như vậy nhất định sẽ làm theo quy định của pháp luật. Bây giờ hãy bàn giao công việc trước đã, sau đó đến chỗ tôi, tôi sẽ xử lý việc này hết sức thỏa đáng cho mọi người.” Anh ta vừa nói vừa quay đi nhưng khi đến gần cửa bỗng dừng đứng lại quay người hỏi: “Ai ăn bánh nướng trong phòng làm việc thế? Vẫn còn mùi nồng nặc đây này.”

“Là trứng cuộn, Phó giám đốc Tiêu à, mũi của anh không được tốt cho lắm.” Tiểu Lạc nói.

“Phụt.” Vương Miêu không bịt miệng nữa liền phì cười.

“Cô...” Phó giám đốc Tiêu lườm Tiểu Lạc một cái nhưng không nói được gì đành bỏ đi.

Lúc đó, Tiểu Lạc đang ngẩng cao đầu hiên ngang nhìn anh ta trong tư thế “điếc không sợ súng, sao phải lấy cái chết ra dọa nhau làm gì.”

Tiểu Lạc bước ra khỏi phòng, rẽ vào một góc cầu thang rồi gọi điện cho Trình Hạo. Đã bốn năm tiếng chuông rồi nhưng không thấy anh nhấc máy, cô bèn tắt cuộc gọi.

Vốn dĩ cô không hy vọng gì anh nhấc máy, bởi hôm qua Trình Hạo đã nói, hôm nay công ty phái anh đến một nhà máy kỹ thuật cao để thử nghiệm và điều chỉnh một chương trình phần mềm. Phòng thí nghiệm điện tử của nhà máy đó cần có độ chính xác cao, vì sợ sóng điện từ ảnh hưởng nên khi vào phòng không được phép mang theo điện thoại. Không chỉ có vậy, ai muốn vào còn phải mặc thêm áo trắng rộng khoác ở ngoài. Trước đây, khi miêu tả cho Tiểu Lạc nghe về hoàn cảnh mỗi lần làm việc ở bên ngoài, anh đều nói vui rằng: “Khoác thêm chiếc áo trắng bên ngoài thấy mình không giống kỹ sư

phần mềm nữa mà giống bác sỹ hơn, ha ha.”

Tiểu Lạc quay về phòng làm việc đã thấy mọi người đang thu dọn đồ đạc, trên đất vớt bừa bãi bao nhiêu là rác. Căn phòng vừa nãy còn sạch sẽ gọn gàng bỗng chốc trở nên thật lộn xộn như một bãi chiến trường.

Bình thường chỉ cần “lão yêu bà” Từ Lợi vắng mặt thì cả phòng ngay lập tức lộ rõ bản chất là một khung cảnh rộn rã vui tươi, người thì nói chuyện, người thì ăn quà vặt... Nhưng lúc này, ngoài âm thanh hỗn tạp của việc dọn dẹp đồ đạc ra thì chẳng còn âm thanh nào nữa.

Ai cũng luôn chân luôn tay, bận bịu thu dọn hành lý để mang đi. Mặt ai cũng tỏ vẻ không quan tâm, buồn bã nhưng không thể làm thế nào khác.

Tiểu Lạc thấy trong lòng chua xót. Cô có cảm giác tiếc nuối, nhớ nhưng cái không khí náo nhiệt ồn ào trong phòng làm việc trước đây. Hồi trước, có lúc mệt mỏi, cô còn oán trách công việc này sao mà vất vả thế. Nhưng bây giờ khi quyền lợi làm việc bị người ta cướp đi một cách thô bạo, cô thật sự cảm thấy không nổi trôi xa nơi này. Giờ phút này, cô không chỉ đau buồn vì sắp phải chia tay mọi người mà còn rất mơ hồ về con đường phía trước của mình. Là dân tính lễ phieu bạt nơi đô thị tấp nập, cô giống như một chiếc thuyền con ngoài đại dương bao la, khi giông bão bất ngờ ập đến cũng chỉ có một mình cô chống đỡ mà thôi.

Tiểu Lạc âm thầm cất dọn đồ đạc trong buồn bã, đúng lúc đó điện thoại của cô đổ chuông, là Thẩm Lộ Dao gọi đến. Tiểu Lạc vừa nhấc máy vừa bước ra ngoài văn phòng:

“A lô.”

“Tiểu Lạc, cậu có đang bận gì không đấy?” Lộ Dao hỏi.

“Ừ... hơi bận một chút.” Tiểu Lạc chần chừ một lúc rồi đáp.

“Vậy thì mình sẽ nói ngắn gọn nhé, cái quán ăn lần trước mà cậu mời mình đi ăn tên là gì ấy nhỉ? Tự dưng mình quên mất. Ở đó phong cảnh rất đẹp, món ăn cũng rất mới lạ, khó khăn lắm hôm nay Vũ Thành mới có thời gian rảnh, mình muốn mời anh ấy đến đó ăn.”

“Lần nào cơ?” Tiểu Lạc mời Lộ Dao đi ăn hai lần nên không biết cô ấy muốn nói tới lần nào.

“Chính là cái quán mà lần trước cậu nói với mình về người đàn ông 3D, 3T ở đó ý. Mình cảm thấy cậu đúng là ngôi sao may mắn của mình và cái quán đó cũng chính là địa điểm may mắn của mình. Từ cái hôm ngồi ăn với cậu ở đó đến giờ, mình bắt đầu gặp nhiều may mắn nên hôm nay mình muốn quay lại chỗ ấy.”

“À, cái quán đó tên là Bích Vân Hiên, địa chỉ chính xác là gì mình cũng không nhớ lắm. Cậu lên mạng tìm xem.” Tiểu Lạc lờ mờ một cái về phía phòng họp đang mở to cánh cửa phía cuối hành lang. Phó giám đốc Tiêu và phía nhà đầu tư mới đang nói chuyện với nhau vui vẻ, một khung cảnh rất chan hòa khiến cô cảm thấy cực kỳ chán nản.

“Được rồi, biết được tên của quán đó cũng dễ tìm hơn. À đúng rồi, mình có một người bạn là ngôi sao mới bắt đầu vào nghề. Lúc nào đó mình sẽ giới thiệu cô ấy cho cậu để xem liệu có thể làm mục phỏng vấn trên tạp chí của bên cậu không nhé.”

“Ừm... cũng được. Nhưng mình phải nói với Chủ biên xem thế nào đã, có tin gì mình sẽ thông báo cho cậu.” Tiểu Lạc lấp liếm.

“Được, mình chờ điện thoại của cậu. Cảm ơn nhé! À, Vũ Thành gọi điện cho mình rồi, mình cúp máy đây.” Vừa dứt lời, Thẩm Lộ Dao đã vội vàng cúp máy.

“Được, tạm biệt.” Tiểu Lạc tin chắc rằng Lộ Dao không kịp nghe thấy câu nói cuối cùng của mình, bởi lúc cô còn đang nói câu đó thì đã nghe thấy tiếng “tút tut” ở đầu dây bên kia rồi.

Tiểu Lạc cũng không biết tại sao vừa nãy cô không nói với Thẩm Lộ Dao chuyện cô bị thất nghiệp, thậm chí khi cô ấy muốn giới thiệu người bạn để phỏng vấn trên tạp chí của cô, cô thậm chí còn nói dối. Có lẽ vì cô không muốn hai người đối ngược tình huống cho nhau nhanh như thế. Đầu là con gái với nhau nhưng người ta đang hãnh diện chuẩn bị đi ăn trưa cùng với anh chàng “3D” của mình, còn cô thì lại chuẩn bị thất nghiệp và đang phải sắp xếp đồ đạc còn đang bừa bãi ngổn ngang ở văn phòng.

Cốc nước chính là món quà mà Trình Hạo đã tặng Tiểu Lạc. Bên ngoài thành cốc còn có hình hai chú lợn con béo mũm mĩm, trên đầu còn quấn khăn, hai má đỏ hồng. Chúng lè lưỡi ra, hai ngón tay cái thọc vào dây thắt lưng trông đến là đáng yêu. Cái này cần phải mang đi!

Laptop, mặc dù chủ yếu là chứa phần tóm tắt công việc mỗi khi họp hành nhưng nó cũng có một chút gì đó là cảm xúc cuộc sống ngày thường của cô. Cái này phải mang đi!

Cây xương rồng cảnh, cô đã mất mười tệ để mua nó ở trên cầu vượt. Mặc dù từ lúc mua nó đến nay cô chẳng chăm sóc bao giờ nhưng nó vẫn kiên cường sống sót suốt hơn một năm qua. Cái này cũng đáng mang đi!

Phấn mắt, đây chẳng phải hộp phấn mắt mà hôm qua mình vất vả tìm kiếm nhưng không thấy sao? Hóa ra nó lẫn vào cái khe ở giữa chiếc tủ nhỏ và tấm vách ngăn bàn làm việc. Chẳng trách hôm qua mình tìm mãi không thấy. Cái này đương nhiên là phải mang đi rồi.

Hộp phấn mắt mất đi rồi lại tìm thấy làm Tiểu Lạc đang buồn bực vì việc thất nghiệp cũng dần dần cảm thấy nhẹ nhàng hơn. “Mất quả dưa hấu thì nhất được hạt vừng. Nhưng nói chung cũng tốt hơn là không có gì.” Tiểu Lạc tìm kiếm niềm vui trong nỗi buồn, cố gắng phát huy tinh thần của AQ[3].

[3] Tên nhân vật chính trong tiểu thuyết AQ chính truyện của nhà văn Trung Quốc Lỗ Tấn. AQ tính cách an phận, luôn bằng lòng với những gì mình có, luôn tự thưởng cho mình “phép thắng lợi tinh thần”, dù có bất kỳ điều tồi tệ nào xảy ra.

***

Muốn cô rời đi cũng được nhưng tiền bồi thường hợp đồng thì không thể không lấy!

Sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, Tiểu Lạc thuyết phục hai đồng nghiệp của mình cùng đi tìm Phó giám đốc Tiêu để nói về tiền bồi thường hợp đồng.

Bước đến cửa phòng làm việc của Phó giám đốc Tiêu, Tiểu Lạc đứng lên phía trước, bắt đầu gõ cửa.

“Mời vào.” Tiếng của Phó giám đốc Tiêu vang lên.

Anh ta chắc hẳn là đang đợi vị khách quan trọng nào đó của mình nên khi thấy cửa đẩy ra liền đứng dậy định ra đón khách. Thế nhưng khi thấy nhóm người Tiểu Lạc, sắc mặt anh ta chuyển từ “bầu trời trong xanh” sang “bầu trời u ám nhiều mây” rồi cất giọng hỏi: “Mọi người đến đây làm gì?”

“Phó giám đốc Tiêu đúng là người cao quý nên thường hay quên việc. Không phải anh đã nói việc liên quan đến tiền bồi thường vi phạm hợp đồng thì đến gặp anh giải quyết sao? Chúng tôi đã đến rồi đây.” Tiểu Lạc đi thẳng vào vấn đề.

“À, việc tiền vi phạm hợp đồng sao?” Phó giám đốc Tiêu giả vờ tỏ ra ngạc nhiên như sự nhớ ra, sau đó liền nói: “Nhóm Biên tập thay đổi toàn bộ cơ cấu, đây là ý kiến của phía nhà đầu tư mới. Do đó, việc bồi thường do bên họ chịu trách nhiệm.”

“Nhưng chúng tôi ký hợp đồng với công ty này chứ không phải với nhà đầu tư mới. Tiền bồi thường vi phạm hợp đồng đương nhiên là phải hỏi anh rồi.” Tiểu Lạc ghét nhất là cái bộ mặt gian manh này của Phó giám đốc Tiêu, khi gặp chuyện liền thoái thác trách nhiệm.

“Thực ra mọi người làm việc trong công ty lâu như vậy rồi, công ty đương nhiên cũng hy vọng mọi người có thể ở lại.” Anh ta bắt đầu phân bua. “Nhưng phía nhà đầu tư mới lại nhất quyết đòi dùng nhóm biên tập của họ, chúng tôi cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Nói những điều này cũng chẳng có tác dụng gì. Quan trọng là tiền bồi thường đó thì khi nào chúng tôi lấy được?” Tiểu Lạc không muốn nghe những lời vòng vo của anh ta nữa.

“Tiền bồi thường đó tôi sẽ nói với phía nhà đầu tư mới. Mọi người hãy yên tâm, tôi sẽ giúp mọi người lấy lại quyền lợi chính đáng của mình, có tin gì tôi sẽ thông báo cho mọi người.” Phó giám đốc Tiêu thoái thác theo kiểu nhà quan.

“Vậy thì chúng ta về đợi đi.” Vương Miêu nói với Tiểu Lạc. Cô ấy thấy thái độ của Phó giám đốc Tiêu dường như không muốn giải quyết vấn đề nên có chút nản lòng.

“Lát nữa tôi còn phải gặp khách hàng, mọi người hãy về trước đi, sẽ có kết quả nhanh thôi. Tôi hứa khi đó sẽ thông báo ngay lập tức cho mọi người.” Anh ta thấy Vương Miêu có ý rút lui nên vội nói.

Không thể không nói là Phó giám đốc Tiêu rất biết cách trì hoãn, Tiểu Lạc thấy có hỏi thêm cũng chẳng thay đổi được gì, hơn nữa hai người đi cùng cũng không tỏ ra nhiệt tình lắm nên cô cảm thấy mình rơi vào trạng thái đơn thương độc mã, đành ngậm ngùi quay về.

***

Tiểu Lạc và đồng nghiệp nói với nhau những lời tạm biệt đại loại như: “Sau này đừng quên liên lạc với nhau nhé!”, sau đó cô xách đồ đạc của mình bước ra khỏi phòng làm việc.

Khi cô bước đến sảnh lớn trước tòa nhà văn phòng được một đoạn thì chợt nhớ ra sạc điện thoại của mình cho anh bạn Tiểu Lý bên phòng Phát hành mượn hôm qua, vừa này quên không cầm nên cô bèn quay lại lấy.

Cô vừa bước đến cửa ngoài tòa nhà văn phòng liền bị bảo vệ của tòa nhà ngăn lại: “Chào cô, xin cô xuất trình thẻ nhân viên.”

“Tôi làm việc ở đây mà, đồ đạc của tôi bị rơi trong kia, tôi vào trong đó lấy xong sẽ ra ngay, không đến ba phút đâu.” Tiểu Lạc nhẹ nhàng nói.

“Có thể đi vào nhưng cô phải xuất trình thẻ nhân viên.” Bảo vệ nói.

Thẻ nhân viên của Tiểu Lạc vừa này đã nộp lại cho công ty rồi, bây giờ làm gì có thẻ để mà xuất trình chứ. Cô càng nghĩ càng tức, hôm nay bị sa thải đã đủ buồn chán rồi, bây giờ vừa mới ra ngoài đã không cho người ta vào, liệu có còn lẽ trời nữa không?

“Thẻ nhân viên, thẻ nhân viên, anh nhắc lại xem” Tiểu Lạc tức điên lên: “Tôi làm việc ở đây đã gần hai năm rồi, anh không nhận ra tôi sao?”

“Xin lỗi, việc của tôi không phải là nhận mặt mà là nhận thẻ nhân viên.” Bảo vệ ra vẻ việc công phải giải quyết theo nguyên tắc khiến cho Tiểu Lạc tức xì khói xẹt.

“Anh ngày nào cũng đứng ở đây, trước đây tôi đi ra đi vào anh cũng chẳng cần kiểm tra thẻ nhân viên, sao bỗng nhiên hôm nay anh lại chăm chỉ thế?”

Tiểu Lạc nhớ hồi trước mấy tay bảo vệ này cứ trông thấy người ở Phòng biên tập báo liền gọi cô bé xinh xinh này, cô bé xinh xinh nọ. Giờ thì hay thật, vừa mới bị “sa thải tập thể” xong thì cái anh bảo vệ này cũng trở mặt không nhận người quen nữa.

“Xin lỗi, Phó giám đốc Tiêu đã dặn từ ngày hôm nay trở đi, muốn vào đây phải có thẻ nhân viên, cái này mong cô lượng thứ cho, đây là công việc của tôi.” Bảo vệ lịch sự nói.

“...” Lại là cái tay Phó giám đốc Tiêu đáng ghét đó, đến nước này thì Tiểu Lạc không biết nói thế nào nữa.

Trước đây chỉ biết là “Hở ra khỏi núi bị chó khinh”, thật không ngờ hôm nay cô vừa mới thất nghiệp xong đã bị bảo vệ khinh. Haizz...

Tiểu Lạc thở dài, lắc đầu, sau đó cầm máy điện thoại gọi cho Tiểu Lý, bảo anh ta mang sạc điện thoại ra ngoài cửa giúp cô.

***

Tiểu Lạc buồn bã lê chân về nhà. Trình Hạo lúc này vẫn chưa về, Thẩm Lộ Dao và Lương Vũ Thành thì đang hẹn hò yêu đương, còn Đặng Giai và Giang Viễn Hằng vẫn còn trong giờ làm việc, bây giờ kiếm một người đến an ủi cô thôi cũng không có.

Người ta thường nói, sách là người bạn tốt nhất. Chẳng tìm được ai để an ủi, Tiểu Lạc đành giở một cuốn sách vui vẻ để tự an ủi động viên. Kết quả là đọc đến buồn ngủ díp hết cả mắt. Cô nghĩ, chỉ chớp mắt một lúc rồi đọc tiếp, thế mà chớp cái đã ngủ say rồi.

Buổi tối, Trình Hạo đi làm về. Theo thói quen thường ngày, anh định bước vào phòng ngủ thay đồ nhưng vừa bước vào nhà bật đèn lên đã thấy Tiểu Lạc nằm gục trên bàn ngủ khiến anh bỗng ngỡ người ra.

Trước khi tan sở anh có để lại tin nhắn cho Tiểu Lạc trên QQ, nói rằng muốn chơi trò “bắt trẻ con” với cô nhưng không thấy cô trả lời. Anh nghĩ chắc cô đã về sớm rồi. Về tới nhà, anh gõ mấy lần nhưng không thấy Tiểu Lạc ra mở cửa, trong lòng cũng thấy hơi lo. Bình thường chỉ cần cô về nhà trước thì không cần đợi đến khi anh mở cửa, cô đã nghe thấy tiếng bước chân của anh rồi chạy ra, sau đó cười tí nói: “Chồng yêu, anh về rồi à?” Anh nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Lạc đi phòng vấn bên ngoài vẫn chưa về?

“Tiểu Lạc, em nằm ở đây mà cũng ngủ được à? Như vậy dễ bị cảm lạnh lắm đó. Dậy đi, lên giường mà ngủ đi em!” Trình Hạo đến bên cô, nhẹ nhàng lay cho cô tỉnh.

“Đừng làm phiền em, em đang ngủ!” Tiểu Lạc mơ màng, cũng chẳng biết người lay mình dậy là ai, chỉ cất giọng buồn bực trả lời.

Trình Hạo cảm giác hôm nay Tiểu Lạc có gì đó không ổn. Trước kia nếu cô ngủ gục trên bàn, anh có gọi dậy, cô cũng không có phản ứng gay gắt như thế.

“Nằm như thế này thì ngủ sao được? Bị cảm thì không hay đâu.” Trình Hạo vừa nói vừa chuẩn bị bế Tiểu Lạc lên giường. Vừa cúi người xuống, anh liền phát hiện ra tay cô lạnh cóng từ lúc nào.

Anh cau chặt đôi mày, nhanh chóng vòng tay qua lưng cô bế lên đi vào phòng rồi cẩn thận đặt cô xuống giường.

Trình Hạo cởi giày rồi đắp chăn cẩn thận cho cô. Sau đó, anh liền đi tìm lò sưởi, cắm điện rồi dùng khăn lông lót bên ngoài, nhấc lò sưởi lên đặt bên cạnh chân của Tiểu Lạc.

Chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi nhưng anh vẫn không yên tâm, liền kéo ghế lại gần giường ngồi trông Tiểu Lạc. Anh ngắm nhìn gương mặt của cô trong lúc đang ngủ, vừa luôn tay vào trong chăn nắm lấy bàn tay đang lạnh giá của cô để truyền hơi ấm từ mình sang cô.

Thật ra, lúc Trình Hạo lay Tiểu Lạc, cô đã chớp chồm tỉnh dậy nhưng đầu cô cứ quay như chong chóng nên lười không muốn cử động. Khi Trình Hạo bế cô lên giường thì cô đã hoàn toàn tỉnh giấc nhưng vẫn giả vờ ngủ say, bởi cô muốn tận hưởng cảm giác ấm áp của vòng tay anh, sự chăm sóc ân cần chu đáo của anh. Đặc biệt là khi anh đặt lò sưởi bên cạnh bàn chân lạnh giá để sưởi ấm cho cô và khi anh dùng bàn tay ấm áp của mình nắm lấy tay cô để truyền hơi ấm thì cô thật sự cảm thấy một niềm hạnh phúc ngập tràn con tim.

Tiểu Lạc không biết tại sao sống mũi của cô lại cay cay, cảm giác như muốn khóc.

Khi bị đuổi việc và không nhận được tiền bồi thường, cô cũng không hề khóc, lúc bị bảo vệ ngăn không cho đi vào tòa nhà trước đây cô làm, cô cũng không thấy tủi thân. Thế nhưng lúc này khóe mắt của cô đang ngấn lệ, bởi người đàn ông tên Trình Hạo đang ngồi bên cạnh đối với cô rất tốt và không hề rời xa cô.

“Ông xã...” Tiểu Lạc vòng hai tay lên cổ Trình Hạo ôm chặt lấy anh, hai hàng nước mắt nóng hổi cứ lăn đều trên má.

“Sao thế Tiểu Lạc?” Trình Hạo thấy cô khóc liền hoảng hốt. Bình thường cô lúc nào cũng cười đùa vui vẻ, bỗng nhiên sao lại khóc nức nở thế này? Trình Hạo cảm thấy có chút lo lắng.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì thế, Tiểu Lạc?”

Tiểu Lạc nghe thấy Trình Hạo hỏi “xảy ra chuyện gì” thì càng khóc to hơn. Xem ra, anh rất hiểu cô nên chắc đã đoán ra hôm nay cô có chuyện không vui.

“Ông xã ơi, em thất nghiệp rồi...” Tiểu Lạc kể lại tất cả mọi chuyện buồn phiền ngày hôm nay của cô cho Trình Hạo nghe. Kể xong, do quá kích động nên cô cứ nghẹn ngào thở gấp như thể vừa chạy xong một chặng đường dài tám trăm mét vậy.

Trình Hạo nghe xong, biết được nguyên nhân tại sao cô buồn rầu ủ rũ nhưng anh chỉ bật cười.

“Anh cười cái gì chứ? Hay là cười em không có việc làm, không mua được nhà nên anh vui lắm, đúng không?” Tiểu Lạc thật không hiểu nổi tại sao anh lại cười.

Trình Hạo cúi người, đặt một nụ hôn lên đôi môi đang chu lên con cún của cô rồi nói như vừa trút được gánh nặng: “Em vì mất việc mà gầy vò bản thân như thế này không đáng đâu. Trông em tiêu tụy như thế, anh còn tưởng đã xảy ra việc động trời gì cơ. Em có biết vừa này anh lo cho em thế nào không? Mất việc rồi thì có thể đi tìm được việc khác, hơn nữa Tiểu Lạc nhà ta là một đại tài nữ, họ không dùng em là tổn thất lớn lao của họ. Phải nói thế nào nhỉ? Nơi này không giữ ta, sẽ có nơi khác giữ. Không nơi nào muốn giữ ta thì ta về nhà ở. Ha ha...”

Nghe Trình Hạo nói xong, Tiểu Lạc cũng phải bật cười.

“Bà xã ơi, em nằm nghỉ một lát đi nhé, anh sẽ đi nấu bữa tối thật ngon cho em, được không?” Anh vừa nói vừa lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Bụng Trình Hạo bỗng kêu “òng ọc” khiến Tiểu Lạc không nhịn được lại bật cười. Mặc dù cô đã lấy lại tinh thần vui vẻ nhưng đồng thời cũng cảm thấy hơi xấu hổ và áy náy, vì hôm nay cô về sớm, đáng ra phải nấu cơm tối cho anh nhưng cô lại buồn bực đến nỗi ngủ quên mất, còn khiến anh đang đói bụng mà vẫn phải an ủi cô.

“Em dậy nấu cơm cùng anh nhé.” Tiểu Lạc nói rồi cũng bật dậy.

“Không cần đâu, em cứ ngủ một lát đi, đợi một lúc nữa nấu xong anh sẽ gọi em dậy.” Trình Hạo kéo tay cô lại.

“Áy áy, chồng yêu vất vả rồi.” Tiểu Lạc mắt vẫn còn ngấn lệ nhưng miệng thì đã ngoác ra cười.

Mỗi khi cô gặp những chuyện trắc trở hay buồn bã đều có người ở bên chăm sóc, an ủi. Hơn nữa, người đó đã đi cùng cô suốt một thời gian dài trên con đường đời mà chưa bao giờ tỏ ra chán nản hay mệt mỏi. Chuyện mất đi công việc so với người đó thì đúng là quá nhỏ, không đáng để nói tới. Tiểu Lạc quyết định quên đi nỗi buồn bị mất việc, cô không muốn nỗi buồn của mình lây sang Trình Hạo, cô hi vọng ngày nào anh cũng vui vẻ mà thôi.

***

Ba giờ sáng hôm sau, Tiểu Lạc tỉnh dậy chợt thấy miệng khô, họng đắng, đầu óc quay cuồng, toàn thân nóng ran, vô cùng khó chịu.

“Khát quá.” Tiểu Lạc bật đèn bàn, định đứng dậy đi vào trong bếp rót nước uống.

Tiếng động sột soạt của cô làm Trình Hạo tỉnh giấc: “Tiểu Lạc, em đi vệ sinh à? Có cần anh đưa em đi không?”

“Không phải đâu, em khát quá, em muốn đi uống nước thôi.” Cô cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn sức để ngồi dậy nữa.

“Đêm khuya trời lạnh lắm, em cứ nằm trên giường, anh đi lấy nước giúp em.” Trình Hạo khoác áo vào rồi bước xuống giường.

Một lát sau, Trình Hạo bưng một ly nước mang đến cho Tiểu Lạc rồi nói: “Nước vừa rót xong nóng quá nên anh cho cốc nước vào trong nước lạnh ngâm một lúc, bây giờ nước vừa đủ ấm, em mau uống luôn đi!”

Tiểu Lạc cảm thấy trong lòng ấm áp liền bưng ly nước lên uống ừng ực một hơi.

Trình Hạo tắt đèn ngủ rồi nằm xuống định quay ra ôm Tiểu Lạc nhưng khi chạm vào tay cô thì thấy nóng ran, anh giật mình vội hỏi: “Sao người em lại nóng thế?” Sau đó anh nhanh chóng sờ tay lên trán cô: “Tiểu Lạc, em bị sốt rồi, chắc là do hôm nay ngủ quên trên bàn nên bị cảm đấy.”

Bây giờ đang là tháng Mười hai, mặc dù trong nhà có điều hòa nhưng lại là máy cũ, thêm vào đó nhà không kín gió, cho nên cứ đến mùa đông là trong nhà rất lạnh. Tiểu Lạc lại ngủ gục trên bàn lâu như vậy, không bị cảm mới là lạ!

“Ồ, chẳng trách đầu em đau, toàn thân như chẳng còn chút sức lực nào cả.”

“Đề anh đi mua thuốc cho em.” Trình Hạo bật đèn lên rồi nói dứt khoát.

“Muộn thế này rồi anh còn đi mua ở đâu chứ? Đợi ngày mai tính tiếp, không biết chừng em ngủ dậy sẽ khỏi ngay thôi.”

“Không được, em đang sốt cao thế này, để qua một đêm chắc sẽ càng ốm nặng mất. Ở gần chỗ chúng ta có một hiệu thuốc mở cửa hai tư giờ, anh đến đó mua là được.” Trình Hạo nói xong liền xuống giường rồi nhanh chóng mặc áo khoác.

“Anh mặc nhiều áo vào, buổi tối bên ngoài trời lạnh lắm.” Tiểu Lạc dặn dò.

“Anh biết rồi.” Trình Hạo đáp lại một tiếng rồi kéo chăn lên cho cô, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Trình Hạo đi rồi mà cô không thể nào chợp mắt được, trong lòng vẫn tràn đầy xúc động.

Tiểu Lạc nhớ, vào một sáng sớm nọ lâu lắm rồi, hôm đó Trình Hạo đã tốt nghiệp và đi làm, cô vì nhận dạy gia sư hai lớp nên hè năm đó không về nhà. Một hôm, lúc hai giờ sáng, bỗng cô bị dị ứng do thay đổi thời tiết, thoáng một cái toàn thân nổi nốt đỏ khiến cô ngứa không thể chịu nổi. Cô cứ trằn trọc mãi mà không sao ngủ được. Trong kí ức xá lúc đó lại chỉ có mỗi một mình cô khiến Tiểu Lạc càng lo sợ và bất an hơn.

Người đầu tiên mà cô nghĩ đến để nhắn tin là Trình Hạo. Trình Hạo sau khi nhận được tin nhắn của cô liền nhắn lại ngay: “Em đừng lo, em hãy dùng kem đánh răng bôi vào chỗ bị ngứa, kem đánh răng có tác dụng làm mát và giải độc đấy.”

Tiểu Lạc nghe lời bôi kem đánh răng vào xong liền cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Sau đó, Trình Hạo lại tiếp tục gửi tin nhắn đến: “Em đã đỡ hơn chưa? Có còn nghiêm trọng nữa không? Nếu em không thể chịu được thì anh sẽ gọi bạn đồng hương của anh dậy đưa em đi bệnh viện. Nếu em không muốn đi viện, lại không ngủ được thì anh sẽ nói chuyện cùng em cho đến khi trời sáng, để em quên cảm giác ngứa đi nhưng trời sáng thì em phải đến viện khám xem thế nào.”

Tiểu Lạc nói: “Anh không ngủ sẽ ảnh hưởng đến công việc ngày mai đấy. Thôi anh không phải lo cho em đâu.”

Trình Hạo đáp: “Trong trái tim anh không có gì quan trọng bằng em cả, nếu em không vui thì anh làm việc còn có ý nghĩa gì nữa? Anh kiếm tiền còn có tác dụng gì? Bố anh đã mất rồi, bây giờ chỉ có em và mẹ là động lực lớn nhất để anh phấn đấu thôi.”

Tiểu Lạc đọc xong tin nhắn của anh mà cảm động đến nỗi nước mắt cứ thế tuôn ra.

Trước đây, Tiểu Lạc nghĩ gia cảnh của Trình Hạo không khá giả gì, anh cũng không phải là người thành đạt trong công việc, lại không có tiền để mua nhà, vậy rốt cuộc thì cô yêu anh ở điểm nào? Hơn nữa lại còn yêu sâu đậm đến chết cũng không thay đổi nữa chứ!

Bây giờ thì Tiểu Lạc đã hiểu được lý do tại sao. Cô yêu anh bởi sự ân cần quan tâm của anh dành cho cô. Mỗi khi anh chăm sóc cô đều rất chu đáo, mỗi hành động đều rất cẩn thận, tỉ mỉ.

Khi Tiểu Lạc ngồi viết bài, anh thường nhắc cô phải biết bảo vệ mắt, cứ sau mỗi tiếng đồng hồ ngồi máy tính đều phải đứng dậy nhìn ra xa. Trước kia khi còn đi học, có những hôm đến lớp trời bỗng nhiên đổ mưa mà cô không mang ô theo, anh đã đứng chờ cô ngoài cửa lớp trước khi tan học. Bây giờ, mỗi sáng sớm trước khi cô thức dậy, anh đã rót cho cô một ly nước ấm, nó là bài thuốc rất có lợi cho cô – một người có tiền sử bệnh dạ dày. Mỗi lần cô đi chơi cùng bạn, anh đều dặn không được ăn cay, cũng không được uống nước lạnh.

Tiểu Lạc nghĩ rằng, nhất thời đối xử tốt với một người thì rất dễ nhưng lúc nào cũng đối tốt với một người thì rất khó. Suốt mấy năm qua, ngày nào cũng như ngày nào, Trình Hạo đều đối xử với cô rất tốt. Sự quan tâm ấy, tình yêu ấy trong anh chưa bao giờ vơi cạn. Tiểu Lạc đã quen với những cử chỉ yêu thương nhỏ nhất của anh. Những hành động đó đã làm cô luôn cảm thấy trong lòng tràn ngập yêu thương. Đây cũng chính là lý do khiến cô kiên trì yêu anh đến cùng.

Nếu một người rất yêu bạn và bạn cũng yêu anh ấy sâu đậm, cho dù con đường tình yêu đầy chông gai trắc trở, cho dù phải trải qua một đoạn đường dài mới có được kết quả viên mãn thì hẳn bạn sẽ không cảm thấy cô đơn mà ngược lại sẽ thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

***

Bình thường, Tiểu Lạc cứ trông thấy giường là bao nhiêu mệt mỏi cứ từ đâu ùn ùn kéo đến, cộng thêm bây giờ lại đang bị sốt cao, đầu óc quay cuồng nên con sâu ngủ trong cô tha hồ mà thể hiện. Nhưng không hiểu sao hôm nay cô lại không thể chợp mắt được, trong đầu cô chỉ toàn là những điều tốt đẹp mà Trình Hạo đã làm cho mình. Đồng thời, cô cũng rất lo cho Trình Hạo, muộn thế này anh vẫn đi mua thuốc liệu hiệu thuốc đã đóng cửa chưa? Liệu anh có gặp phải người xấu không? Hay vì hiệu thuốc gần nhà đóng cửa rồi nên anh phải bắt xe đến chỗ khác mua?

Cứ ngồi lo nghĩ nên cô thấy thời gian trôi qua rất chậm. Thực ra, từ lúc Trình Hạo ra khỏi nhà cho đến lúc quay về chỉ mất có nửa tiếng.

“Chồng yêu, anh về rồi.” Trình Hạo vừa về đến nhà là Tiểu Lạc liền ngồi phắt dậy, choàng tay ôm chầm lấy anh.

“Anh vừa ở bên ngoài về, quần áo còn rất lạnh, em vẫn đang bị cảm, đừng ôm anh vội, không khéo lại càng ốm thêm đấy. Nào, em mau nằm xuống để anh đi pha thuốc cho em, đợi nguội một chút thì em uống nhé!” Trình Hạo nói.

“Thuốc gì vậy? Không thể uống ngay được à?”

“Đó là loại thuốc phải ngâm vào nước nóng một chút rồi mới uống được. Người bán thuốc nói loại thuốc này có tác dụng hạ sốt rất nhanh.” Trình Hạo vừa nói vừa mang thuốc vào trong bếp.

Cũng chính vào lúc anh đi vào bếp rót nước ngâm thuốc thì cô lại ngủ được.

Vừa nãy, lúc Trình Hạo đi mua thuốc cả nửa tiếng đồng hồ thì cô chẳng thể chợp mắt nổi một phút nhưng khi anh vừa về, mới có được mấy phút thôi, cô đã ngủ ngon như một đứa trẻ. Hóa ra khi nhớ nhung hay lo lắng cho ai đó thì đến giấc ngủ cũng chẳng được yên lành.

“Tiểu Lạc, mau tỉnh dậy uống thuốc đi em!” Trình Hạo lay cô dậy uống thuốc nhưng câu đầu tiên cô hỏi khi tỉnh dậy là: “Đã đến giờ đi làm rồi sao?” Sau đó cô mới chợt dạ nghĩ lại, không đúng, mình đã thất nghiệp rồi mà. Nghĩ đến việc ngày mai, ngày kia không được đi làm, trong lòng cô lại ngập tràn cảm giác cay đắng khó tả. Thuốc có vị gì đó rất lạ nên Tiểu Lạc phải nín thở mới uống hết cốc thuốc.

Sau khi Tiểu Lạc uống thuốc xong, Trình Hạo mới đặt mình xuống giường đi ngủ.

“Chồng ơi, anh đối với em thật là tốt!” Cô dụi dụi mình vào người anh.

“Em là vợ của anh, anh không đối tốt với em thì đối tốt với ai?” Trình Hạo ôm chặt lấy cô rồi hỏi: “Bây giờ đầu em còn đau nữa không?”

“Đầu em hết đau rồi. À đúng rồi, nửa đêm canh ba, anh ra ngoài một mình thế có sợ không?” Tiểu Lạc vẫn chưa nói với anh vừa nãy cô đã lo lắng cho anh như thế nào.

“Không sợ, ha... ha...” Trình Hạo ngừng lại một lúc rồi nói: “Anh bẻ cái chổi lau nhà lấy phần gãy rồi mang theo người, nếu có gặp phải người xấu thì anh sẽ cho nó nếm mùi lợi hại của ‘đũa câu bông pháp’ luôn.”

“Anh nghĩ anh là đệ tử Cái Bang sao? Ha... ha...” Tiểu Lạc cười khoái chí.

Trình Hạo xoa tay lên trán cô rồi nói: “Đã hết sốt rồi, thảo nào có sức mà nói lại anh thế.”

“Bảo bối à, anh đến công ty rồi, khi nào tan sở em nhớ về sớm nhé, hôm nay anh muốn ‘bắt trẻ con’, ha ha.” Ngày hôm sau, khi đã bình phục trở lại, Tiểu Lạc vừa lên mạng mở QQ ra thì thấy tin nhắn offline của Trình Hạo để lại hôm qua, bất giác cô mỉm cười khổ sở. Sau này không phải đi làm nữa, sẽ không còn được chơi trò “Hi thuốc tương hội” với anh nữa, cũng sẽ không còn được vui vẻ khi vô tình “bắt được trẻ con”. Sau này, phạm vi tung hoành ban ngày của cô chỉ còn được giới hạn trong cái diện tích nhỏ hẹp 15m2 này thôi. Nếu trừ đi diện tích để giường và các thứ khác trong nhà thì phạm vi mà cô được tung hoành lại càng nhỏ bé.

Mặc dù Tiểu Lạc đã thất nghiệp nhưng cô vẫn chưa đi tìm việc mới. Thứ nhất, cô không muốn vội vàng mà không muốn đặt ra một mục tiêu rõ ràng, cũng là xác định phương hướng để sau này sẽ cố gắng hết mình vì nó. Thứ hai, cô sẽ viết bài cho mấy tạp chí, trước mắt là để có việc làm tạm, chứ không đến nỗi ở nhà chẳng có việc gì.

Cách đó không lâu, Tiểu Lạc có nói với Lộ Dao rằng ở nhà làm một nhà văn là mơ ước của cô. Không ngờ mơ ước đó lại trở thành hiện thực nhanh đến thế. Đương nhiên chưa thể nói cô làm việc như một nhà văn mà là chuyên viết lách thì có vẻ hợp lý hơn.

Khi Vương Miêu gọi điện thoại đến, Tiểu Lạc còn đang bận chat với Giang Viễn Hằng trên QQ. Nhưng cô chưa kịp kể nỗi buồn của mình thì Viễn Hằng đã kể khổ trước. Mẹ anh lúc nào cũng lo lắng cho hôn sự của anh nhưng anh thì không thể nào dặt được cô con dâu có chuẩn mực về cho mẹ được. Thậm chí, mẹ anh còn bắt đầu giảng “thiên la địa võng” để giúp anh tìm người yêu. Bà đăng quảng cáo trên báo và truyền hình khiến cho điện thoại của anh biến thành số điện thoại đường dây nóng, làm lỡ dở mọi công việc của anh. Thật đau khổ quá đi!

Người ta thường nói, cách tốt nhất để an ủi người khác là nói chuyện thâm tâm của chính mình, có như vậy thì người được an ủi sẽ không cảm thấy buồn phiền nữa.

Tiểu Lạc chỉ nói một câu: “Anh chỉ là bị lỡ dở công việc của mình thôi, còn em thì bị mất việc rồi”, thế là đề tài câu chuyện của hai người thay đổi từ “số điện thoại đường dây nóng của Giang Viễn Hằng” thành “Tiểu Lạc bị mất việc” và Viễn Hằng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ vừa khó khăn vừa vinh quang là làm “thùng rác” để đựng hết nỗi niềm của Tiểu Lạc.

Viễn Hằng ngoài việc an ủi, hỏi thăm Tiểu Lạc ra, anh còn muốn đòi quyền lợi cho cô, ủng hộ cô phải đi đòi tiền bồi thường.

Tiểu Lạc vốn không định ôm hy vọng về khoản tiền bồi thường đó nữa nhưng sự cổ vũ của Viễn Hằng khiến cô lại sốt ruột muốn đòi lại khoản tiền. Trước kia họ đã kí hợp đồng lao động với công ty, theo luật lao động, cho dù có sa thải cũng phải báo trước cho nhân viên thời gian một tháng để họ còn chuẩn bị. Nhưng công ty cô thì sao? Chẳng nói một lời, coi việc sa thải nhân viên giống như nhổ tận gốc một cây củ cải.

Trong lúc Viễn Hằng đang tức thay cho Tiểu Lạc thì chuông điện thoại của cô chợt reo lên.

“Tiểu Lạc, bây giờ tớ không chỉ là người phụ nữ rồi việc nữa mà còn là người phụ nữ ru rú ở nhà trong số những người phụ nữ rồi việc, làm sao mà lấy được chồng đây?” Vừa mới nhắc mấy lên cô đã nghe thấy Vương Miêu oán thán ở đầu dây bên kia. “Công ty thật quá đáng! Đến bây giờ tớ vẫn nghĩ chuyện thất nghiệp đó chỉ là con ác mộng nhưng lại thành sự thật nhanh chóng.”

Tiểu Lạc chợt nhận ra tại sao các nhà tâm lý học lại được ưa chuộng đến như thế, có lẽ áp lực của cuộc sống và công việc ngày càng lớn cho nên ai cũng có nhu cầu tìm một người nào đó để thổ lộ, bộc bạch. Được, sau này nếu không tìm được công việc phù hợp, dứt khoát cô sẽ mở một trạm y tế bắt mạch tâm lý tại gia, lắp một số điện thoại mới làm đường dây nóng, chuyên làm “thùng rác” để những người có buồn bực có thể trút bầu tâm sự. Tiểu Lạc đúng là có trí tưởng tượng rất phong phú, tư duy nhanh nhạy, đang nghe Vương Miêu than ngắn thở dài mà cô đã nghĩ ngay ra nghề nghiệp trong tương lai cho mình rồi.

“Tiểu Lạc, cậu có nghe tớ nói không đấy?” Vương Miêu thấy Tiểu Lạc không nói gì bèn hỏi lại.

“Tớ đang nghe đây.” Tiểu Lạc tâm hồn đang treo ngược trên cành cây, mơ màng nghĩ đến việc mở “trạm y tế bắt mạch tâm lý” liền giật mình trở lại với thực tại.

“Tiểu Lạc, thế sau này cậu định làm thế nào?” Vương Miêu hỏi.

“Còn biết làm thế nào nữa, tạm thời ở nhà, coi như được nghỉ phép dài ngày vậy.”

“Ôi chào, cậu ơi, cậu lạc quan quá đấy!”

“Cho dù có thất nghiệp hay không thì vẫn cứ phải tiếp tục sống. Sống bi quan buồn bã hay sống lạc quan vui vẻ một ngày thì nó vẫn là một ngày thôi. Đằng nào thì cũng phải sống cho qua ngày qua tháng, sao lại không sống vui vẻ mà phải buồn phiền làm gì.” Vừa nãy Viễn Hàng còn an ủi Tiểu Lạc, bây giờ cô lại an ủi Vương Miêu. Thực ra, trong cuộc sống, ai cũng có thể trở thành nhà tâm lý tức thời cho người khác.

Tiểu Lạc còn nhớ, trong bộ phim truyền hình của Nhật Bản Kỳ nghỉ dài hạn có một câu nói: “Khi bạn cảm thấy không được như ý, bạn đừng nên nghỉ nhiều, hãy coi như ông trời đang cho bạn một kỳ nghỉ dài hạn. Bạn có thể tha hồ nghỉ ngơi trong khoảng thời gian đó, đến khi nào bạn cảm thấy mình đã sẵn sàng đối mặt với mọi thứ thì lúc đó bạn hãy bắt đầu lại từ đầu.”

Lúc ấy, Tiểu Lạc vẫn nghĩ đó cũng là một cách hay để tự giảm bớt áp lực cho mình. Giờ gặp phải sự cố ngoài ý muốn “bỗng nhiên bị sa thải tập thể” cô mới thấy phương pháp tự giảm áp lực này rất hiệu quả.

Nếu chúng ta không thể thay đổi được sự thật thì việc duy nhất có thể làm là chấp nhận sự thật và thay đổi chính mình.

“Cậu nói cũng phải. Đúng rồi, cứ tán phét với cậu khiến mình suýt nữa quên mất việc chính. Tiểu Lý nói tiền bồi thường nhất định phải đi lấy. Hay là tất cả chúng ta lại đi một chuyến xem sao?” Vương Miêu nói.

“Được, được, khi nào đi? Ai sẽ dẫn đầu?” Tiểu Lạc vốn cũng có ý định đi đòi tiền bồi thường, bây giờ mọi người cũng đều có ý đó thì chẳng phải có thể huy động lực lượng đông đảo này cùng đến đòi Phó giám đốc Tiêu một phen sao?

“Tiểu Lý nói anh ấy sẽ dẫn đầu, thứ Sáu này đi. Anh ấy còn nói nếu không đòi được thì nhất định không về. Phải ép Phó giám đốc Tiêu bằng được.”

“Vậy được, thứ Sáu mình cũng đi, nếu bọn họ không trả tiền bồi thường thì chúng ta cứ ngồi đó cho đến khi nào trả mới thôi.” Tiểu Lạc bỗng cảm thấy mình lúc này như biến thành một thanh niên đầy nhiệt huyết của thời đại mới.

***

Thứ Sáu, khi Trình Hạo tan sở về nhà, anh phát hiện Tiểu Lạc trông như quả cà tím, đầu gục xuống, nét mặt buồn rười rượi.

Anh cảm thấy có điều gì đó không đúng, được ở nhà không phải là ước mơ xưa nay của Tiểu Lạc sao? Bây giờ cô ấy mới ở nhà được có mấy ngày, sao trông đã tiêu tụy như bông hoa bị mất nước thế này?

“Em bị cảm vẫn chưa khỏi à?”

“Không phải là ngoại cảm mà là tâm bệnh.”

“Tại sao vậy?”

“Có người bắt nạt em.” Tiểu Lạc lí nhí đáp. Cô không thể nhẫn nhịn được nữa nên đã kể lại tường tận việc hôm nay cùng đồng nghiệp đến cơ quan đòi tiền bồi thường cho Trình Hạo nghe.

“À, thì ra là vì chuyện này.” Trình Hạo nghe xong liền mỉm cười.

“Hơ, Trình Hạo, tại sao lần nào em bị người khác bắt nạt anh đều cười thế?” Tiểu Lạc thật sự đang buồn rười rượi. Lần trước khi cô kể cho anh nghe chuyện đột nhiên mình bị thất nghiệp, anh đã cười. Lần này, cô và đồng nghiệp đi đòi tiền bồi thường thì bị công ty cho leo cây, anh lại cười.

“Mỗi lần ngã là một lần bót đại, bị thiệt thòi cũng là điều hạnh phúc. Mỗi lần bị thiệt thòi sẽ tích lũy thêm một phần kinh nghiệm cho mình, tại sao lại không cười chứ? Hơn nữa, mất việc cũng không phải là vấn đề gì nghiêm trọng lắm.” Trình Hạo an ủi Tiểu Lạc.

“Nhưng lúc nào cũng bị thiệt thòi không phải là vấn đề sao? Theo hợp đồng mà bọn em đã ký với công ty, họ làm như thế thì phải bồi thường hai tháng lương cho bọn em. Sao bây giờ họ lại nuốt lời chứ?” Tiểu Lạc vẫn tức giận.

“Việc bọn em đòi tiền bồi thường lần này là đúng, anh rất tán thành. Nhưng mà cách đòi của bọn em không đúng. Việc này phải dùng trí, phải dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi của bọn em.”

“Anh nói thì dễ nhưng làm thì khó lắm. Nếu việc này xảy ra với anh, chắc gì anh đã đòi được tiền bồi thường.” Tiểu Lạc nói với vẻ không phục.

“Vậy thì thế này đi, việc đòi tiền bồi thường lần này của bọn em cứ để anh lo. Anh sẽ có cách để bọn em nhận được tiền bồi thường.” Trình Hạo nói rất tự tin.

“Thật không?” Tiểu Lạc bán tín bán nghi hỏi lại.

“Hãy tin tưởng chồng của em một chút có được không?” Trình Hạo vỗ ngực, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Anh bảo Tiểu Lạc kể lại tường tận mọi việc từ đầu đến cuối, sau đó lên mạng tra một số điều khoản có liên quan trong Luật Lao động rồi làm đơn gửi Ủy ban Trọng tài Lao động, sau đó giao lại tờ đơn cho Tiểu Lạc và nói: “Em đem phô tô tờ đơn này và ngày mai hẹn với những đồng nghiệp bị sa thải để họ cùng ý tên vào hai tờ đơn này rồi mang về đây cho anh.”

“Anh định gửi hai bản đơn này cho Ủy ban Trọng tài Lao động sao?” Tiểu Lạc có vẻ thắc mắc liền hỏi.

“Cái này thiên cơ không thể tiết lộ. Ha ha, em cứ làm theo lời anh dặn đi.” Trình Hạo tỏ vẻ bí mật với Tiểu Lạc.

“Hơ, anh chơi trò úp mở với em à? Được, em sẽ làm như anh nói. Nếu đến lúc đó mà không lấy được tiền bồi thường thì xem em sẽ xử lý anh thế nào.” Tiểu Lạc vừa nói vừa cười đầy ẩn ý, ra hiệu sẽ cù vào rốn anh.

“Á ồ, xem ai sợ ai nào.” Trình Hạo cũng phản công lại, hai người cười đùa âm ỉ, sau cùng nhảy hẫng lên giường.

***

Một tuần sau, Tiểu Lạc và các đồng nghiệp đều nhận được điện thoại của công ty thông báo mọi người đi lĩnh lương. Họ nói cũng thật dễ nghe, thay vì bảo mọi người đến lấy tiền bồi thường thì họ lại nói là đến “lấy tiền lương”. Số tiền bồi thường cho mọi người là hai tháng lương, không thiếu một xu nào.

Qua chuyện lần này, các đồng nghiệp đều tỏ lòng cảm ơn Tiểu Lạc và Trình Hạo, còn hết lời khen ngợi anh trước mặt cô nữa: “Lần này may mà có Trình Hạo nhà cậu nên mọi người đều lấy được tiền bồi thường, anh ấy đúng là anh hùng của chúng ta. Hôm nào chúng tôi sẽ mời vợ chồng cậu đi ăn một bữa.”

“Không biết Trình Hạo nhà cậu đã dùng cách gì mà hay vậy? Tớ có một người bạn cũng gặp phải trường hợp như chúng ta. Cô ấy đã làm đơn gửi Ủy ban Trọng tài Lao động nhưng hai tháng nay vẫn không thấy kết quả gì.”

“Tiểu Lạc, ông xã nhà cậu vừa đẹp trai, lại vừa tài giỏi như vậy, cậu quả là có phúc đấy!”

...

Đồng nghiệp của Tiểu Lạc thậm chí còn khen Trình Hạo cứ như Gia Cát Lượng[4] tái thế. Những điều này khiến cô cảm thấy trong lòng rất vui vì anh làm cô hãnh diện biết bao.

[4] Gia Cát Lượng (181-234), tự Khổng Minh, hiệu Ngọa Long tiên sinh, là vị quân sư và đại thần của nước Thục thời hậu Hán. Ông là một chính trị gia, nhà quân sự, học giả và cũng là một nhà phát minh kỹ thuật. Thân thế Gia Cát Lượng được biết đến nhiều qua tác phẩm Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung.

***

Đến giờ “Beb time”, Tiểu Lạc lại tiếp tục khen ngợi Trình Hạo: “Chồng ơi, mặc dù em bị mất việc nhưng anh lại giúp em lấy được sáu nghìn tệ tiền bồi thường, lại an ủi em nữa. Ông xã, sự an ủi của anh đã giúp em thấy cuộc sống của mình thật đầy đủ cả về vật chất lẫn tinh thần. Đúng rồi, bây giờ anh có thể nói cho em biết anh đã dùng cách gì không. Cách gì mà lại có hiệu quả nhanh như vậy?”

“Thực ra cũng đơn giản thôi, anh đã giải quyết được ba việc, thứ nhất, anh hỏi Cố vấn pháp luật của công ty anh, mượn anh ta hai phong bì, bởi anh ta là người của Văn phòng luật sư hàng đầu ở Bắc Kinh này. Thứ hai, anh mang đơn gửi Ủy ban Trọng tài Lao động đựng trong một phong bì của Văn phòng Luật sư hàng đầu kia gửi cho Phó giám đốc Tiêu. Thứ ba, hai ngày sau anh lên mạng tìm kiếm thông tin về vụ thắng kiện của Ủy ban Trọng tài Lao động trong trường hợp tương tự như của bọn em mang đi phổ thông rồi gửi kèm phong bì còn lại cho Phó giám đốc Tiêu lần nữa và nói rằng những vụ thắng kiện này đều là do Văn phòng Luật sư của chúng tôi giải quyết, nếu Phó giám đốc Tiêu không giải quyết việc này nhanh chóng thì chúng tôi sẽ chính thức tiến hành theo những trình tự pháp luật.” Trình Hạo nói đến đây rồi ngừng lại một chút.

“Sau đó thì thế nào?” Tiểu Lạc không thể chờ đợi thêm, vội hỏi.

“Sau đó à? Sau đó thì họ gọi điện thông báo bọn em tới lĩnh tiền chứ sao.” Nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Lạc vẫn còn mơ hồ, anh lại tiếp tục phân tích: “Lựa chọn cách đưa đơn lên Ủy ban Trọng tài Lao động chính là nước cờ cuối cùng của anh, bởi vì một khi đã đi theo trình tự của pháp luật thì cho dù bọn em có thắng đi chăng nữa, cũng mất một khoảng thời gian dài. Vì vậy anh mới dùng kế sách “cáo mượn oai hùm”, mượn danh Văn phòng Luật sư hàng đầu Bắc Kinh, ha... ha... Không ngờ chuyện đó lại làm Phó giám đốc Tiêu sợ hãi như vậy, đó chính là chiêu “không xuất binh mà hạ gục đối phương” được nhắc đến trong phim Binh pháp Tôn Tử đấy.”

“Thế à!” Tiểu Lạc lại gần, thường cho Trình Hạo một nụ hôn khích lệ, giọng nói vẫn không hề giảm bớt sự ngưỡng mộ: “Anh yêu, anh phong độ quá, giỏi quá...”

“Thôi mà. Em xem ngựa còn có tử huyệt, em chỉ cần điểm mạnh vào đó, thử nói ngựa có sống được không?” Trình Hạo đang được Tiểu Lạc tăng bốc lên chín tầng mây, anh vội nói như muốn ngăn chặn đợt sóng ca tụng sắp tới của cô: “Chuyện này đều là do họ phạm luật trước. Nguyên tắc của anh là: Cái gì đã thuộc về mình rồi thì quyết không từ bỏ.”

Tiểu Lạc cố ý nói đùa: “Này, có phải ngay từ đầu anh đã cho rằng em sẽ là người của anh nên ở trường anh mới kiên trì theo đuổi em như vậy không?”

“Chuyện đó...” Trình Hạo dừng lại một lát suy nghĩ, cô ấy liên tưởng nhanh quá khiến anh bỗng chốc không thể nghĩ ra câu trả lời. Anh liền quay người, nhìn thẳng vào Tiểu Lạc, khẽ vén những sợi tóc vương trên khuôn mặt ửng hồng của cô rồi nói: “Anh không tự tin về bản thân mình, vì lúc đó vây quanh em có biết bao anh chàng đẹp trai. Nhưng anh không bỏ cuộc, vẫn kiên trì theo đuổi em, cố gắng từng chút từng chút một.”

Tiểu Lạc mỉm cười, cô nhẹ nhàng tựa người vào lòng anh. Trình Hạo cũng mỉm cười, cô nhẹ nhàng tựa người vào lòng anh. Trình Hạo cũng mỉm cười,

ánh mắt như muốn nói: “Chúng ta tăng bốc nhau lộ liễu quá.”

“Lần này anh lập công lớn rồi đấy, em cũng nhờ thế được mở mày mở mặt với đồng nghiệp nữa, anh nói xem muốn em thưởng cho anh cái gì?”

“Hôm nay chúng ta “Bed time” lâu một chút, coi như là phần thưởng của em dành cho anh, được không?”

“Tốt quá, như vậy chúng ta sẽ được tâm sự lâu hơn. Em có một ý này, hay là nói về chuyện ngày xưa ở trường của chúng mình đi anh.”

“Khi nào chúng mình tóc bạc răng long rồi hãy nhớ lại chuyện ngày xưa ở trường, giờ tóc chưa bạc, răng chưa long, chúng mình phải biết trân trọng những gì ở hiện tại mà hướng tới tương lai.”

“ý da, tương lai chính là chúng ta đều có công việc ổn định, có nhà đẹp, có xe đẹp và các con của chúng ta nữa...” Cứ nhắc tới tương lai, Tiểu Lạc không bao giờ quên kể đến vật chất và xếp ở vị trí đầu tiên bao giờ cũng là hai chữ “nhà đẹp”.

“Tiểu Lạc, em có biết hai điểm đẹp nhất của em là gì không?” Trình Hạo đột nhiên hỏi.

“Đáng ghét! Anh đừng nói chính là đây nhé?” Tiểu Lạc tỏ vẻ ngượng ngùng đưa tay chỉ vào ngực.

“Ui, cái đó của em thì nhắc tới làm gì chứ?” Trình Hạo chỉ vào ngực Tiểu Lạc rồi nói tiếp: “Anh cho rằng hai điểm đẹp nhất ấy là trong con người em cơ. Thứ nhất, em rất ưa hình thức, mỗi khi ra ngoài em luôn thận trọng ngắm mình trước gương tới nửa ngày trời. Thứ hai, em rất hay thêu dệt lên những giấc mộng đẹp, vừa này em dệt ra một tương lai hoàn mỹ quá, gì mà nhà đẹp, xe đẹp, nào là con mình nữa, những thứ đó hơi xa vời đấy. Chúng ta có thể từ từ thực hiện từng bước một thôi và hãy bắt đầu từ “nhà” đi.”

Tiểu Lạc chăm chú lắng nghe bởi cô đang rất hiếu kỳ không biết Trình Hạo sẽ đánh giá trên cơ thể cô phần nào là đẹp nhất. Hóa ra lại là điều này.

***

Bình thường Tiểu Lạc lên mạng luôn để “ăn” nhưng bây giờ cô đã chuyển sang trạng thái đang online. Danh mục bạn bè trong QQ hầu hết đều là những biên tập tạp chí và những cây bút nghiệp dư cộng tác với các báo vẫn giữ liên lạc với cô thời đại học. Cô còn dự tính cứ bình thường “ôm cây đợi thỏ”, hy vọng chỉ cần lên mạng thì sẽ nhận được vô số các lời mời nhưng ngoài những cây bút của các kì báo hỏi cô những câu đại khái như “Bây giờ đang “cá kìm” được bao nhiêu?” thì chẳng có bất cứ ai đã động tới việc mời cô viết bài. Dù sao cô cũng đã từng là một biên tập có chút danh tiếng của một tòa báo cơ mà, tại sao đến bây giờ chẳng có lấy một người hỏi han? Vì vậy mà Tiểu Lạc có chút tự ái.

“Biên tập và nhà văn có quan hệ mật thiết với nhau, đó là cùng hợp tác cùng hưởng lợi. Mấy năm nay, em không đã động tới viết văn rồi, ai còn nhớ tới em nữa chứ? Đó cũng là chuyện dễ hiểu thôi em ạ.” Trình Hạo an ủi cô.

Tiểu Lạc rời tòa soạn đã lâu, đến khi liên lạc với một số biên tập cũ, cô mới biết đa phần các tạp chí hầu hết đã thay đổi, thậm chí có những tạp chí đã ngừng xuất bản. Chỗ ở của cô cách xa thư viện, nếu muốn đến đó tìm hiểu về các tòa soạn thật không thuận tiện chút nào, lại còn phải mua thẻ để vào mạng đọc tin tức và download những đề tài cô yêu thích về rồi mới nghiên cứu được tí mĩ.

Ai cũng nói các cây bút nghiệp dư cộng tác với báo định kỳ là những người viết lách tự do nhưng trên thực tế họ lại không tự do chút nào, bởi vì khi viết còn phải căn cứ vào yêu cầu và văn phong của mỗi đề tài, tạp chí. Viết bài cho tạp chí cũng có rất nhiều rủi ro, không phải cứ viết bài là được duyệt ngay và bài viết ấy có thể phù hợp với tạp chí này nhưng không có nghĩa là phù hợp với tạp chí kia, có lúc Tiểu Lạc cũng phải viết không công. Hơn nữa, những bài viết gửi đi còn phải chờ mất một tháng xét duyệt, cộng với một tháng chờ được phát hành, phát hành xong một tháng mới nhận được tiền nhuận bút. Vị chi một bài viết nếu được chọn đăng thì nhanh nhất cũng phải chờ tới ba tháng mới nhận được tiền nhuận bút. Mất nhiều thời gian mà rủi ro lại cao, Tiểu Lạc lâu rồi không viết bài, dần dần lại bị các tờ báo lãng quên cho nên khả năng được đăng bài thấp hơn so với trước đây rất nhiều. Vì thế, mới thử làm lại nhà văn có hơn mười ngày thôi, cô đã cảm thấy ngột ngạt, bắt đầu phân vân tự hỏi có nên đi tìm việc khác hay không.

“Dậy, ra ngoài đi dạo thôi!” Mỗi tối ăn xong, Trình Hạo đều cố kéo Tiểu Lạc rời khỏi ghế, dẫn cô ra ngoài đi bộ.

“Ôi, vừa mới ăn xong, no lắm em không đi được.” Lúc đầu Tiểu Lạc lười biếng, luôn tìm mọi lý do để thoái thác.

“Ăn no rồi càng phải đi bộ, sẽ kích thích tiêu hóa tốt hơn đấy. Cả ngày em ngồi trước máy tính, chỉ có buổi tối mới là lúc em vận động. Hay là em muốn đổi tên thành “Lâm Đại Lạc”?”

Nhắc tới từ “đại”, cô liền ngoan ngoãn đứng dậy luôn. Từ ngày nghỉ việc đến này, Tiểu Lạc thật sự đã béo lên, lớp mỡ ở bụng đã dày hơn rất nhiều. Vì thế, cô không ít lần bị Trình Hạo đem ra trêu.

Mọi lần, khi Trình Hạo về tới nhà đều thấy cô đang ngồi trước máy tính tìm thông tin trên mạng, lần này cô đang tìm để mua một cái áo bơi. Nhưng tìm mãi mà vẫn không ưng được cái nào vì cô muốn mua chiếc áo liền thân, chứ không phải bikini.

Không biết từ khi nào phần bụng của Tiểu Lạc bắt đầu xuất hiện hai khối mỡ. Cô đứng trước gương gắng sức nín thở để phần bụng xẹp xuống và phẳng như cô người mẫu in trên áo, nhưng chưa được một phút, mới thở nhẹ ra thôi, hai khối mỡ ở bụng ngay lập tức lại trở về trạng thái ban đầu.

Tiểu Lạc bực bội dùng tay ấn ấn vào lớp mỡ dưới bụng, một cảm giác thất bại tràn ngập trong cô. Đúng lúc ấy thì Trình Hạo lại đẩy cửa bước vào.

Tiểu Lạc nhìn vào gương rồi hỏi Trình Hạo: “Anh à, Vương Điền rủ em cuối tuần này đi bơi. Em có nên đi không nhỉ?”

“Em đi đi, ngày nào em cũng ở trong nhà, ra ngoài có chút ánh mặt trời sẽ tốt hơn đấy, nếu không đang là người đẹp sẽ biến thành người xấu thì không hay đâu.”

“Đúng, nhưng em không biết bơi, anh xem em có cần mang theo phao bơi không nhỉ?” Tiểu Lạc buồn bã hỏi.

Trình Hạo quay đầu nhìn lại bụng cô rồi thật thà nói: “Cái này thì không cần thiết đâu, chẳng phải bụng em luôn mang tới hai cái phao rồi đó sao?”

“...” Tiểu Lạc lặng người, trong đầu không nghĩ thêm được điều gì nữa.

“Anh xem em có nên đi tìm một công việc mới hay không. Em cảm thấy bản thân mình đang là gánh nặng của anh và là người kéo dài kế hoạch mua nhà của chúng ta.” Khi hai người đang đi tản bộ, cô đột nhiên hỏi Trình Hạo.

“Điều đó không quan trọng đâu, quan trọng là em có thật sự muốn đi làm không, cùng lắm chúng ta lùi việc mua nhà lại. Anh không muốn em phải vất vả.”

“Ở nhà mới thật sự là khổ sở. Nói thật, đó là sự khổ sở ở trong lòng, em thấy không thoải mái, ngày nào cũng ở trong nhà phát chán lên được, dễ bị stress lắm mà bài viết lại không được đăng nên em càng thấy buồn. Nếu tìm được một công việc ổn định thì bài viết được đăng hay không em cũng chẳng quan tâm nữa, nhưng em không đi làm, bài viết cũng không được đăng, em có cảm giác như hy vọng sống không còn nữa.”

“Vây.... hay là, em đi tìm việc?”

“Tìm việc gì đây? Những tạp chí có tiếng thường yêu cầu có hộ khẩu ở thành phố, còn những tạp chí nhỏ có khả năng ngừng xuất bản cao, lại nhiều rủi ro nữa.”

“Em đừng vội. Sở trường của em là viết văn, em đã từng rất đam mê nó, vậy em hãy tìm cách để khẳng định lại điều đó, hãy làm việc gì có liên quan tới văn chương chẳng hạn. Còn nữa, dường như khi viết bài em luôn tâm niệm: bài này nhất định phải được đăng, nhất định phải nhận được tiền nhuận bút. Em có biết chính những mục tiêu này đã ảnh hưởng trực tiếp tới giọng văn của em không, bài viết ấy chắc chắn sẽ không gây được ấn tượng với độc giả. Em chỉ cần nghĩ làm sao để văn có hồn hơn, đừng để những suy nghĩ về tiền bạc xen lẫn vào nữa. Em còn nhớ không, ngày học Đại học vì sao bài của em lại được đăng dễ dàng như vậy? Đơn giản là vì lúc ấy em chỉ có ý định viết bài cho vui, viết vì niềm đam mê, được đăng hay không cũng không quan trọng. Những bài viết của em bây giờ chưa được đăng không có nghĩa là phong độ của em đã giảm sút mà phần lớn do tâm lý của em không thoải mái thôi. Cho nên, trước khi em định viết một bài văn nào đó, em hãy để lòng mình thật thoải mái, thanh thản. Em thử viết văn trong tâm trạng như thế xem có thay đổi được gì không?”

Thiên hạ có câu: “Nghe quân tử nói một lời còn hơn mười năm đèn sách” quả không sai. Tiểu Lạc sau khi nghe những lời ấy, thấy trong đầu mình như bừng tỉnh.

Cô bắt đầu vạch ra một chiến lược mới, đó là sẽ chú trọng vào việc làm sao để có được nhiều chủ đề khác nhau, cốt truyện phải sáng tạo mới mẻ, làm sao sắp xếp câu chữ cho mê mẩn, làm sao để mọi vật trong tác phẩm toát lên được nét “chân, thiện, mỹ”, chứ không như những lần trước, viết vội vàng chỉ vì nóng lòng mong bài của mình được đăng. Cô áp dụng chiến lược mới không lâu thì nhận được hồi âm trên mạng, đó là tin nhắn từ người bạn cô lưu trong danh mục bạn thân với nickname hoahongxanhlam.

“Này cưng, có dự định viết chuyên mục không?”

Tiểu Lạc cố nhớ xem người bạn đó là ai, vì cô không có ấn tượng gì với cái nick đó. Nhưng sao lại xưng hô với cô thân mật như vậy chứ?

Tiểu Lạc đã nghĩ tới chuyện mở chuyên mục lâu rồi nhưng chưa có cơ hội thực hiện. Nếu làm được như vậy công việc sẽ rất ổn định mà kỳ nào cũng có bài đăng nên cô vội trả lời: “Có chứ.”

“Chúng ta có thể hợp tác không? Tôi là Chủ biên của tuần báo Trí thức vui vẻ.”

“Vây à, được thế thì tốt quá!” Tiểu Lạc thấy lòng mình hơi xốn xang, nói chuyện trực tiếp với Chủ biên thế này thì còn gì bằng, bỏ qua được giai đoạn kiểm tra, có khác gì đang được đi đường tắt.

“Có tiền nhuận bút, bạn muốn bao nhiêu?” Hoahongxanhlam hỏi.

“Một nghìn chữ, một trăm tệ.” Tiểu Lạc nghĩ bụng, mới mở chuyên mục riêng mà đưa ra giá cao quá có khi người ta lại sợ chạy mất dép nên cô đưa ra mức thù lao tương đương với những tạp chí bình thường.

“Chúng tôi không phải là tạp chí lớn mà chỉ là tuần báo nhỏ thôi cưng ạ. Tuần báo thì chỉ như là báo thường thôi, giá bài viết của báo thường thì đâu có đắt như thế?” Có ai ngờ hoahongxanhlam vẫn còn chê mức giá đó quá cao.

Tiểu Lạc chợt nghĩ tới chuyên mục của Lý Bích Hoa – một nhà văn nổi tiếng người Hồng Kông, chỉ một ngàn chữ thôi mà đã bán được cả một nghìn tệ Hồng Kông. Giờ cô mới chỉ là một nhà văn vô danh, tiểu tốt nhưng cô lại thích thử thách bản thân mình nên muốn thử cảm giác viết chuyên mục. Nghĩ vậy Tiểu Lạc đáp: “À, vậy cứ theo quyết định của bạn đi, bạn đưa giá thế nào thì sẽ là như vậy.”

Hoahongxanhlam yêu cầu Tiểu Lạc đưa ra giá cuối cùng khiến cô có cảm giác giống như đang thỏa thuận mua bán thân phận của mình vậy. Cô tự dặn lòng nên cư xử với thân phận của một lính mới, cô suy nghĩ, cân nhắc kỹ lưỡng rồi đưa ra mức giá của những tờ báo bình thường hơn: “Một nghìn chữ thì được trả năm mươi tệ.”

“Cung à, chúng tôi là tuần báo, một tháng có bốn kỳ liệu bạn có thấy căng thẳng không? Tôi yêu cầu rất cao đấy, đến lúc đó không được chán nản hay bỏ giữa chừng đâu nhé. Tôi muốn tìm một người có năng lực, có ý chí và trách nhiệm, đồng thời có thể làm tốt mọi việc để mở chuyên mục này vì chúng tôi không thể tùy tiện lãng phí các trang báo được.”

Những câu nói ấy nhanh chóng khiến Tiểu Lạc nhụt chí. Cô chưa từng viết chuyên mục nên chỉ sợ viết gì đó không đúng lại bị mắng hay bị đuổi việc, như vậy thì chẳng còn mặt mũi nào nữa. Nhưng con người Tiểu Lạc xưa nay vốn không dễ bị người khác khuất phục, luôn muốn đối diện với những thách thức: “Tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tốt lắm, để tôi xem qua phong cách hành văn của bạn rồi sẽ xếp vị trí sau.” Hoahongxanhlam trả lời.

Trời? Chưa đọc qua văn của cô mà đã mời cô viết chuyên mục? Tiểu Lạc có chút thắc mắc không sao lý giải được. Nhưng khó khăn lắm mới có Chủ biên chủ động mời cô viết bài mà lại là viết chuyên mục, cho nên vì sự nghiệp to lớn và vĩ đại này cô sẽ không dò hỏi hoahongxanhlam lý do vì sao lại muốn chọn cô để mở chuyên mục và tự dặn lòng mình cứ coi đó là ý trời đi.

Tiểu Lạc thăm nghĩ rồi gửi cho hoahongxanhlam tập truyện của mình: “Đây là tập truyện có thể thấy được phong cách viết của tôi, bạn xem qua nhé.”

“Được rồi, xem xong tôi sẽ liên lạc với bạn.” Hoahongxanhlam nói.

Ngay chiều hôm đó, Tiểu Lạc nhận được tin nhắn của hoahongxanhlam, cô ấy nói phong cách viết của cô phù hợp với tuần báo của họ rồi dặn cô hãy viết trước hai kỳ để xem phản ứng của độc giả ra sao.

Đọc xong tin nhắn, Tiểu Lạc vui như mở cờ trong bụng. Những ngày đầu buồn coi như đã chấm dứt. Có chuyên mục rồi cũng có nghĩa là đã có lương, mặc dù lương cơ bản hơi thấp vì mỗi tháng chỉ có bốn kỳ, mỗi kỳ một nghìn chữ, một nghìn chữ chỉ được năm mươi tệ, như vậy một tháng sẽ được hai trăm tệ. Nhưng đây là một cơ hội tốt, biết đâu có một chuyên mục rồi cũng có thể có hai chuyên mục, rồi ba chuyên mục cũng nên.

Vì yêu cầu bản thảo không nhiều nên Tiểu Lạc có vẻ đã phấn chấn lên, không còn nản lòng như trước nữa. Chiều hôm đó cô bắt đầu mở máy tính, viết bản thảo gửi cho chuyên mục của Trí thức vui vẻ. Cô đã từng là một cây bút nghiệp dư, có kinh nghiệm lâu năm trong nghề nên với bản thảo một nghìn từ thì chỉ cần viết trong một giờ và mất nửa giờ sửa nữa là có thể gửi cho hoahongxanhlam.

Hoahongxanhlam nhận được bài viết liền khen cô hết lời, nói rằng bài viết không cần chữa gì hết vì không có từ nào phải thay thế cả. Bài viết được trực tiếp đăng luôn lên báo. Tiểu Lạc rất vui, cô thấy trước mắt mình ngập tràn những bông pháo hoa rực rỡ! Bài viết được đăng ngay, có khác gì chỉ trong một tiếng rưỡi đồng hồ cô đã có thể kiếm được năm mươi tệ!

Mỗi khi cảm thấy vui vẻ, Tiểu Lạc lại muốn làm một việc gì đó. Cô quyết định lên mạng tìm hiểu về cách nấu các món ăn. Vì sự kiện này, cô sẽ chuẩn bị một bữa tối thật đặc biệt, coi như khao Trình Hạo. Từ trước tới nay, anh luôn giữ vai trò người đàn ông đảm đang trong nhà nên đôi khi cô cảm thấy rất ảm ức. Có cơ hội tốt thế này cô cũng muốn chứng minh cho Trình Hạo thấy thế nào gọi là “người phụ nữ đảm đang của thế kỷ hai mươi mốt”.

Tiểu Lạc có hai món sở trường đó là trứng rán và mì tôm úp. Trưa nào cũng chỉ có một mình nên cô đã có cơ hội luyện nấu hai món này tới mức điều luyện.

Nhưng nếu cô nấu hai món này thì sẽ không thể hiện được thành ý của mình dành cho Trình Hạo. Anh thích ăn kim chi, đặc biệt là kim chi phải cay tới mức chảy cả nước mũi. Anh còn thích ăn khoai tây, đồng thời tự nhận mình là “ông vua khoai tây”. Anh ấy còn thích ăn gì nữa nhỉ? Tiểu Lạc nghĩ mãi mà vẫn không ra bởi Trình Hạo là người không quá cầu kỳ, dù ăn rau hay thịt cũng chẳng phản nản một câu.

Khi Tiểu Lạc đang tìm hiểu cách chế biến khoai tây và kim chi thì thấy nick của Đặng Giai sáng lên.

“Y da, có tiền rồi, muốn ngăn không chat chit cũng không nổi nữa.” Tiểu Lạc mừng thầm.

“Tiểu Lạc, Chủ biên của mình rất thích bài viết của cậu, bài Tình như mật ngọt được chọn làm bài mẫu đấy. Cậu viết thêm cho mình một bài nữa về tình yêu hoặc truyện ngắn về tình yêu cũng được.” Vừa buzz nick cô, Đặng Giai đã gửi luôn một loạt tin nhắn.

“Khi nào thì phải hoàn thành?” Hai mắt Tiểu Lạc bỗng sáng lên.

“Lần này không cần phải gấp như lần trước, trong khoảng một tuần cậu gửi cho mình là được.”

“Ừ, thế cũng được, chỉ sợ ngày mai cậu cần thì hôm nay mình chẳng còn thời gian làm bữa tối cho ông xã nữa.”

“Ái chà, cô gái, cô đảm đang như thế từ khi nào vậy?” Tin nhắn của Đặng Giai chứa đầy sự kinh ngạc.

“Dạo này mình làm nội trợ mà, tất nhiên là phải đảm đang rồi.” Từ lúc không đi làm tới nay, Tiểu Lạc đảm đang hơn trước rất nhiều. Dạo này, cô không chỉ tự nấu bữa trưa cho mình mà bữa tối cô còn nấu cơm chín đang hoàng (thực ra phần lớn công lao là nhờ chiếc nồi cơm điện đấy chứ). Sau đó cô liền chạy xuống dưới chợ mua đồ ăn, có khi còn rửa rau sạch sẽ, thái sẵn rồi chỉ đợi Trình Hạo về cho vào xào là có thể ăn cơm luôn. Hôm nay thì khác, Tiểu Lạc dự định tạo ra một sự bất ngờ, đó là khi Trình Hạo về sẽ thấy trên bàn đầy những món ăn mà anh yêu thích.

Sau khi tạm biệt Đặng Giai, cô vội cầm tiền chạy xuống chợ ở ngay dưới nhà mua đồ ăn.

Tiểu Lạc phải mất khá nhiều thời gian mới chọn được mấy món. Trong đó có món kim chi và khoai tây mà Trình Hạo thích, còn thêm món trứng sốt với

cà chua và nấm hương mà cô rất thích. Cô xào thử mấy món đó, kết quả cũng không đến nỗi quá tệ, mặc dù không ngon như Trình Hạo nấu nhưng cũng không đến mức khó ăn. Đây là lần đầu tiên vào bếp nên Tiểu Lạc còn nhiều bỡ ngỡ. Cô trộn kim chi nhưng vì quên không rửa sạch nồi nên món kim chi lại được điểm vô số màu đen đen nâu nâu kỳ lạ, nhìn một lần chắc không dám nhìn tiếp nữa.

Khi Trình Hạo về tới nhà đã thấy com nước sẵn sàng khiến anh không khỏi bất ngờ.

“Tiểu Lạc, trưa nay em ra ngoài ăn, đồ thừa nhiều quá hay sao mà lại gói về nhà ăn thế này?” Trình Hạo vừa khép cánh cửa lại vừa hỏi. Anh chẳng dám nghĩ người con gái sống chung sống cùng anh mấy năm qua hôm nay lại đích thân vào bếp.

“Anh cứ trêu em. Đây không phải là đồ ăn của đầu bếp ở nhà hàng làm đâu, là em làm đấy.” Tiểu Lạc bẽn lẽn trả lời.

“Em yêu, em thật là vĩ đại! Lại đây anh thưởng em một nụ hôn nào.” Nói xong, Trình Hạo chuẩn bị tư thế hôn Tiểu Lạc thì phát hiện trên mặt cô có mấy đốm đen, anh liền ngừng lại, cười lớn: “Em soi gương đi, nấu ăn xong thì đã biến mình thành con mèo mặt nhọ rồi kìa.”

“Em kể cho anh nghe, hôm nay em phát tài rồi.” Tiểu Lạc không để ý tới mèo nhọ hay mèo đen, cô không thể chờ đợi mà vội kể ngay tin vui cho Trình Hạo.

“Ồ! Em trúng xổ số năm triệu à?”

“Không phải tiền tự nhiên từ trên trời rơi xuống đâu, đều là do bàn tay em lao động mà ra đấy. Hôm nay có biên tập mời em viết chuyên mục, bài viết đầu tiên cho tuần báo rất thuận lợi. Còn nữa, bài Tình như mật ngọt mà lần trước em gửi cho Đặng Giai cũng được chọn làm bài mẫu đấy.” Tiểu Lạc hồ hởi nói.

“Anh nói rồi mà, tâm lý thoải mái một chút sẽ có kết quả tốt hơn. Đặt hy vọng vào đó ít một chút thì khi làm tốt em mới cảm thấy vui, nếu cứ hy vọng cao quá thì chỉ cần gặp một chút sóng gió là em sẽ cảm thấy cả bầu trời như muốn sụp xuống luôn, chỗ nào cũng thấy khó khăn.”

“Rất có lý! Chỉ có anh mới hiểu được những suy nghĩ của em.” Tiểu Lạc mỉm cười rồi ôm chặt lấy Trình Hạo.

“Đừng nhìn anh nữa, không là anh bay lên chín tầng mây đấy.”

“Này, không phải ai ở chín tầng mây cũng đều là thiên sứ đâu nhé.” Tiểu Lạc bỏ tay khỏi người anh.

“Trong bếp có mùi gì thơm quá, vẫn còn món gì à?” Trình Hạo nói rồi bước ngay vào trong bếp kiểm tra “hiện trường”, chỉ thấy đồ đạc lộn xộn, ngồn ngộn nhưng có vẻ khá hơn lần trước.

“Còn một món nữa em làm chưa xong.”

“Món gì vậy? Để anh giúp em!”

“Không được! Hôm nay anh không phải làm gì, em sẽ nấu hết. Anh ra ngoài xem tin tức về cổ phiếu hay tài chính gì đó đi!” Tiểu Lạc vội đẩy Trình Hạo ra khỏi nhà bếp.

“Em viết lại câu em vừa nói rồi dán lên tường đi!” Trình Hạo thần nhiên nói.

“Câu gì cơ?”

“Câu ‘Em sẽ nấu hết’ ấy.”

“...”

Khi bóc hành tây, Tiểu Lạc chợt nhớ tới câu: “Cuộc sống giống như một củ hành tây, bóc từng lớp từng lớp, sẽ có một lớp khiến chúng ta phải rơi lệ.” Nhưng Tiểu Lạc mới bóc được lớp đầu tiên đã chảy cả nước mắt. Cô đâu phải người yếu đuối như thế!

Lúc bóc xong mấy củ hành rồi đem đập nhỏ, Tiểu Lạc đã nước mắt giàn dụa. Cô vội chạy vào phòng, làm vẻ mặt xúc động nói: “Anh à, em yêu anh!”

Câu nói này khiến Trình Hạo vô cùng kinh ngạc. Từ trước tới nay khó khăn lắm Tiểu Lạc mới thổ lộ tình cảm của mình, vậy mà hôm nay cô lại nói những lời tình cảm như thế, đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Hơn nữa, nước mắt và nước mũi cô tuôn ra như mưa. Trình Hạo vội lấy khăn giấy lau những giọt nước mắt trên mặt cô: “Hôm nay, em uống nhầm thuốc gì đúng không? Cứ kỳ cục thế nào ấy!”

“Anh mới uống nhầm thuốc ấy, anh đúng là người kỳ cục.” Tiểu Lạc nhớ đã từng đọc một cuốn tạp chí: “Giọt nước mắt phụ nữ có thể làm vỡ trái tim đàn ông, đồng thời cũng lấy được sự đồng cảm và tình thương của họ.” Tiểu Lạc bình thường vốn không dễ khóc, nhưng lần này nhờ mấy củ hành kia, khó khăn lắm mới có được mấy giọt nước mắt, kết quả Trình Hạo cũng có cảm động hay thương cảm gì đâu. Cuốn tạp chí đó rõ ràng là lừa người ta mà!

Lần này, Tiểu Lạc vào bếp cũng xem như là có thành quả. Những món ăn cô nấu mặc dù không đạt được mùi vị vốn có nhưng Trình Hạo lại rất thích. Vừa ăn anh vừa tấm tắc khen ngon, còn nói cô rất có năng khiếu nấu ăn nữa chứ.

Nhìn Trình Hạo ăn hết đĩa khoai, trong lòng cô tràn cảm giác hạnh phúc khôn tả mà trước nay chưa từng có. Trước đây, cô luôn cho rằng được ăn

những món do chính tay người mình yêu nấu là niềm hạnh phúc ngọt ngào nhất nhưng hôm nay cô mới phát hiện, thì ra được nấu ăn cho người mình yêu, niềm hạnh phúc ấy còn ngọt ngào gấp bội lần.

Thứ Bảy, Trình Hạo phải tăng ca, vì phải ở nhà một mình nên lúc nào Tiểu Lạc cũng thấp thỏm mong ngóng anh đi làm về. Cô đã phải một mình buồn bã, vật lộn suốt từ thứ Hai cho tới thứ Sáu, chờ mãi mới tới ngày cuối tuần với hy vọng sẽ được đi chơi cùng Trình Hạo, nào ngờ ông sếp không có tính người kia lại sắp xếp cho anh phải tăng ca.

“Ông sếp này mất hết tính người rồi à? Có nhất thiết phải bắt cấp dưới làm việc vào cuối tuần như thế không? Ông ta có biết làm như vậy không chỉ trắng trợn cướp mất ngày nghỉ của cấp dưới mà còn cướp cả niềm hạnh phúc của người nhà cấp dưới nữa không?”

Tiểu Lạc không có chỗ nào đi, cả ngày đành phải ngồi trước máy tính, thỉnh thoảng xoay đi xoay lại cái cổ cho có việc. Cô mở một trang word ra, định tiếp tục viết bài thì chuông điện thoại reo. Là điện thoại của Lộ Dao.

“Tiểu Lạc à, chiều nay cậu có bận gì không? Bọn mình đi ăn nhé!”

“Cậu gọi đúng lúc quá. Mình ở nhà buồn muốn chết, sắp mốc cả người ra rồi đây!” Tiểu Lạc vui như túm được phao cứu mạng. Sau khi hẹn thời gian và địa điểm xong, cô liền cúp điện thoại, tắt máy tính, trang điểm qua loa rồi vội vàng tới chỗ hẹn.

Tiểu Lạc ngồi tàu điện ngầm nên đến nơi vẫn còn rất sớm. Cô bước vào nhà hàng chọn một chiếc bàn rồi nhìn quanh tìm kiếm Lộ Dao nhưng không thấy cô ấy đâu cả. Cô liền gọi điện hỏi, Lộ Dao nói đang tắc đường nên dặn Tiểu Lạc ngồi đợi một lát.

Tiểu Lạc chọn một cái bàn gần cửa sổ rồi gọi phục vụ đặt chỗ trước, sau đó ra ngoài công chờ đợi. Mấy cô lễ tân đứng đó nhìn cô với ánh mắt tò mò, thường thì mọi người hay ngồi chờ ở bàn, thế mà giữa mùa đông giá rét cô gái này không ngồi trong ấy cho ấm lại chạy ra công đứng. Họ thấy ngạc nhiên nhưng Tiểu Lạc thì lại khác, cô nghĩ đứng ở ngoài này không chỉ tận hưởng được những tia nắng ấm áp của mặt trời chiều đông mà còn có thể hít thở không khí trong lành nữa.

Khoảng năm phút sau, có một chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa nhà hàng. Đội lễ tân liền chuyển ngay ánh mắt sang đó, ai nấy đều vui như mở cờ trong bụng: chắc là túm được vị khách VIP nào đây. Ánh mắt Tiểu Lạc cũng bị hút theo chiếc xe đắt tiền vừa đột ngột xuất hiện, qua kính chắn gió cô nhìn thấy người lái chiếc xe là một chàng trai trẻ tuổi tuấn tú.

Chàng trai xuống xe rồi mở cửa xe bên kia ra, một cô gái đẹp lộng lẫy trong chiếc áo khoác trắng ngà, đeo kính râm nhanh chóng bước xuống. Đội lễ tân càng mở to mắt hơn nữa, nhìn chằm chằm như dán luôn cặp mắt vào anh chàng đẹp trai rồi thốt lên: Trời ơi! Sao lại có người đẹp trai đến như vậy!

Cô gái xinh đẹp kia chẳng phải Thẩm Lộ Dao sao? Tiểu Lạc đợi Lộ Dao đi tới gần, định lên tiếng gọi thì thấy chàng trai tuấn tú hôn lên má cô ấy rồi ghé vào tai thầm thì điều gì đó.

Tiểu Lạc không muốn phá vỡ giây phút thân mật của họ nên đành đứng lại. Anh chàng tuấn tú kia... lẽ nào chính là người Lộ Dao thường hay nhắc tới – Lương Vũ Thành? Tiểu Lạc nghĩ thầm quả nhiên anh ấy rất đặc biệt, trông giống như ngôi sao điện ảnh nổi tiếng vậy.

“Tiểu Lạc.” Thẩm Lộ Dao quay sang thì thấy Tiểu Lạc liền giới thiệu luôn với Lương Vũ Thành.

“À... cậu tới rồi sao, Lộ Dao?” Tiểu Lạc luôn giữ vẻ mặt thân mật, đôi môi khẽ mỉm cười.

“Tiểu Lạc, đây là Lương Vũ Thành, bạn trai của mình. Còn đây là Tiểu Lạc – bạn thân của em thời tiểu học.” Lộ Dao vừa đi tới vừa giới thiệu.

“Chào anh, em nghe danh anh đã lâu, Lộ Dao hay kể cho em nghe về anh.” Tiểu Lạc nói.

“Chào em. Anh nghe Lộ Dao nói em là một nhà văn?” Lương Vũ Thành đáp lại.

“Đâu có. Em mới chỉ là cây bút vô danh thôi.” Nhà văn ư? Tiểu Lạc nghĩ thầm liệu Lộ Dao có tàng bốc cô quá không?

“Tiểu Lạc, em không cần phải khiêm tốn vậy đâu. Hôm nay anh có chút việc, xin phép hai người về trước, các em cứ dùng bữa tự nhiên nhé.” Lương Vũ Thành nói.

“Không sao, anh có việc thì về trước đi ạ.” Tiểu Lạc vội trả lời.

“Lái xe cẩn thận anh nhé!” Thẩm Lộ Dao dặn thêm.

Lương Vũ Thành lên xe rồi còn quay đầu lại cười với Lộ Dao một lần nữa rồi mới lái xe đi.

Hai người bước vào nhà hàng, Tiểu Lạc đi tới chiếc bàn vừa nãy đặt chỗ nhưng Lộ Dao liền ngăn lại: “Cậu nhầm đường rồi, phải là hướng này chứ.”

“Nhưng mà hướng đó không phải đều là bàn VIP sao?” Tiểu Lạc thắc mắc.

“Đúng rồi, mình đã đặt chỗ trước rồi, bàn số 6.”

“Thật là xa xỉ quá!”

“Bàn VIP yên tĩnh, rất tiện cho chúng mình tâm sự thoải mái hơn, cũng không đắt lắm đâu.”

“Được rồi, mình sẽ chiều theo cậu, đến phòng VIP được chưa?” Tiểu Lạc đi theo Lộ Dao tới khu dành cho khách VIP.

“Lộ Dao, cậu thật là có phúc! Lương Vũ Thành vừa tâm lý, vừa đẹp trai, lại lịch sự mà quan trọng nhất là anh ấy nhiều tiền.” Vừa ngồi xuống, Tiểu Lạc đã vội trầm trồ khen ngợi.

“Có phúc gì chứ? Cậu cho rằng chuyện tình cảm là việc đầu tư hay sao hả?” Lộ Dao bỏ cặp kính xuống rồi đặt chiếc túi xách lên chiếc ghế bên cạnh.

“Chuyện tình cảm và đầu tư cũng khá giống nhau mà. Này nhé, nếu cậu lấy người chồng kém cỏi, cậu sẽ phải vất vả cả đời. Nhưng lấy được người chồng giỏi giang không những không phải lo lắng gì mà cậu còn được hưởng hạnh phúc suốt đời, có khác gì may mắn không? Tình cảm chẳng phải chính là đầu tư đó sao?” Tiểu Lạc giải thích.

“Cậu nói như vậy cũng có lý.” Lộ Dao gật đầu tán thành.

“Bạn trai cậu giàu có như vậy, hôm nay mình mà không được chiêu đãi một bữa tiệc hoàng thì thật có lỗi với anh ấy lắm.” Tiểu Lạc cầm thực đơn trên tay, định chọn mấy món ưa thích lại thấy đắt quá.

“Không Tiểu Lạc, hôm nay mình mời cậu, chứ không phải bạn trai mình. Mình không nhiều tiền như anh ấy nhưng cậu cứ gọi tự nhiên đi, gọi những món cậu thích ấy. Mình còn thể tín dụng nữa mà.”

“Tiền của anh ấy cũng chính là tiền của cậu, chẳng phải là của chúng sao. Yên tâm đi, mình không để cậu phải khuyh gia bại sản đâu. Lúc nào mình mua nhà mà không đủ tiền, cậu hãy giúp mình một tay nha!”

“Cái đó còn phải nói sao, nếu cậu khó khăn thì mình nhất định sẽ giúp. Nhưng mà... mình sẽ chỉ dùng tiền của mình giúp cậu, mình không muốn tiêu tiền của Vũ Thành.”

Từ lúc yêu Lương Vũ Thành đến nay, Lộ Dao đã tự đặt cho mình một quy tắc, đó là tất cả phân chia theo quy tắc AA, tiền của anh thì anh dùng, còn tiền của cô thì cô dùng. Vì chuyện này, Vũ Thành đã nói cô không cần quá sòng phẳng với người yêu như vậy, thậm chí anh còn thuyết phục cô rằng đàn ông tiêu tiền vì người yêu là chuyện bình thường. Nhưng cô nhất quyết không thay đổi mà vẫn giữ vững nguyên tắc của mình.

“Cậu làm gì mà phải sòng phẳng như thế chứ?” Tiểu Lạc cảm thấy thắc mắc vì tiền của cô và Trình Hạo chẳng bao giờ phân chia rạch ròi như thế. Tiền cô kiếm được cô không băn khoăn gì mà đưa thẳng cho Trình Hạo để lo liệu việc nhà.

“Mình không muốn anh ấy nghĩ mình yêu anh ấy chỉ vì tiền.” Lộ Dao trả lời.

“Ồ, thì ra là vậy!” Giờ Tiểu Lạc đã lý giải được những nguyên tắc của Lộ Dao. Xem ra lấy người nhiều tiền cũng không hẳn là hạnh phúc, lại còn phải nghĩ ra những nguyên tắc để giữ gìn mối quan hệ, thật là phức tạp.

Tiểu Lạc gọi những món mình thích rồi đưa thực đơn cho Lộ Dao: “Cậu gọi đi, gọi những món cậu thích nhé!”

“Tỏi xào với rau diếp.” Lộ Dao gọi luôn mà không cần nhìn qua thực đơn.

“Này, cậu chỉ gọi món rau thôi à? Không phải cậu đang giảm cân đấy chứ?” Tiểu Lạc ngạc nhiên.

“Người mình như thế này thì cần gì phải giảm cân chứ? Dạo này mình không ăn được, chỉ muốn ăn rau thôi.”

“Tiêu hóa kém hả?”

“Cũng có thể là như vậy.” Lộ Dao ậm ừ trả lời.

Nhà hàng này phục vụ rất tốt, chỉ đợi một lúc là những món ăn hai người gọi đã được bày ngăn nắp trên bàn.

“Dạo này cậu gầy quá, nét mặt thì xanh xao, đừng có ăn rau không như thế! Có cá có thịt, cuộc đời vô ưu!” Tiểu Lạc gấp thịt cá ăn ngon lành, trong khi đĩa của Lộ Dao chỉ chực hướng tới đĩa tỏi xào rau diếp, ăn như bị ép.

“Nghe nói, món nấm xào thịt ở nhà hàng này rất nổi tiếng, để mình ăn thử xem.” Lộ Dao lấy đĩa gấp một lát thịt, định đưa vào miệng thì lại thấy buồn nôn, trong cổ họng bắt đầu có cảm giác khó chịu, cô vội bỏ đĩa xuống: “Tiểu Lạc, mình vào nhà vệ sinh một lát.” Nói chưa dứt lời cô đã “ợc” luôn một tiếng. Cô vội lấy tay che miệng rồi cứ thế chạy nhanh ra nhà vệ sinh.

“Vừa rồi cậu sao vậy? Mình thấy triệu chứng của cậu giống như không có vấn đề về dạ dày mà như là ốm nghén ấy.” Đợi Thảm Lộ Dao quay lại, Tiểu Lạc vừa nói vừa nhìn nét mặt tái mét của cô.

“Ừ, mình có thai rồi.” Lộ Dao buồn bã nói.

“Hả?” Tiểu Lạc chỉ thuận miệng nói trêu vậy, không ngờ lại đoán đúng.

“Vậy Vũ Thành đã biết chưa?”

“Mình chưa nói cho anh ấy biết vì mình còn đang suy nghĩ, liệu nên giữ lại hay đi phá cái thai đi.” Đây chính là lý do Lộ Dao muốn gặp Tiểu Lạc. Cô định đợi ăn xong sẽ kể cho Tiểu Lạc nghe nhưng lại bị cô phát hiện trước nên đành phải thừa nhận luôn.

“Trước mặt bao nhiêu người, Vũ Thành vẫn luôn âu yếm, quan tâm cậu, xem ra tình cảm đó là nghiêm túc đấy, tại sao cậu lại muốn phá nó chứ? Giữ lại có phải tốt hơn không?”

“Mặc dù bọn mình yêu nhau thật sự nhưng tình cảm đó cũng chỉ là mới bắt đầu, mình sợ anh ấy nghĩ mình cố ý mang thai để “giăng bẫy” nên sẽ muốn chấm dứt với mình. Nếu anh ấy không chia tay và bảo mình giữ lại đứa bé thì mình cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp bố mẹ anh ấy. Trong mắt những người có tiền lúc nào cũng chỉ có tài sản của họ, mình sợ nếu biết mình có thai, họ lại nghĩ mình lấy chuyện đó ra để ép hôn.”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá đấy! Sao cậu không nghĩ tích cực lên? Cậu đang mang thai đứa con của Vũ Thành, biết đâu anh ấy lại càng yêu cậu hơn. Và lại, máu chảy ruột mềm, nhà họ Lương có phần đôi hai người đến với nhau đi chẳng nữa thì họ cũng sẽ yêu thương cháu ruột của mình chứ.”

“Đó chính là điều mình lo nghĩ suốt thời gian qua. Mình sợ họ đối xử tốt với mình là vì đứa con trong bụng, chứ không phải thật lòng thật dạ yêu quý mình. Cho nên, mình định giấu Vũ Thành rồi đi phá thai.”

“Cậu ngốc quá! Phá thai có hại cho sức khỏe lắm đấy. Mình nghĩ cho dù thế nào cậu cũng phải nói chuyện này cho Vũ Thành biết. Dù sao cũng là bố của đứa bé, anh ấy có quyền được biết chứ. Nếu cậu giấu anh ấy rồi đi phá cái thai, ngộ nhỡ có hậu quả gì cậu sẽ không gánh vác nổi đâu.”

“Nhưng... nhưng mình phải nói như thế nào đây?” Thẩm Lộ Dao vẫn chưa hình dung được hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức độ nào.

“Thứ nhất, nếu một ngày Lương Vũ Thành biết cậu mang thai đứa con của anh ấy rồi tự mình quyết định đi phá nó mà không hề nói cho anh ấy, nhất định Vũ Thành sẽ nghĩ cậu không tin tưởng anh ấy nên chuyện gì cũng giấu. Trong tình yêu, sự tin tưởng là yếu tố cực kỳ quan trọng, không tin tưởng nhau sẽ gây ảnh hưởng xấu tới tình cảm hai người. Thứ hai là phá thai sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Cậu đừng coi thường chuyện phá thai, nó không những có hại cho sức khỏe mà những người phá thai sau một tháng mới được phép tiếp tục quan hệ. Trong thời gian ấy, nếu Vũ Thành muốn gần gũi thì cậu định làm thế nào?”

“Điều này... mình chưa nghĩ được thấu đáo như cậu. Tiểu Lạc, cậu không chỉ là ngôi sao may mắn mà còn là ngôi sao cứu mạng của mình đấy!” Đến giờ phút này, Lộ Dao mới nhận ra đứa bé trong bụng không phải của riêng mình cô nên cô không thể một mình quyết định. “Nếu nói cho anh ấy biết, anh ấy vẫn muốn mình đi phá thì phải làm thế nào đây?”

“Vũ Thành không phải hạng người không có nhân tính như thế đâu! Theo lý mà nói, nếu anh ấy thật sự yêu cậu thì anh ấy nên vui mới đúng, không chừng anh ấy sẽ xin cưới cậu ngay ấy chứ.”

“Nhưng anh ấy từng nói với mình rằng anh ấy không muốn kết hôn sớm, vì anh ấy muốn sống trong thế giới chỉ có hai người thêm vài năm nữa, khi nào muốn có con mới nghĩ tới chuyện kết hôn.” Lộ Dao buồn bã nói.

“Nếu Vũ Thành giận dữ vì chuyện đó, chứng tỏ anh ta không xứng đáng với tình yêu của cậu. Dù gì việc cậu mang thai anh ấy cũng phải có trách nhiệm. Hiện tại nếu chưa muốn kết hôn thì phải cẩn thận để cậu không mang thai chứ. Đúng rồi, hai người không dùng biện pháp tránh thai à? Mới yêu nhau không lâu, sao có thể bị “đính” nhanh như thế?”

“Anh ấy không thích dùng bao...” Lộ Dao ngập ngừng, giọng nói hạ thấp dần.

“Trời! Thế cậu tránh thai kiểu gì?” Tiểu Lạc còn nhớ, mấy lần trước Trình Hạo đều phải dùng bao cao su để tránh thai. Biện pháp này rất đáng tin cậy, đến giờ cô vẫn chưa bị “đính” lần nào.

“Có lần mình uống thuốc tránh thai, có lần thì là tính theo chu kỳ, có khi thì...” May mà ngồi trong phòng cách âm, nếu không Lộ Dao không thể mở miệng trình bày những chuyện “riêng tư chốn phòng the” như thế. “Nhưng mà, thật là lạ, thời gian thụ thai là khoảng bốn mươi ngày trước, lần đó mình đã uống thuốc rồi mà, tại sao vẫn “đính” chứ?” Đối với vấn đề thụ thai vào thời gian nào, Lộ Dao vẫn chưa có nhiều hiểu biết.

“ý da, uống thuốc hại người lắm đấy! Cậu dùng loại tránh thai cấp tốc hay loại tránh thai trường kỳ?” Tiểu Lạc có cô đồng nghiệp uống thuốc tránh thai rồi nhưng vẫn mang thai nên cũng có hiểu biết đôi chút.

“Là loại tránh thai cấp tốc mình mua ở hiệu thuốc. Họ nói có tác dụng trong vòng bảy mươi hai giờ.”

“Sau khi uống thuốc xong có quan hệ nữa không?” Tiểu Lạc hạ thấp giọng xuống hỏi.

“...Hình như là có.” Thẩm Lộ Dao cố nhớ lại ngày hôm đó. Sau khi quan hệ, cô đã uống ngay viên thuốc tránh thai luôn mang theo bên mình nhưng hôm đó không hiểu sao sinh lực của Vũ Thành lại dồi dào một cách kỳ lạ, sau khi uống thuốc đúng là họ có quan hệ một lần nữa.

“Sao cậu lại hỏi thế?”

“Mình có cô bạn gặp trường hợp giống như cậu ấy. Cậu cho rằng thuốc tránh thai là linh đơn vạn năng, chỉ cần uống rồi thì trong vòng bảy mươi hai giờ quan hệ sẽ không có chuyện gì sao?” Tiểu Lạc cảm thấy bản thân mình không chỉ có năng khiếu làm chuyên gia tâm lý mà còn có năng khiếu làm chuyên gia phụ khoa.

“Nhưng mà dùng thuốc tránh thai đó liệu đứa bé có bị ảnh hưởng gì không?” Khi chưa gặp Tiểu Lạc, Lộ Dao đã nghĩ tới chuyện bỏ đứa bé nhưng bây

giờ khi muốn giữ lại, cô ấy lại sợ đứa bé sẽ bị ảnh hưởng. Cô đã đau đầu, mệt mỏi vì chuyện mang thai lắm rồi, giờ không muốn tăng thêm bất cứ áp lực nào nữa.

“Cô bạn đồng nghiệp của mình vẫn sinh đứa bé ra. Đó là một bé trai hoàn toàn khỏe mạnh, còn rất mũm mĩm nữa. Nhưng tốt nhất cậu nên tới bệnh viện kiểm tra rồi hỏi bác sỹ xem có nên giữ lại đứa bé hay không.”

“Hay sau khi ăn xong, cậu đưa mình tới bệnh viện nhé. Mình mới dùng que thử kiểm tra thôi nên cũng muốn tới bệnh viện kiểm tra để xác nhận lại một lần.” Nét mặt Lộ Dao hiện rõ vẻ hoảng hốt, cô thật sự không biết sự xuất hiện của sinh mạng nhỏ bé này sẽ là phúc hay họa?

“Ừ, cậu phải đi kiểm tra đi, sức khỏe của mỗi người không giống nhau mà.” Tiểu Lạc nghĩ chắc hẳn lúc này tâm trí Lộ Dao đang rất rối bời, và lại cô ấy đã là bạn bè từ hồi tiểu học nên ngay lập tức cô quyết định đưa Lộ Dao tới viện để kiểm tra.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe chính bác sỹ trong viện khẳng định là mình đã có thai, Lộ Dao vẫn cảm thấy hơi thất vọng. Thực ra, cô vẫn luôn hy vọng việc mình mang thai không phải là sự thật.

Lộ Dao vội cầm tờ giấy xét nghiệm trên bàn rồi quay người bỏ đi.

“ý da, cô gái này thật lạ, rốt cuộc là muốn giữ cái thai hay muốn phá đây? Muốn giữ thì phải chú ý dưỡng thai, còn không thì nên mau chóng phá nó đi.” Nhìn Lộ Dao đẩy cửa bỏ đi, bác sỹ mới dám dạn dò cẩn thận.

“Thành thật xin lỗi bác sỹ, bạn của cháu chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.” Tiểu Lạc cố nói đỡ một câu rồi vội đuổi theo Lộ Dao.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Tiểu Lạc bắt taxi đưa Lộ Dao về nhà. Trên xe, Tiểu Lạc hết lời an ủi nhưng cả đoạn đường Lộ Dao không nói gì, chỉ một mực nắm chặt tay cô như muốn chia sẻ những hoang mang, sợ hãi trong lòng. Trong chuyện này, người ngoài cuộc như Tiểu Lạc hoàn toàn bất lực. Cô chỉ biết thầm chúc cho cô bạn yêu quý của mình có thể giải quyết ổn thỏa mọi việc.

“Tiểu Lạc, đến nhà mình rồi. Hôm nay cảm ơn cậu nhiều, lẽ ra mình nên mời cậu vào trong ngồi chơi một lát nhưng lúc này tâm trạng mình đang rất rối bời, muốn được yên tĩnh một mình. Để hôm khác mình sẽ mời cậu tới nhà mình chơi, được không?” Trước khi xuống xe, Lộ Dao nói với về mặt đầy ảm đạm.

“Không sao đâu, cậu phải chú ý giữ gìn, có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho mình nhé!” Tiểu Lạc nói xong thì Lộ Dao cũng bước xuống xe.

“À, bác tài, trả bác tiền này, phiền bác đưa bạn cháu về.” Lộ Dao đưa hai trăm tệ qua cánh cửa cho bác tài.

“Lộ Dao, cậu cứ vào nhà nghỉ ngơi đi, lúc nào xuống xe mình trả một thẻ cũng được, không sao đâu.” Tiểu Lạc vừa nói vừa bước vào xe và giục bác tài nhanh nhanh lái xe đi.

Tiểu Lạc ngoái đầu lại nhìn rồi vẫy tay ra hiệu bảo Lộ Dao vào nhà nghỉ ngơi.

“Cô à, chúng ta đi đâu bây giờ?” Đợi Tiểu Lạc quay đầu lại, bác tài xé mới hỏi cô một cách khách sáo.

“Đến thư viện Tây Đơn. À, không... không! Bác tài, phiền bác đưa cháu tới bến xe buýt gần nhất, cháu đi xe buýt về.” Tiểu Lạc vừa mới nghĩ ra từ đây tới thư viện sách Tây Đơn còn khá xa, tiền xe chắc chắn sẽ không rẻ. Thà cô xuống bến xe gần đây rồi bắt xe buýt, sau đó ngồi tàu điện ngầm đến, tuy rắc rối một chút nhưng lại tiết kiệm được một khoản tiền.

“Được thôi.” Bác tài thất vọng trả lời. Những người ở khu đô thị cao cấp này hầu như đều có xe riêng nên không đi taxi, Tiểu Lạc xuống xe cũng đồng nghĩa với việc bác tài phải lái xe một mình quay về thành phố.

Khi Tiểu Lạc bước lên xe buýt và cầm trên tay tờ biên lai tiền taxi một trăm hai mươi lăm tệ, cô bỗng cảm thấy ngậm ngùi: “Lần này, cứ coi như mình tiêu hết số tiền nhuận bút của ba trang chuyên mục vậy. Nhưng cũng may mà mình còn biết đi xe buýt về, tiết kiệm được sáu mươi tệ.” Tình hình của Tiểu Lạc là như vậy. Cô tiêu tiền vì bạn bè thì không cần đắn đo nhưng khi có một mình thì cái gì có thể tiết kiệm được cô sẽ rất tiết kiệm. Cô biết, hơn một trăm tệ đối với Lộ Dao không thành vấn đề nhưng cô muốn qua chuyện ấy để Lộ Dao có thể hiểu rằng: Lúc cô ấy gặp khó khăn, phiền muộn thì vẫn có người muốn chia sẻ, như vậy cô ấy sẽ không cảm thấy đơn độc nữa.

Tiểu Lạc hiểu rất rõ, sống ở những nơi phức tạp rất cần lòng dũng cảm, nhất là sống ở thành phố Bắc Kinh này. Người xưa có câu: “Ở nhà nhờ bố mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè” không đơn thuần chỉ là một câu nói. Ở nơi đất khách quê người, cuộc sống không hề đơn giản, nếu một lúc nào đó mà phát hiện có bạn bè ở bên cạnh và giúp đỡ thì đó chính là điều hạnh phúc và may mắn nhất.

Lúc Tiểu Lạc đến thư viện Tây Đơn cũng đã bốn giờ chiều. Cô bước ra quầy tạp hóa bên cạnh thư viện mua một chai nước nhỏ, chuẩn bị lên thư viện tìm hiểu cả núi sách cho hết buổi chiều, bỗng chuông điện thoại reo lên bài hát: “Sữa đậu nành không thể rời xa bánh quẩy, để em yêu anh mãi mãi, tình yêu cần phải như vậy, mới là hạnh phúc ngọt ngào...”

Nghe thấy tiếng chuông cô cài đặt riêng cho Trình Hạo, Tiểu Lạc không ngăn được cảm giác bức bối. Cuối tuần mà còn tăng ca, đi làm rồi là quên luôn vợ, gần hết ngày mới chịu gọi điện.

“A lô, em đang ở đâu đấy? Tần Mỹ ra ngoài quên không mang theo chìa khóa, cô ấy gọi điện cho anh nhưng anh không thể ra ngoài được, em mau về mở cửa giúp cô ấy đi.” Trình Hạo trình bày rõ nguyên do.

“Đáng đời, ai bảo cô ta không nhớ mang theo chìa khóa chứ. Em vừa mới tới thư viện Tây Đôn, chuẩn bị vào đó đọc sách. Anh lo cái gì, cứ để cô ta ném thứ cảm giác có nhà mà không thể về được đi.” Tiểu Lạc vừa đá kích Tần My vừa muốn đá kích Trình Hạo. Còn nhớ lần đó Tần My để hai người ở ngoài chờ hơn một tiếng đồng hồ, cô đã ảm ức không nói được gì.

“Haizz, cô ấy bảo mới mua một cái tủ, người đưa hàng sắp chuyển tủ tới rồi. Cô ấy gọi anh liên tục, cứ như vậy sẽ ảnh hưởng tới công việc của anh đấy. Em mau về nhà đi, ngày mai anh sẽ đưa em đi đọc sách. Anh còn có tin vui muốn nói với em, sếp anh đang đề cập với anh việc thăng chức, em mau về mở cửa cho cô ấy đi, nếu không cô ấy sẽ ngăn cản con đường thăng quan tiến chức của anh đấy.” Trình Hạo biết Tiểu Lạc không ưa gì Tần My, đành phải đem chuyện thăng chức ra thuyết phục để nhanh chóng cúp máy.

Tiểu Lạc chợt hiểu ra, bây giờ đi giải quyết việc cho Tần My chính là giúp Trình Hạo ném bỏ hòn đá chướng ngại đường nên cô lập tức thu gọn đồ đạc rồi vội vã quay về nhà.

Buổi tối, Trình Hạo về nhà muộn hơn so với những buổi tăng ca khác. Khi vừa về tới nhà, anh đã vội tường thuật lại cho Tiểu Lạc nghe quá trình sếp tìm anh nói chuyện về chuyện thăng chức. Đại ý là Giám đốc của anh không lâu nữa sẽ ra nước ngoài, Tổng giám đốc kỹ thuật Lâm Đình Quân có ý định sẽ đề cử anh và muốn anh biểu hiện tích cực một chút, còn căn dặn anh phải hết sức đề phòng Trương Cảnh Thuận, vì anh ta không chỉ tinh thông nghiệp vụ mà còn biết cách làm vừa lòng sếp. Cho nên, tình hình trước mắt không có lợi cho Trình Hạo.

Trình Hạo được Đình Quân tuyển vào công ty nên anh ta luôn hy vọng lần này Trình Hạo sẽ có cơ hội thăng chức. Đây chính là lý do mà Đình Quân tiết lộ thông tin cho Trình Hạo biết.

Tiểu Lạc nghe xong cảm thấy vui thay cho anh. Cô động viên anh cố gắng biểu hiện tốt để nắm chắc cơ hội lần này, được lên chức rồi lương bổng cũng sẽ tăng, việc mua nhà sẽ không còn chỉ là trong mơ nữa.

Ngày hôm nay là một ngày đầy ý nghĩa với Tiểu Lạc. Cô không chỉ gánh bớt phần nào những nỗi lo của Lộ Dao mà giờ đây cô còn được chia sẻ niềm vui với chồng nữa.

***

Hôm đó, khi Lộ Dao về tới nhà, cô suy nghĩ rất kỹ và cuối cùng quyết định nói cho Vũ Thành biết mọi chuyện. Cô hy vọng hai người sẽ cùng nhau bàn bạc để nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Buổi tối, Lộ Dao tắm giặt sớm và chuẩn bị mọi thứ xong xuôi ngồi đợi Vũ Thành để chia sẻ với anh chuyện mà cô đang giấu trong lòng.

Vũ Thành vừa đến đã vội ôm hôn Lộ Dao nhưng bị cô từ chối và cương quyết đẩy ra. Anh cảm thấy hôm nay cô có điều gì đó kỳ lạ vì muộn rồi mà cô vẫn chưa thay đồ ngủ, cũng lại không cho anh đụng vào người.

“Em sao vậy?” Vũ Thành quay lưng đi và hỏi.

“Có thể một, hai tháng tới, anh sẽ không được thân mật với em như trước.” Cô bình thản trả lời khiến anh không hiểu ra làm sao, cũng không biết cô đang vui hay buồn.

“Tại sao vậy?” Vũ Thành không hiểu ý hỏi lại. Lẽ nào, cô ấy đã cảm thấy nhàm chán rồi? Hay khả năng của anh vẫn chưa làm cô ấy thỏa mãn? Kỹ thuật của “cậu nhỏ” vẫn chưa đạt sao?

“Anh thử đoán xem tại sao?” Cô quay người, nhìn thẳng vào mắt Vũ Thành.

“Anh.....anh đã làm sai chuyện gì à?” Vũ Thành cẩn thận hỏi dò bởi ngoài những lúc công việc bận rộn, hàng ngày anh đều thu xếp ở bên cô.

“Anh đã làm sai một chuyện rồi đấy.” Lộ Dao vẫn không thay đổi nét mặt.

“...” Lương Vũ Thành không trả lời, cố nghĩ xem thật sự mình đã làm gì đắc tội với cô, chẳng hạn như thỉnh thoảng anh có bị các cô gái liếc mắt đưa tình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, gần đây anh không hề gặp gỡ một cô gái nào, ngoan ngoãn cách ly tất cả những cảm dỗ ấy, một lòng một dạ với cô.

“Thật sự anh không làm sai chuyện gì mà ‘cái ấy’ của anh đã gây họa.” Lộ Dao nói rồi đưa tay chỉ xuống “cậu nhỏ” vốn đang ngoan ngoãn nằm bất động từ nãy giờ của anh.

“...” Vũ Thành càng không biết nói gì. “Cậu nhỏ” của anh gần đây rất ngoan ngoãn đấy chứ, chỉ chuyên tâm phục vụ một mình cô chủ Lộ Dao thôi.

“Lộ Dao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại cứ lòng vòng như thế, nếu anh đã làm chuyện gì không phải thì em cứ nói thẳng ra.” Vũ Thành không thể nhẫn nại thêm được nữa.

“Bởi vì nó không chịu mặc ‘áo mưa’ nên mới gây họa đấy.” Lúc tay của Lộ Dao chạm vào, “cậu nhỏ” của Vũ Thành đã kịp ngóc đầu dậy.

“À, em làm nó ‘to’ lên rồi, em có chịu trách nhiệm không?” Giọng Vũ Thành hậm hực hỏi lại.

“Vậy, anh cũng làm nó to lên rồi, anh chịu trách nhiệm đi.” Lộ Dao nắm lấy tay Vũ Thành rồi đặt lên bụng mình.

Vũ Thành như bị điện giật liền nhanh chóng rút tay lại.

Hành động nhỏ ấy của anh đã làm tổn thương trái tim Lộ Dao. Cô không biết sẽ bắt đầu như thế nào để nói cho Vũ Thành biết mình đã có thai, anh có vẻ rất sợ điều này thì phải.

“Lộ Dao, em không cho anh chạm vào người em, lại nói anh có lỗi, lẽ nào em đã có thai?” Lương Vũ Thành giờ mới hiểu ra liền ngạc nhiên hỏi lại.

“Không phải, em chỉ muốn chọc anh chút thôi!” Lộ Dao gượng cười, giờ đây cô thật sự không muốn nói chuyện mang thai với anh nữa.

“Vậy tại sao em không cho anh chạm vào em?”

“Hôm nay, em cảm thấy trong người hơi khó chịu.”

“Em thật sự không lừa anh chứ?” Vũ Thành vẫn nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

“Không, em mệt rồi, em đi ngủ trước đây.” Lộ Dao trở mình, lập tức quay lưng lại với Vũ Thành.

“Được, em ngủ ngon!” Anh vốn cũng không muốn miễn cưỡng cô.

Trần trọc mái vẫn chưa ngủ được nhưng Lộ Dao vẫn quay lưng lại với Vũ Thành giả vờ ngủ rất say. Trong đầu cô, những suy nghĩ đang đan xen, hỗn loạn. Nếu Vũ Thành không cần đứa bé thì cô sẽ phải làm thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, mãi mà cô không tìm được câu trả lời. Ngoài việc để mặc cho số phận an bài cô chẳng biết làm thế nào nữa.

Ngày hôm sau, khi Lộ Dao vẫn đang ngủ say thì Vũ Thành đã dậy sớm ăn mặc chỉnh tề. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, anh mới nhẹ nhàng tiến đến bên giường, cúi người xuống, áp mặt lên má cô và thì thầm: “Mèo lười, dậy thôi nào.”

“Mấy giờ rồi?” Lộ Dao cố mở cặp mắt vẫn còn đang ngái ngủ.

“Chín giờ rồi.”

“Hả? Muộn vậy rồi à?” Lộ Dao ngồi dậy rồi tìm thứ gì đó ở đầu giường.

“Em tìm gì vậy?”

“Em tìm điện thoại.” Lộ Dao có thói quen tắt nguồn điện thoại trước khi đi ngủ nên mỗi sáng thức giấc, việc đầu tiên cô làm là tìm điện thoại. “Ồ, sao lại không thấy nhỉ?”, cô tìm quanh mà vẫn không thấy.

“Hay là em để trong túi, tôi qua lại quên không bỏ ra?”

“Vâng, có khi là như vậy.” Nói xong, Lộ Dao định xuống giường ra chỗ cất túi xách để lấy điện thoại.

“Em cứ nằm yên đấy, để anh lấy giúp em.” Vũ Thành bảo cô quay lại giường rồi tự mình ra lấy.

Sự quan tâm của anh nhanh chóng sưởi ấm trái tim Lộ Dao. Cô không hề nhớ trong chiếc túi xách vẫn để tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện.

Lương Vũ Thành cầm tờ giấy xét nghiệm và điện thoại tới, giờ lên trước mặt Lộ Dao rồi hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“À... tờ giấy xét nghiệm của Tiểu Lạc – bạn em.” Vẻ mặt Lộ Dao lo lắng, nói xong vội giật lại tờ giấy trên tay Vũ Thành.

Vũ Thành giữ chặt tờ giấy xét nghiệm trong tay rồi mở ra nhìn kỹ họ tên trên tờ giấy: “Trần Lộ.”

“Trần Lộ là ai?” Vũ Thành nheo mày hỏi.

“...là em.” Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày anh biết sự thật thôi.

“Tại sao từ trước tới nay em không hề nhắc tới cái tên này?”

“Đây là tên thật của em, còn tên trong chứng minh thư và tên nghệ danh của em đều là Thẩm Lộ Dao. Cái tên Trần Lộ em không dùng nữa cho nên không nói với ai. Lần này em phải dùng cái tên ấy vì không muốn ai biết... em có thai...” Lộ Dao khẽ cúi đầu, dừng cảm nói hết toàn bộ sự thật.

Thực ra, tối hôm qua khi để ý những cử chỉ kỳ lạ của cô, Vũ Thành đã có chút hoài nghi. Tờ giấy xét nghiệm hôm nay đã thật sự chứng minh những nghi ngờ của anh hoàn toàn đúng – Lộ Dao đã có thai.

Anh ngồi xuống cạnh giường, khẽ nói: “Thật sự, anh chưa chuẩn bị tâm lý để chứng minh có con nhưng không phải vì vậy mà em lại giấu anh chuyện này. Nếu hôm nay mà anh không nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm thì có phải em định giấu anh bỏ đi đứa bé, đúng không?”

“...” Đúng là cô đã từng có suy nghĩ ấy. Nếu bố của đứa bé không thích nó thì cô sinh nó ra không phải là tự đem phiền phức đến cho cả hai mẹ con sao.

“Ôi! Em mang thai tất cả là do anh đã không cẩn thận.” Vũ Thành thở dài rồi nói tiếp: “Vừa nãy, anh còn thấy mấy viên thuốc tránh thai cấp tốc trong túi em, những thứ thuốc đó rất có hại cho sức khỏe. Anh thật sự vô tâm quá, anh đã không hề quan tâm đến em...” Vũ Thành nắm chặt tay Lộ Dao, giọng nói càng ảm áp.

Lộ Dao không dám nói thêm điều gì, lúc này cô giống như một tội đồ đang hồi hộp chờ nghe kết quả phán xét của quan tòa. Cô chỉ sợ ngộ nhỡ nói sai điều gì sẽ làm ảnh hưởng xấu tới kết quả.

“Đưa bé đến với chúng ta bất ngờ quá. Nói thật điều đó làm lòng anh thấy không yên tâm nhưng anh sẽ yêu em nhiều hơn nữa. Nếu em muốn giữ nó, anh hoàn toàn ủng hộ em, chỉ cần em vui là được.”

“Có thật vậy không anh?” Khi Vũ Thành đưa ra quyết định, Lộ Dao mới dám ngẩng đầu lên.

“Nghìn vạn lần đều là thật.” Vũ Thành khẳng định lại một lần nữa.

“Nếu vì con mà anh không được chạm vào em nữa, anh có buồn không?”

“Em nghĩ anh là Tây Môn Khánh[5] à? Anh đâu có tệ như vậy?” Vũ Thành nói xong liền véo yêu lên mũi cô.

[5] Nhân vật chính trong tiểu thuyết Kim Bình Mai của Tiểu Tiểu Sinh, nhưng trước đó đã xuất hiện trong tiểu thuyết Thủy Hử của Thi Nại Am. Theo mô tả của Thủy Hử và Kim Bình Mai, Tây Môn Khánh là một nhân vật hoang dâm vô độ, tư thông với Phan Kim Liên, vợ của Võ Đại Lang, anh trai của Võ Tòng. Y cùng Kim Liên đã đầu độc Võ Đại Lang khi Võ Tòng đi vắng. Đến khi Võ Tòng trở về, an táng cho anh xong, liền giết chết cả Tây Môn Khánh và Kim Liên, lấy đầu tể anh.

“Nếu em sinh đứa bé ra, anh cũng sẽ yêu thương nó chứ?”

“Đưa bé là con anh, tất nhiên anh phải yêu thương nó rồi.”

“Nhưng bọn mình vẫn chưa kết hôn.”

“...” Vũ Thành do dự một hồi trước câu hỏi của cô. Anh chưa dám hứa chắc sẽ kết hôn với cô vào thời điểm này nhưng anh lại không muốn cô buồn phiền nên đành phải nói: “Kết hôn là chuyện đại sự, nhất định phải làm cẩn thận, đợi thời cơ chín mùi, anh sẽ đưa em về giới thiệu với bố mẹ.”

Nghe được câu nói ấy, Lộ Dao cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bất luận thế nào, anh ấy cũng đã nhắc tới chuyện kết hôn, còn hứa sẽ đưa cô về giới thiệu với bố mẹ nữa.

“Em mau xin nghỉ việc hay là hủy hợp đồng luôn đi, anh không muốn mẹ của con anh phải vất vả đâu.” Vũ Thành khẽ xoa xoa lên bụng của cô.

“Nhưng nếu em bị phạt thì sao?”

“Chuyện đó em không phải lo, anh sẽ giải quyết giúp em, chỉ cần em giữ gìn sức khỏe, chuẩn bị tâm lý để sinh con cho khỏe mạnh là được.” Vũ Thành đưa lời an ủi.

“Vâng...” Thoáng một cái tình hình đã thay đổi hẳn. Đường như cô đã bước qua “con đường mù mịt” và đang lảng lảng bay trên “con đường rải đầy hoa”. Đến giờ này cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày mai, anh sẽ bảo người tìm một cô bảo mẫu đến chăm sóc em.”

“Hả? Không cần đâu, em tự chăm sóc cho mình được mà.” Tâm trạng của Lộ Dao bây giờ có thể hình dung như tâm trạng của “nàng Lộ Lem” đột nhiên nhận được sự quan tâm của hoàng tử.

“Em đang mang thai, anh không thể để em làm việc nhà nữa.” Vũ Thành hôn nhẹ lên má cô rồi nói.

Cô đành phải nghe lời anh. Vũ Thành là con trai duy nhất của nhà họ Lương, nếu anh không có con riêng thì đứa con trong bụng cô sẽ là người kế thừa duy nhất của nhà họ nên sự quan tâm ấy của Vũ Thành đối với cô là điều hoàn toàn có thể lý giải được.

Lộ Dao vui mừng gọi điện thoại kể lại mọi chuyện cho Tiểu Lạc nghe, còn nói rằng cô sẽ nghỉ việc để ở nhà dưỡng thai. Tiểu Lạc nghe vậy cũng thấy vui thay cho bạn. Trước đây, Tiểu Lạc luôn cho rằng những công tử nhà giàu chỉ yêu chơi bời chứ không hề có trách nhiệm nhưng lần này Lương Vũ Thành thật sự đã làm cô mở rộng tâm mắt.

“Tiểu Lạc, Vũ Thành còn nói sẽ thuê bảo mẫu cho mình, cậu đề ý giúp mình xem có ai phù hợp không nhé.”

Tiểu Lạc nghe xong vội xung phong luôn: “Cậu đang muốn tìm bảo mẫu à? Hay để mình làm đi. Cậu thấy mình thế nào?”

“Em làm bảo mẫu à?!” Trình Hạo để lộ khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên liền nói: “Vây trước tiên em phải thực tập cho quen đi đã, hãy làm bảo mẫu cho anh trước. Nếu em làm tốt, biết đâu anh sẽ trả lương thực tập cho em cũng nên.”

Tiểu Lạc huyếch cánh tay vào người Trình Hạo, ra hiệu bảo anh đừng có mà chen ngang vào như thế.

“Đừng đùa mình nữa. Cậu đang làm nhà văn tốt như thế, sao tự nhiên lại muốn chuyển ngành chứ? Làm nhà văn là có tương lai lắm đấy.” Lộ Dao nghĩ Tiểu Lạc đang nói đùa cho vui.

Thực ra, Tiểu Lạc chỉ thuận miệng mà nói vậy, chứ trong lòng cô vẫn tin tưởng rằng mình nhất định sẽ sống chết với nghiệp văn.

Từ lúc Tiểu Lạc và Trình Hạo đặt ra mục tiêu mua nhà, hai người họ luôn có ý thức cắt giảm các khoản chi tiêu. Buổi tối họ tự nấu cơm ở nhà để hạn chế đi ăn uống ở nhà hàng. Ra ngoài họ sẽ đi xe buýt hoặc ngồi tàu điện ngầm chứ không bắt taxi. Cuối tuần, thay vì ra ngoài mua sắm thì cả hai sẽ ở nhà cùng chuyện trò tâm sự.

Tất cả mọi việc đều được họ thực hiện đúng như kế hoạch ban đầu nhưng hai ngày cuối tuần phải ở trong nhà thật sự là rất vô vị. Trước đây, thỉnh thoảng Tiểu Lạc hay hẹn đồng nghiệp hay mấy cô bạn thân đi dạo phố nhưng để tích góp tiền mua nhà, cô đã phải bỏ hầu hết sở thích của mình, đúng hơn là tất cả những sở thích phải tiêu tiền.

Những lúc nhàn rỗi, Tiểu Lạc đã phát minh ra một hình thức giải trí miễn phí mà phụ nữ chắc chắn sẽ yêu thích, đó là chọn ra những đoạn tiểu phẩm đặc sắc nhất trong phim rồi tự biên tự diễn, vừa có thể giết thời gian mà lại không phải tiêu tiền. Tất nhiên, một đoạn tiểu phẩm mà chỉ có mỗi một vai nữ chính thôi thì không thể gọi là đặc sắc được, cần phải có cả vai nam chính nữa và chỉ có Trình Hạo mới phù hợp để đảm nhận trọng trách này.

Tiểu Lạc phải chọn rất tỉ mỉ, kỹ lưỡng mới tìm được đoạn tiểu phẩm có thể khiến cô “tức cảnh sinh tình” trong lúc diễn. Mặc dù chỉ cần vài phút thôi nhưng tất cả những thời khắc ngọt ngào trong quá khứ sẽ được tái hiện lại trong lời thoại của tiểu phẩm.

Sur từ Hà Đông gầm thét là bộ phim đầu tiên Tiểu Lạc và Trình Hạo xem cùng nhau. Lúc đó, hai người vẫn chưa xác định rõ ràng mối quan hệ, tình cảm chỉ giống như ánh trăng vào những ngày cuối tháng, khi tỏ khi mờ. Mấy đàn anh có kinh nghiệm tình trường trong ký túc thấy Trình Hạo mất nhiều ngày đi đi lại lại trong căng tin dưới ký túc xá của Tiểu Lạc mà vẫn chưa có kết quả gì, bèn mách anh chuyển sang chiến lược khác. Theo kinh nghiệm họ truyền lại thì đi xem phim là chất xúc tác tốt nhất. Trong rạp chiếu phim tối đen như mực, chỉ có vài cái đèn sáng lập lờ là địa điểm lý tưởng nhất để “làm một số chuyện khác” nữa như cầm tay hay hôn chẳng hạn. Thế là, lần đầu tiên trong đời, Trình Hạo đã hiểu cảm giác đi xem phim với bạn gái là như thế nào. Nhưng anh chàng Trình Hạo lại quá nghiêm túc, khi xem phim thì thực hiện đúng nghĩa đen của nó, ngay cả việc bình thường nhất như nắm tay anh cũng chẳng dám làm, chứ đừng nói hôn. Vì từ lúc xem phim Tiểu Lạc chỉ cười và cười, lại còn ăn bỏng ngô nữa, một tay thì cầm túi bỏng, tay kia lại không ngừng lấy bỏng từ trong hộp ra ăn nên anh hoàn toàn không có cơ hội.

Lúc diễn lại bộ phim Sur từ Hà Đông gầm thét, Trình Hạo chỉ đóng vai phụ và làm một vài động tác khoa trương một chút là được. Vai diễn chính do Tiểu Lạc đóng thì một chân giẫm lên ghế, tay trái chống nạnh, tay phải chỉ vào Trình Hạo, sau đó nói một loạt lời thoại kinh điển: “Từ giờ trở đi, nhà người chỉ được yêu thương một mình ta, phải chiều chuộng ta, không được lừa dối ta, đã hứa làm gì thì phải làm tới cùng, câu gì nói ra cũng đều phải thật lòng, không được bắt nạt ta, nể nang chửi ta, phải tin tưởng ta. Khi người khác bắt nạt ta, nhà người phải lập tức xuất hiện bảo vệ ta. Khi nào ta muốn vui vẻ, người phải giúp ta vui vẻ. Khi nào ta buồn bã, nhà người phải dỗ dành để cho ta vui lên. Lúc nào người cũng phải nghĩ ta là người đẹp nhất, trong giấc mơ cũng không cho phép gặp lại người con gái khác. Trong tim nhà người chỉ được có một mình ta!”

Xem Tiểu Lạc diễn xong, Trình Hạo bỗng cảm thấy nổi hết da gà: “Sao giờ nghe lại những lời này anh lại thấy kinh khủng thế nhỉ?!”

Tiểu Lạc có vẻ không vui nói: “Anh thật là..... Anh có biết em học thuộc cả một đoạn hội thoại dài như vậy khó như thế nào không. Vỗ tay động viên em đi, nhanh lên!”

Trình Hạo ngoan ngoãn nghe lời cô, vỗ tay nhiệt tình.

“Được rồi, được rồi, nghe tiếng vỗ tay xuất phát từ đáy lòng anh là em thấy vui rồi. Giờ tới lượt anh là vai chính.” Nói xong, đạo diễn Tiểu Lạc chuyển máy tính sang đoạn nhạc trong phim Lãng mạn hoa anh đào để Trình Hạo vào vai.

Trình Hạo vội “khởi động” cổ họng, nhẹ nhàng nói với “nữ diễn viên phụ” Tiểu Lạc: “Rất nhiều người muốn đi tìm em nhưng thực ra người muốn tìm em nhất... chính là... anh. Anh rất sợ mất em, vì anh thấy bản thân không đủ tự tin, không có khả năng ăn nói nhưng anh sẽ cố gắng làm em hồi tâm chuyển ý. Trước đây có ba từ quan trọng mà anh không dám nói, đó là vì anh sợ mất em. Nếu hôm nay anh không nói ba từ ấy thì anh không còn tư cách gì để gặp em nữa. Tiểu Lạc, anh muốn chăm sóc em suốt đời suốt kiếp. Tiểu Lạc, anh yêu em!”

Tiểu Lạc cho rằng trong không khí lãng mạn như thế này nếu mà khóc được thì rất tốt nên cô liền lấy lọ thuốc nhỏ mắt trên bàn nhỏ hai giọt vào mắt: “Trời ơi, em cảm động quá!” Rồi sau đó cô ngã vào lòng Trình Hạo như thể một chú chim rớt vào lòng cậu bé đang giương cung.

Điều nhảy mà Trình Hạo dạy cho Tiểu Lạc chính là điệu nhảy của Quách Phú Thành trong bộ phim Lãng mạn hoa anh đào. Lúc bộ phim mới nổi, không những trên đường hay ở mọi góc phố đều có thể nghe được bài hát đó mà ngay cả môn thể dục tự chọn trong nhiều trường học cũng chọn vũ điệu này để nhảy. Chính vì điệu nhảy ấy mà Trình Hạo và Tiểu Lạc mới bắt đầu có sự tiếp xúc thân mật thể xác. Tiểu Lạc hình như không có năng khiếu khiêu vũ cho nên lúc nhảy cứ cứng đờ như máy, không uyển chuyển chút nào. Còn Trình Hạo lại nhảy rất đẹp vì trước đó anh đã tự học điệu nhảy này. Cứ như thế, anh dạy cô nhảy rồi “lừa gần rơm lâu ngày cũng bén”, tình cảm của hai người cũng càng ngày càng sâu đậm hơn.

Diễn đoạn thoại của Châu Tinh Trì trong phim Đại thoại Tây Du tới cả trăm lần rồi nhưng cô vẫn bắt anh phải diễn lại.

Khi Tiểu Lạc vào vai tiên nữ Từ Hà, cô luôn chuẩn bị đạo cụ đầy đủ: một chiếc váy liền thân màu tím và một đôi dũa - lúc này đã trở thành bảo kiếm Từ Thanh. Tiểu Lạc đặt thanh kiếm lên cổ Trình Hạo, anh liền mở to hai mắt, cổ dòn cho nước mắt chảy xuống, nét mặt trở lại trạng thái biểu cảm rồi đọc những lời thoại trong phim: “Nàng đã yêu chân thành và dành tất cả tình cảm của mình cho ta, vậy mà ta không biết trân trọng nó, đến khi mất nàng rồi ta mới thấy hối hận vô cùng, trên thế gian này có nỗi đau nào hơn thế nữa! Nàng hãy dùng kiếm chém ngang cổ ta đi! Đừng do dự nữa! Nếu ông trời cho ta thêm một cơ hội, ta vẫn nói với nàng rằng: Ta yêu nàng, nếu tình yêu này có giới hạn, ta mong rằng..... giới hạn ấy sẽ là một vạn năm...”

Nghे xong những câu nói ấy, Tiểu Lạc cảm thấy đau xót liền thả thanh kiếm rơi xuống đất.

Đại thoại Tây Du là bộ phim hot nhất thời sinh viên của hai người. Hồi đó, hai người hể nói chuyện với nhau mà một người không thốt ra hai câu nổi tiếng trong phim mới là chuyện không bình thường. Tiểu Lạc còn nhớ lần đầu tiên xem bộ phim này, Trình Hạo đã tranh thủ lúc nhân viên quản lý kí túc không đề ý đã kéo cô sang phòng anh xem. Mấy anh bạn trong phòng Trình Hạo nghiện chơi game, cứ ngồi trước máy tính là quên ăn quên ngủ, người thì la, người thì hét, ầm ĩ hết cả phòng. Thế mà Tiểu Lạc và Trình Hạo lại xem hết được bộ phim hài khiến người ta cười đứt cả hơi trong không gian như vậy đây. Trong thời khắc đó, nếu Tiểu Lạc có năng khiếu về hội họa thì nhất định cô sẽ vẽ được một bức tranh với chủ đề tuổi thanh xuân và mối tình đầu.

Nhưng từ việc xem phim, Tiểu Lạc cũng phát hiện ra rằng khi hình thức xem phim thay đổi cũng có nghĩa là tình cảm nam nữ thay đổi. Khi còn theo đuổi cô, Trình Hạo thường mời cô tới rạp xem phim, vừa xem vừa ăn bỏng ngô, trà sữa cùng rất nhiều hoa quả. Khi nhận lời yêu rồi thì anh chuyển sang mua đĩa về cùng xem. Đến khi sống chung, nếu muốn xem phim thì anh sẽ lên mạng tải về. Còn lúc này, khi đã tới thời điểm bàn chuyện kết hôn thì thời gian xem phim cũng chẳng còn luôn. Hai người chỉ có thể dành chút thời gian để biểu diễn các đoạn trích đặc sắc trong phim kiểu như thế này để giải trí và đó cũng là thời khắc mà hai người cảm thấy vui vẻ nhất.

Tiểu Lạc nói cho Trình Hạo nghe về phát hiện ấy rồi hỏi anh: “Hình thức giải trí của chúng mình càng ngày càng rẻ tiền, anh có thấy tình cảm của chúng ta mất đi sự lãng mạn không?”

“Lãng mạn? Em nghĩ như thế nào mới là lãng mạn? Một người con trai rõ ràng biết cô gái không thích mình mà lại tặng cô gái đó 999 đóa hồng, đó là lãng mạn ư? Hay người con trai khác rõ ràng biết cô gái đã thích mình rồi mà còn tặng 999 đóa hồng. Đấy đâu còn là lãng mạn nữa, là lãng phí thì đúng hơn. Với hai vợ chồng mình, lãng mạn không phải là sẽ xem phim ở đâu mà quan trọng là chúng ta được xem phim cùng nhau.”

“Ồ...điều này. Em nghĩ, vợ chồng mình thay đổi hình thức xem phim thì đã chứng tỏ giai đoạn yêu đương lãng mạn ngày xưa không còn nữa, thay vào đó là những ngày tháng êm ả. Như vậy cũng tốt, hai người đã sống với nhau mấy năm trời mà gặp một cái lại cứ tìm đập chân run như ngày nào thì chắc sẽ không tốt cho tim đâu nhĩ. Vì vậy, cứ êm ả như thế này có khi lại hay. Còn nữa, chúng mình không tới rạp xem phim mà ở nhà tự diễn kịch cũng giảm được phần nào chi phí, lại có thể tăng thêm hương vị cuộc sống nữa ấy chứ.” Tiểu Lạc tổng kết câu nói của Trình Hạo.

Với Trình Hạo, bắt anh phải biểu diễn một đoạn trích trong phim Đại thoại Tây Du thì còn được, chứ phải diễn xuất theo lời thoại từng nhân vật thì anh chưa hề nghĩ tới.

Lần ấy, do phải tăng ca nên Trình Hạo về muộn, Tiểu Lạc liền lấy lý do đó bắt anh diễn một đoạn trích trong phim hoạt hình Những câu chuyện của McDull.

Tiểu Lạc thích nhất đoạn có liên quan đến “mì và cá viên”. Cô để Trình Hạo vào vai McDull – một cậu bé ngốc nghếch, đáng yêu, còn cô đóng vai thầy Hiệu trưởng, đồng thời kiêm luôn người dẫn truyện.

Trình Hạo phải trả lời các câu hỏi của thầy Hiệu trưởng một cách gượng ép.

Dẫn truyện (Tiểu Lạc): “Tầng dưới nhà mẫu giáo là căng tin do thầy Hiệu trưởng mở ra để kiếm thêm thu nhập, chúng tôi – là học sinh nhỏ tuổi – sau khi tan học thường xuống đó ăn.”

McDull (Trình Hạo): “Phiền thầy cho em một bát mì cá viên!”

Hiệu trưởng (Tiểu Lạc): “Ồ đây vừa mới hết mì em ạ.”

McDull: “Vậy ạ, thế cho em một bát phở cá viên đi!”

Hiệu trưởng: “Ồ đây không có cá viên.”

McDull: “Thật ạ? Cho em một bát mì bò đi!”

Hiệu trưởng: “Không có mì em ạ.”

McDull: “Sao cái gì cũng không có ạ? Vậy cho em một bát bún mực viên đi!”

Hiệu trưởng: “Không có mực viên em ạ.”

McDull: “Lại bán hết rồi ạ? Vậy cho em một bát bún cá viên đi!”

Hiệu trưởng: “Không có cá viên em ạ.”

Bạn của McDull (Tiểu Lạc): “McDull ơi, mì và cá viên ở đây bán hết rồi, cho nên tất cả các món ăn kết hợp với cá viên và mì đều hết.”

McDull: “Ồ, không thể kết hợp à? Vậy phiền thầy cho em một bát chỉ có cá viên thôi.”

Hiệu trưởng: “Không có cá viên em ạ.”

McDull: “Vậy mì thì sao?”

Hiệu trưởng: “Không còn mì đâu.”

Bạn McDull (Tiểu Lạc): Ngã ngửa ra, kêu “trời” một tiếng.

Trình Hạo không thể ngờ Tiểu Lạc lại linh hoạt đến mức áp dụng ngay những lời thoại vừa rồi vào trường hợp khác rất hợp tình hợp cảnh.

Tối hôm đó, Tiểu Lạc hoàn thành mọi việc xong thì tựa đầu giường đọc sách. Một lát sau, Trình Hạo đẩy cửa bước vào phòng ngủ.

“Tiểu Lạc, em vẫn chưa ngủ sao? Hay đang đợi anh “Bed time” à?” Ngay lập tức Trình Hạo “thoát ý” rồi chui tọt vào trong chăn.

“Không phải đâu, em đang đọc sách mà.” Tiểu Lạc không thèm để ý tới anh, tay vẫn cầm sách đọc.

“Đừng đọc nữa, bây giờ đến lúc “Bed time” rồi.” Trình Hạo thấy mình không được để ý liền giật cuốn sách trong tay cô ném ra bàn.

“Anh định làm gì đây? Em đang có cảm hứng mà.” Tiểu Lạc lên tiếng phản đối.

“Ngày mai còn đi làm, hãy ngủ sớm một chút đi! Nghe anh, sách để ngày mai đọc tiếp, nó không chạy đi mất đâu mà em sợ.” Trình Hạo liền tắt đèn tuýp rồi quay sang bật chiếc đèn ngủ bên cạnh.

“Sao anh cứ xem em như trẻ con mãi thế? Khi em đang xem phim, anh cũng nói là để hôm nào xem tiếp, phim có chạy đi mất đâu mà sợ. Nhưng khi em xem lại thì không thấy hay như trước nữa, vì lúc đó đã không còn cảm hứng, anh hiểu không?” Tiểu Lạc nằm xuống nói.

“Thì khi nào xem lại từ đầu có phải hay hơn không?” Trình Hạo phản bác. “Áy, sao em không coi đồ ngủ ra? “Bed time” không thể như vậy được. Không được lười biếng. Chúng mình phải thoải mái một chút chút.” Trình Hạo vừa nói, vừa thò tay vào bộ đồ ngủ của Tiểu Lạc.

“Anh làm gì thế? “Bed time” chỉ cần ôm rồi vuốt ve là được, không được đi quá đà. Nếu mệt rồi thì ngày mai anh sẽ không đi làm được đâu.”

“Vừa nãy không phải em nói là đang có cảm hứng mà. Giờ anh đang có cảm hứng đây.” Trình Hạo bắt đầu cời từng cúc áo trên bộ đồ ngủ của Tiểu Lạc rồi mân mê ngực cô.

“Anh đúng là được voi đòi tiên.” Tiểu Lạc bắt buộc phải “cùng đường phản kích”, thò tay xuống phần dưới của Trình Hạo rồi nói: “Cái gì cứ tron tron lại mềm mềm thế này, giống cá viên quá.... Ô, còn phần này lại.... giống mì quá! Ái chà, thì ra chỗ này của anh, cá viên và mì đều đủ cả. Haha...”

“...” Trình Hạo thật sự không nói lại được gì. Anh ngậm ngùi khâm phục sức tưởng tượng phong phú của Tiểu Lạc, có khi diễn xong Những câu chuyện của McDull rồi cô bị ảnh hưởng cũng nên.

“Chồng yêu, đến đây với em! Cho em một bát cá viên và mì đi!” Tiểu Lạc cười ngặt nghẽo nói.

Haizz, Tiểu Lạc áy à, tốt nhất đừng nên kích thích trí tưởng tượng của cô ấy, Trình Hạo thầm than thở. Cô còn muốn nói thêm vài câu nữa nhưng anh đã kịp thời đưa tay bịt miệng cô lại.

Vì “chuyện ấy” mà Trình Hạo ướt đầm mồ hôi. Anh định ra tắm một lúc cho thoải mái nhưng vừa mặc quần áo lên người, mở cánh cửa ra thì thấy trong nhà vệ sinh có ánh đèn, lại có tiếng nước chảy tí tách vọng ra. Trình Hạo liền kéo cánh cửa lại.

“Sao anh quay lại? Không phải anh định đi tắm sao?”

“Tần My đang ở trong nhà vệ sinh.”

“Cô ta vào nhà vệ sinh lâu lắm, anh ngồi đợi đi. Trời, giả chúng ta có một căn hộ riêng thì có phải được tắm chung với nhau không, đâu phải chờ đợi người khác thế này.” Tiểu Lạc lại thờ dãi.

“Anh chỉ cần lấy khăn lau qua người là lên giường ngủ được mà.” Trình Hạo cố ngoái cổ ra hướng nhà vệ sinh một lần nữa. Vì đã vất vả cả ngày nên lúc này hai mắt anh gần như muốn sụp xuống.

“Thế cũng được nhưng anh phải mặc quần áo ngủ vào, không lại làm bẩn hết cái ga trải giường của em mất.”

“Anh ngồi đợi một lúc vậy. Anh ngủ “thả rộng” quen rồi, giờ mặc quần áo ngủ vào khó chịu lắm. Em ngủ trước đi, anh đọc sách một lúc, đợi Tần My ra rồi vào tắm một cái.” Trình Hạo đi tới giá sách và chọn lấy một quyển.

“Em sẽ đợi anh vào rồi cùng ngủ... mà thôi em cũng muốn đi tắm. Người em cứ dính dính thế nào ấy, không sao ngủ được.” Tiểu Lạc mặc đồ ngủ rồi nhảy xuống giường.

“Hay chúng ta cùng đếm thử xem đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền rồi.” Tiểu Lạc chạy tới bên cạnh Trình Hạo, giữ giọng nói nhẹ nhàng và nhỏ đến mức thấp nhất.

Trong lúc đếm tiền, về mặt hai người đầy cảnh giác, chỉ sợ tai vách mạch rừng. Họ phải dùng ám hiệu bằng tay để đếm tất cả các loại tiền trong thẻ ngân hàng, tiền dùng chơi cô phiếu và tiền trong quỹ, tổng cộng tất cả họ đã có chín vạn. Nếu mua một căn hộ có giá trong khoảng tám mươi vạn thì còn có chút hy vọng, tiền đặt cọc 20% là mười sáu vạn, nhưng trước mắt họ còn thiếu những bảy vạn.

Tiểu Lạc vẫn còn nhăm trong đầu thêm mấy khoản tiền nữa. Trong đó có số tiền nhuận bút của mấy tạp chí lẽ ra phải trả cho cô từ tháng trước, nếu cộng tất cả vào cũng được vài vạn. Còn nữa, nếu thị trường cổ phiếu tăng vọt lên thì chẳng mấy chốc họ có thể góp đủ số tiền đặt cọc. Nhưng đến lúc đó có lẽ số tiền ấy không đủ để mua nhà nữa.

Tiểu Lạc ngồi nghĩ về giấc mơ mua nhà giờ đã chẳng còn xa vời nữa. Ngôi nhà dường như đang hiển hiện ngay trước mắt, vẫy tay mời gọi cô.

Một phòng tắm to và thoải mái này. Phòng đọc sách rộng rãi, tràn ngập ánh sáng này. Không phải chui rúc trong nhà vệ sinh nhỏ xíu này. Những ngày tháng chung đụng cũng chỉ còn là dĩ vãng, một cuộc sống tươi đẹp sắp đến rồi!

Ngày nào Tiểu Lạc cũng vui đầu vào máy tính, đánh máy cho tới khi cổ đau nhức, chân tay tê cứng nhưng cô luôn cố vũ bản thân bằng khẩu hiệu: “Không phải là mình đánh ra chữ mà là ra nhà đấy.” Cứ như thế, dù có mệt đến mấy, cô vẫn tựa người vào ghế, mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính, hai tay “múa” qua “múa” lại không ngừng.

Thông thường, khi chúng ta bỏ công sức ra bao nhiêu thì sẽ thu được thành quả bấy nhiêu. Những bài viết của Tiểu Lạc bắt đầu vang danh khắp các tạp chí lớn, tên tuổi cô dần dần được nhiều người biết đến, thậm chí có mấy nhà xuất bản thông qua blog cũng tìm tới cô, có ý muốn in những bài viết của cô thành sách.

Chẳng lẽ cô đang thật sự chuyển từ nghề biên tập thành nhà văn sao? Bây giờ chỉ cần được xuất bản sách thì cô lập tức sẽ trở thành nhà văn rồi.

Trong số các biên tập viên Tiểu Lạc nghĩ ý muốn xuất bản sách, cô cảm thấy khi nói chuyện với Doãn Nặc có vẻ tâm đầu ý hợp nhất. Một hôm, Doãn Nặc mời cô tới nhà hàng Mỗ Hoa gần cơ quan để thưởng thức đặc sản Hoài Dương. Tiểu Lạc hỏi lại địa chỉ nhà hàng ấy mới biết cơ quan Doãn Nặc chỉ cách khu nhà cô đang ở có vài trăm mét. Hai người liền hẹn chiều hôm sau sẽ gặp mặt tại nhà hàng Mỗ Hoa để trao đổi trực tiếp.

Ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên, hai người đã nói chuyện rất thân thiết, cảm giác như đã quen nhau từ trước rồi.

Doãn Nặc hơn Tiểu Lạc hai tuổi. Giống như Tiểu Lạc và Trình Hạo, Doãn Nặc và người yêu là Lăng Vũ cũng từ nơi khác tới Bắc Kinh nhưng họ đã có hộ khẩu ở đây. Nếu chưa kết hôn và chưa có con thì quyền hộ khẩu này chẳng quan trọng gì nhưng khi đã kết hôn mà lại muốn sinh con thì có những tờ giấy ấy lại là một thế mạnh. Tiểu Lạc không phải là người không có con mắt nhìn xa trông rộng, cô biết rằng không có hộ khẩu ở Bắc Kinh sau này sẽ ảnh hưởng tới việc học tập của con cô trong tương lai nhưng cô vẫn lạc quan tin tưởng mấy thủ tục hộ tịch này chỉ cần bỏ ra một ngày giải quyết là xong. Nếu có ai nói cô ngốc cũng chẳng có gì là sai cả.

Doãn Nặc cho cô biết: “Chị và Lăng Vũ định năm nay mua nhà rồi sang năm mới cưới.”

“Em cũng định mua nhà rồi mới tính tới chuyện kết hôn.” Tiểu Lạc cảm thấy mình như gặp được bạn cùng chí hướng. “Năm tới Bắc Kinh tổ chức Olympic, em định đi đăng ký kết hôn vào ngày 8 tháng 8 năm 2008.”

“Còn chị sẽ đăng ký vào đúng ngày lễ Tình nhân.” Doãn Nặc nói.

“Ngày lễ Tình nhân ư? Lăng mạn quá!”

“Ừ, mà em tính mua nhà ở đâu? Hay chị em mình mua nhà ở cùng một khu rồi làm hàng xóm luôn, tối lửa tắt đèn có nhau.” Doãn Nặc đề nghị.

“Em muốn mua nhà ở trung tâm nhưng sợ không đủ tiền, mua ở ngoại thành thì lại sợ đi lại không tiện. Giờ thì em vẫn chưa đi làm nhưng một thời gian nữa cũng phải kiếm việc gì đó để làm.”

“Hay là em mua nhà ở khu gần mấy tuyến tàu điện ấy, đi lại sẽ thuận tiện hơn. Tòa nhà mà Lăng Vũ và mấy anh bạn của anh ấy đang để ý cũng được lắm, gần tuyến số mười ba và tuyến số năm mới mở ấy, sang năm là tụi chị được cầm chìa khóa nhà mới rồi. Ưng thì phải quyết nhanh, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội đâu.”

Lần đầu tiên trong đời Tiểu Lạc thấy có người xem chuyện mua nhà như đi ăn cướp vậy. Có thật là có tiền rồi cũng không hẳn đã mua được nhà không? Có lẽ đúng như vậy thật, nếu không tại sao nhà ở lại khan hiếm tới mức đó, giá nhà lại đắt như thế chứ? Những thứ đắt thường rất khan hiếm mà.

“Bao nhiêu tiền một mét vuông hả chị?” Tiểu Lạc hỏi lại.

“Giá khởi điểm là một vạn tệ.”

“Chỗ đó địa hình xấu thế mà cũng đắt vậy hả?”

“Bây giờ không còn chỗ nào rẻ hơn giá đó nữa đâu. Trừ phi em phải ra mãi phía ngoại thành.”

Tiểu Lạc cũng biết bây giờ mua được căn hộ không phải dễ dàng gì nhưng cô không ngờ nó lại khó khăn đến vậy, ngay cả những khu đất gần đường tàu mà giá cả cũng “cắt cổ”.

“Vài ngày nữa chị định đi xem khu nhà ấy thế nào? Em có muốn đến xem thử không?” Doãn Nặc hỏi.

“Em phải về nói chuyện với Trình Hạo đã.” Hiện tại Tiểu Lạc vẫn chưa có ý định đi xem nhà vì tiền tiết kiệm của cô và Trình Hạo chưa được bao nhiêu. Họ còn phải cố gắng nhiều mới đủ số tiền đặt cọc, giờ đi xem nhà nếu thấy thích mà không có khả năng mua thì chẳng phải sẽ càng thất vọng hơn sao.

Nhưng cô không ngờ Trình Hạo lại tỏ ra hứng thú với chuyện này, anh còn nói: “Không mua được cũng chẳng sao, mình cứ đi xem rồi tích lũy thêm kinh nghiệm.”

Thế là buổi sáng Chủ nhật hôm ấy, hai đôi uyên ương Tiểu Lạc – Trình Hạo và Doãn Nặc – Lăng Vũ cùng ngồi trên một chiếc xe buýt miễn phí (hãng xe này đang thực hiện chương trình khuyến mại để quảng bá thương hiệu) đi xem nhà khiến ai cũng phấn khởi hồi hộp, muốn mau mau chóng chóng tới Văn phòng Kinh doanh Bất động sản.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Lạc tới Văn phòng Kinh doanh Bất động sản để xem nhà. Cô thật không ngờ ở đây lại có nhiều người đến như vậy, chen chúc nhau còn hơn cả bến xe ngày Tết (Đừng nói là tất cả đều đến đây để mua nhà nhé!). Sao nhiều người có hoàn cảnh giống cô và Trình Hạo đến thế! Nếu không phải Lăng Vũ có thẻ VIP thì Tiểu Lạc không biết đến khi nào mới tới lượt cô.

“Chỗ chúng tôi đã bán hết căn hộ loại một và hai rồi, căn hộ loại ba cũng không còn nhiều.” Cô nhân viên chẳng hề giới thiệu sơ qua về điều kiện, môi trường xung quanh khu nhà mà trực tiếp vào đề luận.

“Nhà loại ba thì lúc nào mới được dọn đến ở?” Tiểu Lạc có vẻ rất quan tâm tới khu nhà này.

“Tháng Sáu sang năm sẽ trao chìa khóa tới tay quý khách.” Cô nhân viên trả lời, sau đó lấy một quyển sổ lớn đặt tại trước mặt họ: “Đây là một sổ sơ đồ thiết kế của ngôi nhà, mời quý khách xem rồi lựa chọn.”

“Chị có nhà mẫu không? Khi nhìn nhà mẫu rồi thì chúng tôi mới đánh giá được.” Doãn Nặc nói.

“Dạ, chúng tôi có nhà mẫu, mời các vị đi theo tôi!” Cô nhân viên liền dẫn cả bốn người vào phòng xem nhà mẫu.

Trong nhà người đông như kiến cỏ, Tiểu Lạc cảm thấy mình không phải đang đi xem nhà mà là đi xem người thì đúng hơn.

Doãn Nặc có vẻ ưng căn hộ này, từ kiểu dáng, vị trí địa lý cho đến phong thủy đều rất phù hợp với yêu cầu của cô. Nhưng chỉ có điều, diện tích căn hộ lớn quá, trong khi cô chỉ muốn một căn hộ nhỏ nhỏ xinh xinh mà thôi. Căn hộ này có tới hai phòng ngủ, rộng hơn 100m2, điều đó có nghĩa là tổng giá trị căn nhà sẽ lên đến hơn một trăm vạn, có trả góp 25% thì tiền đặt cọc cũng phải nộp tới bốn mươi vạn mà cô và Lăng Vũ mới tích góp được hai mươi vạn nên cô đã phải đắn đo là sẽ mua hay không mua. Nếu quyết định mua thì nhất định phải nhờ bố mẹ hỗ trợ mà cô lại không muốn ngửa tay xin tiền bố mẹ.

Tiểu Lạc và Trình Hạo cũng thấy ưng căn nhà nhưng chỉ dám dừng lại ở đó. Hai người có cùng suy nghĩ như Doãn Nặc và Lăng Vũ, cũng muốn mua một căn hộ có hai phòng ngủ để sau này sinh con, ông bà muốn đến trông cháu cũng có chỗ ngủ từ tể.

Nhưng khi Tiểu Lạc nghĩ tới số tiền tiết kiệm ít ỏi của họ, cô đành ngậm ngùi giấu kín giấc mộng mua nhà.

“Chúng ta không việc gì phải vội cả, hãy xem căn hộ khác xem sao. Có lẽ chúng ta không có duyên với ngôi nhà loại ba này rồi.” Tiểu Lạc tự an ủi mình.

“Đừng đừng! Không chừng chúng ta lại tìm thấy một căn hộ vừa đẹp vừa rẻ ấy chứ.” Trình Hạo đứng bên cạnh cũng nói thêm vào.

Xem hết mấy căn nhà mẫu, cả bốn người quyết định quay trở về. Sau một thời gian đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Doãn Nặc và Lăng Vũ cắn răng cắn lợi đưa ra quyết định mua nhà. Hai người đã phải hao tâm tổn sức suy nghĩ rất nhiều ngày mới có thể đưa ra quyết định này. Thực ra trước đó họ thích căn hộ hướng Nam hơn nhưng người khác đã mua mất rồi, bây giờ chỉ còn lại căn hộ hướng Đông Nam. Mặc dù không ưng lắm nhưng họ vẫn quyết định mua, vì sợ chỉ vài ngày nữa, đến căn hộ loại ba cũng chẳng còn nữa.

Doãn Nặc vay của bố mẹ cô mười lăm vạn. Nhà Lăng Vũ còn có anh trai, gia cảnh kém hơn một chút nên anh chỉ vay được năm vạn. Hai nhà gộp vào thì vừa được hai mươi vạn, cộng thêm hai mươi vạn họ tích góp được là đủ tiền đặt cọc 25%.

Nhìn thấy Doãn Nặc nhanh chóng mua được nhà, tháng Sáu năm sau sửa sang xong là có thể ở được, Tiểu Lạc lại thấy buồn. Thực ra muốn mua được nhà, không cần phải “người đông, lực lượng lớn” mà chỉ cần “tiền nhiều, lực lượng lớn” mà thôi. Gia đình Tiểu Lạc và Trình Hạo không được như vợ chồng Doãn Nặc nên chắc sẽ chẳng bao giờ có tiền mà giúp họ mua nhà. Tiểu Lạc luôn hy vọng chị gái Trình Hạo sẽ hỗ trợ họ chút ít nhưng người tính không bằng trời tính, đạo này chồng chị ấy ham mê cờ bạc, còn phải bán luôn cả xe cho nên cô đâu dám mở miệng vay tiền nữa.

Tiểu Lạc từng nghĩ dù thế nào cũng phải lôi kéo vài “cổ đông” góp tiền giúp cô mua nhà nhưng bạn bè cô đều đến độ tuổi “trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng”, cô đâu thể lấy hết số tiền định dùng trong đám cưới của người ta để mua nhà cho cô được, tới lúc nào cô mới trả nổi họ đây? Bây giờ cô không chỉ còn thiếu mười vạn mà thiếu tới ba mươi vạn tiền đặt cọc. Con số ấy quá lớn đã khiến Tiểu Lạc từ bỏ giấc mơ mua căn hộ ở trung tâm nhưng cô vẫn chưa từ bỏ giấc mơ mua nhà riêng. Cô đợi một thời gian nữa, khi nào đủ hai mươi vạn sẽ đi tìm một căn hộ ở ngoại thành. Lúc này, cô quyết tâm không cho phép bản thân được nghỉ ngơi mà phải nhanh chóng tăng tốc. Nếu không, tới lúc kiếm đủ hai mươi vạn thì đến cả một căn hộ cũng chẳng có để mua.

Tiểu Lạc quyết định lên mạng tìm hoahongxanhlam để đòi tiền nhuận bút. Bài viết của cô được đăng hết kỳ này tới kỳ khác, thấm thoát cũng đã được bảy kỳ, gần hai tháng rồi nhưng tiền nhuận bút vẫn chưa nhận được dù chỉ một xu khiến cô không thể không lo lắng.

“Xin chào, tôi có thể biết lúc nào mới nhận được tiền nhuận bút không?” Tiểu Lạc gõ một dòng chữ rồi gửi đi.

“Hoahongxanhlam hiện không online, có việc xin để lại lời nhắn.” Màn hình máy tính lạnh lùng hiện lên dòng chữ chạy tự động.

“Phiền bạn nhanh chóng hồi âm cho tôi có được không?” Tiểu Lạc lại gõ tiếp rồi gửi đi.

“Hoahongxanhlam hiện không online, có việc xin để lại lời nhắn.” Vẫn là dòng chữ lúc trước.

Có chuyện gì thế này? Lúc hẹn người ta viết bản thảo thì “cung này cung kia”, tới lúc phải trả tiền thì lại cài đặt chế độ tự động trả lời, không chịu xuất hiện là sao?

Tiểu Lạc bắt đầu lên mạng lục lợi thông tin có liên quan tới cái tên Trí thức vui vẻ nhưng chỉ tìm thấy thông tin tạp chí này đang tuyển dụng. Trong lòng cô rối bời, cảm thấy việc viết chuyên mục cho tạp chí này không hề đáng tin.

Vẫn may là trước đó Tiểu Lạc đã xin số điện thoại của hoahongxanhlam nên cô cầm điện thoại lên ấn số. Một lát sau đã có người nhấc máy.

“Xin chào, tôi muốn tìm người có nickname hoahongxanhlam” Tiểu Lạc nói.

“Là tôi đây, xin hỏi cô là ai?” Giọng một phụ nữ ngập ngừng trả lời ở đầu dây bên kia.

“Tôi là tác giả Tiểu Lạc. Tôi muốn biết, bao giờ tôi mới nhận được tiền nhuận bút?” Tiểu Lạc đi thẳng luôn vào vấn đề chính.

“Ồ, tiền nhuận bút à, tuần sau tôi sẽ gửi.” Hoahongxanhlam trả lời.

“Nhưng lần trước chị cũng nói là tuần sau mà giờ đã hai tuần rồi, tôi vẫn chưa nhận được.” Tiểu Lạc buồn bã trả lời.

“Chị cố đợi thêm đi, tôi đã gửi cho chị rồi nhưng có lẽ vẫn phải mất một, hai tuần gì đó. Thôi nhé, tôi phải cúp máy đây, tôi có chút việc rồi. Mà từ lần sau chị đừng gọi điện cho tôi thế này, có gì hãy để lại tin nhắn trên mạng là được rồi. Tội bạn lắm” Không đợi Tiểu Lạc chào tạm biệt, hoahongxanhlam đã vội cúp máy.

Cúp máy xong, Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng người nợ tiền là cô ta, chủ nợ mới là cô, vậy mà tại sao cô ta lại xử sự vô duyên vô cớ như vậy? Vì cô ta cứ cài đặt chế độ tự động trên máy tính nên cô mới phải gọi điện thoại đấy chứ.

Khi Trình Hạo về nhà, Tiểu Lạc vội kể lại câu chuyện hoahongxanhlam cho anh nghe.

“Họ nợ tiền lâu như vậy, hay em bỏ đi không viết nữa.” Trình Hạo nói.

“Nhưng như vậy thì cô ta càng có lý do để không trả tiền em thì sao?” Tiểu Lạc cảm thấy Trình Hạo dùng từ “bỏ đi” không được chính xác cho lắm.

“Nếu cứ tiếp tục viết thì người ta sẽ nợ em càng ngày càng nhiều, trong khi tiền thì không chịu trả. Như vậy có phải em đã mất thời gian để viết không công cho họ không?”

“Hay là thế này, em sẽ viết thêm cho họ hai kỳ nữa, nếu họ vẫn không trả tiền thì em sẽ không viết thêm một bài nào nữa.” Tiểu Lạc kiên quyết nói.

“Những người này thật lạ, người ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức để làm việc lại không thanh toán sớm cho người ta. Thật là không có lương tâm!” Trình Hạo thấy âm ỉ thay cho Tiểu Lạc.

“Còn cách nào nữa đây? Cứ một kỳ báo là năm mươi tệ, tổng cộng cũng phải được vài trăm tệ rồi, chẳng lẽ lại đi kiện, mà riêng tiền mời luật sư cũng phải mất vài trăm tệ rồi ấy chứ.” Tiểu Lạc thờ dãi.

“Hay là họ đã có ý định lừa tác giả cho nên mới dám làm bừa như vậy? Thật quá trắng trợn!”

“Xem ra thì sếp cũ Từ Lợi của em vẫn là người tốt, mặc dù cô ấy luôn nghiêm khắc với em nhưng ít ra cô ấy chẳng bao giờ nợ tiền nhuận bút như thế này cả.” Tiểu Lạc định gọi Từ Lợi là “lão yêu bà” nhưng có vẻ thấy hơi bất kính nên lại thôi.

“À đúng, không phải có nhà xuất bản nào đó muốn xuất bản tác phẩm của em thành sách hay sao. Chẳng lẽ họ chỉ nói xạo thôi?”

“Anh quên thật hay giả vờ quên vậy? Trượt rồi mà. Hợp đồng đã ký xong hết rồi, vậy mà đột nhiên họ lại thay đổi không hợp tác nữa. Lý do chính là công ty vừa thay sếp mới, ông sếp mới ấy lại không duyệt tác phẩm của em” Tiểu Lạc thấy hơi tiếc nhưng trong chuyện này không thể trách Doãn Nặc được vì dù sao đó cũng là quyết định của cấp trên cô ấy. Hơn nữa, đối với Tiểu Lạc, được xuất bản sách sẽ có thêm một khoản tiền thì cũng vui thật đấy nhưng tình bạn còn quý hơn những thứ đó nhiều.

“Mấy người không chịu xuất bản truyện của em đúng là một sai lầm lớn. Trên đời này có ngựa thiên lý mà lại không có người nhận ra. Em chính là ngựa thiên lý, là viên ngọc bị phủ bụi, nhất định có một ngày viên ngọc ấy sẽ phát ánh hào quang” Trình Hạo động viên Tiểu Lạc.

“Hay là em đi tìm việc gì khác, chứ cứ ở nhà chỉ tập trung viết văn thế này thì không ổn lắm. Nếu bị người ta lừa, bài bị trả lại thì làm sao có thể góp đủ tiền để mua nhà đây? Tiền thuê nhà hàng tháng chắc em cũng chẳng trả nổi, chứ đừng nói tới 20% tiền đặt cọc.”

Lúc nói ở nhà, cô còn đặt rất nhiều kỳ vọng vào nghiệp viết văn của mình, giờ thì hết chuyện của Trí thức vui vẻ, lại đến chuyện không được xuất bản sách khiến lòng nhiệt huyết của cô đột ngột bị dội một xô nước lạnh, tất cả đều trở nên bế tắc.

“Anh ủng hộ em! Nếu em kiếm được ít thì anh sẽ cố gắng kiếm nhiều hơn.” Trình Hạo đang cố trút hết những nỗi lo trong lòng của Tiểu Lạc lên đôi vai mình.

“Anh đâu phải là siêu nhân, tiền cũng không tự nhiên rơi từ trên trời xuống, làm sao cứ nói kiếm nhiều là nhất định sẽ có nhiều chứ. Em sẽ nỗ lực hơn, em không đành lòng khi thấy anh phải chịu khổ một mình.”

“Tiểu Lạc.” Ánh mắt của Trình Hạo bỗng trở nên ấm áp, đầy trìu mến. Anh yêu cô một phần cũng vì điều này, cô không bao giờ để một mình anh phải gánh chịu mọi áp lực, luôn mang trong mình tư tưởng “có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu”. Cô còn nói một câu rất hay rằng: “Chúng ta gạt hái hạnh phúc từ việc nỗ lực chung tay nếm trải đắng cay ngọt bùi, như vậy tình yêu của chúng ta mới thật sự bền vững.”

“Ông xã à, còn chuyện này nữa, khoản tiền gửi tiết kiệm không kỳ hạn trong tài khoản vẫn chưa rút được do tiền nhuận bút mãi vẫn chưa có. Xin lỗi anh, em đã làm cản trở kế hoạch mua nhà của chúng mình rồi.” Bộ dáng của Tiểu Lạc lúc này trông giống như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì đó, đầu cúi gằm còn ngón tay vân vê vạt áo.

Trình Hạo trông thấy vợ yếu của mình như vậy khiến ruột gan đau thắt lại. Anh mở rộng vòng tay, ôm cô vào lòng rồi thì thầm mấy câu bên tai cô: “Không sao đâu em ạ, vẫn còn có anh ở đây. Em đợi một chút, anh cho em xem cái này.”

Trình Hạo xoay người lấy một quyển sổ tiết kiệm từ trong túi đựng máy tính, giơ ra trước mặt Tiểu Lạc rồi hóm hờ nói: “Tên tên ten, mời bà xã của anh xem.”

Tiểu Lạc nhận lấy cuốn sổ rồi giờ ra đọc, hai nghìn năm trăm tệ tháng này đã được gửi vào trong tài khoản không biết từ lúc nào. Cô kinh ngạc thốt lên: “Một nghìn tệ của em, anh cũng đã gửi rồi à? Anh lấy đâu ra nhiều tiền vậy?”

“Haha, em quên rồi sao, hồi em ngồi lì ở nhà viết bài buổi tối anh cũng có ngồi không đâu. Anh làm thêm trên trang XX, một phần mềm anh viết cho họ đã được ký hợp đồng mua bản quyền. Vụ đó anh thu về được hai nghìn tệ tiền tác quyền phần mềm.”

“Woa, chồng của em thật lợi hại! Vậy sau này anh phải kiếm thêm thật nhiều việc vào nhé. Như vậy chẳng mấy chốc mà chúng ta phát tài rồi.” Tiểu Lạc là mẫu người điển hình của việc thấy tiền là sáng mắt, vừa hay tin Trình Hạo nhận được một khoản tiền ngoài dự kiến, tinh thần cô lập tức phấn chấn hẳn lên, tâm tư chán chường trong phút chốc đã bay đi đâu mất.

“Điều này cũng giống như em viết văn vậy, đều cần nhờ vào vận số cả.” Khuôn mặt Trình Hạo đột nhiên xuất hiện đôi chút ảo não, anh lập tức chuyển đề tài: “Nếu em muốn tìm công việc mới thì ngay bây giờ hãy định hướng công việc trong tương lai luôn đi.”

“Định hướng ư? Chắc chắn em vẫn làm một biên tập viên rồi, cho dù có biên tập báo chí, tạp chí hay sách cũng được, miễn là em được làm nghề biên tập.”

“Ừ, cũng sắp hết năm rồi, bây giờ các công ty chắc cũng chẳng thông báo tuyển người nhiều nữa nên tạm thời em cứ bắt đầu vạch kế hoạch cho công việc sau này dần đi. Hãy chuẩn bị sơ yếu lý lịch, đơn xin việc thật tốt rồi đợi sang năm hãy gửi.” Trình Hạo gọi ý.

“Anh nói rất đúng với ý em, vì như vậy em cũng có thời gian đọc thêm sách báo, sẽ thu thập thêm được chút xiu kiến thức.” Tiểu Lạc vui vẻ đồng ý với lời gợi ý của anh.

“Nhưng em cũng đừng gắng sức quá, phải dành thời gian mà nghỉ ngơi. Trông thấy em mệt mỏi, anh xót ruột xót gan lắm.” Trình Hạo nói.

“Nếu thấy xót em thì anh chăm chỉ làm việc nhà đi.” Tiểu Lạc nháy mắt đầy tình quái.

“...” Nói dài nói dai cuối cùng thành nói đại, nói đi nói lại tất cả đổ tại mình. Riêng về khoản mồm mép, Trình Hạo chưa bao giờ là đối thủ của cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

Quần áo đẹp hay nhẫn kim cương chỉ là vật chất bề ngoài. Chúng có thể mang lại cho người phụ nữ cảm giác thỏa mãn trong chốc lát nhưng một người đàn ông tốt, thật sự yêu thương, quan tâm cô mới là tài sản quý giá nhất.

Năm 2008, thế vận hội Olympic tổ chức tại Bắc Kinh. Tiểu Lạc dự định sẽ thực hiện ba mục tiêu lớn vào năm đó: tìm việc, mua nhà và nhận giấy đăng ký kết hôn.

Sau khi Tiểu Lạc nói cho Trình Hạo biết ba mục tiêu “vĩ đại” của mình, anh nói: “Mua nhà và nhận giấy đăng ký kết hôn cũng là hai mục tiêu phấn đấu của anh trong năm sau nhưng để thực hiện nguyện vọng nhận giấy đăng ký kết hôn, anh còn phải mua nhẫn cho em đã. Cho nên ba mục tiêu lớn của anh trong năm 2008 là: mua nhẫn, mua nhà và nhận giấy đăng ký kết hôn.”

“Ha ha, em sắp quên hẳn chuyện này rồi, anh vẫn còn nhớ cơ à?” Trong đầu Tiểu Lạc lúc này chỉ còn mỗi chuyện là làm thế nào để tiết kiệm đủ khoản tiền đặt cọc mua nhà, cô sớm đã quên sạch chuyện mua nhẫn rồi.

“Lời của bà xã là “thánh chỉ” mà, những lời em nói anh đều nhớ hết. Có câu “lừa dối vợ cả đời nghèo khó nhưng nghe lời vợ mới có thể phát tài”.”

“Ông xã của em ngoan quá đi thôi.” Tiểu Lạc mẫn nguyện vuốt ve đầu Trình Hạo.

“Đúng rồi, năm nay về nhà anh ăn Tết nhé, để em vừa có dịp gặp mặt mẹ và họ hàng, vừa được thưởng thức những đặc sản quê anh.”

“Há? Năm mới em còn muốn về nhà ăn Tết với bố mẹ em nữa. Năm nào em cũng ăn Tết cùng bố mẹ mà.” Tiểu Lạc có vẻ khó xử.

“Bà xã xấu xí của anh lúc nào cũng chỉ muốn gặp bố mẹ thôi. Trước khi chúng mình kết hôn ít nhất em cũng phải gặp mẹ và chị anh chứ. Đó là những người thân nhất của anh mà. Bình thường, chúng ta rất ít khi được nghỉ, chỉ có dịp lễ Tết mới có thể về nhà. Năm nay, Quốc khánh đã về nhà em rồi nên Tết qua nhà anh đi được không, bà xã?”

“Vậy chúng ta sẽ ở đâu? Không phải anh nói nhà ở quê đã bán rồi sao?” Chuyện bán nhà để trả nợ khiến Trình Hạo rất đau lòng nhưng trong giờ phút này, Tiểu Lạc vẫn không nén được mà nhắc đến, có thể cô không muốn lúc về ăn Tết lại không có nhà để ở.

“Tạm thời chúng ta có thể ở nhà chị anh. Sau khi nhà bị bán đi, mỗi lần anh về quê ăn Tết đều ở nhà chị.” Trình Hạo cố hết sức bình tĩnh để giải thích. Căn nhà ở quê trước kia có một khoảng vườn nơi anh và chị gái vui chơi lúc còn thơ ấu. Bố anh và mấy người bạn đã tự tay xây dựng nên khu vườn này, từng viên gạch viên ngói đều chứa đựng tâm huyết của bố. Thế nhưng bây giờ căn nhà đó lại trở thành tài sản của người khác. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, trong lòng Trình Hạo đều cảm thấy khó chịu.

“Liệu chúng ta có làm phiền chị không? Chẳng phải anh nói chị và anh rể xảy ra mâu thuẫn sao?”

Tiểu Lạc vốn thẳng tính, có điều gì đều không giấu trong lòng mà nói thẳng luôn. Trình Hạo rất thích tính cách này vì như vậy anh sẽ không cần phải dò đoán tâm trạng của cô. Nhưng hai câu hỏi của Tiểu Lạc như xát muối vào vết thương của Trình Hạo. Lại là về vấn đề căn nhà ở quê, lại là vấn đề giữa chị gái và anh rể.

Chị gái của Trình Hạo – Trình San luôn chăm sóc anh rất chu đáo. Lúc hai chị em còn nhỏ, mỗi khi có gì ngon chị đều mang về cho anh ăn trước; đến nhà bà ngoại phải đi qua một đoạn đường núi, khi nào không có bố hoặc mẹ đi cùng, chị lại cõng anh.

Sau khi bố qua đời, chị chăm sóc anh hết mực. Trước khi Trình Hạo quyết định về quê hay ở lại thành phố làm việc, chị đã giúp anh liên hệ tìm việc. Lúc anh mới tốt nghiệp không có tiền, chị đã góp tiền cho anh mua một chiếc laptop. Có chuyện gì với chồng, chị cũng chỉ im lặng chịu đựng không nói cho anh biết, nếu không phải là mẹ không nhìn được mà “tiết lộ” thì anh không hề biết chuyện chị và anh rể đã ly hôn rồi sau đó quay lại với nhau. Chị luôn nói với anh là “chị sống rất tốt”, thậm chí còn thường xuyên gửi lên cho anh các món đặc sản ở quê. Nhờ vậy nỗi nhớ quê trong anh vơi bớt phần nào.

“Không sao, chúng ta ở nhà chị cũng chỉ có sáu, bảy ngày thôi, không phải là quá lâu nên đâu đến mức làm phiền.” Trình Hạo cố gắng kiềm chế nỗi chua xót đang dâng lên trong lòng.

“Quê anh nhiều núi, vậy chị anh có ở trên núi không? Có phải chúng ta cần làm vận động viên leo núi một lần không?” Tiểu Lạc tò mò hỏi.

Trình Hạo nghĩ đến chuyện căn nhà và chị gái nên tâm trạng có chút nặng nề nhưng khi nghe thấy câu hỏi này, anh liền cười phá lên.

“Vậy theo em, tất cả những người dân vùng núi đều là những vận động viên leo núi hết à? Em cho rằng cuộc sống của những người dân vùng núi đều như vậy à? Nhà của chị anh ở thị trấn, cuộc sống cũng giống như ở thành phố thôi.”

“À, thì ra là như vậy. “Tế bào vận động” của em không được phát triển lắm, nếu ngày nào cũng phải leo núi thì mệt lắm.”

“Em yên tâm đi, nếu có núi, anh sẽ cõng em lên.” Trình Hạo tự tin vỗ ngực nói.

“Vậy thì nên thêm chút nhạc vui, bản nhạc Trư Bát Giới cõng vợ anh thấy thế nào?” Tiểu Lạc cười hi hi rồi nói.

“Em xem em kìa, sắp sửa lấy chồng rồi sao lại không có chút chín chắn gì vậy! Anh không cho phép em nói ông xã của em là Trư Bát Giới đâu.” Trình Hạo thò tay ra định bóp mũi Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc nhanh chóng tránh sang bên: “Chẳng phải anh cũng không chín chắn giống em sao, còn bóp mũi giống như trẻ con vậy.”

“Anh yêu em nên mới bóp mũi em, vì em là cô bé đáng yêu mà!”

“Vậy anh qua đây để em yêu anh một lần nào.” Vừa nói Tiểu Lạc vừa thò tay ra nhanh như cắt bóp mũi Trình Hạo, sau đó cười ha ha nói: “Sao? Anh thấy cảm giác được người khác yêu thương thế nào? Có thú vị không?”

“Cảm giác này thật là tuyệt diệu!” Trình Hạo cố làm ra vẻ rất thích thú.

***

Vì muốn để lại ấn tượng tốt cho mẹ chồng tương lai, Tiểu Lạc không ngừng tìm kiếm thông tin trên mạng về các tiêu chuẩn “Tam tông, Tứ đức[1]” của một người con dâu, những cách hòa giải mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu mà người đời nói là khó giải quyết nhất. Cô lại suy nghĩ xem mua quà ra mắt gì tặng mẹ chồng tương lai có thể khiến mẹ chồng vừa gặp đã khen con dâu hiếu thuận lại hiểu biết, suy nghĩ xem lần đầu tiên gặp mặt gọi luôn là mẹ thì

thân thiết hơn hay gọi bác thì sẽ tốt hơn và làm thế nào khiến mẹ chồng nghĩ cô là người hiểu lễ giáo lại ăn nói dễ nghe. Nhưng càng nghĩ cô càng không biết mình nên làm thế nào. Đáp án trên mạng cho những câu hỏi của cô vô cùng đa dạng phong phú, riêng mục tặng quà đã có mấy trăm đáp án rồi.

[1] Tam tòng, Tứ đức: Những quy định mang nghĩa vụ đối với phụ nữ phương Đông, xuất phát từ quan niệm của Nho giáo: “Tam tòng” bao gồm: tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. “Tứ đức” gồm: công, dung, ngôn, hạnh.

Lần này thì Tiểu Lạc biết, chuyên gia tình yêu như cô không phải là vạn năng, khi bản thân gặp vấn đề cũng đành bó tay chịu trói. Lý do chủ yếu là cô thiếu kinh nghiệm thực tế, nghĩ vậy cô liền gọi điện cho Đặng Giai thỉnh giáo.

“Ủa, Lâm đại tài nữ muốn kết hôn rồi sao? Chúc mừng, chúc mừng! Lúc đó nhớ mời tớ đến uống rượu mừng nhé.” Đây là lần đầu tiên Đặng Giai nói về chuyện kết hôn của Tiểu Lạc sau khi biết cô chuẩn bị gặp mẹ chồng tương lai.

“Không vấn đề gì. Chúng ta nói luôn vào việc chính đi. Cậu nói xem tớ nên tặng mẹ anh ấy quà gì thì tốt nhất. Tện thể truyền một chút kinh nghiệm tặng quà của cậu cho tớ đi.”

“Lần đầu tiên gặp mẹ chồng, tớ tặng bà một chiếc đồng hồ nổi tiếng của Thụy Sĩ, lần thứ hai gặp mặt tớ tặng bà một lọ nước hoa hiệu Channel 5, còn lần thứ ba gặp mặt tớ tặng bà một bộ quần áo hiệu Prada.” Vì hạnh phúc của cô bạn thân Tiểu Lạc, Đặng Giai không hề giấu giếm mà vô tư truyền đạt kinh nghiệm của bản thân.

“Ồi mẹ ơi!” Đặng Giai còn chưa nói xong, Tiểu Lạc đã bắt đầu gọi “mẹ” rồi. Những món quà Đặng Giai tặng mẹ chồng quả thật rất đắt. Xem ra mẹ chồng cô ấy cũng không phải người bình thường, kinh nghiệm tặng quà của cô ấy đối với Tiểu Lạc giờ phút này chẳng có chút giá trị tham khảo nào.

“Tớ nói này Giai Giai, đây đâu phải là tặng quà. Cái mà cậu tặng đó là Nhân dân tệ.” Tiểu Lạc nói mà như hét lên.

“Không thì làm thế nào? Mẹ chồng tớ xuất thân trong một gia đình quyền quý, từ nhỏ đã giống như công chúa. Mỗi lần tớ gặp bà ấy đều bị vẻ cao quý của bà làm cho khiếp sợ, nếu không tặng cái gì đắt tiền một chút thì liệu người ta có coi tớ ra gì không, vì thế tớ phải đánh đòn phủ đầu. Đúng rồi, mẹ chồng cậu làm nghề gì? Cậu có thể xem trước ảnh của bà ấy, sau đó hoạch định sách lược tặng quà và chính sách ngoại giao.” Đặng Giai tiếp tục “tư vấn” cho Tiểu Lạc.

“Tớ xem qua ảnh của mẹ chồng tương lai rồi, đó là một người khá nhân hậu, chất phác, không thích hợp mặc quần áo hàng hiệu, dùng nước hoa nổi tiếng đắt tiền gì gì đó đâu. Nghe Trình Hạo nói, bà rất tiết kiệm. Trình Hạo bảo bà đến ở cùng với chúng tớ, bà cũng không tới vì theo bà, tiền thuê nhà ở Bắc Kinh đắt quá. Nếu tặng bà nước hoa Channnel, bà biết giá của nó, chắc chắn bà sẽ bắt tớ mang trả lại. Bà không được đi học, không biết chữ, lại là người ở quê, nào có dám dùng cái gì gọi là hàng hiệu. Có lẽ, tớ sẽ tặng bà mấy sản phẩm bảo vệ sức khỏe quảng cáo trên tivi thôi.”

“Chiều tặng sản phẩm bảo vệ sức khỏe quá cũ rồi. Hơn nữa, những sản phẩm bảo vệ sức khỏe đó, cậu đâu có biết đâu là đồ tốt, đồ xấu phải không? Buôn bán bây giờ đặt lợi nhuận lên hàng đầu, nhà sản xuất đều thổi phồng chất lượng sản phẩm của mình lên giống như tiền đan vậy, thật ra đều là thuốc chống viêm cả. Cậu nên mua quần áo tặng cho bà sẽ tốt hơn, không mua hàng hiệu, mua đồ bình thường là được rồi.”

“Ừm, tớ cũng cảm thấy mua quần áo là chắc ăn nhất.” Tiểu Lạc đã quyết định.

Đợi đến lúc Trình Hạo đi làm về, cô và anh bàn bạc xong liền quyết định mua cho mẹ Trình Hạo máy sưởi ấm và áo khoác lông vì mùa đông người già thường sợ lạnh. Đồng thời họ quyết định mua cho con gái của chị Trình San là Duệ Duệ quần áo và đồ chơi.

“Cuối tuần tới chúng ta sẽ đi dạo phố, mua quà cho mọi người trong nhà anh nhé.” Tiểu Lạc dịu dàng nói. Cô vui vẻ như thế này không chỉ vì đã chọn xong quà cho người nhà Trình Hạo mà còn vì nghĩ đến đợt mua sắm tới, anh chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện đi shopping cùng cô, cô có thể nhân tiện mua một số thứ cần thiết.

Cuối tuần tốt đẹp, hãy mau tới đây đi!

Thứ Bảy, mới sáng sớm Tiểu Lạc và Trình Hạo đã thức dậy để đi mua sắm. Tiểu Lạc đề nghị đi đến khu chợ bán quần áo ngay gần vườn thú, hàng đẹp giá lại rẻ nhưng cuối cùng Trình Hạo lại nói hiếm khi mua đồ về cho gia đình; nhất định phải xa xỉ một chút nên quyết định sẽ đến cửa hàng mua. Tiểu Lạc không cản được Trình Hạo đành chỉ biết đi theo để tránh anh nói cô bất công. Dịp Quốc khánh anh mua quà tặng cho bố mẹ vợ đều không phải hàng rẻ tiền thì đến lúc mua quà cho người nhà anh ấy, cô lại dám keo kiệt sao. Thật ra, bây giờ cô không muốn tiêu nhiều tiền chẳng qua là muốn sớm tiết kiệm được khoản tiền đặt cọc mua nhà thôi.

Trình Hạo mua cho mẹ chiếc máy sưởi điện và áo khoác lông, mua cho chị gái một chiếc áo lông cừu, mua cho Duệ Duệ bảo bối của nhà chị gái một chiếc áo ngoài màu hồng nhạt và chiếc váy màu đen có hình nhân vật trong phim hoạt hình. Theo ý kiến của Tiểu Lạc, họ còn mua cho Duệ Duệ một con chó đồ chơi biết hát nữa.

Khi chọn mua xong những món quà này đã là mười hai giờ trưa. Trình Hạo tay xách nách mang, túi to túi nhỏ nhưng lần đầu tiên khuôn mặt anh lộ rõ vẻ vui mừng, tràn đầy hạnh phúc như thể giành được thành quả gì to lớn lắm.

“Anh xem anh kia, ngày trước đi mua sắm cùng em, khuôn mặt anh trông giống quả mướp đắng nhăn nheo, hôm nay lại biến thành quả dưa vàng căng mọng rồi, trông trẻ ra mấy tuổi đó.” Tiểu Lạc nhìn Trình Hạo trêu chọc.

“Từ trước đến nay anh vẫn rất trẻ mà, ngày nào anh chẳng vui chứ.”

Nhìn Trình Hạo nhanh chóng rảo bước đến trước cửa thang máy, cô không chịu được đành nhắc nhở: “Ồ quê anh, Tết năm nào mọi người cũng có thói

quen mặc quần áo mới chứ? Em còn chưa có bộ quần áo mới đẹp nào cả.”

“Quê anh chỉ có trẻ con lúc Tết mới mặc quần áo mới thôi.” Trình Hạo đáp lời mà hoàn toàn không hiểu ý của Tiểu Lạc.

“Tại sao anh lại mua quần áo cho mẹ và chị gái anh vậy?” Tiểu Lạc nghĩ Trình Hạo đang nói đùa với cô.

“Anh mua cho họ quần áo để mặc hàng ngày mà.” Anh thành thật trả lời.

Tiểu Lạc có ý tốt nhắc nhở nhưng không thành nên lại nghĩ ra một kế khác: “Ông xã, đây là lần đầu tiên em về nhà anh chơi, không nên mặc quần áo quá khó coi chứ. Em muốn mặc bộ quần áo mới đẹp đẹp một chút.”

“Em mặc quần áo bình thường là được rồi mà, anh thấy áo khoác lông màu trắng của em rất đẹp. Em đừng để về đẹp bên ngoài che đi vẻ đẹp thánh thiện bên trong của em”

“Ồ quê em, mỗi năm Tết đến ai cũng phải mặc một bộ quần áo mới. Áo khoác lông màu trắng đỏ của em mua từ mùa đông năm kia, đã mặc hơn hai năm rồi còn gì, hơn nữa màu trắng lại không may mắn, Tết đến nên mặc quần áo màu đỏ mới phải.” Tiểu Lạc phát huy tinh thần “không được, không buông tha”, tiếp tục làm công tác tư tưởng với Trình Hạo.

“Nhập gia tùy tục, quê anh không cầu kỳ như vậy đâu. Em mặc quần áo hàng ngày của em lại còn thể hiện em giản dị, chất phác, càng nhanh chóng hòa nhập với mọi người hơn.”

“Có thật vậy không?” Tiểu Lạc bán tín bán nghi rồi lại nghĩ, không đúng, cô hòa nhập với mọi người làm gì chứ? Cô đâu có muốn sống ở đó, tương lai cô vẫn muốn mua nhà ở Bắc Kinh mà.

“Trình Hạo, em muốn mua một chiếc áo khoác anh cũng không bằng lòng sao? Ngày nào em cũng ở trong nhà viết bản thảo, rất ít khi ra ngoài phơi nắng. Hiếm khi được đi dạo phố mua sắm, anh không muốn mua cho em một bộ quần áo thật à?” Tiểu Lạc cũng không vòng vo với Trình Hạo nữa mà nói thẳng ra mình muốn mua một bộ quần áo mới.

Trình Hạo không nói gì.

Tiểu Lạc bức bối nói: “Cứ cho là anh không muốn mua cho em thì cũng phải nói một câu chứ.”

“Nói một câu.” Trình Hạo quay đầu lại nhìn cô, đúng là “nói một câu” rồi.

“Trình Hạo!” Tiểu Lạc giận đến mức đứng lại không thèm đi nữa.

“Ha ha, mua, nhất định phải mua chứ. Em không thấy anh đang đi lên tầng ba, khu chuyên bán quần áo phụ nữ sao. Chẳng lẽ em định ở đây mua quần áo trẻ em à? Em là đại công thần đã lao tâm khổ tứ vì gia đình, anh có thể không mua cho em sao.” Trình Hạo không nên được liền cười phá lên. Thực ra từ nãy đến giờ anh trêu chọc cô thôi.

“Được rồi Trình Hạo, anh dám chọc em à!” Vừa nói Tiểu Lạc vừa sử dụng “cửu âm bạch cốt trảo” ngay tại đại sảnh đông người.

“Nghe lời bà xã, sau khi tan làm anh về nhà luôn, viết bản thảo là vất vả nhất, bà xã là vĩ đại nhất.” Trình Hạo đã kịp thời cao giọng hát bài Nghe lời bà xã do mình “chế” lời trên nền nhạc bài hát Nghe lời mẹ[2] mới có thể thoát khỏi chiêu đó của cô.

[2] Bài hát do ca sỹ Đài Loan Châu Kiệt Luân biểu diễn.

Tiểu Lạc vui vẻ đi đến từng gian hàng bán quần áo phụ nữ rồi thử từng bộ một nhưng lại đau khổ phát hiện ra một điều, sau khi cô tập trung làm một người phụ nữ của gia đình thì đã béo lên, biến thành “sát thủ quần áo”.

Cô đã thử rất nhiều bộ quần áo nhưng Trình Hạo đều lắc đầu nói: “Không đẹp.”

“Haizz, thật sự là không đẹp hay anh giả vờ nói không đẹp vậy? Đừng nói là không đáng để anh mua cho em đó nhé.” Sau khi thử bộ quần áo thứ mười hai, Tiểu Lạc liền nổi nóng với Trình Hạo.

“Thật sự là không thích hợp với em mà. Lẽ nào anh lại không muốn bên cạnh là một đại mỹ nhân khiến anh có thể mờ mịt mờ mắt sao?” Trình Hạo nói với vẻ vô tội.

Tiểu Lạc nghe vậy chỉ biết cố gắng chọn lấy một bộ quần áo thích hợp với mình nhất.

Cuối cùng, cô nhìn thấy một chiếc áo khoác màu hồng thắm trong một cửa hàng, cô lập tức thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng giá của nó là 888 NDT. Ở khu chợ lớn này, cái giá đó cũng không phải là đắt, có thể chấp nhận được.

“Quý khách đúng là có con mắt thẩm mỹ! Chiếc áo này của chúng tôi bán chạy nhất đó, chỉ còn lại có mấy chiếc nữa thôi.” Nhân viên bán hàng nhiệt tình đón tiếp, lấy chiếc áo từ ma nơ canh xuống đưa cho Tiểu Lạc: “Thưa cô, bên kia có phòng thử đồ đấy, cô vào đó mặc xem sao.”

Tiểu Lạc nhận lấy chiếc áo rồi đi thẳng đến phòng thử đồ. Sau khi mặc lên người, cô cảm thấy rất vừa vặn liền nghĩ bụng, coi như đã tìm thấy may, chiếc áo mong ước bấy lâu của ta!

Tiểu Lạc mở cửa phòng thử đồ rồi đi đến trước gương. Chiếc áo khoác màu hồng thẫm càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, phần chiết eo của chiếc áo khiến cô trông có vẻ thon thả hơn.

“Thế nào? Chiếc áo này được chứ?” Tiểu Lạc vội vàng chạy đến khoe với Trình Hạo.

“Ừ, anh xem nào, chiếc áo này rất hợp với em.” Hôm nay Tiểu Lạc cảm thấy không chỉ khuôn mặt Trình Hạo vui vẻ, căng mịn như dưa vàng mà mồm mép cũng giống như bôi mật vậy, rất ngọt ngào nên trong lòng cô vui như hoa nở.

“Chiếc áo này là hàng mới về trong tuần, mỗi ngày chúng tôi đều bán được mấy chiếc.” Nhân viên bán hàng nhân cơ hội đó lại tăng bốc thêm.

“Vật chị gói lại giúp em. Chị nhớ lấy chiếc mới, cỡ âm nhé.”

Tiểu Lạc đi vào phòng thử đồ, cởi chiếc áo khoác màu hồng thẫm rồi mặc lại áo khoác của mình lên. Sau khi đi ra ngoài, đang định mặc chiếc áo đó cho con ma nơ canh thì cô lơ đãng nhìn lại giá một lần: 1888 NDT! Nhìn lại lần nữa, vẫn là 1888 NDT. Chỉ vì chữ số 1 viết quá nhỏ nên khiến cô bỏ sót, tưởng chỉ có 888 NDT.

Nhân viên bán hàng đi vào trong lấy chiếc áo khoác mới ra rồi nói: “Quý khách, đây là chiếc áo mới tôi lấy cho cô. Nếu không có vấn đề gì, tôi viết hóa đơn cho cô nhé.”

“Không có vấn đề gì, viết đi.” Trình Hạo khẳng khái vung tay lên nói.

“Chờ một chút.” Trong lúc “ngân cân treo sợi tóc”, Tiểu Lạc vội vàng ngăn lại. “Tôi muốn đi xem thêm một chút, sau đó mới quyết định.”

“Áo kiểu này của chúng tôi chỉ còn hai chiếc cỡ âm thôi, lát sau chị quay lại chưa biết chừng sẽ không còn mà mua được nữa.” Nhân viên bán hàng không muốn đứng trơ mắt nhìn thức ăn đến miệng rồi còn bị cướp đi nên vội vàng tranh thủ khuyến khích.

“Vậy xem như tôi không có duyên với chiếc áo này rồi.” Tiểu Lạc cố trấn tĩnh lại trả lời.

“Mua đi, Tiểu Lạc. Làm phiền cô viết hóa đơn, tôi sẽ thanh toán.” Trình Hạo vẫn không hiểu tại sao Tiểu Lạc lại thay đổi nhanh như vậy.

“Tạm thời em không muốn mua nữa.” Tiểu Lạc nói xong liền lờ Trình Hạo đi, để lại cô nhân viên bán hàng trong tâm trạng đầy thất vọng.

Ra khỏi shop đó, Trình Hạo bèn quay sang hỏi Tiểu Lạc “Chiếc áo đó chẳng phải rất đẹp sao. Tại sao đột nhiên em lại không muốn mua nữa vậy?”

“Anh không nhìn xem giá của chiếc áo đó à, 1888 NDT đó. Anh có biết em đã phải viết bao nhiêu bản thảo cho tạp chí cuối tuần Trí thức vui vẻ mới có thể nhận được số tiền nhuận bút như vậy không?”

“Anh biết giá chứ.”

“Vậy mà anh vẫn muốn mua?” Tiểu Lạc không dám tin vào tai mình nữa. Bình thường anh còn không nỡ mua một chiếc quần tây giá 300 NDT, tại sao lại đành lòng mua cho cô chiếc áo khoác với giá 1888 NDT chứ?

“Em cũng hiếm khi mua quần áo, mua thì mua đồ tốt một chút cũng có sao đâu. Em viết bản thảo đến mức mỏi cả cổ, em không thể mất công mất sức mà không hưởng thụ được.”

Trong lòng Tiểu Lạc bỗng cảm thấy vô cùng ảm áp, cô mỉm cười nói: “Ý tốt của anh em hiểu chứ. Nhưng bây giờ chúng ta không thể mua những thứ đắt như vậy được, phải đẩy nhanh tốc độ tiết kiệm để đủ tiền đặt cọc mua nhà, nếu không chúng ta sẽ không đuổi kịp với tốc độ tăng giá nhà đâu, lúc đó có tiết kiệm được nhiều đến mấy cũng không mua được nhà nữa.”

“Mua nhà không phải là việc trong một sớm một chiều có thể làm được, đây là mục tiêu lâu dài mà. Hơn nữa, chúng ta mua nhà cũng là để hưởng thụ một cuộc sống tốt hơn. Không thể lúc nào cũng vì việc mua nhà mà không hưởng thụ cuộc sống chứ.”

“Có nhà ở mới gọi là có nhà, có nhà mới có thể gọi là hưởng thụ cuộc sống. Bây giờ nếu chúng ta mua chiếc áo đắt như vậy thì chính là lãng mạn sông, nghèo lại càng nghèo, đó không gọi là hưởng thụ cuộc sống.”

Trình Hạo không lên tiếng nữa. Đột nhiên, Tiểu Lạc nói: “Chúng mình đi ăn cơm thôi, có nghèo đi nữa cũng không thể để bụng đói được. Người là sắt, cơm là thép mà.”

Hai người đi xuống nhà hàng ở tầng một gọi hai bát bún. Trong chốc lát, Trình Hạo đã giải quyết xong suất ăn của mình, sau đó quay sang nói với Tiểu Lạc: “Thế mua hàng giảm giá của anh hình như để quên ở cửa hàng trên đó rồi. Em ngồi đây trông đồ, anh chạy lên lấy cái thẻ nhé.”

“Ừm, được rồi, anh đi nhanh rồi về.” Tiểu Lạc vừa ăn bún vừa đáp.

Lúc quay lại, trong tay Trình Hạo đã cầm thêm túi đồ nữa.

“Ồ, đây là cái gì vậy?” Tiểu Lạc tò mò hỏi.

“Tang – tang – tang – tang...” Trình Hạo hát theo một điệu nhạc du dương, sau đó đưa túi đồ tới cho Tiểu Lạc: “Coi như anh tặng quà ngày lễ Tình nhân trước cho em.”

Tiểu Lạc kinh ngạc đến mức cảm sắp rụng xuống đất: “A, chẳng phải đã nói là không mua nữa mà, sao anh lại tự mình quyết định như vậy? Anh mau đi trả lại đi, em không cần.”

“Mua thì đã mua rồi, em yên tâm, số tiền này anh sẽ làm thêm để kiểm lại, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến kế hoạch mua nhà của chúng ta.”

Thấy Trình Hạo kiên quyết như vậy, Tiểu Lạc đành nhận, ai bảo cô thích chiếc áo đó ngay từ cái nhìn đầu tiên cơ chứ.

Nhìn chiếc áo khoác màu hồng thắm trong túi đồ, cô không trách Trình Hạo nữa, chỉ cảm thấy sống mũi có chút cay cay. Trình Hạo lặng lẽ không nói gì mua cho cô chiếc áo mà cô rất thích. Cô vốn cho rằng hành động này chỉ có những công tử con nhà giàu mới có thể làm, không ngờ anh cũng hành động phóng khoáng với cô như vậy.

Một người đàn ông chỉ khi quá yêu một người con gái mới không chút do dự khi mua đồ xa xỉ cho cô ấy, vì cô mà không tiếc ngàn vàng. Giống như ngày trước khi còn học đại học, mỗi lần đi ăn cơm Trình Hạo đều tranh trả tiền. Giống lúc cô và anh phải xa nhau, anh đều không tiếc tiền điện thoại và chi phí đi lại để đến trường học thăm cô. Giống như giây phút này, chiếc áo đắt đỏ như vậy, nhưng anh vẫn kiên quyết mua cho cô, mặc dù họ đang trong thời điểm rất cần tiền.

Lúc này, Tiểu Lạc vui mừng không phải vì có được chiếc áo mới mà vì cô nhận ra Trình Hạo thật sự rất yêu và quan tâm đến mình. Nếu không phải trong nhà hàng có nhiều người qua lại, cô đã ôm chặt lấy anh, sau đó tặng cho anh một nụ hôn cháy bỏng.

“Ông xã, cảm ơn anh.” Tiểu Lạc ngẩng đầu lên, trong khóe mắt đã đọng đầy những giọt lệ long lanh.

“Đã coi nhau như vợ chồng rồi, sao em còn khách sáo với anh như vậy.” Trình Hạo ôm chặt lấy cô rồi nói: “Đi thôi, nếu không người khác lại cho rằng mình ở đây để đùa giỡn.”

“Vậy mình đến khu chuyên bán quần áo nam xem chút đi, em cũng mua cho anh một bộ.” Tiểu Lạc định mua quà đáp lễ cho Trình Hạo.

“Anh có nhiều quần áo lắm rồi, không cần phải mua nữa.”

“Làm gì có, quần áo của anh cũng chưa bằng một phần ba của em đâu. Anh xem chiếc áo khoác màu đen này cũng đã mặc mấy năm rồi mà.”

“Mặc lâu càng có giá trị sưu tầm, chẳng phải bây giờ đang thịnh hành một sưu tầm đồ cổ sao. Anh đang mặc đồ cổ đó.”

Cuối cùng, Tiểu Lạc cũng không thắng nổi sự bướng bỉnh của Trình Hạo. Mong muốn mua quần áo cho anh cũng bị bỏ lỡ.

Quà cho mọi người trong gia đình Trình Hạo đều đã chuẩn bị xong nhưng càng gần tới Tết, trong lòng Tiểu Lạc lại càng cảm thấy bất an. Tất nhiên, lần đầu tiên cô đến nhà Trình Hạo cũng là lần đầu tiên cô ăn Tết ở nhà người khác. Nhưng cô tự nói với bản thân, cần phải quen với những chuyện này. Sau này, cô kết hôn rồi sống ở Bắc Kinh, khi có con cái, có thể sẽ ở lại Bắc Kinh ăn Tết. Cô nên dần dần thích nghi với việc xa bố mẹ mà vẫn có thể đón Tết vui vẻ.

Mỗi lần gần đến kỳ nghỉ, Tiểu Lạc đều không còn tâm trạng nào mà làm việc. Càng ngày cô càng không có hứng viết bản thảo, thậm chí cô còn làm bảng đếm ngược thời gian đến Tết rồi treo trong phòng ngủ. Hiện giờ vì vẫn chưa tìm được công việc mới nên cô muốn đi lúc nào thì đi. Nhưng công việc của Trình Hạo tới ba mươi tháng Chạp mới được nghỉ, anh phải nói khó với người quản lý mới có thể xin nghỉ trước ba ngày. Lúc đó, quản lý cũng nói: “Cho phép cậu nghỉ trước ba ngày thể hiện cách quản lý mạng tính nhân văn của công ty nhưng sau Tết cậu chắc chắn phải trở lại đi làm khi hết kỳ nghỉ lễ, phải có quan niệm về thời gian, vì đây là tố chất cơ bản nhất của một người nhân viên mẫu mực.”

Khi quản lý đồng ý cho nghỉ phép sớm, Trình Hạo vỗ ngực bảo đảm: “Sau Tết, em nhất định đi làm đúng ngày, em đã nhờ chị gái đặt sẵn vé khứ hồi rồi.”

Người quản lý tiếp tục dặn: “Tóm lại, cậu phải nhớ kỹ, Tổng giám đốc luôn nói rằng năng lực không đủ có thể bồi dưỡng nhưng nếu thái độ không nghiêm túc thì tuyệt đối không được trọng dụng. Bây giờ năng lực của cậu không có vấn đề gì, vì thế nhất định phải biểu hiện tốt một chút và năm tới cố gắng giành nhiều thành tích hơn trong công việc.”

“Vâng ạ, em nhất định sẽ cố gắng hết sức mình.”

Lúc nghe Trình Hạo kể lại đoạn đối thoại với quản lý, Tiểu Lạc không nhịn được liến láo bầm: “Cái gì chứ? Tết đến xe cộ đông đúc như vậy, nếu có bị muộn vài ngày cũng là chuyện bình thường, liên quan gì đến thái độ và trọng dụng chứ. Công ty anh đúng là keo kiệt quá.”

“Chế độ của công ty anh là như thế, thật ra quản lý của anh đã rất chiều cố cho anh rồi. Anh buồn bực không phải vì phải đi làm đúng ngày mà vì ông ấy lúc nào cũng nói anh biểu hiện rất tốt, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa có hành động thực tế nào cả.”

“Chẳng phải công ty anh sắp thưởng Tết rồi sao. Lần này, quản lý thưởng cho anh bao nhiêu là biết ngay rồi cuộc ông ấy biểu hiện như thế nào mà.”

“Ừm, đây cũng là cách kiểm tra khá hiệu quả. Được rồi, không nói chuyện này nữa, anh phải gọi điện cho mẹ, bảo mẹ thông báo cho mợ, dì Cả, dì Hai, chú và cô, bảo họ đến xem mặt cô dâu tương lai mới được, ha ha.” Anh càng nói càng hứng thú, đến mức hua chân múa tay.

Lúc Trình Hạo đi lên sân thượng gọi điện thoại, Tiểu Lạc ở dưới nhà không ngừng lo lắng: Cô dâu tương lai ư? Có bao nhiêu người sẽ đến xem mặt đây?

Tiểu Lạc nghĩ, đây là lần đầu tiên cô đến nhà Trình Hạo để ra mắt người lớn nên không nên được cảm giác hồi hộp. Thứ cảm giác này thật sự rất khó tả.

Mỗi năm khi đến Tết, những người lên thành phố làm việc đều gặp phải một vấn đề hết sức khó khăn, đó là chuyện mua vé tàu để về quê. Tiểu Lạc và Trình Hạo cũng không phải là trường hợp ngoại lệ. Hơn nữa, tàu đi về nhà Trình Hạo lại rất đông nên trước đây mỗi lần nghỉ Tết về quê, anh đều phải mất hơn một tuần vì chuyện mua vé.

Sau khi đã định được ngày về, Trình Hạo bắt đầu dốc toàn bộ sức lực vào việc mua vé nhưng tình hình năm nay không khả quan cho lắm. Hai cò vé trước kia không làm nữa, nguyên nhân là do năm nay Nhà nước kiểm soát chặt quá, đường dây “phe vé” của bọn họ bị bắt nên không có nguồn vé. Gần tới ngày về, Trình Hạo đành phải tìm mua “vé cò” trên mạng nhưng bọn họ đòi hai trăm tệ mỗi vé, như vậy tính ra hai người bọn họ mua hai tấm vé cũng phải mất bốn trăm tệ rồi. Vấn đề quan trọng là mặc dù giá cao nhưng Trình Hạo vẫn sợ mua phải vé giả.

Thấy Trình Hạo vì chuyện vé tàu mà cả ngày mặt mày ủ rũ, Tiểu Lạc cảm thấy lo lắng.

“Ông xã à, hay là em đi ra ga xếp hàng xem sao?” Cô dừng cảm nói: “Dù sao, hai ngày hôm nay em cũng chẳng có tâm trạng nào để viết gì nữa, để em tự đi mua thì mình sẽ không phải đưa cho bọn “phe vé” bốn trăm tệ nữa.”

“Không được, đang trong dịp Tết nên ai cũng phải xếp hàng mua vé ở quảng trường. Trời lạnh lắm, em không được đi, chắc gì đã mua được vé.” Trình Hạo lập tức phản đối ý nghĩ không thiết thực đó của Tiểu Lạc. Hai ngày này, em chỉ cần thu dọn đồ đạc mà chúng mình mang về nhà thôi. Chuyện vé tàu anh sẽ có cách, em đừng lo.”

“Ồ, cũng được.” Tiểu Lạc đành đáp qua loa một tiếng, trong lòng đã bắt đầu vạch ra kế hoạch hành động cho ngày mai.

Ngày hôm sau, cô nói Trình Hạo rằng mình phải đi thăm Thảm Lộ Dao vì cô ấy đang có bầu, nhưng đợi anh ra khỏi nhà, cô lập tức đi đến ga tàu phía Tây Bắc Kinh. Cô muốn tự mình thử một lần, không chừng lại mua được vé.

Khi tới ga phía Tây Bắc Kinh, Tiểu Lạc mới thật sự cảm nhận được thế nào gọi là núi người, biển người. Đông người thì không nói làm gì, vấn đề là tình hình còn rất lộn xộn, cô phải mất nửa tiếng đồng hồ mới tìm thấy chỗ bán vé đi từ tỉnh G đến thành phố G. Khi Tiểu Lạc đưa mắt nhìn dòng người đang xếp hàng, cô đoán chừng có khoảng hai trăm người. Trong lòng Tiểu Lạc không ngừng cầu mong họ đừng có mua hết vé.

Tất nhiên, chuyện tốt đẹp mà cô nghĩ chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi. Khó khăn lắm mới tới lượt Tiểu Lạc đến trước cửa quầy bán vé nhưng nhân viên bán vé sau khi nghe cô nói muốn mua vé tuyến gì liền lạnh lùng trả lời: “Không còn nữa, người tiếp theo.” Hai tiếng đồng hồ phải đứng đợi trong gió rét chỉ vì một câu nói ấy, thật không đáng chút nào.

Sau khi Tiểu Lạc cố sức chen tụt trong đám người đông đúc ra, suýt nữa cô bị một đám cò mồi vây chặt lại. Bọn họ luôn mồm hỏi cô cần đi tuyến tàu nào, ngày nào, ghế ngồi hay giường nằm.

Tiểu Lạc không thèm để ý đến bọn họ nữa, cố gắng hết sức thoát khỏi đám đông rồi đi giải quyết cái bụng đói trước, sau đó lại tiếp tục vào xếp hàng. Hôm qua cô đã tìm hiểu trước, vào đúng bảy giờ tối, quầy bán vé sẽ bán ra một lượt vé nữa.

“Trên đời này mọi thứ đều rất công bằng, bỏ ra bao nhiêu sẽ được đền đáp bấy nhiêu”, câu nói này áp dụng trong trường hợp mua vé tàu thật sự không đúng một chút nào, vì rõ ràng Tiểu Lạc đi xếp hàng ở phía trước, đợi từ hai giờ chiều đến tận bảy giờ tối nhưng nhân viên bán vé vẫn đáp lại chỉ một câu nói đó: “Không còn nữa, người tiếp theo.”

Bực mình quá đi thôi! Không còn vé nữa, vậy số vé tàu đó đã đi đâu hết rồi? Ngồi trên xe buýt về nhà, Tiểu Lạc bắt đầu bực bội vì lãng phí mất một ngày trời và hai túi khăn giấy mà không làm được trò trống gì. Đợi đến lúc cô về tới cửa nhà thì cũng đã dùng hết gói khăn giấy thứ ba, mũi cô bị lạnh đến đỏ cả lên, nước mũi không ngừng rỉ ra.

“A, chú thỏ nhà ai đây, sao mũi lại đỏ thế này?” Sau khi Trình Hạo mở cửa liền bị bộ dạng của Tiểu Lạc dọa cho giật mình.

“Ông xã, em hỏi hận đã không nghe lời anh. Hôm nay mặc dù trời rét căm căm nhưng em vẫn đi đến nhà ga phía Tây để mua vé tàu. Em đã xếp hàng hai lần nhưng uống công quay về, haizz...” Bước vào cửa nhà, Tiểu Lạc liền ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Cô bé đáng thương, đến đây anh ôm nào. Anh đã nói với em rồi, đi đến nhà ga cũng không mua được vé đâu, em còn giấu anh lên đi mua nữa. Xem em kia, mũi lạnh đỏ hết cả lên rồi, lại bị cảm mất thôi.” Trình Hạo rất thương Tiểu Lạc, liền ôm chặt cô vào lòng, lặng lẽ đưa ra một quyết định.

Tối hôm đó, dưới sự sắp xếp của anh, trước tiên Tiểu Lạc dùng nước nóng ngâm chân, sau đó đi tắm nước nóng, tắm xong uống một cốc trà gừng đường đỏ mà anh đã pha. Khi cả hai cùng tận hưởng “Bed time” thì cô mới cảm thấy cơ thể khỏe dần lên.

“Ông xã à, anh có cảm thấy em thật sự vô dụng không? Em chẳng giúp được gì cho anh cả, hôm nay đã không mua được vé tàu lại còn làm mình bị cảm, hại anh phải chăm sóc em” Tiểu Lạc tựa đầu vào ngực Trình Hạo có chút áy náy.

“Tết đến tàu xe đông đúc như vậy, em mua được vé mới là chuyện lạ. Em bị cảm rồi, anh thương còn không hết, sao lại trách em được chứ.” Trình Hạo ngừng một lúc rồi tiếp tục nói: “Chuyện vé tàu, em không phải lo lắng nữa. Anh vừa mới liên lạc với đồng nghiệp cũ của anh, anh ấy nói có cách mua được vé, chỉ trong ngày mai ngày kia là anh ấy có thể đưa về đến.”

“Woa, thật vậy à? Ông xã, anh thật tuyệt vời! Sao em lại cảm thấy chẳng chuyện gì có thể làm khó anh được vậy, để em thưởng cho anh nào.” Tiểu Lạc vừa nói vừa áp sát người vào anh.

Trình Hạo bị hơi ẩm của Tiểu Lạc làm cho tim đập thành thịch, liền bắt đầu phản công. Hiển nhiên, lần “Bed time” này hương vị lại thay đổi...

Tối ngày hôm sau, Trình Hạo vừa bước vào nhà, Tiểu Lạc đã hỏi về chuyện vé tàu: “Ông xã, đã lấy được vé tàu chưa vậy? Mau lấy ra cho em xem đi.”

Lần này hai người có thể đón Tết cùng nhau nên Tiểu Lạc rất mong đợi. Nghỉ lại ngày trước, mỗi lần Tết đến, cô và Trình Hạo đều mỗi người một ngả. Trong khoảng thời gian chỉ có bảy tám ngày ngắn ngủi đó điện thoại hai người có tới hàng nghìn tin nhắn.

“Lấy được rồi, vé tàu thì có gì đẹp mà xem chứ. Chúng ta ăn cơm trước đi, lát nữa còn tắm sớm một chút. Tần Mỹ về muộn chúng ta phải tránh không trùng thời gian tắm với cô ấy.” Gắn dây bình nước nóng đun ngày càng lâu nên Trình Hạo ngày nào cũng phải thúc giục Tiểu Lạc đi tắm sớm.

Đội thu dọn mọi thứ xong xuôi, hai người cùng nằm lên giường, Trình Hạo nắm tay cô rồi nói: “Tiểu Lạc, lần này trước khi về nhà anh, anh có một chuyện vô cùng quan trọng cần nói với em nhưng anh sợ nói ra em lại tức giận, làm thế nào bây giờ?”

“Có chuyện gì vậy? Không phải là ở quê anh đã có cô nào đính ước từ bé rồi đấy chứ?” Tiểu Lạc thấy bộ dạng ấp a ấp úng của Trình Hạo, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng.

“Ha ha, tư duy của em thật là lợi hại đó. Tại sao lại nghĩ ra anh có cô nào đã đính ước từ bé nhỉ? Chuyện này không nghiêm trọng như vậy đâu nhưng anh nói ra em không được tức giận đâu nhé.”

“Không phải có cô nào đính ước trước là được rồi, anh cứ nói đi, sau đó em mới quyết định có nên tức giận hay không.” Tiểu Lạc không muốn hứa hẹn trước điều gì.

“Vây được rồi, anh nói nhé. Thực ra thì có hai tin, một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt chính là chúng ta có thể về nhà rồi, tin xấu đó là không mua được vé tàu mà là vé máy bay, hai vé tổng cộng 4000 NDT.” Trình Hạo nhanh chóng nói lên một mạch, anh sợ nếu dừng lại sẽ không có dũng khí để nói tiếp.

“Bao nhiêu? 4000 NDT?” Tiểu Lạc tròn mắt, kinh ngạc nhìn Trình Hạo hỏi lại. Thấy anh gật đầu, cô liền bật người ngồi ngay dậy, chỉ tay vào anh mà hét lớn: “Anh là đại gia sao? Tiêu 4000 NDT một lúc mà anh không chớp mắt, cũng không bàn bạc với em một câu, trong mắt anh có còn em nữa không vậy?”

“Có chứ, bà xã. Em nhìn xem, trong mắt anh chỉ có mình em mà thôi.” Trình Hạo cũng ngồi dậy, vừa nói vừa kéo chăn quấn quanh người Tiểu Lạc.

“Anh đi đi, đừng nói nhiều với em, tối hôm qua chẳng phải anh nói đồng nghiệp của anh có thể mua hộ vé tàu sao?” Tiểu Lạc hát vai làm chiếc khăn rơi xuống, lúc này trong lòng cô đang rùng rục như lửa đốt, cô đâu cần Trình Hạo giả vờ giả vịt đắp chăn lên cho cô.

“Đúng vậy, nhưng hôm nay anh ấy lại nói là không mua được nữa, anh biết làm thế nào. Tiểu Lạc, anh xin lỗi, vì yêu anh mà em đã phải chịu khổ rồi. Hôm qua thấy em đi mua vé tàu mà bị cảm lạnh như vậy, trong lòng anh thật sự rất khó chịu. Hơn nữa, mẹ anh đã nói với họ hàng thân thích chuyện anh sẽ đưa con dâu tương lai về rồi, nếu chúng ta không về được, anh sợ mẹ và mọi người lại suy nghĩ, vì thế hôm nay anh mua xong vé rồi mới dám nói với em. Anh biết bây giờ chúng ta đang chuẩn bị tiền mua nhà, tiêu mất 4000 NDT này trong lòng anh cũng rất tiếc. Nhưng lúc cần tiền thì vẫn nên tiêu mà, em yên tâm, số tiền này anh sẽ tìm cách kiếm lại.” Trình Hạo nói một mạch cho Tiểu Lạc nghe rõ đầu đuôi chuyện mua vé máy bay.

“Haizz.” Tiểu Lạc thở dài một cái rồi ngã nằm xuống giường kéo chiếc chăn qua đầu, giận dữ không nói gì thêm nữa.

Trình Hạo thấy vậy cũng nằm xuống chui vào chăn định ôm lấy cô. Ai ngờ, cô lại dùng hết sức đẩy anh ra: “Đừng động vào em, anh ra phòng khách ngủ đi, em giận rồi.”

“Anh không ra. Căn nhà này là anh thuê, anh có quyền sử dụng cái giường này.” Trình Hạo kiên quyết nói.

“Em cũng nộp tiền thuê nhà, bây giờ em vẫn là cổ đông của anh, anh phải phục tùng em.” Tiểu Lạc cãi lý.

“Em là cổ đông? Đừng đùa nữa. Anh có mở công ty đâu.”

“Tiền mà anh đầu tư cổ phiếu và tiền trong quỹ, em cũng có một phần, bây giờ anh là cổ đông của em.”

“Hừ, chuyện con con đó hả? Vậy ngày mai anh sẽ đi rút số tiền đó trả lại em.”

Được thôi, anh đã bắt đầu chia rõ ranh giới tiền bạc rồi, không ngờ thế gian lại có loại người như anh nhỉ. Trong lòng đang oán hận, Tiểu Lạc không thèm nói năng gì, cứ thế kéo chiếc chăn lên khiến cho Trình Hạo vốn có thói quen ngủ trần đã phải “show hàng” trong không khí lạnh giá.

“Em làm gì vậy? Em định không cho anh ngủ cùng à?” Trình Hạo kéo chăn lên đắp.

Trời ơi! Một lúc anh tiêu hết 4000 NDT rồi mới nói, bây giờ không để người khác tức giận sao? Trong lòng Tiểu Lạc càng tức giận hơn lúc nào hết.

“Vây anh ngủ ở giường đi, em ra sofa ngoài phòng khách ngủ.” Tiểu Lạc nghĩ, anh không đi thì em đi là được chứ gì.

“Thôi được rồi, em ngủ ở giường, anh ra sofa ngủ.” Thấy Tiểu Lạc ôm chăn định mở cửa đi ra phòng khách, Trình Hạo không để ý đến chuyện mặc quần áo, nhanh chóng xuống giường kéo cô lại.

Tiểu Lạc nằm trên giường, dù đã “thắng” nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải mái chút nào. Cô trần trọc không sao chọn mắt nổi, trở mình hết bên

này đến bên kia.

Bình thường cô đều ngủ trong vòng tay ấm áp của Trình Hạo, bây giờ vì cãi nhau mà tâm trạng không tốt, cũng thiếu đi vòng tay ấm áp, vững chãi đó của anh nên cô chẳng còn tâm trạng nào để ngủ cả.

Lúc đó, Trình Hạo cũng không ra sofa ngoài phòng khách mà anh ngủ ngay ở chiếc ghế cạnh phòng. Lý do của anh là “chuyện xấu trong nhà không thể cho người ngoài biết”, anh không muốn để “giọng ca vàng” Tần My nhìn họ mà chê cười. Tiểu Lạc cũng đồng ý với quan điểm này của Trình Hạo. Tất nhiên, bọn họ có cãi nhau như thế nào thì cũng là việc của hai người, không cần để cho tất cả mọi người đều biết, càng không cần thiết đem ra làm trò cười cho Tần My.

Vào giây phút này Trình Hạo cũng không ngủ được.

Qua ánh đèn ngủ, Tiểu Lạc muốn nhìn xem Trình Hạo thế nào. Cô thấy anh chỉ mặc độc một bộ áo ngủ, chẳng nói chẳng rằng ngồi trên ghế bên ngoài phòng, hai mắt lim dim.

Nếu anh ấy ngủ như vậy một đêm chắc sẽ bị cảm mất. Sao nhìn anh ấy cô đơn lại đáng thương đến như vậy chứ! Tiểu Lạc chăm chú nhìn Trình Hạo, bộ dạng của anh khiến cô dần mềm lòng. Cô vẫn rất thương và quan tâm tới anh, cô không nỡ để anh phải chịu lạnh. Cô không hề muốn cãi nhau với anh. Những lý do mua vé bay mà Trình Hạo nói, cô đều có thể hiểu được. Trước đây họ cũng có lúc tiêu nhiều tiền như vậy, chẳng hạn như khi anh mua cho cô chiếc máy tính xách tay cũng đã tiêu hết 8000 NDT. Nhưng cứ nghĩ phải mất tới 4000 NDT để mua vé máy bay, dù thế nào thì cô cũng cảm thấy rất đau lòng.

Tiểu Lạc nhìn anh một lúc, sau đó cô nghĩ không thể để anh tiếp tục ngủ như thế này liền hỏi Trình Hạo: “Sao anh không mặc nhiều áo vào một chút? Mặc như thế không lạnh à?”

“Thì ra em vẫn rất quan tâm tới anh đúng không?” Trình Hạo có chút đắc ý, xem ra cô không nên tức giận với anh thì tốt hơn.

“Em vốn chẳng muốn quan tâm đến anh làm gì. Em chỉ lo anh bị cảm rồi lây sang em thôi.” Tiểu Lạc sớm đã mềm lòng nhưng miệng lưỡi vẫn cứ vô tình.

“À, thế anh ngủ ngoài này vậy. Haizz chẳng có ai quan tâm đến mình, mình thật đáng thương!” Trình Hạo thở dài một câu. Thực ra, anh cố ý chỉ mặc một bộ đồ ngủ và không mang theo chăn để thực hiện khổ nhục kế.

Sau một hồi giằng xé, Tiểu Lạc cảm thấy thật sự không đành lòng bèn nói: “Anh lên giường ngủ đi, như vậy dễ bị cảm lạnh lắm đó.”

Trình Hạo như sắp chết đuối vớ được cọc, anh vừa trèo lên giường vừa nói: “Là chính miệng em nói nha, không phải anh ép em đâu nhé.”

“Tiểu Lạc, xin lỗi em. Dù nói gì đi chăng nữa thì anh vẫn nên bàn trước với em.” Vừa lên giường, Trình Hạo liền tự mình kiểm điểm, dừng cảm thành thật nhận lỗi.

Thực ra, Tiểu Lạc đã tha thứ cho anh rồi.

“Tiểu Lạc, lần này anh kiên quyết về quê là vì sau khi bố anh qua đời, mẹ anh không có nhiều giây phút vui vẻ, lần này mẹ biết sắp có con dâu nên đã vui mừng khôn xiết. Anh không muốn để mẹ phải thất vọng. Anh không thường xuyên ở bên cạnh và chăm sóc cho mẹ đã là quá bất hiếu rồi, anh không muốn Tết đến mẹ vẫn phải cô đơn lẻ loi một mình. Vì thế Tiểu Lạc à, em đừng giận anh nữa được không! Tiền là trứng ba ba, không có thì lại đi kiếm mà, chúng mình không nên cãi nhau vì tiền nữa, em nhé.” Trình Hạo tiếp tục nói.

“Được rồi, em không giận anh nữa. Đúng là tiền sinh ra là để phục vụ con người, vì thế chúng ta không nên làm nô lệ cho tiền bạc.” Tiểu Lạc như thay đổi cả suy nghĩ trong tích tắc.

“Tiểu Lạc, em thật tốt!” Vừa nói Trình Hạo vừa ôm lấy cô từ phía sau, cô cũng không từ chối vòng tay ấm áp của anh. Có lẽ, con người khó có thể phản kháng lại sự ấm áp. Giây phút này Tiểu Lạc chỉ nghĩ tới một điều: Mỗi khi gần anh, lúc nào em cũng cảm thấy ấm áp.

Hôm đó khi Trình Hạo và Tiểu Lạc xuất phát từ Bắc Kinh, bầu trời đã rũ bỏ vẻ u ám của mấy ngày trước, quả là một ngày trong xanh nắng ấm hiếm có. Tiểu Lạc mang tâm trạng vui vẻ, bắt đầu “cuộc du hành” bằng máy bay lần đầu tiên trong đời mình.

Máy bay xuyên qua từng tầng mây, những đám mây xanh bên ngoài cửa sổ máy bay cứ xếp thành tầng tầng lớp lớp. Tiểu Lạc chăm chú ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài rồi tự mình an ủi, lần này lộ phí mất nhiều như thế, thôi cứ coi như đi du lịch vậy. Đi đến khu vui chơi ngồi tàu lượn siêu tốc cũng phải mất 20 NDT một lần rồi.

Không đầy hai tiếng rưỡi sau, máy bay đã hạ cánh tại sân bay thành phố của tỉnh G.

“Có tiền đúng là khác hẳn. Lẽ ra nếu chúng ta đi tàu hỏa về phải mất ba mươi tiếng đồng hồ, bây giờ ngồi máy bay mới có hai tiếng rưỡi đã tới nơi rồi. Thì ra, khoảng cách xa không phải vấn đề, không có tiền mới là vấn đề khó khăn.” Vừa đặt chân xuống máy bay, Trình Hạo liền ca thán.

“Sau tất cả mọi chuyện, anh mới biết tiền quan trọng như thế nào à? Mặc dù tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì chuyện gì cũng không làm được, cố gắng kiếm tiền mới là con đường đúng đắn.” Tiểu Lạc vui mừng tổng kết lại kinh nghiệm.

“Ha ha, đi nhanh lên, chúng ta ngồi xe từ sân bay về đến thành phố, sau đó ngồi hai tiếng xe khách là tới nhà rồi.” Lòng mong mỏi trở về nhà của Trình Hạo đã thể hiện hết ra bằng lời nói và hành động.

“Anh này, càng ngày trông anh càng vui vẻ, còn em thì thấy lo lắng hơn đây. Quê anh có lễ giáo gì đặc biệt không? Anh nói lại lần nữa với em đi, đừng để em xấu hổ nhé.” Tiểu Lạc vừa xách túi hành lý vừa lo lắng đi theo sau Trình Hạo.

“Em cứ thả lỏng đi, người nhà và họ hàng anh đều rất dễ gần, đợi lát nữa lên xe anh sẽ nói tỉ mỉ cho em nghe.” Trình Hạo quay người nắm lấy tay cô rồi đi về phía bên xe.

Tết đến người mua vé xe thường rất đông, hai giờ chiều Trình Hạo và Tiểu Lạc đã đến bến xe khách đường dài nhưng phải đến tận bốn rưỡi chiều họ mới mua được vé xe đến huyện Z nơi chị Trình San ở. Đến gần bảy giờ, khi đèn điện sáng rực, bọn họ mới tay xách nách mang túi to túi nhỏ về tới cửa nhà chị Trình San.

Nhà chị Trình San nằm trên tầng bảy của một tòa chung cư không có thang máy khiến hai người bọn họ leo lên tới nơi đều thở không ra hơi, còn chưa kịp đưa tay gõ cửa thì cửa đã mở ra rồi: “Trình Hạo, em về rồi à.”

“Chị, đây là Tiểu Lạc.” Trình Hạo vừa bước vào nhà, đặt hành lý xuống liền giới thiệu luôn.

“Em chào chị.” Tiểu Lạc khẽ mỉm cười.

“Tiểu Lạc, đi đường chắc mệt rồi phải không. Ngồi xuống sofa nghỉ một lát đi, chị đi hâm lại thức ăn cho nóng rồi ăn cơm luôn nhé.” Trình San vừa nói vừa bước đến bên bàn ăn.

Lúc này, Tiểu Lạc mới để ý bên cạnh Trình San còn có một cô bé. Đứa trẻ đang nhìn hai người lạ ngồi trên sofa bằng cặp mắt to tròn.

“Duệ Duệ, gọi cậu đi con.” Trình San nói với cô bé.

Duệ Duệ chớp chớp mắt, ngại ngùng nói: “Đậu đậu.”

“Duệ Duệ bây giờ vẫn chưa nói được rõ lắm, nói “cậu” thành “đậu” mất rồi, ha ha.” Trình San vừa cười vừa đi về phía nhà bếp.

“Duệ Duệ ngoan, đây là mẹ, gọi mẹ đi con.” Trình Hạo chỉ vào Tiểu Lạc rồi nói với Duệ Duệ.

“Đậu mẹ.” Duệ Duệ dù chưa quen với cả hai người nhưng cô bé cũng không thấy lạ, cái miệng xinh xinh nói rất bùi tai.

Giọng trẻ con nghe thật hay, Duệ Duệ lại xinh xắn đáng yêu khiến Tiểu Lạc định đi đến ôm con bé vào lòng, không ngờ Duệ Duệ thấy vậy quay đầu chạy mất.

“Em mau lấy con chó đồ chơi ra, Duệ Duệ chắc chắn sẽ chơi với em.” Trình Hạo nhanh chóng bày kế cho Tiểu Lạc.

Quả nhiên, kế này của Trình Hạo rất có hiệu quả, chỉ trong chớp lát Duệ Duệ đã chạy xung quanh Tiểu Lạc đùa vui.

Trình San rất nhanh đã bày xong thức ăn, sau đó gọi Duệ Duệ: “Duệ Duệ, đến đây, hai mẹ con mình chơi với nhau nào, cậu mẹ phải ăn cơm rồi.”

“Vâng ạ.” Duệ Duệ cất cao giọng nói lanh lảnh đáng yêu, ôm lấy con chó đồ chơi chạy về phía Trình San.

Trình Hạo dẫn Tiểu Lạc vào trong nhà bếp rửa tay để chuẩn bị ăn cơm. Vừa bước vào cửa, cô liền hỏi nhỏ: “Sao không thấy mẹ anh đâu vậy?”

“Anh không biết, đợi lát nữa anh hỏi chị. Em mau rửa tay đi, anh đói lắm rồi.”

Tiểu Lạc không nói gì nữa, trong lòng có chút thất vọng. Trên đường đi cô phải vội vàng như vậy giờ coi như đã uống công rồi. Căn bản họ chẳng có chút đón tiếp long trọng gì, không đúng, phải nói là hoàn toàn không có chút tiếp đãi nào cả, nói gì đến tiếp đãi long trọng chứ. Thật ra, so với sự lạnh lùng nhạt nhẽo thì chẳng có gì khác.

Tiểu Lạc ngồi vào bàn ăn rồi nhìn xung quanh, trong lòng có chút bồn chồn. Cái gọi là “phân biệt” được thể hiện trên bàn ăn thật rõ ràng: phía Trình Hạo các món ăn đều một màu đỏ rực, còn bên Tiểu Lạc lại một màu xanh lục, toàn bộ đều là những món ăn thanh đạm.

“Em còn ngại ra đó làm gì nữa, mau ăn cơm thôi, bên này của anh đều là những món cay đó, nếu em không sợ cay thì xin mời thưởng thức.” Trình Hạo nhìn một bàn đầy thức ăn của quê nhà, anh sớm đã cảm thấy thèm rồi.

“Tiểu Lạc, Trình Hạo nói với chị, em không thích ăn cay nên chị đã làm mấy món ăn thanh đạm, không biết có hợp với khẩu vị của em không, em nếm thử xem sao.” Trình San đã ăn cơm nên giờ chỉ ngồi bên cạnh tiếp chuyện bọn họ.

“Màu sắc và mùi vị đều rất tuyệt ạ, chị chắc chắn là đầu bếp số một rồi.” Tiểu Lạc thành thật khen ngợi tài năng nấu nướng của Trình San từ tận đáy lòng. Trong lòng cô lúc này dần tràn ngập sự ấm áp. Trình Hạo thật là chu đáo, những chi tiết nhỏ như vậy anh cũng nghĩ thay cô rồi.

“À, đúng rồi, chị à, chị đã đặt mua vé tàu về Bắc Kinh giúp em chưa? Lần này, em đã nghỉ trước ba ngày rồi, ra Tết phải lên sớm để đi làm đúng ngày đó.” Trình Hạo ngừng đầu lên hỏi Trình San.

“Chị đã bảo chồng chị đi đặt rồi. Một đồng nghiệp của anh ấy có mẹ làm ở Sở Đường sắt tỉnh, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” Trình San đang nói thì

nhìn thấy Duệ Duệ sắp cho tai con chó đồ chơi vào mồm cắn, chị vội vàng chạy qua để cản lại.

“À, thế còn anh rể, sao em lại không thấy anh ấy đâu ạ?” Tiểu Lạc vội hỏi.

“Không biết lúc này đang ngồi bên bàn rượu nhà ai đánh bạc rồi. Haizz, mặc kệ anh ta đi, đây là dịp Tết, chị cũng không buồn quản lý anh ấy nữa.” Nhắc đến Ưông Kiến, Trình San chỉ thở dài một cái.

“Chị, bây giờ mẹ vẫn còn bày quầy bán hàng ở con hẻm bên cạnh nhà ga xe lửa à?” Trình Hạo vội vàng chuyển đề tài, đồng thời đung nhẹ cánh tay Tiểu Lạc, ra hiệu không nên hỏi những chuyện đó.

“Ừ, mẹ vẫn bán ở đó, vì lúc đầu bọn em nói là ngày mừng năm tháng Hai mới về nên mẹ nhập hàng nhiều hơn một chút, tranh thủ mấy ngày trước Tết kiếm thêm được ít nào hay ít đó. Hôm nay mẹ nghe nói bọn em bảo về sớm hơn, mẹ lại đi liên hệ với những người bạn cùng bán hàng, định bán lại cho họ số hàng đó để ngày mai ở nhà với bọn em cho vui.”

Nghe thấy mấy lời của Trình San, câu hỏi của Tiểu Lạc lúc này dường như đã có câu trả lời nhưng trong lòng cô đối với mẹ chồng tương lai vẫn còn chút bất mãn. Việc làm ăn buôn bán nhỏ lẻ của bà liệu có quan trọng bằng việc đón tiếp con dâu tương lai hay không? Sau này nếu con dâu của mình lần đầu về chơi, dù công việc có quan trọng thế nào cô cũng bỏ hết để ra đón.

“Không cần phải bán cho người khác, mai bọn em sẽ đi giúp mẹ bán hàng Tết, đợi lát nữa em gọi điện cho mẹ.” Trình Hạo nói.

“Không cần đâu, hiếm khi Tiểu Lạc mới đến nhà mình chơi, em phải ở bên cạnh cô ấy nữa chứ.”

“Chị, chắc chị không biết rồi, tương lai Tiểu Lạc của chúng ta sẽ làm nhà văn đó. Chúng em đi bán hàng chính là cách để trải nghiệm cuộc sống, ở Bắc Kinh vẫn chưa có cơ hội mà, đúng không Tiểu Lạc?” Về tới địa bàn của mình nên Trình Hạo nói nhiều hơn hẳn so với Bắc Kinh.

“Vâng, ngày mai chúng mình đi bán hàng với mẹ anh nhé.” Tiểu Lạc cũng thật sự muốn đi xem, rốt cuộc là chuyện kinh doanh tốt như thế nào mà khiến mẹ của Trình Hạo không bỏ được để đón con dâu tương lai.

Tối hôm đó lúc đi ngủ, Tiểu Lạc hỏi Trình Hạo: “Chẳng phải anh nói sẽ có nhiều người đến xem “cô dâu tương lai” ư? Sao hôm nay một người khách cũng không có vậy?”

“Họ hàng thân thích nhà anh đều ở xa hết mà. Đến Tết chúng ta sẽ tới thăm họ, nhà họ ở cách xa nhau nên việc xem “cô dâu tương lai” phải thực hiện tại nhà họ rồi.” Trình Hạo dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Sao vậy? “Cô dâu tương lai” không có ai xem mặt nên cảm thấy hụt hẫng à?”

Tiểu Lạc: “...”

Ngày hôm sau, Trình Hạo đưa Tiểu Lạc đến chợ gặp mẹ. Trước khi đi, anh sạc đầy pin vào chiếc máy sưởi ấm mà hai người họ mua từ Bắc Kinh mang về để lát nữa Tiểu Lạc tặng cho mẹ.

Nơi mẹ Trình Hạo bán hàng là một con ngõ dài vô cùng náo nhiệt, người mua hàng Tết ra vào không ngớt. Đi bộ trong con ngõ này một lúc, Trình Hạo mới tìm thấy mẹ mình – người mà anh đêm ngày mong nhớ. Giữa mùa đông giá rét nhưng ánh nắng ấm áp đang chiếu lên khuôn mặt đầy sương gió của mẹ khiến lòng anh như thất lại, gần một năm không gặp, nhìn mẹ có vẻ già đi mấy tuổi!

“Bà chủ, bán cho tôi hai cân hạt dưa.” Trình Hạo dắt tay Tiểu Lạc đi đến trước quầy hàng của mẹ, dùng giọng địa phương nói chuyện.

“Được rồi.” Mẹ Trình Hạo đang chuẩn bị xúc hạt dưa, đột nhiên bà thấy giọng nói này rất quen liền ngừng đầu lên: “Tiểu Hạo, là con à!” Trên khuôn mặt mẹ anh tràn đầy sự kinh ngạc và vui sướng: “Mẹ chuẩn bị thanh lý hết chỗ hàng này rồi đến nhà chị con đây.”

“Mẹ, đây là Tiểu Lạc.” Trình Hạo nắm lấy vai Tiểu Lạc, đẩy cô lên phía trước một bước.

“Cháu chào bác ạ.” Tiểu Lạc vội mỉm cười, sau đó đưa chiếc máy sưởi ấm đặt vào tay mẹ Trình Hạo: “Bác à, đây là máy sưởi ấm, sau này bác mang theo nó thì tay sẽ không cảm thấy lạnh nữa.” Mặc dù trong lòng cô có chút thành kiến với bà nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, bà cũng là mẹ ruột của Trình Hạo.

“Được rồi, được rồi, các con mang về mà dùng, bác ở bên ngoài quen rồi nên không thấy lạnh đâu.” Mẹ của Trình Hạo nắm lấy một đầu của chiếc máy, đẩy về phía Tiểu Lạc.

Lúc đó, một luồng nhiệt ấm của chiếc máy sưởi truyền ra, làm ấm đôi tay và cũng làm ấm trái tim bà.

“Mẹ, mẹ cầm lấy đi, đây là món quà Tiểu Lạc đặc biệt chọn cho mẹ đấy.” Trình Hạo liền nói chen vào khi thấy mẹ đang cố từ chối.

“Bác à, bác nhận đi cho con vui ạ.”

Bên cạnh có một cô bán tranh Tết liếc nhìn Tiểu Lạc rồi ghé tai mẹ Trình Hạo nói: “Đây là con dâu của chị à? Lần đầu tiên ra mắt đã biết mua máy sưởi ấm cho mẹ, thật là có hiếu quá!”

Mẹ Trình Hạo gật đầu, miệng luôn nở nụ cười.

Tiếng địa phương của tỉnh G cũng không phải khó hiểu, lại thêm mấy năm nay Trình Hạo đã bỏ công huấn luyện khiến trình độ của Tiểu Lạc bây giờ ít nhất cũng phải từ cấp sáu trở lên, vì thế đoạn đối thoại vừa rồi cô nghe đều hiểu hết. Nhìn thấy mẹ Trình Hạo vui vẻ, cô đã hiểu tại sao lúc ra khỏi nhà anh lại bảo cô mang chiếc máy sưởi ấm tặng cho mẹ bằng được.

Trình Hạo thấy mẹ cười vui như vậy, trong lòng thầm nghĩ lần này trở về tiêu hết nhiều tiền như vậy thật sự rất đáng.

“Tiểu Hạo, giúp mẹ dọn những thứ này lại, chúng ta về nhà thôi.” Mẹ Trình Hạo nhanh chóng quyết định hôm nay không bán hàng nữa.

“Mẹ, hôm nay chúng con đến là để giúp mẹ bán hàng. Số hàng này trước Tết không bán hết chẳng phải là sẽ hỏng hay sao.” Trình Hạo ngăn cản dự định dọn hàng của mẹ.

“Chỗ hàng này cũng không còn bao nhiêu, Tiểu Lạc về chơi, chúng ta không thể để con bé ở đây giúp bán hàng được.” Mẹ Trình Hạo khẳng khái giữ ý định.

“Không sao đâu bác ạ, cháu cũng muốn ở đây xem anh Trình Hạo làm sao mà bán được hàng. Lúc này anh ấy còn khoe với cháu năm ngoái anh ấy giúp bác bán có hai ngày mà được hơn 1000 NDT tiền hàng, không biết có thật không?” Tiểu Lạc nói ra sự nghi ngờ trong lòng mình.

“Ha ha, đúng là sự thật đấy, mỗi năm chỉ có mấy ngày trước Tết là làm ăn tốt thôi. À, Tiểu Lạc, bác dẫn cháu đến cửa hàng kia sưởi ấm, bác với ông chủ cửa hàng đó rất thân quen. Chúng ta chờ bán hết chỗ hàng Tết này, sau đó sẽ về.” Cuối cùng, mẹ Trình Hạo cảm thấy con dâu tương lai đến mà vẫn bán hàng không phải là cách tiếp đón khách, vì thế bà muốn sắp xếp chỗ nào đó tốt tốt để Tiểu Lạc ngồi nghỉ.

“Bác à, cháu không lạnh đâu. Cháu đến đây để giúp bác mà.” Tiểu Lạc không muốn để lại ấn tượng đầu tiên với mẹ chồng tương lai là một tiểu thư yếu điệu kiêu kỳ.

“Loa loa loa, quý khách hàng đang đi lại trên phố hãy chú ý, mọi người hãy tập trung đến hết đây đi, hạt dưa chính gốc cao nguyên Mông Cổ, hạt vừa to vừa mẩy, nóng hổi đây.” Bên này, Tiểu Lạc vẫn còn đang nói chuyện với mẹ của Trình Hạo thì bên kia Trình Hạo đã bắt đầu cất giọng rao bán.

Tiểu Lạc và mẹ của Trình Hạo nhìn nhau cười, đều không hẹn mà cùng đi về phía sau quầy hàng, chuẩn bị tiếp đón các vị khách bị lời rao của anh thu hút.

Cứ như vậy, sau một buổi chiều mùa đông với ánh nắng mặt trời ấm áp, trong một con ngõ nào đó của huyện Z tỉnh G, ba người trong một gia đình đang đứng trước quầy hàng vui vẻ bán đồ Tết. Tiểu Lạc nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của mẹ Trình Hạo, lại nghe thấy có tiếng rao của Trình Hạo khiến từng chuyện mà anh kể cho cô nghe về bán hàng Tết ở quê dần hiện lên trước mắt.

Năm Trình Hạo thi lên cấp ba, việc kinh doanh đóng gạch của bố bị lỗ vốn, nợ nần chồng chất. Hơn nữa trong lúc sửa chữa máy, bố anh không may bị vướng tay vào dây cua-roa nên đã bị đứt bốn ngón tay trái. Trong thời gian ông nằm viện, để nhanh chóng giảm gánh nặng cho gia đình, Trình Hạo đã tự nguyện đăng ký học trường Sư phạm, như vậy chỉ cần ba năm là anh đã có thể đi làm kiếm tiền rồi. Nhưng sau này không biết làm sao bố anh lại biết được chuyện đó, ông bắt anh đến gặp thầy Chủ nhiệm để đăng ký học một trường trung học trọng điểm khác. Lúc đó giọng nói của ông hơi kéo dài và có chút nặng nề: “Bố của con học ít nên bây giờ mới phải sống cuộc sống cơ cực như thế này. Nhưng chỉ cần bố còn sống, dù có đập nồi bán sắt vụn cũng phải cho con học hết đại học.”

Không ai có thể hiểu được lúc đó Trình Hạo đã khổ tâm như thế nào, bởi vì chính anh đã tận mắt chứng kiến sự khổ cực của bố. Lúc còn nhỏ, ông đã bị bắt thôi học, ở nhà đóng gạch khi mới học hết bốn năm tiểu học.

Trình Hạo còn kể, trước khi học đại học anh luôn là người rất tự ti. Bởi vì khi người khác ngồi bàn luận với nhau về hồi ức ấu thơ và những hoạt động ngoại khóa thời thanh niên đều là nói về đàn dương cầm, hội họa, máy điện tử, máy tính... còn anh hoàn toàn không thể tham gia bàn luận cùng vì những hoạt động ngoại khóa của anh ấy lúc đó chỉ có chăn trâu, lấy bèo cho lợn, đi cấy, cắt rạ, xách nước.

Ở nông thôn, những việc này đối với bọn trẻ đều là những chuyện phải làm thường ngày nhưng cũng có đứa không phải làm. Lúc đó những người lớn trong thôn khi dạy dỗ bọn trẻ đều nói như thế này:

“Không muốn đi chăn trâu nữa phải không? Vậy thì thi đỗ lên cấp hai đi!”

“Không muốn đi cấy lúa nữa phải không? Vậy thì thi đỗ lên cấp ba đi!”

“Không muốn xách nước nữa phải không? Vậy thì thi đỗ đại học đi!”

Lúc đó, trẻ con trong thôn chỉ có một lối thoát duy nhất khỏi việc nhà nông là học thật giỏi nên chỉ cần thành tích của bọn trẻ tốt thì ở nhà cũng không phải làm bất kì công việc gì nữa.

Từ hồi học tiểu học, Trình Hạo đã học rất chăm chỉ. Anh luôn có tên trong top ba người đứng đầu lớp nên đã thi đỗ thẳng vào đại học. Theo quan niệm của các bậc cha mẹ, nếu thi đỗ đại học thì lúc ở nhà sẽ không phải làm bất kì một công việc nhà nông nào cả nhưng chỉ cần Trình Hạo về đến nhà, chắc chắn anh sẽ giành lấy việc để làm giúp bố mẹ. Anh nói, dùng hành động thực tế để cho bố mẹ biết dù anh có giành được thành tích cao như thế nào đi chăng nữa thì cũng là thành quả mà bố mẹ vun trồng. Hơn nữa anh không có bất kì lý do gì mà không đồng cam cộng khổ với bố mẹ.

Cũng giống như giây phút này đây, ai có thể nghĩ rằng, bây giờ với thân phận là nhân viên chủ chốt của một công ty IT nổi tiếng ở Bắc Kinh, Trình Hạo lại bán hàng cùng mẹ trên vỉa hè tại một góc huyện nhỏ bé nơi quê nhà. Nghĩ đến đây, trong khóe mắt Tiểu Lạc bỗng dưng đầm lệ.

Con muốn báo hiếu mà bố không đợi được, nỗi đau khổ vì bố qua đời sớm sẽ đi cùng Trình Hạo trong suốt cuộc đời. Để báo đáp cho mẹ, anh chỉ có thể dành cho mẹ tình yêu thương và sự quan tâm nhiều hơn mà thôi.

Lúc này, Tiểu Lạc đã hiểu rõ nỗi lòng của Trình Hạo, cô hiểu vì sao lúc trước anh ấy lại muốn mua nhà cho mẹ gấp như vậy. Đồng thời, trong lòng cô cũng trào dâng một nỗi xúc động đối với người chồng tương lai của mình, nếu không có sự kiên trì vượt khó của anh, cô và anh đã không có cơ hội gặp mặt, quen biết rồi yêu nhau ở trường đại học.

Nhiều lúc, chúng ta đều hy vọng có thể mang lại cho người mình yêu thương nhất một cuộc sống thật hạnh phúc nhưng cuộc sống vốn rất khắc nghiệt. Cho nên, khi năng lực của bạn còn chưa đủ, hãy cố gắng hết sức dựa vào điều kiện hiện có để làm cho người thân nhất, người mình yêu nhất có được hạnh phúc.

Cũng giống như lúc này đây, tất cả mọi người trong con phố đều biết con trai bà Trình đưa con dâu từ Bắc Kinh về, còn giúp bà bán hàng nữa.

Trước đây, vào dịp sinh nhật Tiểu Lạc, đứng giờ tan học buổi trưa, Trình Hạo mang hoa hồng và bánh ga tô đến lớp học tặng cho cô, khiến cô cảm thấy mình như một nàng công chúa hạnh phúc nhất trên thế gian này. Trình Hạo dùng hành động thực tế để nói cho Tiểu Lạc biết tình yêu của anh từ trước đến nay không hề thay đổi. Anh có thể tận dụng những điều kiện có hạn để thể hiện một tình yêu vô hạn khiến người mình yêu hạnh phúc hơn nữa.

***

Sáng sớm ngày hai mươi chín tháng Chạp, khi Tiểu Lạc thức giấc thì Trình Hạo đã dậy từ lúc nào rồi. Cô vốn định trùm chăn ngủ tiếp thì chưa đầy một phút sau, cánh cửa “cót két” kêu, vì không nhìn nên Tiểu Lạc cứ tưởng đó là Trình Hạo, liền nói: “Đừng làm phiền em mà, em vẫn còn muốn ngủ thêm một lát nữa.”

Thế nhưng trước cửa lại lộ vào một cái đầu nhỏ nhỏ, xinh xinh. Duệ Duệ rón rén từng bước, từng bước đi đến bên giường của Tiểu Lạc. Trình Hạo đứng đằng sau con bé, ghé vào bên tai thì thầm: “Cháu gọi mẹ dậy đi.”

Duệ Duệ rất nghe lời cậu, liền mở tung chăn ra khiến Tiểu Lạc giật mình rồi nhanh chóng đắp chăn lại nói: “Haizz, Trình Hạo anh dậy sớm như vậy làm gì? Lại còn bảo Duệ Duệ làm tiên phong của anh vào gọi em dậy nữa.”

“Vẫn còn sớm à? Đã mười giờ trưa rồi đó.” Trình Hạo vừa nói vừa ra lệnh cho Duệ Duệ: “Cháu nói mẹ ‘xấu xấu xấu’ đi.”

“Xấu xấu xấu, xấu hổ quá, con chuột sẽ cắn rốn mẹ.” Giọng nói của Tiểu Duệ Duệ không chỉ rất trong mà còn phối hợp nhịp nhàng với động tác khiến cô bé trở nên đáng yêu vô cùng.

Tiểu Lạc chưa từng nghe loại về này, hơn nữa lại là qua tiếng địa phương của một đứa trẻ nên khi nghe cảm thấy rất bùi tai. Lại thêm những động tác phối hợp đáng yêu của Duệ Duệ khiến cho Tiểu Lạc không nhịn được phá lên cười: “Đáng yêu quá, Duệ Duệ cháu nói lại một lần nữa đi.”

“Cháu không nói nữa.” Duệ Duệ quay người, thoăn thoắt ra ngoài cửa, nhìn phía sau lưng trông cô bé giống một chú chim cánh cụt, thật sự vô cùng đáng yêu.

“Haizz, Duệ Duệ, cháu hãy đi chậm một chút.” Trình Hạo thấy vậy đi ra cùng cô bé.

Nhìn dáng vẻ Trình Hạo đuổi theo cháu gái, khuôn mặt Tiểu Lạc đột nhiên tràn ngập niềm vui. Cô bắt đầu hình dung sau này khi cô và Trình Hạo kết hôn rồi có con, chắc anh ấy sẽ là một người bố rất có trách nhiệm. Bây giờ bà Trình và Trình San đang bận bán hàng Tết nên nhiệm vụ trông coi, chăm sóc Duệ Duệ là nhiệm vụ quan trọng của Trình Hạo và Tiểu Lạc. Duệ Duệ lại rất thân với Trình Hạo nên anh lập tức trở thành “bảo mẫu chính” chịu toàn bộ trách nhiệm. Cũng tốt, coi như là tham gia miễn phí một lớp tập huấn sớm hơn dự định, để tạo cơ sở cho tương lai làm “bảo mẫu siêu cấp”, như vậy cô cũng có thể bớt lo lắng rồi.

Bị Duệ Duệ đánh thức, Tiểu Lạc không thể tiếp tục ngủ được nữa. Sau khi cô gấp gọn chăn màn thì Trình San và bà Trình cũng trở về.

Trình San nói hôm nay nhà anh Cả - Trình Vĩnh tổ chức bữa cơm đoàn viên nên cần có hai người đến đó đại diện. Trình Vĩnh là con trai cả của bác Trình Hạo, lớn hơn Trình Hạo mười lăm tuổi, chỉ nhỏ hơn bố Trình Hạo có tám tuổi. Trình Hạo và anh ấy xưng hô với nhau là anh em nhưng giữa hai người lại có sự khác biệt tuổi tác rất lớn.

Thực ra, Trình Hạo không thích đến nhà anh Cả ăn cơm. Đối với người anh này, Trình Hạo vừa sợ vừa kính trọng. Kính trọng là vì sự nghiệp của anh ấy rất thành công, anh đã nhiệt tình giúp đỡ gia đình mình vượt qua hết khó khăn này đến khó khăn khác. Còn sợ là vì anh ấy là anh lớn giống như bố vậy, lúc nào cũng cầu toàn, trách nhiệm, thậm chí có lúc còn làm thay người khác một số chuyện. Chẳng hạn như khi Trình Hạo đăng ký chọn trường thi vào đại học, Trình Vĩnh bắt anh phải đăng ký thi vào chuyên ngành Tài chính, kết quả là Trình Hạo tự lựa chọn học ngành Công nghệ Thông tin. Trước khi Trình Hạo tốt nghiệp đại học, Trình Vĩnh nhờ mối quan hệ với Phòng Nghiệp vụ thuế ở huyện mình xin cho anh một công việc tốt nhưng Trình Hạo lại khéo léo từ chối vì anh muốn thoát khỏi vùng quê nhỏ bé này. Trình Vĩnh vốn có ý định giới thiệu con gái của một vị Phó phòng cho Trình Hạo nhưng anh cũng từ chối khéo. Bây giờ, Trình Hạo dẫn một người vợ ở nơi khác về, mặc dù sợ phải gặp anh ấy nhưng về tình về lý thì không thể không đi.

Khách tới nhà Trình Vĩnh quả thực không ít. Khi Trình Hạo và Tiểu Lạc đến, một đám người đang vây quanh chiếc bàn tròn lớn, vừa đánh mạt chược vừa nói chuyện vui vẻ. Trong những người vây quanh chiếc bàn đó có người thân của Trình Vĩnh, cũng có đồng nghiệp và bạn bè của anh nữa.

Trình Hạo lễ phép bước tới chào hỏi người thân của anh Cả: “Cháu chào bác Cả, bác Hai, em chào anh Cả...” Đồng thời anh cũng giới thiệu Tiểu Lạc để mọi người làm quen. Lúc này, Tiểu Lạc cảm thấy Trình Hạo giống như thầy Chủ nhiệm, còn cô thì giống như học sinh chuyển trường, phải đối mặt với rất nhiều “bạn học mới” lạ lẫm. Cô vừa nở nụ cười vừa chào lần lượt: “Cháu chào bác Cả, bác Hai, em chào anh Cả...”

Những câu hỏi của mọi người dành cho Tiểu Lạc chủ yếu xoay quanh “Cháu là người ở đâu?”, “Cháu làm nghề gì?”, “Lương được bao nhiêu?”. Đối với câu hỏi về “công việc” và “lương” thì Tiểu Lạc áp dụng câu trả lời của nửa năm về trước, đó chính là công việc ở một tòa soạn tạp chí giải trí, lương 3000 NDT. Trước khi cô đến đây, Trình Hạo đã dặn trước, nếu có ai hỏi về công việc thì tuyệt đối không được nói những từ như “viết lách”, “tác giả”, bởi vì ở huyện Z mọi người vẫn cảm thấy rất lạ lẫm với những công việc như thế, hoặc có thể nói là không chấp nhận được những loại công việc như thế này.

Mặc dù sau khi thất nghiệp, Tiểu Lạc dự định sẽ hiến dâng cả tuổi thanh xuân của mình cho sự nghiệp viết lách nhưng “hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”, việc tạp chí Trí thức vui vẻ ngừng xuất bản, từ chối trả nhuận bút và trả lại bản thảo đã làm cô tổn thương và mất hết hứng thú viết văn. Thực ra, cô đã dự định nếu ai hỏi cô về công việc, cô sẽ trả lời là “dân SOHO” nhưng Trình Hạo nói họ hàng nhà anh ấy ngay cả “tác giả” cũng không thể hiểu được, vì thế càng không thể hiểu “dân SOHO[3]” là gì. Cuối cùng cô đành phải nói những lời nói dối vô hại, lấy công việc trước đây ra làm lá chắn.

[3] SOHO: viết tắt chữ cái đầu của cụm từ tiếng Anh “Small Office – Home Office”, tức là làm việc tại nhà.

Sau khi hỏi rõ công việc và tiền lương của Tiểu Lạc xong, mọi người lại chuyển sang hỏi Trình Hạo: “Tiểu Hạo à, tiền thưởng cuối năm của cháu được bao nhiêu vậy?” Người đặt ra câu hỏi nhạy cảm chính là thím Hai của anh.

Tiểu Lạc phát hiện ra, mỗi khi Tết đến mọi người quan tâm nhất đó là những chủ đề liên quan đến tiền. Các em nhỏ quan tâm nhất đến tiền mừng tuổi, còn người lớn quan tâm nhất đó là thu nhập.

“Không nhiều lắm ạ.” Thật ra, Trình Hạo vẫn chưa lấy được tiền thưởng Tết, Giám đốc của anh có thói quen phát tiền thưởng Tết vào ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ. Chưa đến ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Giám đốc kiên quyết giữ chặt tiền trong túi, giống như số tiền đó có thể sinh thêm lợi nhuận nếu mang theo bên mình vậy. Trình Hạo xin nghỉ trước nên không nhìn thấy bóng dáng của tiền thưởng Tết đâu cả.

“Vậy cụ thể là thưởng bao nhiêu?” Thím Hai vẫn rất có hứng thú nên tiếp tục hỏi.

“Năm nghìn ạ.” Trình Hạo suy nghĩ một chút, sau đó trả lời với số tiền thưởng Tết của năm ngoái. Kỳ thực cái gọi là tiền thưởng Tết cũng chính là tiền lương hai tháng, có lẽ là con số này.

“Đúng là cũng không nhiều.” Thím Hai lại so sánh: “Tiểu Vũ còn được thưởng Tết hai vạn. Cháu làm ở Bắc Kinh, thím nghĩ thế nào thì cũng phải được ba vạn chứ. Không phải cháu có ý giấu dối chứ?”

“Tiểu Vũ” mà thím Hai nhắc tới là con trai của thím ấy, tên là Trình Vũ. Trình Vũ là anh họ của Trình Hạo nhưng chỉ hơn Trình Hạo hai tháng tuổi, là một trong số rất ít những người bằng tuổi đỗ đại học và cũng là người có tài trong mắt mọi người của gia tộc họ Trình, từ nhỏ thành tích học tập đã rất tốt. Hai người đều được coi là những trụ cột tương lai của cả họ. Sau này hai người bọn họ không phụ lòng mong mỏi của mọi người, cùng thi đỗ đại học. Nhưng điều khác nhau là, Trình Hạo thi vào hệ chính quy của trường đại học trọng điểm, còn Trình Vũ lại thi vào chuyên ngành của một trường đại học của tỉnh. Hơn nữa, sau khi tốt nghiệp, một người chọn làm việc tại tỉnh nhà, còn một người lựa chọn bon chen nơi Thủ đô náo nhiệt.

Trình Hạo cảm thấy khó giải thích, anh nói sự thật, tại sao lại biến thành gấu giếm vậy? Mọi người trong thôn ai cũng cho rằng Bắc Kinh là một nơi tốt, có vẻ như cứ đến Bắc Kinh là đất ở đó như có vàng. Chỉ có những người đã thật sự đặt chân đến Bắc Kinh mới hiểu, công việc ở đó mặc dù có nhiều cơ hội phát triển nhưng không những chi phí sinh hoạt cao mà áp lực cuộc sống và công việc đều rất lớn, hơn nữa lương cũng không nhiều như mọi người vẫn nghĩ. Vì chi phí sinh hoạt cao nên dù lương mỗi tháng có là 5000 NDT thì cũng chỉ là người có thu nhập trung bình mà thôi.

“Haizz, lương của anh là năm nghìn. Năm nghìn đó anh nói là lương hai tháng, tiền thưởng ba vạn sáu mới là tiền thưởng Tết chứ.” Tiểu Lạc dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào Trình Hạo, lại nháy mắt với anh, giúp anh giải vây. Tiểu Lạc không muốn người khác coi thường bạn trai của mình nên cô muốn nâng cao “tâm” của Trình Hạo lên.

“Ồ, đúng là như vậy.” Trình Hạo lúc này cũng thâm hiểu, anh trao cho Tiểu Lạc ánh mắt cảm động, nếu không có cô giúp anh nói dối, anh cũng không biết làm sao để trả lời câu hỏi của thím Hai nữa. Nhưng, ba vạn sáu, liệu Tiểu Lạc đã nói quá cao không?

“Ồ, vậy thì cũng gần như nhau thôi.” Lúc này, thím Hai còn tưởng rằng tiền thưởng Tết của con trai mình cao hơn của Trình Hạo nên có chút tự cao, vì vậy thái độ lúc này hơi giống quả bóng bị xì hơi. Con người có lúc cũng có tâm lý ganh đua, luôn cố tình so sánh con mình với con nhà người khác, hy vọng con mình oai phong hơn... Ngay cả là anh em thân thích, cũng không tránh khỏi bị lôi ra so sánh xem ai hơn, ai kém.

Trong lúc ăn cơm, chủ đề cứ thế thay đổi, vừa nãy còn đang thảo luận về thu nhập của mỗi người, bây giờ hứng thú của mọi người đã chuyển sang bàn bạc về Trường phòng Nghiệp vụ thuế rồi. Chủ đề này, Trình Hạo và Tiểu Lạc đều không biết nói gì, ngược lại hai người bọn họ lại thấy vui vì được nhàn nhã, đôi đứa của Trình Hạo đang “tung hoành ngang dọc” trên mâm cơm, chuyên chú “tán công” gặp những món mà Tiểu Lạc thích ăn.

Sau khi cơm no rượu say, mọi người nhanh chóng chuyển sang đánh mặt chược. Trình Hạo và Tiểu Lạc cũng chuẩn bị đứng dậy xin phép ra về, không ngờ lúc đó Trình Vĩnh mới gọi hai người bọn họ lại, sau đó gọi con gái của anh ấy – Trình Lan đến trước mặt, muốn nhờ Tiểu Lạc hướng dẫn cho cô bé ít bài tập làm trong kỳ nghỉ Tết.

“Mỗi lần hướng dẫn cho Tiểu Lan làm bài tập viết văn, anh đều đau hết cả đầu. Anh có lấy ví dụ gì đi nữa thì nó cũng đều trả lời ba chữ: “Áo đặc man”, anh cũng không biết có nghĩa là gì, ha ha... Tiểu Lạc đã làm qua biên tập, em hướng dẫn nó giúp anh nhé, nó chắc chắn sẽ nghe lời em.” Trình Vĩnh ngoài miệng làm ra vẻ quở trách con gái nhưng thực ra trên mặt lại tràn đầy niềm vui sướng và hạnh phúc.

“Anh à, Tiểu Lan muốn nói anh là “out man”, có nghĩa là người lạc hậu đó...” Tiểu Lạc vốn định nói tiếp nhưng thấy Tiểu Lan nhăn mày nhăn mặt khua tay ra hiệu, vì thế cô không nói nữa.

“Cô Tiểu Lạc, chúng ta đừng để ý đến “out man” nữa, đi thôi, cháu dẫn cô đến nhà của cháu.” Tiểu Lan lôi Tiểu Lạc đi về phía nhà của mình.

Trong phòng đọc sách chỉ còn lại hai người Trình Vịnh và Trình Hạo. Trình Hạo đột nhiên cảm thấy căng thẳng hẳn lên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh cùng Trình Vịnh ngồi nói chuyện với nhau mà chỉ có hai người. Trước kia, khi Trình Vịnh đến nhà Trình Hạo đều là ngồi nói chuyện với bố anh, còn anh luôn tìm mọi lý do để chuẩn đi. Hôm nay, anh ấy cố tình tách Tiểu Lạc ra, chắc hẳn là có chuyện quan trọng muốn nói với mình đây mà.

“Ngồi đi, có muốn hút một điếu không?” Trình Vịnh ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn, đốt một điếu thuốc, sau đó lấy ra một điếu từ bao thuốc đưa cho Trình Hạo.

“Anh à, em không hút thuốc.” Trình Hạo khách sáo dùng tay đẩy lại, quay người ngồi xuống sô pha đối diện với Trình Vịnh.

“Ừ, cũng không tệ lắm, đi ra ngoài mấy năm mà không học những thói hư tật xấu. Đúng rồi tiểu tử, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi, hai mươi bảy à?”

“Qua Tết âm lịch là sang hai tám rồi ạ.”

“Cũng chẳng bao lâu là ba mươi rồi, em có dự định gì, sẽ sống như vậy ở Bắc Kinh à?” Sau khi hàn huyên với nhau mấy câu, Trình Vịnh bắt đầu đi vào chủ đề chính của cuộc nói chuyện.

“...” Trình Hạo im lặng, chưa biết nên trả lời như thế nào.

“Em có từng nghĩ sẽ về quê phát triển sự nghiệp không? Năm nay ngân hàng của bọn anh tuyển nhân viên mới, chia làm hai vòng thi viết và phỏng vấn, chỉ cần em qua vòng thi viết, vòng phỏng vấn sau anh bảo đảm em sẽ qua.” Trình Vịnh nói rất tự tin.

“Cảm ơn anh, nhưng tạm thời em vẫn chưa nghĩ đến việc trở về quê, vì thế...” Trình Hạo biết anh ấy có ý tốt, muốn từ chối cũng không biết nói thế nào cho phải.

“Thanh niên trẻ tuổi có chí hướng lớn là tốt, nhưng cũng cần vạch ra kế hoạch tốt cho tương lai. Đã bao giờ em nghĩ mục tiêu phấn đấu của mình là gì chưa?”

“Em muốn có một gia đình hạnh phúc, muốn mẹ có một cuộc sống sung sướng vào những năm tháng cuối đời, muốn đền đáp công ơn của những người đã giúp gia đình em thời gian qua. Anh đã giúp đỡ bố em rất nhiều, điều đó em luôn ghi nhớ.” Trình Hạo biết đây là cuộc nói chuyện trực tiếp và thẳng thắn, hoàn toàn khác với tiếp nhận lời chỉ dạy của Bí thư Đảng ủy trong công ty, nên với người nhà thì có sao nói vậy.

“Đều là người một nhà, anh giúp bố em lẽ nào còn cần em phải trả ơn sao? Bố em đã từng nói chuyện với anh, ông hy vọng em trở về quê phát triển sự nghiệp. Vì thế vấn đề công việc của em, anh muốn hỏi thêm một chút nhưng anh thấy lần này quả thật là một cơ hội tốt. Năm trước, Trình Vũ cũng nhờ tham gia kỳ tuyển chọn này mà làm trong hệ thống ngân hàng của bọn anh. Em xem, tính ra thu nhập một năm của cậu ấy cũng không thấp hơn em đâu. Chi phí mọi thứ ở thành phố nhỏ đều thấp, Trình Vũ bây giờ đã có nhà, có xe rồi, đám cưới cũng đã định vào ngày lễ Quốc tế Lao động 1/5 này sẽ tổ chức. Những việc đại sự trong đời người cậu ấy đều sắp hoàn thành rồi, anh chỉ là muốn nghỉ thay em thôi. Hôn nữa, em trở về quê phát triển sự nghiệp cũng tiện cho việc chăm sóc gia đình, đặc biệt là cho thím. Từ khi bố em qua đời, thím già hơn rất nhiều, em đi làm xa chắc cũng luôn nhớ bà.” Trình Vịnh bắt đầu nói lý lẽ.

“Vâng... Em ở Bắc Kinh, tuần nào cũng gọi điện thoại về nhà hỏi thăm nhưng vẫn cảm thấy bất an vì không thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc cho mẹ được. Lần tuyển chọn đó thì những cái gì vậy anh? Chuyên ngành mà em học vào làm ở ngân hàng hình như không có tiền đồ lắm.” Trong lòng Trình Hạo bắt đầu hướng tới cuộc sống ổn định.

“Đối với em cuộc thi này không có gì là khó khăn cả. Cũng giống như tuyển nhân viên Nhà nước thôi, khi đó sẽ có mớ lớp phụ đạo, anh sẽ đăng ký cho em một chỗ, đến lúc ấy vấn đề chuyên ngành cũng không cần lo lắng nữa. Trước tiên cứ vào làm trong ngân hàng, sau đó em phải thật sự ham học hỏi, hệ thống của bọn anh năm nào cũng lựa chọn cán bộ học tại chức, đến lúc đó anh sẽ xin cho em một suất, chuyện ấy không khó khăn gì. Lúc nhỏ chẳng phải em học rất có bài bản sao, giờ còn trẻ có gì là khó học đâu.” Trình Vịnh thấy cuộc nói chuyện đã đạt được tiến triển liền bắt đầu vẽ ra các bước đường sau này cho Trình Hạo hiểu rõ hơn.

“Thực ra trước đây em cũng đã từng nghĩ đến chuyện quay về quê làm ăn nhưng nếu Tiểu Lạc về đây sẽ có rất nhiều thứ không quen, hơn nữa chuyên ngành mà cô ấy học về đây rất khó tìm việc cho nên đến tận bây giờ em vẫn chưa quyết định được.” Trình Hạo tiết lộ những ưu tư trong lòng cho Trình Vịnh biết.

“Ồ, cái này... Nhân lúc chị dâu em không có ở đây, anh nói nhỏ cho em biết chuyện này. Em còn nhớ anh đã từng dẫn một người bạn gái về hỏi còn học đại học không? Cô ấy còn xinh hơn cả chị dâu em bây giờ, bọn anh cũng đã từng thề non hẹn biển, sau này thì sao chứ? Anh vừa tốt nghiệp đại học, sự nghiệp còn đang trong giai đoạn bắt đầu nhưng chẳng phải cô ấy đã dứt khoát bỏ anh mà đi sao. Vì vậy, nếu người đàn ông muốn có một gia đình hạnh phúc, trước tiên phải ổn định sự nghiệp, sau đó mới lập gia đình.” Trình Vịnh không hề là người từng trải, vấn đề mà Trình Hạo dường như không có đáp án thì anh đã có câu trả lời rất rõ ràng.

“Vậy được ạ, em sẽ suy nghĩ cẩn thận và tìm thời điểm thích hợp bàn bạc với Tiểu Lạc xem sao.” Trình Hạo nghe thấy tiếng cười của Trình Lan trong phòng khách, anh nghĩ chắc hẳn Tiểu Lạc đã hướng dẫn cho cô bé xong rồi, bèn nhanh chóng tìm cách kết thúc cuộc nói chuyện với anh Cả nhà bác, để tránh cô đi qua nghe thấy anh có dự định về quê làm việc. Vì trước kia anh đã từng bàn bạc với cô rồi, hai người đều phải kiên trì, cho dù có xảy ra khó khăn lớn đến mấy đi chăng nữa thì cả hai cũng phải cố gắng làm ở Bắc Kinh năm năm, sau đó sẽ căn cứ vào tình hình phát triển của mỗi người rồi suy nghĩ tiếp.

“Nếu em đã nghĩ kỹ rồi, anh cũng không ép em phải ở cái huyện này. Ở đây, anh cũng được coi là người có ảnh hưởng, có thể giúp được em những chuyện này. Còn ở Bắc Kinh, anh chẳng là gì cả, nếu em muốn tiếp tục ở lại đó làm việc, vậy thì phải dựa vào chính em thôi.” Trình Vĩnh đã nói hết những lời cần nói, cũng không muốn tiếp tục nói chuyện này nữa, vì thế tóm lại mấy lời.

Trên đường về nhà, Tiểu Lạc hỏi Trình Hạo: “Xem ra, anh trai cả nhà bác anh có vẻ rất khá giả, lúc nào chúng ta mua nhà có thể hỏi vay anh ấy chút tiền không?”

“Em ấy, tại sao cả ngày lúc nào cũng nghĩ đến chuyện mua nhà vậy?” Trình Hạo lườm Tiểu Lạc một cái, tiếp tục nói: “Tuyệt đối không thể hỏi vay tiền anh Cả được. Thứ nhất, trách nhiệm của anh ấy rất nặng nề, bác trai bác gái đều đã cao tuổi rồi, nhà anh ấy lại có ba đứa con, hai đứa nhỏ vẫn chưa làm được gì, cả nhà đều dựa vào anh ấy. Còn chị dâu là con một, nên anh ấy còn phải lo cho cả gia đình nhà chị ấy nữa. Thứ hai, trước kia khi bố anh kinh doanh gạch đá nhờ anh ấy giúp rất nhiều rồi, những ân tình đó anh còn chưa báo đáp được, thế nên tuyệt đối không thể vay tiền của anh ấy được.”

Thấy Trình Hạo có chút buồn bực, Tiểu Lạc cũng cảm nhận được tình hình ăn Tết năm nay, thảo luận vấn đề mua nhà nghiêm trọng như vậy không phải tốt, vì thế cô chủ động chuyển đề tài, bắt đầu kể chuyện về những bài văn rất buồn cười của Trình Lan. Trong lòng Trình Hạo còn đang nghĩ đến những lời anh Cả nhà bác nói nên câu nghe câu không. Anh đang nghĩ, hay là chuyển về quê thi vào Ngân hàng? Đợi đến lúc về đến Bắc Kinh, anh sẽ tìm cơ hội nói với Tiểu Lạc. Đây là lần đầu tiên Tiểu Lạc về nhà anh chơi, nếu bây giờ nói chắc chắn cô sẽ không vui.

Hôm mừng hai Tết, Trình San thuê chiếc xe bảy chỗ để Trình Hạo, Tiểu Lạc, Trình San, Uông Kiến – chồng của Trình San và mẹ Trình Hạo cùng nhau đi chúc Tết họ hàng thân thích.

Tiểu Lạc vốn tưởng rằng đoạn đường gấp ghe, nhấp nhô từ tỉnh G đến huyện Z đã quá đủ rồi, không ngờ so với đoạn đường từ huyện Z đến thôn C thì quả đúng là núi cao còn có núi cao hơn. Hơn nữa, trời vừa mưa xong, đường lại hẹp mà bác tài lại quá tự tin vào tay lái của mình nên cho chiếc xe lao vù vù như trên đường đua công thức một. Tiểu Lạc cảm giác như mình đang ngồi trên cáp treo, người không ngừng lắc qua lắc lại, dạ dày trong bụng cũng nhào qua lộn lại. Cô nghĩ mình thật may mắn vì lúc sáng không ăn gì, nếu không sẽ có công toi hết.

Họ hàng nhà Trình Hạo rất đông, lại ở nhiều nơi khác nhau nên đi chúc Tết mà cũng mất đến ba ngày. Trong ba ngày này, dạ dày Tiểu Lạc cơ bản là trống rỗng vì cô không ăn quen thức ăn ở địa phương, ở đây hầu như món nào cũng cho ớt. Để bảo toàn tính mạng không bị chết đói trước khi rời khỏi tỉnh G, Tiểu Lạc đã nghĩ ra một cách tự cứu bản thân. Đó là đến nhà nào cô cũng bắt Trình Hạo nói với họ hàng mình là muốn ăn rau cải luộc, bởi vì món ăn này đơn giản nhất. Mặc dù Trình Hạo rất thương Tiểu Lạc nhưng đến nhà họ hàng, anh cũng không muốn làm phiền họ quá nhiều.

Nhưng họ hàng của anh lại nói với mẹ Trình Hạo: “Con dâu chị thật dễ nuôi, không ăn thịt mà lại thích ăn nhất rau cải luộc. Cô ấy chẳng có chút kiêu kỳ nào, chị thật là có phúc đó!”

Thực ra, Tiểu Lạc nào có thích ăn rau cải luộc đâu, đây chỉ là biện pháp khi không còn cách nào khác mà thôi.

Đa số họ hàng gần nhà Trình Hạo đều rất vừa lòng với Tiểu Lạc nhưng cũng có một số người không những không hài lòng mà còn phàn nàn trước mặt mẹ Trình Hạo nữa, trong đó có mẹ của Trình Hạo.

Mẹ sống trên núi trong một ngôi nhà lợp mái lá, cửa nhà còn treo từng chuỗi ngô phơi. Tiểu Lạc rất thích kiểu nhà mộc mạc như thế này, cô lấy máy ảnh ra chụp hết bên trái rồi tới bên phải, xem đó như là một địa điểm chụp hình lý tưởng. Lúc ăn cơm, Tiểu Lạc vẫn chỉ ăn rau cải luộc. Sau bữa ăn, mẹ ngồi nói chuyện với mẹ Trình Hạo, còn hai người bọn họ lấy sách ra xem.

“Con bé này rất xinh xắn, chỉ có điều quê con bé lại cách nhà chúng ta xa quá.” Câu nói đột nhiên truyền lại bên tai Tiểu Lạc.

“Cái đó cũng không thành vấn đề, hai đứa chúng nó yêu nhau là được rồi. Chỉ cần chúng nó hạnh phúc, tôi cũng chẳng muốn quan tâm nhiều.” Mẹ Trình Hạo đáp.

Ôi, bác Trình, bác thật sáng suốt! Tiểu Lạc cảm thấy mẹ chồng tương lai thật đáng yêu, dù không biết chữ nhưng rất hiểu đạo lý.

“Không được. Kết thông gia xa quá, không tiện cho việc đi lại giữa hai bên.” Mẹ Trình Hạo tiếp lời.

“Trước đây tôi chưa chuyển đến thị trấn, chẳng phải có mấy lần mẹ đã đến nhà tôi hay sao.” Mẹ Trình Hạo đáp.

Vì câu nói này, Tiểu Lạc nghĩ cũng nên gọi mẹ Trình Hạo một tiếng “mẹ” vì hiện giờ bà đối xử với cô như mẹ ruột vậy.

Sau đó mẹ còn lấy vài ví dụ điển hình về sự bất tiện khi có con dâu khác tỉnh nhưng đều bị mẹ Trình Hạo bác bỏ hết. Mặc dù bà mới chỉ tiếp xúc với Tiểu Lạc có mấy ngày, chưa hiểu cô được bao nhiêu nhưng bà tin vào con trai mình. Mỗi chuyện Trình Hạo làm đều khiến bà cảm thấy yên tâm, kể cả chuyện chọn người yêu bà cũng tin rằng con trai mình nhất định tìm được người khiến bà hài lòng.

Đợi đến khi mẹ và mẹ của Trình Hạo nói sang chuyện khác, lúc đó Tiểu Lạc mới có thể yên lòng. Cũng may mẹ Trình Hạo luôn ủng hộ cô, điều này khiến Tiểu Lạc cảm thấy ấm áp, một cảm giác ấm áp giữa những người thân trong gia đình mà cho dù người ngoài có nói gì đi nữa cũng không thể phá hỏng sự hòa thuận đó.

Buổi trưa ngày mừng năm, cuối cùng Tiểu Lạc và Trình Hạo cũng đã kết thúc hành trình đi chúc Tết họ hàng và trở về nhà Trình San ở huyện Z.

Ở dưới quê, Tiểu Lạc không có điều kiện tắm rửa nên vừa về tới nhà cô đã mang ngay chậu giặt quần áo vào nhà tắm. Vì mấy ngày qua không được ăn ngủ thoải mái nên cô vừa tắm vừa buồn ngủ.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, Tiểu Lạc đã thấy Trình Hạo đang ở trong phòng ngủ sắp xếp lại những đặc sản mà họ hàng biếu tặng. Vì thế cô liền đóng cửa phòng lại, nhẹ nhàng đi tới ôm lấy anh từ phía sau, thì thầm nói: “Anh mau nhắm mắt lại, sau đó từ từ quay người ra đây nào.”

Trình Hạo ngừng tay, tóm lấy tay Tiểu Lạc rồi nói: “Ngoan, đừng nghịch nữa, anh đang thu xếp hành lý.”

“Ừm, không vội, ngày kia chúng ta mới đi mà, mau làm theo lời em đi.” Tiểu Lạc nói với vẻ nũng nịu.

Trình Hạo không biết Tiểu Lạc định giờ trò gì, vì thế cứ nhắm mắt rồi từ từ quay người qua đối diện với cô: “Bà xã kính yêu có chuyện gì vui muốn dành cho anh à?”

“Đầu thấp xuống một chút, anh có ngửi thấy gì không? Có thơm không?”

“Thơm! Bà xã của anh vừa mới tắm xong, sao lại không thơm chứ.” Trình Hạo vừa nói vừa ôm Tiểu Lạc vào lòng rồi bắt đầu tìm lại sự ấm áp cho đôi môi của mình.

“Dừng lại!” Tiểu Lạc lấy ngón trỏ tay trái chặn môi của Trình Hạo. “Em không chơi với những người ở bản đầu, muốn ngửi mùi thơm của bà xã thì mau đi tắm đi.”

Trình Hạo hơi nghiêng người về phía trước rồi đứng ngẩn ngơ ở đó, anh có chút mơ hồ hỏi: “Chơi với anh thì có liên quan gì tới việc đi tắm chứ?”

“Không tắm thì làm sao có thể ngủ cùng em chứ. Ngoài trời lạnh như vậy, anh bảo em làm sao mà ngủ một mình được.” Khả năng làm nũng của Tiểu Lạc quả nhiên vẫn rất kém, vừa nói mấy câu đã để lộ hết ra “ý đồ đen tối”.

“Á, làm lò sưởi cho Tiểu Lạc nhà chúng ta chẳng phải là chuyện hoàn toàn hợp lý sao. Em xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt lên rồi kìa, qua đây cho anh hôn một cái đã nào.” Vừa nói Trình Hạo vừa kề sát vào mặt Tiểu Lạc.

“Anh mau đi tắm đi, mọi người nhìn thấy bây giờ. Mấy ngày rồi em không ngủ được, em cần phải ngủ bù.” Tiểu Lạc nói xong liền vùng thoát khỏi vòng tay Trình Hạo rồi trèo lên giường, chui vào trong chăn.

“Ui, sao trong chăn lại ấm thế?” Tiểu Lạc vừa chui vào chăn đã cảm thấy trong chăn rất ấm.

“Lúc em đi tắm anh đã bật đệm sưởi lên rồi. Anh có con mắt tiên tri mà.”

“Đệm sưởi sẽ làm khô da, em muốn anh làm lò sưởi tự nhiên cho em cơ.” Tiểu Lạc được voi đòi tiên.

“Bây giờ anh tắt đi thì em sẽ không bị khô da nữa.” Trình Hạo đi đến đầu giường tắt điện của đệm sưởi. “Em ngủ đi, hôm nay anh phải giúp mẹ tính toán một chút, không ngủ với em được.”

“Chẳng phải anh nói mẹ anh buôn bán quanh năm suốt tháng thu về cũng không đến một vạn tệ, vậy có gì đâu để mà tính chứ?”

“Người già mà, cảm thấy mình có thể kiếm được mấy hào cũng thấy vui rồi. Em yên tâm ngủ đi, một tiếng sau anh vào “lay giường”.”

“Gọi em tỉnh dậy chứ. Một tiếng sau ít qua, em muốn ngủ nhiều hơn một chút.” Tiểu Lạc nói.

“Ban ngày em ngủ nhiều, đến tối sẽ ngủ ít đi, lúc đó tỉnh như sáo, nhìn trần nhà đếm ngược thời gian thì mệt lắm đó.”

“Đếm ngược thời gian sao? Được rồi, một tiếng thì một tiếng. Sao mà tự nhiên em cảm thấy rất đói, anh mau mang cho em chút đồ ăn vặt, ăn no mới có thể ngủ say được.” Tiểu Lạc bắt đầu sai Trình Hạo.

“Em muốn ăn cái gì?” Trình Hạo đi đến bên tủ, lấy túi đựng đồ ăn vặt ra cho cô.

“Cái túi thịt bò khô ấy.” Tiểu Lạc nói không chút do dự.

“Không phải mọi lần em nói cái này không nhai được sao.” Trình Hạo chần chừ rồi mới đưa gói thịt bò khô cho cô.

“Bây giờ em thay đổi ý kiến không được à?” Tiểu Lạc ngồi dậy đón lấy gói thịt bò khô, lấy ra một miếng rồi bỏ vào miệng. Sau khi ăn hai miếng liền, cô không kìm được liền kêu lên: “Thật là ngon! Đã mấy ngày không ăn thịt rồi, ngon quá, ngon quá!”

Lúc này, Trình Hạo cảm thấy Tiểu Lạc giống như cá đời không được ăn miếng thịt nào vậy. Anh nhớ lúc ở dưới quê vì không ăn quen thức ăn mà ngày nào cô cũng phải ăn rau luộc khiến anh cảm thấy áy náy trong lòng.

Tiểu Lạc ăn xong gói thịt bò khô coi như đã nấn ngyện, sau đó cô nằm xuống ngủ một giấc ngon lành.

Trình Hạo tới gần giúp Tiểu Lạc đắp lại chăn cẩn thận: “Em ngủ ngoan nhé!” Nói xong, Trình Hạo hôn nhẹ lên trán cô.

Đây chính là hạnh phúc? Chúng ta có thể nhìn thấy, có thể sờ thấy hạnh phúc? Tiểu Lạc nhắm mắt lại, trong vô thức khoe môi khẽ mỉm cười.

Đúng một tiếng sau, Trình Hạo bước đến bên giường gọi Tiểu Lạc: “Con heo lười biếng, đến giờ dậy rồi.” Vừa nói anh vừa bóp mũi Tiểu Lạc nhưng cô

liền thò tay ra khua khua: “Đừng quấy rối nữa, để cho em ngủ thêm một chút đi.”

“Haizz, Tiểu Lạc, hôm nay anh có một chuyện vô cùng quan trọng, em có thể giúp anh không?” Trình Hạo nói với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Có chuyện gì vậy? Quan trọng hơn cả việc em ngủ sao?”

“Quan trọng hơn.” Trình Hạo trịnh trọng gật đầu. “Anh muốn tự tay làm một bữa cơm cho mẹ với tất cả những món sở trường của anh trong mấy năm nay để mẹ được một lần nếm thử, có được không?”

“Ý này cũng hay đấy!” Tiểu Lạc vỗ tay tán thành. “Nhưng em lại không biết nấu ăn, em có thể giúp gì cho anh đây?”

“Anh làm đầu bếp chính, em chỉ làm trợ thủ thôi.”

“Không vấn đề gì. Làm tay chân thì em biết.” Tiểu Lạc bắt đầu thay quần áo. Cô quyết định lấy hành động thực tiễn để ủng hộ lần “ra quân” này của Trình Hạo.

“Tay chân cái gì chứ... Làm trợ thủ chứ không phải làm tay chân.” Trình Hạo cười “ha ha”.

“Em nói nhầm, nói nhầm” Tiểu Lạc vừa nói vừa giải thích.

Việc đầu tiên mà hai người làm là đi siêu thị mua nguyên liệu chuẩn bị cho buổi “duyet binh” trong bếp. Khi đến siêu thị, Trình Hạo liên tục hỏi Tiểu Lạc: “Anh làm món nào thì đặc biệt chút nhỉ?”

Tiểu Lạc bực bội đáp: “Cái này lẽ ra anh phải rõ nhất chứ, sao lại hỏi em?”

“Làm gì có đầu bếp nào lại đem thức ăn mình nấu ra rồi tự mình đánh giá. Tất cả đều là do khách hàng ca tụng mà. Nếu lời ca tụng càng nhiều thì món ăn sẽ trở thành món đặc sắc của người đầu bếp. Em nói xem, bây giờ khách hàng của anh chỉ có mình em, chỉ cần em nói được thì món ăn anh làm chắc chắn 100% sẽ được đánh giá tốt. Buổi “duyet binh” hôm nay anh nhất định phải làm những món đặc sắc.” Lý do của Trình Hạo đưa ra rất thuyết phục.

Vì thế, Tiểu Lạc vừa chảy nước miếng vừa nói tên các món Trình Hạo đã làm mà cô rất thích: “Cá hấp, thịt kho tàu, cánh gà rán, súp tôm đậu phụ, trứng sốt cà chua...”

Sau đó, Trình Hạo và Tiểu Lạc cùng đẩy chiếc xe mua hàng, hai người bận rộn mua sắm rất nhiều đồ trong siêu thị. Lúc về nhà, Trình San tròn mắt hỏi: “Đây là đồ ăn hai đứa dùng trên đường đi à?”

“Không phải, chiều nay em sẽ trưng dụng phòng bếp nhé, he he.” Câu trả lời của Trình Hạo khiến Trình San nghĩ mãi mà không hiểu. Ngay sau đó, phòng bếp rộng rãi, sáng sủa của nhà Trình San đã nhanh chóng trở thành “chiến trường” chính của Trình Hạo và Tiểu Lạc.

Theo thực đơn đã liệt kê, Trình Hạo sắp xếp làm từng món một: trước tiên lược món gì, sau đó chưng món gì, cuối cùng xào món gì... rất có bài bản. Trình tự nấu nướng anh đã có dự tính sẵn trong đầu, giống như vị tướng quân chỉ huy thiên binh vạn mã trên chiến trường, chẳng trách anh coi việc làm hôm nay là “trận duyet binh trong bếp”.

Khi làm trợ thủ hậu thuẫn sau lưng, dường như Tiểu Lạc cũng cảm nhận được khí thế của anh, khuôn mặt cô tràn đầy niềm vui và hạnh phúc. Thế nhưng, động tác của cô không thể so được với Trình Hạo, thậm chí phải dùng tám chữ để miêu tả “việc thành không đủ, việc bại có thừa”. Cô luôn làm trở ngại, không phải làm đổ cái này thì làm mất cái kia khiến cho phòng bếp cứ lộn xộn hết cả lên.

Tiểu Lạc nhặt chậu rửa rau bị cô làm rơi dưới đất vừa bối rối nhìn ra ngoài cửa vừa thầm nhủ: May mà mẹ Trình Hạo, chị Trình San và Duệ Duệ đang xem ti vi ở ngoài phòng khách nên không để ý, nếu không chắc chắn cô đã “đập đổ” hình tượng của chính mình trong mắt mọi người rồi.

Cùng lúc đó, bà Trình và Trình San xem ti vi ở ngoài phòng khách thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn vào phòng bếp. Trong mắt hai người họ, hình ảnh Trình Hạo và Tiểu Lạc đang bận rộn trong bếp đúng là một hình ảnh rất khác với ngày thường.

Người con trai anh tuấn ra dáng một đầu bếp trong kia có đúng là đứa con trai năm đó bà ấp ủ trong lòng không? Có đúng là đứa con trai cả ngày lêu đêu theo sau bà khóc lóc đòi ăn kẹo đường đó không? Vậy mà trong chớp mắt, nó đã lớn như vậy rồi, còn tự mình tìm được vợ. Bà Trình nhìn đôi trẻ trong bếp mà trong lòng vui mừng khôn xiết.

“Ừm, giống như người một nhà vậy.” Bà Trình nhìn cặp đôi trời sinh “em nhặt rau, anh nấu cơm” trong bếp mà vui mừng thầm nghĩ.

“Mẹ, mẹ nhìn hai đứa kia, như hình với bóng, nấu cơm cũng quán lấy nhau, muốn tách ra cũng không được.” Trình San nhẹ nhàng nói.

Bà Trình cười tươi tới mức miệng không thể khép lại, những nếp nhăn trên mặt dường như cũng giãn ra phần nào.

Haizz, đúng là rất hâm mộ hai đứa, Trình San than thở trong lòng. Chị kết hôn với Uông Kiến cũng đã sáu năm rồi, lúc mới lấy nhau họ cũng giống như Trình Hạo và Tiểu Lạc tình nồng ý đậm, chỉ hận không thể quấn quýt bên nhau hai tư tiếng đồng hồ. Trước kia, mẹ Uông Kiến làm đầu bếp trong nhà hàng nên bà nấu cơm rất ngon. Từ nhỏ Uông Kiến đã được nhìn cách mẹ chế biến món ăn, lại được nếm qua tất cả các món nên nấu ăn rất ngon. Lúc mới lấy nhau, anh luôn tranh xuống bếp, còn Trình San thì vui vẻ đứng làm trợ thủ. Cảm giác hạnh phúc “vợ hát chồng phụ họa” đến nay đã không còn. Chị chỉ có thể tìm kiếm những năm tháng hạnh phúc còn sót lại trong ký ức. Sau khi Uông Kiến mê cờ bạc, trong lòng anh hoàn toàn không có cô và đứa con gái bé bỏng này nữa. Nghĩ một lúc, khóe mắt Trình San đã hơi ươn ướt nhưng không muốn để mẹ nhìn thấy nên chị khẽ ngẩng đầu để nước mắt

không thể chảy ra.

Duệ Duệ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn từ trong bếp không ngừng bay ra liền chạy nhanh đến bên cửa bếp thò thè hỏi: “Đậu đậu, Đậu mẹ, đến lúc nào thì mới có thể ăn cơm ạ? Duệ Duệ đói rồi.”

Tiểu Lạc nhìn thấy Duệ Duệ liền vội vã chạy ngay đến chặn ở cửa bếp không cho cô bé đi vào. Lúc này khi rửa rau, cô không cẩn thận nên đã làm nước chảy ra sàn bếp nên giờ còn rất trơn, cô chỉ sợ Duệ Duệ đi vào sẽ bị ngã.

“Tiểu Lạc, em ra ngoài chơi cùng Duệ Duệ đi, để tránh cháu chạy vào đây anh lại phân tâm, ở đây cũng không còn việc gì nữa.” Trình Hạo thấy Duệ Duệ bướng bỉnh cố xông vào trong bếp liền giao cho Tiểu Lạc một nhiệm vụ mới.

Đối với nhiệm vụ này, tất nhiên Tiểu Lạc muốn cầu cũng không được. Cô đưa Duệ Duệ vào phòng đọc sách, cũng không biết kể chuyện gì với Duệ Duệ mà con bé cứ cười khanh khách, tiếng cười không ngừng vọng ra ngoài phòng khách.

Bà Trình vừa nghe vừa vui mừng. Trong lòng bà thầm nghĩ, xem ra cô con dâu tương lai này rất dễ mến, tiếp xúc với Duệ Duệ mới có mấy ngày, vậy mà đã được con bé yêu quý đến như vậy, sau này có con chắc chắn sẽ là một người mẹ đảm đang.

Bận rộn trong bếp cả nửa ngày, khi đứng nhìn các món ăn khiến người khác phải thèm nhỏ dãi được bày trên bàn bếp, Trình Hạo có cảm giác đại công cáo thành. Anh miễn cưỡng vỗ tay nói: “Perfect”, sau đó xông vào phòng đọc sách gọi: “Tiểu Lạc, mang thức ăn lên.”

Tiểu Lạc và Trình Hạo liên tục mang thức ăn từ trong bếp bày lên bàn ăn. Trên bàn, ngoài những món ăn Tiểu Lạc chọn là món đặc sắc của anh, còn có các món mà hầu hết các gia đình ở tỉnh G bắt buộc phải chuẩn bị cho dịp Tết như gà xé phay, thịt ba chỉ quay, cá bầm tiêu.

Trong bữa ăn, Tiểu Lạc thưởng thức các món ăn với một niềm vui sướng tràn trề. Vào giây phút này, cô mới hiểu được câu nói của Đặng Giai: “Mùi vị này chỉ thiên đình mới có, nhân gian đâu có được mấy món này” quả là không có gì khoa trương cả.

Đến lúc ăn gần no rồi, cô mới phát hiện ra: Bất luận là cá hấp hay là đầu cá bầm tiêu cho thật nhiều ớt, bà Trình và Trình San đều động đũa đến rất ít, bọn họ vẫn thích ăn thịt ba chỉ quay và các món đặc sản của quê hương hơn. Còn những món được gọi là sở trường của Trình Hạo, dường như cũng chính là những món mà Tiểu Lạc thích ăn nhất. Cuối cùng, khi mọi người đều đã ăn no rồi, chỉ còn một mình cô vẫn vui vẻ tiếp tục chiến đấu không biết mệt mỏi trước bàn ăn.

Sau khi ăn xong, lúc dọn dẹp “chiến trường”, Tiểu Lạc mới phát hiện, xương xung quanh bát mình khá nhiều, còn trước mặt những người khác chỉ rải rác mấy cái. Tiểu Lạc buồn bực nghĩ: “Đây là vì sao chứ? Lễ nào tài nghệ nấu ăn của Trình Hạo chỉ có một mình mình biết thưởng thức sao?”

Buổi tối trước khi ngủ, Tiểu Lạc muốn nhắc đến chuyện “duyet binh phòng bếp” ngày hôm nay và định hỏi Trình Hạo tại sao các món ăn sở trường của anh hôm nay lại không được mọi người hâm mộ. Đột nhiên, cô chợt tỉnh ngộ, “thủ trưởng” kiểm tra buổi “duyet binh phòng bếp” lần này không phải là bà Trình mà chính là cô – Tiểu Lạc.

“Haizz, Trình Hạo, buổi “duyet binh phòng bếp” của anh hôm nay không phải là vì em đó chứ?” Tiểu Lạc có chút kinh ngạc nên muốn xác nhận lại với anh.

“Hic, ai đó lại tự kỷ rồi. Hôm nay mẹ anh mới là nhân vật trung tâm, còn em thích ăn những món ăn đó nên anh tiện thể làm thêm thôi.” Trình Hạo vẫn mạnh mẽ nói.

Tiểu Lạc sắp xếp lại mọi chuyện xảy ra hồi chiều, lại càng tin chắc hơn, Trình Hạo vì thấy cô không ăn được gì ở nhà họ hàng nên hôm nay đã đặc biệt bỏ công sức ra làm để bồi bổ cho cô, còn lý do anh muốn lôi cô cùng vào bếp là muốn cho mẹ anh có một ấn tượng tốt đẹp về cô con dâu tương lai mà thôi. Nghĩ lại lúc vừa mang thức ăn lên, nụ cười trên mặt mẹ Trình Hạo rạng rỡ hơn hẳn mọi ngày, cuối cùng Tiểu Lạc cũng hiểu được ý đồ của anh.

“Ông xã, anh thật tuyệt!” Lần đầu tiên, Tiểu Lạc gọi hai tiếng “ông xã” ngọt ngào và tự nhiên đến như vậy.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Tiểu Lạc tính toán lại việc chi tiêu của chuyến đi về tỉnh G này cho rõ ràng, rành mạch, có khoản chi mua quà cho người nhà Trình Hạo, tiền mừng tuổi cho Duệ Duệ... Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là bốn tấm vé máy bay đi về. Vì Uông Kiến cãi nhau với người đồng nghiệp kia trên bàn đánh bạc nên anh ta đã cầm vé tàu hỏa bán lại cho người khác với giá cao. Vì chuyện này mà Trình San còn cãi nhau với Uông Kiến một trận, cuối cùng không còn cách nào, Trình Hạo vào Tiểu Lạc chỉ còn cách đi máy bay về Bắc Kinh. Bốn tấm vé máy bay cũng đã lên đến hơn 8000 NDT rồi, lại thêm chuyện Trình Hạo mua cho Tiểu Lạc chiếc áo khoác, thêm vào đó còn có một số khoản chi tiêu vặt vãnh khác. Vậy là trong vòng không đến một tháng, họ đã tiêu hết hơn một vạn ba nghìn tệ rồi. Số tiền này có thể bằng với số tiền một mét vuông nhà. Trong chốc lát đã mất đi một mét vuông nhà, đúng là thiệt hại tiền của lớn khiến cho con người ta đau đớn.

Kiểm được tiền chẳng được bao nhiêu mà tiêu tiền thì như nước. Tiểu Lạc phải viết bao nhiêu bản thảo mới có thể kiếm lại được một vạn ba đây?

“Kiếm tiền! Kiếm tiền! Mình phải kiếm tiền!” Tiểu Lạc ngửa mặt lên trời hét lên. Cô phải bù đắp cho tổn thất của lần về quê này. Cô phải viết bản thảo, cô phải tìm việc làm!

Tiểu Lạc đã làm biên tập cho tạp chí mấy năm nên cô có chút chán ghét công việc này. Cô cũng từng có mơ ước làm nhà văn, muốn được xuất bản sách nhưng do trước đây công ty chỗ Doãn Nặc đã trả lại bản thảo khiến giấc mơ của cô trở thành hư vô. Bây giờ cô muốn đến nhà xuất bản tìm hiểu, để xem xuất bản sách rốt cuộc có khó hay không, đồng thời cô cũng muốn thay đổi công việc biên tập sách báo và tìm cho mình một cảm giác mới mẻ. Cô là một người mê sách, nếu có thể giúp các tác giả đem sách bày trước mắt người đọc thì cô cũng cảm thấy vinh hạnh lắm rồi.

Nghĩ vậy, Tiểu Lạc liền bắt tay chuẩn bị nộp hồ sơ vào các công ty xuất bản. Cô cho rằng mình đã có mấy năm kinh nghiệm thì tìm một công việc chắc cũng không quá khó. Hơn nữa như cô thấy, biên tập sách và tạp chí cũng khá giống nhau, đều là công việc liên quan nhiều đến bản thảo. Cô đã được đăng nhiều bài viết như vậy, cũng có chút bản lĩnh văn thơ nhất định, các công ty xuất bản có lẽ sẽ ưu ái cô hơn. Nhưng thực tế và tưởng tượng cách nhau rất xa, hồ sơ mà cô gửi đi giống như trâu đất xuống biển, không hề có bất cứ tin tức gì.

Thế nhưng ưu điểm lớn nhất của Tiểu Lạc chính là từ trước tới nay cô chưa từng từ bỏ bất cứ điều gì. Trong cô có bản tính cố chấp trời sinh, chỉ cần có 1% hy vọng là cô sẽ bỏ ra 100% cố gắng. Điều này thể hiện rõ ràng trong việc cô và Trình Hạo duy trì tình cảm trong ngần ấy năm. Thế nên cô quyết định viết lại từ đầu bản Sơ yếu lý lịch, và tìm mọi cách liên hệ với Bộ phận Nhân sự của các công ty xuất bản, kiên trì nộp hồ sơ.

Tiểu Lạc rất nỗ lực, dù việc viết lách không thuận lợi, tìm việc lại khó khăn nhưng cô sẽ không từ bỏ.

Trời không phụ người có lòng, cuối cùng Tiểu Lạc đã đợi được đến lúc nhận được cuộc điện thoại đầu tiên gọi cô đi phỏng vấn. Hôm phỏng vấn, cô cố ý mang theo bài viết đã được đăng trên báo, lại còn chuẩn bị cả “bài diễn văn” chứng tỏ niềm yêu thích sách và dự định cống hiến sức lực của cả đời mình cho sách. Thế nhưng, tất cả đều nằm ngoài dự định, cán bản Giám đốc công ty xuất bản sách không cho cơ hội phát biểu bài diễn văn mà cô đã chuẩn bị sẵn. Ông Giám đốc đó mời cô đến phỏng vấn không phải vì muốn cô làm biên tập mà ông ta muốn xem những bài viết của cô, bởi cô là người thuộc thế hệ 8X. Bây giờ các tác giả thuộc thế hệ 8X là lực lượng sáng tác chủ đạo nên ông ta muốn xem cô có khả năng trở thành tác giả của công ty hay không.

Chẳng phải bọn họ đã đăng tin tuyển biên tập sách sao, tại sao lại muốn mình làm tác giả? Tiểu Lạc có chút mơ hồ không hiểu. Nhưng cô vẫn đem tất cả ý tưởng của cô về việc viết lách với tư cách là một tác giả nói chuyện với Giám đốc của công ty. Hai người nói chuyện rất ăn ý, có điều từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh việc viết lách của một tác giả, chẳng liên quan gì đến công việc biên tập sách.

Tiểu Lạc cảm thấy có được một lần phỏng vấn chẳng dễ dàng gì. Tuy không có thời gian phát biểu bài viết đã chuẩn bị nhưng cô vẫn tranh thủ thời gian tỏ rõ quyết tâm của mình: “Ngoài việc làm tác giả, thật ra tôi còn muốn làm biên tập viên, hoàn thiện những cuốn sách hấp dẫn cho những độc giả cuồng nhiệt.”

“Tôi đã xem Sơ yếu lý lịch của cô, trước đây cô chưa từng làm biên tập sách, vì thế” Vị Giám đốc từ chối khéo.

“Tuy tôi chưa từng làm qua biên tập sách nhưng tôi đã từng làm biên tập viên tạp chí, hơn nữa tôi lại rất yêu sách. Tôi thấy chỉ cần nỗ lực học hỏi thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.” Tiểu Lạc cố gắng thuyết phục.

“Nhưng làm biên tập viên tạp chí với biên tập viên sách là hai công việc khác nhau. Biên tập sách yêu cầu khả năng đọc hiểu phong phú, còn phải yên tĩnh ngồi trước máy tính cả ngày, không hề giống với làm biên tập tạp chí sôi nổi, còn có thể ra ngoài phỏng vấn. Tôi xem tính cách của cô không giống với người có thể yên tĩnh ngồi cả ngày trước máy tính được.”

Câu nói này của ông Giám đốc khiến Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng ức chế. Sao cô lại không giống những người có thể yên tĩnh ngồi cả ngày chứ? Lẽ nào, lúc này khi cô nói chuyện với ông Giám đốc về làm tác giả như thế nào, biểu hiện của cô đã quá mức phong phú, nụ cười quá rạng rỡ và để lại cho ông Giám đốc này ấn tượng cô là người quá năng động? Tuy cô là người có tính cách hoạt bát nhưng vẫn có một ưu điểm là khả năng tĩnh tâm rất tốt, không tĩnh tâm sao có thể trở thành nhà văn được? Cô chính là nhân tài biết kết hợp hài hòa giữa sự năng động và tính cách trầm lặng!

“Tôi có thể ngồi yên tĩnh được, ở nhà tôi vẫn ngồi trước máy tính cả ngày mà không động đậy gì.” Tiểu Lạc tranh thủ thuyết phục bằng được.

“Thế này nhé, trước tiên tôi sẽ giữ hồ sơ của cô lại. Cô cứ về trước đi, đến lúc cần người, tôi sẽ liên lạc lại với cô sau.”

“Được ạ, cảm ơn ông đã bớt chút thời gian.” Tuy ông Giám đốc đó không đưa ra câu trả lời chính xác cho Tiểu Lạc nhưng không phải là không có chút cơ hội nào dành cho cô, riêng điều này đã khiến Tiểu Lạc cảm thấy vận phần may mắn rồi.

Sau khi trở về, Tiểu Lạc luôn đợi điện thoại của ông Giám đốc đó nhưng cuối cùng vẫn không thấy ông ta gọi lại. Cô cảm thấy có chút tuyệt vọng về vấn đề tìm việc của mình, tại sao muốn chuyển ngành lại khó như vậy? Chuyển từ biên tập tạp chí sang biên tập sách thật sự là khó như lên trời sao?

Trong lúc cô lo lắng thì Trình Hạo lại vô cùng bình tĩnh đưa lời an ủi: “Vàng thật không sợ lửa. Cơ hội sẽ đến với những người luôn sẵn sàng, em đã cố gắng như vậy, lại luôn một lòng đối với văn chương, sớm hay muộn vận may cũng sẽ đến với em thôi. Em cứ vừa viết bản thảo cho bên tạp chí vừa tìm việc, không phải gấp gáp làm gì, cũng không cần phải quy định trong thời gian bao lâu phải tìm được việc. Đề ra mục tiêu tất nhiên là rất quan trọng nhưng nhiều lúc dục tốc bất đạt.” Lời nói của Trình Hạo như một viên thuốc an thần hiệu quả khiến Tiểu Lạc không còn cảm thấy lo lắng gì nữa.

Tiểu Lạc có thói quen viết blog mỗi ngày, hơn nữa cô thường viết vào buổi tối. Có lúc Trình Hạo phải khâm phục tính nhẫn nại của cô nhưng vẫn cố ý châm chọc: “Chẳng phải em nói em cứ gõ bàn phím là hái ra tiền sao. Em viết blog sao lại không có tiền nhuận bút, cũng không có ai trả lương cho em, vậy em việc gì phải viết chăm chỉ như thế?”

“Em viết blog chủ yếu để ghi lại những chuyện vui sướng, ngọt ngào xảy ra hàng ngày, như vậy đến lúc già rồi đọc lại, em mới có thể nhớ lại toàn bộ hạnh phúc và niềm vui mà mình đã từng trải qua. Ngoài ra, em kiên trì viết blog cũng là muốn bạn bè biết cuộc sống hiện nay của em tốt hay không. Bây giờ, công việc của mọi người đều rất bận rộn nên muốn gặp nhau rất khó, cũng hiếm khi gọi điện cho nhau. Mà chúng em liên lạc với nhau chẳng phải là muốn biết bạn mình sống thế nào sao. Vì thế viết blog cũng có thể coi là cách thông báo với bạn bè về cuộc sống hiện tại của mình.”

“Sao anh thấy em giống như đang báo cáo tổng kết lại công việc viết lách của mình vậy.” Mỗi tháng Trình Hạo phải viết báo cáo tổng kết công việc một lần đã cảm thấy rất phiền phức rồi, tại sao ngày nào Tiểu Lạc cũng viết tổng kết mà không cảm thấy chán nhì?

“Viết blog với viết báo cáo tổng kết công việc không giống nhau chút nào. Báo cáo tổng kết công việc là viết cho cấp trên xem, blog của em là viết cho

bạn bè xem mà.”

“Em có thể đảm bảo cấp trên của bọn em không xem qua blog của em không?”

“...” Tiểu Lạc không nói được gì nữa. Hình như cấp trên của cô trước đây từng xem qua blog của cô, tuy không để lại lời nhắn nhưng cô nhớ mang máng “lão yêu bà” có nói blog của cô viết rất tuyệt.

Thực tế đã chứng minh có công cày cấy sẽ có ngày thu hoạch. Một bài blog gồm ba phần được Tiểu Lạc chú trọng viết rất hay quả nhiên đã lọt vào mắt xanh của Lục Nhiệm – người phụ trách biên tập của một công ty xuất bản sách và vì thế cô đã giành được cơ hội phỏng vấn.

Thì ra, cũng có lúc sức hút của Sơ yếu lý lịch không bằng sức hút của blog.

Tiểu Lạc không thể ngờ cuộc phỏng vấn lần này lại thuận lợi một cách kỳ diệu như vậy. Khi Lục Nhiệm nói với cô: “Thứ Hai tuần sau cô có thể đến công ty làm thủ tục đi làm chính thức”, Tiểu Lạc không dám tin vào tai mình nữa.

Trên đường về, Tiểu Lạc chìm đắm trong khúc ca chiến thắng, cô có cảm giác như mình vừa trúng được năm triệu tệ xổ số vậy. Sau khi về đến nhà, cô dương dương tự đắc khoe khoang với Trình Hạo: “Anh còn nói viết blog không có lương nữa đi. Đây chẳng phải do em viết blog nên mới tìm được việc sao.” Tiểu Lạc nói có chút “tiểu nhân đắc thắng”.

“Hừ, đây chẳng phải mèo mù vớ cá rán sao.” Trình Hạo cười nhạt.

“Anh còn không thừa nhận. Anh chưa nghe câu này à? Cơ hội chỉ dành cho những người có tài. Nếu blog của em mà vô vị thì người ta có chủ động tìm em không?” Tiểu Lạc tự tin nói.

“Đúng, đúng, đúng, em quả là có con mắt nhìn xa trông rộng.” Trình Hạo tiếp lời của cô rồi nghĩ lại bỗng cảm thấy công việc xuất hiện có chút bất ngờ, liền hỏi: “Nhưng công việc này có đáng tin cậy không? Lương tính thế nào?”

“Lương cao hơn mức lương trước của em. Ngày trước lương của em bao gồm lương cứng biên tập và các phụ cấp khác tổng mới có hơn 3000 NDT thôi, bây giờ lương khởi điểm là 3000 NDT rồi, biên tập một cuốn sách thêm 1000 NDT, xuất bản một cuốn sách thêm 500 NDT. Chỉ cần một tháng em biên tập được một cuốn sách, xuất bản thêm một cuốn sách cũng được 4500 NDT rồi.”

“Woa! Bà xã của anh viết blog phát tài rồi.” Quả thật, Trình Hạo không thể nghĩ đến việc Tiểu Lạc viết blog lại có thể tìm được một công việc tốt như vậy.

Hễ có tin tức gì mới là Tiểu Lạc lại muốn chia sẻ cùng bạn bè. Cô đem chuyện mình tìm được việc khoe với Đặng Giai, Doãn Nặc, Giang Viễn Hằng và Thẩm Lộ Dao. Nghe Tiểu Lạc kể lại quá trình tìm được việc, mọi người đều cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu. Đặng Giai nói: “Chắc chắn cậu gặp được vận may rồi”; Doãn Nặc nói: “Sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, nể mặt bạn bè cậu phải giờ cao đánh khề đấy”; Giang Viễn Hằng nói: “Vậy sau này muốn tìm người anh sẽ lên blog tìm, như thế có thể hiểu một người toàn diện hơn”; Thẩm Lộ Dao thì nói: “Chúc mừng bạn, mình rất hâm mộ bạn, bây giờ mình đang rất muốn làm việc đấy.”

Trong số bốn người bạn, chỉ có lời chúc của Thẩm Lộ Dao là có chút khác thường. Bây giờ cô ấy đang là thiếu phụ nhân cao quý, lại đang mang trong mình một bảo bối, có người hầu kẻ hạ, lẽ ra cuộc sống phải rất hạnh phúc mới đúng, tại sao lại muốn tìm việc làm?

Vì Lộ Dao đang mang thai không tiện ra ngoài nên cuối tuần Tiểu Lạc dự định sẽ đến thăm cô ấy. Lộ Dao sống trong căn hộ của Lương Vũ Thành, nghe nói khu vực nhà cô ấy đang ở đa số là người giàu.

Khi bước vào căn hộ, Tiểu Lạc thay dép, nhìn khắp bốn phía rồi thốt lên: “Người giàu đúng là người giàu, nhà ở cũng là nhà cao cấp, đến phòng khách cũng lớn như vậy.”

Bà Tường – người giúp việc trong nhà ân cần bưng một ly trà tới: “Mời cô dùng trà.”

Tiểu Lạc ngồi trên chiếc sofa ngoài phòng khách, đắm chìm trong ánh nắng buổi chiều, nhấp một ngụm trà rồi lại đưa mắt ngắm nhìn thiết kế của phòng khách và phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong lòng bùi ngùi xúc động. Đây chính là cuộc sống mà cô hằng mong ước.

Bụng Lộ Dao có chút nhô lên, trông giống như một quả dưa hấu nhỏ. Tuy bụng cô ấy to hơn nhưng tay và chân lại không bị thô, nếu mặc áo khoác bên ngoài thì bụng sẽ không lộ lắm, nhìn vẫn là một đại mỹ nhân. Thế nhưng trên khuôn mặt cô thiếu đi nụ cười trước đây, thay vào đó là nét mặt u buồn.

“Lộ Dao, sao lại nhăn mày nhăn mặt thế kia? Không quen với cuộc sống của một thiếu phụ nhân à?” Tiểu Lạc hỏi.

“Haizz... đừng nhắc nữa, lại còn thiếu phụ nhân gì chứ! Bây giờ mình cảm thấy mình giống như “bà hai” vậy.

“Hả? Lương Vũ Thành đã có vợ sao?” Tiểu Lạc kinh ngạc hét to.

“Chưa đâu. Nhưng mình cảm thấy Vũ Thành đã thay đổi rồi vì rất ít khi anh ấy đến đây. Hơn nữa, năm nay mình phải ăn Tết một mình. Trước đây, mình đều về quê ăn Tết nhưng năm nay vì mang thai nên Vũ Thành giữ mình ở lại Bắc Kinh. Ngay cả bà Tường, ngày ba mươi và mừng một Tết cũng xin nghỉ về quê đoàn tụ với gia đình, căn nhà này lúc đó chỉ còn lại một mình mình. Cảm giác ấy vô cùng buồn chán, cô đơn.”

“Chẳng phải vẫn còn bảo bối trong bụng luôn ở bên cạnh cậu sao, cậu không chiến đấu một mình đâu.”

“Ừ nhì, mình vẫn còn cục cưng này.” Lộ Dao mỉm cười, đưa tay xoa xoa lên bụng.

“Đúng rồi, sao Lương Vũ Thành lại không ăn Tết cùng cậu?” Tiểu Lạc bực bội hỏi.

“Anh ta còn phải vui vẻ cùng bạn bè, họ hàng thân thích, đâu còn thời gian dành cho mình chứ.” Khuôn mặt Lộ Dao đầy vẻ xót xa.

“Mình cảm thấy rất kỳ lạ, cậu đã mang thai rồi, sao anh ta vẫn không giới thiệu cậu với bố mẹ anh ta vậy?”

“Anh ta lúc nào cũng nói vẫn chưa đến lúc.” Thầm Lộ Dao không muốn nhắc đến những chuyện không vui nên nói xong câu đó liền chuyển sang đề tài khác: “Đúng rồi, cậu về nhà Trình Hạo ăn Tết có cảm giác thế nào?”

“Cũng được, chỉ có điều ăn uống không quen. Nhưng mình cảm thấy chị và mẹ Trình Hạo đối với mình rất tốt.”

“Đúng là mình rất ngưỡng mộ cậu đấy, Tiểu Lạc. Tình yêu của cậu và Trình Hạo sắp đến ngày hái quả rồi, hơn nữa cậu cũng đã tìm được công việc như ý.”

Nếu là trước kia, Tiểu Lạc chắc chắn sẽ nói: “Đừng ngưỡng mộ mình, mình mới là người ngưỡng mộ cậu có nhà to xe đẹp” nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ không hạnh phúc của Thầm Lộ Dao, cô bắt đầu cảm thấy tiền không phải là vạn năng, có nhà có xe không phải lúc nào cũng hạnh phúc, bởi vì nó không thể đại diện cho tình yêu.

“Vẫn còn sớm mà. Bọn mình quyết định mua nhà trước rồi mới kết hôn, nếu không mẹ mình không yên tâm gả mình đi như vậy. Mà việc mua nhà của bọn mình vẫn còn xa vời lắm, lần này về nhà Trình Hạo ăn Tết đã tiêu hết hơn 10000 NDT rồi. Bọn mình phải vất vả mới kiếm được chút tiền, vậy mà đều dồn hết vào tiền về máy bay.” Cứ nghĩ đến số tiền đã tiêu Tiểu Lạc lại thấy xót xa.

“Mình ra ngoài làm mấy năm cũng đã dư được chút tiền, khi nào bạn mua nhà mình sẽ cho bạn mượn coi như góp thêm viên gạch viên ngói.”

“Cảm ơn bạn trước nhé, chị em tốt của mình!” Trong lòng Tiểu Lạc vui mừng, nếu được mọi người giúp đỡ không biết chừng chớp mắt là cô đã có thể mua được nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Những việc anh làm chưa tốt, em nhẹ nhàng nhắc nhở

Để anh hiểu mình nên làm thế nào mới có thể vừa lòng em

Ngược lại, khi anh hoàn thành tốt việc gì, em khen ngợi động viên

Anh cứ thế tiếp tục phát huy những ưu điểm của mình.

Chẳng trách có người nói, phải đẹp chính là trường học của phái mạnh

Người đàn ông tốt cũng cần phải được rèn giũa.

Đầu năm 2008, giá nhà trọ ở thành phố Bắc Kinh giống như cô gái mưa rào, tăng nhanh tới mức chóng mặt. Hình như các chủ nhà đã ngầm ngầm nhất trí với nhau cùng đồng loạt tăng giá. Nhà của Tiểu Lạc và Trình Hạo thuê cũng không ngoại lệ, còn ba tháng nữa mới đến kì hạn, vậy mà bà chủ nhà đột nhiên gọi điện thoại cho Trình Hạo, thông báo cho anh tĩa sét đánh này, rồi hỏi anh có tiếp tục thuê nhà nữa không.

“Cái gì? Từ 1900 NDT tăng lên 2500 NDT mỗi tháng cơ à? Có nhầm gì không, định cướp tiền của người ta à?” Đây là phản ứng đầu tiên khi Tiểu Lạc biết tin. Cô còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm. Giá phòng mỗi năm đều tăng lên nhưng chưa bao giờ tăng quá cao như vậy. Chẳng lẽ chỉ vì năm nay Bắc Kinh tổ chức Olympic hay sao?

Trước đây mỗi tháng giá tiền thuê phòng là 1900 NDT, Tiểu Lạc và Trình Hạo ở phòng lớn, mỗi tháng phải trả 1100 NDT, còn Tần My ở phòng nhỏ hơn chỉ trả 800 NDT. Bây giờ giá phòng tăng lên 600 NDT, đồng nghĩa với việc mỗi tháng hai người phải trả thêm 400 NDT, còn Tần My phải trả thêm 200 NDT.

“Chúng ta đã thuê nhà của bà ta lâu như vậy, đáng lẽ phải giảm xuống cho cho chúng ta một chút chứ. Mỗi tháng 2300 NDT chưa chắc em đã chấp nhận.” Tiểu Lạc nói.

“Bà Lý thế nào em biết rồi đấy, tính lại cố chấp vô cùng. Lần trước, tòa nhà bên cạnh chưa hoàn thiện xong, vậy mà hôm nào bà cũng tới kiểm chuyện

với họ. Công ty xây dựng bồi thường cho người dân ở đây, bà Lý không ở đây nữa, đáng ra không được nhận số tiền ấy. Vậy mà người bị ảnh hưởng là chúng ta, còn người nhận tiền bồi thường lại là bà ấy. Không phải chúng mình đã từng lấy lý do ấy để buộc bà ta giảm giá tiền phòng hay sao. Nhưng kết quả thì thế nào? Bà Lý không phải là người nhặt được tiền rồi lại ném tiền đi đâu, chưa chắc bà ta chịu giảm dù chỉ một đồng.”

Tiểu Lạc đã gặp bà Lý vài lần, đó là một phụ nữ Bắc Kinh nhanh nhẹn sắc sảo đúng nghĩa. Mặc dù cả Trình Hạo và cô đều gọi là bà nhưng thực ra bà Lý chỉ khoảng năm mươi tuổi. Bà Lý có ánh mắt sắc vô cùng, mỗi lần đến thu tiền phòng, ánh mắt ấy sáng lên như tia X-quang, chỉ cần liếc qua rồi liếc lại là phát hiện được góc nhà nào còn bụi bặm. Bà ta lấy một miếng khăn giấy trắng tinh, lau đi lau lại trên mặt bàn hay tivi, khi miếng giấy ngả sang màu đen vì bụi bẩn thì bà ta chuyển hướng sang Tiểu Lạc và Trình Hạo, dùng giọng điệu như một phụ huynh đang quở trách những đứa con lười biếng: “Sao bọn trẻ chúng mày lại không biết dọn dẹp cho nhà cửa sạch sẽ nhỉ! Còn phòng khách chất đống những cái gì thế kia, mấy hộp giấy còn tiếc rẻ làm gì mà không vứt nó đi, xếp một đống ở đây làm gì.”

Bắc Kinh thường bị ảnh hưởng bởi bão cát, nếu hai ngày không lau chùi dọn dẹp nhà cửa thì đồ đạc sẽ bị phủ đầy bụi bẩn, thêm vào đó bình thường Trình Hạo và Tiểu Lạc rất ít khi dọn dẹp nhà cửa, chỉ khi nào thật sự quá bẩn mới nghĩ đến chuyện quét dọn. Tiền thuê ba tháng phải trả tiền một lần, vậy là cứ ba tháng họ sẽ phải gặp bà Lý. Thế là hai người bèn nghĩ cách bày binh bố trận, đối phó với cách giáo dục vị thành niên thái quá của bà ta. Trước hai ngày bà Lý tới thu tiền, Tiểu Lạc và Trình Hạo mới quét dọn nhà cửa sạch sẽ. Mặc dù có hơi gấp gáp nhưng biện pháp này có hiệu quả cao. Khi bà Lý tới thu tiền, ánh mắt đảo qua một lượt có vẻ vui lắm, rồi như đang tâm đắc trước nhà cửa sạch sẽ, gật gù khen ngợi: “Ài chà chà, sạch sẽ đấy, phòng khách không còn đồ đạc ngổn ngang nữa rồi...”

Thực ra, mấy thứ đồ đạc trong phòng khách đã được chủ nhân của nó kịp thời chuyển tạm sang phòng ngủ. Lúc quét dọn, Trình Hạo nhanh trí áp dụng chiến dịch “cần khôn chuyển dời” để xử lý. Phòng ngủ là nơi duy nhất bà Lý không được xâm phạm. Bà ta từng muốn vào trong đó kiểm tra đồ đạc nhưng Tiểu Lạc không cho phép. Cô nói phòng ngủ là chốn phòng the riêng tư của cô và Trình Hạo. Tiểu Lạc đã nói vậy, bà Lý mà cố tình vào có khác gì mang tiếng nhìn trộm, xâm phạm đời tư người khác, thế nên nhanh chóng quyết định: Chả rồi hơi mà mang tiếng can thiệp vào chuyện riêng tư của nhà người ta. Bà ta chỉ nhìn qua phòng khách một lượt, rồi tự lẩm bầm một mình: “Dù sao đó cũng là nhà của mình, chỉ là tạm thời cho người ta thuê thôi.”

Tính cách bà Lý như vậy nên Tiểu Lạc không còn mơ mộng đến đề cập chuyện giảm giá thuê nhà nhưng cô không hề muốn chuyển đi vì mỗi lần chuyển nhà, đồ đạc lại lung tung bừa bãi hơn. Trước kia, lúc nào cô cũng mê đọc sách, trong nhà nhìn đâu cũng thấy tạp chí, đồng lớn đồng nhỏ, bây giờ làm biên tập sách, đi đâu thấy sách là cô lại mua về, thành ra căn phòng nhỏ không khác gì một thư viện sách. Nếu họ chuyển nhà thì sẽ gặp phiền phức lớn, chưa kể tới những đồ đạc khác, chỉ riêng tủ sách và đồng tạp chí cũng khiến người ta ngạt thở rồi. Hơn nữa, cơ quan của Trình Hạo và Tiểu Lạc đều cách đây không xa, nếu chuyển đi chỗ khác, liệu có tìm được chỗ nào thuận tiện gần nơi làm việc như ở đây không.

“Nếu không thể thương lượng được với bà Lý, hay chúng ta nói chuyện lại với Tần My, xem cô ấy có muốn chia đều giá nhà với chúng mình không, mỗi bên chịu thêm 300 NDT nữa.” Tiểu Lạc lau vội những những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán vì nãy giờ phải vắt óc nghĩ cách làm sao để tránh được phương án cuối cùng là chuyển nhà. “Hay chúng mình chuyển sang phòng nhỏ, nhường phòng này cho Tần My, chắc cô ấy sẽ vui lắm đấy.”

“Cô ấy vui nhưng em không vui.” Tiểu Lạc quay sang khê lờm Trình Hạo. Đồ đạc họ quá nhiều, ở phòng nhỏ thì không có chỗ nhét. “À mà anh đã nói chuyện bà Lý tăng tiền nhà cho cô ấy biết chưa?”

“Anh chưa kịp nói, anh cũng vừa mới biết thôi mà.”

“Vậy anh nhanh nói cho cô ấy biết đi, xem cô ấy còn muốn thuê tiếp nữa không. Nếu cô ấy mà không thuê nữa thì chúng mình sẽ mệt đấy. Giá nhà tăng lên, lại có phòng trống thế này, chúng mình sẽ vất vả tìm thêm một người ở cùng nữa.”

“Hay là... chúng mình chuyển nhà đi, tìm căn hộ có phòng đơn thôi, chắc chắn sẽ rẻ hơn nhà có phòng đôi thế này, lại không phải chung đụng gì cả, tha hồ thoải mái.” Trình Hạo đề nghị.

“Ồ, anh thông minh quá! Được một công đôi việc đấy nhỉ.” Tiểu Lạc vốn dĩ không muốn chuyển nhà nhưng nghe Trình Hạo thuyết phục lập tức đồng ý với quan điểm ấy.

Bất lợi lớn nhất khi thuê nhà là lúc nào cũng có cảm giác bất an, đối diện với nguy cơ chuyển nhà nhưng ưu điểm lớn nhất của việc này cũng chính là việc chuyển nhà, nếu chỗ này không thoải mái thì chuyển chỗ khác, muốn chuyển là chuyển được luôn.

Khuôn mặt Tiểu Lạc tràn đầy mãn nguyện: “Khi nào chuyển sang nhà mới, chúng mình không cần phải dậy sớm để tranh nhà vệ sinh với người khác nữa, buổi tối về nhà thì nhà bếp cũng là không gian riêng của đôi ta.”

“Em còn nói vậy được cơ à, bình thường em vào bếp được mấy bữa?” Trình Hạo quay sang lờm yêu Tiểu Lạc.

“Ngày nào em chẳng vào bếp, em vào mang thức ăn từ bếp ra ngoài phòng khách đấy thôi.” Tiểu Lạc mỉm cười, đưa tay lên làm động tác như bê thức ăn.

“Haizz... em nấu cơm được mấy lần, rửa bát được mấy bữa? Đấy mới là việc quan trọng.”

“Anh nhìn bàn tay búp măng của em này, vừa mềm vừa thon. Anh yêu, anh nữ đề bàn tay này phải lao lực làm những công việc bếp núc hay sao?” Tiểu Lạc nói xong rồi xòe mấy ngón tay trắng muốt ra.

Trình Hạo nắm lấy bàn tay cô, khê hôn nhẹ lên: “Tay vợ anh đẹp như thế này, sinh ra chỉ để ngồi mát ăn bát vàng, cho nên việc nhà cứ để anh làm hết.”

“Đấy là anh nói nhé. Em phải đi lấy điện thoại ra ghi âm những lời này mới được.” Vừa nói Tiểu Lạc vừa quay sang lấy điện thoại.

“Lời hay không nói hai lần, giờ em mới ghi âm thì muộn rồi.” Trình Hạo đắc ý nói.

“Không sao, em đã ghi lại tất cả vào trong này rồi.” Tiểu Lạc đưa tay chỉ lên đầu.

“Vợ yêu, dù em không ghi âm anh cũng sẽ không bao giờ quên lời hứa của mình đâu. Em là một biên tập nổi tiếng và trở thành tác gia lớn trong tương lai. Vì sự nghiệp của vợ yêu, anh nên giúp đỡ vợ yêu lo việc nhà chứ.”

“Giờ thì em đã hiểu thế nào gọi là nói hay hơn hát rồi. Anh vừa trách em không đảm việc bếp núc, giờ lại nhiệt tình ủng hộ sự nghiệp của em. Lúc nào anh cũng ca ngợi vợ thế này thế kia mà sao chẳng thấy bao giờ anh cầu hôn em vậy?”

“Chúng ta chẳng như vợ chồng rồi sao. Hôn nữa, anh phải mua được nhà rồi mới dám cầu hôn em, bằng không bố mẹ vợ lại không gả con gái cho anh đâu.”

“Oa, Trình Hạo nhà ta càng ngày càng thông minh rồi đấy. Chúc mừng chúc mừng!” Trong suy nghĩ của Trình Hạo đã có những thay đổi rõ rệt, từ không có ý định mua nhà chuyển sang do dự giữa mua hay không mua, giờ thì anh đã chủ động đề cập tới chuyện mua nhà cho Tiểu Lạc. Sau này cho dù có mua được hay không thì ít nhất anh ấy cũng đã có ý định mua nhà, chỉ cần vậy thôi cũng đủ khiến Tiểu Lạc hân hoan.

Để tìm được nhà thuê như ý muốn, Tiểu Lạc và Trình Hạo đăng tin trên mạng, không lâu sau họ nhận được tin tìm người thuê phòng trên trang Môi giới bất động sản.

Trong bản đăng ký Tiểu Lạc đề cập luôn ba yêu cầu khi tìm nhà: “Chỗ ở phải thuận tiện để bắt xe đi làm, nhà chỉ dành cho một hộ thuê, không có bất cứ yếu tố nào ảnh hưởng đến đời sống riêng tư của hai người, tiền nhà mỗi tháng dưới 1500 NDT để không quá ảnh hưởng đến tiền độ mua nhà.”

Nhưng khi anh chàng môi giới xem xong yêu cầu của Tiểu Lạc, nét mặt liền biến sắc: “Bây giờ giá nhà trung bình tăng phải từ 2100 NTD tới 2300 NDT mỗi tháng, nhà dưới 1800 NDT còn chẳng có, làm sao mà có nhà dưới 1500 NDT được.”

“Thuê cho một hộ gia đình thôi, sao mà đắt như vậy chứ!” Tiểu Lạc buồn bã nói, sao chủ nhà ở chỗ nào cũng tăng giá cùng một lúc vậy?

“Giá nhà đang lên con số, tất nhiên là tiền thuê phòng cũng tăng lên rồi. Bây giờ người muốn mau nhà, thuê nhà nhiều vô kể, cung không đủ cầu, giá cả không tăng lên mới lạ đấy. Tôi có một khách hàng, hai tháng trước muốn mua một căn nhà ba tầng, tiền trả góp ban đầu thì đủ rồi nhưng ông này lại không thích kết cấu xây dựng của ngôi nhà đó, định đợi thêm xem có căn nào phù hợp hơn không, thế mà hai tháng sau, số tiền ấy chỉ còn đủ cho ông ta mua căn nhà hai lầu thôi, thế là ông ấy vội vàng vàng mua ngay. Olympic Bắc Kinh sắp đến rồi, giá nhà chắc chắn chỉ tăng chứ không bao giờ giảm, ông ấy còn sợ tới lúc đó đến căn nhà một tầng cũng chẳng mua nổi.”

Câu chuyện của anh chàng môi giới nhà đắt như chất xúc tác làm cháy to hơn nữa ngọn lửa mua nhà đang âm ỉ cháy trong lòng Tiểu Lạc. Giá nhà, giá thuê nhà đang từng ngày tăng lên, điều đó càng thôi thúc người ta càng phải mau chóng mua nhà.

Tiểu Lạc đưa mắt sang Trình Hạo, ý nói: “Chúng ta phải nhanh mua nhà thôi anh.”

“Vậy ý anh là, bây giờ không còn phòng nào rẻ hơn à?” Trình Hạo hỏi người môi giới.

“Phòng rẻ thì vẫn có, giá trung bình thôi nhưng phải vệ sinh chung.”

Tiểu Lạc và Trình Hạo đã từng sống những khu nhà như thế, không chỉ điều kiện thiếu thốn mà đi vệ sinh cũng không thoải mái. Người xưa có câu: “Khô rồi sướng thì dễ chứ sướng rồi khô thì khó hơn lên trời”, hai người họ đã quen sinh hoạt trong những tòa nhà cao tầng, nếu bây giờ quay lại cuộc sống thuê nhà dây sống qua ngày hẳn là không chịu đựng nổi. Nghĩ tới cảnh mấy chục người dùng chung một nhà vệ sinh, sáng dậy đi vệ sinh mà như đi phục kích cũng đủ làm Tiểu Lạc phải nổi hết da gà.

“Anh tìm giúp tôi phòng nào dưới 1800 NDT một tháng được không?” Tiểu Lạc vẫn giữ nguyên yêu cầu của mình.

“Phòng giá ấy xung quanh đây thật sự rất ít, chỗ chúng tôi may sao vẫn còn hai căn nữa, một căn 1800 NDT, còn căn kia 1700 NDT.” Anh chàng môi giới nhìn thông tin trên máy tính đáp. “Nếu hai người có yêu cầu, tôi sẽ đưa đi xem.”

Tiểu Lạc gật đầu. Bây giờ cô chuẩn bị đi làm, không có nhiều thời gian, nếu muốn xem thì phải xem ngay mới được.

Căn hộ 1800 NDT rộng tầm hơn 400m² là phòng trên cùng của tòa nhà năm tầng, cầu thang vừa hẹp vừa tối. Vừa bước chân vào, tầm mắt của Tiểu Lạc đã bao trọn cả căn nhà, phòng khách không lớn, còn nhà vệ sinh thì bé đến nỗi một người vào còn thấy chật. Đồ đạc trong phòng đều đã cũ, không có máy giặt, không có tủ lạnh, điều hòa cũng không lắp... Tiểu Lạc cảm thấy không có ấn tượng tốt với ngôi nhà này. Ngôi nhà cô và Trình Hạo đang ở có đầy đủ các đồ dùng cơ bản: máy giặt, tủ lạnh, điều hòa.

Khi người ta đang kiếm tìm một vật gì đó, nhất định người ta sẽ đem so sánh với những vật trước kia họ đã có, Tiểu Lạc đi tìm nhà cũng không hề gạt bỏ những so sánh với ngôi nhà đang thuê, rõ ràng căn hộ cô và Trình Hạo đang sống chiếm ưu thế hơn.

Tiểu Lạc nhìn căn nhà rồi lại lắc đầu, nếu chuyển đến đây ở, không chỉ tiền phòng đắt mà chất lượng sống tự nhiên tụt hẳn xuống, chẳng hề phù hợp với phương châm “Hàng rẻ nhưng phải tốt” của cô.

“Nhà 1700 NDT một tháng cũng đang có khách muốn thuê. Chúng tôi sẽ nói chuyện với chủ nhà, nếu hai bạn thích thì chỉ cần trả thêm mỗi tháng 100 NDT nữa, chắc chắn phòng đó sẽ thuộc về hai bạn.” Anh chàng môi giới gọi ý.

“1800 NDT mà nhà như thế này à? Anh bảo chủ nhà ra cướp ngân hàng đi, dưới lầu có ngân hàng đấy.” Câu nói này của Tiểu Lạc làm cho anh chàng môi giới thẹn đỏ cả mặt.

Sau đấy, anh ta dẫn Tiểu Lạc và Trình Hạo tới căn còn lại nhưng căn hộ này còn tồi tệ hơn cả căn trước. Cuối cùng, Tiểu Lạc liền đưa ra quyết định: Nếu thuê những loại nhà như thế này thì chẳng thà cứ tiếp tục ở nhà bà Lý, chịu đựng cảnh ở ghép cho tới khi nào mua được nhà riêng vậy.

Doãn Nặc đã mua được nhà nhưng tận tháng Sáu họ mới chính thức được sử dụng, cho nên hiện tại cô vẫn đang thuê nhà như Tiểu Lạc. Biết tin bà chủ nhà của Tiểu Lạc muốn tăng giá, cô bèn mách cho Tiểu Lạc một cách, đó là mua chút quà để biếu bà Lý và nói thêm vài câu xuôi tai, bà Lý thấy quà chắc chắn sẽ giảm bớt giá nhà.

Tiểu Lạc đã đi làm mấy năm nay nhưng trong những chuyện liên quan tới vấn đề “nhân tình thế thái” như thế này thì không có chút kinh nghiệm. Nghe Doãn Nặc nói vậy, cô liền mua một ít mỹ phẩm và đồ dùng sinh hoạt rồi bảo Trình Hạo mang sang tặng bà Lý. Dù việc này không có mấy hy vọng nhưng cuối cùng cũng có thể coi là có chút hiệu quả. Khi Trình Hạo đề cập đến giá cả, bà Lý đã bình thản đưa ra quyết định cuối cùng:

“Bà đã quen hai cháu khá lâu rồi, dần dần cũng thấy thân thiết, vì thế mỗi tháng ta giảm cho hai cháu 100 NDT.”

Nói tới câu cuối cùng, giọng bà Lý như bị thất trong cổ họng, phải miễn cưỡng lắm mới thốt nên lời. Tiểu Lạc nóng ran người nhưng đang nhờ cậy người ta nên cô phải cố gắng vui vẻ gật đầu.

Giá căn hộ bây giờ là 2400 NDT một tháng, Tiểu Lạc dự định cô và Trình Hạo sẽ chịu 1300 NDT, còn Tần My chịu 1100 NDT, như vậy thì số tiền cũng không quá đắt so với giá cũ, chỉ thêm 200 NDT mỗi tháng, như vậy vẫn có thể chấp nhận được.

Tiểu Lạc đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu Tần My không thuê nữa mà trả nhà thì cô sẽ tìm người khác đến thuê cùng. Cô đã tìm thấy trên mạng vô số tin tức nhà ở ghép, đều với mức giá từ 1000 NDT đến 1200 NDT một tháng. Cô sẽ cho người khác thuê phòng còn lại với giá 1100 NDT, chắc chắn sẽ có người thuê ngay.

Người ta thường nói: “Cây mà muốn bật rễ lên để di chuyển thì cây sẽ chết, còn người muốn tồn tại thì phải di chuyển.” Nếu công việc hiện tại không phù hợp thì có thể chuyển sang ngành khác, biết đâu ở đó sẽ có môi trường làm việc tốt hơn, còn trong chuyện tình yêu nam nữ, cũng có thể chia tay với người này để tìm người khác phù hợp với mình hơn. Nhưng câu nói này không chắc đã đúng trong mọi trường hợp, ví dụ như đối với chuyện nhà cửa, phần lớn mọi người đều mong muốn có cuộc sống ổn định, an cư rồi mới lạc nghiệp, chẳng ai thích nay chuyển chỗ này mai chuyển chỗ kia. Tiểu Lạc và Tần My là những người trong số đông ấy, thậm chí Tần My còn tình nguyện trả thêm mỗi tháng 300 NDT chứ nhất quyết không muốn chuyển đi chỗ khác.

Điều này khiến Tiểu Lạc nửa mừng nửa lo, mừng vì cô sẽ không phải dành nhiều thời gian tìm người ở ghép nữa, lo vì Tần My vừa có bạn trai mới. Dù Tần My không hay gây sự nữa nhưng anh bạn trai lại có tính hay ghen tuông, luôn kiếm cớ nghi ngờ khiến hai người bọn họ thường xuyên cãi lộn, hơn nữa giọng anh chàng lại to và vang như tiếng hổ gầm. Có đêm, Tiểu Lạc bị đánh thức bởi những tiếng cãi vã om sòm từ phòng của Tần My.

“Anh định làm gì hả? Anh đừng có dọa tôi.” Giọng nói sợ hãi của Tần My vang lên.

“Nếu em còn muốn chia tay với anh thì anh sẽ nhảy từ trên này xuống, em có tin không?” Cậu bạn trai hét lớn.

“Em xin anh! Anh đừng làm như vậy!” Tần My khẩn thiết van xin.

“Vậy em phải hứa từ nay trở đi không được liên lạc với Jack nữa. Như thế là không công bằng với anh.”

Tiểu Lạc đang ngồi, còn tưởng nhà bên xem tivi và âm thanh vừa rồi là giọng nói của hai diễn viên trong phim, nhưng sau khi tỉnh hẳn, cô mới nhận ra đó là giọng nói của hai người phòng bên. Ôi chao, lẽ nào “giọng ca vàng” Tần My hay giận dỗi ngày nào giờ cũng phải đổ dành bạn trai sao!

Trình Hạo cũng không ngủ được vì tiếng cãi cộ từ phòng bên. Anh không thể tin vào tai mình, đường đường là một đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất mà phải dùng đến hạ sách nhảy lầu để đe dọa người yêu ư?

“Cứ chờ xem, hai người này chẳng bao lâu nữa lại chia tay thôi. Con trai gì mà động cái là ghen bóng ghen gió.” Tiểu Lạc nghe đoạn kịch gây lộn của nhà hàng xóm rồi rút ra kết luận.

“Em có vẻ giống nhà tiên tri nhỉ. Giỏi nhỉ, có tiến bộ, biết phân biệt thị phi rồi cơ đấy!”

Tiểu Lạc coi câu nói của Trình Hạo như lời cổ vũ, được đà lại nói thêm: “Nếu mà là em ấy à, em sẽ chia tay anh ta ngay. Người đàn ông này ngoài việc uy hiếp bạn gái ra thì còn biết làm gì? Lại còn cái anh Jack gì kia nữa, chắc cũng phải có duyên thâm gì mới khiến Tần My để ý chứ.”

“..” Trình Hạo không nói gì, nãy giờ anh cố ngủ lại mà không tài nào chợp mắt được, cứ lục đục trong chăn khiến Tiểu Lạc cũng không sao ngủ được.

“Anh ơi, đêm hôm khuya khoắt thế này còn bắt em ăn “mì cá viên” à? Ăn khuya là dễ béo lắm...” Tiểu Lạc líu rú bên tai.

“Đây là “mì thề dục”, ăn không sợ béo đâu...”

“Vậy... mình tiếp tục đi...”

...

“Vợ ơi, em nói khe khẽ thôi... phòng bên họ nghe thấy đấy...” Trình Hạo suýt một tiếng rồi đặt mấy ngón tay lên môi cô.

Tiểu Lạc đang hưng phấn thì như bị rơi từ trên trời xuống. Lẽ nào cô cứ phải đóng vai người vợ thủy mì, đến ban ngày mới dám hô to nói lớn...

“Em nhất định phải mua căn nhà cho riêng chúng mình. Em không muốn động một tý lại bị chủ nhà dọa đuổi đi, càng không muốn lúc hai vợ chồng riêng tư mà cứ phải khép nép ý tứ.” Tiểu Lạc cắn môi phụng phịu, cố gắng để tiếng nói không vọng ra bên ngoài, trong lòng quyết tâm phải nhanh chóng mua cho bằng được.

Thứ bảy, Tiểu Lạc và Trình Hạo cùng nhau đi siêu thị mua đồ. Vì là ngày cuối tuần nên trong siêu thị người đông như kiến, mua xong họ còn phải xếp hàng để thanh toán.

“Đồng thế này, biết đến bao giờ mới thanh toán được đây?” Tiểu Lạc buồn bã nhìn dòng người đang xếp thành một hàng dài phía trước.

“Hay là em cứ ra ngoài cho thoáng, anh đứng đây xếp hàng cũng được. Thanh toán xong, anh sẽ ra đó tìm em.” Trình Hạo thấy cô nhấp nhồm không yên liền nói.

“Dạ vâng.” Tiểu Lạc như được giải thoát, lập tức đồng ý luôn.

Bước ra khỏi siêu thị ngột ngạt, cô vươn vai hít thở bầu không khí trong lành rồi đưa mắt ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Ánh mắt cô chợt dừng lại ở một công ty bất động sản nhỏ nằm ngay cạnh siêu thị.

Tiểu Lạc lập tức dán mắt vào biển quảng cáo ngoài cổng, trên đó tô đậm giá của mấy căn hộ ngay gần đây. Cô bước tới gần để nhìn rõ hơn, “Khu ven hồ xx, một phòng lớn rộng 58m², 780000 NDT, “Khu phía Tây xx, hai phòng ở, 64m², 920000 NDT”, “Khu phía Nam xx, hai phòng ở, 62m², 880000 NDT”... Toàn bộ khu này được gọi là “Khu vực Hoàng Kim”. Nhìn thấy bảng giá, cô vội nhắm tính giá tiền một mét vuông.

Tiểu Lạc còn chưa nhắm xong thì một anh đeo băng rôn quảng cáo trên đầu từ cửa công ty bước tới, hỏi rất lễ phép: “Chào chị, chị đang có nhu cầu tìm nhà đúng không ạ?”

“À... xem...” Tiểu Lạc trở nên lúng túng. Đúng là cô muốn mua nhà nhưng chưa biết liệu bây giờ mua có thích hợp không vì sợ chưa góp đủ tiền.

“Vây mời chị vào tham quan công ty, trong này có đầy đủ thông tin hơn.” Anh chàng mang băng rôn trên đầu nhìn Tiểu Lạc, khuôn mặt tươi cười đưa lời mời mọc.

“... Ồ được.” Tiểu Lạc chợt nghĩ, giờ này Trình Hạo vẫn còn đang xếp hàng trong kia, mình cứ thử vào xem, vừa thư giãn vừa có thêm thông tin.

“Chị ơi, chị muốn mua căn hộ gần đây phải không? Chị có thể mua ở mức giá nào?” Anh chàng kia thẳng thắn đi vào vấn đề luôn.

Tiểu Lạc vội nhắm lại, xem số tiền tích góp đủ trả trước khoảng bao nhiêu phần trăm.

“Khoảng dưới 800000 NDT.” Nhà có giá này thì sẽ phải trước là 160000 NDT, cô sẽ cố vay thêm bạn bè nữa may ra thì đủ.

“Mấy phòng ở ạ? Một hay hai?” Anh chàng này hỏi.

“Hai phòng.”

“Nếu là hai phòng ở thì gần đây rất hiếm, hai phòng cũng phải trên 60m², mỗi mét vuông cũng khoảng 1400 NDT, tính vào cũng đã 840000 NDT rồi.” Anh ta trả lời.

“Nếu trên 800000 NDT một chút thì có thể chấp nhận được.” Tiểu Lạc chợt thấy mình hôm nay sao kì lạ, bình thường khi mua đồ ăn hay quần áo cô luôn mặc cả đi mặc cả lại, bây giờ mua nhà hơn những bốn vạn mà cô vẫn đồng ý. Nhưng quả thật không còn cách nào khác, nhà cửa là tài sản cố định, lại có giá trị lớn, sao có thể đem so sánh với mớ rau ngoài chợ được.

“Vây chị cứ cân nhắc xem. À, chị muốn mua nhà hướng nào?”

“Nhà hướng Đông.” Tiểu Lạc và Trình Hạo đều rất thích hướng mặt trời mọc, giống như hoa hướng dương khẽ gặp ánh mặt trời thì khoe khoả, rạng ngời, ngôi nhà càng có nhiều ánh sáng tự nhiên càng tốt.

“Chị đã chọn được căn hộ nào vừa ý chưa, lúc nào thì chị có thời gian đi xem nhà?”

“Sau khi tôi đi làm về hoặc vào cuối tuần.” Tiểu Lạc nghĩ bụng, nếu mình đi xem dù không mua cũng đã sao? Mua nhà cũng như đi shopping, nếu thử xong mà thấy không ưng thì trả lại thôi.

“Hôm nay thứ Bảy đúng không ạ? Chị có rảnh đi xem luôn không?” Anh chàng kia vẫn nhiệt tình hỏi.

“Tôi phải đợi chồng tôi cùng đi xem, lúc nào rảnh rồi tôi sẽ liên lạc lại với anh.” Mua nhà là chuyện lớn, một mình cô không thể tự quyết, dù sao số tiền mua nhà cũng là do hai người cùng chắt chiu dành dụm.

“Cứ quyết định thế đi, tôi có thể xưng hô với chị thế nào nhỉ?”

“Tôi họ Lâm.”

“Vâng chị Lâm, đây là danh thiếp của tôi, chị cứ gọi tôi là Tiểu Châu.” Anh chàng đưa cho Tiểu Lạc tấm danh thiếp. “Lúc nào chị có thể xem nhà cứ gọi điện cho tôi.” Đúng lúc đó điện thoại của Tiểu Lạc rung lên bài hát quen thuộc: Sữa đậu nành không thể rời xa bánh quẩy, để em yêu anh mãi mãi, tình yêu cần phải như vậy mới là hạnh phúc ngọt ngào...

Tiểu Lạc nhắc điện thoại, giọng Trình Hạo vang lên: “Tiểu Lạc, em đang ở đâu thế, anh đang ở công siêu thị nhưng không nhìn thấy em.”

“Em đến ngay đây, anh đợi em hai phút nhé.” Tiểu Lạc nói xong liền cúp máy.

Cô nhét tấm danh thiếp vào túi rồi đẩy cửa, chạy nhanh ra ngoài. Cách đó không xa, Trình Hạo đang đứng bên ngoài cửa siêu thị, dáo dác nhìn quanh tìm cô.

Tiểu Lạc đi tới nơi, xách đồ trên tay giúp anh: “Sao nặng thế này? Chồng yêu hôm nay vất vả quá.”

“Em vừa đi đâu về đây? Hay là nhân lúc không có anh đã lên lút hẹn hò với anh chàng đẹp trai nào rồi?” Trình Hạo trêu Tiểu Lạc.

“Ái chà, hôm nay anh đoán chuẩn quá, em vừa hẹn hò với một anh đẹp trai nhưng mà là anh chàng môi giới trong công ty bất động sản.”

“Em định mua nhà bây giờ à?”

“Vâng, chẳng lẽ anh đã quên mục tiêu của chúng mình đề ra trong năm nay rồi sao? Chúng mình có ba mục tiêu lớn, trong đó hai mục tiêu phải cùng nhau thực hiện, chính là mua nhà và kết hôn. Chẳng phải chúng mình dự định kết hôn đúng ngày mừng tám tháng Tám năm nay hay sao, giờ đã là cuối tháng Ba rồi. Ngày chúng mình tổ chức hôn lễ cũng là ngày khai mạc Olympic mà. Ở Bắc Kinh chỗ nào cũng treo đầy băng rôn rồi, mỗi lần nhìn thấy là em lại thấp thỏm bồn chồn, không phải chỉ vì mong chờ sự kiện Olympic sắp tới mà quan trọng là ngày cưới của chúng mình không còn xa nữa. Thế mà phòng cưới đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả. Chẳng lẽ giờ vẫn chưa phải lúc vạch ra kế hoạch mua nhà hay sao?” Tiểu Lạc hùng hồn giải thích.

“Làm sao anh có thể quên kế hoạch quan trọng của chúng mình được chứ. Chỉ có điều, anh thấy giờ chưa phải là thời điểm thích hợp để mua nhà.” Trình Hạo nói.

“Thì chúng ta cứ đi xem thôi, nếu tìm được căn hộ nào thích hợp thì mua luôn. Hơn nữa, ai biết lúc nào mới là thời điểm thích hợp chứ. Giá nhà thì ngày một tăng không có điểm dừng, mấy căn hộ gần đây, chỉ hai phòng nhỏ thôi mà giá cũng lên tới một triệu tệ rồi. Cho nên chúng mình phải tranh thủ lúc giá cả dao động trên dưới một triệu mà đi tìm nhà thôi, chứ không sau này chẳng có nhà mà mua đâu.” Tiểu Lạc vẫn bảo vệ ý kiến của mình đến cùng.

“Chẳng phải em chỉ muốn mua nhà mới toanh làm phòng cưới sao? Ở gần đây toàn là những căn hộ đã qua tay mấy người ở, lại xây dựng từ những năm tám mươi hay chín mươi rồi, mình bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy mà chỉ mua lại nhà cũ của người khác thôi à?” Trình Hạo nhún mày nói.

“Vấn đề là ở chỗ, anh có thể mua nổi nhà mới hay không? Một mét vuông đã lên đến hơn một vạn tệ rồi, lại toàn là nhà lớn. Chúng ta có tích góp cả đời cũng chẳng mua được, may ra chỉ trong mơ mới có thể thực hiện được thôi.”

Trình Hạo không nói thêm một lời nào nữa.

Quả thật là trước đó, Tiểu Lạc đã suy nghĩ tới chuyện mua nhà mới hay mua lại nhà của người khác. Cô luôn muốn mua nhà mới, một căn hộ chưa qua tay ai sử dụng sẽ trở thành thiên đường của hai người. Nhưng giá nhà tăng nhanh đến chóng mặt, cô phải chấp nhận sự thật là không thể mua nổi nhà mới. Vừa tháng trước Đoàn Nặc mua 11000 NDT/m², bây giờ đã tăng vọt lên 14000 NDT/m² rồi. Với tình hình giá cả leo thang như thế này, người dân lao động bình thường có làm cả đời cũng chẳng thể nào kiếm đủ tiền mua nhà được.

Nếu bây giờ muốn mua nhà mới thì chỉ còn cách mua nhà ở vùng ngoại ô xa xôi hẻo lánh mà như vậy thì đâu còn ý chí phấn đấu gì nữa? Xe cộ không thuận tiện, nếp sống lại không văn minh, cách xa hoàn toàn với cuộc sống lý tưởng mà Tiểu Lạc hằng mong ước.

Hướng hồ, giờ muốn mua căn hộ hầu như đều phải mua theo dự án và chờ đợi khá lâu, trong khi mua nhà cũ thì chỉ cần vài thủ tục đơn giản là có thể chuyển tới ở luôn. Còn về phòng cưới, chỉ cần trang hoàng lại theo ý mình thì sẽ đẹp ngay, vậy chẳng phải cũ sẽ biến thành mới đó sao?

Năng lực làm việc và thái độ nhiệt tình của anh chàng Tiểu Châu khi này đã gây được chú ý của Tiểu Lạc. Còn Trình Hạo lại chẳng thèm để ý, anh chưa bao giờ có ý định mua nhà cũ, hơn nữa anh cho rằng, giờ chưa phải lúc thích hợp để mua nhà.

Nhưng dù có thế nào thì anh vẫn luôn vui vẻ cùng Tiểu Lạc đi xem và tìm hiểu mấy căn hộ đó.

“Căn hộ này có ba phòng nhỏ, nếu khách đến chơi cũng có thể ở lại vài ngày. Giá là 88 vạn tệ, quá hợp lý.” Tiểu Châu nhiệt tình giới thiệu.

Trình Hạo vốn có thành kiến với những căn hộ đã qua sử dụng nên không muốn đưa ra bất cứ nhận xét nào.

Tiểu Lạc nhìn Trình Hạo không khỏi băn khoăn, căn hộ đẹp như thế lại có tới ba phòng riêng mà anh ấy không vừa ý sao? Trước đó không lâu, chú của Trình Hạo tới Bắc Kinh chơi nhưng nhất định không ngủ ở khách sạn mà muốn ngủ lại với hai người. Nhà Tiểu Lạc ở ghép nên đành phải để chú ấy ngủ trên ghế sofa. Phòng vệ sinh lại ở ngay bên cạnh phòng khách nên cả đêm hôm đó Tiểu Lạc không dám đi vệ sinh.

“Căn hộ này nằm ở hướng Đông Nam, mùa đông ấm áp mùa hè mát mẻ. Căn phòng phía trong còn được thiết kế để có thể luyện tập thể dục thể thao, có sức khỏe là sẽ có tất cả...” Tiểu Châu giới thiệu như một chuyên gia quảng cáo lãnh nghề.

Chi tiết này thật sự thu hút Tiểu Lạc vì Trình Hạo sẽ không cần tới các trung tâm tập thể hình để luyện tập, coi như tiết kiệm được một khoản tiền. Nhưng khi nhìn nét mặt của anh, cô vội vã bỏ luôn những mơ mộng đó.

“Xung quanh nhà còn trồng rất nhiều cây xanh làm cho căn phòng thoáng đãng mát mẻ, mùa hè không phải dùng điều hòa, vừa kinh tế lại tốt cho sức khỏe.”

Tiểu Lạc rất hài lòng với môi trường xung quanh, chỉ có điều tòa nhà này hơi cũ, có lẽ xây dựng từ những năm tám mươi nên đèn cảm ứng trong thang máy chỉ sáng lập lờ.

Tiểu Lạc phát hiện ra một điều, dù cho người ở công ty bất động sản có quảng cáo thế nào, miệng lưỡi có sắc bén đến đâu cũng không thể lay chuyển lập trường của cô, quan trọng nhất là căn hộ ấy có thật sự làm cô hài lòng hay không. Đây là điểm khác biệt giữa mua nhà và mua các đồ vật thông thường khác.

Tiểu Lạc chia sẻ phát hiện ấy cho Trình Hạo, anh nhìn cô nói: “Vấn đề không phải lập trường em có bị thay đổi hay không mà chính là túi tiền em có cho phép hay không”

Tiểu Lạc không ngờ trong lúc xem nhà cô lại gặp Thẩm Lộ Dao.

Tiểu Châu đưa Trình Hạo và Tiểu Lạc tham quan căn hộ một lượt, sau đó ba người đứng đợi thang máy. Khi cửa thang máy vừa mở ra thì bên trong xuất hiện một gương mặt xinh đẹp.

Tiểu Lạc còn đang mãi mê suy nghĩ về căn hộ nên thoát đầu không để ý ai vừa bước ra từ trong thang máy nhưng lúc người ấy đi ngang qua, cô liền gọi giật giọng: “Lộ Dao?”

Giọng Tiểu Lạc hơi rụt rè vì sợ nhận nhầm người. Nếu cô gái này là Lộ Dao thì sao cái bụng lại phẳng thế kia?

“Tiểu Lạc, thật trùng hợp quá!” Lộ Dao khẽ mỉm cười. “Cậu cũng ở đây à?”

“Không, mình không ở đây, mình tới đây xem nhà thôi.” Tiểu Lạc trả lời.

Tiểu Lạc sững người, đúng là Lộ Dao. Cô còn tưởng mình nhận nhầm người, cứ nghĩ rằng cô gái ấy có ngoại hình giống thôi nhưng từ “cũng” trong câu hỏi của Lộ Dao đã cho biết giờ cô ấy sống ở chung cư nhỏ hẹp này. Điều đó có nghĩa là Lộ Dao không còn ở trong ngôi nhà của Lương Vũ Thành nữa.

“À, cậu định mua nhà sao? Chúc mừng cậu nhé!” Có lẽ Lộ Dao đã chú ý tới hai người đàn ông lạ mặt bên cạnh Tiểu Lạc nên câu nói của cô của cô chỉ dừng lại ở đấy mà không dă động thêm bất kỳ chuyện nào khác.

Sau khi giới thiệu Trình Hạo và Lộ Dao với nhau, Tiểu Lạc liền kéo cô ấy sang một bên rồi thì thầm: “Sao cậu lại ở đây?”, rồi cô liếc nhanh xuống bụng Lộ Dao hỏi: “Thế này là thế nào hả?”

“Ồ.. chuyện ấy...” Lộ Dao đáp ứng, “Lúc tắm do mình không cẩn thận nên té ngã...”

“Lương Thành Vũ biết chuyện này không?”

Lộ Dao lắc đầu: “Chưa biết, mà mình cũng không muốn cho anh ta biết.”

“Hai người lại có chuyện gì vậy? Cãi nhau à?”

“Chuyện dài lắm, một hai câu không thể nói hết được.” Lộ Dao cố chuyển động đôi môi cho giống với dáng vẻ đang cười. “Nói chung, chúng mình chia tay rồi.”

Khuôn mặt Lộ Dao trắng xanh và nhợt nhạt hơn trước rất nhiều khiến bây giờ cô không còn dáng vẻ của một tiểu thư đài các mà giống như cô gái vừa được người ta cứu từ trận lũ quét thì đúng hơn.

Nhìn bộ dạng của Lộ Dao, Tiểu Lạc cảm thấy xót xa vô cùng. Cô đã cho rằng Lộ Dao yêu chàng công tử nhiều tiền Lương Vũ Thành thì cả đời sẽ sung sướng, vô lo vô nghĩ nên khi Lộ Dao quyết định đến với anh ta, Tiểu Lạc không đắn đo mà ủng hộ hai người. Giờ đây, cô cảm thấy rất hối hận vì đã không nhắc nhở Lộ Dao không nên chỉ đắm chìm trong tình yêu. Nhưng chuyện này đã tới nước này, hối hận thì có ích gì.

“Cô Tiểu Lạc, khu này còn hai căn hộ nữa, cô muốn đi xem không?” Tiểu Châu vội vã giục Tiểu Lạc.

“Hôm nay không xem nữa, để hôm khác xem tiếp đi.” Tiểu Lạc định hoãn lại việc xem nhà vì bộ dạng của Lộ Dao làm cô không yên tâm chút nào. Cô muốn gặp Lộ Dao để nói chuyện riêng, mặc dù Lộ Dao nói mấy từ “chúng mình chia tay rồi” về mặt có phần tình bơ, không có vẻ đau khổ như khi chia tay mỗi tình kéo dài mấy năm trời với anh bạn học cùng trường nghệ thuật. Nhưng lần đó Lộ Dao đã chủ động tìm Tiểu Lạc nói ra sự thật, cũng như đã trút bỏ được phần nào nỗi đau khổ trong lòng. Còn việc lần này Lộ Dao chia tay, Tiểu Lạc không hề hay biết. Cô ấy đã che giấu như vậy nhất định là có nỗi khổ riêng, có thể điều đó có liên quan tới cái thai trong bụng.

“Chủ nhà của hai căn hộ kia đã chuyển sang nhà mới, cách đây cũng khá xa nhưng biết hôm nay anh chị tới xem nhà, họ đã cắt công tới tận đây mở cửa. Nếu hôm nay chị quyết định không xem nữa thì làm người ta mất công quá.” Tiểu Châu cảm thấy khó xử.

“Tiểu Lạc, cậu đi xem phòng tiếp đi. Cậu không phải lo lắng đâu, mình vẫn ổn mà, thật đấy.” Lộ Dao vội nói rồi mỉm cười để Tiểu Lạc yên tâm.

Nhưng nụ cười ấy lại khiến Tiểu Lạc cảm nhận rõ ràng hơn sự chua xót, cô đặt nhẹ tay lên vai Lộ Dao và động viên: “Cậu phải giữ gìn sức khỏe. Hãy nhớ, mình luôn đứng về phía cậu. Ngày mai rảnh thì gọi điện cho mình, mình sẽ tới tìm cậu.”

“Được rồi, lúc nào có thời gian mình sẽ liên lạc với cậu, hai người tiếp tục đi xem nhà đi.” Lộ Dao hướng về phía Trình Hạo và Tiểu Lạc vẫy tay rồi quay người bước đi.

Lộ Dao đẩy cửa bước vào căn phòng u ám, đặt chiếc túi xuống rồi tiến tới gần cửa sổ, mở tung cánh cửa ra.

Căn hộ của cô ở trên tầng ba, nhìn qua khung cửa sổ có thể thấy Tiểu Lạc và Trình Hạo đang nắm chặt tay nhau đi ra phía cổng khu đô thị.

Trước đây, Lộ Dao cho rằng tình yêu là sự cuồng nhiệt, hai người yêu nhau phải sống chết vì nhau, yêu tới chết đi sống lại. Nhưng nhìn Tiểu Lạc lúc này, cô mới phát hiện ra rằng những thứ rất đỗi bình thường giản dị cũng được gọi là tình yêu, hạnh phúc. Có lẽ thứ tình yêu bình dị như Tiểu Lạc với Trình Hạo mới thật quý báu, mới khiến hai bên đều biết trân trọng và gắn bó với nhau lâu dài.

Lương Vũ Thành xuất hiện đột ngột như từ trên trời rơi xuống, trong khoảnh khắc đã khiến cô chìm đắm trong hương vị ngọt ngào lãng mạn của tình yêu. Nhưng tình yêu của anh có khác gì hoa trong gương, trăng dưới nước, có lúc lại giống như hoa quỳnh, sao băng trong đêm khiến người ta chìm trong say đắm rồi một ngày bất ngờ biến mất.

Lẽ ra cô nên cảm nhận được điều này sớm hơn một chút, bởi vốn dĩ trên đời không hề có chiếc bánh kem ngọt ngào nào cả. Cô yêu Lương Vũ Thành chính là tự đem bản thân mình cả cuộc một ván bài được thua với cuộc đời. Những ngày tháng này với cô sao đau khổ đến thế! Mọi chuyện đã qua cô không muốn nghĩ lại nhưng tại sao thỉnh thoảng quá khứ vẫn kéo về như thể mọi chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua vậy...

Thời gian đó, cô mang thai nên rất nhàn rỗi, thường đặt báo và tạp chí đọc để giết thời gian. Một hôm, cô vô tình đọc được tiêu đề “Người thừa kế Tập đoàn Lương Thị chuẩn bị kết hôn cùng thiên kim tiểu thư của Tập đoàn truyền thông Phi Dược” trên một tờ nhật báo, cô sửng ngờ. Đoạn tin này không kèm hình ảnh minh họa, không nổi bật so với những mẫu tin khác nhưng Lộ Dao vốn nhạy cảm với từ “Lương” nên cô đã đọc đi đọc lại mẫu tin, rồi mới dám xác nhận sự thật là Lương Vũ Thành – người thừa kế gia tộc Lương xuất hiện trong bài báo kia chính là người bấy lâu nay cô gắn bó.

Ban đầu, Lộ Dao còn nghi ngờ tính chính xác của thông tin, trong cô tràn ngập sự hỗn loạn. Phải chăng mấy dòng chữ ấy là do phóng viên muốn thu hút sự chú ý từ phía độc giả mà giật tít thôi? Cuối cùng cô quyết định gọi điện cho Vũ Thành để tìm ra câu trả lời chính xác.

Cô gọi cho anh nhưng chỉ sau vài hồi chuông, điện thoại đã tự động chuyển cuộc gọi sang bàn thư kí. Giọng nói của cô thư kí Vương Lợi lễ phép, dịu dàng: “Sếp Lương đang họp, một lát nữa cô điện lại nhé.”

Lộ Dao đứng ngồi không yên, chờ một tiếng đồng hồ rồi gọi điện lại nhưng lần này vẫn là giọng nói của Vương Lợi: “Sếp Lương vừa ra ngoài với khách rồi.”

“Vậy làm phiền cô khi nào anh ấy về, nhấn là nếu rảnh lập tức gọi điện cho tôi, tôi là Thẩm Lộ Dao.”

Lộ Dao cứ thế ngồi đợi cho tới mười giờ đêm, rốt cuộc cũng đợi được điện thoại của Vũ Thành: “Lộ Dao, cô Vương nói em điện cho anh mấy lần à? Dao này anh bận lắm, nếu không có chuyện gì thì lần sau đừng gọi cho anh như thế nữa.”

“Anh bận chuẩn bị rước thiên kim tiểu thư về nhà đúng không?” Giọng nói của Lộ Dao lạnh lùng. Cô không thể nhẫn nại thêm được nữa, anh ta lại lấy lý do “bận” để từ chối gặp mặt khiến cô vô cùng phẫn nộ.

“Em đừng nói linh tinh. Em nghe tin này từ đâu thế?” Giọng Lương Vũ Thành đột nhiên thay đổi.

“Tin ấy em đoán ra qua giọng nói của anh.” Lúc này, Lộ Dao vẫn còn hy vọng sẽ nhận được một lời phủ nhận từ Vũ Thành.

“Lộ Dao, anh không biết lúc nào thì thích hợp để nói với em.” Vũ Thành tiếp tục thờ dãi: “Lần này thật sự anh có nỗi khổ riêng nên mới phải chấp nhận sự sắp đặt của bố mẹ, kết thông gia với tập đoàn Phi Dược. Tập đoàn Lương Thị đang gặp khó khăn, nguồn vốn ngày càng hạn hẹp, ngân hàng đã không cho vay vốn, mà tập đoàn Phi Dược lại có thể cung cấp vốn. Cho nên anh mới...”

“...” Từng câu, từng chữ Vũ Thành nói ra như lưỡi dao cứa sâu vào trái tim Lộ Dao.

“Lộ Dao, em vẫn đang nghe anh nói chứ?” Sự im lặng của cô làm Vũ Thành cảm thấy lo lắng.

“À, vậy anh định giải quyết chuyện của anh và tôi thế nào đây? Lẽ nào thiên kim tiểu thư của tập đoàn Phi Dược lại cho phép anh ở bên ngoài trăng hoa, rồi có cả con riêng?” Lộ Dao gằn giọng hỏi.

“Mấy ngày nay ngoài việc bận rộn huy động vốn ra anh luôn nghĩ tới chuyện hai đứa mình. Người anh yêu là em, người mà anh muốn lấy làm vợ cũng chỉ là em mà thôi. Nhưng anh là người kế thừa duy nhất của nhà họ Lương, anh phải lấy đại cuộc làm trọng. Sự nghiệp của gia tộc do một tay bố mẹ anh xây dựng nên, nếu đứng nhìn công ty phá sản, không chỉ có bố mẹ anh mà ngay cả anh cũng không thể chấp nhận. Lộ Dao, mong em thông cảm cho nỗi...”

khô của anh.”

Giờ đây, ngoài việc than khóc, cô còn có thể nói gì được nữa. Anh ta muốn làm người con hiếu thuận, vì sự nghiệp của gia tộc có thể hy sinh tình yêu của mình. Nhưng tận mắt chứng kiến người yêu mình làm đám cưới với người con gái khác mà lại giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra thì quả thực cô không làm được. Cô thông cảm với nỗi khổ của anh thì liệu ai thông cảm với nỗi khổ của cô đây? Vì Vũ Thành, cô đã hủy bỏ hợp đồng với công ty giải trí, từ bỏ tất cả để chăm chút cho đứa con trong bụng. Kết quả thì sao, bố của nó không cần nó nữa, cô mất việc, rồi mất luôn người yêu. Cô đã mất hết tất cả.

“Chúng ta... chia tay đi.” Lộ Dao nói trong nghẹn ngào.

“Gì vậy?” Lần này tới lượt Vũ Thành ngạc nhiên. Anh luôn cố giấu mọi chuyện là bởi lo sợ sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm của hai người, sẽ ảnh hưởng không tốt cho đứa con trong bụng Lộ Dao. Thực ra, anh chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay với cô. Anh thật lòng yêu cô, hôn lễ với vị thiên kim tiểu thư Hứa Phi Phi kia chỉ nhằm mục đích mang lại lợi ích cho công ty, chứ không hề có chút tình cảm yêu đương nào.

“Tôi nói, chúng ta hãy chia tay đi.” Lộ Dao nhắc lại từng câu từng chữ. Cô không đủ rộng lượng để chia sẻ người đàn ông mình yêu với người phụ nữ khác nên nhanh chóng quyết định ra đi.

“Không được.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Lộ Dao lạnh lùng hỏi.

“Anh yêu em, Lộ Dao, anh xin em đừng rời xa anh.” Lương Vũ Thành thật lòng cầu khẩn.

Trước đây, mỗi lần nghe Vũ Thành thì thầm bên tai “anh yêu em”, trái tim cô như tan chảy trong niềm hạnh phúc. Nhưng lúc này, cũng câu nói ấy mà sao trái tim cô vẫn lạnh im, không hề có chút cảm giác.

“Lộ Dao, hãy chờ anh một năm thôi có được không? Một năm sau, khi công việc kinh doanh ổn định trở lại, anh lập tức ly dị với cô ta, lúc đó em cũng đã sinh con, anh sẽ cưới em, anh tin lúc ấy bố mẹ anh sẽ không phản đối nữa.”

“Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ có ý định đem đứa con trong bụng để uy hiếp anh, cũng không muốn lấy đó làm lý do ép anh phải cưới tôi.” Lộ Dao hét lớn. “Nếu biết xuất thân của tôi thấp hèn, liệu bố mẹ anh còn chấp nhận cuộc hôn nhân này không? Hơn nữa, anh sẽ phải kết hôn hai lần, như vậy chẳng phải tôi sẽ trở thành kẻ thứ ba, phá hoại hạnh phúc gia đình anh sao?” Cuộc hôn nhân của bố mẹ cô tan vỡ cũng vì kẻ thứ ba, chính vì vậy mà Lộ Dao luôn có ác cảm với loại người này. Nếu còn tiếp tục quan hệ với Vũ Thành, chính cô sẽ trở thành kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Cô không thể hạ thấp bản thân để rồi bị thiên hạ coi thường.

“Lộ Dao, em đừng quá kích động. Anh sẽ nghĩ cách huy động vốn ở chỗ khác để hủy bỏ hôn lễ. Trước sự cố chấp của cô, Vũ Thành đành mềm mỏng khuyên giải.

“Vậy tôi sẽ chờ tin của anh. Nhưng nếu anh kết hôn với cô ta, tôi sẽ ra đi.” Lộ Dao nói xong liền cúp máy.

Từ hôm đó, cô không có thêm bất cứ thông tin gì từ anh, còn cô lại không dám chủ động liên lạc vì sợ đáp án sẽ không như mong đợi. Cứ thế cô mòn mỏi chờ đợi trong hy vọng.

Không lâu sau, cô lại thấy trên báo đăng tin về ngày tổ chức của Lương Vũ Thành. Rót cuộc cô đã tìm được câu trả lời, rõ ràng anh ấy không thể từ bỏ tất cả để về bên cô. Nói cho cùng, đối với một người đàn ông, vị trí của tình yêu mãi mãi đứng sau sự nghiệp. Người đàn ông thành công trong sự nghiệp giống như đang đeo vòng hào quang sáng chói quanh mình. Chính ánh hào quang này đã thu hút các cô gái sau đó mới đến tình yêu. Ngay Lộ Dao cũng không dám khẳng định, nếu sự nghiệp của Lương gia sụp đổ, Vũ Thành trắng tay thì cô còn cam tâm tình nguyện đi theo anh nữa không.

Khi yêu, ai cũng thể non hẹn biển sẽ thủy chung dù giàu sang hay nghèo khó nhưng thường người ta khổ rồi sướng thì dễ, chứ sướng rồi khổ thì khó hơn lên trời. Lộ Dao cũng không bao giờ hy vọng Lương Vũ Thành có thể từ bỏ tất cả vì cô. Cậu công tử được bao bọc trong giàu sang, không lúc nào thiếu tiền chắc sẽ chẳng bao giờ chịu sống trong một cuộc sống túng thiếu, nghèo khổ.

Lộ Dao suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định ra đi.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời, ánh nắng lung linh trải dài khắp phố. Theo lịch âm thì hôm đó là ngày lành tháng tốt, rất thích hợp với việc cưới hỏi.

9:00

Trước cổng lớn của Tập đoàn Lương Thị, hàng chục chiếc xe đắt tiền trang trí bắt mắt xếp thành một hàng dọc khiến khung cảnh thêm phần trang trọng và hào nhoáng.

Trong phòng khám lớn của Bệnh viện Phụ sản, Thảm Lộ Dao đang xếp hàng chờ tới lượt. Trước cô còn rất nhiều người, họ đều là những sản phụ, ai cũng có chồng đi bên cạnh, chỉ có mình cô là một thân một mình khiến những chươ xót nghẹn ngào cứ thế dâng lên trong lòng.

10:00

Hàng chục chiếc xe hoa hàng nối hàng đi trên phố, người dân chen nhau xem, không ngừng xì xào bàn tán.

Thẩm Lộ Dao bận rộn lo liệu các thủ tục, chạy qua chạy lại các phòng làm đủ các loại xét nghiệm, từ xét nghiệm máu, xét nghiệm nước tiểu, rồi chụp chiếu... Sau đó cô lặng lẽ ngồi một mình chờ kết quả.

11:00

Một đôi nam thanh nữ tú trong bộ đồ cưới lộng lẫy tiến vào lễ đường, bên trong bạn bè và người thân của họ đang chờ đón.

Cha xứ bắt đầu hỏi chú rể: “Anh Lương Vũ Thành, anh có đồng ý cưới cô Hứa Phi Phi làm vợ? Dù sau này cô hứa khỏe mạnh hay bệnh tật, giàu sang hay nghèo khó, anh có đồng ý ở bên cô ấy trọn đời không?” Lương Vũ Thành nhìn sang Hứa Phi Phi, sau một thoáng phân vân, anh đồng ý trả lời: “Vâng, con đồng ý.”

Thẩm Lộ Dao ngồi trong phòng khám, bác sỹ khoa sản đang đọc qua tờ xét nghiệm trên tay: “Đứa bé rất khỏe mạnh, cô vẫn muốn phá chứ?” Cô nhìn nét mặt vô cảm của vị bác sỹ kia rồi khẽ gật đầu, trả lời dứt khoát: “Tôi sẽ bỏ đứa bé.”

11:15

Sau khi cha xứ tuyên bố hai người chính thức trở thành vợ chồng, chú rể Lương Vũ Thành và cô dâu Hứa Phi Phi cùng trao nhẫn cưới cho nhau. Hai viên đá kim cương trên hai chiếc nhẫn lóe sáng lấp lánh như minh chứng cho cuộc hôn nhân của hai người.

Lộ Dao nằm trên bàn mổ, cảm giác toàn thân buốt giá như đang hòa lẫn với những dụng cụ phẫu thuật vô tình. Cô mím môi, nhắm chặt mắt.

Trước đó, đứa bé này đã mang lại cho cô một cảm giác vui sướng, hạnh phúc, còn giờ đây nó lại là nỗi tủi nhục, đau đớn đến tan nát cõi lòng.

19:00

Bữa tiệc cưới trong khách sạn năm sao rực rỡ ánh đèn, xua tan sự lạnh lẽo của bóng đêm. Lương gia và Hứa gia đang vui vẻ thiết tiệc ăn mừng, tiếng ly chén chạm nhau hòa chung trong tiếng cười nói ồn ào, ai cũng chúc mừng cô dâu chú rể bách niên giai lão, sớm sinh quý tử.

Trong một khách sạn bình dân, Lộ Dao kéo va li hành lý bước vào, vừa đi vừa nhìn mẩu tin trên báo: “Hôm nay, đám cưới của Lương Vũ Thành – người thừa kế tập đoàn Lương Thị được tổ chức long trọng.” Nước mắt cô cứ thế tuôn trào.

Lúc rời khỏi nhà Vũ Thành, Lộ Dao không nói cho bất cứ ai vì cô sợ người khác sẽ chế nhạo mình.

Trước đó, khi còn thân thiết với Vũ Thành, cô luôn tự hào khoe với cả thế giới hạnh phúc của mình. Nhưng giờ đây, cô không muốn bất cứ ai trông thấy mình trong bộ dạng tiều tụy. Thật ra, cô không hề chủ tâm sẽ rời đi vào ngày hôm nay, chỉ là cô đã hạ quyết tâm phá cái thai, rời xa Lương Vũ Thành mãi mãi, không ngờ lại đúng vào ngày người cô yêu cử hành hôn lễ. Cô tưởng tượng trong lễ đường trịnh trọng, cô dâu đang sánh đôi bên người cô yêu để tiến vào lễ đường, cô gái ấy sẽ cùng anh động phòng hoa chúc. Còn cô một thân một mình tìm nhà trọ như con thuyền lênh đênh không có bến dừng. Nghĩ tới đây, trái tim cô như thắt lại, từng giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi. Khi nằm trên bàn mổ, cô dùng cảm không hề khóc nhưng trong giây phút này, cô lại âm thầm rơi lệ. Cô hy vọng mỗi giọt nước mắt sẽ làm vơi đi nỗi đau trong lòng, nhưng nỗi đau tinh thần còn đau đớn, ê chề hơn gấp bội.

Tiểu Lạc xem hết mấy căn nhà rồi trở về, chợt nhớ lại khuôn mặt xanh xao của Lộ Dao, trong lòng cô không thể yên tâm. Cô liền gọi điện cho Lộ Dao để tìm hiểu rõ hơn mọi chuyện nhưng Lộ Dao cứ úp úp mở mở. Tiểu Lạc không muốn đoán già đoán non liền quyết định hẹn gặp vào ngày mai.

Ăn tối xong, Tiểu Lạc lại lên trang web của các công ty bất động sản tìm kiếm căn hộ đã qua sử dụng. Trong khi Trình Hạo ngồi bên cạnh, lướt nhanh các tin tức về thị trường kinh tế tài chính.

Hai người ngồi cạnh nhau nhưng mỗi người một việc. Cảnh ngồi chung một bàn thế này khiến Tiểu Lạc có cảm giác rất quen thuộc. Thời sinh viên, Trình Hạo thường giúp cô giữ chỗ ở thư viện để buổi tối hai người ngồi bên nhau tự học. Mỗi khi cô thấy khô họng, anh lại vội vàng chạy đi mua nước ép trái cây. Học xong, anh lại mời cô đi ăn đêm, có khi còn đi dạo một vòng quanh sân vận động rồi mới đưa cô trở về kí túc.

Nơi hẹn hò lý tưởng nhất trong trường Đại học chính là sân vận động. Khi trời nhá nhem tối, các đôi tình nhân đều lũ lượt tới đây hẹn hò, Trình Hạo và Tiểu Lạc cũng không ngoại lệ. Nhưng hai người chỉ ngồi bàn luận, đánh giá các đôi uyên ương xung quanh. Trong cảnh đêm mờ ảo, các đôi uyên ương đều quên mình mà biểu diễn màn ôm, hôn, thậm chí là hôn thê nửa một cách say mê và hấp dẫn. Trình Hạo và Tiểu Lạc chỉ ngồi dưới tán lá sum suê, tự coi đó là nơi hẹn hò của riêng hai người. So với các cặp tình nhân khác, hai người tẻ nhạt nhất, luôn chỉ đứng lại ở ranh giới ôm nhau, thỉnh thoảng mới dám hôn nhẹ lên má. Thực ra, đang trong độ tuổi thanh xuân, ai chẳng nồng nàn và mãnh liệt, hai người cũng không ngoại lệ, chẳng qua họ chưa dám bộc lộ những ham muốn ra bên ngoài. Xung quanh đều là các đôi yêu nhau, trong sân vận động không thấp đèn, tất cả bị bao trùm bởi bóng đêm nhưng hai người chỉ ngồi đó với những e ấp thẹn thùng của tuổi mới lớn.

Tiểu Lạc nhớ lại thời ngây thơ ngọt ngào ấy rồi tình tứ nhìn sang Trình Hạo bên cạnh. Anh vẫn như là cậu bạn trai ngồi bên cô dưới tán lá sum suê ngày nào, rồi cô chợt nghĩ tới Thẩm Lộ Dao và Lương Vũ Thành, tình yêu của họ lãng mạn là thế, sao có thể tan biến lúc nào không hay. Tất cả những chuyện ấy làm trào dâng những cảm xúc vui, buồn đan xen trong lòng khiến cô không kiềm được nước mắt.

Mấy năm sống bên nhau, cô và Trình Hạo cũng từng cãi vã vài lần nhưng sau đó tình cảm của hai người càng trở nên bền chặt. Vì vậy, Tiểu Lạc luôn cho rằng chọn bạn đời cũng giống như chọn một đôi giày, nếu phù hợp thì mới lâu bền được. Lương Vũ Thành có khác chi đôi giày cao gót đắt tiền, khi đi vào người sẽ cao và có dáng hơn hẳn, bước đi trên đường cũng uyển chuyển thướt tha hơn, nhưng có ai hiểu được những đau đớn mà đôi chân phải chịu đựng. Với Trình Hạo, anh chỉ như một đôi dép giản dị, vẻ ngoài không kiêu diễm nhưng rất thoải mái, nhẹ nhàng, khi đi trên đường, chân không bao giờ đau nhức.

Nghĩ tới đó, Tiểu Lạc xúc động quay người đang tay ôm lấy Trình Hạo: “Đặng Giai nói quả không sai, đúng là em đã tìm thấy bảo bối của mình rồi.”

Trình Hạo vô cùng ngạc nhiên hỏi lại: “Em đang diễn tiểu thuyết hay kịch vậy? Sao tình cảm lại lãng thế?”

“Không đâu, em đang nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào ngày xưa của chúng mình.” Tiểu Lạc khẽ ngả đầu vào anh.

“Chúng mình bây giờ rất ngọt ngào mà.” Trình Hạo vừa nói vừa ôm chặt cô vào lòng.

“Anh à, lần đó anh và em học môn Đại cương, thầy giáo đột nhiên gọi em lên bảng trả lời câu hỏi, tại sao ngay lúc ấy anh lại vuốt tay em? Anh có biết anh mắc tội quấy rối người khác có chủ định không?”

“Anh thừa nhận, lúc đó anh đã thừa nước đục thả câu, phải tranh thủ lúc đưa đáp án cho em mà cảm tay em chứ.” Trình Hạo cười khà khà.

“Ái chà chà, ngày xưa anh cũng xảo trá ra trò đấy nhì! Nghĩ lại thấy cuộc sống của hai đứa càng ngày càng tốt hơn. Lúc đó học đại học, hai đứa đều là sinh viên nghèo, chỉ dám đeo nhau đi tới các công viên ngắm cảnh. Khi anh tốt nghiệp ra trường rồi đi làm có lương, em cũng có chút tiền nhuận bút, anh bắt xe điện ngầm tới thăm em. Lúc em tốt nghiệp, chúng mình cùng làm ở Bắc Kinh, cuối tuần lại hẹn hò. Sau đó chúng mình quyết định sống chung để tiết kiệm tiền phòng, mỗi khi đi làm về được cùng ăn cơm, buổi tối vui vẻ cười nói bên nhau. Em thấy chúng mình không chỉ giàu có hơn trước mà điều kiện hẹn hò cũng càng ngày càng tốt hơn. Anh nghĩ mà xem, thời sinh viên, chúng mình chỉ gặp nhau dưới tán cây trong sân vận động, cùng lắm chỉ dám lên lút ôm hôn nhau, nhưng giờ đã có thể thoải mái tận hưởng những giây phút riêng tư trong căn phòng này.” Tiểu Lạc nói một mạch tất cả những gì cô đang nghĩ.

“Đúng rồi, sao trí nhớ không giỏi mà em lại hay ôn những chuyện cũ thế nhì?”

“Ôn lại kỷ niệm, em càng thấy trân trọng anh và những gì mình đang có hơn, cũng khiến chúng mình cố gắng hơn để thiên đường tình yêu càng rực rỡ. Sau này, khi mua được nhà rồi, lúc ngoái đầu nhìn lại, thiên đường tình yêu của chúng mình không phải ở trong chính trong căn mà vài chục mét vuông này sao.” Nét mặt Tiểu Lạc tràn đầy sự mãn nguyện.

“Đúng, đúng, chúng mình phải cố gắng hơn nữa, phấn đấu vì mục tiêu mua nhà.” Trình Hạo nắm chặt tay cô tỏ rõ quyết tâm.

“Đúng, anh thử xem này, lúc này em vừa chọn được mấy căn hộ, chúng mình thử xem căn nào đẹp nhé.” Tiểu Lạc vội ngẩng đầu lên, mở máy trang web bất động sản ra.

“Đợi anh một chút, anh đọc nốt mấy tin tức này đã.” Trình Hạo vừa nói vừa đưa mắt nhìn bản tin trên máy tính của mình.

Tiểu Lạc liếc mắt sang máy tính của Tiểu Lạc, dòng tin hot đập vào mắt: “Warren Buffett cho biết, trước mắt kinh tế Mỹ đang dần suy thoái.”

Tiểu Lạc lập tức nghĩ tới những tin tức trên ti vi gần đây về cuộc khủng hoảng nền kinh tế Mỹ. Cô vội hỏi Trình Hạo: “Nền kinh tế Mỹ đang suy thoái thế này liệu có ảnh hưởng tới Trung Quốc không anh? Mà cổ phiếu anh thế nào rồi, không tăng à?”

“Hiện nay nền kinh tế Mỹ đang xuống dốc nhưng tình hình hai nước không giống nhau, hơn nữa năm nay nước ta còn tổ chức Thế vận hội, nhất định Chính Phủ sẽ giữ nền kinh tế phát triển bền vững. Cổ phiếu còn vài nghìn tệ, tuần tới anh sẽ bán hết, không phải chúng ta sắp mua nhà đó sao?” Trình Hạo có chút dẫn dắt, quay sang hỏi Tiểu Lạc.

“Em thấy không yên tâm, tốt nhất anh cứ bán hết đi.”

Mặc dù Tiểu Lạc không hiểu rõ về cổ phiếu nhưng cô luôn cho rằng đầu tư vào cổ phiếu là rất mạo hiểm. Cho nên, ngay từ đầu, khi Trình Hạo có ý muốn đầu tư vào cổ phiếu để nhanh giàu, cô cũng chỉ cho anh đầu tư vài vạn tệ.

“Anh đã nói tình hình mỗi nước mỗi khác nhau rồi mà, em phải có lòng tin vào đất nước mình chứ, hơn nữa giờ lại là cuối tuần, đóng cửa phòng giao dịch rồi thì anh bán cổ phiếu cho ai đây? Mà thôi, không nói tới chuyện này nữa, chúng mình xem mấy căn hộ đã qua sử dụng này xem sao?”

Không hiểu tại sao khi xem lại ảnh mấy căn hộ trên máy tính của mình, Tiểu Lạc chẳng thấy ưng ý cái nào cả, cộng thêm Trình Hạo ngồi bên cạnh như cố tình tìm ra khuyết điểm. Khó khăn lắm cô mới chọn được mấy căn nhìn có vẻ ưng ý nhưng đều bị anh đưa ra đủ lý do chê bai.

Ngày Chủ nhật, Tiểu Lạc nói còn ba căn hộ nữa nên hẹn Tiểu Lạc đi xem. Vì Tiểu Lạc đã hẹn trước với Thẩm Lộ Dao nên cô nhường trọng trách “cao cả” ấy lại cho Trình Hạo.

Tiểu Lạc xách mấy hộp đồ ăn tới chỗ ở của Lộ Dao. Khi nghe thấy tiếng chuông, Lộ Dao liền vội vã chạy ra mở cửa. Vừa thấy Tiểu Lạc, cô liền nói ngay: “Đây là phòng của chị Tiểu Ngư, trợ lý của mình trước kia. Mình mới chuyển đến, chưa kịp dọn dẹp nhà của nên hơi bẩn một chút, cậu thông cảm nhé.”

“Không sao. lát nữa mình sẽ giúp cậu dọn dẹp.” Tiểu Lạc đặt chiếc hộp đồ ăn xuống bàn: “Mình thấy người ta bảo đồ dinh dưỡng này có tác dụng hồi phục sức khỏe, có lợi cho phụ nữ chúng mình lắm đấy.”

“Tiểu Lạc, sao cậu lại khách sáo với mình thế? Mình vẫn khỏe mà. Cậu cứ mang về mà dùng.” Lộ Dao xúc động nghẹn ngào nhưng cứ luôn miệng từ chối.

“Mình đã tặng ai đó cái gì là không bao giờ lấy lại bao giờ. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, mau cầm lấy đi.” Tiểu Lạc nói một cách nghiêm túc.

“Vây mình cảm ơn bạn nhé.” Lộ Dao thấy không thể từ chối thêm nữa đành đưa tay ra nhận.

Sau đó, cô kể lại tất cả mọi chuyện cho Tiểu Lạc nghe, kể cả nguyên nhân cô và Lương Thành Vũ chia tay. Nghe xong, Tiểu Lạc tức tới nóng cả mặt nhưng bây giờ oán trách, giận hờn Lương Vũ Thành còn có tác dụng gì. Người ta đều nói, sau khi vấp ngã phải nghĩ cách làm cho tổn thương giảm xuống thấp nhất. Hiện tại, Tiểu Lạc chỉ còn cách cố gắng an ủi động viên để Lộ Dao vượt qua cơn tuyệt vọng về tình yêu, đồng thời nhen lên ngọn lửa xanh hy vọng.

“Lộ Dao, cậu phải hiểu, tình yêu cũng giống như đọc sách, không phải tất cả các quyển sách đều là sách hay, sách tốt. Trong tình yêu cũng vậy, không phải tất cả đàn ông chúng ta gặp đều là những người đàn ông tốt. Nếu đọc trúng quyển sách không hay thì nên bỏ nó đi, không đọc nữa, còn gặp người đàn ông không tốt thì phải dứt bỏ hẳn ta ra khỏi cuộc đời mình. Biết đâu, người đàn ông sau này cậu gặp mới là người tốt nhất, phù hợp với cậu nhất.” Tiểu Lạc chân tình động viên “Mình sẽ để ý hộ cậu, nếu thấy có ai phù hợp, nhất định sẽ giới thiệu cho cậu.”

“Ừ.” Thấm Lộ Dao thở dài. “Lúc này mình chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến chuyện yêu đương nữa, cậu giới thiệu cho người khác đi.”

“Haizz, cậu đừng có tiêu cực như thế được không? Cách tốt nhất để quên một mối tình là bắt đầu một mối tình mới. Dù cậu có khóc cả đời thì sự thật cũng không bao giờ thay đổi, chỉ bằng hãy mạnh mẽ lên, sống thật tốt và vui vẻ để anh ta phải hối hận.” Tiểu Lạc khuyên nhủ Lộ Dao như một người đầy kinh nghiệm.

Cả ngày hôm đó, Tiểu Lạc một lần nữa vào vai chuyên gia tâm lý trong chương trình Cửa sổ tình yêu, nhờ vậy mà tâm trạng Lộ Dao có vẻ khá hơn, tinh thần cũng không còn suy sụp như trước, Tiểu Lạc còn giúp Lộ Dao dọn dẹp lại căn phòng, có cô bạn tốt ở bên cạnh an ủi động viên, Lộ Dao dần phần chấn trở lại.

Trong thời gian ấy, Tiểu Châu đưa Trình Hạo đi xem nhà, đang xem căn hộ thứ nhất thì Trình Vĩnh gọi điện thoại nói sắp tới có kỳ thi vào ngân hàng, nếu Trình Hạo quyết định quay về để dự thi thì báo trước một câu, anh sẽ sắp xếp chu đáo. Trình Hạo chần chừ chưa dám trả lời vì muốn có thêm thời gian suy nghĩ.

“Chuyện này đã nói với em từ Tết cơ mà, giờ vẫn muốn suy nghĩ là sao? Em hãy suy nghĩ nhanh lên.” Trình Vĩnh nói xong liền cúp máy, rõ ràng đang rất bức.

Thấy anh Cả tức giận, Trình Hạo cũng không hề thoải mái. Cúp máy xong, lòng anh nặng trĩu, chẳng còn hứng thú xem nhà, liền xem qua loa rồi chuyển sang nhà khác.

Tiểu Châu lại đưa Trình Hạo tới căn hộ thứ hai nhưng vừa tới nơi, chuông điện thoại của Trình Hạo lại reo lên. Trình Hạo khẽ cúi đầu tỏ ý xin lỗi Tiểu Châu rồi chạy vội ra ban công nghe điện.

Lần này là điện thoại của chị Trình San. Chị cũng có ý muốn Trình Hạo về nhà tham gia dự thi tuyển.

“Anh Cả bảo chị gọi điện khuyên em à?” Trình Hạo không thoải mái.

“Anh ấy có nói gì đâu. Hôm nay chị đọc thấy trên báo đăng thông tin về thủ tục đăng ký dự thi nên chị mới gọi điện hỏi em. Anh Cả cũng gọi điện cho em à?”

“Vâng, vì vừa gọi không lâu nên em mới nghi chị cùng phe với anh ấy.”

“Anh Cả cũng chỉ muốn tốt cho em thôi, chuyện này em nên quyết ngay đi. Chị cứ đăng ký cho em, khi nào về tỉnh sau, đừng để đến lúc nghĩ lại rồi mới thấy tiếc.”

Trình Hạo không biết nên nói thêm gì nữa, đành ậm ừ vài câu rồi vội cúp máy, sau đó lặng người suy nghĩ: Chuyện này biết nói như thế nào với Tiểu Lạc đây? Nếu cô không muốn anh về quê lập nghiệp thì tình cảm của họ sẽ thế nào? Ôi...

Từ ban công quay vào phòng, mặt Trình Hạo nặng trĩu nét u sầu.

“Anh Trình, anh không sao chứ?” Tiểu Châu lo lắng hỏi.

“Không, không có chuyện gì. Tôi đã làm mất thời gian của anh rồi, thật ngại quá, chúng ta tiếp tục thôi.” Trình Hạo vội chuyển ngay đề tài.

Căn hộ thứ hai gồm hai phòng ngủ kê sát vách, đây là điều Trình Hạo luôn kiêng kỵ, bởi nếu thiết kế như vậy, giữa hai phòng chỉ được ngăn bởi một bức tường, những lúc người thân đến chơi, vợ chồng anh sẽ không còn không gian riêng tư nữa. Trình Hạo bèn nói rõ cho Tiểu Châu biết mình muốn mua căn hộ như thế nào và dặn nếu công ty Tiểu Châu chỉ có những kiểu nhà này thì lần sau không cần gọi điện cho anh đi xem nữa.

Tiểu Châu vội nói: “Thật sự công ty chỉ còn mấy căn hộ kiểu này nhưng mà vừa có một vị khách tới công ty chúng tôi muốn hỏi giá để bán nhà. Thiết kế của căn hộ đó có vẻ phù hợp với mong muốn của anh. Để tôi gọi điện về công ty, hỏi xem anh ấy có muốn ủy quyền cho công ty chúng tôi hay không.”

Tiểu Châu liền gọi điện về công ty hỏi lại. Trình Hạo chỉ thấy cậu ta càng nói thái độ càng nhiệt tình và câu cuối cùng là: “Được, giờ anh hãy đưa chìa khóa tới công ty tôi nhé, chúng tôi có khách hàng muốn xem luôn.”

“Đi nào, anh Trình, căn hộ ấy cách chỗ này cũng không xa, anh là khách hàng đầu tiên đi xem, lần này nhất định sẽ làm anh hài lòng.” Tiểu Châu nghe

thấy các điều kiện của căn hộ đều phù hợp với yêu cầu của Trình Hạo thì tâm trạng phấn khởi hẳn lên. Trình Hạo bắn khoăn tự hỏi không biết là vì thế hay là vì cậu ta đang mừng thầm vì sắp kiếm được một món hời lớn.

Chỉ vài phút sau, chuông điện thoại của Trình Hạo lại đổ chuông. Nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình điện thoại, anh rất ngạc nhiên vì người ít gọi điện cho anh nhất cuối cùng cũng xuất hiện – mẹ anh. Từ lúc chuyển nhà ra ở riêng, để giữ liên lạc thuận tiện, anh đã mua tặng mẹ một chiếc điện thoại. Mẹ anh không nhận ra mặt chữ nên lúc ấy anh đã cố tìm loại điện thoại dành riêng cho người già, chữ số to quá khổ và cài sẵn phím gọi riêng. Anh giải thích cho bà hiểu chỉ cần ấn phím nhanh số một sẽ gọi được cho Trình San, còn muốn gọi anh phải ấn phím nhanh số hai nhưng bà thường nói, gọi đường dài tốn tiền nên rất ít khi gọi điện cho anh.

Trình Hạo chợt dạ nghĩ, hay là ở nhà đã xảy ra chuyện gì? Anh lo lắng nhấc điện thoại, nhưng kết quả, chuyện mẹ nói là muốn anh về quê tham dự cuộc thi, nội dung không khác mấy Trình Vĩnh và Trình San.

“Mẹ có phải chị vừa bảo mẹ gọi điện cho con không?” Trình Hạo nhận ba cuộc điện thoại thúc giục liên tiếp nên trong lòng bắt đầu sốt ruột.

“Không phải chị con mà là mẹ tự gọi đấy. Hôm nay Trình Vũ đi mua gạo đã nói cho mẹ biết chuyện. Con về nhà đi làm có phải sẽ tốt hơn không, mẹ thấy Trình Vũ kiếm tiền cũng chẳng ít hơn con đâu. Tốt rồi, lần này con nhất định phải về quê làm, nếu không tiền điện thoại của mẹ lúc này là vô ích sao?” Nói xong, không đợi Trình Hạo trả lời, bà cúp máy luôn.

Nghe những lời ấy, Trình Hạo dờ khóc dờ cười.

“Anh Trình bận rộn quá.” Tiểu Châu thấy Trình Hạo chưa đầy một tiếng đồng hồ phải nhận tới ba cuộc điện thoại nên giờ mới lên tiếng. Thực ra, Trình Hạo cũng đã suy nghĩ nhiều tới vấn đề ở lại Bắc Kinh hay về quê nhưng anh vẫn chưa đưa ra được quyết định cuối cùng. Trước đây anh luôn nghĩ rằng, tranh thủ lúc còn trẻ sẽ bôn ba đây đó, mở rộng tầm mắt, khi một mối mới trở về quê hương. Nếu cả đời chỉ ở quê thì cuộc sống sẽ rất bằng phẳng, vô vị.

Nhưng bây giờ anh đã bước sang tuổi kết hôn, không chỉ phải nghĩ tới tương lai của mình mà còn phải nghĩ tới những người thân ở quê và người vợ trong tương lai nữa. Nếu về quê, anh có công ăn việc làm ổn định hơn, có điều kiện chăm sóc người thân tốt hơn thì về quê chưa hẳn đã là một lựa chọn không hay. Nghĩ vậy anh quyết định tìm cơ hội nói chuyện với Tiểu Lạc để thuyết phục cô đồng ý.

Dù hôm nay cảm hứng đi xem nhà của Trình Hạo gần như đã cạn kiệt nhưng khi xem tới căn hộ thứ ba này thì hai mắt anh bỗng sáng lên như bắt được vàng. Căn hộ này bố trí tương đối khoa học thiết kế lại rất hợp với ý anh: ngăn giữa hai phòng ngủ là phòng vệ sinh, hai phòng ngủ có một khoảng cách nhất định. Nếu mẹ anh ở quê lên cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của hai vợ chồng.

Mọi điều kiện trong căn hộ đều rất tốt, hơn nữa vị trí địa lý, phương tiện giao thông, môi trường xung quanh, hướng nhà, độ sáng, bố cục đều phù hợp với những yêu cầu mà anh và Tiểu Lạc đã bàn bạc từ trước. Điều quan trọng nhất là giá nhà rất hợp lý, còn thấp hơn ba vạn tệ so với giá nhà họ từng xem qua.

Nhưng nghe xong mấy cuộc điện thoại, thái độ hào hứng xem nhà của Trình Hạo vốn đã ít ỏi, nay dường như không còn nữa. Anh luôn nghĩ, giờ chưa phải thời điểm thích hợp để mua nhà nhưng vì không muốn Tiểu Lạc buồn nên anh đành phải đồng ý cứ xem nhà trước rồi quyết định sau. Nhưng giờ, đầu óc anh đang bị xáo trộn giữa hai sự lựa chọn: về quê để phát triển sự nghiệp hay sẽ tiếp tục ở lại Bắc Kinh.

Cho nên dù căn hộ có phù hợp với nguyện vọng của anh như thế nào thì với anh bây giờ nó cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Tất nhiên, Tiểu Châu không thể nào biết được những biến đổi trong suy nghĩ của Trình Hạo, cậu ta vẫn chu đáo làm tốt trách nhiệm của mình: “Chủ nhà này phải ra nước ngoài gấp nên muốn giải quyết nhanh chuyện nhà cửa, vì vậy giá mới thấp như thế. Chủ hộ vừa bàn giao nhà cho công ty chúng tôi, anh là khách đầu tiên xem đây. Căn hộ này giá cả phải chăng, nếu ai đó mà xem trước rồi thì bảo đảm ưng luôn và cũng mua lâu rồi. Chủ nhà mà có nhiều thời gian chắc chẳng tới tay công ty chúng tôi đâu.”

Trình Hạo không nói gì. Trong lòng anh khẽ cười thầm, may là hôm nay Tiểu Lạc hẹn gặp Thẩm Lộ Dao nên không ở đây, nếu không, chỉ với bản tính vội vàng hấp tấp, nhanh mồm nhanh miệng, cô ấy sẽ đập bàn vui sướng hét lên: “Chính nó đây rồi!”

“Anh xem, vị trí rất đẹp, giao thông lại thuận lợi, gần ngay bến xe và tàu điện ngầm.” Tiểu Châu thấy Trình Hạo vẫn đứng đơ như trước, vội vàng nói thêm.

“Tôi làm ở Hải Điện, nếu đi tàu điện ngầm thì ngược đường, cũng không thuận tiện lắm.”

“Thì đổi sang đi xe, cũng có gì là không tiện đâu.” Tiểu Châu lập tức phản bác lại ý kiến của Trình Hạo, tiếp tục đưa ra quan điểm của mình, “Chỗ này gần trường đại học, không gian rất yên tĩnh, lúc nào rảnh rồi anh chị có thể đi dạo quanh trường.”

“Bây giờ sinh viên sống thử rất nhiều, những phòng quanh đây chắc cũng chỉ dành cho sinh viên thuê sống tạm, có vẻ không được ổn định.” Trình Hạo cố gắng vớt vát ra cái cớ không mấy thích hợp.

“Sinh viên thuê nhà thì có ảnh hưởng gì tới bên này đâu? Sinh viên vẫn còn rất trong sáng, có giao du cũng lành mạnh thôi mà.” Tiểu Châu tiếp tục phản bác, “Anh có hài lòng về căn hộ này không?”

“Căn hộ hơi lỗi thời.” Trình Hạo lắc đầu nói.

...

Nhưng Tiểu Châu vẫn tiếp tục vận dụng hết khả năng của mình giới thiệu căn phòng đẹp như thế nào, thuận tiện ra sao, còn Trình Hạo thì lại cố tìm ra những lý do để chê bai. Xem ra hai người giống như đang tham gia cuộc tranh tài bình luận, phần thưởng cho người hùng biện xuất sắc nhất thuộc về Tiểu Châu, còn phần thưởng người phản biện xuất sắc nhất sẽ trao cho Trình Hạo.

“Anh Trình, hai căn hộ vừa rồi đều được xây từ những năm tám mươi, chín mươi, còn căn hộ này xây sau năm 2000, thiết kế phòng khách rộng, phòng ngủ hẹp, mỗi tầng 50m2, mỗi mét vuông gần 2 vạn, không phải phù hợp với yêu cầu của anh sao?” Tiểu Châu đã bắt đầu nghi ngờ Trình Hạo cố ý gây khó dễ cho mình. Hôm nay Tiểu Châu đưa Trình Hạo đi xem ba căn hộ rất phù hợp với yêu cầu mà anh đã tốn thời gian cân nhắc mới chọn ra được.

“Để tôi về nhà suy nghĩ thêm.” Trình Hạo bối rối trả lời.

“Anh suy nghĩ xong thì người khác đã mua mất rồi đấy. Hay anh gọi điện cho chị Tiểu Lạc xem chị ấy có ý kiến gì không.” Tiểu Châu có vẻ vẫn chưa muốn bỏ cuộc. Anh ta đã mất bao nhiêu công sức, nước bọt, vậy mà không hề có tác dụng. Tiểu Châu còn đang hy vọng, có thể bây giờ tài chính của gia đình đều do phụ nữ nắm giữ, không chừng người quyết định lại là Tiểu Lạc nên anh đã đề nghị Trình Hạo gọi điện hỏi cô ấy.

“Không cần gọi đâu, quyết định của tôi chính là quyết định của cô ấy.”

Lúc Trình Hạo trở về nhà, Tiểu Lạc liền vội vã bảo anh thuật lại toàn bộ mọi chuyện.

“Em đừng nhắc tới nữa, vẫn chỉ giống mấy căn hộ chúng mình xem lần trước thôi.” Trình Hạo cố tình giấu giếm sự thật.

“Cái cậu Tiểu Châu này làm sao thế không biết, lần trước đã dẫn đi dẫn lại cố gắng tìm phòng tốt hơn một chút, vậy mà chẳng làm ra hồn. Không được, em phải gọi điện hỏi cậu ấy xem thế nào.” Nói đoạn, Tiểu Lạc rút ngay chiếc điện thoại.

“Đừng gọi em ạ, muộn rồi, người ta đã về nhà hết. Để lúc khác anh nói chuyện với cậu ấy.” Trình Hạo vội vàng ngăn cản cô lại.

“Vâng. Chúng mình phải tìm nhà thật thích hợp, tiền nhà cao một chút cũng được. Lộ Dao chắc là không có tiền cho em vay rồi, anh xem bạn bè anh có ai kha khá nhờ họ giúp đỡ chúng mình đi.” Tiểu Lạc bắt đầu lặp lại công tác chuẩn bị mua nhà. “Bạn bè đông, lực lượng nhiều, viện trợ cũng có hy vọng hơn.”

“Nhất trí.” Trình Hạo gượng gạo nhận lời. Nhìn nét mặt tươi cười đầy hy vọng về căn hộ mới của Tiểu Lạc, anh không dám nhắc tới chuyện thi cử, sợ cô không chịu được cú sốc ấy. Với những cô gái nóng nảy như Tiểu Lạc, anh phải nghĩ ra chiến thuật cẩn thận mới được.

Đạo này, Tiểu Lạc cứ rảnh lúc nào lại tranh thủ lướt web vào phần nhà đất tìm kiếm thông tin về nhà cũ. Tuần này, cô đã tìm được vài căn hộ ưng ý và hẹn ông Lý – nhân viên môi giới nhà đất thứ Bảy tuần này đi xem.

Thứ Bảy, Tiểu Lạc và Trình Hạo phải hy sinh một ngày ngủ nướng quý giá, tám giờ sáng đã bỏ dậy, súc miệng, ăn uống rồi đi thẳng đến căn hộ muốn xem.

Hẹn chín giờ đến xem nhà nhưng khi hai người đến nơi, ông Lý vẫn chưa đến. Tiểu Lạc gọi điện, ông ấy nói nhà ông cách đó hơi xa, bây giờ lại đang tắc đường nên bảo hai người chờ thêm nửa tiếng nữa.

“Cái ông này sao không có khái niệm về thời gian thế nhỉ? Lại còn bắt chúng ta chờ nửa tiếng đồng hồ nữa, thật chẳng chuyên nghiệp chút nào. Chỉ riêng điều này cũng có thể thấy Tiểu Châu chuyên nghiệp hơn hẳn, anh ta hẹn chúng ta đến xem nhà nhưng chẳng lần nào bắt chúng ta phải chờ cả.” Cúp máy xong, Tiểu Lạc than thở.

“Đằng nào cũng phải đợi nửa tiếng nữa, chúng ta qua bách hóa bên kia ngắm chút đi.” Trình Hạo chỉ về phía cửa hàng bên kia đường.

Bên ngoài cửa hàng bách hóa dựng một quầy trang trí rất đẹp mắt, phía trên treo rất nhiều bóng bay. Ba đôi người mẫu mặc trang phục cô dâu chú rể đang đứng làm dáng trên bục khiến khán giả phía dưới phải rướn dài cổ như ngỗng rồi đứng bằng mũi bàn chân để xem.

“Được đấy, được đấy, đi dạo quanh còn hơn là ngồi chờ ở đây.” Tiểu Lạc trông thấy bên kia vui nhộn náo nhiệt liền khoác tay Trình Hạo hí hửng tiến về phía trước.

Hai người lại gần xem, hóa ra là chương trình quảng cáo nhãn kim cương dành cho các cặp đôi của một nhãn hiệu vàng bạc đá quý. Nhạc nền của chương trình là ca khúc Hôm nay em hãy lấy anh: “Tay trong tay cùng sánh bước, cùng sống một cuộc sống yên bình, hôm qua em không đến kịp, ngày mai em sẽ tiếc nuối, hôm nay em hãy lấy anh.” Cùng lời hát hân hoan là mấy cô người mẫu mặc váy cưới giờ bàn tay đeo đầy nhẫn lên quảng cáo.

Một cô gái mặc trang phục công sở tiến đến phát cho Trình Hạo và Tiểu Lạc một tờ rơi: “Chào anh chị, đây là mẫu nhẫn cưới mới nhất và là loại nhẫn bán chạy nhất của chúng tôi, nếu anh chị muốn tìm hiểu thêm thì xin mời vào gian hàng bên trong cửa hàng.”

Trình Hạo nghĩ, mua nhẫn kim cương là một trong những nhiệm vụ của năm nay nên phải đi xem thế nào. Anh nói với Tiểu Lạc: “Ồ đây đông người như vậy, mình đứng bên này chẳng nhìn được nhẫn, chỉ thấy toàn đầu là đầu. Chúng ta vào hẳn bên trong cửa hàng xem đi.”

Chẳng mấy khi Trình Hạo lại nhiệt tình đưa cô đi dạo phố đến thế, Tiểu Lạc mong còn chẳng được chứ làm gì có chuyện từ chối.

Tầng một bách hóa bán mỹ phẩm và đồ trang sức. Trước quầy của cửa hàng trang sức tổ chức chương trình quảng cáo toàn là các đôi yêu nhau đến xem.

“Sao mà nhiều quầy bán đồ trang sức thế này! Quầy của hàng khác lác đác có vài người, còn bên đó thì đông như xem hội. Liệu có phải muốn bán tổng bán tháo không vậy?” Tiểu Lạc tò mò nhìn.

“Chắc không phải đâu, nhiều người như thế kia, có khả năng là quảng cáo thương hiệu sản phẩm. Chúng ta đến cửa hàng đó xem nhẩn cười đi.” Trình Hạo kéo Tiểu Lạc lao thẳng đến quầy hàng.

“Em thấy không phải chỉ có quảng cáo thương hiệu tạo nên hiệu ứng sản phẩm mà còn có hiệu ứng trào lưu nữa.” Tiểu Lạc đắc chí cười “ha ha”.

Quầy hàng này không chỉ đông khách mà nhân viên bán hàng cũng rất nhiều, nói là “mỗi nhân viên phục vụ một khách hàng” cũng không quá. Tiểu Lạc và Trình Hạo vừa bước đến quầy bán nhẫn liền có một nhân viên nở nụ cười xã giao hỏi: “Chào anh chị, xin hỏi anh chị muốn mua loại nhẫn gì? Giá khoảng bao nhiêu ạ?”

“Nhẫn kim cương, còn giá cả...” Trình Hạo vẫn chưa nói xong thì Tiểu Lạc chen lời vào: “Khoảng 1000 đến 2000 tệ.”

“Nhẫn kim cương của cửa hàng chúng tôi không có loại nào dưới 2000 tệ.” Cô nhân viên bán hàng vẫn giữ nguyên nụ cười xã giao, trả lời rất nhẹ nhàng và lịch sự.

“Giá khoảng 5000 tệ gì đó, thử xem kiểu dáng nào phù hợp đã.” Trình Hạo nói.

Nghe Trình Hạo nói vậy, Tiểu Lạc vô cùng ngạc nhiên. Liệu đây có phải là Trình Hạo mà lúc đầu không có hào hứng gì với việc mua nhẫn cho cô không? Xem ra, anh ấy đã “cải tà quy chính”, hơn nữa còn vì cô mà bỏ ra cả nghìn vàng.

Nhân viên bán hàng thấy người trả tiền ra mặt liền bắt đầu giới thiệu một số loại nhẫn với Tiểu Lạc. Tiểu Lạc đeo thử mấy chiếc, cuối cùng cũng thích một chiếc nhẫn nhưng giá của nó làm cho cô hơi sốc. Sau khi trừ hết các loại khuyến mại, họ vẫn còn phải trả thêm 5888 tệ nữa.

“Hôm nay chúng tôi không mang theo nhiều tiền, thôi để hôm khác quay lại mua vậy.” Tiểu Lạc đành tháo nhẫn ra đầy vẻ tiếc nuối.

“Để anh đi quét thẻ tín dụng.”

“Ông Lý giờ này chắc cũng đến rồi, chúng ta đi xem nhà thôi, lát nữa quay lại đây mua vẫn kịp.” Tiểu Lạc vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Trình Hạo.

“À phải, vậy làm phiền cô cất giùm chúng tôi chiếc nhẫn này, lát nữa chúng tôi sẽ quay lại mua.” Trình Hạo nói với cô nhân viên.

“Vâng, hẹn gặp lại anh chị.” Mặc dù không bán được hàng nhưng cô nhân viên vẫn nở nụ cười thân thiện.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Trình Hạo liền hỏi Tiểu Lạc: “Trước kia không phải em luôn miệng đòi anh mua nhẫn cho em sao? Sao vừa nãy em lại không thích mua nữa?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Không phải chúng ta còn phải tích góp tiền mua nhà sao. Chiếc nhẫn vừa nãy mặc dù rất đẹp, đeo lên tay em trông cũng rất hợp nhưng mà đắt quá. Muốn mua nhẫn thì cũng phải chờ mua nhà trước đã, bây giờ việc mua nhà là quan trọng nhất.”

Trình Hạo hình như muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thốt được lời nào.

***

Tiểu Lạc không ngờ căn hộ ông Lý đưa đi xem khác hoàn toàn với căn hộ cô xem trên mạng. Chắc là hình ảnh trên mạng được chụp từ góc độ đẹp nhất, còn chỉnh sửa qua photoshop nữa nên trông mới đẹp mắt đến vậy. Thực tế thì lớp sơn tường của căn hộ này đã tróc cả ra, trong bếp thỉnh thoảng còn có cả gián nữa.

Đúng là “tốt nhất là không biết, biết rồi thì phát khiếp”, xem qua mấy căn hộ này Tiểu Lạc mới thấy những căn hộ mà Tiểu Châu dắt cô đi xem từ bỏ cục cho đến trang trí nội thất bên trong đều đẹp hơn hẳn căn hộ mà ông Lý giới thiệu. Xem ra Tiểu Châu không nói dối cô, những căn hộ đó đều đã được anh ta chọn lựa kỹ càng.

Tiểu Lạc còn tự nghiệm ra một điều, đó là đi xem nhà có lúc cũng giống như xem người vậy, còn phải xem có duyên hay không nữa. Buổi chiều, Tiểu Lạc và Trình Hạo được Tiểu Châu dắt đi xem vài căn hộ, trong đó căn hộ thứ hai đã lọt vào mắt xanh của cô ngay từ đầu.

“Căn hộ này nằm trên tầng năm, nếu cầu thang máy đông người quá thì đi bộ cũng không mệt. Ưu điểm của căn hộ là sống ở đây rất thuận tiện: xuống phố bắt xe hay sau này cho con đi nhà trẻ cũng tiện nữa.” Tiểu Châu nói liên tục không để cho miệng nghỉ ngơi chút nào, bất cứ căn nhà nào cậu ta cũng có thể giới thiệu được ưu điểm của nó.

Tiểu Lạc không hứng thú lắm với những lời giới thiệu của Tiểu Châu, bởi lần nào anh ta giới thiệu cũng chỉ có ngần ấy câu từ, chẳng thêm được gì mới mẻ khiến cô nghe mà chán ngấy, nhưng cô tin vào mắt mình. Từ lúc bước vào, cô đã thấy kiểu thiết kế của căn hộ rất hợp với ý cô và Trình Hạo, phòng ốc rộng rãi sáng sủa, nội thất trong nhà cũng đã có sẵn. Cô có cảm giác thoải mái như là nhà riêng vậy.

“Nhà này rất được, giá cả cũng hợp lý.” Tiểu Lạc xem xét căn hộ rồi đưa ra nhận xét.

“Tôi thấy giá của căn hộ tuần trước tôi dẫn anh Trình đi xem rẻ hơn căn hộ này. Hường nhà và thiết kế của căn hộ đó cũng giống căn hộ này nhưng rẻ hơn hẳn ba vạn tệ.”

Tiểu Châu không nói thì không sao nhưng đã nói ra lại khiến Tiểu Lạc náo lòng. Không phải Trình Hạo nói mấy căn hộ mà Tiểu Châu dẫn anh ấy đi xem đều không được sao, chẳng lẽ anh ấy lại báo cáo sai?

Tiểu Lạc dùng ánh mắt thăm dò hỏi Trình Hạo: “Có đúng là như vậy không?”

“Thực ra anh thấy cũng tạm tạm” Trình Hạo đành nói ậm ừ.

Cho dù Trình Hạo có nói dối thì cô cũng không vạch trần điều đó ra trước mặt người ngoài. Nói thế nào đi chăng nữa, việc trong nhà cũng nên về nhà đóng cửa bảo nhau.

“Tiểu Châu, hay là cậu dẫn tôi đi xem căn hộ lần trước đó đi.” Mua nhà không đơn giản như đi mua rau được, mặc dù Tiểu Lạc đã ưng căn hộ này rồi nhưng cô vẫn giữ vững nguyên tắc “mua hàng phải xem xét kỹ lưỡng mới không bị lừa”.

“Được, để tôi gọi cho anh chủ nhà bên đó hỏi anh ta rảnh lúc nào thì chúng ta sẽ đến xem.” Tiểu Châu nói xong liền rút điện thoại ra.

“Sao? Đã bán rồi à? Vừa kí hợp đồng hôm qua à? Ừm, làm phiền anh rồi. Tạm biệt.” Tiểu Châu cúp máy rồi quay ra nói với Tiểu Lạc đầy vẻ tiếc nuối: “Bên đó họ nói đã bán nhà rồi.”

“Ừm” Tiểu Lạc không hề thay đổi sắc mặt nhưng trong lòng cô rối bời, chẳng biết phải nói thế nào nữa.

“Vậy căn hộ chúng ta đang xem đây, anh chị đã quyết định được chưa?” Tiểu Châu hỏi.

“Tôi thấy căn hộ này rất được.” Tiểu Lạc còn chưa nói hết câu, Trình Hạo đã cướp lời: “Để chúng tôi về suy nghĩ chút đã rồi sẽ trả lời cậu sau.”

“Được, vậy có gì thì gọi điện cho tôi nhé.” Nét mặt Tiểu Châu lộ rõ chút thất vọng, anh ta thấy hối hận vì vừa nãy đã nhắc đến căn hộ tuần trước.

***

Xem nhà xong, hai người tạm biệt Tiểu Châu. Trình Hạo chủ động chen lên phía trước, muốn giúp Tiểu Lạc xách túi, kết quả lại bị cô lườm cho một cái, ngúng nguẩy cái túi sang một bên: “Không cần anh cầm” rồi giận dữ bước nhanh về phía trước.

“Anh có làm gì em đâu. Vừa nãy còn vui vẻ như vậy cơ mà, sao bây giờ mặt cứ cong lên, đến mức treo được hai chai dầu không rơi thế? Lại còn vừa đi vừa đánh mõng tanh tách thế là sao?” Trình Hạo thực ra biết rất rõ tại sao Tiểu Lạc lại tức tối như thế nhưng anh cố tình vờ như không biết.

“Vậy em nói cho anh biết, anh đã mắc phải hai tội lớn đấy.” Tiểu Lạc đột ngột quay người, vẻ mặt tức tối. “Thứ nhất, đã tìm được nhà tốt rồi nhưng lại nói với em là không bằng căn hộ lần trước xem, tức là anh mắc tội lừa dối em. Thứ hai, căn hộ hôm nay em rất hài lòng, đang định bàn thêm với Tiểu Châu vài điều cụ thể nữa nhưng anh lại cướp lời em, làm em không biết phải nói thế nào. Anh nói đi, anh đang có ý đồ gì hả?”

“Anh đâu có ý đồ gì khác chứ, ý đồ của anh chỉ là muốn cưới em về làm vợ thôi.” Trình Hạo không những không chịu hối cải, lại còn cười cợt nói.

Đúng lúc đó, cửa hàng bách hóa vọng ra giọng nói rất tình cảm: “Nhẫn cưới kim cương “Mối tình trọn vẹn một đời” giá 5888 tệ. Chỉ với 5888 tệ là có thể rước được người yêu của bạn về.”

Tiểu Lạc nghe xong không nhịn được phải bật cười. Mấy câu quảng cáo tình cảm này xem ra xuất hiện rất đúng lúc. Chính vào lúc Trình Hạo nói muốn lấy cô về nhà thì cũng đồng thời vang lên câu “rước người yêu của bạn về”. Trình Hạo thấy Tiểu Lạc cười liền chớp lấy thời cơ: “Anh sẽ đi mua nhẫn cho em, chiếc mà lúc sáng em ưng ấy.”

Tiểu Lạc mặt lại hầm hầm tức giận nói: “Căn hộ tuần trước anh xem rẻ hơn căn hộ hôm nay những ba vạn tệ đấy. Ba vạn tệ có thể mua được năm chiếc “Mối tình trọn vẹn một đời” đấy.”

“Nhưng anh nghĩ, chủ nhân của “Mối tình trọn vẹn một đời” chỉ có một người, mua năm chiếc thì lãng phí quá.” Trình Hạo cố tình đánh trống lảng.

“Anh đừng có mà đánh trống lảng, nghiêm túc một chút đi. Em muốn nói căn hộ, không phải là nhẫn.” Tiểu Lạc khóc dở mếu dở, thật không biết phải làm thế nào với anh.

“Nhưng vừa nãy chính em nói là “Mối tình trọn vẹn một đời” còn gì.” Trình Hạo cố tình chọc thêm.

“Ồ đây đông người, về nhà em sẽ tính sổ với anh.” Tiểu Lạc thấy cãi nhau ngoài đường thật là làm mất mặt quan đô thị nên dứt khoát để về nhà rồi sẽ nói lý lẽ với anh.

Tiểu Lạc vẫn còn tức Trình Hạo nên đi mà cứ như thể đang hành quân gấp vậy.

“Tiểu Lạc, em đừng đi nhanh thế, đợi anh một chút nào.” Trình Hạo vội vàng chạy theo.

Lên xe buýt, Trình Hạo chủ động nắm tay nhưng đều bị Tiểu Lạc rút tay lại. Anh biết cô vẫn còn đang giận anh lắm.

Để dập tắt ngọn lửa tức giận đang cháy bùng bùng trong lòng cô, Trình Hạo bắt đầu tỏ ra ân cần: “Tiểu Lạc à, em còn nhớ lần trước anh đưa em đi

ăn cá nướng không? Vị vừa thơm vừa đậm, đúng là món cá nướng chính hiệu. Lát nữa chúng ta sẽ đi ăn nhé, anh mời em.”

Cá là món ăn yêu thích nhất của Tiểu Lạc, hơn nữa hôm nay cô đi xem nhà cả ngày, bây giờ đói đến chóng cả mặt. Vừa nghe thấy hai chữ “cá nướng”, cộng thêm miêu tả đầy hấp dẫn của Trình Hạo, cô nuốt nước bọt nhìn chằm chằm vào nơi công cộng.

Tiểu Lạc dù có tức thế nào đi chăng nữa cũng không thể hành hạ cái dạ dày của mình, nguyên tắc của cô luôn là: “Người là sắt, cơm là thép, ngày ăn ba bữa, người sẽ khỏe đẹp.”

Vì đang tức giận nên cô chẳng buồn mở miệng nói câu nào. Trình Hạo chờ mãi chẳng thấy cô trả lời, lại tiếp tục dùng chiêu mới: “Không nên để tuột mất cơ hội vì không có lần thứ hai, đầu bếp Trình đây rất ít khi mời người khác ra ngoài quán ăn đây. Em có đi không? Chỉ cần nói một câu thôi.”

“Không đi.” Tiểu Lạc tức giận trả lời nhất gừng.

“Cái miệng của em đúng là đang nói dối lòng mình, vừa nãy anh còn nhìn thấy em thèm chấy cả nước miếng rồi đấy.”

Trình Hạo biết Tiểu Lạc thường có kiểu nói ngược mỗi khi tức giận, miệng cô nói “không đi” nhưng thực ra là muốn đi ăn cá nướng phát điên lên được. Hôm kia cô còn nói rất nhớ món cá nướng của cửa hàng đó. Vì thế, khi người soát vé nói xe buýt đang đi đến gần cửa hàng cá nướng, anh liền kéo cô cùng xuống xe. Tiểu Lạc nửa muốn đi nửa không muốn nhưng cuối cùng cũng đành lẻo đẻo theo sau Trình Hạo.

Sau khi ăn xong, về đến nhà, Trình Hạo mang cá nướng còn thừa xuống bếp cất vào hộp bảo quản thức ăn. Lúc anh mở cửa tủ lạnh thì thoáng nhìn thấy Tiểu Lạc ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, vẻ mặt hình như đang có tâm sự.

“Tiểu Lạc, em đang nghĩ gì đấy? Hôm nay đi cả ngày, chắc là chân em mỏi rã rời rồi, em đi ngâm chân đi.” Trình Hạo vừa đóng tủ lạnh vừa nói với cô.

“Ừm.” Tiểu Lạc trả lời qua quýt một tiếng nhưng vẫn ngồi im không động đậy.

Đúng lúc đó, điện thoại của Tiểu Lạc đổ chuông, do trong phòng khách sóng kém nên cô liền ra ban công nghe điện thoại.

Trình Hạo nghĩ, con gái thường như vậy, lúc tức giận thì không thèm để ý đến bạn nhưng cứ dễ dàng một lúc rồi sẽ bình thường thôi. Lúc đầu cô ấy còn hăm hăm với mình nhưng sau khi ăn cá nướng xong, bây giờ về nhà, mình hỏi cô ấy cũng đã đáp lại, xem ra hòa bình sắp trở lại rồi.

Nhưng lần này Trình Hạo đã nhầm to. Anh không biết con gái nhiều lúc còn kinh khủng hơn cả tổ chức khủng bố, bởi vì tổ chức khủng bố dù sao cũng có tổ chức, ra tay có kế hoạch. Còn con gái khi tức giận thì chẳng có kế hoạch nào hết, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nghe điện thoại xong, Tiểu Lạc bước vào phòng ngủ, ném điện thoại lên bàn rồi hướng ra ngoài phòng khách gào thét: “Trình Hạo, anh cút vào đây ngay cho em!”

Cuộc điện thoại vừa nãy là của Tiểu Châu gọi đến. Anh ta nói căn hộ hôm nay Tiểu Lạc ưng ý cũng có khách khác muốn mua, hy vọng cô nhanh chóng ra quyết định. Tiểu Châu nói thế, khác nào xát thêm muối vào vết thương của cô. Cứ nghĩ đến căn hộ có thiết kế tương tự mà lần trước Trình Hạo đi xem rồi hơn hẳn ba vạn tệ là cô lại không thể nhanh chóng đưa ra câu trả lời rõ ràng cho Tiểu Châu. Cô nói để cô suy nghĩ thêm đã. Tiểu Lạc cứ nghĩ là thấy bức mình, vì thế cô “ban tặng” cho Trình Hạo “tiếng gầm sư tử từ phòng ngủ” khiến anh chẳng biết làm thế nào. Vừa nãy, ngoài phòng khách, cô còn trả lời nhẹ nhàng, thế mà nghe điện thoại xong đã bắt đầu nổi điên lên. Con gái thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết.

“Bà xã, anh “cút” vào rồi đây, em muốn dẫn dò anh điều gì? Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy em nhận điện thoại thì anh còn tưởng em vừa nhận được quả bom đấy.” Trình Hạo hình như không biết được rằng, tiếng gầm sư tử vừa nãy chỉ là màn khởi động cho “con giông tố” sắp sửa kéo đến.

“Đừng có mà đùa nữa, em đang nói chuyện quan trọng với anh, anh nghiêm túc chút đi.” Tiểu Lạc tỏ ra không hứng thú với câu đùa của Trình Hạo. “Anh nói đi, tại sao lần trước anh nói dối em là căn hộ đó không được? Rốt cuộc là anh thật sự thấy căn hộ đó không được hay là anh có ý gì khác?” Tiểu Lạc nói mà mặt cứ lạnh như Bao Công xử án, thật khác hoàn toàn so với thái độ vui vẻ cười đùa thường ngày của cô.

“Là anh nghĩ khi mua nhà phải cân nhắc kỹ lưỡng mới không bị hớ, đi xem thêm mấy nhà nữa không phải càng có nhiều sự lựa chọn hơn sao?” Trình Hạo càng nói càng hạ giọng xuống, hình như anh cũng cảm thấy lý do của mình chẳng có gì thuyết phục.

“Chúng ta đã đi xem hơn ba mươi căn hộ rồi, chẳng lẽ lại không đủ kỹ lưỡng sao? Hôm nay khó khăn lắm em mới tìm được căn hộ ưng ý, định mua rồi, nhưng kết quả là căn hộ có thiết kế giống như vậy mà lần trước anh xem lại rẻ hơn căn hộ này những ba vạn tệ, em làm sao mà cam tâm mua nó được chứ?” Tiểu Lạc tức tối nói.

“Căn hộ đó bây giờ cũng thuộc về người khác rồi, lúc này nói mãi còn ý nghĩa gì nữa đâu? Thêm vào đó, không biết chừng một thời gian nữa giá nhà sẽ giảm xuống. Thị trường nhà đất và thị trường cổ phiếu cũng giống nhau mà, đều không thể nói trước được.” Trình Hạo đưa ra lý lẽ.

“Tiểu Lạc à, anh thấy mình vì chuyện vặt vãnh này mà cãi nhau không đáng đâu, chưa nói đến việc mất thời gian đi ngủ, lại còn ảnh hưởng đến tình cảm của chúng mình nữa.” Trình Hạo cố tình nhắc đến tình cảm.

“Việc vặt vãnh này sao? Ba vạn tệ đấy! Chúng ta phải làm việc cật lực biết đến bao giờ mới tích góp cho được ba vạn tệ chứ?” Tiểu Lạc gân cổ nói. “Anh đánh vào điểm yếu của em hay mũi lòng, bình thường khi cãi nhau, anh chỉ cần tỏ ra là em lại coi như không có chuyện gì. Nhưng Trình Hạo, em nói cho anh biết, việc hôm nay không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, nếu anh không giải quyết ổn thỏa việc này, sau này em sẽ mặc kệ anh không bao giờ động lòng nữa. Hừm!” Tiểu Lạc vẫn tức giận phừng phừng.

Trình Hạo nghe cô nói câu sau liền nở một nụ cười rạng rỡ: “Người ta đều nói ‘há miệng mắc quai’, sao em lại như thế chứ? Anh vừa mời em ăn cá nướng xong, miệng vẫn còn mùi cá kia, thế mà em đã nói không nề nang gì cả.”

Tiểu Lạc quả thật chẳng biết nói lại Trình Hạo thế nào, lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trí đùa cợt. Con người anh thật kiên cường lạc quan quá! Nhưng bây giờ cô chẳng có thời gian mà thương thức thế giới “nội tâm vĩ đại” của anh nên tiếp tục chất vấn: “Anh hãy nói thật xem, căn hộ lần trước anh xem và căn hộ hôm nay mình xem rốt cuộc cái nào hơn?”

“Nói thế nào nhỉ, anh thấy hai căn hộ đó hơn kém nhau cũng chẳng là bao.” Thực ra Trình Hạo cảm thấy căn hộ anh xem tuần trước còn đẹp hơn căn hộ hôm nay, nếu không anh cũng chẳng ngạc nhiên đến như thế. Nếu không phải lúc đó anh nhận được cú điện thoại quý giá của mẹ, anh chắc chắn sẽ nói với Tiểu Lạc là anh rất hài lòng với căn hộ đó, rồi sẽ dắt cô đến xem, sau đó thực hiện kế hoạch mua nhà lớn lao của hai người. Vậy mà những cú điện thoại của người thân không những có ý triệu anh về mà còn nhắc anh hiện anh đang có cơ hội phát triển tốt hơn khiến anh không thể không suy nghĩ cân trọng trước khi quyết định về quê thi thố hay cứ tiếp tục phấn đấu ở lại Bắc Kinh.

Anh không nói cho Tiểu Lạc biết việc mình có ý định về quê phát triển sự nghiệp là vì anh luôn do dự cân nhắc giữa việc về quê hay không về. Nhưng bây giờ Tiểu Lạc đã quyết tâm ở lại Bắc Kinh mua nhà rồi nên anh quyết định sẽ nói cho cô biết suy nghĩ trong lòng mình.

“Nghe cách nói của anh, em thấy căn hộ mà anh xem hôm trước còn tốt hơn nhiều so với căn hộ hôm nay, đúng không?” Tiểu Lạc tiếp tục chất vấn.

“Bây giờ nói việc này cũng đâu còn ý nghĩa như trước nữa. Chi bằng chúng ta hãy tìm một căn hộ nào rẻ hơn, như thế thiết thực hơn.” Trình Hạo thuận theo ý mua nhà của Tiểu Lạc chủ yếu là muốn trấn an cô trước.

“Anh nói nghe dễ nhỉ. Chúng ta đã xem nhiều căn hộ như vậy rồi, chẳng phải chỉ có mỗi căn hộ lần trước anh xem và căn hộ hôm nay mình xem là ưng ý thôi sao. Hơn nữa bây giờ cũng không đủ cầu, có căn hộ nào đẹp hơn một chút thò ra là đã có người nhòm ngay rồi. Căn hộ lần trước anh xem ưng ý, trong vòng một tuần đã có người mua, còn căn hộ hôm nay chúng ta thích, Tiểu Châu vừa gọi điện đến nói đang có người ngầm mua rồi đấy.”

“Anh cứ thắc mắc em làm gì mà cứ như vác quả bom thế, thì ra là bị Tiểu Châu kích. Em đừng vội vàng tin lời của Tiểu Châu, đó là thủ thuật của những người môi giới nhà đất đấy. Anh ta đang âm mưu để em trúng kế đó, nếu em càng sốt ruột thì anh ta lại càng bình tĩnh, nếu em không sốt ruột thì anh ta lại càng sốt ruột. Chúng ta không cần phải vội, cứ chờ xem.”

“Em nói cho anh biết, Trình Hạo à, tại sao trong đầu anh, ai cũng giống người xấu hết vậy? Người ta nói thật hay nói dối chẳng lẽ em lại không nhìn ra sao? Em không phải là trẻ con, em biết thế nào là thật giả, đúng sai. Bây giờ em muốn mua căn hộ ấy nhưng cứ nghĩ đến căn hộ lần trước anh xem có giá rẻ hơn những ba vạn tệ là em cứ tiếc hùi hụi, không quyết định nổi việc mua căn hộ lần này nữa.” Nói đến đây, Tiểu Lạc lại mơ tưởng đến căn hộ giá rẻ hơn rất nhiều mà cô không có duyên đi xem nó, cô lại bắt đầu buồn bã và chất vấn Trình Hạo: “Anh đã thấy căn hộ lần trước anh xem rất được, tạo sao lại không nói với em? Chẳng lẽ anh bắt đầu chùn bước không muốn mua nhà nữa?”

“Thực ra” Trình Hạo ngập ngừng một chút, cuối cùng cũng quyết định nói ra lý do tại sao bây giờ anh không muốn mua nhà nữa.

Trình Hạo nói tường tận cho Tiểu Lạc tất cả những dự định của anh như tham gia kỳ thi của ngành ngân hàng và nếu thi đỗ thì anh sẽ về quê phát triển sự nghiệp.

Tiểu Lạc nghe xong chợt im lặng rồi thở dài nói: “Quanh co cả ngày trời, thì ra anh không muốn mua nhà không phải là vì chưa đến lúc, cũng chẳng phải là do nhà không được, mà là anh có lý do khác. Trình Hạo à, em nghĩ anh nên đến Cục Bảo mật mà làm việc, anh thật là kín miệng đấy! Việc xảy ra hơn tuần nay rồi mà bây giờ anh mới thêm báo cáo với em.”

Tiểu Lạc cảm thấy lòng mình càng bối rối hơn, nếu như Trình Hạo thấy chưa phải lúc thích hợp để mua nhà thì cô còn có thể chấp nhận việc anh đã nói dối cô. Nhưng thật không ngờ, anh không chỉ nói dối mà còn giấu cô một việc quan trọng như vậy. Nếu như không phải hôm nay Tiểu Châu buột miệng nói ra căn hộ tuần trước Trình Hạo xem giá rẻ hơn nhiều, rồi cô nghi ngờ và hỏi cho ra nhẽ thì không biết anh còn định giấu cô đến bao giờ.

Tiểu Lạc nghĩ lại mới nhớ ra anh rất thích kiểu “nước đến chân mới nhảy”. Ngày trước cứ mỗi lần thi cử, thường trước kỳ thi ba ngày anh mới bắt đầu mở sách vở ra ôn, bây giờ trả nợ thế tín dụng cũng vậy, cứ phải trước khi hết hạn trả nợ một ngày anh mới chịu đi trả. Chẳng lẽ lần này anh cũng định trước khi thi một ngày mới chịu nói cho cô biết hoặc tính “tiền trăm hậu tấu” sao? Tiểu Lạc càng nghĩ càng thấy chán nản.

“Anh chưa nói cho em biết bởi anh chưa suy nghĩ xong, chưa biết có nên về thi hay không. Suốt cả tuần nay anh đều suy nghĩ đến việc này, dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có. Hơn nữa, nếu như anh thi đỗ và về quê phát triển sự nghiệp thì cũng tiện chăm sóc cho mẹ.” Trình Hạo phân trần.

“Thế còn em thì sao? Anh về quê rồi thì em biết làm thế nào?” Tiểu Lạc khó khăn lắm mới ổn định được công việc, thế mà bây giờ Trình Hạo lại nói là muốn về quê phát triển sự nghiệp.

“Nếu anh về quê thì đương nhiên là em cũng sẽ về theo anh. Thực ra sống ở Bắc Kinh này phải chịu rất nhiều áp lực. Em thấy đấy, em muốn mua nhà, cho dù chúng ta có tích góp đủ tiền đặt cọc nhưng vẫn phải ra sức làm việc để trả góp cho đủ tiền nhà. Nếu về quê thì chỉ ít chúng ta cũng có thể mua được ngay một ngôi nhà, lại còn có thể sống vui vẻ nhàn hạ.” Trình Hạo bắt đầu thuyết phục Tiểu Lạc.

“Anh nghĩ mọi việc đơn giản quá đấy. Anh về quê sẽ như cá gặp nước, lại tiện chăm sóc cho người nhà, thế còn em thì sao? Em về quê anh thì có thể làm công việc gì chứ? Nếu em muốn về thăm bố mẹ thì lại phải ngồi tàu hỏa mất gần bốn mươi tiếng đồng hồ. Hơn nữa, em không quen với đồ ăn thức uống ở đó. Anh không nhớ em về quê anh ăn Tết có mấy ngày mà sụt gần bốn cân à, anh suy nghĩ cho em một chút có được không?”

“Nếu như em về quê cùng anh thì ngày nào anh cũng sẽ nấu cơm giống như ở đây cho em. Em còn cảm thấy cái gì không quen nữa không? Về thị trấn nhỏ, giá cả cũng rẻ hơn rất nhiều, chúng ta sẽ dễ dàng tích góp tiền hơn. Nếu em muốn về thăm bố mẹ thì mình sẽ đi máy bay, chỉ mất hơn hai tiếng là đã

đến nơi rồi. Hơn nữa anh cũng đã quyết định đâu, anh vẫn đang bàn với em mà.”

“Anh không nhắc đến máy bay thì tốt hơn đấy. Lần trước về nhà anh, tính cả đi cả về đã mất hơn một vạn tệ rồi, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được căn hộ giá rẻ một chút, anh lại bỏ lỡ mất. Căn hộ tốt như thế, chủ nhà đưa ra giá thấp hơn hẳn ba vạn tệ thì cứ mua về rồi bán lại cũng được. Không ngờ anh chẳng biết nắm giữ cơ hội, lại còn dám giấu giếm không chịu khai báo, anh...” Tiểu Lạc đã tức đến mức không nói thêm được lời nào nữa.

“Phải, phải, là do anh không đúng. Nhưng căn hộ đó đã có người mua rồi, anh xin em đừng có nhắc đến nữa được không. Em cứ nhắc đi nhắc lại anh nghe thấy phiền lắm” Tiểu Lạc cứ làu bàu cả ngày vì lỗi “giấu diếm không chịu khai báo” làm Trình Hạo không thể chịu được nữa.

“Anh làm sai, em nói một hai câu thì đã làm sao? Nếu anh nói sớm với em thì bây giờ có phải cãi nhau như thế này không. Anh...” Tiểu Lạc chưa nói dứt câu thì Trình Hạo đã lấy tay bịt miệng cô.

“Vừa nãy anh nghe thấy tiếng chuông chống trộm kêu, Tần My sắp sửa về rồi đấy, chúng ta có thể không cãi nhau nữa được không. Người ngoài nghe thấy sẽ cười cho. Lần này là do anh không tốt, anh xin lỗi em nhé, đừng cãi nhau nữa, anh không đúng, anh không đúng” Trình Hạo tiến đến gần, nói thì thào vào tai cô.

Tiểu Lạc liền đẩy Trình Hạo ra, vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay của anh rồi chán nản ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Chiều này của Trình Hạo quả nhiên có tác dụng. Tiểu Lạc im lặng không nói gì nữa. Dù sao chuyện không hay trong nhà cũng không thể để cho người ngoài nghe thấy. Mặc dù đang tức xì khói nhưng cô vẫn đủ lý trí để phân rạch rồi việc riêng trong gia đình với việc của người xung quanh.

***

Tối hôm đó, hai người chẳng ai để ý đến ai. Lúc đi ngủ, Trình Hạo định dùng “ngôn ngữ cơ thể” để giải hòa mâu thuẫn giữa hai người nhưng không ngờ, khi anh vừa định giơ tay ra ôm cô vào lòng, còn chưa thực hiện được ý đồ đã bị Tiểu Lạc phát hiện. Được một lúc, anh quyết định tấn công lần nữa nhưng vừa mới giơ cánh tay lên lại bị cô nhanh tay đẩy ra.

“Không thể nào, ngủ rồi mà sao động tác của cô ấy vẫn còn nhanh nhẹn như vậy chứ.” Trình Hạo nghĩ bụng.

Nửa đêm, anh đi vệ sinh xong thấy Tiểu Lạc đã chợp mắt, trông có vẻ như đang ngủ rất say, liền chớp lấy cơ hội, nhẹ nhàng quơ tay ra nhưng vừa đến gần cô, ai ngờ cô đột nhiên nói: “Châu Bát Bì [1] cũng phải sau canh ba mới dám đi quấy nhiễu người, đằng này Trình Bát Bì canh một đã đi quấy nhiễu người thật không biết xấu hổ.”

[1] Nhân vật địa chủ ác bá trong tác phẩm Gà gáy lúc nửa đêm của tác giả người Trung Quốc Cao Ngọc Bảo.

“Em vẫn chưa ngủ cơ à?” Trình Hạo sợ cô lại đẩy tay anh ra liền nhanh chóng rút tay lại, chờ thời cơ tiếp tục “ra tay”.

Cuối cùng, Tiểu Lạc chẳng nói thêm gì nữa.

“Lẽ nào vừa nãy cô ấy nói mê?” Trình Hạo tự hỏi.

Cả điều sau mấy lần tấn công “thành trì” Tiểu Lạc thất bại, anh quyết định sẽ ngủ một giấc để dưỡng sức, ngày mai sẽ tấn công một phát ăn ngay.

***

Ba ngày liền, Tiểu Lạc không thêm đếm xỉa gì đến Trình Lạc, mặc dù anh cố tình bày ra nhiều trò để thu hút sự chú ý nhưng cô vẫn coi anh như không khí. Buổi tối đi ngủ, cô cũng không để cho anh ôm ấp. Nếu anh có cử chỉ vượt sang chỗ của cô, cô sẽ đòi ngủ riêng.

“Mỗi lần chúng ta có chuyện gì là em lại đòi ngủ riêng, anh xin em đấy, em có thể nghĩ ra cách khác được không?” Trình Hạo kêu ca. Người ta đều nói vợ chồng trẻ giận dỗi nhưng đi ngủ rồi thì lại làm lành, đằng này hai người bọn họ mặc dù hai ngày nay vẫn chung chăn chung gối nhưng lại chẳng thêm đã động gì đến nhau cả.

Vì đang có chiến tranh lạnh nên cả hai người chẳng buồn chuyện trò gì, việc mua nhà cũng tạm thời bị gác lại.

***

Thứ Bảy, trời vừa sáng, Thẩm Lộ Dao đã vội vàng thức dậy gói ghém đồ đạc. Cô không thể ngờ rằng từ lúc rời khỏi nhà của Lương Vũ Thành lại phải liên tục chuyển nhà như thế này.

Đang sắp đồ thì điện thoại đổ chuông, bà chủ nhà đồng dạng nói từ đầu máy bên kia: “Ngày mai khách thuê nhà mới sẽ chuyển đến, mong cô hôm nay hãy chuyển đi cho.”

Bà chủ nhà thật lắm chiêu. Trợ lý trước của cô là Giang Ngư vì có công việc nên phải đi cùng với ngôi sao nào đó đến tận Quảng Châu nên đã nhường phòng cho cô thuê nhưng bà chủ nhà lại nói là tìm được khách thuê mới nên cứ giục cô chuyển nhà, đúng hơn là bà ta đang đuổi cô như đuổi tà.

Thực ra, Thẩm Lộ Dao vẫn chưa có khả năng thuê tiếp căn nhà này nhưng hiện tại cô chưa tìm được công việc thích hợp mà thuê nhà đôi thì xa xỉ quá nên đành phải thuê nhà đơn ở vùng ngoại ô. Hơn nữa, Lương Vũ Thành cũng biết cô sống ở đây và đã đến thăm cô hai lần với mong muốn có thể cùng cô tiếp tục viết nên khúc nhạc tình yêu. Đương nhiên Lộ Dao kiên quyết từ chối vì từ lúc phá thai rồi rời khỏi nhà anh ta, cô không còn muốn quay lại và

vương vấn một chút kỷ ức nào về anh nữa.

Lúc đến tìm cô, Lương Vũ Thành nói rất khắt thiết khiến cô suyt chút nữa động lòng. Nhưng cứ nghĩ tới cảnh anh ta làm chủ rẽ hạnh phúc trong khi cô phải đi phá thai và nếu quay lại với anh, cô sẽ là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác thì cô lại có thêm động lực và lý trí để dứt khoát chia tay. Lần này, cô chuyển nhà cũng là vì không muốn để anh ta tìm thấy cô, cũng không muốn liên quan, dính dáng gì đến con người ấy nữa. Cô phải dứt bỏ hoàn toàn mối tình này, phải nói lời vĩnh biệt với nó thôi.

Lúc Giang Ngư đi có để lại cho Lộ Dao một ít đồ gia dụng nên hành lý của cô cũng nhiều hơn so với lúc đến. Cô nhìn đồng hồ đặc trong nhà mà cảm thấy trong lòng chơi vui khó tả. Cô bất chợt nhớ ra hôm nay là cuối tuần, cô có thể gọi cho Tiểu Lạc nhờ cô ấy đến đây dọn đồ giúp.

Lúc đó, Tiểu Lạc đang làm thêm tại công ty. Nói là đi làm thêm nhưng thực ra cô muốn né tránh Trình Hạo. Cô và anh vẫn đang chiến tranh lạnh nên cô sợ nếu ở nhà cả ngày sẽ không chịu được sự “tấn công ác liệt” của anh và ngoan ngoãn bỏ qua. Vì thế, cô dứt khoát lấy cớ đi làm thêm để ở lại cơ quan. Vậy nên, khi Tiểu Lạc nhận được điện thoại của Lộ Dao, cô liền đồng ý đến giúp ngay lập tức.

Chuyển nhà chính là lúc thích hợp nhất để chứng minh cho câu nói “người đông thế mạnh”. Từ lúc Tiểu Lạc đến tiếp viện cho Lộ Dao thì hiệu quả công việc hơn hẳn. Lúc sắp dọn xong, Lộ Dao định gọi dịch vụ chuyển nhà thì Tiểu Lạc nói: “Đồ đạc cũng không nhiều lắm, nếu gọi dịch vụ chuyển nhà đến lại mất mấy trăm tệ thì chẳng bõ, chi bằng nhờ xe của ai đó đến chở giúp.”

“Người ta sẽ không thích lắm đâu.” Từ lúc Lộ Dao chuyển đến nhà chung cư của Lương Vũ Thành cho tới giờ gần như chẳng qua lại với ai ngoài Tiểu Lạc và một vài chị em ngoài khu nhà nên nhất thời cô không biết tìm ai đến chở đồ giúp.

Tiểu Lạc sực nhớ: “Mình vừa nghĩ ra một người rồi.”

“Trình Hạo nhà cậu à?” Thăm Lộ Dao hỏi.

Vừa nhắc đến Trình Hạo, Tiểu Lạc chợt xịu xuống: “Đừng có nhắc tới anh ấy trước mặt mình nữa.” Nói xong cô liền gọi cho “viện binh”.

***

Nếu như lần trước Lộ Dao đơn thương độc mã chuyển nhà thì lần này đã huy động được người vừa làm “tài xế” vừa làm “cửu vạn” đến, chính là anh họ của cô – Giang Viễn Hàng.

Giang Viễn Hàng đúng là một người đàn ông phong độ, lúc chuyển đồ, hai cô gái chỉ việc xách túi nhỏ, còn túi lớn thì một mình anh đảm đương.

Thấy Viễn Hàng cứ vác hòm chạy lên chạy xuống, Lộ Dao lại cảm thấy áy náy. Bây giờ thời tiết nóng hơn trước, lại lao động vất vả khiến mồ hôi anh vã ra như tắm. Thấy vậy, Lộ Dao liền đưa khăn giấy cho Viễn Hàng, nói: “Anh lau mồ hôi đi.” Vừa nói xong thì cô nhận ra hai tay anh đều đang bận cả, không thể tự mình lau mồ hôi được. Cô ngập ngừng trong giây lát, nhưng khi thấy mồ hôi sắp rơi vào mắt anh, cô liền lau giúp anh. Viễn Hàng cũng không ngờ Lộ Dao lại hành động như vậy, anh chỉ cười gượng gạo, nói câu cảm ơn rồi tiếp tục công việc.

Chuyển nhà xong, Lộ Dao đích thân xuống bếp làm mấy món chiêu đãi hai “đại công thần” giúp cô chuyển nhà là Tiểu Lạc và Giang Viễn Hàng trong ngôi nhà mới.

Lúc ăn cơm, Lộ Dao vô tình hỏi Tiểu Lạc: “Lần trước cậu và Trình Hạo đi xem nhà phải không? Có tìm được căn hộ nào ưng ý không?”

Tiểu Lạc nghĩ bụng, hôm nay Lộ Dao làm sao thế nhỉ, người ta đã tránh đi chẳng được lại cứ nhắc đến. Lúc đầu thì nhắc đến Trình Hạo, giờ không những nhắc đến Trình Hạo lại còn nhắc thêm cả chuyện mua nhà nữa. Nhưng thôi, khó khăn nào cũng phải đối mặt, gian nan nào cũng phải vượt qua, lần này Tiểu Lạc quyết đối mặt với cuộc sống khó khăn âm ỉ đời thường.

“Đừng nhắc đến nữa, miếng ăn đến miệng còn bị Trình Hạo để tuột mất. Anh ấy muốn về quê phát triển sự nghiệp nên tìm được căn hộ ưng ý cũng chẳng thêm nói, mình phải gắng hỏi anh ấy mới chịu khai sự thật. Bây giờ thì mất cơ hội rồi, bọn mình chỉ có thể chọn tạm căn hộ thứ hai thôi.” Tiểu Lạc than thở.

“Hả? Cậu ấy về quê rồi thì em làm thế nào? Chẳng lẽ em về cùng cậu ấy?” Giang Viễn Hàng hỏi.

“Nói thật, em cũng không thích. Thứ nhất là vì em không quen với cuộc sống ở dưới quê nhà anh ấy, lại chẳng hiểu tiếng của họ nhiều lắm. Thứ hai là ước mơ và sự nghiệp của em đều ở đây, bắt em phải từ bỏ tất cả, em không cam tâm. Nhưng nếu anh ấy cứ quyết về quê để thi công chức ngân hàng gì đó, thì đồ rồi sẽ không quay lại Bắc Kinh nữa thì có lẽ em chỉ còn cách theo anh ấy về thôi.” Trong mấy hôm chiến tranh lạnh, Tiểu Lạc cũng suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này. Nếu Trình Hạo vẫn nhất định rời khỏi Bắc Kinh thì cô cũng phải tự khắc phục những khó khăn ấy để về cùng anh mà thôi. Cô rất yêu Trình Hạo nên không đành lòng rời xa anh.

“Tiểu Lạc, cậu thật là vĩ đại, vì tình yêu cậu chấp nhận vứt bỏ tất cả!” Thăm Lộ Dao nói.

Tiểu Lạc định nói là “Giống cậu thôi”, bởi Lộ Dao cũng từng vì Lương Vũ Thành mà vứt bỏ sự nghiệp. Nhưng tất cả đều đã tan thành mây khói, nếu nói ra thì khác nào xát muối vào vết thương của Lộ Dao, vì thế Tiểu Lạc tiếp tục nói về việc của mình: “Thực ra bây giờ mình rất lo. Mình vẫn hy vọng Trình Hạo tiếp tục ở lại Bắc Kinh, không về quê thì nữa. Mình và anh ấy đã gây dựng sự nghiệp khá ổn định ở đây, mặc dù chưa có gì to tát nhưng ít ra ngừng lên thì chẳng bằng ai nhưng cúi xuống cũng không ai bằng mình. Hơn nữa mình rất yêu thành phố và cuộc sống Bắc Kinh. Ở đây, ngoài tiền nhà hơi cao một chút, áp lực cuộc sống và công việc có phần nặng nề thì những thứ khác không có vấn đề gì, hơn nữa bên cạnh có nhiều bạn bè nên cũng cảm thấy dễ sống hơn. Mình rất sợ Trình Hạo về quê thì, một khi đồ rồi sẽ rất khó quay trở lại đây nữa. Mọi người nói xem, mình có nên khuyên anh ấy đừng về

thi không?”

“Lúc ăn Tết xong quay lại đây, cậu nói không quen với cuộc sống ở quê Trình Hạo, đó là vấn đề lớn đấy. Cậu cứ thử thuyết phục anh ấy đừng về quê thi nữa xem sao.” Lộ Dao gợi ý.

“Anh lại nghĩ, em không nên khuyên cậu ấy đừng về quê thi, ngược lại càng phải động viên cậu ấy đi thi.” Giang Viễn Hàng đưa ra lời khuyên hoàn toàn khác với Lộ Dao.

“Tại sao lại cổ vũ động viên anh ấy đi thi chứ?” Tiểu Lạc thắc mắc. “Anh à, em thấy hình như lúc nào em và anh ấy cãi nhau thì anh lại đều đứng về phía anh ấy. Tại sao anh cứ bênh người ngoài mà không bênh em mình vậy?”

“Anh đang giúp em đấy chứ. Đàn ông có cái tật là một khi đã quyết cái gì, nếu em khăng khăng không cho anh ta làm, anh ta sẽ nghĩ rằng em đang ngăn chân anh ta, còn nếu cứ để anh ta tự vấp ngã, anh ta sẽ ngoan ngoãn nghe theo em. Vì thế đối với đàn ông, em nhất định phải xử lý mềm mỏng, càng cứng rắn thì anh ta càng không nghe. Trình Hạo đã có ý định về quê thi, em càng phản đối hay khuyên can cậu ấy cũng không có tác dụng gì. Hoặc cứ cho là có tác dụng, cậu ấy không về quê nữa nhưng sau này nếu lại có ý nghĩ về quê thi cậu ấy sẽ cảm thấy hối hận vì ngày trước không đi thi, để lỡ mất cơ hội tốt, lúc đó cậu ấy sẽ quay sang trách em đấy. Vì vậy, chỉ bằng em cứ động viên cậu ấy đi, thứ nhất là để thể hiện em rất rộng lượng, thứ hai là nếu thi trượt thì cậu ấy cũng không thể trách em lời nào.” Giang Viễn Hàng phân tích tỉ mỉ.

“Nhưng ngộ nhờ anh ấy thi đỗ thì làm thế nào?” Nghe Viễn Hàng nói một tràng, Tiểu Lạc cảm thấy cũng có lý.

“Thi đỗ hay không thi đỗ sau hãy nói. Nếu thi không đỗ thì chẳng phải là trùng ý em còn gì, còn nếu đỗ thì coi như có đất dụng võ cho năng lực mồm mép tép nhảy của em rồi.”

“Lúc anh ấy thi đỗ, mọi chuyện đã đâu vào đấy rồi, khuyên can liệu còn có tác dụng không?”

“Có thể lắm chứ. Việc thành do người mà.” Giang Viễn Hàng ngập ngừng. “Hon nữa, nếu lúc đó em không khuyên được thì có phải là càng ý nghĩa hơn bây giờ không? Ít nhất cậu ấy cũng không cảm thấy nuối tiếc một đời vì đã không đi thi. Huống hồ, em vừa nói, cậu ấy cũng có sự nghiệp kha khá ở Bắc Kinh này, không biết chừng cậu ấy đang đắn đo xem có nên về quê không đấy.”

Nghĩ đi nghĩ lại thì đàn ông vẫn hiểu đàn ông hơn, nghe Viễn Hàng nói thế, Tiểu Lạc cũng xuôi xuôi, không còn tức giận như trước nữa. Thậm chí cô còn thông cảm với nỗi khổ tâm của Trình Hạo.

“Mình thấy anh Giang nói đúng đấy, thỉnh thoảng để cho đàn ông chút tự do lựa chọn cũng là một cách thể hiện sự tôn trọng anh ấy, biết đâu anh ấy sẽ cảm kích, sẽ càng đối tốt với cậu hơn.” Lộ Dao nói chêm vào.

“Mình biết phải làm thế nào rồi.” Tiểu Lạc bỗng nhiên tươi tỉnh, không muốn cứ lòng vòng chuyện của mình nữa liền lập tức đổi chủ đề. “Đừng nói chuyện của mình nữa. Lộ Dao, cậu có dự định gì cho tương lai chưa? Cậu có định tiếp tục làm ca sĩ nữa không?”

“Mình không muốn bon chen trong giới giải trí nữa, ở đó tốt xấu lẫn lộn, muốn làm người tốt cũng rất khó. Mình cũng muốn sống một cuộc sống yên bình nên định đổi nghề làm một nhân viên bình thường. Nhưng mình không biết theo nghề gì bây giờ, nhứt hết cả đầu!” Lộ Dao cảm thấy tương lai của cô thật mù mịt.

“Tìm việc cũng phải có duyên mới được, cứ từ từ đừng vội.” Tiểu Lạc nói xong liền quay sang Viễn Hàng: “Anh này, anh làm ở Bộ phận Kinh doanh, nhất định là quen biết nhiều người, anh để ý giúp xem có công việc nào phù hợp với cô ấy không nhé!”

“Được. Không vấn đề gì. Lộ Dao, em thích công việc gì?” Giang Viễn Hàng nói.

Bắt đầu từ lúc đó, chủ đề nói chuyện trong bữa cơm của ba người đổi từ “Trình Hạo có nên về quê thi hay không?” sang “Thầm Lộ Dao nên làm việc gì?” Tìm việc vốn là chuyện rất căng thẳng nhưng khi ba người họ ngồi với nhau chuyện tìm việc trở nên hấp dẫn lạ thường.

***

Ăn xong, Tiểu Lạc lên xe của Viễn Hàng để về.

“Tiểu Lạc à, việc em tìm người cho anh đến đâu rồi? Sao không thấy động tĩnh gì thế? Làm việc không đến nơi đến chốn không phải là phong cách của em, em phải tiếp tục chứ.” Giang Viễn Hàng vừa lái xe vừa nói.

“Đạo này em vừa bận công việc lại vừa bận tìm nhà nên không để ý được việc chung thân đại sự của anh. Thực ra, em cũng để ý giúp anh nhưng mà họ đều là hoa đã có chủ rồi.” Tiểu Lạc trả lời.

“Tiểu Lạc, em không hậu tạ anh sao? Không phải em đang cố tình ‘mô kích’ anh đấy chứ? Ai cũng có chủ rồi, còn anh thì đang cô đơn đây. Thực ra anh không phải thêm khát tình yêu, cũng không phải là chưa từng nếm mùi vị của tình yêu, nhưng mẹ anh sốt ruột lắm rồi, lần trước còn đăng tin trên báo tìm vợ cho anh, báo hại điện thoại anh kêu suốt ngày như muốn nổ tung ra. Chẳng còn cách nào, anh đành nói dối với mẹ là anh có đối tượng rồi, không phải mất công tìm người yêu cho anh nữa. Kết quả em đoán xem.”

“Bác bắt anh dẫn con dâu về xem mặt à?”

“Cũng đại loại là như thế. Ngày Quốc tế lao động mừng một tháng Năm tới mẹ anh sẽ đến Bắc Kinh, nói là đi thăm thú phong cảnh nhưng mục đích

chính của mẹ là đến để xem thực hư ra sao, xem có đúng là anh có người yêu không?” Viễn Hằng có vẻ như rất khổ tâm. “Nếu như mẹ anh nói chuyện sẽ đến Bắc Kinh sớm một chút còn đỡ, đằng này sắp tới tháng Năm rồi, mẹ mới nói làm anh trở tay không kịp.”

“Sao mẹ anh lên sớm vậy! Như thế chẳng phải anh sẽ bị lộ là nói dối sao?” Tiểu Lạc rất khâm phục quyết tâm của mẹ Viễn Hằng, vì “con dâu” mà không ngại lặn lội đường xa vất vả đến tận Bắc Kinh.

“Không phải anh sợ bị mẹ phát hiện anh nói dối mà anh sợ sau khi mẹ biết được sự thật thì lại tiếp tục đăng quảng cáo tìm vợ cho anh, như thế thì anh làm sao mà sống được chứ.” Cứ nghĩ đến tiếng chuông điện thoại réo rất là Viễn Hằng lại thấy nhức hết cả đầu.

“Vậy anh tìm tạm một người nào đó đóng giả làm người yêu đi, như thế có thể đối phó tạm thời với tình huống trước mắt.” Tiểu Lạc đưa ra một phương án.

“Cái này anh chưa nghĩ đến. Nhưng mà tìm được người để đóng giả người yêu đâu phải dễ.”

“Cũng phải. Mẹ anh mất công đến đây thì đâu thể về ngay được, có khi lại muốn người yêu anh dắt bác ấy đi dạo quanh thăm thú phố phường ấy chứ. Bạn bình thường thì có ai muốn đưa một bà chẳng liên quan đến mình đi dạo phố đâu. Nếu không phải bây giờ em đã có người yêu rồi thì em có thể hy sinh giúp anh một phen, giả vờ làm bạn gái anh.” Tiểu Lạc cười nói.

“Nếu em đóng giả làm bạn gái anh thì coi như xong rồi. Mẹ anh đã để mắt đến em từ lâu, em làm bạn gái của anh thật thì mẹ anh sẽ vui lắm. Mà em đừng đùa nữa, lần này mẹ anh đã quyết tâm làm đến cùng, biết dịp mừng một tháng Năm này đông người nên đã đi đặt vé tàu trước rồi. Em mau nghĩ cách giúp anh đi, anh nên làm thế nào bây giờ?”

Tiểu Lạc gãi đầu gãi tai hồi lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được cách nào khả quan.

“Thế này đi, em sẽ tìm người đóng giả làm người yêu anh, nếu em trả thù lao cho họ thì nhất định sẽ có người đồng ý.” Giang Viễn Hằng cũng chẳng biết làm thế nào nữa, đành tạm thời làm theo cách của Tiểu Lạc.

“Làm cách này cũng cần phải có kỹ thuật diễn xuất đấy, không may bị lộ thì nguy. Em sẽ để ý giúp anh xem có ai thích hợp không. Nếu anh có người yêu rồi thì có phải là đỡ mất công tìm người đóng giả không, lại còn tiết kiệm được một khoản tiền nữa!”

“Được, em nhớ đấy, đừng có quên nữa nhé.”

“Em thế, em hứa, em bảo đảm, em sẽ giúp anh!” Tiểu Lạc tự tin hứa hẹn.

***

Tiểu Lạc vừa bước xuống xe thì nhìn thấy Trình Hạo đang đứng ngóng ở quầy hoa quả trước cổng, cô bỗng nhớ lần trước Viễn Hằng đưa cô về, anh cũng đứng chờ cô như vậy. Thì ra, cuộc sống cũng có những cảnh tượng lặp đi lặp lại! Nhưng lần này không giống lần trước, Viễn Hằng vừa bước xuống xe thì chạm trán Trình Hạo, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Tiểu Lạc chưa kịp giới thiệu, hai người đã đồng thanh nói:

“Cậu là Trình Hạo?”

“Anh là Giang Viễn Hằng?”

Đúng là không cần giới thiệu cũng biết. Cũng dễ hiểu thôi, ai bảo Tiểu Lạc chỉ có vài người bạn nam thân thiết. Ngoài Trình Hạo – anh chàng nguyện đi cùng cô trong chuyến hành trình tình yêu thì người thân thiết nhất với cô chỉ có mỗi anh họ Gianh Viễn Hằng.

Giang Viễn Hằng chuyện trò với Trình Hạo vài câu rồi chào tạm biệt hai người và lên xe đi về.

Tiểu Lạc vốn định chủ động nói trước nhưng vì sĩ diện nên quyết không chịu mở lời.

“Tiểu Lạc, anh đang thắc mắc sao hôm nay em làm thêm đến tận giờ này mới về, hóa ra là có anh chàng đẹp trai làm thêm cùng em.” Trình Hạo chủ động lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Anh đừng có nói hồ đồ. Hôm nay em bận làm nốt việc ở công ty, sau đó đi chuyển nhà giúp Lộ Dao, vừa may Viễn Hằng rảnh rỗi nên đến giúp bọn em một tay.” Tiểu Lạc vội vàng thanh minh.

Trình Hạo đắc chí cười vì đã đạt được mục đích. Anh biết nếu hỏi thẳng Tiểu Lạc là: “Hôm nay sao không ở nhà? Sao giờ này mới về?” thì chắc chắn cô sẽ không chịu trả lời nên anh phải dùng chiêu “kích tướng”.

“Viễn Hằng vừa nói gì với anh thế?” Đây là việc mà Tiểu Lạc tò mò từ nãy đến giờ.

“Không nói cho em biết được. Đây là chuyện của đàn ông với nhau.” Trình Hạo úp úp mở mở.

Thực ra, Viễn Hằng chỉ dặn dò Trình Hạo nên dễ dàng Tiểu Lạc, vì con gái ai chẳng thích nghe nấy lời đường mật.

“Ày, không nói với em thì thôi, em cũng không có hứng thú lắm.”

Đã nói ra được từ “ày” rồi đấy, Trình Hạo hiểu lúc này Tiểu Lạc không còn giận anh nữa.

Buổi tối, “Bed time” của Tiểu Lạc và Trình Hạo cũng trở lại bình thường như trước.

“Hôm nay, anh phải gần gũi với bà xã của anh hai lần, vì hai ngày nay anh không được gần bà xã rồi, nhất định phải bù mới được!” Trình Hạo ôm chặt lấy Tiểu Lạc rồi hít lấy hít để hương thơm trên người cô.

u yếm nhau một lát, Tiểu Lạc lại bắt đầu nói vào việc chính: “Em đã nghĩ kỹ rồi, nếu như anh thật sự muốn về quê thì anh cứ về đi.”

Trình Hạo sùng sốt, anh cứ nghĩ cô tiến hành “chiến tranh lạnh” là để phản đối việc anh về quê thì, thật không ngờ sau khi “hòa bình” được lập lại, cô bỗng nhiên lại trở nên thấu tình đạt lý như thế.

“Cảm ơn em - bà xã anh! Có điều anh cũng không chắc chắn sẽ về quê thi đâu. Em đang có công việc vừa ý và phù hợp như thế, nếu bây giờ mà về quê, không chắc đã tìm được công việc thích hợp. Vì thế anh cũng đang không biết làm thế nào.” Trình Hạo bực bạch.

“Anh không cần phải lo cho em đâu, việc thi cử anh hãy tự quyết định, em không ngăn cản anh đâu.”

“Vợ à, em thật là tốt!” Trình Hạo cứ thế ôm chặt lấy Tiểu Lạc vào lòng hồi lâu mà vẫn không chịu buông ra.

“Ngày mai anh làm thêm phải không? Để em đặt báo thức cho anh.” Tiểu Lạc vừa nói vừa tìm điện thoại của mình trên giường, trên bàn trang điểm nhưng không thấy.

“Để anh nháy vào máy em là biết nó ở đâu thôi.” Trình Hạo nói xong liền lấy máy bấm số điện thoại của cô, giai điệu của bài hát Sữa đậu nành bánh quẩy vang lên phía dưới đồng quần áo vắt trên ghế, anh liền bước xuống giường đi lấy điện thoại.

Sữa đậu nành không thể rời xa bánh quẩy, cũng như anh yêu em cho đến khi đầu bạc. Tình yêu cần phải như vậy mới là hạnh phúc ngọt ngào. Lúc Tiểu Lạc hẹn giờ cho Trình Hạo thì anh đứng bên cạnh cất tiếng hát rồi nói với cô, “Chúng ta cũng giống như sữa đậu nành và bánh quẩy, luôn ở bên nhau, như thế cuộc sống mới hạnh phúc ngọt ngào được.”

“Thế chúng ta ai là sữa đậu nành, ai là bánh quẩy?”

“Anh là bánh quẩy.” Trình Hạo trả lời thật thà.

“Đúng, coi như anh vẫn còn đủ minh mẫn để biết được thân phận mình, anh chính là chiếc bánh quẩy cháy.” Tiểu Lạc cười đắc chí.

“Không phải là bánh quẩy cháy đâu, em xem đây, bánh quẩy đang muốn chấm sữa đậu nành rồi.” Nói rồi Trình Hạo quay người đỡ Tiểu Lạc nằm xuống

***

Sóng gió đã qua và cuộc sống vẫn tiếp tục. Tiểu Lạc không hề vì biến cố nhỏ nhất đó mà lo là việc xem nhà, còn Trình Hạo mỗi lần đi xem cũng không luôn miệng phê bình cái nọ, chê bai cái kia như trước nữa mà có thể bình luận một cách khách quan ưu điểm cũng như khuyết điểm từng căn hộ.

Một hôm, đi làm thêm về, bước vào nhà, Trình Hạo thấy nước lênh láng trong phòng khách, nắp máy giặt mở tung, bên trong chứa đầy nước bẩn.

Tiểu Lạc ra mở cửa cho anh nhưng chẳng nói chẳng rằng rồi lại đi thẳng vào phòng.

Trình Hạo cảm thấy hình như có chuyện gì không ổn liền bước theo sau cô hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Phòng khách làm sao mà nước lênh láng thế?”

“Lúc ăn tối xong, Tần My đang dùng máy giặt để giặt đồ thì em buồn đi vệ sinh nên em bảo cô ta tạm dừng lại rồi tháo dây và ống nước ra, sau đó vào nhà vệ sinh. Nhưng khi em cắm dây điện thì máy giặt bỗng nhiên không quay nữa. Tần My tức tối nói điều tại em, rồi giặt mấy đồ nhỏ bằng tay. Vừa giặt cô ta vừa lầm bầm nhức móc em, còn em vừa giúp cô ta một tay vừa phải xin lỗi rồi rút. Cuối cùng có một chiếc áo to và nặng, cô ta nói giặt bằng tay thì vô không nổi, em đành mang ra hiệu giặt, em sẽ trả tiền.” Tiểu Lạc kể một mạch từ đầu đến cuối, sau đó đưa ra kết luận: “Em thật sự không thể chịu được cô ả Tần My đó nữa, không thể chịu được việc sống trọ chung nữa rồi, em muốn mua nhà. Em nhất định phải mua bằng được căn hộ ở khu An Hoa lần trước.”

Tiểu Lạc nói rất cương quyết, ngoài việc bị chuyện vừa rồi kích động thì cú điện thoại của Tiểu Châu cũng được coi như một chất xúc tác. Hôm nay, Tiểu Châu lại gọi điện cho Tiểu Lạc nói rằng căn hộ ở khu An Hoa mà cô thích đã có khách hàng khác muốn mua, nếu cô chưa quyết định ngay thì họ sẽ sắp xếp để kí hợp đồng với vị khách hàng kia.

Căn hộ mà Tiểu Lạc thấy vừa mắt nhất trong tất cả những căn hộ mà cô đã từng xem chính là căn đó. Hơn nữa, xưa nay vẫn có câu “đồ cướp được là đồ ngon”, bây giờ có người muốn “tranh cướp” căn hộ đó, trong lòng cô càng sốt sắng muốn mua cho bằng được.

“Em cứ sốt ruột như vậy làm gì? Anh thấy em đang không sáng suốt, thế nên anh không đồng ý mua nhà bây giờ đâu.” Trình Hạo nói rõ quan điểm của mình.

“Anh lúc nào cũng tìm lý do này nọ, hay là anh quyết định về quê phát triển sự nghiệp rồi? Anh nên biết là lần này về thi nhưng chưa chắc 100% anh đã

thi đồ. Chúng ta phải nghĩ đến phương án xấu nhất chứ.”

Trình Hạo cảm thấy hụt hẫng, lần trước cô nói không phản đối việc anh về thi, sao lần này lại dờ dúng thế? Con gái đúng là sáng nắng chiều mưa, không thể nào hiểu nổi.

“Anh vẫn chưa quyết định là có nên về quê thi hay không, anh chỉ nghĩ rằng căn hộ đó chưa đến mức nhất định phải mua bằng được. Thứ nhất, anh chưa ưng căn hộ đó. Thứ hai, anh thấy bây giờ chưa phải là lúc thích hợp nhất để mua nhà. Việc mua nhà cần phải thận trọng.” Trình Hạo kiên quyết bảo vệ ý kiến của mình.

“Anh đừng nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy. Nếu anh thật sự muốn về thi anh cứ về, không sau này lại trách em cản đường anh, làm lỡ mất tiền đồ tươi sáng của anh.”

“Không phải như em nói đâu, anh chỉ muốn đợi một thời gian nữa rồi hẵng mua, mình phải đợi cho qua Olympic Bắc Kinh đi. Giá nhà hiện nay đang tăng lên theo mùa Olympic đấy, hết Olympic anh nghĩ giá nhà sẽ lại giảm xuống thôi.”

“Đợi, đợi, đợi, nếu hết Olympic mà giá nhà vẫn không giảm xuống thì sao? Hay là cả đời này anh cũng không cần mua nhà nữa? Cả đời này không cần kết hôn nữa? Anh đợi được nhưng em thì không. Đản ông các anh ba mươi tuổi vẫn còn trẻ chán nhưng con gái bọn em ba mươi tuổi thì đã già lắm rồi. Có phải anh muốn kéo dài thêm vài năm, đợi em không còn trẻ trung nữa thì bỏ em luôn không? Trình Hạo, em nói cho anh biết, không có anh Trái Đất vẫn cứ quay và không có anh, em cũng chẳng chết được. Nếu anh không đồng ý thì em sẽ tự mua!” Tiểu Lạc phẫn nộ. Bình thường cô không thấy Trình Hạo lằng nhằng nhưng hôm nay nhắc đến việc mua nhà ở Bắc Kinh là anh lại như vậy làm cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

Thấy Tiểu Lạc bắt đầu khơi lên ngọn lửa chiến tranh trong gia đình, Trình Hạo biết kể hoãn binh bây giờ không có tác dụng nữa nên đành nói theo ý cô: “Được rồi, nếu em đã quyết như vậy, chỉ bằng mua nhà luôn bây giờ đi, anh cũng không nói thêm gì nữa, nói nhiều lại sứt mẻ tình cảm.”

“Vậy ngày mai anh đi rút toàn bộ tiền cổ phiếu về đây, cộng thêm cả số tiền mặt đang gửi ở ngân hàng, xem còn thiếu so với khoản tiền đặt cọc bao nhiêu, sau đó mình sẽ nhờ bạn bè giúp đỡ. Giang Viễn Hằng và Đặng Giai đã đồng ý cho em mượn tiền rồi, chỉ hai ngày là có. Còn anh phải hỏi chị anh hay người bạn nào xem có giúp được chút nào không. Để chắc chắn với Tiểu Châu thì em sẽ bàn trước với cậu ấy ngày nào mình ký hợp đồng, chúng ta phải có đủ khoản tiền đặt cọc ấy.” Tiểu Lạc hôm nay đúng là bị Tần My chọc tức đến không thể chịu thêm nữa nên quyết định phải mua ngay nhà cho bằng được. Cô quyết định, một khi căn hộ đó đã được sang tên, cầm được chìa khóa nhà rồi thì cô sẽ trả phòng này ngay lập tức và chuyển đến nhà mới ở luôn, không thể chịu áp lực về Tần My thêm chút nào nữa.

“Tính mỗi khoản tiền đặt cọc còn chưa đủ mà đã dám nói đến chuyện ký hợp đồng với người ta, chắc chỉ có mỗi Tiểu Lạc em thôi đấy! Ngộ nhớ không mượn được tiền thì sao? Em đã nghĩ đến chưa?” Sự táo bạo của Tiểu Lạc khi quyết định mua nhà làm Trình Hạo không thể nào hiểu được.

“Yên tâm đi, em xưa nay chưa bao giờ đánh trận mà lại không có sự chuẩn bị. Tổng giá trị của căn hộ đó là tám mươi sáu vạn tệ, chúng ta phải trả trước 20% tức là khoảng hơn mười bảy vạn tệ, cộng với 3% tiền môi giới khoảng một vạn nữa, còn lại những khoản thuế và các chi phí lật vật khác nữa cũng chỉ hơn một vạn, cộng thêm số tiền đặt cọc khoảng hơn hai mươi vạn. Toàn bộ số tiền mặt chúng ta hiện có là bảy vạn tệ, ban đầu anh cầm năm vạn đi đầu tư cổ phiếu, cộng với ít tiền anh kiếm được từ cổ phiếu thì bây giờ cũng phải thành sáu vạn rồi. Tức là chúng ta có khoảng mười ba vạn tệ nhưng ít nhất cũng phải bớt lại một vạn để chi tiêu sau này, không thể tiêu hết được. Như thế hiện tại chúng ta có mười hai vạn tệ, phải đi vay mượn khoảng mười vạn nữa. Anh họ của em đồng ý cho mượn sáu vạn, Đặng Giai cho mượn ba vạn, còn anh cố gắng mượn lấy một đến hai vạn, sau đó đi rút cổ phiếu về, thế là chúng ta đã có nhà rồi!” Tiểu Lạc nói với vẻ mặt rạng rỡ, như thể nhà đã ở ngay trước mắt.

Thấy Tiểu Lạc tự tin có vẻ như đã nắm chắc phần thắng trong tay nên Trình Hạo không nói thêm gì nữa, liền bước ra ban công gọi điện thoại.

Thấy anh đứng hàng tiếng đồng hồ ngoài ban công gọi điện, Tiểu Lạc cười thầm trong bụng rồi nghĩ: Chắc anh ấy đang hỏi viện trợ tài chính đây.

***

Bởi vì đã hẹn trước ngày ký hợp đồng với Tiểu Châu nên cuối tuần này Tiểu Lạc cũng không còn phải long đong lận đận chạy khắp nơi xem nhà như mấy ngày cuối tuần trước nữa. Nhưng cô không muốn mình được nghỉ ngơi, cô muốn được Trình Hạo dẫn đến IKEA[2] mua ít đồ đạc để chuẩn bị về nhà mới.

[2] Một tập đoàn kinh doanh đồ gỗ nổi tiếng của Thụy Điển.

“Còn chưa ký hợp đồng nên phải rất lâu nữa mới sang tên nhà, vậy mà em đã đi mua vật dụng gia đình, thế có phải sớm quá không?” Trình Hạo nhíu mày nói.

“Thì em cũng chỉ cần tắc vô ưu[3] thôi mà.” Tiểu Lạc giải thích.

[3] Một thành ngữ Hán – Việt có nghĩa là: cẩn thận thì sau không phải lo lắng.

“Anh thấy đợi đến lúc mình cầm được chìa khóa nhà rồi mình đi mua là hợp lý nhất. Mua đồ gia dụng thì cũng phải phù hợp với thiết kế của ngôi nhà và kích thước của từng phòng, lúc đó chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến, ví dụ như góc nào thì cần đồ dùng kích thước thế nào, nên kê đồ ở đâu. Những cái này đều phải tính toán cân nhắc cẩn thận.” Trình Hạo học kỹ thuật nên suy nghĩ việc gì cũng chu đáo và cẩn thận.

“Anh nói cũng phải, điều này em chưa nghĩ đến. Nhưng đi đến IKEA ngắm thì cũng không mất gì mà lại tìm hiểu thêm được một số phong cách trang trí nội thất. Ngoài ra, chúng ta còn có thể học hỏi chút ít về nghệ thuật trang trí, đến lúc đó không cần phải thuê người về thiết kế nữa, lại tiết kiệm được tiền.”

“Nếu em muốn đi xem thì cũng được. Nhưng anh nói trước với em là chỉ được ngắm chứ không được mua.” Trình Hạo nhấn mạnh.

“Em biết rồi, em biết rồi, chỉ xem thôi chứ không mua.” Tiểu Lạc giơ tay xin thề.

IKEA cách nhà trọ khoảng 2 km nhưng không có xe buýt nào đi thẳng đến đó, mà đi bộ thì hơi xa. Vì vậy lúc này, con xe “bảo mã” của Trình Hạo được dịp dùng tới.

Trình Hạo dắt con xe bảo bối hai bánh không mui từ trong gara dưới tầng hầm ra, sau đó leo lên, một chân chống xe rồi gọi Tiểu Lạc: “Lên xe đi!”

“Anh cứ lái xe đi trước, em sẽ nhảy lên sau.” Tiểu Lạc nghĩ, khó khăn lắm mới có cơ hội đi ra ngoài một chuyến nên cô phải tranh thủ vận động một chút.

“Em có nhảy lên nổi không?” Trình Hạo nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Có phải là em chưa nhảy lên bao giờ đâu. Anh lái cơ mà, em sẽ nhảy lên cho anh xem.”

Trình Hạo vừa đi từ từ, vừa ngoái đầu lại nhìn cô mỉm cười. Anh chỉ thấy cô khom người lại, hai tay xoa xoa làm ra vẻ như thật, rồi phi một phát lên xe. Chỉ sau một tiếng “hây”, cô đã nhảy lên gác-ba-ga của con “bảo mã” một cách gọn gàng.

“Hi hi, anh đừng thấy em nhỏ bé mà coi thường. Sức bật của em vẫn không kém gì ngày trước đâu, động tác vẫn uyển chuyển, thân thủ vẫn còn điêu luyện lắm!” Tiểu Lạc cười đắc ý.

“Nào, ôm chặt anh nhé, đi thôi!” Theo tiếng hò của Trình Hạo, con “bảo mã” cũng bắt đầu tăng tốc tiến về phía trước.

***

Doãn Nặc rất quan tâm đến việc trang trí nội thất, có lần từng nói Tiểu Lạc rằng gian sản phẩm mẫu tầng ba của IKEA trang trí rất đẹp, nếu có thời gian thì nên đến đó xem.

Vừa bước vào, Tiểu Lạc có cảm giác như lạc vào một thế giới lung linh đầy đá quý. Thế giới ấy hoàn toàn khác với những cửa hàng hay siêu thị cô vẫn đến thường ngày, thế giới ấy tươi mới, thơm tho, ấm cúng, mang đậm chất gia đình.

Ánh mắt của Tiểu Lạc như bị hút chặt vào những chiếc đèn gam màu nóng, những chiếc ghế sofa màu đỏ, những chiếc giá sách mới lạ không giống nhau, khung cửa trên tường và chiếc bàn ăn đã bày sẵn đĩa. Trong lòng cô cũng có sẵn một sơ đồ thiết kế nhà mới cho căn nhà mới của mình: Tủ ti vi ngoài phòng khách có nhiều chức năng khác nhau, ngoài việc để ti vi ra còn dùng làm tủ sách, nếu biết cách tận dụng không gian thì phía trước tủ ti vi sẽ đặt bộ ghế sofa trang trí vài theo phong cách điển viên, trên bàn còn có đèn để có thể ngồi đọc sách; tiếp theo sẽ là một chiếc bàn ăn bằng gỗ để tiện vừa ăn cơm vừa xem ti vi; trong phòng ngủ sẽ đặt một chiếc giường đôi thật to, bàn phấn cũng không thể thiếu, đèn ngủ phải là gam màu nóng, rèm cửa phải là kiểu dài chạm đất, nói chung phòng ngủ trông phải lãng mạn, ấm áp.

Tiểu Lạc càng nghĩ càng thấy thích thú, lúc đầu cô định sẽ chuyển đến ở ngay khi mua được nhà, nhưng bây giờ nghĩ lại, cô sẽ bày biện trang trí cho ngôi nhà một chút rồi mới dọn đến ở. Nhà do chính tay mình mua nên sẽ trang trí theo ý tưởng của mình. Đây là sự khác biệt lớn nhất giữa chuyện mua nhà và thuê nhà. Thuê nhà ở thì mình không được thay đổi cách trang trí của chủ nhà, bình nóng lạnh của bà chủ nhà đã “lão hóa”, nhà vệ sinh thì suốt ngày bị tắc, điều hòa cũng hỏng lâu rồi. Nhưng tất cả những điều đó hoàn toàn không sao hết, bởi những ngày tháng ấy không còn bao lâu nữa sẽ chấm dứt. Cuối cùng cô cũng có thể mua được nhà và đã đến lúc nói lời tạm biệt với những bất tiện của việc thuê nhà.

Mặc dù ban đầu đã thống nhất với Trình Hạo là “chỉ được xem không được mua” nhưng sở thích mua sắm bẩm sinh của phụ nữ lúc nào cũng thường trực khiến Tiểu Lạc cứ đứng tần ngần lưu luyến trước đám vật dụng trong phòng.

“Chiếc đèn này trông rất ấm áp, thích hợp cho phòng ngủ lắm, mua một chiếc anh nhé?”

“Chiếc bình hoa tròn này trông thật đáng yêu, chỉ cần cắm một cành hoa rồi đặt ngoài phòng khách, vừa bước vào sẽ ngửi thấy hương thơm, mua một chiếc anh nhé?”

“Cái đệm lưng này được đấy, bông rất mềm lại êm, thật thoải mái, đặt trên ghế sofa cũng hợp mà đặt trên giường ngủ cũng đẹp, mua một cái anh nhé?”

“Con búp bê này trông thật độc đáo, đặt trên kệ kính trông rất nghệ thuật, mua một con anh nhé?”

...

Mỗi lần nhìn thấy cái gì trông hay hay một chút là cô lại đứng ngắm hồi lâu, phát biểu ý kiến và cuối cùng đều kết thúc bằng một câu “mua một cái anh nhé?” Trình Hạo nhũn nhũn nói: “Trông em kìa, cứ như là muốn bê luôn cả cửa hàng này mang về nhà ấy. Biết thế này, trước khi ra khỏi nhà anh bắt em viết bản cam kết cho rồi.”

“Đi ngắm nghía mà không thu hoạch được cái gì thì làm sao mà thấy hiệu quả được.” Tiểu Lạc nhìn Trình Hạo bằng ánh mắt cầu cứu, hy vọng anh có thể “khai ân” cho cô một lần.

Trình Hạo đành rộng lượng: “Vậy thì chỉ được mua hai thứ trong khoảng một trăm tệ thôi.”

“Em biết rồi, em biết là chồng rất tốt với em mà, vừa rộng lượng vừa thấu tình đạt lý.” Tiểu Lạc mặt mày rạng rỡ nói.

Nếu không phải Trình Hạo kiên định ngay từ đầu và nhiều lần kiềm chế sở thích mua sắm của Tiểu Lạc thì chắc cô đã mua cả một đồng đồ về nhà rồi.

Vì thế mà đàn ông đưa phụ nữ đi ngắm đồ cũng có cái lợi của nó, ít nhất thì cũng có thể ngăn cản được tính mua sắm bạt mạng của phụ nữ.

Cuối cùng Tiểu Lạc quyết định nhặt một chiếc đệm lưng in hình hoạt hình và một chiếc tạp dề có hình con lợn bỏ vào giỏ đựng đồ. Cô đặt tên cho chiếc đệm lưng là “người bạn viết lách của Tiểu Lạc”, còn tạp dề thì gọi là “người bạn bếp núc của Trình Hạo”.

Lúc đầu thấy Tiểu Lạc chọn chiếc tạp dề màu xanh có hình con lợn, Trình Hạo vui như mở cờ trong lòng ngực. Lẽ nào mua nhà rồi Tiểu Lạc cũng quyết tâm thay đổi mình trở thành nữ đầu bếp?!

Kết quả cô lại úm tạp dề vào người anh rồi bình phẩm: “Chiếc này rất vừa vặn, đeo vào người trông rất có dáng của một đầu bếp chuyên nghiệp. Để tuyên dương anh mấy năm qua ngày nào cũng nấu cơm cho em, em quyết định mua cái tạp dề này tặng anh, hy vọng anh sẽ cố gắng phát huy để việc cơm nước nhà ta ngày càng bước lên một tầm cao mới!”

Tiểu Lạc nói như thật làm Trình Hạo dở khóc dở cười: “Anh có thể phát biểu một câu khi nhận giải được không?”

“Thôi khỏi. Mấy câu xin cảm ơn chương trình, xin cảm ơn anh X chị Y đã không còn mới nữa rồi.” Tiểu Lạc hào phóng nói.

“Câu mà tôi muốn nói khi nhận giải là: Liệu tôi có thể tặng lại món quà này cho cô Tiểu Lạc được không?” Trình Hạo cười nói.

“...” Đến lượt Tiểu Lạc không biết nên nói như thế nào.

Lúc xếp hàng thanh toán, điện thoại của Trình Hạo đổ chuông, anh nhìn vào màn hình điện thoại rồi quay ra nói với cô: “Ồ đây ầm quá, anh ra ngoài nghe điện thoại đây.”

“Anh đi đi, cái tạp dề này em tặng anh, để em thanh toán là hợp lý nhất.” Tiểu Lạc cười “ha ha”.

Mãi cho đến tận lúc đã thanh toán xong mà vẫn không thấy Trình Hạo quay lại, Tiểu Lạc bồn chồn suy nghĩ, anh ấy nghe điện thoại sao mà lâu thế?

Tiểu Lạc xách túi chiến lợi phẩm đi ra ngoài, trời đã nhá nhem, vậy mà Trình Hạo vẫn còn đứng ngoài cửa nghe điện thoại.

“Nhanh nhanh lên nhé, tôi đang sốt ruột lắm, cảm ơn nhé!” Trình Hạo nói rất nghiêm túc rồi cúp điện thoại luôn. Anh vừa quay người lại thì thấy Tiểu Lạc, anh liền cố nặn ra một nụ cười: “Em ra đây từ lúc nào thế? Anh đang định đi vào trong kia tìm em.” Nói xong Trình Hạo liền đón lấy túi đồ trong tay cô.

“Ha ha, bị em bắt quả tang rồi nhé. Em ra được một lúc rồi, còn nghe thấy hết những gì anh nói.” Tiểu Lạc thấy Trình Hạo có vẻ căng thẳng liền cố tình trêu anh.

“Thế em có nghe được từ nào quan trọng không?” Trình Hạo mặt hơi biến sắc hỏi lại.

“Từ quan trọng mà em nghe được là “nhanh lên” và “cảm ơn...” Tiểu Lạc không trêu anh nữa, nói thật những gì mình nghe thấy. “Có phải anh đang gọi cứu binh không?”

Trình Hạo thở phào như trút được gánh nặng: “Đúng thế. Nhưng mà mở mồm ra hỏi tiền người khác đúng là một việc khó khăn.”

“Đợi đến lúc chúng ta dọn về nhà mới ở thì dễ chịu rồi, khổ trước sướng sau mà.” Tiểu Lạc lạc quan nói.

***

Những chiếc đèn trên đường sáng chói như những con mắt của thành phố, Trình Hạo đạp xe đạp, còn Tiểu Lạc ngồi phía sau ôm chặt eo và tựa đầu vào lưng anh.

Khung cảnh ấy làm Tiểu Lạc cảm thấy như thời gian đang quay ngược trở lại, cô nhớ hình ảnh hồi còn học đại học, anh cũng chở cô trên chiếc xe đạp đi vòng quanh sân trường. Nhưng có một chuyện xảy ra vào năm đó làm cô nhớ mãi.

Lúc đó, Trình Hạo đã làm xong thủ tục ra trường và ngày hôm sau anh sẽ lên tàu rời khỏi ngôi trường đã gắn bó suốt bốn năm. Trước khi đi một ngày, anh đạp xe chở cô đi khắp một lượt những góc ngách trong trường và cả những nơi gần trường mà hai người thường đi qua.

Hồi đó, Tiểu Lạc nghĩ, sau này cô sẽ không còn được nhìn thấy anh mỗi ngày nữa, cũng không biết liệu sau này hai người có bước chung trên một con đường không, khiến cô cảm thấy một nỗi buồn chơi vơi tràn ngập cõi lòng. Hôm đó, cả hai người đều im lặng không nói nhưng trong lòng ai cũng đầy tâm sự.

Nhớ lại hồi đó tương lai thật mù mịt, nhưng giờ đây trước mặt cô là một tấm lưng vạm vỡ có thể dựa dẫm, Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng ấm áp, khoe miệng nở một nụ cười: Loáng một cái đã mấy năm trôi qua, nhưng hôm nay cô vẫn có thể ngồi sau xe anh và cùng anh ngắm nhìn phong cảnh hai bên đường.

Tiểu Lạc cứ nghĩ miên man, bất giác càng ngày càng ôm Trình Hạo chặt hơn: “Anh còn nhớ năm anh tốt nghiệp đại học ra trường, vào ngày cuối cùng trước khi đi, anh đã chở em bằng xe đạp đi một vòng khắp nơi không?”

“Đương nhiên là anh vẫn nhớ.”

“Anh nói thật đi, hôm đó anh đưa em đi khắp trường, có phải là muốn đặt một dấu chấm đẹp cho mối tình của chúng ta không?”

“Đâu có, không phải đâu.” Trình Hạo phủ nhận.

“Anh còn chối hả?” Tiểu Lạc vừa nói vừa lấy tay cù vào người Trình Hạo.

“Y ây ây, không được cản trở công việc của lái xe, phanh xe “bảo mã” này của anh không được tốt đâu đấy.” Bị Tiểu Lạc cù phía sau nên chiếc xe bắt đầu quẹo lung tung.

“Vì sự an toàn của mình, em tạm thời tha cho anh.” Tiểu Lạc rút lại chiêu “cửu âm bạch cốt trào” của mình.

Đến ngã tư, hai người dừng xe chờ đèn xanh.

“Tranh thủ lúc “bảo mã” nghỉ ngơi, anh hãy trả lời câu hỏi vừa nãy của em đi.” Tiểu Lạc tiếp tục.

“Câu hỏi gì cơ?” Trình Hạo giả vờ không hiểu.

“Chính là câu em hỏi lúc tốt nghiệp anh chở em đi khắp nơi bằng xe đạp là có động cơ gì?”

Trình Hạo nghĩ trong giây lát rồi đáp: “Lúc đó chẳng có động cơ gì cả, chỉ là do vừa mới tốt nghiệp, không biết tương lai sẽ ra sao nên không thể hứa trước sẽ mang lại cho em một tương lai hạnh phúc. Vì thế anh muốn đưa em quay lại từng góc nhỏ đã chứng kiến tình yêu của chúng ta, coi như đặt một dấu chấm câu đẹp để cho thời sinh viên của mình, cũng coi như lần cuối cùng đưa em đi dạo. Sau này có thể anh và em mỗi người một nơi, ít có cơ hội gặp nhau, cũng không thể thường xuyên quay lại về trường, vì thế dù thời gian ngắn ngủi chỉ một ngày anh cũng muốn dành hết cho em”

“Vậy sao lúc đó anh không nói những điều này với em? Nếu như anh nói thì lúc đó em sẽ rất cảm động.” Nghe những lời vừa rồi của Trình Hạo, Tiểu Lạc thấy lòng mình chợt xao xuyến.

“Em cũng biết đấy, hồi đó anh cũng rất ngổ mào, không biết nói những lời ngọt ngào. Hơn nữa, lúc ấy anh còn không biết tương lai sẽ ra sao nên không muốn nói những lời sáo rỗng, đao to búa lớn đại loại như “yêu em suốt đời”, anh chỉ muốn chứng minh bằng thời gian và hành động.”

Tiểu Lạc không nói gì, cứ thế ngồi sau ôm chặt lấy Trình Hạo. Đúng vậy, trước đây anh là một chàng trai nhút nhát, cứ cãi nhau một chút là đánh bài chuồn nhưng bây giờ anh đã là một người đàn ông trưởng thành, lúc đi cùng Tiểu Lạc luôn chủ động giúp cô xách đồ, lúc đi siêu thị giúp cô mua đồ con gái cũng không còn đỏ mặt ngại ngùng nữa. Tất cả những điều này không chỉ được rèn luyện theo năm tháng mà còn do Tiểu Lạc “huấn luyện” nữa.

Những điều Trình Hạo làm chưa tốt, Tiểu Lạc đều nhắc nhở anh phải làm thế nào để cô được vui vẻ. Ngược lại, những gì anh làm tốt, cô luôn khen ngợi động viên để anh phát huy. Chẳng trách người ta nói, đàn bà là trường học của đàn ông, người đàn ông tốt cũng cần được đào tạo.

Tiểu Lạc hy vọng người đàn ông mà mình đào tạo là một người đàn ông 3T, là người đầu tiên, tốt nhất và cuối cùng của cô.

“Trình Hạo, anh đã là người đàn ông đầu tiên và tốt nhất của em rồi nhưng em muốn anh là người đàn ông cuối cùng của em, được không?” Tiểu Lạc tựa vào lưng Trình Hạo, thủ thỉ nói.

“Đương nhiên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.” Trình Hạo nắm chặt bàn tay Tiểu Lạc và bọc bạch: “Anh sẽ là “người đàn ông 3T” độc nhất vô nhị của em”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Anh ngày càng tiến gần đến cánh cửa “tam thập nhi lập”. Anh không thể chỉ làm một người đàn ông tốt đi khắp tứ phương, anh còn phải làm một người con ngoan, một người chồng tốt. Anh cần phải gánh vác trách nhiệm gia đình, hiếu kính mẹ già, yêu thương vợ trẻ.

Mọi người đều nói áp lực sẽ biến thành động lực nên kể từ khi quyết định mua nhà, số lần Trình Hạo làm việc ngoài giờ tăng lên trông thấy.

Nếu là trước kia, mỗi khi thấy anh làm việc ngoài giờ, Tiểu Lạc lại oán thán không thôi, hoặc cần nhân ông chủ của anh quá đổi bóc lột nhân viên, thậm chí có khi còn chê bai Trình Hạo không hoàn thành nhiệm vụ thật sớm, đem thời gian đáng lẽ phải ở cạnh cô cống hiến hết cho công việc.

Thế nhưng bây giờ, mỗi lần Tiểu Lạc nghe Trình Hạo nói: “Hôm nay anh phải làm việc ngoài giờ, em tự giải quyết bữa tối nhé”, cô lại cảm thấy vô cùng hân hoan, bởi vì với cô mà nói, đây chính là nỗ lực phấn đấu mua nhà của anh.

Mấy ngày gần đây, vì Trình Hạo liên tục làm thêm ngoài giờ nên Tiểu Lạc bắt đầu cảm thấy xót xa, chủ động gánh lấy nhiệm vụ nấu cơm, chiếc “tạp dề lợn con” mà cô tặng cho anh trước kia giờ đương nhiên trở thành vật sở hữu của cô.

Nấu ăn cũng là một việc trăm hay không bằng tay quen. Trước kia chỉ mỗi việc cắm nồi cơm điện, Tiểu Lạc cũng cảm thấy tay chân luống cuống, không biết phải làm thế nào, còn giờ đây, mỗi khi nấu ăn, cô đã bắt đầu biết kết hợp với việc tận hưởng cuộc sống, có thể vừa nghe nhạc, vừa hát theo giai điệu, vừa nấu nướng, đạt được cảnh giới cao nhất là một lúc làm tới ba việc.

***

Vào một buổi chiều muộn, Tiểu Lạc vừa mới làm xong cơm canh, bày biện lên chiếc bàn ăn ở phòng khách thì nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa. Ày, không phải Tần My nói hôm nay sinh nhật của đồng nghiệp nên cô ta sẽ về muộn hay sao?

Cửa mở ra, Trình Hạo bước vào khiến Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng: “Hôm nay sao anh về sớm thế? Tại sao không gõ cửa để em ra mở?”

“Anh đoán em đang phải vất vả, tắt bếp trong bếp nên không dám kinh động tới em.” Trình Hạo nói rồi đặt túi xách lên ghế sofa.

“Cũng đúng, lúc này em mồ máy hút mùi, cho dù anh có gõ cửa chắc em cũng không nghe thấy. Anh vào thay quần áo rồi ra ngoài ăn cơm đi.”

“Ừ.” Trình Hạo vừa đáp vừa bước vào phòng ngủ thay quần áo. Mỗi ngày vừa về đến nhà là anh phải thay bộ âu phục mặc khi đi làm sang bộ quần áo ở nhà cho thoải mái. Anh nói chỉ có như vậy thì khi về đến nhà mới có cảm giác được rời xa công việc, có cảm giác nghỉ ngơi, thư giãn hoàn toàn.

Lúc dùng bữa, Trình Hạo ngó vào cửa sổ phòng Tần My, thấy đèn không sáng liền lên tiếng hỏi Tiểu Lạc: “Tần My vẫn chưa về hả em?”

“Cô ấy về nhà muộn cũng là việc bình thường mà. Hơn nữa, sáng sớm nay cô ấy có nói hôm nay đồng nghiệp tổ chức sinh nhật nên sẽ về nhà muộn.”

“Ồ...” Trình Hạo định nói thêm gì nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ đành cúi đầu ăn cơm.

“Mấy hôm nay anh liên tục làm thêm ngoài giờ, trông gầy hẩn đi. Anh nên ăn nhiều một chút.” Tiểu Lạc gấp thức ăn vào bát cho Trình Hạo.

“Ừm.” Anh đáp một tiếng rồi lại tiếp tục dùng bữa.

Bình thường khi dùng bữa, anh không im lặng như thế này bao giờ. Tiểu Lạc cảm thấy hôm nay Trình Hạo có điều gì đó khác lạ.

Không nói chuyện đương nhiên là vì anh muốn tiết kiệm thời gian ăn cơm. Trình Hạo dùng bữa xong trước, nói một câu với Tiểu Lạc: “Anh ăn xong rồi”, sau đó rời khỏi bàn ăn, đi thẳng vào phòng ngủ.

“Hiếm khi có một hôm đi làm về sớm, lại còn không chịu ngồi ăn hết bữa cơm cùng người ta, thật đúng là...” Tiểu Lạc cắn nhẩn trong bụng.

Tiểu Lạc chán nản ăn xong bữa cơm, sau khi dọn hết bát đĩa vào bếp, cô liền sang phòng ngủ gọi anh: “Trình Hạo, em đã thu dọn hết bát đĩa vào trong phòng bếp rồi, anh mau ra rửa bát đi.”

Hàng ngày hai người có một giao hẹn bất thành vẫn là người nấu cơm sẽ không phải rửa bát.

“Anh đang bận quá, hôm nay em có thể rửa hộ anh được không?” Trình Hạo vừa thu dọn gì đó trong phòng ngủ vừa nói vọng ra.

“Anh đang bận làm cái gì? Lễ nào địa điểm làm thêm giờ của anh đã được chuyển từ công ty về nhà sao?” Tiểu Lạc bước lại gần phía anh.

“Thứ Tư tuần này anh phải đi công tác, anh đang sắp xếp tài liệu cần thiết và ít quần áo.” Trình Hạo đáp.

“Hả, anh phải đi công tác sao? Tại sao em không nghe anh nói gì? Anh đi mấy hôm? Anh có thể quay về trước khi kí kết hợp đồng không?” Thông tin này hiển nhiên làm cho Tiểu Lạc bất ngờ, cô liền tiếp đưa ra một loạt câu hỏi.

“Hôm nay anh vừa nhận được công văn điều đi công tác, cũng định nói với em nghe lúc dùng bữa. Anh phải đến một công ty ở Hồ Nam, thứ Tư đi, thứ Sáu về, không phải mình sẽ kí hợp đồng vào Chủ nhật sao? Không gây ảnh hưởng gì đâu.” Trình Hạo ôm lấy cô rồi nói: “Chỉ có hai ngày thôi mà, em ở nhà phải biết chăm sóc bản thân thật tốt đấy.”

“Là người nào đó tự huỷ hoại thôi, em ngủ một mình trên chiếc giường lớn cảm giác thoải mái, dễ chịu vô cùng.” Tiểu Lạc đáp lại trái với suy nghĩ trong lòng. “Vậy anh tiếp tục sắp xếp đi, em đi rửa bát đây.” Cô nói xong liền bước ra ngoài.

***

Sau khi Tiểu Lạc rửa bát xong, Trình Hạo cũng đã sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy. Anh đang ngồi trước màn hình máy tính đọc gì đó.

“Ông xã, hôm nay Tần My không có nhà, chúng ta cùng nhau đi tắm nhé!” Tiểu Lạc đưa lời đề nghị.

“Không được. Ngộ nhớ Tần My quay về bất chợt thì sao, để cô ấy bất gặp không hay chút nào, em cứ vào tắm trước đi.” Trình Hạo lên tiếng mà chẳng buồn ngoái mắt lên nhìn.

“Ồ.” Tiểu Lạc cảm thấy cụt hứng, tay cầm theo đồ ngủ đi vào phòng tắm, trong lòng thầm nghĩ: “Thôi bỏ đi, không bao lâu nữa chúng ta có nhà riêng rồi, xem anh còn tìm được lý do gì để không tắm chung với em.”

Phòng tắm và phòng ngủ của hai người gần kề với phòng khách. Hàng ngày Tần My hoặc Trình Hạo ngồi ngoài phòng khách xem ti vi khiến Tiểu Lạc lúc đi tắm không cảm thấy sợ hãi hay cô đơn. Nhưng lúc này phòng khách không có người, Tiểu Lạc bỗng nhớ lại một số cảnh tượng ma quỷ trong các bộ phim kinh dị đã xem trước đây, bất giác thấy sợ hãi nên cô chỉ tắm táp qua loa.

Việc đầu tiên sau khi cô tắm xong là lao vào bếp uống nước, thế nhưng ly nước của cô trống không. Đối với cô, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Mỗi buổi sáng cô có một ly nước tráng ruột, mỗi khi tắm xong lại có một ly nước tiêu trừ mệt mỏi. Đương nhiên trước đây những thứ này đều do Trình Hạo chuẩn bị sẵn, bao nhiêu năm nay anh chưa từng quên lần nào, tại sao hôm nay lại quên chứ? Điều này thật quá đổi bất thường!

Hơn nữa thường ngày mỗi khi cô tắm xong ra ngoài, Trình Hạo sẽ luôn đứng trong phòng ngủ lên tiếng: “Bà xã tắm xong rồi, lại đây anh yêu.” Còn hôm nay, khi cô bước vào phòng ngủ, anh chẳng buồn nhìn cô lấy một lần mà vẫn ngồi trước màn hình vi tính, không hề để ý đến chuyện gì.

“Ông xã, hôm nay anh không rót nước cho em à? Mà bình nước cũng trống không, em tắm xong chẳng có nước uống, khát chết đi được.” Tiểu Lạc oán thán.

“Không còn nước uống thì em tự đun lấy đi. Anh có bao trọn gói công việc đun nước uống đâu?” Trình Hạo vẫn chẳng quay đầu lại.

“Hôm nay anh bị làm sao thế? Trúng tà hả? Những lời trước kia anh nói với em đã quên hết rồi sao? Anh nói tay cầm ấm đun nước bị hỏng, sợ em đun nước không cẩn thận bị bỏng nên chủ động gánh lấy trách nhiệm đun nước. Bây giờ còn dám nói anh không bao trọn gói việc đó.” Tiểu Lạc tức giận lên tiếng. Vốn dĩ cô nghĩ rằng hai ngày nữa Trình Hạo phải đi công tác nên đã chủ động mời anh cùng vào tắm uyên ương trước khi hai người tạm xa nhau vài ngày, thật không ngờ anh chẳng hiểu lòng cô lại còn thẳng thừng từ chối. Lúc đi tắm, khi nhớ đến cảnh tượng trong mấy bộ phim kinh dị, cô cảm thấy sợ hãi nhưng lại không có ai ở bên cạnh, tắm xong cô muốn uống nước cũng chẳng có, điều này đã khiến cô cảm thấy buồn chán lắm rồi, vậy mà Trình Hạo lại còn trách móc cô, làm sao cô không tức cho được!

“Được, được, bây giờ anh đi đun nước ngay đây, không được sao?” Trình Hạo đứng dậy bước vào phòng bếp đun nước uống cho Tiểu Lạc.

Có lẽ bình thường cô đã luyện thành thói quen cứ tắm xong là uống nước, cho nên lúc này Tiểu Lạc cảm thấy chán nản vô cùng, mồm miệng khô khan, đứng ngồi không yên. Tuy nhiên, đợi đến khi có nước uống rồi, tâm trạng phiền não của cô vẫn chưa hề tiêu tan.

Tiểu Lạc nằm trên giường mãi mà không ngủ được. Cô định đọc một cuốn tiểu thuyết tâm linh để điều chỉnh lại tâm trạng nhưng vừa mới đọc được vài trang cô đã thấy chán, liền bước xuống giường, tiến lại gần Trình Hạo, nhìn xem anh đang tập trung làm gì. Thường ngày chẳng bao giờ anh thấy sức hút của máy tính vượt qua sức hút của cô.

Tiểu Lạc phát hiện Trình Hạo đang mở tin tức có liên quan đến cổ phiếu trong thành phố trên màn hình vi tính. “Tại sao anh lại quan tâm đến tình hình cổ phiếu thế? Không phải em đã bảo anh đừng có dính dáng tới cổ phiếu rồi sao. Anh đã đem hết tiền đi đầu tư cổ phiếu chuyển vào thẻ ngân hàng chưa?”

“...” Trình Hạo lặng người đi giây lát rồi anh tắt trang web đó: “Vẫn chưa đâu.”

“Chủ nhật tuần này phải ký hợp đồng nộp tiền đợt đầu đấy. Em đã nói với anh mấy lần rồi, tại sao anh vẫn chưa làm thế?” Tâm trạng đã không vui, lại cộng thêm việc này khiến Tiểu Lạc chẳng thể kìm nén được.

“Anh nói này Tiểu Lạc, kỳ hạn ký hợp đồng của chúng ta có thể thương lượng chậm lại vài ngày được không?” Trình Hạo thận trọng hỏi.

“Bây giờ sắp phải ký hợp đồng rồi, anh lại nói với em là phải hoãn sao? Hoãn lại, chậm lại vài ngày sao? Trình Hạo, tại sao anh chẳng bao giờ có thái độ tích cực với việc mua nhà thế hả?” Hỏa khí trong lòng Tiểu Lạc bất chợt bùng lên.

“Anh đâu nói là không mua nhà nữa, chỉ là muốn thư thư vài ngày thôi.” Trình Hạo chột dạ lên tiếng.

“Anh muốn thư thư vài ngày nhưng người bán nhà người ta không muốn thư thư vài ngày. Căn nhà đó hiện nay vẫn còn người khác đang ngắm đấy. Lần trước đã thế rồi, có phải lần này anh lại định làm thế nữa không?” Tiểu Lạc càng nghĩ lại càng tức giận, giọng nói theo đó cũng lớn hơn.

“...”

“Anh cứ muốn chậm lại vài ngày, phải chăng đã xảy ra bất trắc gì rồi?” Tiểu Lạc cứ cảm thấy Trình Hạo của hôm nay có gì đó khác thường khiến cô lo lắng bất an.

“Tiểu Lạc, sau khi anh nói ra nguyên nhân, em có thể bảo đảm là sẽ không tức giận không?” Trình Hạo quay người lại, quyết định thành thật mọi chuyện.

“Anh không nói là chuyện gì thì em không thể nào dự đoán trước cảm xúc của mình được.” Tiểu Lạc càng lúc lại càng cảm thấy bất an.

“Em chỉ cần kiềm chế cảm xúc của bản thân là được rồi.” Trình Hạo đang định mở miệng nhưng sau khi nghĩ một hồi lại nói: “Thôi bỏ đi, đợi đến ngày

mai rồi nói sau.” Anh sợ Tiểu Lạc biết chân tướng mọi chuyện sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô.

“Anh mau nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh cho rằng bây giờ em có thể ngủ ngon với tâm trạng thế này sao?”

“Được thôi.” Trước tình thế này, Trình Hạo đành phải nói ra mọi chuyện: “Gần đây thị trường cổ phiếu không tốt, cổ phiếu của chúng ta bị hạ giá rồi.”

Trình Hạo còn chưa nói hết, Tiểu Lạc đã thất ruột thất gan, kinh ngạc hỏi lại: “Chúng ta bị mất bao nhiêu tiền?”

“Vốn dĩ số tiền là năm vạn, bây giờ theo thị trường chỉ còn hai vạn thôi.” Giọng nói của Trình Hạo càng lúc càng nhỏ.

Lần này thì Tiểu Lạc hoàn toàn đứng tim. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao hôm nay Trình Hạo lại thất thường đến thế.

Nhìn thấy việc đầu tư lỗ vốn quá nhiều, Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng xót ruột, làm sao cô có thể không chế được cảm xúc chứ? Cô lập tức nổi trận lôi đình: “Cái gì? Sao lại có thể lỗ vốn nhiều thế chứ? Là ai lúc đầu thề thốt bảo đảm rằng chỉ có lời không có lỗ hả? Lúc đầu em đã nói đây là loại hình đầu tư mạo hiểm, phải thận trọng. Tại sao anh lại coi lời nói của em như đàn gảy tai trâu thế? Anh phải biết số tiền này là do chúng ta vất vả, cực nhọc lắm mới có thể tích góp được, đây đều là đồng tiền xương máu của chúng ta. Bây giờ không ngờ lại mất đi nhanh như thế này, làm sao mà thu lại được?”

“Anh cũng đâu hy vọng chúng ta sẽ bị lỗ vốn, đây là chuyện không thể không chế được mà.” Trình Hạo biết mình đuối lý nên khi nói chuyện đầu anh cứ cúi gầm xuống đất.

“Thế thì anh cũng phải nói sớm là cổ phiếu hạ giá chứ. Em đã liên hệ với cả công ty sửa chữa nhà cửa rồi. Bây giờ mọi chuyện thành ra thế này, chẳng khác nào vớt em từ trên thiên đường xuống mười tám tầng địa ngục. Anh khiến em hụt hẫng quá mức.” Tiểu Lạc nói xong mà ruột đau như cắt.

“Anh cũng đang muốn chờ một đợt tăng giá mới để vớt vát lại tiền đây. Hơn nữa, hôm nào em cũng nhắc đến nhà cửa, anh đâu dám không thuận theo ý em chứ. Mỗi lần chúng ta cãi nhau đều vì chuyện mua nhà, anh cảm thấy không yên tâm.” Trình Hạo ban đầu còn muốn ếm nhem việc cổ phiếu bị lỗ không cho cô biết, bởi vì anh sợ cô sau khi biết sẽ lo lắng quá mức. Đồng thời, anh cũng vừa âm thầm chờ đợi đợt sóng tăng giá mới, vừa nghĩ cách vay mượn tiền, cố gắng hết sức dồn đủ số tiền bị lỗ. Thế nhưng ngày ký hợp đồng trả tiền nhà đợt đầu càng đến gần mà anh vẫn chưa lo kịp được số tiền đó. Anh biết rằng chẳng thể nào giấu thêm được nữa, đành phải nói ra sự thật.

“Anh cho rằng em thích nhắc nhiều vậy sao, ai mà không muốn vừa cưới anh là được ở nhà cao cửa rộng chứ. Đặng Giai và Thẩm Hạo vừa tốt nghiệp đại học một năm là đã mua được nhà, tám trăm ngàn đó. Lại còn trả luôn một lần. Đầu có giống anh, ngay cả khoản tiền đợt đầu cũng không nộp được, tại sao em lại lấy người nghèo rớt mòng toi như anh chứ?” Tiểu Lạc cứ câu giện là không kiềm chế được, cô bắt đầu dùng từ thái quá.

“Đúng, anh chỉ là một thằng nghèo rớt mòng toi thôi, lẽ nào đến tận hôm nay em mới biết? Hơn nữa, vợ chồng Đặng Giai được bố mẹ hai bên cho tiền, có gì để so sánh chứ?” Trình Hạo tuy rằng phản bác lại nhưng giọng nói rất nhỏ, anh vẫn cố gắng hết sức để chuyện này có thể qua đi dễ dàng.

“Được thôi, bây giờ nói đến những người gần gũi với anh nhé. Giang Viễn Hằng cũng cùng độ tuổi với anh đúng không? Bây giờ người ta đã mua xe rồi, lại còn trợ giúp em sáu vạn để mua nhà. Anh ấy mua nhà không bao giờ nhờ cậy bố mẹ, tất cả đều dựa vào bản thân. Còn anh thì sao? Thuê một căn nhà cũng không xong, phải thuê cùng người khác, để đến nỗi ngày nào cũng trút bực vào người. Anh đúng là một kẻ vô dụng.” Tiểu Lạc càng nói càng tức, lúc này cô đã nói ra cả những lời hàng ngày không bao giờ dám nghĩ tới.

“Lâm Tiểu Lạc, em đừng có quá đáng! Anh họ em có nhà có xe thì em đi tìm anh ấy đi. Không phải trước kia em và anh ta từng là thanh mai trúc mã sao, bây giờ vẫn còn kịp đấy!” Trình Hạo cố gắng hết sức nín nhịn con tức giận trong lòng. Cho dù anh đuối lý trước nhưng cũng không thể nào nhẫn nhịn được trước những lời nói của cô.

“Trình Hạo, anh thật sự khiến cho người ta thất vọng quá rồi. Em đem anh so sánh với người khác là hy vọng anh sẽ nhảy dựng lên rồi nói, anh ta là cái thứ gì, tương lai anh còn mạnh hơn gấp trăm, vạn lần.” Tiểu Lạc tức giận trước sự nhụt chí của anh.

“Em cho rằng những chuyện này cứ dựa vào khẩu hiệu là có thể thành công sao?” Trình Hạo cảm thấy Tiểu Lạc đã ức hiếp mình quá đổi.

“Thế nhưng ngay cả việc hô khẩu hiệu mà anh cũng không dám thì anh không phải kẻ vô dụng thì là cái gì chứ?” Tiểu Lạc lúc này gần như đã mất hết lý trí, lời nói không còn biết chừng mực gì nữa.

Cô còn định nói thêm gì đó nhưng Trình Hạo ngăn lại rồi nói: “Tần My về rồi, chúng ta đừng cãi nhau nữa. Anh sẽ nghĩ cách kiếm lại ba vạn đó cho em, như vậy không được sao?”

“Anh định kiếm lại thế nào? Từ giờ đến hôm ký hợp đồng và giao tiền đợt đầu chỉ còn mấy ngày nữa. Anh sớm không nói, muộn không nói, chọn đúng lúc này mới lên tiếng. Em vẫn luôn cho rằng đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi, chỉ còn thiếu đúng gió đông mà thôi. Em vẫn tưởng rằng gió đông đó chính là việc ký hợp đồng, bây giờ em phải chờ xem liệu anh có bản lĩnh cao cường như Gia Cát Lượng không để có thể mượn được gió đông.” Tiểu Lạc lúc này chỉ muốn nói cho sướng miệng, cũng chẳng suy nghĩ đến nguyên tắc “không vén áo cho người xem lưng” nữa.

“Tiểu Lạc, coi như anh cầu xin em đấy, chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không? Để Tần My nghe thấy chẳng hay chút nào.” Trình Hạo nhỏ nhẹ thương lượng.

“Bây giờ anh mới biết giữ thể diện, biết rằng thế này không hay sao? Vậy trước kia anh đã làm cái gì? Trước kia anh giấu em chuyện thi cử, bây giờ lại giấu nhem chuyện bị lỗ vốn, anh cứ lừa dối em hết lần này đến lần khác, anh có còn là nam tử hán đại trượng phu hay không? Em thấy anh chỉ là nam tử hán rơm rơm thôi.” Tiểu Lạc hoàn toàn không hề muốn đình chiến, ngược lại ngọn lửa tức giận càng lúc càng cháy lớn hơn.

“Xin em đấy, đừng có nói thêm nữa. Ngày mai cả hai chúng ta còn phải đi làm” Trình Hạo thử hòa hoãn lần nữa.

“Đi làm? Đi làm để được cái gì chứ? Là để thực hiện được mộng ước của chúng ta, là để cho cuộc sống của chúng ta ngày càng tươi đẹp. Ngày ký hợp đồng sắp đến, giấc mộng có ngôi nhà riêng cũng sắp thành hiện thực, kết quả anh lại gây ra chuyện lớn như thế này, anh khiến cho giấc mộng của em tan thành mây khói rồi.” Tiểu Lạc vẫn cứ cắn nhai mãi không thôi.

“Không phải anh đã nói rồi sao? Tuy lúc này cổ phiếu bị hạ giá nhưng không ảnh hưởng tới việc chúng ta mua nhà. Anh sẽ nghĩ cách vay bằng được tiền, bạn học của anh đã đồng ý cho anh vay tiền rồi. Chỉ có điều phải muộn mất vài ngày tiền mới vào tài khoản. Em đợi vài ngày không được sao?” Đây chính là nguyên nhân mà gần đây Trình Hạo khá bận rộn. Hiện nay, anh không muốn bán tháo cổ phiếu vì như vậy sẽ mất đi ba vạn một cách oan ức, còn khoản tiền năm vạn đồng thiếu trong lần giao tiền đợt đầu, anh nhất định phải gom bằng được trong khoảng thời gian ngắn nhất. Bởi vì anh cần số tiền này quá gấp, bạn bè người thì cũng đang trả góp tiền nhà, người thì vừa kết hôn, trong tay không có nhiều tiền lắm. Vậy nên đến giờ anh mới chỉ vay được có hai vạn đồng, còn thiếu ba vạn nữa. Gia đình của chị Trình San cũng tán gia bại sản vì anh rề mề mẫn đánh bạc nên bây giờ không có tiền để giúp đỡ anh.

“Đợi, đợi, đợi, anh đợi được chứ em thì không. Hơn nữa, vài ngày nữa tiền sẽ vào tài khoản rồi cuộc là mất mấy ngày? Em đoán chắc lúc tiền đủ trong tài khoản thì mọi chuyện đã quá muộn, người ta đã bán nhà rồi.” Trình Hạo thấy lúc này Tiểu Lạc đã hoàn toàn mất kiểm soát, có tiếp tục nói chuyện với cô cũng chỉ vô ích, liền bắt đầu ra tối hậu thư: “Chúng ta đừng nói mãi về chủ đề này nữa, hãy ngủ một giấc, ngày mai thức dậy nghĩ cách tiếp.”

“Không được. Hôm nay anh không giải quyết việc này thì đừng có hòng ngủ yên.” Tiểu Lạc quyết không chịu buông tha.

“Lâm Tiểu Lạc! Em đừng có ý thế làm cần nữa. Đêm hôm khuya khoắt rồi cứ cắn nhai mãi không biết chán sao? Em còn nói nữa là anh sẽ đi đấy!” Trình Hạo cũng chỉ định nói vậy để dọa Tiểu Lạc thôi, ai ngờ cô lại lớn tiếng quát: “Anh đi đi! Bây giờ đi ngay tức khắc, có bản lĩnh thì anh đừng có quay về đây nữa!”

Trình Hạo trầm nghĩ, nếu như hôm nay anh không đi thì cuộc chiến tranh này sẽ chẳng có hồi kết thúc, tốt nhất nên để cho Tiểu Lạc một mình ở nhà bình tĩnh, điều chỉnh lại cảm xúc sẽ hay hơn. Nghĩ là làm, Trình Hạo liền xách luôn va li hành lý vừa mới sắp xếp xong, mở cửa đi thẳng. Vào giây phút anh đóng cửa phòng khách lại, Tiểu Lạc liền bật khóc. Cô thật sự không thể ngờ anh lại bỏ đi thật, hơn nữa còn mang theo cả hành lý đã sắp xếp sẵn.

Ban đầu, Tiểu Lạc cho rằng Trình Hạo làm vậy chỉ để dọa cô mà thôi, sau đó anh sẽ chủ động quay về. Trước kia, có lần hai người cãi nhau rất dữ dội, Trình Hạo cũng từng chơi trò bỏ nhà ra đi. Lần đó, cô gọi điện thoại nhưng anh không hề nghe máy. Khi thấy cô kiên trì gọi mãi không thôi, cuối cùng anh cũng chịu nhấc máy và thẳng thắn nói: “Anh đã đặt phòng khách sạn rồi, nếu không ngủ lại chẳng phải là phí tiền sao?” Tiểu Lạc đành phải nhỏ nhẹ lên tiếng: “Anh mau quay về nhà đi, cùng lắm thì em sẽ trả tiền phòng cho anh được không?” Lúc đó Trình Hạo mới chịu quay về. Sau một khoảng thời gian khá dài, Tiểu Lạc mới biết, lần đó anh không hề rời khỏi nhà bao xa, cũng chẳng hề có chuyện đặt phòng trong khách sạn. Thực chất anh chỉ vào cửa hàng McDonald gần nhà, ngồi ở đó tự mình phản tỉnh.

Đã có kinh nghiệm nên Tiểu Lạc trầm nghĩ: “Giờ trò gì chứ, anh định dọa ai? Lại còn đòi bỏ nhà ra đi! Cho dù anh có là Tôn Ngộ Không cũng không thoát ra khỏi bàn tay của Phật tổ Như Lai là em đâu. Hơn nữa lần này là anh có lỗi với em trước, một lúc nữa không có chỗ ngủ, anh sẽ phải ngoan ngoãn quay về thôi.”

Vì suy nghĩ như vậy nên lúc đầu Tiểu Lạc không coi việc Trình Hạo bỏ nhà ra đi nghiêm trọng lắm, thế nhưng đợi rất lâu mà chẳng thấy anh quay về, cô bắt đầu cảm thấy thấp thỏm bất an. Sau đó, cô gọi điện thoại cho anh nhưng lần này dù gọi bao nhiêu lần, đầu máy kia cũng chỉ vang lên: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin vui lòng đợi trong giây lát.”

Anh ấy đang gọi điện thoại cho ai chứ? Tại sao lại gọi điện thoại lâu đến thế? Tiểu Lạc nghi hoặc vô cùng. Sau đó cô lại nghĩ, biết đâu cô với Trình Hạo tâm linh tương thông, đúng lúc cô gọi điện thoại cho anh thì anh cũng đang gọi điện cho cô? Nghĩ vậy cô liền dập máy, ngồi chờ anh gọi điện cho mình. Kết quả lại khiến cô hoàn toàn thất vọng.

Tiểu Lạc đợi mãi tới tận mười một giờ đêm mà chẳng nhận được điện thoại của Trình Hạo, bắt đầu điên, cô đành phải gọi lại cho anh. Lần này gọi tới, vẫn là giọng nữ khi này, chỉ có điều lời đọc đã thay đổi: “Số điện thoại quý khách đang gọi hiện đã tắt máy.”

Lần này, Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng lo lắng, lẽ nào Trình Hạo đã làm thật? Thật sự anh đã dự định ra đi không bao giờ quay lại nữa? Cô đành tự an ủi bản thân mình cũng có thể là do di động hết pin, một lúc nữa chắc anh ấy sẽ quay về nhà thôi.

Tiểu Lạc ngồi trên giường đợi Trình Hạo tới tận hai giờ sáng, sau đó cô không thể nào chống lại cơn buồn ngủ, mí mắt nặng trĩu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Lạc bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Lúc đầu cô còn tưởng là tiếng chuông báo thức nhưng đột nhiên nhận ra đó không phải là giai điệu của chuông báo thức hàng ngày, cô liền vội lấy chiếc di động lên xem, có một tin nhắn: “Kính báo quý khách Lâm Tiểu Lạc, Trình Hạo đã chuyển năm vạn Nhân dân tệ vào tài khoản có đuôi 9186 của quý khách. Số tiền hiện đã nằm trong tài khoản. Ngân hàng Giao Thông.”

Thật hay giả đây? Phải chăng đây là chiêu trò lừa gạt tiền bạc mới? Đây chính là phản ứng đầu tiên của Tiểu Lạc sau khi đọc xong tin nhắn. Thế nhưng trong tin nhắn này có nhắc đến Trình Hạo khiến cô cảm thấy có gì đó không ổn. Cô liền gọi điện thoại đến ngân hàng hỏi rõ thông tin về tiền của mình, kết quả, thì ngân hàng của cô thật sự mới nhận thêm năm vạn đồng nữa.

Tiểu Lạc ngây ngất người, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ngày hôm qua bọn họ còn đang cãi nhau kịch liệt vì chuyện tiền nong, tại sao chỉ trong một đêm, Trình Hạo đã biến được ra năm vạn như thế có phép thuật vậy? Lẽ nào anh đi cướp ngân hàng?

Tiểu Lạc gọi điện thoại cho Trình Hạo mà trong lòng không khỏi nghi hoặc. Cô muốn tìm đáp án, kết quả di động của anh vẫn ở trong trạng thái tắt máy.

“Hày, lần này anh không chỉ chơi trò bỏ nhà ra đi mà còn chơi luôn trò mất tích nữa sao. Đợi khi nào anh quay về xem em sẽ trừng phạt anh thế nào. Hum!” Tiểu Lạc tức giận thầm nghĩ.

Tối qua vì ngủ muộn nên lúc này đầu óc Tiểu Lạc cứ ong ong, cô định nằm xuống giường ngủ thêm một lát nhưng khi liếc thấy đồng hồ trên di động đã chỉ mười giờ sáng, cô liền gõ mạnh vào đầu: “Chết rồi, tại sao mình lại ngủ đến tận giờ này chứ?”

Tiểu Lạc vội vã nhảy ra khỏi giường, rửa ráy qua loa, thay y phục, tóm lấy túi xách rồi vội vã ra khỏi nhà. Cô hồn hã hồn hển chạy tới công ty, không ngờ vừa bước vào văn phòng lại đụng trúng Tổng giám đốc Lí Thụ Tân đi thị sát nhân viên.

“Lí tổng, xin chào buổi sáng!” Tiểu Lạc nhoeo miệng cười tươi, lên tiếng chào hỏi Lí Thụ Tân.

“Đã sắp mười một giờ rồi, còn buổi sáng gì nữa.” Lí Thụ Tân nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, sau đó chẳng buồn để tâm đến cô, bước ra ngoài.

Thường ngày Lí Thụ Tân rất ít khi tới Bộ phận Biên tập, hôm nay không biết con gió nào đã đưa anh tới đây thị sát, khiến anh bất gặp được lần đi muộn duy nhất của Tiểu Lạc, hơn nữa lại còn muộn đến mức quá đáng.

Một lúc sai, Chủ nhiệm Bộ phận Biên tập Lục Nhiễm gọi cô vào phòng làm việc, nhắc nhở vài câu vì hôm nay đi làm muộn. Vì là lần đi muộn đầu tiên nên Lục Nhiễm nói: “Lần này phạt cô một trăm tệ, lần sau còn đi muộn nữa thì sẽ không xử lý đơn giản thế này đâu.”

“Dạ, em biết rồi, lần sau em sẽ không đi muộn nữa đâu.” Tiểu Lạc hứa chắc nịch.

Tiểu Lạc trước nay luôn làm việc với thái độ nhiệt tình, chăm chỉ, Lục Nhiễm rất coi trọng tài năng của cô nên hàng ngày chị đối xử rất khoan dung, độ lượng. Lần này nếu như không phải Lí Thụ Tân đặc biệt thông báo chuyện Tiểu Lạc đi làm muộn qua MSN cho Lục Nhiễm thì chị cũng không nói chuyện riêng với cô thế này, còn phạt ách tướng của mình một trăm tệ vì đã đi làm muộn.

Tiểu Lạc vốn đang cảm thấy buồn phiền, khổ não vì chuyện Trình Hạo bỏ nhà ra đi, lại thêm việc đi làm muộn bị Tổng giám đốc bắt gặp, còn bị phạt một trăm tệ nên cảm thấy vô cùng chán nản, hệt hẵng.

Cả buổi sáng cô không có tâm trạng nào để làm việc. Thi thoảng cô gọi điện cho Trình Hạo nhưng anh vẫn tắt máy. Lúc này cô đã hoàn toàn nguội giận, ngược lại còn cảm thấy lo lắng cho anh.

Buổi trưa khi ăn cơm tại nhà ăn, di động của Tiểu Lạc bỗng vang lên. Vừa nhìn qua cô đã biết là số điện thoại từ tỉnh ngoài gọi tới, cô nhấc máy mà chẳng hứng thú gì hết: “Alo, ai đấy ạ?”

“Tiểu Lạc, là anh, alo, em có nghe thấy không? Chỗ bên em sao lại ồn thế?”

“Trình Hạo?” Nhà ăn đang trong giờ cao điểm nên vô cùng ồn ào, Tiểu Lạc liền đứng bật dậy bước ra bên ngoài rồi nói tiếp: “Bây giờ anh đang ở đâu? Đang đi làm ở công ty à? Tại sao di động của anh cứ tắt máy suốt thế?”

“Di động của anh hết pin. Anh đã chuyển năm vạn đồng vào thẻ của em, em đã nhận được chưa?” Trình Hạo nhanh chóng lên tiếng.

“Nhận được rồi, anh lấy tiền từ đâu ra thế?”

“Em đừng quan tâm đến điều đó, em cứ lấy dùng trước đi. Đến lúc ký hợp đồng thì em bảo Doãn Nặc đi cùng em nhé, anh có lẽ không đi được rồi.” Trình Hạo càng lúc càng nói bé hơn.

“Tại sao anh lại không đi được? Không phải anh nói chỉ đi công tác đến thứ Sáu là về sao?” Tiểu Lạc lại cảm thấy anh đang giấu cô điều gì đó.

“Bây giờ anh đang ở thành phố G, sau đó chuyển xe quay về huyện Z, anh quyết định tham gia kỳ thi vào ngân hàng.” Trình Hạo nói chuyện ấp a ấp úng, hiển nhiên, anh có thể dự đoán trước được phản ứng của cô khi nghe tin tức này.

“Được đấy, Trình Hạo. Tối qua thì anh chơi trò “bỏ nhà ra đi”, hôm nay lại đến “tiền trăm hậu tấu”. Trong mắt anh có còn em, Lâm Tiểu Lạc, nữa hay không?” Hôm qua đã cãi nhau một trận dữ dội, bây giờ anh lại vứt một quả lựu đạn mới, cô không tức giận mới lạ.

“Tiểu Lạc, em nghe anh giải thích đã. Tối qua mẹ anh đột nhiên mắc bệnh cấp tính, anh phải quay về thăm bà, tiện thể tham gia luôn kỳ thi này.”

“Thật không? Tại sao lại trùng hợp thế? Chúng ta vừa mới cãi nhau xong, đột nhiên mẹ anh lại phát bệnh, là giả bệnh lừa anh về thì đúng hơn. Anh mà quay về đó thì chúng ta sẽ chia tay nhau.” Tiểu Lạc đang tức giận nên chẳng thể nào chấp nhận được lời giải thích của Trình Hạo.

“Lâm Tiểu Lạc! Anh không cho phép em nói mẹ anh như thế. Em... em... em đúng là không biết lý lẽ gì nữa.” Trình Hạo lúc này vô cùng tức giận, nói xong liền dập máy luôn.

Nghe thấy tiếng điện thoại “tút, tut” vọng lại từ đầu bên kia, Tiểu Lạc không kìm được nữa, nước mắt đã tràn mi. Trước kia mỗi lần gọi điện, có lần nào anh không đợi cô dập máy trước rồi mới dập máy chứ? Thật không ngờ, anh chọc giận cô hết lần này đến lần khác, sau đó lại còn dập máy trước cả cô.

Thôi bỏ đi, người ta đã nói “Ta về ta tắm ao ta – Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”, huống hồ chỉ ở Bắc Kinh hai người còn chẳng có lấy một căn nhà, Lâm Tiểu Lạc cô lấy cái gì để ngăn cản người ta quay về quê phát triển sự nghiệp chứ? Lấy tình yêu sao? Lúc này cô đã dọa anh rằng hai người sẽ chia

tay, liệu tình yêu của hai người có thể tiếp tục được nữa không?

Vào giây phút này, Trình Hạo đã ở thành phố G chờ chuyến xe sắp tới. Sau khi tắt điện thoại, anh cảm thấy ảo não vô cùng. Tuy rằng trước khi gọi điện thoại, anh đã liên tục nhắc nhở mình không được cãi nhau với Tiểu Lạc nữa, thế nhưng không hiểu tại sao, nói qua nói lại sau cùng anh lại nổi giận. Hay, thôi bỏ đi, cứ quay về thăm mẹ xem thế nào đã, mấy ngày nữa quay về Bắc Kinh anh sẽ giải thích rõ ràng với cô sau cũng được.

Ngồi trên ô tô trở về huyện Z, Trình Hạo nhìn cảnh vật chuyển động qua khung cửa sổ, trong lòng vô cùng rối loạn. Khi hồi tưởng lại sự việc xảy ra từ hôm qua đến giờ, ngay bản thân anh cũng cảm thấy quá đột ngột, chẳng trách mà Tiểu Lạc không thể tin nổi.

Tối hôm qua, sau khi ra khỏi nhà, lúc xách va li đi vào thang máy, anh vẫn lên tiếng chào bà đi đứng trong thang máy như thường lệ: “Cháu chào dì.”

“Sao muộn thế này cậu còn ra ngoài?” Bà đi nhìn vào va li của anh rồi lên tiếng hỏi.

“Công ty cháu có chút việc phải xử lý gấp.” Trình Hạo trả lời qua loa cho xong chuyện.

Khi đi qua sạp bán hoa quả ở gần khu nhà, anh phát hiện ông bà chủ hàng đang thu dọn hàng hóa, chuẩn bị nghỉ ngơi, cùng lúc đó, ở phía không xa mọi người cũng đang hối hả trở về căn hộ của mình.

Vào lúc này, chỉ có anh bất đắc dĩ phải bỏ nhà ra đi. Ánh đèn đường chiếu lên người anh tạo thành một cái bóng đơn côi và trống trải.

Trình Hạo bước về phía trước một cách vô định. Anh đi qua con đường này rồi lại đến con đường khác, đi mãi thì lại ngồi lên một chiếc ghế đá bên đường nghỉ ngơi, lặng lẽ suy tư.

Giờ tâm trạng của Tiểu Lạc ra sao? Có đi ngủ đúng giờ không? Chuyện ký hợp đồng rồi giao tiền nhà đợt đầu phải giải quyết thế nào? Rót cuộc có mua nhà nữa hay không? Tiếp theo anh phải làm những gì? Nền ngồi đây chờ thêm một lúc nữa rồi quay về hay đi thuê một phòng trong khách sạn nghỉ lại một đêm? Trong đầu Trình Hạo không ngừng suy nghĩ.

Thực ra, mấy câu nói của Trình Vĩnh Tết rồi đã tác động lớn đến anh. Sau khi từ quê lên Bắc Kinh, anh vẫn luôn suy nghĩ về việc ở lại hay quay về? Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến anh không mấy tích cực trong việc mua nhà.

Anh đã ở Bắc Kinh này mấy năm rồi nhưng phần đầu đến tận lúc này vẫn chẳng thể mua được một ngôi nhà, không thể đón mẹ lên ở cùng, cũng không thể cho Tiểu Lạc một ngôi nhà như mong ước. Vậy anh phần đầu vì cái gì chứ?

Ở Bắc Kinh, anh không có người thân, bạn bè cũng ít, áp lực công việc lại lớn, lương không đủ cao, thân kinh của anh lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, mệt mỏi.

Theo lý mà nói, lúc đầu do bản thân anh quyết định đến Bắc Kinh vì muốn đánh cược một lần nên không thể oán trách bất cứ ai, thế nhưng khi phần đầu mà chẳng đổi lại được kết quả như mình mong muốn thì anh lại cảm thấy hối hận vì quyết định của mình.

Trình Hạo từng nghĩ hối hận như vậy không được coi là người đàn ông tốt. Người đàn ông tốt nên lập chí rồi quê, không nhất định phải cá chép hóa rồng, quang tông diệu tổ[1] nhưng chí ít cũng phải tạo ra một khoảng trời riêng cho mình. Có điều, càng tiến gần đến cánh cửa “tam thập nhi lập”, anh càng không thể ỉch kỷ làm một người đàn ông tốt đi khắp tứ phương mà còn phải làm một người con ngoan, một người chồng tốt. Anh cần phải gánh vác trách nhiệm gia đình, hiếu kính mẹ già, yêu thương vợ trẻ. Nếu ở lại Bắc Kinh, anh không đủ tự tin để làm tốt những điều này nên không muốn những người mình yêu thương cũng phải vất vả, khổ sở theo mình.

[1] Làm rạng rỡ tổ tiên.

Anh đã rất nỗ lực, phần đầu hết mình, cũng muốn mua nhà ở Bắc Kinh, thế nhưng bây giờ, một khi đã mua nhà, không những anh phải vay người ta tiền để trang trải cho lần đặt cọc đầu tiên mà ngay cả tiền nhà liệu có thể trả nổi người ta hay không cũng khiến anh cảm thấy hoang hốt. Hiện giờ anh không thể dễ dàng nhảy việc, không thể thất nghiệp được.

Trình Hạo đang suy nghĩ thì di động bỗng reo lên. Anh cho rằng Tiểu Lạc gọi điện tới. Anh đoán có lẽ cô đã nhận ra hành vi của mình quá đáng nên gọi điện thoại đến bảo anh quay về nhà. Anh chẳng nhìn màn hình đã rút di động ra, đưa lên tai nghe luôn: “Alo, Tiểu Lạc à?”

Đầu dây bên kia điện thoại không có tiếng động gì khiến Trình Hạo cảm thấy chán nản nhưng khi nhìn lại số điện thoại trên màn hình, anh đột nhiên lặng người đi. Là điện thoại của mẹ. Muộn thế này rồi bà còn gọi điện thoại cho anh nhất định là có việc rất gấp. Bỗng trong lòng anh cảm thấy lo lắng, bất an.

“Mẹ à, có chuyện gì không ạ?” Trình Hạo lên tiếng hỏi.

“...” Vẫn không thấy ai trả lời.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi...” Trình Hạo lo lắng gọi mẹ liên tục.

“...” Đầu dây bên này anh vẫn không nghe thấy câu trả lời của bà.

Trình Hạo càng lúc càng cảm thấy căng thẳng, trái tim anh lập tức nhói lên.

Anh tự trấn an bản thân, có lẽ mẹ anh bất cẩn ấn nhầm phím nên gọi điện đến? Anh đang định dập điện thoại để gọi điện cho chị gái hỏi thăm tình hình thì

đầu dây bên kia vọng lại tiếng ho liên tục, kèm theo đó là tiếng thở gấp gấp.

“Mẹ ơi, mẹ bị sao thế? Mẹ, mẹ mau nói gì đi!” Trình Hạo nắm chặt di động trong tay, trái tim đau nhói. Anh nhận ra mẹ đang bị ốm, hơn nữa còn bị đột ngột.

Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Nghe thấy tiếng ho của mẹ, Trình Hạo cảm thấy lòng nóng như lửa đốt nhưng không dám đập điện thoại. Thế là anh xách va li lên, vừa giữ điện thoại vừa tìm bắt điện thoại công cộng. Trình Hạo vừa chạy vừa lo lắng thét lên: “Mẹ ơi, mẹ sao thế? Mẹ ơi, mẹ mau nói gì đi! Mẹ ơi, xin mẹ đừng dọa con. Mẹ mau nói gì đi.”

Trình Hạo chạy qua hai con phố mới tìm được một điện thoại công cộng trước một quán ăn nhỏ. Anh tìm cuốn sổ điện thoại mang theo người, tay trái cầm di động tiếp tục nghe xem mẹ có nói gì không, còn tay phải lật sổ tìm số của chị gái.

“Tút...turut...turut...”

Di động của Trình San không có ai nhấc máy. Trình Hạo gọi lại lần nữa nhưng đợi rất lâu mà vẫn chẳng thấy ai nghe. Di động lại truyền đến tiếng ho liên tục, Trình Hạo thét lên vài tiếng nhưng mẹ anh vẫn không nói gì.

Cảm giác hoảng sợ dâng trào trong lòng, Trình Hạo căng thẳng đến mức toàn thân bắt đầu run rẩy, cho dù lúc này có gọi điện thoại đến 120[2] thì anh cũng không biết địa chỉ căn nhà mẹ mới thuê.

[2] Số điện thoại cấp cứu.

“Trình Hạo à, Trình Hạo, mày đúng là một đứa con bất hiếu!” Lúc này anh không ngừng tự trách bản thân. Khi lật giờ cuốn danh bạ tìm điện thoại của người thân, bạn bè dưới quê, đột nhiên anh nhìn thấy số điện thoại của anh họ Trình Vĩnh. Sau khi do dự một hồi, anh quyết định gọi điện cho Trình Vĩnh.

May mà lần này đã có người nhấc máy, Trình Hạo nói nhanh về tình trạng của mẹ. Trình Vĩnh liền nói: “Cậu đừng lo lắng quá, để anh bảo Trình Vũ qua bây giờ xem thế nào, chỗ của Trình Vũ gần nhà thím nhất. Anh cũng sẽ qua đó ngay.”

“Anh, cảm ơn anh, em đã làm phiền anh rồi.” Trình Hạo vô cùng cảm kích.

“Huynh đệ với nhau, sao cậu khách khí thế! Anh dập máy nhé, giờ phải sang bên đó luôn.”

“Anh...” Trình Hạo định nói rồi lại thôi.

“Cậu còn có chuyện gì khác sao?” Trình Vĩnh hỏi.

“Em quyết định quay về thi thử xem sao.” Trình Hạo hạ quyết tâm nói với anh họ.

“...Được.”

Đặt ống nghe điện thoại công cộng xuống, Trình Hạo lại cầm di động đặt lên tai nhưng trong đó không còn bất cứ tiếng động nào nữa khiến anh cảm thấy lo lắng vô cùng. Anh liền ấn phím gọi lại nhưng di động của mẹ đã tắt máy. Anh gọi điện thoại cho chị gái lần nữa, vẫn không có ai nghe máy. Trình Hạo trầm nghĩ: “Có lẽ hôm nay chị đang trực đêm trong bệnh viện, phải vào phòng phẫu thuật nên không mang theo di động.”

Cuối cùng anh quyết định gọi điện thoại cho anh rể, trước là xem liệu có nhận được thông tin nào của chị gái từ chỗ anh rể hay không, sau là mẹ đang bị ốm, anh cũng muốn nhờ anh rể giúp đỡ.

Khi điện thoại kết nối, Trình Hạo nghe thấy tiếng nhạc chói tai lộng óc vang đến, chẳng biết anh rể đang ở vũ trường hay ở chỗ đánh bạc. Khi anh còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy anh rể hét lớn trong điện thoại: “Trình Hạo à, có việc gì không? Chỗ anh ồn ào lắm, không nghe thấy cậu nói gì đâu, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho chị cậu ấy.” Nói xong, anh rể cũng cúp máy luôn.

“Đồ khốn!”

Nghe thấy tiếng tút tút ở đầu kia truyền lại, Trình Hạo bực bội chửi thề một câu.

Đêm hôm đó, anh không còn tâm trạng nào quay về nhà nữa. Anh thuê một phòng ở khách sạn nhỏ ngủ tạm một đêm, sáng sớm hôm sau liền tới thẳng sân bay, đáp chuyến bay sớm nhất về thành phố G. Sau khi xuống máy bay ở thành phố G, anh dùng điện thoại công cộng gọi điện cho chị gái, lần này cuối cùng cũng có người bắt máy. Trong điện thoại, chị anh thông báo mẹ đã qua thời kỳ nguy hiểm, lúc này anh mới cảm thấy an lòng.

Sau đó, anh gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ phép, cuối cùng lại đắn đo liệu có nên gọi điện thoại cho Tiểu Lạc hay không. Sau một hồi tập đi tập lại những lời sẽ nói với Tiểu Lạc, anh mới bấm số của cô, thế nhưng kết quả là hai người vẫn cứ cãi nhau.

***

Vừa đến huyện Z, Trình Hạo đi thẳng tới bệnh viện nơi mẹ đang nằm. Vào trong phòng bệnh, Trình Hạo nhìn thấy mẹ vừa cúi người định xuống giường, vừa liên tục nói: “Mẹ muốn xuất viện, mẹ muốn xuất viện.” Còn chị gái anh Trình San thì đang ngăn cản: “Mẹ vừa tỉnh lại, cần phải tĩnh dưỡng thêm vài

ngày nữa.”

“Sức khỏe của mẹ vẫn ổn lắm, đừng tốn tiền của làm gì.” Mẹ anh đang kiên quyết đòi xuống giường.

“Mẹ, con về rồi ạ.” Trình Hạo đặt hành lý xuống rồi bước tới gần giường bệnh.

“Tiểu Hạo, tại sao con lại về đây?” Bà Trình nhìn thấy Trình Hạo đột nhiên xuất hiện cảm thấy vô cùng bất ngờ, bà thôi không tranh cãi với Trình San nữa mà tựa vào thành giường nhìn con trai.

“Con... con quay về để tham gia cuộc thi.” Trình Hạo nhìn sắc mặt nhợt nhạt của mẹ mà cảm thấy thương xót. Anh biết tính của mẹ nên không dám nói là anh về đây chủ yếu vì muốn thăm bà nên đành lấy lý do về đây để thi làm bia đỡ đạn.

Sau một hồi Trình Hạo cùng Trình San hết lời khuyên nhủ, cuối cùng bà Trình mới đồng ý ở lại bệnh viện vài hôm để bác sỹ theo dõi.

Nhìn thấy con trai, con gái đều quây quần bên cạnh, tinh thần bà Trình vui vẻ, thoải mái hẳn lên, nói rất nhiều chuyện trước kia với hai con, sau đó mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Trình San kéo Trình Hạo ra khỏi phòng bệnh, lấy quyển sách trong túi ra đưa cho anh rồi nói: “Đây là sách hướng dẫn ôn thi mà anh họ đưa ngày hôm qua, cậu mau tranh thủ thời gian đọc qua xem sao. Trước đó, cậu chẳng phân hồi gì, khiến anh ấy tưởng cậu không muốn tham gia nữa.”

“Chị, chị cứ đi lo việc của mình đi. Em sẽ ở đây vừa đọc sách hướng dẫn vừa chăm sóc mẹ luôn.”

“Như thế sao được chứ! Cậu ở trong này thì làm sao đọc sách được?”

“Trong bệnh viện rất yên tĩnh, em hoàn toàn có thể đọc sách được.” Trình Hạo kiên quyết nói.

“Được thôi, chị đi làm mấy việc đã, có chuyện gì thì cứ gọi chị một câu.”

Trước khi đi, Trình San lại dặn dò em trai lần nữa: “Trước mặt mẹ, cậu đừng có nhắc đến chuyện tiền bạc đấy nhé. Buổi tối hôm qua, vì muốn bán nốt mấy bắp ngô còn lại mà mẹ ngồi đợi bên ngoài trường học cho tới tận khi mấy lớp học ban đêm tan hết, tối muộn về lại gặp mưa. Đêm mẹ sốt cao, cô họng sưng vù nên hôm nay nói chuyện mới khó khăn thế đấy. Mẹ coi trọng tiền bạc như vậy, nói cho cùng cũng là vì cậu. Tuy rằng mấy chuyện buồn bán ít lời lãi nhưng chỉ cần có thể kiếm được tiền là mẹ an tâm vì coi như cũng góp sức giúp cậu mua được nhà.”

Nghe lời kể của chị gái, hai mắt Trình Hạo bất giác ướt nhoe.

Đúng là không ai thương con bằng cha mẹ. Mẹ anh cũng sắp sáu mươi tuổi rồi, đáng lẽ đã đến lúc tận hưởng niềm vui an nhàn của cuộc đời, vậy mà đến giờ mẹ vẫn vì anh mà dãi dầm mưa nắng. Trình Hạo cảm thấy bản thân thật đáng trách.

Buổi tối hôm đó, Trình Hạo kiên quyết đòi ở lại bệnh viện trông mẹ nhưng Trình San nói cứ để chị và bảo anh quay về nhà đọc cho kỹ cuốn sách hướng dẫn.

Trình Hạo nghĩ nếu lần này thi tốt, anh có thể kiếm được một công việc ổn định ở quê nhà, sau đó sẽ tìm cách thuyết phục Tiểu Lạc về đây, vậy là hai người họ có thể sống một cuộc sống an lành, hạnh phúc. Trình Hạo lúc này vô cùng tự tin, anh vận mọi sức lực bật đèn “chiến đấu” suốt đêm giống như mỗi lần đến kỳ thi khi còn học đại học.

Hai ngày sau, Trình Hạo đến địa điểm thi với đôi mắt đậm chất gấu mèo.

***

Ngày hôm đó, sau khi Trình Hạo đập máy trước, Tiểu Lạc vẫn luôn nghĩ rằng: Mục đích mua nhà là vì cái gì chứ? Là vì hôn nhân giữa cô và anh. Còn kết hôn là vì cái gì? Đương nhiên là vì muốn tạo nên một gia đình hạnh phúc.

Thế nhưng hiện nay, Trình Hạo, một thành viên của gia đình tương lai đã không còn ở Bắc Kinh nữa, vậy cô mua nhà ở Bắc Kinh cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Ngộ nhớ lần này thật sự thi đỗ trong kỳ thi đó, liệu anh có còn quay về Bắc Kinh nữa không? Nếu như anh không quay về, vậy thì cô mua nhà ở Bắc Kinh để làm gì? Huống hồ Trình Hạo cũng chưa nói với cô, năm vạn đồng mà anh chuyển cho cô có nguồn gốc thế nào. Nếu như bây giờ cô dùng hết số tiền năm vạn đó, Trình Hạo có việc gấp cần dùng thì biết làm sao?

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ mọi đường, Tiểu Lạc quyết định: tạm thời chưa mua nhà vội. Cô liền gọi điện thoại cho Tiểu Châu, tìm một lý do thích hợp rồi đưa lời xin lỗi và hủy bỏ việc ký kết hợp đồng.

Trải qua bao nhiêu cực nhọc khó khăn cô mới có thể gom đủ số tiền đặt cọc mua nhà, nhưng khi nhìn thấy ngôi nhà mơ ước sắp rơi vào tay mình đột nhiên biến mất, Tiểu Lạc buồn vô hạn.

Điều khiến cô đau đầu hơn cả là tại sao Trình Hạo không nói với cô trước đã tự ý chạy về quê thi thố? Còn nữa, nếu như anh thật sự thi đỗ và không quay lại đây nữa, liệu cô có nỡ từ bỏ công việc yêu thích hiện nay để về tỉnh G đoàn tụ cùng với anh?

Nói thật lòng, những ngày tháng không có anh, Tiểu Lạc cảm thấy không quen chút nào. Buổi sáng thức dậy chẳng có ai chuẩn bị sẵn nước nóng cho cô, buổi tối ăn một mình cũng rất buồn và điều không thể quen được nhất chính là cô phải nằm ngủ một mình.

Bình thường, sau khi tắm rửa, cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh và sẽ ngủ một mạch tới tận sáng hôm sau. Thế nhưng bây giờ cô nằm chặt vật trên giường nửa ngày trời mới có thể ngủ nổi. Nửa đêm cô thường có thói quen quay người qua ôm lấy Trình Hạo, giờ không có anh, cô có chút hụt hẫng. Tiểu Lạc càng lúc lại càng nhớ Trình Hạo da diết.

Hai người sống bên nhau quá lâu, đã quen với cuộc sống có nhau nên giờ Trình Hạo không có ở bên, Tiểu Lạc cảm thấy trống trải, cô đơn.

Xin đừng thi đỗ, nhất định anh đừng có thi đỗ! Tiểu Lạc không ngừng cầu xin Thượng đế để Trình Hạo thi trượt trong cuộc thi lần này. Xuất phát từ mong muốn của bản thân, Tiểu Lạc còn hy vọng anh có thể tiếp tục cùng mình phấn đấu, nỗ lực ở mảnh đất Bắc Kinh này. Lý do thứ nhất là vì cô yêu thích thành phố Bắc Kinh, đồng thời cũng yêu thích công việc hiện tại nên không thể dễ dàng từ bỏ. Thứ hai là cô không quen với cuộc sống ở tỉnh G, lại cảm thấy mọi người ở đó đều nói tiếng địa phương, chỉ riêng cô nói tiếng phổ thông nên có cảm giác bị cô lập. Thứ ba là cô với Trình Hạo đã sống ở Bắc Kinh lâu như vậy, tuy rằng chưa đạt được thành công như mong muốn nhưng vẫn có thể ngẩng mặt kiêu hãnh với nhiều người. Tiểu Lạc luôn cảm thấy nếu như phải rời khỏi Bắc Kinh như vậy thì thật sự chẳng cam tâm chút nào.

Nhưng Trình Hạo đã “bỏ nhà ra đi” được gần một tuần rồi.

Chiều thứ Bảy, Tiểu Lạc giương cờ hiệu “một mình ở nhà quá cô đơn nên đến nhà Lộ Dao ăn chực bữa tối”.

Trên bàn ăn, Lộ Dao lại nhắc đến chuyện đau lòng trước kia của cô: “Tiểu Lạc, nghe Viễn Hằng nói, cậu đã trả lại anh ấy số tiền vay đó rồi. Cậu không định mua nhà nữa hay sao?”

“Mua nhà không phải để dùng cho việc kết hôn sao. Bây giờ vị hôn phu bỏ chạy rồi, cho dù mua được nhà thì cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa.” Tiểu Lạc vừa nói vừa nghĩ: “Trình Hạo, anh nói sẽ là người đàn ông của em, bây giờ lại còn dám bỏ chạy, anh đúng là đồ khôn.”

“Không phải là Trình Hạo đi công tác sao? Tại sao lại dùng từ “chạy” để nói về anh ấy hả?” Lộ Dao cảm thấy nghi hoặc liền hỏi lại.

Ban đầu Tiểu Lạc không nói rõ mọi chuyện cho Lộ Dao nghe mà chỉ nói là Trình Hạo đi công tác, thế nhưng bây giờ đã đến mức này rồi, cô đành thờ dài một tiếng rồi kể hết chuyện cãi nhau vì cổ phiếu mất giá dẫn đến chuyện Trình Hạo bỏ nhà ra đi cho Lộ Dao nghe.

“Cả đêm không quay về nhà, Trình Hạo đích thực là có chí khí!” Lộ Dao nghe xong câu chuyện của Tiểu Lạc liền mỉm cười bình phẩm.

Tiểu Lạc vừa mới uống một hớp nước canh nhưng sau khi nghe thấy câu nói của Lộ Dao suýt chút nữa phụt hết ra ngoài.

“Anh ấy làm vậy mà được coi là có chí khí sao? Phải gọi là ngang như cua mới đúng. Không đúng, không phải anh ấy thuộc cung Kim Ngu sao? Có lúc tính cách anh ấy ngang như trâu bò vậy.” Tiểu Lạc phản nộ lên tiếng.

“Tiểu Lạc, mình nói một câu thật lòng nhé. Trước tiên, làm người ti tiện tốt của cậu, mình chắc chắn luôn đứng về phía cậu, ủng hộ cho cậu. Nếu Trình Hạo có mặt ở đây, mình cũng sẽ nói đỡ cho cậu. Nhưng bây giờ chỉ có hai chúng ta, mình sẽ đứng ở góc độ khách quan phân tích cho cậu nghe. Mình cảm thấy tranh cãi vì chuyện tiền bạc như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm. Tiền mất rồi có thể kiếm lại, còn tình cảm như bát nước đầy, hắt đi rồi khó lòng lấy lại được. Cậu nói xem, cậu đã ở bên Trình Hạo bao nhiêu năm nay, mọi chuyện với hai người đâu dễ dàng gì. Tuy rằng mình mới chỉ gặp Trình Hạo nhà cậu mỗi một lần nhưng cũng chính lần đó, mình cảm thấy anh ấy thật sự là một người đàn ông tốt có thể giữ gìn cả đời được, nhìn anh ấy rất tử tế, thật thà.”

“Tại sao cậu lại dễ dàng để ngoại hình của anh ấy lừa gạt thế? Mọi người chính là biết người biết mặt không biết lòng. Anh ấy không hề tốt đẹp như cậu đã nghĩ đâu.” Tiểu Lạc đưa tay đập vào ngực mình. Từ “mọi người” mà cô nói nhằm ám chỉ Thẩm Lộ Dao cùng với những người bạn học trước kia. Lúc còn học đại học, cứ vài ba ngày là Trình Hạo lại chạy tới khu vực gần ký túc xá của cô để ăn mì. Lúc đầu Tiểu Lạc rất ngờ nghệch, cho rằng Trình Hạo thích ăn mì, kết quả chỉ một câu của Đặng Giai đã tiết lộ hết thiên cơ: “Trình Hạo chỉ lấy cớ sang ăn mì chứ thực ra là muốn theo đuổi Tiểu Lạc của chúng ta.” Sau đó, mọi chuyện đã chứng minh Đặng Giai thật sự có đôi mắt tinh tường, nhìn ngay ra dụng ý của Trình Hạo. Điều đáng hận nhất là, toàn bộ những người ở cùng ký túc xá với cô, bao gồm cả Đặng Giai đều đứng về phía anh, nói lời tốt đẹp giúp anh, cái gì mà “người nam sinh này trông không chỉ đẹp trai mà còn thực thà, nhân hậu, đích thực là một lựa chọn tốt nhất để lấy làm chồng”. Nếu như không phải Tiểu Lạc tận mắt nghe thấy những “chiến hữu” đồng cam cộng khổ với mình mấy năm trời nói những lời này thì cô đã nghi ngờ họ nhận tiền để lăng xê cho Trình Hạo rồi.

“Vậy cậu giải thích xem, nếu Trình Hạo không tốt, tại sao cậu lại ở bên anh ấy lâu đến vậy?”

Câu hỏi này của Lộ Dao khiến Tiểu Lạc lập tức nghẹn lời, không biết phải nói gì. Cô cố gắng tìm ra những điểm không tốt của anh trong đầu, thế nhưng ngoài việc cổ phiếu bị mất giá và việc anh lên lút chạy về quê thì mà không báo trước thì cô chẳng tìm được lỗi lớn nào cả. Ngược lại, đại não của cô lúc này lại hiện ra bao nhiêu hình ảnh, ưu điểm của Trình Hạo bấy lâu nay.

Trước kia, khi anh với cô mỗi người ở một nơi, hàng ngày anh đều không quên nhắn tin gọi cô thức dậy: “Heo con lười biếng, em mau thức dậy đi.” Các bạn cùng phòng thấy vậy thường trêu cô và gọi anh là “thời gian gọi dậy” vì Trình Hạo đúng giờ hơn cả chuông báo thức. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, anh sợ cô ở một mình buồn chán lại nhắn tin nói chuyện cùng cô, mọi người lại gọi anh là “thời gian tán gẫu đêm khuya”.

Sau này, khi cô tốt nghiệp, cả hai người cùng làm việc tại Bắc Kinh, mỗi buổi sáng anh đều thức dậy chuẩn bị bữa sáng cho cô, buổi chiều tan làm, nếu về nhà sớm hơn nhất định sẽ giành lấy phần nấu nướng trong bếp.

Anh không chỉ là chiếc đồng hồ báo thức, liều thuốc an thần vô hại mà còn là đầu bếp của cô. Lẽ nào cô còn cảm thấy anh chưa đủ tốt hay sao?

“Làm sao thế? Không kể ra được đúng không? Một người đàn ông chung thủy, si tình lại chịu xuống bếp nấu ăn cho phụ nữ như Trình Hạo thật sự là

hiếm có, cậu đừng có hưởng phúc mà không biết mình có phúc đấy.” Lộ Dao thấy Tiểu Lạc im lặng, biết rằng cô đang dao động liền tranh thủ nói tiếp: “Hai người sống cùng nhau khó tránh khỏi những lúc trục trặc. Cậu cũng đừng được thể thì làm càn. Nếu mọi người cùng bao dung một nửa còn lại của mình thì làm gì có khúc mắc nào không tháo gỡ được, cậu nói xem có đúng không?”

Đích thực là người trong cuộc thường hay mù quáng, còn người ngoài cuộc lại sáng suốt. Vào giây phút này, Tiểu Lạc nhận ra Lộ Dao không khác gì quân sư tình yêu của mình. Thì ra tất cả mọi người đều có khả năng trở thành quân sư tình yêu của một ai đấy.

“Cũng đúng, mình cảm thấy lần này anh ấy bỏ nhà ra đi, những lời nói của mình chính là ngòi nổ dẫn đường, có lẽ mình đã hơi quá đáng.” Tiểu Lạc bắt đầu tự kiểm điểm lại bản thân.

“Cậu đã nói anh ấy như thế nào mà chộc cho “người ta” tức giận bỏ ra ngoài không thêm về ngủ vậy?” Lộ Dao lên tiếng hỏi.

“Mình... mình nói anh ấy là nghèo rớt mồng tơi, bất tài vô dụng.” Tiểu Lạc nói ra mà trong lòng áy náy.

“Thảo nào mà vậy! Những lời này của cậu làm tổn thương người đàn ông biết mấy. Cậu phải đối xử với Trình Hạo nhà cậu tốt một chút, đàn ông cũng cần có lời cổ vũ, động viên. Suốt ngày đả kích người ta như thế thì đâu có được.”

“Lúc đó mình giận quá nên đã quá lời nhưng đó đều là những lời khi đang tức giận. Ai ngờ anh ấy lại coi là thật chứ.” Tiểu Lạc thở dài.

“Có điều đàn ông cũng độ lượng lắm đó, mình đoán chắc lúc này anh ấy đã nguôi giận rồi.” Lộ Dao an ủi.

“Ai mà biết được liệu anh ấy có quay về nữa không.” Tiểu Lạc vừa nói xong câu này thì điện thoại của cô bắt đầu reo lên giai điệu bài hát Sầu đau nạnh bánh quây.

“Y da, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến liền. Đây không phải là nhạc chuông dành riêng cho Trình Hạo nhà cậu hay sao. Ngay người ra đó làm gì, mau nhận điện đi chứ!” Lộ Dao nhắc nhở Tiểu Lạc đang đắm mình trong nhạc chuông.

Tiểu Lạc trầm nghĩ trong lòng: “Chắc anh ấy đã tìm lại được lương tâm rồi, giờ đang buồn bã vì nhớ mình da diết nên quyết định đeo gai thép tội, quay trở lại vòng tay của mình đây.”

Sau khi được Lộ Dao phân tích cặn kẽ, cộng thêm vừa rồi bản thân cô cũng đã tự mình kiểm điểm nêm Tiểu Lạc không còn tức giận Trình Hạo như trước nữa. Cô nhắc máy nghe điện, giọng cũng mềm mại, nhẹ nhàng hơn nhiều: “A lô.”

“Tiểu Lạc, bây giờ anh đang cần gấp một tấm ảnh chân dung, tấm ảnh đó anh để trong máy tính, ở mục ảnh ổ đĩa D, em có thể gửi email cho anh được không?” Tiểu Lạc còn chưa kịp nguôi giận, Trình Hạo đã “lên giọng” sai bảo này nọ.

“Bây giờ em đang ở chỗ Lộ Dao.” Tiểu Lạc chán nản lên tiếng. Anh đúng là không biết điều. Cô vốn dĩ cho rằng Trình Hạo gọi điện thoại đến là vì nhớ cô. Ai ngờ lại chỉ vì chuyện tấm ảnh chân dung, thật sự điều này khiến cô vô cùng thất vọng.

“Vậy em về nhà một chuyến đi, giúp anh gửi tấm ảnh đó tới đây, anh thật sự đang cần dùng gấp.” Giọng của Trình Hạo xem chừng đang vội.

“Em còn chưa ăn xong mà.” Tiểu Lạc nhìn thức ăn Lộ Dao làm cho mình, trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử.

“Tiểu Lạc liệu em có thể gửi tấm ảnh đó cho anh rồi ăn cơm sau được không? Bức ảnh đó thật sự rất quan trọng với anh.” Trình Hạo lúc này lại chuyển sang giọng năn nỉ, cầu cạnh.

“Ồ đành vậy. Vậy để em quay về nhà tìm giúp rồi gửi sang cho anh nhé.” Tiểu Lạc chán nản đáp lại, trong lòng thầm chê trách Trình Hạo. Anh đã làm phiền tới bữa ăn tối, lại còn chiếm mất khoảng thời gian chuyện trò cùng với người chị em tốt của cô.

“Ừm, làm phiền bà xã rồi, moah moah.” Trước khi dập điện thoại, Trình Hạo luôn nói những câu tình cảm này.

Tiểu Lạc trầm nghĩ: Người đàn ông này đích thực là da mặt quá dày, mấy ngày nay không thêm gọi điện thoại, bây giờ gọi về lại làm như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

***

Trên xe buýt, Tiểu Lạc nhìn đôi tình nhân đứng tựa vào nhau ngay bên cạnh cô. Người con gái ôm lấy thắt lưng của người con trai, tựa đầu vào lồng ngực của người yêu, thì thầm điều gì đó, sau đó người con trai liền cúi xuống hôn cô gái một cái.

Trước đây cô luôn cảm thấy những đôi tình nhân trẻ tuổi hôn nhau trước đám đông thật mất thể diện nhưng bây giờ cô lại cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ họ.

Xe buýt đột nhiên thắng gấp, Tiểu Lạc đứng không vững nên suýt chút nữa bị ngã, cô vội vàng nắm chặt tay lại.

Tiểu Lạc nhớ lại trước kia cô với Trình Hạo cũng từng ngồi xe buýt, nhưng lúc đó phần lớn xe buýt đều không có chỗ ngồi như lúc này. Bởi vì chỗ nắm tay quá cao, Trình Hạo sợ cô với sẽ mệt nên thường để cô ôm lấy người mình. Thi thoảng, cô cũng tựa đầu vào người anh, yên tâm nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong giây lát.

Chỉ cần có Trình Hạo ở bên, cô không cần phải lo lắng xe buýt sẽ đột nhiên thắng gấp, cũng không cần phải tìm tay cầm vì anh chính là bến bờ cô an lòng gửi gắm cả cuộc đời mình.

Nếu như bây giờ có anh ở bên, cùng cô ngồi trên chiếc xe buýt này thì tốt biết mấy! Tiểu Lạc nhận ra bản thân càng lúc lại càng thêm nhớ Trình Hạo.

Lúc về đến nhà, vừa lấy chìa khóa để mở cửa thì cô đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn xộc thẳng vào mũi. Cô bất ngờ nhận ra phòng khách đã thay đổi, trở nên sạch sẽ và gọn gàng hơn trước rất nhiều, trên bàn cũng bày đầy những món ăn hợp khẩu vị cô.

Rốt cuộc mọi chuyện là sao? Lẽ nào mình đã xuyên không quay về ngôi nhà của mấy tháng về trước?

Tiểu Lạc đưa tay nhéo mình một cái, có cảm giác đau đớn. Tất cả mọi thứ trước mắt cô đều là thực, không phải xuyên không, cũng không phải nằm mơ. Vậy thì chính là Trình Hạo đã quay trở về!

Lúc này không phải anh nói đang cần gấp tắm ảnh chân dung hay sao? Lẽ nào anh ấy có ý chọc cô? Anh muốn tạo niềm vui bất ngờ cho cô khi bỗng nhiên xuất hiện tại nhà?

Tiểu Lạc đích thực vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, cô vội vã mở cửa bếp bước vào không có ai, cô lại đẩy cửa phòng ngủ ra vẫn không có ai.

Hả? Trình Hạo đã đi đâu rồi?

Đúng vào lúc Tiểu Lạc đang nghi hoặc suy tư thì cửa chống trộm bỗng mở ra, Trình Hạo từ bên ngoài bước vào.

“Tiểu Lạc, em đã về rồi sao?” Anh nhìn thấy cô ngồi trên sofa liền hân hoan lên tiếng.

“Thực ra câu này nên để em nói với anh mới đúng. Anh vẫn còn biết đường quay về nhà cơ à? Không phải anh đang chơi trò bỏ nhà ra đi rất vui hay sao?” Trong lòng Tiểu Lạc thực ra vô cùng vui mừng nhưng nói cho cùng Trình Hạo vẫn là người sai trước, cô không thể dễ dàng tha thứ cho anh được. Người ta thường nói, ngựa quen đường cũ, ngộ nhờ sau này anh thường xuyên giờ trò này ra thì sao.

“Anh sai rồi, bà xã. Sau này anh sẽ không bao giờ bỏ nhà ra đi nữa, được không?”

“Bây giờ anh không chỉ bỏ nhà ra đi mà còn học cách nói dối nữa. Lúc này anh gọi điện thoại nhờ em gửi ảnh qua email, tại sao giờ lại xuất hiện ở nhà hả?” Tiểu Lạc nghiêm nghị thẩm vấn.

Trình Hạo bật cười ha ha rồi nói: “Không phải anh đã tạo cho em niềm vui bất ngờ hay sao?”

Anh ngồi xuống sofa, đưa tay định ôm lấy cô, liền bị đẩy sang một bên rồi tiếp tục chịu thẩm vấn: “Anh đã bỏ nhà ra đi một tuần, tại sao cả tuần vừa rồi không liên lạc với em hả?”

“Anh chỉ sợ em không để tâm đến anh nên muốn đợi khi em nguôi giận rồi mới nói.” Trình Hạo thật thà khai báo. “Bây giờ em còn tức giận hay không?”

“Vẫn còn sống[3]. Anh định nguyên rửa em đấy à?”

[3] Tức giận, âm Hán Việt đồng nghĩa với sống.

“Ha ha, có câu nói này của em thì anh yên tâm rồi. Em mau đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm, đừng để thức ăn nguội cả rồi thì sẽ không ngon.” Trình Hạo nói rồi đứng dậy, đi vào trong bếp rửa tay, rồi xới cơm.

Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, vì muốn giảm bớt không khí căng thẳng, Trình Hạo còn bật cả ti vi, chuyển sang kênh có chương trình giải trí nổi tiếng. Nhưng kết quả là Tiểu Lạc vẫn danh mặt ngồi trên sofa không hề có dấu hiệu muốn động đũa.

Đây không phải là tác phong xưa nay của Tiểu Lạc vì bình thường chỉ cần cô nhìn thấy bàn ăn đầy những món mà cô yêu thích thì đã cầm đũa nhanh chóng “chiến đấu” nhiệt tình.

“Tiểu Lạc, mau ăn cơm đi!” Trình Hạo đặt đũa trước mặt cô.

“Không ăn.” Cô tức giận lên tiếng. Thực ra cô đã muốn động đũa từ lâu rồi, có điều cô cố tình tỏ ý không ăn để cảnh cáo anh.

“Em ăn một chút đi. Những món này không phải đều là món em yêu thích sao? Coi như là phần lễ vật bày tỏ lời xin lỗi của anh, được không?” Trình Hạo dịu dàng lên tiếng.

“Hum, chỉ dựa vào chút món ăn này mà muốn em tha thứ cho anh tội tiền trạm hậu tẩu, bỏ nhà ra đi? Đừng có hòng.” Tiểu Lạc cố tình danh mặt lại.

“Vậy em nói đi, phải làm thế nào thì em mới tha thứ cho anh? Anh sẽ nghe theo em hết, để anh dọn nhà vệ sinh một tuần liền, hay là quỳ bên tủ quần áo, hoặc đếm tiền mỗi tay cũng được.”

Tiểu Lạc trong lòng vui như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra nghiêm nghị: “Em không đói, em đã ăn ở chỗ Lộ Dao rồi, anh ăn một mình đi.” Có trời mới biết cô muốn ăn những món mỹ vị nhân gian trước mặt này như thế nào. Phải có nghị lực, ý chí cao ngất trời mới có thể chối từ được việc này như thế.

“Anh ăn một mình thì còn gì ngon miệng nữa? Món ăn ngon đến mấy mà không có người ăn cùng thì đều nhạt nhẽo hết. Hơn nữa, không phải em đã nói là chưa ăn xong còn gì. Hay là ăn cùng với anh có được không?” Trình Hạo không chịu từ bỏ.

“Được rồi, nể tình anh đáng thương không có người ăn cùng, em đành phải miễn cưỡng chấp nhận vậy.” Tiểu Lạc thật sự đã động lòng trước thái độ ăn năn hối cải của Trình Hạo, cô lại chẳng thể nào chống chọi được sức hút của bàn ăn trước mặt, liền cầm đũa lên bắt đầu “chiến đấu”.

Sau khi dùng bữa xong, cô còn chưa kịp thu dọn bát đũa, Trình Hạo đã tranh luôn việc rửa bát: “Hôm nay để anh rửa bát.”

“...” Tiểu Lạc cảm thấy thật bất ngờ. Mức độ nhún nhường, mềm dẻo của anh thật sự khiến cô không thể nào chống đỡ nổi. Lẽ nào anh đã quên mất giao kèo ngầm “người đã nấu ăn thì không phải rửa bát” rồi hay sao? Có điều, đã có người chủ động tranh làm việc nhà thì tội gì cô phải từ chối.

“Hãy cho anh một cơ hội làm lại từ đầu đi!” Trình Hạo thấy Tiểu Lạc không nói gì liền mượn lời thoại của Châu Tinh Trì để chọc cô cười.

Ai ngờ trên khuôn mặt Tiểu Lạc vẫn không một chút biểu cảm. Cô chỉ nói hai tiếng ngắn gọn: “Được thôi”, sau đó đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ.

***

Trình Hạo rửa bát xong, bước vào trong phòng thì thấy Tiểu Lạc đang nằm trên giường đọc sách.

“Tiểu Lạc!” Anh bước lại gần, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Tiểu Lạc hoàn toàn không để tâm đến anh, cũng chẳng buồn nhìn lên, tiếp tục tập trung đọc sách.

“Em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?” Trình Hạo kéo chiếc ghế ngồi sát cạnh giường, tiếp tục nói: “Hôm nay anh vừa về nhà đã bắt tay vào dọn dẹp lau chùi, làm bữa tối, đổ thùng rác. Nể tình anh đã tất bật, vất vả cả buổi trời, em có thể tha thứ cho anh được không?”

Thì ra hôm nay lúc Tiểu Lạc mới quay về, cô không nhìn thấy Trình Hạo đâu là vì anh đang chạy xuống nhà đổ rác.

“Liệu anh có thể thay đổi vị trí mà suy nghĩ xem, nếu như em bỏ nhà ra đi, lại còn không nói tiếng nào cả đêm không quay về, sau đó khi gọi điện cho em, anh cũng không liên lạc được, đợi đến khi liên lạc được thì em đã về đến nhà mẹ đẻ rồi. Vậy anh sẽ như thế nào?” Tiểu Lạc đặt sách xuống rồi lên tiếng hỏi anh.

Tục ngữ có câu, muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc. Có nhiều vấn đề nói cho cùng vẫn chẳng thể trốn tránh được nên Trình Hạo quyết định nói thẳng.

“Anh cũng có nỗi khổ riêng mà. Buổi tối hôm đó anh không hề có ý định bỏ nhà ra đi thật, anh chỉ muốn ra ngoài ngồi một lúc, đợi đến khi em bình tĩnh lại thì anh sẽ quay về. Nếu không chúng ta cứ cãi nhau để cho Tần My nghe thấy thì chẳng hay chút nào, cô ấy sẽ cười nhạo cả hai đứa mình mất. Thế nhưng đột nhiên lúc ấy anh lại nhận được điện thoại của mẹ.” Trình Hạo kể lại mọi chuyện cho Tiểu Lạc nghe.

Sau khi nghe Trình Hạo kể xong, Tiểu Lạc cũng dần thấy dễ chịu hơn, cô còn hỏi: “Bây giờ mẹ đã đỡ hẳn chưa?”

“Bệnh của mẹ là bệnh cấp tính, đến nhanh mà đi cũng rất nhanh. Bây giờ mẹ đã hồi phục hoàn toàn rồi.” Trình Hạo trả lời, sau đó liền hỏi: “Vậy còn hợp đồng mua nhà đó, em đã ký chưa?”

“Ký rồi, bây giờ em vẫn đang âu sầu vì tiền tu sửa đây.” Tiểu Lạc liền nói luôn. “Đúng rồi, số tiền năm vạn đồng kia là thế nào? Anh đi cướp ngân hàng à?”

“Em nói đùa à? Năm vạn đó là tiền mồ hôi xương máu của nhân dân lao động đấy. Từ khi anh biết cổ phiếu của chúng ta bị lỗ, anh liền hỏi vay bạn bè. Có bạn học đã đồng ý cho anh vay tiền nhưng lại chưa định rõ được thời gian cho vay. Số tiền năm vạn đó đến tài khoản của anh vào buổi sáng sau hôm chúng ta cãi nhau, vừa nhận được tiền là anh chuyển sang tài khoản của em ngay đấy.” Trình Hạo khai báo thành thật mọi chuyện.

“Người bạn học nào của anh mà lại hào phóng thế, cho vay một lúc những năm vạn liền?”

“Số tiền năm vạn đó là do anh phải đi mượn đồng mượn tây, chứ không phải của một người đâu. Phùng Hữu Tài cho anh vay một vạn, Trần Cương cho anh mượn hai vạn, Triệu Văn Kha hai vạn. Có điều...” Trình Hạo ngừng lại, cau chặt đôi mày.

“Có điều làm sao?”

“Có điều, Phùng Hữu Tài nói rằng cuối tháng phải trả lại cho cậu ấy vì con trai cậu ấy bây giờ chẳng khác nào cái cối xay tiền. Trần Cương thì ba tháng sau phải trả tiền vì cậu ấy sẽ kết hôn. Số tiền Triệu Văn Kha cho mượn thì nửa năm sau trả cũng được vì cậu ấy định nửa năm sau mới mua nhà, còn nói đến lúc ấy chúng ta phải trợ giúp cậu ấy một khoản nữa.”

Đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, bây giờ dân 8X đều sắp ba mươi tuổi rồi nên ai cũng có nhu cầu mua nhà. May mà mình còn chưa đem số tiền này mang đi tiêu, nếu không, mượn tiền của người ta thì phải trả nợ, mình lấy đâu ra năm vạn để trả chứ? Tiểu Lạc thầm nghĩ trong đầu.

“Số tiền của chúng ta đầu tư vào cổ phiếu lúc nào mới có thể lấy lại được?”

“Cái này khó nói lắm, bây giờ thị trường chứng khoán vẫn chịu ảnh hưởng của cuộc khủng hoảng tiền tệ thế giới nên cổ phiếu rớt giá liên tục. Nhưng nền tảng của Trung Quốc vững hơn các nước khác, anh bảo đảm, chỉ một khoảng thời gian nữa là số cổ phiếu này sẽ tăng trở lại thôi.” Trình Hạo nói chắc nịch.

“Lời bảo đảm của anh thì đáng mấy đồng chứ? Bây giờ chúng ta đang lỗ mấy vạn đồng đây này.” Chỉ cần nghĩ tới số tiền mà cô phải tốn bao mồ hôi công sức đánh đổi giờ chìm nghỉm cùng đồng cổ phiếu chết tiệt kia là cô lại ruột đau như cắt.

“Mấy vạn đồng đó cũng không phải không lấy lại được, đợi khi kinh tế có chuyển biến tốt, chắc chắn chúng ta sẽ lấy lại.”

“VẬY anh làm sao mà biết được đến lúc nào kinh tế mới có chuyển biến tốt? Dù gì thì số tiền anh mượn bạn học, em cũng đem nộp tiền nhà hết rồi, đến lúc bạn anh đòi tiền thì em không chịu đâu, anh tự nghĩ cách mà xoay sở.”

“Được rồi, được rồi, bà xã nói gì cũng đúng hết.”

Tiểu Lạc cảm thấy kỳ lạ là tại sao anh lại không hề tỏ ra nghi ngờ trước việc cô mua nhà thật hay chưa? Anh đã không đòi xem hợp đồng, cũng chẳng hỏi lúc nào nhận được chìa khóa nên trong việc mua bán nhà cửa này, thật sự anh đã quá đổi tin tưởng cô.

Trình Hạo vốn định nằm xuống giường để lấy lòng Tiểu Lạc nhưng cô vẫn nghiêm mặt nói: “Người cả đêm không về nhà phải bị trừng phạt, phạt anh một đêm không được nằm trên giường.”

“Liệu có thể miễn hình phạt vào khoảng thời gian đặc biệt này không? Anh vừa mới từ tỉnh G quay về, vất vả lắm.” Trình Hạo cố làm cho giọng nói trở nên đáng thương.

“Cái này...” Tiểu Lạc cũng thấy dễ Trình Hạo vừa mới bốn ba đường dài như vậy mà nằm trên sàn hoặc sofa là chuyện không nhân đạo lắm, có điều cô vẫn cố ý tỏ ra dằn đo.

“Anh nằm ngủ trên giường sẽ ngoan ngoãn, giữ bồn phận không động đến em, có được không?” Trình Hạo tiếp tục năn nỉ.

“Được thôi, nhưng chỉ một lần này thôi đấy, không có lần sau đâu.”

“Làm gì có lần sau nữa. Lần sau anh không bao giờ dám thế nữa, bà xã đại nhân ạ.” Thấy cô đã đồng ý, Trình Hạo vội nắm lấy cơ hội để nịnh nọt, sau đó cời quần áo lên giường nằm.

“Anh muốn ngủ trên giường thì phải giao hẹn mấy điều trước đã. Anh không được cời hết quần áo ra, cũng không được phép giờ trò lưu manh.”

“Được.” Nếu như cô đã đồng ý cho anh ngủ trên giường thì anh cũng phải biết giữ “khuôn phép”, đợi khi nào lên được giường rồi anh sẽ đàm phán điều kiện tiếp, Trình Hạo ngầm lên kế hoạch.

Trình Hạo vừa lên giường là bắt đầu tiến hành kế hoạch của mình. Anh quay người lại, đưa tay ôm lấy Tiểu Lạc.

“Mau bỏ bàn tay của anh ra.” Tiểu Lạc lên tiếng.

“Anh ngủ rồi, anh không biết đâu.” Trình Hạo nói xong liền cố ý ngáy khò khò.

“Đáng ghét! Anh ngủ rồi mà vẫn có thể nói chuyện sao? Anh coi em là đứa trẻ lên ba chắc.” Tiểu Lạc dờ khóc dờ cười.

“Bà xã, anh nhớ em quá đi mất.” Trình Hạo không để tâm đến sự ngăn cản của Tiểu Lạc, vẫn cứ ôm chặt lấy cô.

“Này, này, Trình Hạo, anh phải biết giữ đúng chừng mực đấy. Anh đã quên mất mấy điều giao hẹn giữa chúng ta trước khi lên giường rồi hay sao?” Tiểu Lạc vừa nói vừa đẩy tay của anh ra.

“Anh không quên. Anh không cời hết quần áo, cũng không giờ trò lưu manh, anh chỉ ôm bà xã của anh mà thôi.” Trình Hạo vẫn cứ khẳng khái.

“Còn dám ăn nói linh tinh em không cho nằm giường nữa đâu.” Tiểu Lạc đưa lời cảnh báo sau cùng.

“Được thôi.” Trình Hạo đành chán nản thu tay lại.

Buổi tối hôm đó, đợi sau khi cô đã ngủ say, anh lại sát tới gần, ôm chặt cô vào lòng.

Thực ra Tiểu Lạc vẫn chưa hề ngủ. Chuyện trước khi đi ngủ chẳng qua vì cô không thể nào xuống nước được nên mới cố ý chơi trò cầm đoán, dọa nạt. Nhưng vào giây phút này, cô không hề từ chối Trình Hạo mà an tâm hưởng thụ vòng tay ấm áp, vững chắc khiến cô nhưng nhớ bấy lâu nay. Khóe miệng cô khẽ cong lên, trên mặt hiện lên một nụ cười mãn nguyện, bình yên.

***

Tuy rằng sau khi quay về, Trình Hạo đã làm hết tất cả những việc có thể để nịnh nọt Tiểu Lạc nhưng cô vẫn không chịu tha thứ cho anh hoàn toàn, tối đến cô lại bắt anh phải giữ đúng bồn phận và chừng mực. Trình Hạo cho rằng tình hình này có thể sẽ thêm chút gia vị vào cuộc sống hai người, ai ngờ sau đó cô lại kéo dài thời gian “trừng phạt” khiến tâm trạng anh rất buồn bã, chán nản.

Chủ ý của Tiểu Lạc chính là: “Em sẽ lạnh nhạt một tuần với anh cho anh nhớ mãi không quên lỗi lầm này. Sau này xem anh còn dám bỏ nhà ra đi nữa không.” Thế nhưng phượng châm quán triệt của cô lại là: thức ăn anh làm vẫn ăn, nước sôi anh rót vẫn uống nhưng buổi tối nằm ngủ không được ôm, đương nhiên anh cũng bị cấm tận hưởng thời gian “tắm yên ương” mỗi tối.

Tối thứ Sáu, khi Tiểu Lạc vừa bước chân xuống xe buýt liền nghe thấy giọng nói hân hoan của Trình Hạo: “Tiểu Lạc, cô bé này bị anh bắt được rồi nhé!” Tiếp sau đó, anh liền nắm chặt lấy bàn tay cô.

Trò chơi “bắt trẻ con” này “tái xuất giang hồ” khiến Tiểu Lạc cảm thấy thật âm lòng.

“Sao trùng hợp vậy nhỉ?” Cô mỉm cười, để mặc cho Trình Hạo nắm tay mình.

“Đúng thế, đúng là trùng hợp quá, anh cũng vừa xuống xe thì gặp em luôn.”

Thực ra, bình thường chơi trò “bắt trẻ con” là việc xảy ra một cách ngẫu nhiên, có điều hôm nay đây là trò chơi do Trình Hạo hết lòng vạch sẵn. Anh đã tính toán sẵn thời gian Tiểu Lạc về để ra bến xe đợi trước nửa tiếng đồng hồ. Có điều anh không ngờ được hôm nay cô phải làm tăng ca nên vì kế hoạch vĩ đại này anh đã phải đứng đợi tới hơn một tiếng đồng hồ. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười tươi tắn, xinh đẹp của Tiểu Lạc, trong lòng anh mừng thầm, có được kết quả thế này, cho dù phải đợi ba tiếng đồng hồ nữa cũng đáng.

Ánh mặt trời cuối ngày bao trùm lên hai người. Họ cùng nắm tay nhau đi lên cầu thang bộ qua đường.

Trong giây phút này, Tiểu Lạc nhận thấy tất cả mọi buồn phiền trong lòng cô đều đã tan biến mất không còn chút dấu vết nào nữa.

Lúc đi qua siêu thị gần nhà, Trình Hạo liền nói: “Nhà mình hết thức ăn rồi, anh vào trong mua rồi về nhà sau.”

“Em đi mua cùng anh nhé.”

“Được thôi.” Trình Hạo hớn hờ mỉm cười.

Cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn, cùng nhau tay nắm tay về nhà, Trình Hạo vui vẻ tận hưởng niềm hạnh phúc nho nhỏ trong cuộc sống bình đạm của mình.

***

Ngày hôm đó, Trình Hạo không còn phải một mình làm lụng trong bếp nữa vì Tiểu Lạc cũng vào bếp nấu ăn cùng anh. Cô nhận trách nhiệm nhặt rau, rửa rau còn anh thái rau, nấu ăn. Cảm giác gia đình thân thuộc khiến Tiểu Lạc thấy như hai người đã quay lại cuộc sống “phu xướng phu tùy”[4] trước kia.

[4] Cách dùng từ hài hước của tác giả dựa trên câu “Phu xướng phu tùy” (nghĩa đen: chồng nói, vợ làm theo; nghĩa bóng để chỉ quan niệm phụ nữ luôn phải phục tùng chồng trong thời phong kiến).

Trình Hạo vừa xào rau vừa hát bài Về nhà thật tốt của Lưu Đức Hoa nhưng thay đổi lời bài hát một chút.

...

Đợi đến khi về nhà mới biết, bản thân thật sự quan trọng

Hai bàn tay có thể trở nên thô ráp vì Tiểu Lạc

A... a thật vinh hạnh biết bao, kiêu hãnh biết bao

Anh nấu ăn cho em, anh quét dọn cho em

A... a cảm giác được về nhà thật quá tốt!

...

Không những chỉ hợp xướng ăn ý trong phòng bếp, bữa tối của hai người diễn ra trong không khí tình cảm. Đây chính là cơ sở vững chắc mà anh đã dày công gây dựng bấy lâu nay.

Buổi tối, Trình Hạo leo lên giường, chui vào trong chăn, nhanh chóng cởi hết quần áo rồi quay sang ôm chặt Tiểu Lạc vào lòng. Đáp lại, cô không hề đẩy anh ra, chỉ nhưong mây lên tiếng: “Em vẫn còn chưa ngủ đâu.”

Trình Hạo bật cười “ha ha” rồi đáp: “Em ngủ rồi thì còn gì thú vị nữa, đâu có ai đỡ chiều của anh.”

“Lưu manh.” Tiểu Lạc mắng yêu.

“Oan uổng quá! Đây không phải là lời thoái kinh điển do Tiểu Lạc em sáng tạo ra sao.” Trình Hạo vừa nói, vừa đưa tay vào trong chiếc áo ngủ kín cổng cao tường của cô, quyết định dũng mãnh xông lên, ai ngờ, còn chưa kịp tiến vào trận địa thì đã bị Tiểu Lạc ấn chặt tay rồi nói: “Đừng vội vã thế, có

chuyện em phải nói với anh trước đã.”

“Có chuyện gì thế?”

“Bản hợp đồng mua nhà kia em vẫn chưa ký. Số tiền anh vay mượn bạn bè, em chưa động đến một đồng, vẫn còn nằm trong thẻ của em đấy. Những người bạn cho anh vay tiền cũng không phải giàu có gì, họ đều thuộc diện không bao lâu sau phải dùng đến tiền nên anh mau rút về rồi trả cho bọn họ đi.” Tiểu Lạc nằm trong tay của Trình Hạo dịu dàng lên tiếng.

Anh ngẩng người trước lời nói dịu dàng của cô. Sau khi anh quay về không hề nhắc lại chuyện mua nhà, chính vì sợ sẽ làm gia tăng mâu thuẫn với cô, thế nhưng anh hoàn toàn không ngờ chuyện hôm đó Tiểu Lạc nói đã mua nhà rồi chỉ là lừa anh.

Trình Hạo không biết phải nói gì vì từ trước đến nay anh vẫn luôn cho rằng cô là một đứa trẻ lớn xác chưa trưởng thành, nhiều lúc chẳng biết nghĩ cho người khác, thường xuyên đem chuyện mua nhà nói một cách đơn giản, gọn nhẹ, cứ như thể nếu không mua được nhà thì cô sẽ chết không kết hôn vậy. Mãi đến tận bây giờ, anh mới nhận ra, thì ra cô không chỉ nói ngoài miệng mà trong lòng cũng suy nghĩ cho anh rất nhiều.

Trình Hạo không nói thêm gì nữa, chỉ bắt giác ôm chặt Tiểu Lạc vào lòng.

“Có điều, việc em tạm thời từ bỏ dự định mua nhà không phải vì em không muốn mua nhà nữa, mà vì em suy nghĩ đến việc anh có thể sẽ không quay lại Bắc Kinh. Nếu là vậy, cho dù em có mua được nhà cũng chẳng vui vẻ gì. Thế nhưng, bây giờ anh đã quay lại thì em không từ bỏ kế hoạch mua nhà của mình được.” Tiểu Lạc nhấn mạnh vào câu nói sau cùng.

“Tiểu Lạc, anh xin lỗi!” Trình Hạo đặt cằm lên đỉnh đầu cô rồi nhẹ nhàng nói: “Vốn dĩ em chỉ còn cách ngôi nhà mơ ước có chút xíu là có thể hoàn thành được giấc mộng tương lai rồi. Là anh đã làm hỏng kế hoạch vĩ đại của em.”

“Anh nói sai rồi, không phải là kế hoạch vĩ đại của em mà là của hai chúng ta. Anh phải biết rằng, mua nhà không phải vì em mà vì cả hai chúng ta, vì cuộc sống sau này nữa.” Tiểu Lạc sửa lại câu nói của anh.

Trình Hạo ôm chặt cô vào lòng hơn, còn không kiềm chế được mà cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô.

Anh biết đôi khi Tiểu Lạc so sánh anh với những người thuộc tầng lớp có nhà, có ô tô khiến anh ảo não vô cùng vì cảm thấy cô đang chê anh không nhà, không xe. Thế nhưng vào giây phút này, anh cảm thấy bản thân đã hiểu lầm cô, bởi vì cách nghĩ của cô rất giản đơn, cô chỉ hy vọng hai người có được cuộc sống tốt đẹp hơn mà thôi.

“Thực ra, trong chuyện mua nhà lần này em cũng có trách nhiệm. Em đã quá nóng vội, tiền của chúng ta vẫn còn thiếu nhiều, vậy mà em cứ đòi mua nhà. Đây đích thực là hành động tát sung mặt để giả làm kẻ béo, tự mình lừa gạt mình. Tuy rằng sau cùng coi như cũng gom đủ được số tiền giao đợt đầu nhưng gần như giả nửa số tiền đó là vay mượn từ người khác. Chưa nói đến việc người cho mượn rất có thể sẽ cần đến số tiền đó đột xuất, e là chúng ta cũng chẳng đào đâu ra tiền mà trả họ nữa. Anh nói không sai chút nào, hiện nay chưa phải thời điểm tốt nhất để mua nhà.” Tiểu Lạc nói xong liền thở dài một tiếng.

“Tiểu Lạc, hãy tin ở anh. Anh nhất định sẽ nỗ lực kiếm tiền để cuộc sống của chúng ta ngày càng hạnh phúc.” Trình Hạo thì thầm nói. Anh biết từ trước đến nay tính cách của Tiểu Lạc hơi giống Tào Tháo, cho dù có thế nào thì sau cùng cô cũng quyết không chịu nhận sai. Thế nhưng hôm nay, cô không những đã nhận sai mà còn bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, sự thực này khiến anh đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn về cô.

Tiểu Lạc quay người lại nhìn Trình Hạo rồi nghiêm túc lên tiếng: “Thực ra lần này em giận anh không phải hoàn toàn vì chuyện cổ phiếu bị lỗ vốn. Đầu tư cổ phiếu nói cho cùng cũng là loại đầu tư mạo hiểm, kiếm được tiền là may mắn, còn thua lỗ thì cũng đành tự nhận là xui xẻo thôi. Điều khiến em tức giận chính là, có chuyện gì anh cũng giấu em. Gặp được căn nhà tốt giấu em, quay về quê thì tuyến cũng giấu em, cổ phiếu thua lỗ cũng giấu em. Em dễ dàng bị lừa gạt vậy sao? Tại sao chuyện gì anh cũng giấu em vậy?”

“Không phải đâu, Tiểu Lạc. Anh cảm thấy những chuyện này đều khiến con người phiền não. Anh hy vọng ngày nào em cũng vui vẻ, không bị lo lắng bám riết nên anh thả một mình buồn phiền và tự nghĩ cách giải quyết còn hơn để em phải lo lắng cùng anh. Nói cho cùng, anh là đàn ông, anh cảm thấy mình phải gánh vác nhiều hơn.” Trình Hạo vội vã giải thích.

“Thế nhưng anh một mình gánh vác như vậy không phải sẽ mệt mỏi lắm sao, lại còn gây ra mâu thuẫn tình cảm giữa chúng ta nữa chứ. Tuy là đàn ông nhưng nói cho cùng anh cũng không phải kim cương, càng không phải thần tiên nên anh không cần phải một mình gánh vác hết phiền não như vậy. Chúng ta đã cùng chung sống, không những có phúc cùng hưởng mà còn phải có nạn cùng chia.” Tiểu Lạc trịnh trọng nói.

Trình Hạo nhìn cô ánh mắt đầy kinh ngạc. Trước mặt anh bây giờ, dường như cô không còn là Tiểu Lạc nghịch ngợm, vô tư mà anh quen biết trước kia nữa mà đã đột nhiên trưởng thành, trở nên thấu hiểu lòng người, thấu tình đạt lý.

Tiểu Lạc lại tiếp tục: “Em hy vọng, sau này mỗi khi gặp phải chuyện buồn phiền, anh có thể chia sẻ với em, có điều gì khó khăn cũng phải nói ra, không cho phép buồn bực một mình. Em muốn cả hai chúng ta cùng gánh vác tất cả mọi phiền não của nhau, cùng nhau vượt qua phong ba bão táp. Anh đừng có cảm thấy nói với em điều buồn bực trong lòng là tạo phiền phức cho em, sau đó lại chỉ nói cho em nghe những chuyện vui mà thôi. Chúng ta đã ở bên nhau bao lâu nay, cũng nên bỏ qua cách sống “chỉ báo vui không báo lo” đi. Lúc mới yêu nhau, anh có thể giấu chút khôn lỏi, chỉ biểu hiện những ưu điểm trước mặt em, thậm chí còn nói ra những lời nói dối đầy thiện ý để em nhìn thấy điểm tốt ở anh. Nhưng chúng ta giờ đã tiến vào giai đoạn tiền hôn nhân, không những phải nhận ra ưu điểm của đối phương mà còn phải bao dung khuyết điểm của nhau nữa.”

Trái tim Trình Hạo rung động xốn xang, anh vô cùng cảm động, đến mức không biết phải báo đáp lại thế nào.

Sau cùng, Tiểu Lạc đồng ý nói từng từ: “Nếu như chúng ta đã quyết định sẽ nắm tay nhau đi hết cuộc đời này thì hãy cùng nhau vượt qua bão tố, phong ba, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, anh nhé.”

Hai mắt của Trình Hạo bắt gặp đỏ lên, anh cố gắng kiềm chế nước mắt và mở rộng đôi tay, ôm Tiểu Lạc vào lòng chặt hơn nữa. Đột nhiên anh nhận ra rằng, anh và cô mới đó đã yêu nhau được bảy năm rồi. Có điều, hôm nay dường như anh được quen với một Tiểu Lạc hoàn toàn mới. Thì ra, người con gái anh luôn yêu thương này không chỉ lạc quan, vô lo vô nghĩ mà còn nguyện lòng cùng chia sẻ phiền não với anh.

Trình Hạo vùi mặt vào mái tóc của Tiểu Lạc, cố gắng hít mùi thơm quen thuộc trên người cô. Anh muốn được ôm người phụ nữ mềm yếu này trong tay, mãi mãi không rời.

Trình Hạo và Tiểu Lạc đã bên nhau bảy năm trời nhưng tình yêu bảy năm này đối với cả anh và cô đều không hề buồn tẻ, mà đây mới chỉ là một chương mới trong cả cuốn sách dài mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Quan trọng nhất không phải là mua được nhà mà là hai người được sống bên nhau

Trước kia, Tiểu Lạc từng cho rằng căn nhà là yếu tố cần thiết cho một cuộc hôn nhân nhưng bây giờ cô lại cảm thấy tình cảm mới là nhân tố chính. Không có tình cảm làm chỗ dựa, căn nhà tự nhiên sẽ mất giá trị tồn tại của mình.

Cuối tháng Tư, thành phố Bắc Kinh bước sang những tháng đầu hè. Buổi tối, sau khi tắm xong, Tiểu Lạc thường mặc váy ngủ rồi lên giường, ngồi trước màn hình máy tính. Trước đây, mỗi tháng lương công việc của cô là hai cuốn sách, bây giờ đã tăng lên thành ba cuốn. Cho nên, phần lớn thời gian cô chẳng thể hoàn thành công việc ở công ty, đành phải mang theo bản thảo về nhà tiếp tục tăng ca.

Bên cạnh tay Tiểu Lạc đặt một ly nước lọc còn ấm mà Trình Hạo khi này đã chuẩn bị cho cô. Tiểu Lạc nhắc chiếc ly lên, uống vài ngụm rồi lại đặt lên tủ đầu giường để tránh hắt đổ chiếc ly sẽ làm ướt máy tính.

Bây giờ, cuộc sống của cô với Trình Hạo đã quay về quỹ đạo cũ. Ban ngày hai người đi làm, thì thoả đáng dành chút thời gian rảnh rỗi để chat với nhau trên QQ, lúc về nhà đôi lúc họ lại chơi trò “bắt trẻ con” ấu trĩ mà lãng mạn. Buổi tối, hai người cùng nhau ăn cơm, sau đó ai làm việc của người nấy. Trình Hạo dù thế nào cũng không quên chuẩn bị một ly nước lọc ấm cho cô sau khi tắm xong. Ngày cuối tuần, Trình Hạo phải làm thêm giờ nhiều hơn, còn Tiểu Lạc ở nhà một mình thì thoả đáng sửa bản thảo cho tạp chí hoặc sửa bản thảo cho tác giả.

Cuộc sống của họ trôi qua thật bình lặng, không hề có sóng gió. Tiểu Lạc không còn cảm thấy cuộc sống như vậy là nhạt nhẽo, vô vị mà ngược lại cô còn thấy rất an lòng và vui vẻ. Hoặc có thể cô cho rằng mỗi ngày đều có người nhớ đến mình, có người ở cạnh bên mình, đó đã là niềm hạnh phúc to lớn rồi chẳng? Cũng có thể mong muốn của cô thật sự không nhiều và giờ cô đã biết thỏa mãn với những gì mình đang có?

Khi Tiểu Lạc đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình thì tiếng chuông điện thoại chợt phá vỡ không gian yên tĩnh. Thì ra di động của Trình Hạo đang kêu. Tiểu Lạc quay người cầm chiếc di động của anh lên, trên đó hiện rõ hai chữ Trình San.

Tiểu Lạc lo Trình San có chuyện gì gấp nên cô liền xông ra ngoài phòng khách, nói với Trình Hạo đang tắm trong nhà vệ sinh: “Chị gái anh gọi điện tới đây, em có nên nghe giúp anh không?”

“Em nhận đi.” Trình Hạo nói vọng ra.

Sau khi nhận được sự “phê chuẩn” của Trình Hạo, Tiểu Lạc liền cầm di động đi ra ban công rồi ấn nút nghe.

“Tiểu Lạc à.” Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói của Trình San.

“Em chào chị, Trình Hạo đang tắm, em là Tiểu Lạc, có chuyện gì chị có thể nói với em, em sẽ chuyển lời lại cho anh ấy ạ.”

“Tiểu Lạc à, là thế này, đã có kết quả trong cuộc thi vừa rồi đấy, Tiểu Hạo đã được nhận vào làm rồi.”

Nghe câu nói này của Trình San, trái tim Tiểu Lạc chợt thất lại. Thật sự cô nên cảm thấy tự hào, kiêu hãnh vì người đàn ông tài giỏi, thông minh của mình mới đứng vì anh chỉ ôn tập trong đúng một ngày mà có thể đạt được thành tích tốt đến vậy. Thế nhưng tại sao giây phút nhận được tin này cô lại cảm thấy bí bách, không vui thế chứ?

“Có điều, điểm số của Trình Hạo không cao lắm, có lẽ chẳng được phân đến một ngân hàng tốt đâu. Tóm lại chuyện này cũng chẳng thể nói ngắn gọn trong vài ba câu được. Thế này đi, em bảo Trình Hạo tắm xong thì gọi điện thoại lại cho chị nhé.” Trình San tiếp tục nói.

“Vâng.” Tiểu Lạc đáp lại một cách khách khí.

Tắt điện thoại xong, Tiểu Lạc ngồi trước màn hình máy tính mà chẳng thể nào tiếp tục sửa chữa bản thảo được thêm nữa. Giờ đây trong đầu cô đang suy ngẫm về một vấn đề. Tuy rằng điểm số của Trình Hạo không cao lắm nhưng ít nhiều gì cũng đã được thông qua. Vậy thì anh sẽ chọn về quê hương phát triển sự nghiệp sao?

Sau khi tắm xong, Trình Hạo ra ngoài, Tiểu Lạc liền đem chuyện này nói rõ cho anh nghe. Khi Trình Hạo bước ra ban công gọi điện thoại lại cho chị gái, Tiểu Lạc ngồi trong phòng mà lòng như lửa đốt, cô nhìn vào màn hình vi tính, dáng vẻ như đang chăm chú đọc bản thảo nhưng thật ra lại đang vênh tai lên, cố gắng nghe cuộc điện thoại bên ngoài ban công của Trình Hạo. Cô biết rằng nghe trộm điện thoại của người khác là không tốt, nhưng thật sự cô chẳng thể nào kiềm chế được tính hiếu kỳ của mình.

Bởi vì ban công ngăn cách với phòng ngủ bằng một cánh cửa sổ nên Tiểu Lạc không nghe được gì rõ ràng. Cô chỉ biết Trình Hạo lặp lại rất nhiều những cụm từ “Em biết rồi”, “Vâng”, “Được ạ”.

Trình Hạo gọi điện xong thì quay vào phòng ngủ, Tiểu Lạc tỏ ra chẳng mấy quan tâm cất lời hỏi băng quơ: “Thế nào rồi? Chị anh hy vọng anh về quê làm việc sao?”

“Chị ấy cũng chẳng nói là có hy vọng hay không, chỉ nói qua tình hình cuộc thi cho anh mà thôi.” Trình Hạo trả lời Tiểu Lạc xong liền ngồi xuống giường.

“Ồ, vậy anh có dự định thế nào?”

“Chị anh cũng không biết nhiều về chuyện này lắm. Chị bảo anh ngày mai gọi điện thoại cho anh họ, hỏi rõ mọi chuyện. Đến lúc ấy, anh mới đưa ra quyết định sau cùng.” Trình Hạo ngừng lại một chút rồi nói: “Em yên tâm, có chuyện gì anh sẽ thông báo ngay cho bà xã đại nhân, quyết không giấu giếm một câu.”

“Anh cũng yên tâm đi. Cho dù anh có quyết định như thế nào, em cũng sẽ hết lòng ủng hộ anh.” Tiểu Lạc trong lòng hơi do dự nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra kiên cường, quyết đoán.

“Anh biết ngay mà, bà xã của anh chính là người phụ nữ tốt nhất, thấu tình đạt lý nhất trên thế giới này.” Trình Hạo khen ngợi thật lòng.

“Em cũng biết rằng, ông xã em chính là người đàn ông mồm miệng ngọt ngào, đối xử với em tốt nhất trên thế gian này.” Tiểu Lạc cũng dùng phương thức tương tự để tán thưởng Trình Hạo.

“Được đấy, bây giờ Tiểu Lạc nhà ta cũng đã biết cách khen ngợi ông xã rồi, em tiến bộ không ít đâu. Xem ra anh không nỗ lực, phấn đấu hết mình thì rất có lỗi với sự ủng hộ và lòng tin nhiệm của em dành cho anh.” Lúc nói lời này, khuôn mặt Trình Hạo hân hoan rực rỡ, anh thật sự cảm thấy vô cùng vui mừng, ngạc nhiên vì được cô khen ngợi. Cũng chính lúc này, Tiểu Lạc mới nhận ra rằng, thì ra không chỉ phụ nữ thích nghe những lời nói ngọt ngào mà đàn ông cũng rất thích trước những lời khen ngợi hợp lý.

Người đàn ông luôn phải vất vả bươn chải để xây dựng tương lai tốt đẹp cho gia đình nên họ cũng cần lòng tin và những lời cổ vũ từ người thân, để họ có thêm sức mạnh, động lực và dũng khí tiến lên phía trước.

Ngày hôm sau, Trình Hạo về nhà hơi muộn. Lúc anh bước vào nhà, Tiểu Lạc đã bày xong các món ăn lên bàn.

Sau khi nói vài câu âu yếm với cô, anh cởi giày, đi vào phòng ngủ thay bộ quần áo ở nhà rồi vào phòng bếp rửa tay và ra ngoài phòng khách ăn cơm.

“Hôm nay sao anh tan làm muộn thế? Anh lại làm thêm giờ à?” Ngồi bên bàn ăn, Tiểu Lạc thuận miệng hỏi.

“Sắp đến giờ tan làm, cấp trên lại mở cuộc họp gấp nên anh không kịp nhắn tin về cho em đã bị lôi vào phòng họp rồi.” Trình Hạo nói xong liền cúi đầu gấp thức ăn vào bát.

Anh làm muộn như vậy chắc hẳn là đói bụng lắm. Tiểu Lạc nhìn Trình Hạo đầy xót xa: “Anh ăn từ từ thôi, có ai tranh với anh đâu chứ.”

“Bà xã, em nấu cơm ngon quá! Tài nghệ nấu nướng của em càng lúc càng cao rồi. Thật đúng là “danh sư xuất cao đồ[1]” Trình Hạo vừa ăn vừa nói.

[1] Nghĩa là thầy giỏi có thể đào tạo ra trò giỏi.

Nghe nửa câu trước của anh, Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng ấm lòng, sung sướng, thế nhưng câu nói cuối cùng “danh sư xuất cao đồ” rốt cuộc là đang khen ngợi cô hay chính anh đây?

“À đúng rồi, anh đã gọi điện hỏi anh họ về chuyện thi đỗ vào ngân hàng chưa? Mọi chuyện thế nào?” Đợi anh ăn gần xong, Tiểu Lạc liền cất tiếng hỏi.

Trình Hạo đặt đũa xuống, thôi không càn quét mâm cơm như trước đó nữa: “Anh hỏi rồi. Anh họ nói, bởi vì kết quả bài thi viết của anh không tốt lắm, lại cộng thêm chuyên ngành đại học của anh không đúng nên khởi đầu anh sẽ phải làm việc theo kiểu tập sự, sau đó là hợp đồng lao động một năm. Sau một năm đi làm, nếu như hiệu quả công việc tốt thì mới có thể trở thành nhân viên chính thức được.”

“Em còn tưởng rằng đồ kỳ thi lần này anh sẽ chẳng khác gì một nhân viên Nhà nước, tại sao lại còn không được nhận vào làm nhân viên chính thức luôn thế? Anh đã thi đỗ rồi mà sao cảm giác đãi ngộ thế lương vậy nhỉ?” Tiểu Lạc không hề cố ý nói móc Trình Hạo mà chỉ đang bàn luận sự việc.

“Chủ yếu là bởi vì điểm của anh quá thấp, chuyên ngành lại không đúng nên anh họ anh dù muốn cũng chẳng giúp được gì cả.” Trình Hạo thở dài một

tiếng.

“Vậy anh dự định thế nào?” Tiểu Lạc bắt đầu lo lắng.

“Anh dự định không quay về nữa.” Trình Hạo dường như đã đưa ra quyết định này từ trước nên bình thản lên tiếng.

“Tại sao lại thế?” Cuối cùng Tiểu Lạc cũng có thể an tâm.

“Chủ yếu là vì công việc không được ổn định, hơn nữa lương cũng không cao. Lương trong thời kỳ thử việc chỉ được tám trăm tệ mỗi tháng, sau khi ký hợp đồng lao động chính thức mới được một ngàn hai. Huống hồ, nếu như em cũng theo anh về quê thì chuyện tìm việc cũng thành một vấn đề nan giải. Cho dù mức sống ở đó có thấp thế nào đi nữa thì với mức lương một ngàn hai mỗi tháng, anh muốn nuôi em với mẹ cũng vô cùng khó khăn.” Trình Hạo cau mày lên tiếng.

“Anh không cần phải đắn đo vì em, em sẽ tự kiếm tiền nuôi sống bản thân. Cho dù về quê tạm thời không tìm được công việc thì em vẫn có thể kiếm tiền sửa bản thảo cho các tạp chí.” Tiểu Lạc liền lên tiếng. “Lần này có quay về không thì anh hãy suy nghĩ thật thận trọng, đừng vì em mà làm ảnh hưởng đến đại cục.”

Trình Hạo vui vẻ nói: “Anh biết rồi. Em đang sợ sau này anh sẽ trách em là vì suy nghĩ đến em nên mới không về quê để phát triển. Em hãy yên tâm đi, đây là quyết định của riêng anh, anh sẽ có trách nhiệm với quyết định của bản thân mình. Ở Bắc Kinh, dù áp lực có lớn thế nào đi nữa nhưng chỉ cần em thích sống ở đây, mỗi ngày có thể vui vẻ, hạnh phúc thì anh nguyện cùng em ở lại Bắc Kinh cả cuộc đời, vì em mà phấn đấu hết sức để mua nhà.” Trình Hạo ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Có điều, mẹ anh đã lớn tuổi, tuy ở quê có chị anh nhưng nói cho cùng chị anh cũng có gia đình riêng. Hôn nhân của chị ấy không hạnh phúc, lại phải nỗ lực duy trì ngôi nhà đó, cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì. Anh là con trai duy nhất trong nhà, chăm sóc mẹ là trách nhiệm đương nhiên. Nếu như đã quyết định ở lại Bắc Kinh phấn đấu, anh nghĩ, sau khi mua nhà anh sẽ đón mẹ lên sống cùng với chúng ta, em thấy thế nào?”

“Đương nhiên là cung kính chỉ bằng tuân mệnh.” Tiểu Lạc mỉm cười đáp lại. Chỉ cần Trình Hạo chịu ở lại Bắc Kinh phấn đấu sự nghiệp cùng cô để mua nhà của riêng hai người thì sống chung cùng với mẹ chồng cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi!

Sau bữa cơm, Trình Hạo rửa bát trong bếp còn Tiểu Lạc ngồi trước màn hình máy tính vừa chơi game vừa lắc mông để tiêu hóa dễ dàng hơn.

Khi Trình Hạo rửa bát xong bước vào phòng ngủ, vừa hay bắt gặp hình ảnh “Tiểu Lạc lắc mông” đặc biệt này khiến anh cảm thấy vô cùng thú vị nên bật cười hóm hờ: “Anh bảo này Tiểu Lạc, em quá cool rồi đấy, không ngờ có thể vừa luyện võ đạo vừa dùng máy tính. Có điều, sửa bản thảo theo cách này liệu có làm nên công trạng gì không đây.”

“Em đâu có sửa bản thảo, em đang chơi game. Anh không nhìn thấy em đang chơi hay sao? Em lắc mông như vậy có tác dụng tiêu hóa tốt, giữ thân hình săn chắc, còn chơi game là để thư giãn. Làm như thế này đương nhiên là vừa giảm áp lực cả về mặt thể chất lẫn tinh thần, một tên trùng hai đích.” Tiểu Lạc đắc ý đáp.

“Rửa bát cũng có thể giảm béo đấy. Nằm trên giường cũng có thể giải tỏa căng thẳng.” Trình Hạo vừa nói vừa nằm lên giường.

Lúc này di động của Tiểu Lạc bắt ngờ vang lên. Cô ngừng “công cuộc” giảm áp lực của mình, vớ lấy điện thoại di động. Vừa nhìn qua cô đã biết ngay là Đặng Giai đang gọi tới nên vui vẻ nhận cuộc gọi: “Giai Giai, cậu lại đưa tiền đến cho mình à?” Bởi vì văn phong của Tiểu Lạc rất hợp ý với Chủ biên Tạp chí bên Đặng Giai làm việc nên tỷ lệ phê duyệt rất cao. Vì thế cô cho rằng Đặng Giai lại chuyển bản thảo tới cho mình.

“Không phải đưa tiền mà là đưa người.” Giọng nói của Đặng Giai nghe rất vui vẻ. “Tiểu Hắc nhà mình vào dịp Quốc khánh năm nay sẽ về nước. Công ty của anh ấy mở công ty con tại Bắc Kinh nên Tiểu Hắc sẽ đến Bắc Kinh làm việc ngay. Minh gà gà theo gà, lấy chó theo chó, đến lúc ấy, mình sẽ thôi việc tại Thẩm Quyến, đến Bắc Kinh nương nhờ cậu nhé.”

“Ha ha, chúc mừng cậu cuối cùng cũng được đoàn tụ với Tiểu Hắc rồi!” Tiểu Lạc cũng vui lây niềm vui của Đặng Giai. Bạn bè của cô ở Bắc Kinh càng lúc càng nhiều hơn, “đội ngũ” Bắc tiến càng lúc càng đông.

“Thật sự cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì. Nhớ lại lúc vừa kết hôn xong, mình đã phải cô đơn quanh quẩn nơi khuê phòng, lác lõng làm việc tại Thẩm Quyến, còn phải kiềm chế dục vọng của bản thân nữa chứ.” Đặng Giai lại bắt đầu giọng nói của một oán phụ thiếu thốn tình cảm, sau đó nhanh chóng thay đổi giọng điệu, từ thô tục chuyển sang cao sang: “Cuộc sống khổ sở của mình đã qua, mình sắp được hạnh phúc rồi!”

Nghe mấy câu nói của Đặng Giai, Tiểu Lạc cũng cảm thấy xót xa thay cho bạn mình. Cô không thể nào hình dung nổi, nếu như Trình Hạo bị điều ra nước ngoài làm việc vài năm rồi cả năm gặp nhau có một hai lần, liệu cô có thể chịu đựng được sự gầy vò của nỗi nhớ đàng đàng đó không.

Tuy rằng, sau khi Trình Hạo tốt nghiệp, hai người đã từng sống xa nhau hai năm nhưng cả hai cùng ở trong nước, nếu như nhớ nhau thì cuối tuần có thể gặp mặt rồi.

“Cậu có còn đi xem nhà cửa nữa không? Lúc nào đi xem thì cũng lưu ý giúp mình nhé.” Đặng Giai hứng khởi lên tiếng, hiện tại cô đang làm công tác chuẩn bị trước khi Thẩm Diệu quay về nước. “Chắc là mình sẽ bán căn nhà ở Thẩm Quyến, chắc chỉ có thể mua được nhà cũ thôi.”

“Có thể mua được như vậy là giỏi lắm rồi. Bây giờ mình không đi xem nhà nữa vì tạm thời chưa mua nổi. À, đúng rồi, một vạn đồng mà cậu cho mượn, mình quên chưa chuyển lại cho cậu, chốc nữa cậu nhấn số tài khoản vào điện thoại để Chủ nhật này mình đi chuyển tiền lại cho cậu nhé.” Tiểu Lạc sực nhớ ra cô vẫn chưa trả lại số tiền Đặng Giai cho mượn. Tạm thời cô chưa mua nhà nên nhất định phải trả lại ngay tức khắc.

“Mình chưa vội, nếu có việc cần dùng thì cứ để bên cậu cũng được.”

“Đừng, đừng, chỗ mình không phải là ngân hàng, cậu nhớ phải gửi số tài khoản lại cho mình đấy.”

“Vây cũng được. Cứ như thế đã, khi nào rảnh mình chat qua QQ sau nhé.”

“Được, tạm biệt cậu.”

Sau khi dập máy, Tiểu Lạc nhảy lên giường, ngả người xuống nằm ngay bên cạnh Trình Hạo rồi hứng khởi lên tiếng: “Ông xã à, có một tin cực kỳ tuyệt. Dịp Quốc khánh năm nay Thẩm Diệu sẽ về nước đấy.”

“Đây sao có thể coi là tin cực kỳ tuyệt được, Thẩm Diệu về nước thì có liên quan gì đến em nào?”

“Tại sao không liên quan đến em? Anh ấy vừa về nước là được phân đến làm ở chi nhánh công ty ở Bắc Kinh, Đặng Giai sẽ theo anh ấy tới đây mà. Yeah! Người chị em tốt của em có thể tới Bắc Kinh bầu bạn cùng em rồi.” Tiểu Lạc đưa tay lên làm hình chữ V đầy hứng khởi.

Trình Hạo đột nhiên sực nhớ lại chuyện gì liền quay người lại nhìn cô rồi nói. “À, đúng rồi, công ty anh sẽ phái người đến chi nhánh của công ty tại Tứ Xuyên làm việc đấy. Cuộc họp hôm nay chính là để tổng động viên mọi người, xem có ai chịu xung phong đi hay không. Anh đang định thương lượng với em liệu anh có nên nộp đơn tự đề cử không?”

“Tại sao anh lại muốn đi Tứ Xuyên làm việc? Tứ Xuyên rất gần tỉnh G, hay là ý tưởng quay về quê của anh lại chợt bùng phát đấy?” Tiểu Lạc vốn đang sung sướng, phút chốc trở nên chán nản, bởi tin tức quá đỗi đột ngột của Trình Hạo. Điều này quả thật khiến cô trở tay không kịp.

“Không phải vậy, về nhà với đến làm việc ở Tứ Xuyên là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lãnh đạo công ty đã nói rồi, chỉ cần đến làm việc tại chi nhánh của công ty trong vòng nửa năm, khi quay lại làm việc sẽ có cơ hội thăng chức.”

“Em nghe anh nói chuyện thăng quan tiến chức đã mòn hết cả tai rồi, lẽ nào anh vẫn chưa thấy ngán sao?” Tiểu Lạc chán nản lên tiếng. “Bọn họ toàn là nói suông, biết đến năm tháng nào mới thực hiện được?”

“Lần này là thật đấy. Trước đây toàn là lãnh đạo gặp mặt và nói chuyện riêng với anh, còn lần này là tuyên bố trước mặt toàn thể nhân viên trong cuộc họp. Như thế còn có thể giả được sao. Hơn nữa trước kia công ty anh có một đồng nghiệp cũng được phái tới làm việc tại chi nhánh công ty ở Quảng Châu trong vòng nửa năm, sau khi quay về công ty được thăng chức lên trưởng phòng, lương tháng tăng 40%.” Trình Hạo từ từ giải thích.

“Cũng có sức hút quá nhỉ, bây giờ lương của anh là năm ngàn đồng, vậy là khi về sẽ được tăng lên bảy ngàn rồi, xem ra cũng không tệ đâu.” Tiểu Lạc suy nghĩ cặn kẽ.

“Đúng thế, đây là một cơ hội hiếm có, Tiểu Lạc, em xem...” Trình Hạo tiếp tục làm công tác động viên tư tưởng.

“Có chuyện tốt thế này, chẳng phải nhân viên trong công ty anh sẽ lũ lượt kéo nhau đi làm ở chi nhánh công ty hay sao?” Tiểu Lạc vẫn cảm thấy nghi ngờ.

“Thực ra không phải ai cũng có thể tự đề cử tham gia. Cuộc họp tổng động viên lần này chỉ mời những cán bộ cốt cán trong công ty mà thôi. Anh cảm thấy rất tự tin vào bản thân mình.” Trình Hạo vỗ ngực nói.

“Xem ra anh cũng rất muốn đi đấy nhỉ.”

“Đúng thế.” Trình Hạo thẳng thắn nói. “Anh muốn đi vì cơ hội này hiếm gặp, cần phải biết nắm bắt, không những có lợi cho việc thăng chức của anh mà còn có lợi trong “công cuộc” mua nhà của chúng ta. Kể từ khi thua lỗ trong cổ phiếu, anh cũng hiểu ra, chăm chú vào công việc của mình vẫn là đáng tin cậy nhất, cầm đồng lương hàng tháng vẫn cảm thấy thực tế hơn.”

“Ồ, tư tưởng của anh cũng đã được nâng cao hơn trước rồi đấy. Anh muốn thăng tiến, em cũng không thể làm hòn đá cản đường anh được. Anh hãy điền đơn tự đề cử đi.” Tiểu Lạc nói cứ như thể vừa hạ quyết tâm rất lớn.

“Cảm ơn sự ủng hộ hết mình của bà xã đại nhân. Anh nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của bà xã đâu.” Trình Hạo sấp người lại ôm cô vào lòng. “Không còn sớm nữa, chúng ta mau ngủ thôi.”

Dù ủng hộ Trình Hạo nhưng Tiểu Lạc vẫn cảm thấy đôi chút muộn phiền.

Trong bữa tối, khi biết được quyết định sau cùng của Trình Hạo sẽ không về quê phát triển sự nghiệp nữa, cô đã thầm cảm thấy sung sướng vô cùng. Sau đó khi nhận điện thoại từ Đặng Giai, cô lại càng hứng khởi hơn. Nhưng kết quả cuối cùng là cô lại sắp có thể phải đối mặt với cuộc sống chia cách giữa hai miền tổ quốc với Trình Hạo trong thời gian nửa năm.

Lúc còn học đại học năm thứ ba, thứ tư, không phải cô cũng đã phải xa Trình Hạo trong một thời gian dài hay sao? Những ngày tháng chia cắt hai nơi ấy cũng không quá mức kinh khủng. Huống hồ, lần này ngoài việc thăng tiến trong sự nghiệp, anh ấy cũng vì muốn cố gắng để mua nhà, cống hiến cho gia đình. Tiểu Lạc thầm an ủi bản thân như vậy.

Cuộc sống tuyệt đối không thể nào chỉ đi trên một đường thẳng mà là những đường gấp khúc lên xuống thất thường. Chúng ta không thể thay đổi được cuộc sống, thứ chúng ta có thể thay đổi chính là suy nghĩ của bản thân.

***

Lúc Giang Viễn Hàng gọi điện tới hỏi tội, Tiểu Lạc mới biết bản thân cô bận rộn việc nhà cửa, gia đình mà quên mất chuyện chung thân đại sự của anh họ.

“Tiểu Lạc, em đã tìm được bạn gái giả mạo cho anh chưa?” Cô vừa nhấc máy lên, Viễn Hàng đã đi thẳng luôn vào vấn đề.

“Cái này...”

“Anh biết ngay là em chẳng đủ tư cách làm bà mối mà. Mỗi lần có việc nhờ cậy, em đều quên bẵng. Thôi bỏ đi, anh đến luôn Trung tâm giới thiệu hôn nhân cho rồi. Sắp sửa tới ngày mừng một tháng Năm, mẹ anh sắp đại giá quang lâm rồi.” Viễn Hàng có lẽ đã hoàn toàn tuyệt vọng với Tiểu Lạc.

“Ha ha, tốt vậy sao! Liệu anh có thể nhờ mẹ anh mang cho em ít đặc sản dưới quê hay không? Em nhớ món trứng vịt mặn của quê quá đi mất!” Tiểu Lạc thật sự chẳng biết liêm sỉ là gì, đã không hoàn thành nhiệm vụ mà vẫn còn mặt mũi xin phần thưởng.

“Em lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi. Vậy đến lúc đó em có đưa mẹ anh đi chơi được không?”

“Lẽ nào muốn ăn đặc sản quê nhà thì nhất định phải đưa mẹ anh đi chơi sao?”

“Điều đó là đương nhiên, bất cứ việc gì cũng có cái giá của nó. Nếu như anh không tìm được bạn gái giả mạo, ‘lão Phật gia’ nhất định không chịu buông tha cho anh đâu, lúc đó em phải xông lên chiến đấu. Bà đã làm phiền em thì sẽ chẳng còn thời gian và tâm sức làm phiền anh nữa.” Viễn Hàng dự định sẽ dùng kế ‘ve sầu thoát xác’.

“Bây giờ tuy rằng tình cảm giữa em với Trình Hạo khá ổn định nhưng nói cho cùng vẫn chưa kết hôn. Em chỉ sợ mẹ anh vì hạnh phúc của anh lại lừa em làm con dâu của bà, như vậy thì không phải em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa oan được sao. Trong tình yêu em là người trung trinh tiết liệt, ngoại trừ Trình Hạo nhà em ra, em không lấy bất cứ ai khác.” Tiểu Lạc giờ tay thế hẹn cùng trời.

Viễn Hàng toát mồ hôi hột lên tiếng: “Em nói cứ như thể Giang Viễn Hàng anh ngoại trừ em ra thì không tìm được bất cứ nàng dâu nào khác vậy, không đi cùng thì thôi.” Nói đến đây, Viễn Hàng ngưng lại một chút, liếc mắt nhìn đi động rồi vội vã nói với cô: “Lộ Dao gọi điện thoại đến cho anh, anh dập máy đã, sợ cô ấy có chuyện gấp.” Nói xong, anh liền dập máy luôn.

“Đúng là dạng thấy sắc quên bạn điển hình. Vừa nhìn thấy mỹ nữ gọi điện thoại đến, chẳng thèm nói lời tạm biệt đã dập máy rồi.” Nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, Tiểu Lạc liền lên tiếng can ngăn.

Một lúc sau, Viễn Hàng gọi điện thoại lại cho Tiểu Lạc. Cô còn đang cảm thấy chán nản không hiểu sao anh lại gọi điện thoại cho cô, kết quả cô nghe thấy đầu dây bên kia vọng tới giọng nói hớn hờ, vui mừng của anh: “Lộ Dao muốn mời hai chúng ta đi ăn cơm, ngay ở tiệm cá nướng cạnh Đồng Trụ Môn, em có đi không?”

Tiểu Lạc nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại, nghĩ bụng: “Có chuyện tốt như vậy sao?” Ai mà không biết Tiểu Lạc nổi danh là “ngư vương”, chỉ cần nghe đến từ “cá” là hai mắt cô đã sáng bừng lên.

“Anh giới thiệu cho Lộ Dao một chỗ làm, bây giờ đã qua vòng phỏng vấn, được nhận vào làm nên cô ấy muốn mời cơm để cảm ơn. Cứ thế nhé, tối nay bây giờ, không gặp không về.” Viễn Hàng nói xong liền dập máy luôn.

Cầm di động trong tay, Tiểu Lạc mơ hồ suy nghĩ, Lộ Dao mời cơm tại sao không gọi điện thoại thẳng cho cô, lại còn phải nhờ Viễn Hàng chuyển lời?

Có điều buổi tối ngày hôm đó, Tiểu Lạc nghe thấy được mời đi ăn món cá nướng là tâm tư, tình cảm của cô đã đặt hết vào món ăn “mỹ vị nhân gian” đó rồi nên chẳng còn nhớ chút nào về điểm nghỉ ngơi đó nữa.

* * *

Trình Hạo nộp đơn tự đề cử không lâu liền nhận được cơ hội làm việc ở chi nhánh công ty tại Tứ Xuyên như mong ước. Khi anh báo tin vui này cho Tiểu Lạc, tâm trạng cô chỉ có thể hình dung bằng hai cụm từ “vui buồn lẫn lộn”. Cô vui mừng vì người đàn ông mà cô lựa chọn xưa nay vẫn luôn xuất sắc, ở mọi nơi, mọi lúc anh đều cho thấy tài năng vượt trội của mình và lần này cũng không phải ngoại lệ. Nhưng cô cũng có nỗi buồn rầu, lo lắng là vì cô với Trình Hạo sắp phải hai người hai ngã, hơn nữa lại còn ở hai thành phố cách xa nhau tới tận hai nghìn cây số.

Có điều, nếu như việc Trình Hạo phải đi công tác tại Tứ Xuyên trong vòng nửa năm đã trở thành hiện thực thì Tiểu Lạc cô cũng phải dùng cảm đối mặt với mọi thứ.

Một tuần trước khi Trình Hạo tới Tứ Xuyên làm việc, Tiểu Lạc vô cùng quần quýt với anh. Thời gian đi tắm mỗi buổi tối thường được kéo dài hơn mọi khi rất nhiều. Trước kia, khoảng thời gian này đa phần là hai người tận hưởng bên nhau, ôm ấp rồi có những hành động thân mật, tình cảm nhưng hiện tại cô rất thích gối lên cánh tay anh rồi anh nghe kể chuyện cười.

Mọi khi, Tiểu Lạc vẫn thường mở lời: “Ông xã, em không ngủ được, hãy kể một câu chuyện cười cho em nghe đi.” Sau đó, Trình Hạo sẽ bắt đầu vất óc suy nghĩ những chuyện cười mà anh biết, cố hết sức kể lại câu chuyện đó theo cách buồn cười nhất cho Tiểu Lạc nghe khiến cho cô phải cười đến chảy nước mắt mới thôi. Mỗi lần như vậy, cô thường nỉm cười vui sướng, rồi nói với anh: “Trước khi đi ngủ mà cười thì nhất định sẽ gặp giấc mộng đẹp.”

Không biết cô nói thật hay giả nhưng dường như câu nói này rất có tác dụng với Trình Hạo khiến anh cảm thấy mình có công lao lớn trong việc đem lại

những giấc mộng đẹp cho cô.

Buổi tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Tiểu Lạc lại bảo Trình Hạo kể chuyện cười cho mình nghe. Anh nghĩ một hồi, hắng giọng rồi bắt đầu câu chuyện: “Thầy giáo bảo Tiểu Minh đặt câu với cụm từ ‘hoặc là, hoặc là’. Tiểu Minh liền nói: ‘Buổi tối thứ Sáu, sau khi tan học quay về nhà, con muốn xem phim Siêu nhân, kết quả, mẹ con không cho xem còn phạt đánh. Ngày hôm sau, con liền đem con chó mà mẹ yêu quý nhất mang ra đường bán, gặp ai con cũng hỏi: ‘Có cần không? Có cần không[2]?’”

[2] “Hoặc là” và “có cần không” trong tiếng Trung là hai cụm từ đồng âm khác nghĩa.

“Ha ha... ha ha...” Tiểu Lạc ôm bụng cười lớn.

Có lẽ do thời gian Tiểu Lạc với Trình Hạo ở bên nhau quá lâu, họ đã thấu hiểu lẫn nhau, nên những câu chuyện anh kể càng lúc lại càng hợp với thị hiếu của cô. Điều quan trọng nhất là Trình Hạo còn bắt chước giọng nói ngây ngô của Tiểu Minh càng khiến cho câu chuyện sinh động hơn rất nhiều.

“Hoặc là, hoặc là,” không phải là liên từ hay sao? Tại sao bây giờ lại được chuyển thành động từ rồi chứ? Chắc chắn là do nhiều tác giả trên mạng đã biến âm chữ cuối nên khiến bọn trẻ hiểu lầm đây mà.” Sau khi cười xong, Tiểu Lạc bắt đầu bình phẩm về cách đặt câu của Tiểu Minh.

“Bây giờ xin mời bạn Tiểu Lạc đặt câu với cụm từ ‘hoặc là, hoặc là,’ xem nào.” Trình Hạo nghiêm túc lên tiếng, thay đổi hắng giọng nói ngô nghê khi nãy.

Tiểu Lạc liền hứng khởi phụ họa theo: “Em sẽ vừa đặt câu vừa biểu diễn.”

“Được đấy. Em có thể vừa đặt câu vừa biểu diễn anh cũng không thấy kỳ lạ gì hết. Không phải em giỏi nhất là phân thân làm hai sao?”

“Vậy thì anh phải chú ý đón xem đấy.” Nói xong, cô liền vén chiếc chăn lên, dịch người sang một bên, sau đó quay mặt về phía Trình Hạo, một tay cô chống lên giường, một tay đặt lên gò má xinh tươi, làm dáng vẻ gợi cảm, quyến rũ: “Ông xã, em đã tắm rửa xong, trên người thơm nức, có cần không, có cần không?” Nói xong, cô còn đánh mắt với Trình Hạo.

“Phụt.” Anh không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Thế nào, em đặt câu có được không?” Tiểu Lạc đắc ý hỏi lại.

“Giỏi! Anh mà có một trăm ngón cái nhất định sẽ giơ hết lên để khen ngợi tài năng của em. Tài năng của em đúng thực là muốn giấu cũng chẳng được.” Trình Hạo ngừng lại một lúc rồi tiếp tục: “Có điều, em không cảm thấy câu em vừa đặt nếu như được người đối diện trả lời thì sẽ càng trở nên hoàn hảo hơn sao?”

“Anh trả lời thế nào?” Tiểu Lạc vẫn còn mơ màng chưa hiểu gì.

“Thì em đã hỏi: ‘Có cần không, có cần không’ nên anh sẽ đáp lại là: ‘Anh cần lắm, anh cần lắm.’” Nói xong, không cho cô đủ thời gian phản kháng, anh quay người sang, tiến thẳng về phía cô.

* * *

Mấy ngày sau, Trình Hạo lên tàu hỏa đến Tứ Xuyên. Cho dù trong lòng vô cùng lưu luyến, nhớ nhung nhưng ngoài mặt Tiểu Lạc vẫn vui vẻ, còn nói với anh rằng, sau khi anh đi công tác, chiếc giường tự nhiên trở thành vật sở hữu của riêng cô. Cô có thể một mình nằm trên chiếc giường lớn, lăn qua lăn lại, cảm giác vô cùng tự tại, thoải mái, không có chút chướng ngại vật nào.

Ngày Trình Hạo rời khỏi Bắc Kinh không phải là cuối tuần, Tiểu Lạc định xin nghỉ phép tới nhà ga tiễn Trình Hạo nhưng anh nói: “Anh đi công tác thôi, không cần phải biến mọi việc thành ra long trọng thế đâu.”

Sau khi Trình Hạo tới Tứ Xuyên làm việc, thì thoảng anh gọi điện về báo cáo tình hình cuộc sống ở đó cho Tiểu Lạc nghe, ví dụ như công việc có thuận lợi không, đồng nghiệp mới có hòa đồng, dễ chịu không, ăn uống có quen không. Mỗi lần nói đến chủ đề ăn uống, Trình Hạo đều vô cùng hứng khởi. Anh nói rằng đến đây anh được ăn nhiều ớt nên rất khoái. Cũng đúng, Trình Hạo rất thích ăn cay nên những món ăn của Tứ Xuyên rất hợp khẩu vị của anh. Xem ra, anh đến làm việc ở Tứ Xuyên chẳng khác gì cá gặp nước.

So sánh với hoàn cảnh “như cá gặp nước” của Trình Hạo thì tình hình hiện nay của Tiểu Lạc đáng thương hơn rất nhiều. Buổi tối cô nấu cơm ăn một mình nên chẳng thấy hứng thú, nếu làm nhiều quá thì bữa sau lại phải ăn đồ thừa, nếu làm ít quá thì lại cảm thấy bỏ nhiều thời gian vào việc nấu nướng chẳng đáng chút nào. Thế là mỗi tối Tiểu Lạc đều ra các cửa hàng bên ngoài ăn uống, nếu không thì sẽ ăn mì gói. Thực ra nguyên nhân chủ yếu khiến cô không muốn nấu cơm chính là cô phải rất vất vả mới làm được các món ăn nhưng lại chẳng có ai thưởng thức cùng.

Trình Hạo không có ở nhà nên thời gian buổi tối đa phần trở thành thời gian “nói chuyện bên giường”. Sở dĩ được coi là thời gian “nói chuyện bên giường” chính là vì hai người sau khi tắm tãp xong bắt đầu nhắn tin cho nhau.

Dù thời gian “nói chuyện bên giường” rất vui vẻ nhưng Tiểu Lạc vẫn cảm thấy thua xa cảm giác sung sướng khi tắm uyên ương ngày trước. Thời gian quần quýt cùng Trình Hạo trước đây có thể khiến cô an tâm chìm vào giấc ngủ, còn thời gian “nói chuyện bên giường” bây giờ chẳng khác nào một liều thuốc kích thích, đúng vào lúc cô cảm thấy nói chuyện hào hứng nhất thì anh sẽ nói: “Thời gian không còn sớm nữa, đến giờ đi ngủ rồi, ngày mai cả hai chúng ta còn phải đi làm nữa. Chúc em ngủ ngon!” Thế là câu chuyện được kết thúc một cách nhanh chóng, thời gian “nói chuyện bên giường” cũng theo đó mà dừng lại luôn.

Tiểu Lạc nhắm mắt, lật qua lật lại và phải mất khá nhiều thời gian mới có thể chìm vào giấc ngủ. Vốn dĩ cô đã quen với việc hằng ngày được nghe truyện cười anh kể, quen với vòng tay rộng lớn, ấm áp của anh, quen với chiếc gối là cánh tay anh, quen với nụ hôn chúc ngủ ngon. Vậy mà bây giờ những thói quen đó đột nhiên lại phải bỏ hết nên cô có cảm giác hụt hẫng, khó chịu vô cùng.

Tiểu Lạc không còn thấy “Trình Hạo không có ở đây, một mình một giường cảm thấy thật dễ chịu” nữa mà thay vào đó là: “Cái giường này quá lớn, nếu như nhỏ hơn một chút thì sẽ không khiến cho người ta cảm thấy cô đơn.”

Có những đêm, Tiểu Lạc giật mình tỉnh giấc vì gặp phải ác mộng, sau đó theo tiềm thức cô quơ tay tìm kiếm Trình Hạo nhưng bên cạnh lại không có ai hết. Có lẽ quá sợ hãi do gặp ác mộng nên sau khi tỉnh lại, tim cô vẫn đập thình thịch mãi không ngừng. Khi Tiểu Lạc liếc mắt nhìn lên, cả khoảng không đen tối trước mắt lại càng làm tăng thêm cảm giác hoảng hốt. Cô bật đèn ngủ, đưa tay ấn nhẹ vào lồng ngực thì thấy trái tim mình đập dữ dội không ngừng. Những lúc như thế cô hy vọng có Trình Hạo ở bên biết bao. Từ trước đến giờ, cô chưa từng cảm thấy nhớ anh như lúc này. Cô thật sự muốn nhắn tin nói với Trình Hạo: “Em thật sự rất nhớ anh, hy vọng lúc này anh ở bên em.” Thế nhưng cô cũng sợ làm ảnh hưởng đến thời gian ngủ của anh, sợ cảm xúc của cô ảnh hưởng đến công việc của anh.

Ngày hôm đó, sau khi tắt đèn, Tiểu Lạc lại cảm thấy sợ hãi một cách vô duyên vô cớ. Khi không chịu được nữa, cô lại bật đèn lên, bắt đầu đếm cừu rồi mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trước đây, khi Trình Hạo còn ở nhà, Tiểu Lạc vẫn phải kéo rèm thật kín vì chỉ cần có một chút ánh sáng là cô không thể nào ngủ được. Nhưng bây giờ cô phải bật đèn mới có thể ngủ an giấc, không còn sợ hãi gì nữa.

Có lẽ, vòng tay ấm áp của Trình Hạo chính là ngọn đèn tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc khiến mỗi khi nằm trong lòng anh, cô không còn thấy lo lắng khi gặp ác mộng, càng không bao giờ sợ hãi trước bóng đêm.

Cũng có thể vào khoảng thời gian Trình Hạo đến Tứ Xuyên công tác, Tiểu Lạc mới càng thấm thía hơn câu nói Đặng Giai: “Có tình yêu mới có gia đình.”

Thì ra, cho dù căn nhà có lớn đến đâu, chiếc giường có rộng đến mấy, nếu không có người yêu thương cùng chia sẻ thì chúng chỉ là những đồ vật lạnh giá và tầm thường. Ngược lại, nếu bên cạnh có người quán quýt thì cho dù căn nhà nhỏ bé thế nào, chiếc giường có chật chội ra sao, chúng ta vẫn cảm thấy chẳng sao cả, bởi vì ở đó luôn vương lại hơi ấm tạo nên cảm giác của gia đình.

Đến tận lúc này Tiểu Lạc mới hiểu ra cô và Trình Hạo đều nỗ lực phấn đấu nhưng không phải vì căn nhà mà vì gia đình tương lai của hai người.

* * *

Trước buổi tối ngày mừng một tháng Năm, mẹ của Giang Viễn Hàng đã ngồi xe lửa lên Bắc Kinh với mong muốn nhìn thấy mặt con dâu tương lai.

Trung tâm môi giới hôn nhân mà Viễn Hàng tới đã giới thiệu những đối tượng không hợp ý anh chút nào. Có lẽ anh đã quá lý tưởng hóa về cô gái có thể làm bạn gái giả mạo của mình mà không thể ngờ được những người phụ nữ đã đăng ký tại Trung tâm môi giới đại đa số đều lớn tuổi hơn anh. Những người phụ nữ này đều lấy mục đích chính là kết hôn nên vừa mới gặp mặt, anh còn chưa kịp nói ra dụng ý thật sự của mình thì đã phải trả lời tất cả các câu hỏi thăm vấn về công việc và hoàn cảnh gia đình.

Vì thế, đến tận lúc này anh vẫn chưa tìm được người bạn gái giả mạo nào khiến anh phải chạy tất bật khắp nơi như đang ngồi trên chảo dầu vậy.

Giang Viễn Hàng lo lắng, buồn bực nhìn danh bạ trong di động, định nhờ một người bạn nữ cứu nguy cho mình. Nhưng trong lúc tìm kiếm, anh liên tục lắc đầu: Tiểu Lạc tuyệt đối không được, tuy rằng cô chính là nàng dâu đúng ý mẹ anh nhất nhưng cô đã là bông hoa có chủ, mình không thể nào nhờ vả chuyện này được. Lữ Mỹ Lệ không được, tuy vẫn còn là người độc thân nhưng tất cả mọi người trong công ty đều biết cô ấy thích anh nên nếu anh nhờ chắc chắn sẽ khiến cô ấy hiểu lầm. Tề Na cũng không xong, tuy cô vừa chia tay bạn trai nhưng vẫn còn nhớ, vẫn vương, tìm cô chẳng thỏa đáng chút nào.

Lúc tìm đến cái tên Thẩm Lộ Dao, Giang Viễn Hàng ngừng hẳn lại. Viễn Hàng nhớ lần trước đi dùng bữa cùng Lộ Dao và Tiểu Lạc, cô ấy đã nói với anh rằng: “Anh vừa giúp em chuyển nhà, vừa giúp em tìm công việc, thực đúng là ân nhân cứu mạng của em. Nếu sau này anh gặp bất cứ khó khăn gì, xin hãy tìm em. Em nhất định sẽ giúp anh hết sức mình.”

Nghĩ đi nghĩ lại, Viễn Hàng liền nhoen miệng nở nụ cười tươi rói.

* * *

Trước đây, Tiểu Lạc rất thích các dịp lễ tết nhưng kể từ khi Trình Hạo đi công tác, cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi những ngày nghỉ cuối tuần. Trước đây, vào những ngày này cô luôn có người ở cạnh, còn bây giờ lại phải cô đơn nên Tiểu Lạc cảm thấy chán nản vô cùng.

Với Tiểu Lạc, đáng sợ nhất là dịp lễ mừng một tháng Năm sắp tới vì dịp này Trình Hạo chỉ được nghỉ đúng một ngày nên không thể về được. Bản thân cô cũng muốn tới Tứ Xuyên nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến công việc của anh nên cuối cùng đành từ bỏ ý định.

Thực lòng, cô nhớ Trình Hạo vô cùng, nhớ cả những phút giây vui vẻ, hạnh phúc khi có anh ở bên. Lúc Tiểu Lạc lên QQ than thở với Đặng Giai, cô bạn liền đáp lại bằng giọng đồng cảm, như thể gặp được tri âm: “Bây giờ coi như cậu đã đứng cùng một chiến lũy với mình rồi nhé. Chúng ta đều là những nàng Mạnh Khương[3] hiện đại mỗi mùng chò ngày chồng về.”

[3] Là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương, chồng nàng bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa đông, Mạnh Khương đan

áo và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Nàng đã đi dọc theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng đau buồn khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm, nước mắt hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm, làm sụp đổ một đoạn Trường Thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay ở Trung Quốc vẫn có miếu thờ nàng Mạnh Khương.

Nhìn thấy câu nói thú vị này của Đặng Giai trên QQ, bình thường Tiểu Lạc sẽ cười phá lên vui vẻ nhưng hôm nay cô chẳng thể nào cười nổi.

Lúc này Tần My đang đi du lịch cùng bạn trai, Trình Hạo lại không có ở đây, căn nhà bỗng nhiên trở nên vô cùng quanh quẽ. Cô ngồi một mình trong phòng lên mạng, chỉ nghe thấy duy nhất tiếng quạt và tiếng gõ bàn phím.

Trước đây mỗi dịp Tần My đi vắng là Tiểu Lạc lại hớn hờ, chỉ còn thiếu mỗi nước ngân nga chúc tụng. Nhưng lúc này cô chẳng thể nào vui lên được, ngược lại còn cảm thấy nếu Tần My trong nhà cô sẽ cảm thấy an toàn hơn đôi chút.

Tiểu Lạc không muốn bỏ phí dịp lễ mừng một tháng Năm. Cô nhớ ra trong dịp lễ này hàng năm thường có các chương trình khuyến mãi, giảm giá, cộng thêm việc lúc này chưa cần mua nhà nên cô quyết định thư giãn đôi chút liền hẹn Thẩm Lộ Dao cùng đi dạo phố mua sắm.

Nghĩ là làm, Tiểu Lạc liền gọi điện thoại cho Lộ Dao, ai ngờ lại bị “người ta” từ chối một cách vô tình. Lộ Dao nói đã có hẹn với người khác nên không thể đi cùng cô được. Tiểu Lạc lại gọi điện cho Doãn Nặc, Doãn Nặc cũng nói nhân dịp nghỉ lễ muốn cùng chồng đi ngó nghiêng thị trường vật liệu xây dựng để chuẩn bị sửa sang nhà cửa vào tháng Sáu nên không thể đi cùng cô được.

Thế là Tiểu Lạc chỉ có thể cảm khái thốt lên một câu: “Mọi người không đi chơi cùng với mình thì mình sẽ tự đi vậy.”

Mùng một tháng Năm, Tiểu Lạc lên mạng mở QQ tán gẫu cùng bạn bè. Ngày hôm nay Trình Hạo cũng không được nghỉ nhưng vẫn chát webcam một lúc với cô nên Tiểu Lạc cũng cảm thấy an ủi hơn đôi chút. Ngày mùng hai tháng Năm, Tiểu Lạc ngủ đến tận mười một giờ trưa mới dậy nên ghép luôn bữa sáng và bữa trưa thành một, sau đó mới miết xem phim truyền hình Hàn Quốc cả ngày đến mức không biết trời đất là gì. Ngày mùng ba tháng Năm, buổi trưa, Tiểu Lạc ngồi trước máy tính, di chuột loạn xạ trên màn hình mà không biết mình phải làm gì tiếp theo.

Tóm lại, mấy ngày này Tiểu Lạc sống trong cảm giác lạc lõng và cô đơn. Cô bắt đầu thấy nghi hoặc: Tại sao sau khi gác lại kế hoạch mua nhà, cô không còn làm việc liêu mạng như trước nữa? Đặc biệt từ khi Trình Hạo đi công tác ở Tứ Xuyên, tình trạng trì trệ của cô càng rõ rệt trong khi bản thân cô vẫn muốn mua nhà. Lễ nào cô cứ phải làm hẳn một bảng thông báo nhắc nhở về việc mua nhà treo trên đầu mới có thể liêu mình làm việc? Hay là bởi bên cạnh cô đã thiếu đi đối tượng cùng nỗ lực phấn đấu cho nên sức chiến đấu của cô càng lúc càng yếu ớt?

Sáu giờ tối ngày mùng ba tháng Năm, Tiểu Lạc nhận rồi không có việc gì làm nên ngồi nghỉ ngơi về bữa tối. Rốt cuộc là cô nên ăn bữa cái gì đó ở nhà hay là xuống quán ăn dưới nhà dùng bữa? Trong nhà hình như chỉ còn lại mỗi lương khô, ngấy đến mức mới nhìn thôi cô đã ngán. Còn đi xuống quán ăn dưới nhà thì cô lại lười không muốn di chuyển, hơn nữa cô đã quá quen với mùi vị các món ăn trong quán đó rồi. Lễ nào hôm nay thật sự cô phải ra chợ mua đồ ăn về rồi tự mình vào bếp nấu nướng?

Đúng lúc này, cô nhận được điện thoại của Giang Viễn Hằng: “Tiểu Lạc, mẹ anh gọi em cùng qua đây ăn cơm.”

“Ôi quý hóa quá!” Tiểu Lạc cảm động đến mức suýt trào nước mắt. Cuộc điện thoại này gọi đến thật sự đúng lúc!

Tiểu Lạc nhanh chóng tới căn nhà Viễn Hằng đang ở. Lúc nhìn thấy Lộ Dao cũng có mặt ở đó, cô kinh ngạc tới mức miệng há hốc ra mãi không sao đóng lại được. “Tại sao cậu lại có mặt ở đây?” Nhưng vừa nói dứt lời cô đã hiểu ngay ra mọi chuyện. Phải chăng người mà Lộ Dao nói đã có hẹn cùng chính là Viễn Hằng? Lộ Dao đã đồng ý làm bạn gái giả mạo của anh ấy sao? Lễ nào bà Giang không nhìn ra sao? Cảm giác tò mò bắt đầu dâng trào trong cô.

Lộ Dao với Viễn Hằng không hẹn mà cùng đưa ngón tay trỏ lên trước miệng làm động tác im lặng.

Hai con người này đúng là rất hợp nhau! Thật không tệ, không tệ! Có tiền đồ để tiếp tục phát triển sâu hơn! Tiểu Lạc thầm nghĩ.

Lúc này, bà Giang đang bê các món ăn từ trong bếp ra ngoài phòng khách. Tiểu Lạc vừa nhìn thấy bà lập tức dùng giọng địa phương cất tiếng chào thân mật: “Con chào di, lâu lắm rồi hai di con mình không gặp nhau, con nhớ di quá đi mất!”

“Nhìn xem, con bé Tiểu Lạc miệng ngọt như mía lùi vậy!” Bà Giang nhìn thấy Tiểu Lạc liền cười mãi không thôi.

“Mía lùi này ăn mãi không chán sao mẹ?” Viễn Hằng lại không cho là vậy.

“Đã lớn thế này rồi mà vẫn còn chảnh chọc với Tiểu Lạc.” Bà Giang vừa mỉm cười vừa lườm Viễn Hằng một cái.

Trong thời gian gần đây, bữa ăn này có thể coi là bữa cơm vui vẻ, hạnh phúc nhất của Tiểu Lạc, không chỉ vì tài nghệ nấu nướng xuất chúng của bà Giang và mùi vị các món ăn quê nhà hợp với ý cô mà còn vì cảm giác có ba người cùng ăn cơm với mình thật vô cùng vui sướng.

Sau bữa ăn, bà Giang thu dọn bát đĩa vào nhà bếp, Tiểu Lạc đánh mất ra hiệu cho Lộ Dao vào giúp đỡ bà để thể hiện đôi chút phẩm chất đảm đang việc nhà của con dâu trong lai. Lộ Dao do dự một hồi, sau cùng cũng bước vào giúp đỡ bà Giang. Kết quả cô lại bị bà Giang đuổi ra ngoài: “Chỉ có mỗi mấy chiếc bát, phòng bếp bề thế này, cháu vào đây cũng chẳng giúp đỡ được gì cả. Mấy người trẻ tuổi nói chuyện hợp nhau, dù gì bác cũng chẳng thể nào chen vào giữa được.”

Lúc Lộ Dao quay lại phòng khách, Tiểu Lạc liền trêu ghẹo: “Cậu thấy di của mình tốt chưa, bây giờ đã bắt đầu thương xót con dâu rồi đấy.”

Khuôn mặt nhanh chóng đỏ rực lên, Lộ Dao nhéo mạnh một cái vào cánh tay của Tiểu Lạc, ra hiệu cô đừng ăn nói lằng nhằng. Ai ngờ cô nhéo đau quá khiến Tiểu Lạc kêu toáng lên một tiếng: “Ai da.”

Bà Giang nghe thấy tiếng kêu liền bước ra hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Cháu bị kiến đốt ạ. Ha ha...” Tiểu Lạc cười nói.

“Bác ở đây mấy ngày rồi mà chẳng thấy một con kiến nào cả. Chắc chắn là do máu của Tiểu Lạc thơm quá, kiến nó thích nên mới kéo tới đốt đấy.” Bà Giang nghiêm túc nói.

Giang Viễn Hằng và Lộ Dao thấy thế đều cố gắng nhịn cười.

Đội bà Giang quay trở lại phòng bếp, Lộ Dao liền ghé miệng nói thầm vào tai Tiểu Lạc: “Khả năng nói nhăng nói cuội của nha đầu như cậu đúng là không tệ đâu. Minh dụ dàng, nhân hậu hơn bọn kiến nhiều.”

“Còn lâu ấy. Cậu chính là con kiến chúa to nhất, độc ác nhất.” Tiểu Lạc cố ý tỏ vẻ uất ức.

Trong lúc Tiểu Lạc và Lộ Dao còn mãi tranh cãi, Viễn Hằng không nói chen vào mà chỉ mỉm cười nhìn hai cô đầu khẩu với nhau.

Một lúc sau, bà Giang đứng ở cửa bếp vẫy tay gọi Tiểu Lạc: “Tiểu Lạc, cháu lại đây một lúc, dì có mang chút đặc sản ở quê lên, cháu vào xem có thích món nào không thì mang về mà ăn.”

Tiểu Lạc nhanh chóng lấy lại tinh thần, hai mắt sáng lên chạy ngay vào trong bếp.

“Bảo cô ấy vào rửa bát thì chắc là không hứng thú được như thế này đâu.” Viễn Hằng nhìn đáng về hứng khởi của Tiểu Lạc rồi mỉm cười nói.

“Dân coi thức ăn bằng trời mà, anh không biết sao? Món ăn ngon bày trước mặt, nhiệm vụ của em chính là hết lòng hết sức tận hưởng chúng.” Tiểu Lạc đáp lời mà chẳng buồn quay đầu lại.

Sau khi Tiểu Lạc vào trong bếp, bà Giang nhanh tay đóng luôn cửa lại. Bởi vì một lòng hướng tới các món ăn ngon nên cô không hề chú ý đến động tác này, sau cùng vẫn hào hứng lên tiếng: “Dì à, dì mang cho con những món gì thế? Con ngửi thấy rất nhiều mùi thơm đến nức cả mũi rồi.”

Bà Giang trêu mếu nói: “Tiểu Lạc, dì biết con thích ăn nhất là món trứng vịt mặn, cũng biết con thích bánh nướng và cá nên dì đều mang mỗi thứ một ít cho con.”

“Thật không ạ?” Tiểu Lạc chỉ nghe thấy vậy thôi đã cảm thấy hứng khởi lắm rồi. Cô cảm thấy lúc này nụ cười của bà Giang thật hiền từ, thân thiết biết bao nhiêu.

“Có điều con phải thành thật nói cho dì một chuyện thì mới có thể đem số thức ăn này về nhà được.” Bà Giang vẫn nói với giọng hiền từ và thân thiết như trước.

“Dạ.” Nụ cười của Tiểu Lạc bỗng dưng cứng đờ lại. Cô thật sự không thể nào ngờ rằng đằng sau nụ cười hiền hậu và thân thiết này của bà Giang lại ẩn chứa “âm mưu” lớn đến vậy. Người xưa có câu: “Ăn của người thì phải biết tận sức”, Tiểu Lạc thầm nghĩ bà Giang chắc sẽ không làm khó cô đâu, chỉ cần bà không ép cô làm con dâu của mình thì chuyện gì cô cũng đồng ý hết. Nghĩ đến số trứng vịt mặn, bánh nướng, cá đã gần tới tay rồi, Tiểu Lạc quyết tâm liều mình một phen: “Dì à, có chuyện gì dì cứ nói. Đừng nói là một chuyện, cho dù là cả trăm chuyện, con cũng sẽ khai báo thành thật.”

Bà Giang mỉm cười, vui vẻ lên tiếng: “Con cảm thấy cô bé Thẩm Lộ Dao kia thế nào?”

“Con người cô ấy tốt lắm ạ, trông vô cùng xinh đẹp lại đảm đang việc nhà.” Tiểu Lạc nỗ lực quảng cáo cho Lộ Dao, trong lòng còn hứng khởi thầm nghĩ, nếu như Lộ Dao thật sự hẹn hò cùng Viễn Hằng thì cũng coi như giải quyết được vấn đề “traai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng” cho xã hội hiện nay. Công đức của cô cũng không hề nhỏ chút nào.

Bà Giang cau chặt đôi mày nói: “Muốn tìm con dâu thì không thể tìm cô gái quá xinh đẹp được vì như vậy sẽ không an toàn. Theo ý dì, muốn tìm con dâu thì phải tìm những người giống như cháu.”

Nghe tới đây, Tiểu Lạc cau chặt đôi mày, bà Giang rốt cuộc là đang khen ngợi hay chê bai cô đây? Không phải ý bà đang ám chỉ tướng mạo tầm thường thì sẽ an toàn hơn sao?

“Tiểu Lạc, nhìn từ góc độ nào bác cũng thấy con bé Thẩm Lộ Dao này quá đối xinh đẹp, quyến rũ, rất có thể là một đứa con gái không ra gì. Lẽ nào bác đã đánh giá nhầm rồi sao?” Bà Giang vừa nói vừa suy ngẫm, đương nhiên bà đang nói rất nhỏ vì sợ rằng Lộ Dao đang ngồi ngoài phòng khách sẽ nghe thấy.

“Dì à, tên trước kia của Lộ Dao là Trần Lộ, là bạn học cùng trường tiểu học trước kia của con, là người cùng quê với chúng ta đấy ạ. Tìm một người đồng hương không phải rất tốt sao? Còn có thể biết được nguồn gốc, dòng tộc nhà người ta nữa đi à.” Tiểu Lạc tiếp tục đỡ lời cho Lộ Dao.

“Đang yên đang lành sao lại đổi tên? Dì cũng đang suy nghĩ vì vùng nhà mình người họ Thẩm rất ít.” Bà lại bắt đầu suy tư, sau đó lắc đầu nói: “Có điều dì vẫn cảm thấy lo lắng lắm.”

“Dì à, con cảm thấy dì không phải lo lắng đâu. Thảm Lộ Dao là bạn học của con, chẳng lẽ con lại không hiểu cô ấy sao? Nếu cô ấy với anh họ tình đầu ý hợp thì dì phải giúp họ toại nguyện chứ? Nếu như hai người họ kết hôn, không phải dì sẽ nhanh chóng có cháu nội để bế rồi sao?” Tiểu Lạc vừa nói tình lại vừa nói lý.

Bà Giang vừa nghe đến “có cháu nội bế” là hai mắt sáng rực lên, sau đó thờ dài một tiếng: “Thôi bỏ đi, con cháu tự có phúc phận của con cháu. Chỉ cần Viễn Hàng nó thích, sống hạnh phúc là được.”

“Chính là thế mà. Dì ơi, dì đích thực là một người mẹ chồng tiêu chuẩn của thế kỷ mới, ai được làm con dâu của dì thì đúng là hạnh phúc lắm đấy!” Tiểu Lạc thừa thắng xông lên.

“Con nha đầu này đúng là chỉ được cái miệng dẻo thôi nhưng dì thích lắm. Theo ý của dì, dì chỉ muốn tìm được người con dâu giống như con thôi, hai nhà chúng ta lại càng có thêm quan hệ thân thích.” Bà Giang cứ nói đến đây là lại không thể kiềm chế được, bà bắt đầu nói lại lịch sử gia tộc qua lại giữa họ Lâm và nhà họ Giang.

“ý da, bây giờ cũng muộn rồi, con phải về đây ă.” Nhân lúc bà Giang nghỉ giữa trận, Tiểu Lạc liền lên tiếng ngắt ngang câu chuyện không có hồi kết của bà.

“Ừm, cũng đúng. Nào lại đây, mau mang các thứ này theo, để bác bảo Viễn Hàng đưa con về.” Bà Giang vừa nói vừa đưa mấy món đồ đặc sản quê nhà cho Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc vui vẻ thăm nghĩ lần này đúng là cô đã thắng đậm trở về, không những được ăn no bụng mà đồ ăn tối của một tuần sau đây coi như cũng không phải lo lắng gì nữa. Ăn cháo với trứng vịt mặn thực đúng là chuyện hoan hỷ nhất trong cuộc đời. Tiểu Lạc vừa nghĩ tới đã cảm thấy thích mê.

Lúc Tiểu Lạc và bà Giang quay lại phòng khách, không biết Viễn Hàng và Lộ Dao đang nói về vấn đề gì mà cùng bật cười lớn tiếng.

Bà Giang khề ho vài tiếng, Lộ Dao thấy vậy liền vội ngừng cười.

“Viễn Hàng, trời đã tối rồi, con mau đưa Tiểu Lạc và Lộ Dao về nhà đi.” Bà Giang phát hiệu lệnh.

“Dạ được.” Viễn Hàng hân hoan đáp lại, tiếp đó lại nói: “Tiểu Lạc, em vào trong bếp lấy đồ thôi mà sao lâu thế hả? Có phải là lén lút ăn món gì trong đó hay không?”

“Mẹ với Tiểu Lạc nhắc lại chuyện hồi nó còn nhỏ ấy mà.” Bà Giang mỗi lần nói dối là lại chớp mắt liên tục.

* * *

Lộ Dao đợi đến khi yên vị trên ghế sau ô tô của Viễn Hàng mới bắt đầu bức cung Tiểu Lạc: “Mau khai thật ra, lúc này bác Giang gọi cậu vào trong nói những chuyện gì hả?”

Tiểu Lạc bật cười ha ha rồi cố ý tỏ ra thần bí: “Muốn biết hay sao? Mình không nói cho cậu nghe đâu.” Nói xong cô liền hứng khởi hát bài Tiểu Long Nhi: “Mình không nói cho cậu biết, không nói cho cậu biết, không nói cho cậu biết.”

“Tiểu Lạc, em hứng khởi như vậy có phải là do mẹ anh đã cho em uống thuốc kích thích không?” Viễn Hàng lên tiếng hỏi.

“Hôm nay em đã làm được một chuyện tốt đẹp.” Tiểu Lạc nói với thái độ dương dương tự đắc. Cô cảm thấy nếu Viễn Hàng đã chịu tìm Lộ Dao để nhờ làm bạn gái giả, còn cô ấy lại chấp nhận giúp đỡ anh thì điều này chứng tỏ hai người chắc chắn có chút cảm tình với nhau. Thân là bạn tốt của cả hai người, cô cũng nên đứng ra giúp sức để cho hai người sớm ngày kết thành uyên ương.

“Có chuyện gì hả? Đừng có mà làm ra vẻ thần bí như vậy.” Lộ Dao bắt đầu cảm thấy tò mò.

“Anh họ Viễn Hàng, mẹ anh gọi em vào trong, ngoài mặt thì nói cho em đặc sản ở nhà, thật ra là muốn hỏi rõ chuyện giữa anh và Lộ Dao.” Tiểu Lạc cuối cùng cũng chịu nói ra mọi chuyện.

“Hả? Vậy cậu đã nói như thế nào?”, “Hả, Vậy em đã nói những gì?” Thảm Lộ Dao và Giang Viễn Hàng cùng cất tiếng hỏi cùng lúc.

“Mình nói thật, sao hai người lại hợp nhau đến vậy chứ! Thực đúng là phu thê tiền kiếp mà.” Tiểu Lạc thật sự khâm phục trước mức độ hợp cạ của hai người.

“Trẻ con đừng có ăn nói lăng nhăng!”, “Tiểu Lạc, cậu lại ăn nói nhăng cuội gì thế?” Giang Viễn Hàng và Thảm Lộ Dao lại một lần nữa không hẹn và cùng lên tiếng mắng mỏ cô.

Tiểu Lạc thấy thế liền bật cười: “Hai người thật sự là quá tuyệt, chẳng khác nào tri âm, tri kỉ, tri giao nhiều năm.”

Nghe cô nói xong, Viễn Hàng và Lộ Dao đều ngượng ngùng, lúng túng.

“Hai người cứ yên tâm đi, em là người rất biết giúp đỡ người khác, chẳng bao giờ chia rẽ uyên ương đâu. Trước mặt dì, em đã khen Lộ Dao đến mức “Người này chỉ có trên trời – Nhân gian hiếm khi gặp được”. Dì nghe xong phấn khởi vô cùng.” Tiểu Lạc nhướn mày nói trong sung sướng.

“Cậu nói nghiêm túc đi, mình đâu phải là Hằng Nga mà khen tới mức “Người này chỉ có trên trời – Nhân gian hiếm khi gặp được”.” Lộ Dao nói xong liền liếc Tiểu Lạc một cái.

“Tiểu Lạc, tại sao em có thể nói như thế được? Em đâu phải không biết, lần này Lộ Dao ra mặt là để giúp đỡ nên mới chịu làm bạn gái giả mạo của anh chứ.” Viễn Hằng sợ Lộ Dao hiểu lầm anh với Tiểu Lạc cùng một hội nên vội vàng lên tiếng.

“Chính là thế đó. Hai người bọn mình đâu phải là quan hệ bạn trai, bạn gái thật sự. Có phải vì những món đồ xách kia mà cậu đã bán rẻ bạn bè không hả? Cậu đúng là cái đồ bán bạn cầu vinh.” Lộ Dao nói xong liền đưa tay ấn mạnh vào trán của Tiểu Lạc.

“Cái này thì có là gì. Lúc giả tưởng thật, lúc thật tưởng giả, giả giả thật thật, ai mà biết được. Hơn nữa, mẹ anh hỏi chuyện của hai người, lẽ nào em lại nói chỉ diễn kịch để lừa bà thôi? Như vậy không phải bà lại càng tức giận hơn sao?” Tiểu Lạc quay sang nói với Viễn Hằng.

Hình như lời Tiểu Lạc cũng không phải hoàn toàn không có lý nên Viễn Hằng và Lộ Dao đành im lặng. Sau đó, cô đưa lời khích lệ hai người: “Hay hai người kịch giả tình thật luôn cho xong. Hai người trông đẹp đôi lắm ý. Thật là trai tài gái sắc.”

Kết quả là sau câu nói của cô, Lộ Dao nghiêm mặt lại: “Cậu còn nói thêm nữa thì đừng làm bạn của mình.” Thực ra Lộ Dao không hề ghét Viễn Hằng, thậm chí cô còn có cảm tình với anh vì nói cho cùng anh cũng là đối tượng mà cô thầm yêu hờn còn nhỏ, con người anh lại rất tốt bụng. Thế nhưng cô luôn cảm thấy bản thân không xứng với anh, huống hồ, anh cũng không nói là yêu nên cô cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Nhìn nét mặt nghiêm nghị của Lộ Dao, Tiểu Lạc liền ngậm miệng, im lặng hoàn toàn.

* * *

Sau dịp nghỉ lễ mừng một tháng Năm, Tiểu Lạc bắt đầu những ngày bận rộn bởi Bộ phận Thị trường của công ty cần nhân lực gấp do có đồng nghiệp xin nghỉ ốm nhưng nhất thời chưa tuyển thêm được. Tiểu Lạc đã từng làm biên tập cho Tạp chí nên cũng có chút kinh nghiệm, lại cộng thêm mọi người đều bảo cô “tính cách hoạt bát vui vẻ, ăn nói khéo léo”, thế nên cô được lãnh đạo tạm thời chuyển sang Bộ phận Thị trường làm việc.

Nhưng những cuốn sách mà cô đang biên tập vẫn phải hoàn thành theo đúng tiến độ đã giao từ trước. Phải bận rộn với công việc mới bên Bộ phận Thị trường, lại vừa làm công tác biên tập khiến Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Công việc ở Bộ phận Thị trường rất vụn vặt, hằng ngày không những phải liên lạc với các phóng viên, biên tập ở báo mạng, tạp chí, báo giấy mà còn phải chuẩn bị tư liệu tuyên truyền cho một số cuốn sách. Công việc ở Bộ phận Thị trường không chỉ có vậy mà còn có đặc điểm lớn nhất là hơi một chút lại phải làm thêm giờ. Hơn nữa, kiểu làm thêm giờ này đa số là vì những buổi ký tặng sách của tác giả hoặc công bố phát hành sách mới. Trong những trường hợp này, thân phận của cô thay đổi thất thường, có lúc cô là Trưởng ban tiếp đón báo chí, có lúc lại là nhân viên trợ giúp lật sách cho tác giả ký tên tặng độc giả, thậm chí có lúc làm người dẫn chương trình trên sân khấu.

Buổi chiều hôm nay, Tiểu Lạc vừa tổ chức buổi công bố phát hành cuốn sách mới cho một tác giả, lại phải mời tác giả cùng các bạn bè phóng viên đi nhà hàng ăn một bữa.

Sau khi hoàn thành công việc, kéo theo cơ thể mệt mỏi bước ra khỏi nhà hàng, Tiểu Lạc mới nhận ra ngoài trời đang mưa nhỏ. Cô thấy mưa không lớn nên xông thẳng ra đường để bắt xe buýt. Lúc này mưa ngoài trời mỗi lúc một lớn, Tiểu Lạc đành phải đội mưa chạy nhanh về phía nhà mình. Khi về đến nhà, cả người cô đã ướt như chuột lột.

Kết quả là tối thứ Ba, Tiểu Lạc bắt ngờ sốt cao giữa đêm khuya. Thời tiết càng lúc càng nóng, vậy mà cô lại bị cảm lạnh. “Lẽ nào do tối hôm qua mình bị dính mưa?” Tiểu Lạc trầm nghĩ.

Nhiệm vụ cấp bách lúc này chính là làm thế nào để hạ sốt còn hơn là ngồi suy nghĩ xem bệnh từ đâu ra. Tiểu Lạc bật đèn lên, sau đó mở mùng leo xuống giường, lúi ngẩn kéo ra tìm thuốc hạ sốt. Tìm rất lâu mà không thấy, Tiểu Lạc sực nhớ lần trước khi cô bị sốt vào mùa đông năm ngoái, lần đó, Trình Hạo đã đội gió tuyết đi ra ngoài mua thuốc về. Thứ thuốc đó thật quý giá biết bao, lần này coi như cũng có đất dụng võ rồi. Cô vừa mỉm cười vừa tiếp tục tìm kiếm.

Kết quả là đã tìm một lúc lâu nhưng cô vẫn không thấy. Tiểu Lạc tức giận đi vào phòng bếp tự rót cho mình một ly nước, đem vào phòng ngủ rồi đặt ở kệ tủ đầu giường. Ban đầu cô định chịu qua đêm, ai ngờ đầu đau quá đến mức không thể nào chịu nổi nữa. Tiểu Lạc định gọi điện thoại hỏi Trình Hạo xem thuốc hạ sốt để ở đâu nhưng lại do dự, một là cô sợ gọi điện sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh, hai là lúc này nhiều khả năng anh đã tắt máy vì khi còn ở Bắc Kinh mỗi khi đi ngủ Trình Hạo đều tắt di động.

Mang tâm lý muốn thử một lần xem sao, Tiểu Lạc liền gọi đến số của Trình Hạo, không ngờ cô nghe thấy tiếng nhạc chờ từ đầu máy bên kia.

“Tiểu Lạc?” Đầu dây kia truyền lại giọng nói ngái ngủ của Trình Hạo.

“Ông xã, chắc em đã khiến anh tỉnh giấc rồi hả?” Tiểu Lạc lên tiếng. “Em cứ tưởng là anh sẽ tắt máy cơ.”

“Bây giờ thì anh luôn mở máy, lúc nào anh cũng chờ nghe hiệu lệnh từ em.” Nghe thấy giọng của Tiểu Lạc, con buồn ngủ của Trình Hạo tự nhiên biến mất, anh liền hỏi: “Muộn thế này em gọi điện cho anh, có phải nhớ anh không?”

Hai mắt Tiểu Lạc cay cay. Cô thật sự rất nhớ anh, đặc biệt là khi gặp phải ác mộng nhưng lúc này, giọng nói ấm áp của anh vang bên tai mà cô chẳng thể nào chạm được đến anh.

“Đúng thế, em nhớ anh lắm.” Tiểu Lạc nước mắt lưng tròng, tiếp tục nói: “Ông xã, em thật sự nhớ anh lắm, anh có nhớ em không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi, anh nhớ em đến mức không thể ngủ nổi.” Trình Hạo trả lời không do dự, nửa câu sau, anh nói bằng tiếng địa phương ở tỉnh G.

Thông thường, khi Trình Hạo đi công tác bên ngoài, Tiểu Lạc hay hỏi anh có nhớ cô hay không, anh vẫn dùng tiếng địa phương ở tỉnh G nói: “Anh nhớ em đến mức không ngủ nổi.” Mỗi lần nghe thấy anh nói xong câu đó, Tiểu Lạc lại cảm thấy vui vẻ vô cùng mà bật cười thành tiếng.

Lần này, Tiểu Lạc không hề bật cười, không phải vì phương pháp này của Trình Hạo đã hết tác dụng mà bởi vì nỗi nhớ của cô quá lớn, chiếm hết chỗ của mong muốn bật cười. Nói cho cùng, Trình Hạo chưa từng đi công tác lâu như vậy, hơn nữa, anh vẫn còn phải ở lại đó thêm vài tháng nữa, đồng nghĩa với việc nỗi nhớ của cô phải kéo dài thêm cho tới tận khi anh quay về.

“Giọng nói của em nghe không được bình thường lắm. Em bị sao thế?” Trình Hạo đột nhiên hỏi.

“Ông xã, em bị cảm lạnh rồi, còn bị sốt nữa.” Tiểu Lạc nói với giọng vô cùng đáng thương.

“Tại sao em lại bị cảm lạnh? Hôm qua không phải em vẫn còn khỏe sao, có phải không có anh ở nhà, em đi ngủ lại đập chần ra rồi không?” Vừa nghe thấy cô bị cảm lạnh, Trình Hạo cảm thấy vô cùng bất an.

“Không phải. Là vì hôm qua em bị ngấm nước mưa, có lẽ do gần đây công việc quá bận rộn nên khả năng miễn dịch cũng giảm, mới chỉ ngấm chút nước mưa đã bị cảm lạnh rồi.” Tiểu Lạc cũng không biết liệu có phải do tác dụng tâm lý hay không nhưng sau khi nghe thấy giọng nói của Trình Hạo, cô không còn cảm thấy đau đầu như trước nữa.

“Bây giờ ngoài bị sốt ra em còn có triệu chứng gì khác nữa không?” Trình Hạo bắt đầu làm một “bác sỹ gia đình” lên tiếng hỏi thăm bệnh tình của Tiểu Lạc.

“Sốt cao, đau đầu, chóng mặt, cổ họng cũng hơi đau. Có điều sau khi nghe thấy giọng nói của anh, em không còn cảm thấy đau đầu nữa.” Tiểu Lạc vừa đưa tay sờ trán vừa nói.

“Nếu như giọng nói của anh có ma lực lớn như vậy thì anh sẽ nói chuyện với em thêm vài câu.” Trình Hạo đau lòng nói. Gần đây anh và cô đều tất bật với công việc nên ít có thời gian nói chuyện cùng nhau. Anh thật sự muốn lúc này có thể ở bên cạnh chăm sóc cô, thế nhưng khoảng cách địa lý xa xôi đã ngăn cách hai người, khiến anh chỉ có thể nghe được giọng nói và hơi thở của cô qua điện thoại. Đã thế hai người lúc này chẳng khác nào một đôi vợ chồng thực thụ, chẳng ai muốn rời khỏi người kia lâu đến vậy. Lần này lựa chọn đến chi nhánh công ty ở Tứ Xuyên làm việc, anh cũng hoàn toàn bất đắc dĩ. Anh muốn dùng sự xa cách ngăn ngừa để đổi lại niềm hạnh phúc trong tương lai. Anh nỗ lực phấn đấu chính là vì mẹ, vì Tiểu Lạc, để những người thân yêu của anh có một cuộc sống tươi đẹp, tràn đầy hạnh phúc.

“À, đúng rồi, gói thuốc hạ sốt lần trước anh mua để đâu rồi? Em chẳng tìm thấy.” Tiểu Lạc sức nhớ ra mục đích thật sự của cuộc điện thoại lần này.

“Thuốc anh để ở ngăn kéo dưới tủ bếp, em thử tìm xem sao.” Trình Hạo cố gắng nhớ lại. Anh nhớ mang máng là đã để thuốc ở đấy.

Tiểu Lạc mở ngăn kéo ra, tìm mấy lần liền mới thấy thuốc hạ sốt được cất sâu bên trong.

“Em tìm thấy rồi.”

“Tiểu Lạc, em nhìn xem thuốc còn hạn sử dụng không. Nói cho cùng thì cũng đã mua từ tận năm ngoái rồi.” Trình Hạo nhắc nhở.

“Ừm.” Tiểu Lạc vừa đáp lại vừa kiểm tra thời hạn sử dụng. “Vẫn còn thời hạn, anh yên tâm.”

“Vậy thì tốt, anh không có nhà, em phải biết chăm sóc bản thân. Nếu uống thuốc hạ sốt mà không có tác dụng, cảm thấy rất khó chịu thì em phải gọi 120 luôn đấy.” Trình Hạo dặn dò.

“120? Em vẫn chưa nghiêm trọng đến mức đó đâu, chỉ là cảm lạnh vặt vãnh thôi. Phải biết rằng bà xã của anh là một nữ siêu nhân đấy. Anh cứ yên tâm ngủ ngon đi nhé. Em đập mấy đây, em uống thuốc rồi sẽ đi ngủ. Moah, moah...”

“Được rồi, có chuyện gì thì em phải gọi điện cho anh ngay hoặc nhắn tin cũng được. Bà xã ngủ ngon nhé!” Trình Hạo lưu luyến không muốn đập máy.

Thuốc hạ sốt đặt trong ngăn kéo lâu như vậy mà vẫn có tác dụng. Tiểu Lạc uống thuốc xong, nằm xuống một lúc thì triệu chứng đau đầu dần giảm, cô cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Trình Hạo không yên tâm liền gọi điện thoại cho Tiểu Lạc: “Em đã hết cảm lạnh chưa?”

“Em đỡ nhiều rồi. Đừng làm như em không biết chăm sóc cho bản thân vậy. Sức khỏe của em tốt lắm đấy.” Tiểu Lạc nhận được điện thoại của Trình Hạo thực ra đang cảm thấy vô cùng vui vẻ vì tuy anh ở tận nơi xa nhưng trái tim vẫn luôn ở bên cạnh cô.

“Bây giờ không phải là lúc em cố tỏ ra mạnh mẽ, nếu cảm thấy không thoải mái thì hãy nói với anh. Anh nghe thấy giọng nói của em vẫn còn hơi khàn khàn. Thấy không ổn thì em phải xin nghỉ phép để tới bệnh viện khám xem sao nhé.”

“Cảm lạnh chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần thiết phải đại động can qua. Anh đi làm việc đi, đừng có vì nhi nữ tình trường mà làm lỡ đại sự, hô hô...”

Tiểu Lạc dùng giọng nói khàn đặc của mình để nói chuyện với anh.

Trình Hạo thấy cô vẫn giữ được thái độ vui vẻ nên thăm nghĩ chắc cô cũng đỡ nhiều rồi. Sau khi nói thêm vài câu quan tâm, anh liền ngắt máy.

Một rưỡi chiều hôm đó, Tiểu Lạc tham dự cuộc họp của công ty diễn ra tại tầng mười sáu, chủ đề thảo luận lên quan tới phương án quảng bá cho cuốn sách mới có tên Kỳ tích.

Do công ty đặt nhiều kỳ vọng vào số lượng phát hành của cuốn sách này nên những người tham dự hội nghị không chỉ có các nhân viên chủ chốt của Bộ phận Thị trường mà còn có cả Tổng giám đốc Lí Thụ Tân, Chủ nhiệm Bộ phận Biên tập Lục Nhiệm cùng biên tập viên Uông Liễu.

“Cuốn sách lần này có ý nghĩa đặc biệt quan trọng đối với công ty chúng ta. Nếu tuyên truyền tốt, số lượng tiêu thụ cao thì chúng ta cũng có một cuốn sách đạt lượng tiêu thụ lớn như cuốn Nhật kí thăng chức của Đỗ Lạp Lạp. Giám đốc Bộ phận Thị trường Trương Đồng đã lập một phương án quảng bá hoàn hảo, xin mời mọi người nghiêm túc lắng nghe. Mọi người hãy tắt di động hoặc chuyển sang chế độ im lặng.” Trước khi bắt đầu cuộc họp tổng giám đốc Lí Thụ Tân nghiêm nghị dặn mọi người.

Tất cả mọi người đồng loạt kiểm tra di động của mình xem đã được chuyển sang chế độ im lặng hay chưa.

Sau khi Trương Đồng trình bày xong về phương án tuyên truyền của mình, Lí Thụ Tân liền tổng kết: “Trương Đồng cho rằng chúng ta nên nhân dịp cuốn sách Nhật kí thăng chức của Đỗ Lạp Lạp còn nóng hổi mà đổi tên cuốn sách Kỳ tích thành cái tên gần giống để tận dụng lượng độc giả. Mọi người có ý kiến gì khác không?”

“Tôi tán thành cách nghĩ của Trương Đồng, tôi đã nghĩ xong cái tên mới cho cuốn sách Kỳ tích. Chúng ta có thể chuyển nó sang một cái tên mới là Nhật kí phấn đấu sự nghiệp của Tạ Khả Khả. Độc giả chỉ cần nhìn qua sẽ đoán chắc nó cùng một thể loại với cuốn Đỗ Lạp Lạp, còn cái tên Kỳ tích thì quá trừu tượng, độc giả không thể nào biết được rốt cuộc cuốn sách chứa đựng những gì trong đó.” Uông Liễu phát biểu ý kiến.

“Ừm, nói rất có lý.” Lí Thụ Nhân gật đầu tán thành.

Tiếp sau đó, các đồng nghiệp khác cũng phát biểu ý kiến, đại đa số đều tán thành quan điểm của Trương Đồng và Uông Liễu nhưng đến lượt Tiểu Lạc phát biểu, mọi người đều bất ngờ vì cô vừa mở miệng là phản đối: “Tôi cho rằng việc đổi tên cuốn sách Kỳ tích thành Nhật kí phấn đấu sự nghiệp của Tạ Khả Khả chẳng có chút ích lợi gì với việc tuyên truyền và lượng tiêu thụ cả.”

Sau đó cô bắt đầu trình bày quan điểm của mình: “Trước tiên, cuốn sách Nhật kí thăng chức của Đỗ Lạp Lạp đã xuất bản mấy tháng trước rồi, trên thị trường cũng xuất hiện không ít các sách ăn theo. Nếu chúng ta cũng đi theo phong trào thì chỉ có thể đuổi phía sau của người ta mà không thể vượt lên trên. Thứ hai, cuốn Kỳ tích thật ra là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình đô thị rất cảm động, yếu tố làm việc chỉ là một bối cảnh cho câu chuyện mà thôi. Trong cuốn sách này không hề có những chiến lược làm việc, xử lý mọi tình huống công sở như cuốn của Đỗ Lạp Lạp nên đổi tên sách thành Nhật kí phấn đấu sự nghiệp của Tạ Khả Khả sẽ đưa ra chỉ dẫn sai lầm cho độc giả. Độc giả sau khi mua về xem sẽ phát hiện nội dung không giống như những gì họ trông đợi, như vậy lời bình luận về cuốn sách sẽ rất tiêu cực.”

“Tôi cho rằng, đối với cuốn Kỳ tích, quan trọng nhất vẫn là phương pháp tuyên truyền. Chúng ta cần phải nhấn mạnh nội dung độc đáo của cuốn sách này, chứ không nên đi theo phong trào Đỗ Lạp Lạp. Cái tên Kỳ tích đích thực là mơ hồ, khiến người đọc khó lòng xác định được nội dung cuốn sách, cho nên cần thiết phải đổi tên nhưng cần phải tìm một cái tên có thể chạm đến trái tim của độc giả. Chúng ta có thể giới thiệu theo hướng tình tiết có thật để mọi người biết rằng câu chuyện này không phải là hư cấu.”

“Whoa, Tiểu Lạc đúng là con người đa di năng, vừa mới vào Bộ phận Thị trường không bao lâu mà đã có kiến giải cao thâm như vậy. Các thành viên khác trong Bộ phận sau này cần phải học hỏi Tiểu Lạc nhiều.” Trương Đồng quay sang nói với Tiểu Lạc.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Tiểu Lạc mỉm cười ngô nghê đáp lời.

“Được, lời phát biểu của Tiểu Lạc rất hay, sau đây đến lượt Triệu Giám tiếp tục.” Lí Thụ Tân nói.

Trong khi Triệu Giám phát biểu, Đinh Lâm, một đồng nghiệp tại Bộ phận Thị trường đưa cho Tiểu Lạc một tờ giấy, trên đó có viết: “Cậu còn ngồi đó mà vui vẻ, hớn hờ hả, lẽ nào cậu không nhận ra Giám đốc đang rất tức giận hay sao? Lúc nào mà chị ấy chẳng nói ngược.”

Tiểu Lạc quay sang nhìn Trương Đồng, quả nhiên gương mặt chị ta đang chuyển từ vui vẻ sang tức giận. Lúc này cô còn tưởng Trương Đồng khen ngợi, hóa ra là chế giễu cô. Tâm trạng cô vì thế mà nhanh chóng trầm hẳn xuống.

Tiểu Lạc tuy đã khẳng khái phát biểu một đoạn dài nhưng không hề nhận được sự đồng tình của mọi người. Ý kiến của mọi người là thị trường cho những cuốn tiểu thuyết ngôn tình đô thị rất hẹp, độc giả của tiểu thuyết công sở rộng hơn nên cách tuyên truyền trước đó vẫn thỏa đáng hơn nhiều.

Sau cùng, ý kiến của Tiểu Lạc bị loại với tỉ lệ một chọi tám.

Có lẽ một phần do ý kiến của cô không được mọi người thông qua nên tâm trạng của Tiểu Lạc vô cùng chán chường. Khi những đồng nghiệp khác hết lời ca ngợi chiến lược quảng bá Kỳ tích thì cô chỉ ngồi im lặng không phát biểu gì.

Đột nhiên, cô cảm thấy toàn thân run rẩy, hoa mày chóng mặt. Ban đầu cô cho rằng vì cô vẫn chưa khỏi hẳn cảm lạnh, kết quả mấy giây sau, không chỉ chóng mặt mà cô còn thấy cả căn phòng xiêu vẹo.

Lúc này Trương Đồng liền nói: “Hình như lúc này căn phòng này đang rung lên thì phải.”

Các đồng nghiệp khác đều lũ lượt kêu lên: “Đúng thế, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Nhìn xem, nước trong chiếc ly cũng đang rung rinh này.” Ông Liễu chỉ vào chiếc ly thủy tinh rồi tròn to mắt nhìn.

“Có phải là đang động đất không?” Lục Nhiễm cũng cảm thấy hoa mày chóng mặt.

“Trước hết mọi người cần giữ bình tĩnh, không được hoảng hốt.” Lí Thụ Tân cố gắng trấn an mọi người, kết quả vừa nói được một câu, bảo vệ tòa nhà đã mở lớn cửa phòng hội nghị rồi nói: “Động đất rồi, mọi người hãy nhanh chóng tản ra nhưng không được đi thang máy, tất cả thoát ra ngoài qua thang bộ.”

Thế là cuộc họp chẳng thể nào tiếp tục được nữa, mọi người đều lũ lượt chạy ra ngoài.

“Nhất định phải mang theo di động với tiền bạc.”

“Vớ tiền của mình vẫn còn để trong văn phòng”.

“Đã lúc nào rồi mà còn mang theo ví tiền nữa? Chạy ra ngoài mau đi!”

“Thật sự là không thể nào tưởng tượng được, bây giờ đang động đất sao?”

“...”

Tất cả mọi người vừa nói vừa chạy xuống dưới theo thang bộ.

* * *

Lúc Tiểu Lạc cùng các đồng nghiệp chạy khỏi tòa nhà ra bãi đất trống mới nhận ra ở đó đã có rất nhiều người đứng. Tất cả mọi người đều chạy ra từ những tòa nhà lớn xung quanh.

Có người nhớ lại quá trình chạy thoát lúc nãy, mặt mày thất thần thất sắc. Họ cảm thấy mọi chuyện quá thần kỳ, hoặc có lẽ họ đã sống một cuộc sống an bình quá lâu nên không thể nào tin gặp phải sự việc đột ngột thế này. Có người lại đang bàn cãi về trận động đất lần này sẽ ảnh hưởng đến các tòa nhà thế nào và suy đoán tâm chấn của nó ở đâu. Đại đa số đều suy đoán là ở Hà Bắc vì trận động đất lần trước xảy ra ở đó và Bắc Kinh cũng bị dư chấn. Có người bàn về việc có nên xin nghỉ vài ngày để về thăm nhà vì trận động đất này hay không.

Rõ ràng có khả năng đây là thiên tai lớn, vậy mà rất nhiều người lại bàn tán vui vẻ, nhiệt tình. Đương nhiên cũng có người tay cầm di động liên tục gọi điện thoại, nhắn tin. Có lẽ họ đang gọi cho người thân, bạn bè, kể lại cảm giác sợ hãi vừa trải qua?

Tiểu Lạc cũng cầm di động trong tay, định chuyển về chế độ bình thường để liên lạc với người nhà và bạn bè. Cô thấy có một tin nhắn của Trình Hạo gửi tới từ lúc trước: “Lúc nãy dưới tòa nhà làm việc, nhìn thấy một đôi tình nhân đi xe đạp qua, anh nhớ lại lúc em ngồi phía sau con “BMW” của anh, chân cứ đung đưa qua lại. Ha ha ha, bà xã, anh nhớ em lắm, em có nhớ anh không?”

Trái tim của Tiểu Lạc đột nhiên âm ập hẳn lên, tâm trạng cũng bớt phần chán nản. Cô gọi điện thoại cho Trình Hạo để biết chỗ anh có bị dư chấn không.

Kết quả là cô chẳng thể nào gọi được điện thoại cho anh.

Tiểu Lạc liền nhắn tin tới số máy của Trình Hạo: “Ông xã, chỗ em vừa chịu dư chấn nhỏ, có điều không nghiêm trọng, chỗ anh thì sao? Đọc được tin nhắn thì nhớ gọi điện thoại lại cho em đây.”

Rồi cô gọi điện thoại về cho bố mẹ, may mà chỗ bố mẹ không có dư chấn. Cô thở phào nhẹ nhõm. Sau đó mới thở phào nhẹ nhàng.

Tiểu Lạc lại gọi cho Trình Hạo nhưng cô vẫn không thể nào liên lạc được. Cô gọi điện đến văn phòng làm việc của anh nhưng không có ai nghe máy. Lúc này Tiểu Lạc bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên.

* * *

Mọi người đứng tại bãi đất trống một lát, cảm thấy không sao nữa, lại lũ lượt kéo nhau lên văn phòng.

Tiểu Lạc vừa quay về văn phòng liền lên mạng tìm ngay thông tin về trận động đất vừa rồi. Rất nhiều dân mạng cũng đang thắc mắc về trận động đất giống cô: “Vừa nãy có phải là động đất không?”, “Động đất ở đâu?”

Thì ra không chỉ riêng thành phố Bắc Kinh gặp phải động đất. Có lẽ ở vùng nào đó có động đất lớn nên mới truyền dư chấn ra những nơi lân cận chăng? Tiểu Lạc càng lúc lại càng cảm thấy bất an.

Thế nhưng, chỉ một lúc sau, QQ bắt đầu truyền đi thông tin nóng sốt nhất: Hôm nay, tại huyện Văn Xuyên, tỉnh Tứ Xuyên xảy ra trận động đất lớn với cường độ 7,8 độ richter. Các thành phố như Trùng Khánh, Sơn Tây, Thiểm Tây, Hồ Bắc, Thượng Hải, Bắc Kinh đều gặp dư chấn. Một vài thành phố gặp dư chấn mạnh, có nhiều thương vong. Theo ghi nhận của phóng viên, trước mắt hoàn toàn mất liên lạc với huyện Văn Xuyên. Các khu vực lân cận cũng xảy ra sự cố nghiêm trọng.”

Sau khi đọc mẩu tin, Tiểu Lạc cảm thấy đầu mình ong ong, mắt mờ hẳn đi. Điều cô lo lắng nhất đã xảy ra, vì thành phố mà Trình Hạo làm việc chỉ cách Văn Xuyên có vài trăm cây số mà thôi.

Sau những cuộc bàn cãi kịch liệt, các đồng nghiệp trong văn phòng đều đọc được tin tức về trận động đất, vì thế trở nên nghiêm túc hẳn và bắt đầu gọi điện hỏi thăm bạn bè, người thân.

Tiểu Lạc bước tới gần cửa sổ, liên tục gọi điện thoại cho Trình Hạo nhưng chỉ nghe thấy những tiếng tút tút ngán ngùi. Trong lòng như có lửa đốt, cô ần nít gọi hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không liên lạc được khiến cô càng lúc càng thấy bất an.

“Tiểu Lạc, cô mau chỉnh lý lại biên bản cuộc họp ngày hôm nay đi.” Chính vào lúc Tiểu Lạc đang vô cùng lo lắng cho Trình Hạo, Trương Đồng đi đến gần chỗ cô rồi lên tiếng dằn dò.

“Vâng.” Tiểu Lạc cúi đầu đáp, không muốn để Trương Đồng nhìn thấy đôi mắt đã hoeen đầy nước của mình.

“Trước khi tan sở phải làm xong rồi chuyển vào hòm thư cho tôi đấy!”

“Dạ vâng.” Tiểu Lạc gấp di động lại, ngó nghiêng lên tiếng.

Tiểu Lạc không hề truy hỏi cặn kẽ tại sao hôm nay Trương Đồng lại bắt cô chỉnh lý biên bản cuộc họp mà thường ngày vẫn do Triệu Giám làm. Vào giây phút này, tất cả mọi tâm tư tình cảm cô đều đặt ở chỗ Trình Hạo nên chẳng thể nào quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác nữa.

Tiểu Lạc quay lại chỗ ngồi, mới nhận ra trên QQ có rất nhiều tin nhắn an ủi, hỏi thăm của bạn bè.

“Tứ Xuyên có động đất, nghe nói Bắc Kinh cũng phải chịu dư chấn, tại sao mình không gọi được điện thoại cho cậu thế? Cậu không sao đấy chứ? Còn nữa, Trình Hạo nhà cậu không phải đang làm việc tại Tứ Xuyên hay sao, tình hình của anh ấy hiện nay thế nào rồi?” Đặng Giai hỏi.

“Chỉ đâu, anh Trình bây giờ đang ở đâu rồi? Sao lúc nãy em gọi điện thoại cho anh ấy mà không được?” Đồng nghiệp trước kia của Trình Hạo là Tiểu Phùng đề lại lời nhắn.

“Tiểu Lạc, tại sao điện thoại của cậu lại bận hoài vậy? Cậu đang làm gì thế? Khi nào xong việc hãy nhanh chóng gọi điện thoại cho mình nhé!” Thẩm Lộ Dao nhắn.

“...”

Tiểu Lạc đưa ánh mắt tê dại nhìn vào những dòng tin nhắn này mà chẳng muốn đáp lại.

Lúc này, di động của cô bỗng vang lên nhưng không phải bài hát Sữa đậu nành bánh quẩy quen thuộc. Cô bước ra khỏi phòng làm việc, nhận điện thoại trong trạng thái mơ hồ: “A lô.”

“Tiểu Lạc, mình là Lộ Dao đây, cậu đang ở đâu thế? Mình gọi điện thoại cho cậu bao nhiêu cuộc mà không thể nào liên lạc được. Lúc nãy động đất đáng sợ quá, văn phòng của mình rung lên ghê lắm.” Giọng của Lộ Dao vẫn còn hơi run rẩy.

“Mình không liên lạc được với Trình Hạo, mình phải làm thế nào đây?” Tiểu Lạc nói, sau cùng nước mắt cũng tràn ra khỏi bờ mi.

“Cậu đừng lo lắng quá, hãy đợi thêm một lúc nữa xem sao.” Lộ Dao lúc này mới nhớ ra Trình Hạo không còn ở Bắc Kinh mà đang làm việc ở chi nhánh của công ty tại Tứ Xuyên.

“Cậu nói xem, liệu anh ấy có xảy ra chuyện gì bất trắc không?” Lúc nói câu này, nước mắt của Tiểu Lạc rơi xuống không ngừng.

“Không đâu, cậu đừng có suy nghĩ lung tung, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!” Lộ Dao biết lúc này điều duy nhất mà cô có thể làm chính là an ủi Tiểu Lạc.

“Hy vọng là vậy, hôm nay công việc của mình khá bận rộn, thôi nhé.” Tiểu Lạc nhớ ra nhiệm vụ Trương Đồng vừa giao cho mình, liền nói lời tạm biệt.

“Ừm, vậy cậu nhớ bảo trọng đấy, mình tin rằng tất cả mọi chuyện đều ổn cả thôi.” Lộ Dao nói xong rồi dập máy.

* * *

Cả buổi chiều, Tiểu Lạc vẫn không tài nào liên lạc được với Trình Hạo, cô ngồi trong văn phòng mà tâm hồn bay bổng tận đâu. Khi mở văn bản Word ra rồi, mặc dù tay không ngừng gõ bàn phím nhưng cô chẳng thể nào tỉnh tâm lại được, cứ cách một lúc lại lén lút bấm nút gọi điện mà mãi vẫn không liên lạc được với Trình Hạo.

Buổi tối khi về nhà, Tiểu Lạc chẳng còn tâm trạng nào để ăn uống, cô cứ ngồi trước máy tính tiếp tục cập nhật thông tin về tình hình động đất tại Tứ Xuyên. Cô hoàn toàn không ngờ trận động đất này lại nghiêm trọng như thế, đã có hơn chín ngàn người gặp nạn, lại còn hơn sáu vạn người đang mất tích. Cô nhìn thấy những căn nhà đổ sập, những người dân còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì đã mắc kẹt trong đám đổ nát, những người may mắn thoát được ra ngoài thì khóc sưng mắt chạy khắp nơi tìm kiếm người thân của mình.

Nhìn thấy những cảnh tượng khiến người ta đau quặn lòng này, nghĩ đến người vẫn chưa liên lạc được, Tiểu Lạc lại ứa nước mắt.

Người cô yêu thương nhất, giờ phút này hiện đang ở đâu? Anh đang ở đâu?

Khi đối mặt với thiên tai, con người cũng trở nên nhỏ bé. Động đất khiến nhà cửa sụp xuống, sinh mạng của con người vì thế cũng mong manh.

Tiểu Lạc đã gọi cho Trình Hạo nhiều lần đến mức di động hết cả pin nhưng cô vẫn kiên trì vừa sạc pin vừa tiếp tục gọi.

Đột nhiên, điện thoại bàn bỗng vang lên. Liệu có phải Trình Hạo gọi về hay không? Liệu có phải do anh không thể gọi di động cho cô nên đã gọi điện thoại bàn?

Tiểu Lạc nhanh chóng chạy tới cầm lấy tai nghe điện thoại mà chẳng suy nghĩ nhiều, run run lên tiếng: “Alô.”

“Tiểu Lạc đừng không? Là chị đây, Tứ Xuyên vừa xảy ra trận động đất rất mạnh, nhiều nơi vẫn còn dư chấn, em ở Bắc Kinh có gặp chuyện gì không? Chị chẳng thể nào gọi vào di động cho Tiểu Hạo được, nó đã liên lạc với em chưa?” Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói lo lắng của Trình San.

“Dạ em không sao cả, chị với bác vẫn ổn chứ?”

“Tiểu Lạc, mọi người đều không sao cả, con mau nói xem, Tiểu Hạo đã liên lạc với con chưa?” Bà Trình lo lắng cắt ngang lời Tiểu Lạc, giọng nói chứa đầy sự sợ hãi và quan tâm.

“Mẹ à, mẹ đừng quá lo lắng, cứ nghe Tiểu Lạc nói hết xem sao. Tiểu Lạc, em nói tiếp đi.”

Vì Trình San bật loa ngoài nên Tiểu Lạc có thể nghe thấy tiếng chị an ủi bà Trình.

Cố gắng kiềm chế tâm trạng, Tiểu Lạc ngẩng đầu lên để nước mắt thôi chảy xuống rồi trấn tĩnh nói: “Trình Hạo không sao cả, em cũng mới vừa gọi điện tới tổng bộ công ty của anh ấy ở Bắc Kinh và đã nhận được tin, chị bảo bác đừng quá lo lắng.”

“Nó không việc gì thì tốt quá.” Trình San nói xong liền quay sang nói với mẹ mình: “Mẹ à, Tiểu Hạo nó không sao rồi.”

“Tiểu Lạc, khi nào em liên lạc được với Tiểu Hạo thì nhớ bảo nó gọi điện về nhà nhé.” Trình San nói.

“Dạ được, chị cứ yên tâm, chỉ là chỗ anh ấy vẫn chưa khôi phục lại hệ thống thông tin, khi nào liên lạc được với anh ấy, em sẽ chuyển lời ngay.” Tiểu Lạc trong lòng vô cùng đau đớn nhưng ngoài miệng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh bởi cô không muốn để Trình San nhận ra bất cứ sơ hở nào, càng không muốn bà Trình phải sống trong thấp thỏm, lo sợ. Bây giờ bà đã gần sáu mươi tuổi rồi, lo lắng quá độ sẽ ảnh hưởng rất xấu đến sức khỏe.

Tiểu Lạc dập điện thoại, trong lòng âm thầm cầu nguyện: “Trình Hạo, anh nhất định phải bình an vô sự quay về đây. Mẹ đang chờ anh, chị gái đang chờ anh và cả em cũng đang chờ anh.”

* * *

Khoảng hơn hai giờ đêm, do quá mệt mỏi và lo lắng, Tiểu Lạc vẫn ngồi ngây ngời trên sofa, tay cầm di động mà không biết phải làm thế nào. Cô đã gọi điện tới số di động của Trình Hạo không biết bao nhiêu lần, cũng gọi điện thoại cho cả bạn bè và đồng nghiệp của anh nhưng vẫn chẳng nhận được bất cứ tin tức nào.

Tiểu Lạc mở di động, đọc lại tin nhắn hồi sáng của anh thêm lần nữa: “Lúc này dưới tòa nhà làm việc, nhìn thấy một đôi tình nhân đi xe đạp qua, anh nhớ lại lúc em ngồi phía sau con “BMW” của anh, chân cứ đung đưa qua lại. Ha ha ha, bà xã, anh nhớ em lắm, em có nhớ anh không?”

Lần này, Tiểu Lạc tra cặn kẽ thông tin của tin nhắn. Ngày gửi là 12 tháng 5 năm 2008, vào lúc 14:20.

Thời điểm này chính là tám phút trước khi trận động đất kia xảy ra, Trình Hạo vẫn còn đang nhớ cô. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó: có lẽ anh vừa hoàn thành một công việc quan trọng nên muốn vờn vai cho đỡ mệt. Anh cầm một ly trà đứng ở ngoài hành lang nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa hay bắt gặp đôi tình nhân đang đi xe đạp qua, thế là anh liền nhoẻn miệng mỉm cười, rút di động ra gửi tin nhắn cho cô.

Nếu như không có trận động đất đột ngột lần này, chắc hẳn đây sẽ là một khoảnh khắc vô cùng bình thường trong cuộc sống, bởi vì trước kia hai người đã có rất nhiều những trải nghiệm ngọt ngào, ấm áp. Thế nhưng đã hơn mười tiếng đồng hồ trôi qua, cô vẫn chẳng nhận được tin tức nào từ anh. Nếu cứ tiếp tục không nhận được tin tức như thế này, Tiểu Lạc không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cô sợ rằng khoảnh khắc bình thường mà ngọt ngào đó sẽ mãi mãi trở thành vĩnh hằng.

Tiểu Lạc lấy giấy ăn lau khô nước mắt, nhắn tin lại cho Trình Hạo: “Ông xã, em không nhớ anh nhiều lắm đâu. Em chỉ nhớ mỗi buổi sáng thức dậy thấy ly nước đầu giường trống không, nhớ lúc đang ăn cơm, nhớ lúc đi qua đường, nhớ vào lúc sốt cao mà mãi không thấy đỡ. Thật đấy, em không nhớ anh lắm đâu. Thế nhưng, ông xã, bây giờ anh đang ở đâu?”

* * *

Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, Tiểu Lạc chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Khi đưa tay sờ lên trán, cô mới phát hiện hóa ra mình lại tiếp tục sốt cao. Mỗi lần phát sốt, cô chỉ cần uống thuốc thì nửa ngày sau sẽ khỏi ngay tức khắc, không ngờ lần này cô có thể ốm lâu như vậy.

Tiểu Lạc nghĩ đến việc cơ thể mệt mỏi, tâm thần bất định, nếu đi làm cũng sẽ ảnh hưởng đến công việc, chỉ bằng xin nghỉ ốm một hôm nên quyết định nhắn tin cho Trương Đồng xin nghỉ phép.

Cả đêm hôm qua dường như cô không chợp mắt nổi, cứ nhắn tin cho Trình Hạo rồi lại gọi điện thoại, mãi tới tận bốn giờ sáng. Khi không thể tiếp tục được nữa, cô mới quay lại giường nằm ngủ. Trong giấc ngủ chập chờn cô đã gặp được Trình Hạo nhưng khi đưa tay về phía anh thì chỉ ôm được không khí mà thôi.

Tiểu Lạc vào phòng bếp, chuẩn bị lấy thuốc uống thì nhận ra bình nước đã hết sạch. Cô bỗng nhớ chỉ cần Trình Hạo có nhà, bình nước sẽ luôn đầy nước ấm, duy nhất có một lần anh không đun nước uống là khi hai người cãi nhau rồi anh bỏ nhà ra đi mà thôi.

Nhìn căn bếp lạnh lẽo đã lâu không đun lửa, thấy chiếc tạp dề in hình con lợn treo trên tường, Tiểu Lạc lại nhớ đến cảnh hai người cùng tắt bật nấu nướng trong bếp.

Bất cứ góc nhỏ nào trong căn nhà này đều mang hình bóng của Trình Hạo, Tiểu Lạc hoàn toàn không thể tưởng tượng được, nếu như anh không bao giờ quay lại nữa thì cô phải sống thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt Tiểu Lạc lại lăn chầm rãi.

Kể từ buổi chiều hôm qua, Tiểu Lạc không nhớ cô đã khóc bao nhiêu lần, hai mắt giờ đã sưng đỏ cả lên. Bình thường cô vẫn hay tự nhận mình là nữ cường nhân, một Lâm Tiểu Lạc thà rằng đổ mồ hôi chứ quyết không chảy nước mắt, lần này cô mới biết thì ra mình không kiên cường như vẫn tưởng và lại có thể khóc nhiều đến thế.

* * *

Buổi trưa, Lộ Dao lại gọi điện thoại cho cô. Khi nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của Tiểu Lạc, lại thấy cô bị cảm lạnh, Lộ Dao vô cùng lo lắng. Cô liền quyết định xin nghỉ để tới thăm Tiểu Lạc.

Nhưng Lộ Dao không biết địa chỉ nơi ở của Tiểu Lạc ở đâu, đi như thế nào nên liền gọi điện thoại cho Viễn Hằng. Viễn Hằng chỉ biết chuyện Trình Hạo tới tỉnh G làm bài thi mà vẫn chưa biết hiện giờ anh đang làm việc tại Tứ Xuyên nên khi nghe tin tức này cũng không khỏi lo lắng cho Tiểu Lạc. Viễn Hằng lập tức nói anh sẽ tới cơ quan đón Lộ Dao rồi hai người cùng tới thăm Tiểu Lạc xem sao.

Lúc tới phòng của Tiểu Lạc, nhìn thấy cô tóc tai rũ rượi, mặt cắt không còn giọt máu, hai người đều cảm thấy vô cùng kinh hãi. Đây có còn là một Tiểu Lạc xinh tươi, hoạt bát, ngay cả khi nghe truyện cười nhạt nhẽo cũng có thể cười sung sướng không? Mới có vài hôm không gặp, tại sao Tiểu Lạc có thể tàn tạ đến mức độ này?

“Toàn thân mình không còn chút sức lực nào nữa, hai người muốn uống nước thì tự mình đi rót đi, muốn ăn gì thì tự mà nấu.” Tiểu Lạc ngồi trên sofa mệt mỏi lên tiếng.

Nếu ngày thường Tiểu Lạc luôn thích tám chuyện, nhìn thấy Lộ Dao cùng đi với Viễn Hằng, kiểu gì cô cũng sẽ trêu chọc hai người một trận. Thế nhưng bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ tới Trình Hạo mà hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện hai người tới thăm.

“Bọn mình không khát cũng chẳng đói, cậu đã ăn gì chưa?” Lộ Dao quan tâm hỏi.

Tiểu Lạc lắc đầu.

“Vậy chắc là đã ăn sáng rồi chứ?” Lộ Dao lại hỏi thêm.

Tiểu Lạc vẫn lắc đầu.

“Tiểu Lạc, đừng nói là bữa tối qua em cũng chưa ăn đấy nhé.” Lần này ngay cả Giang Viễn Hằng ngồi ở chiếc ghế đối diện cũng phải lên tiếng.

“Ừm.” Tiểu Lạc đáp lại.

“Như vậy sao được. Người là thép, cơm là gang, một bữa không ăn đã đói run người rồi. Cậu chưa ăn đến ba bữa không sinh bệnh mới lạ đấy.” Lộ Dao lên tiếng trách móc.

“Nếu không để anh xuống quán ăn dưới nhà mua chút đồ về cho em nhé?” Viễn Hằng nhẹ nhàng nói.

“Không cần đâu, em không thể nào nuốt nổi.” Tiểu Lạc khéo léo từ chối.

“Như thế này vậy, mình sẽ nấu cháo cho cậu nhé.” Lộ Dao nói xong liền bước vào bếp.

“Đừng rồi, trứng vịt mặn mà lần trước mẹ anh cho em có còn không? Món ấy ăn cùng với cháo sẽ ngon lắm đấy.” Viễn Hằng phụ họa.

“Lộ Dao, cậu không cần nấu đâu.” Bữa rồi không ăn, Tiểu Lạc thật sự rất đói nhưng cô chẳng còn tâm tư nào mà ăn cơm nữa.

Thậm chí Lộ Dao chẳng buồn để tâm đến câu nói của cô mà vẫn tiếp tục bận rộn trong bếp. Cô lấy gạo, dùng nồi cơm điện nấu cháo, sau đó ra ngoài phòng khách ngồi cùng Tiểu Lạc

Bát cháo thơm phức ra lò, kèm thêm quả trứng vịt mỡ đầy sức hút đặt trước mặt Tiểu Lạc nhưng cô vẫn không chút động lòng: “Minh không muốn ăn đâu.”

“Anh bảo này Tiểu Lạc, em có cần thiết phải biến bản thân thành bộ dạng tiểu tụy thế này không? Nói không chừng lúc này Trình Hạo đã bình an vô sự rồi, đến khi quay về nếu nhìn thấy em ốm yếu, tiểu tụy, chắc chắn cậu ta sẽ buồn lắm đấy.” Viễn Hằng lựa lời khuyên giải Tiểu Lạc.

“Đúng thế. Có lẽ Trình Hạo chẳng bị sao hết, chỉ là di động không có tín hiệu thôi. Bây giờ cậu không nên suy nghĩ quá nhiều, hãy ngoan ngoãn ăn đi.” Lộ Dao cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Tiểu Lạc mắt mũi cay sè, nhìn Lộ Dao và Viễn Hằng bằng con mắt tràn đầy cảm kích: “Cảm ơn hai người đã tới đây thăm mình!”

“Em khách khí quá rồi!”, “Cậu không coi mình là bạn bè sao?” Giang Viễn Hằng và Thẩm Lộ Dao lại cùng lên tiếng.

Tiểu Lạc không hề đáp lại, chỉ cầm đũa lên bắt đầu ăn. Ăn liền một lúc hết hai bát cháo, cô mới cảm thấy tinh thần phấn chấn lên một chút.

“Mau bật ti vi lên xem thôi!” Tiểu Lạc nói rồi cầm lấy chiếc điều khiển định bật ti vi nhưng cuối cùng lại bị Lộ Dao đoạt lấy: “Minh không muốn xem ti vi.” Cô biết rằng bây giờ tất cả các đài đều đang đưa tin tức mới nhất về trận động đất kinh hoàng kia, cô sợ khi xem những hình ảnh thương tâm đó, Tiểu Lạc lại càng buồn bã hơn.

Cùng lúc đó, di động của Tiểu Lạc bỗng reo lên, là số điện thoại lạ gọi tới. Có lẽ Trình Hạo dùng một số khác gọi về cho cô. Nghĩ vậy Tiểu Lạc liền ấn nút nghe ngay tức khắc.

“Lâm tiểu thư, tôi là Tiểu Lí ở phòng nhà đất X, bên chúng tôi có một căn rất tuyệt.”

“Tôi không mua nhà, xin anh đừng gọi điện lại cho tôi nữa. Tạm biệt.” Chưa đợi Tiểu Lí nói hết câu, Tiểu Lạc đã ngắt lời rồi vội vã tắt điện thoại.

“Ai thế? Sao cậu lại tức giận như vậy?” Lộ Dao lên tiếng hỏi.

“Trung tâm môi giới nhà đất.” Tiểu Lạc nói xong liền thở dài một tiếng: “Nếu không vì muốn tiến hành kế hoạch mua nhà sớm, lần này vốn dĩ Trình Hạo đã không cần phải tới Tứ Xuyên làm việc. Nếu biết trước như vậy, mình sẽ không nằng nặc đòi mua nhà nữa, vậy anh ấy sẽ không phải gặp chuyện sống chết khó đoán như lần này.” Chưa nói hết câu, Tiểu Lạc lại nghẹn ngào.

Thẩm Lộ Dao ngồi bên cạnh, đưa khăn giấy cho cô rồi lại an ủi: “Động đất là thiên tai, là thứ mà con người không thể nào khống chế được. Chẳng ai hy vọng thiên tai xảy ra cả, cũng chẳng có ai không muốn có một ngôi nhà riêng khi kết hôn. Mong muốn mua nhà không hề sai nên cậu không phải tự trách mình.”

“Thực ra căn nhà không quan trọng như vậy. Cậu xem, động đất một cái không phải nhà cũng sụp đổ trong chốc lát hay sao? Được sống mới là điều quan trọng nhất, tình cảm của hai con người mới là thứ đáng quý nhất.” Tiểu Lạc nói.

Nếu nói sống là “1”, vật chất là “0” thì nhà cửa, ô tô, tiền bạc, nhẫn cưới đều là vật chất cả. Có số “1” của sự sống thì những vật chất trên mới có ý nghĩa, từ đó con số “0” cũng mới trở nên có nghĩa. Còn khi con số “1” đã không còn thì con số “0” kia cũng hoàn toàn mất giá trị.

Tiểu Lạc đã quyết định chỉ cần Trình Hạo có thể quay về, cô sẽ lập tức kết hôn với anh. Không cần biết có nhà, có nhẫn cưới, ảnh cưới hay nghi thức kết hôn hay không, cô cũng sẽ lấy anh làm chồng!

* * *

Ngày tiếp theo, Tiểu Lạc đã lấy lại được tinh thần và quay về với công việc. Ti vi treo trên xe buýt liên tục phát hình ảnh về trận động đất kinh hoàng kia, trên đó còn hiện cả số điện thoại và những lời kêu gọi quyên tiền ủng hộ nạn nhân ở khu vực này:

Mọi người cùng đồng lòng, chống lại động đất, cố gắng cứu nạn. Một phương gặp nạn, tám phương chi viện.

Tứ Xuyên, cố lên! Trung Quốc, cố lên!

Đóng góp của một người thì nhỏ nhưng của một tỉ ba người sẽ thành khổng lồ.

Xin hãy nhanh chóng quyên góp cho những đồng bào gặp nạn bằng di động.

Tiểu Lạc nhanh chóng rút di động gửi tin nhắn, tuy rằng đóng góp bằng tin nhắn không thể quyên góp nhiều tiền nhưng đó cũng là một phần tâm ý của cô. Vài ngày nữa, có lẽ công ty cũng sẽ phát động quyên góp theo tổ chức, cô dự định đến lúc đó sẽ gửi nhiều tiền mặt hơn.

“Sữa đậu nành không thể rời xa bánh quẩy, để em yêu anh mãi mãi, tình yêu cần phải như vậy mới là hạnh phúc ngọt ngào” Tiểu Lạc vừa gửi tin nhắn không bao lâu thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông thân thương mà cô luôn mong chờ.

Cô kích động vô cùng liền ấn nút nhận điện thoại: “Trình Hạo! Trình Hạo! Trình Hạo, là anh đúng không?”

“Alo, Tiểu Lệ à?” Một anh chàng béo ịch đứng cạnh bên Tiểu Lạc nhận điện thoại, giọng nói tràn đầy tình cảm.

“Hả?” Cô thờ dài một tiếng, tâm trạng kích động khi này hoàn toàn biến mất.

Một lúc sau, khi anh chàng kia nói điện thoại xong, liền quay sang hỏi Tiểu Lạc: “Cô cũng là người hâm mộ Lâm Tuấn Kiệt[4] sao?”

[4] Ca sỹ nổi tiếng của Đài Loan.

Tiểu Lạc liền gật đầu nhưng không nói gì.

“Chúng ta đều là người hâm mộ Lâm Tuấn Kiệt, liệu có thể làm bạn không? Số QQ của cô là bao nhiêu?” Anh chàng béo ịch này vẫn không biết điều, tiếp tục lên tiếng.

“Tôi đã là phụ nữ có gia đình rồi.” Tiểu Lạc chán nản lên tiếng.

“Ồ, nếu vậy thì thôi.” Anh chàng béo ịch kia đáp lại, ánh mắt hiện lên chút tiếc nuối.

Lúc xuống xe, di động của Tiểu Lạc lại reo, cô nhấc điện thoại lên mà chẳng có một chút kỳ vọng nào cả: “Alo.”

“Tiểu Lạc.” Nghe đầu dây bên kia truyền lại tên của mình, cùng lúc đó xen lẫn cả bao tiếng khóc than, oán thán khiến cô cũng chẳng hiểu gì nữa.

“Tôi nghe không rõ, xin hãy nói to lên một chút!” Trái tim Tiểu Lạc đang thất chặt lại, mong đợi vô cùng.

“Tiểu Lạc, anh là Trình Hạo.” Giọng nói như đã mấy thế kỷ rồi không được nghe của Trình Hạo lại một lần nữa vang lên bên tai cô.

“Trình Hạo?” Cô áp sát chiếc di động vào tai, không dám tin chuyện này là sự thật.

“Di động của anh mất rồi. Bây giờ còn rất nhiều người đang xếp hàng chờ gọi điện thoại, thời gian gấp gáp, anh chỉ nói ngắn gọn thôi. Em hãy nghe cho rõ. Anh rất ổn, em đừng quá lo lắng. Anh đang là tình nguyện viên tại đây, khoảng một tuần nữa sẽ quay về. Bởi vì mỗi người chỉ được gọi điện thoại một lần thôi nên anh không thể gọi điện về nhà báo bình an được. Em hãy gọi điện thoại về cho chị anh, bảo với mọi người rằng anh vẫn khỏe, xin mọi người hãy an tâm!” Trình Hạo nói liền một mạch.

“Em rất lo lắng cho anh, em cũng rất nhớ anh.” Tiểu Lạc vừa nói, nước mắt cô đã chảy ướt hai má.

“Anh cũng thế. Cứ như vậy đã nhé, anh phải dập máy đây. Em hãy chăm sóc bản thân thật tốt!” Trình Hạo lưu luyến lên tiếng.

“Dạ, anh hãy sớm quay về, em đợi anh...” Tiểu Lạc còn chưa kịp nói hết hai chữ “kết hôn” thì đầu dây bên kia đã truyền lại những tiếng tút ngán. Trình Hạo đã dập máy.

Tiểu Lạc không dập máy ngay tức khắc mà vẫn đặt di động sát bên tai. Cô đứng bên đường, ngơ nghe nhớ lại những lời anh vừa nói. Đột nhiên, cô bật khóc to, bao nỗi lo lắng, bất an mấy ngày hôm nay đều đã chảy hết ra ngoài theo nước mắt.

Ngày Trình Hạo quay về, Tiểu Lạc xin nghỉ phép đi ra tận ga tàu đón anh. Cô muốn được nhìn thấy anh càng sớm càng tốt.

Lúc Trình Hạo bước ra khỏi tàu, suýt chút nữa cô không nhận ra anh. Trình Hạo đứng trước mặt cô lúc này y phục nhàu nhum, tóc bết vào nhau, cằm lún phún đầy râu, hoàn toàn không còn vẻ ngoài đẹp trai trước kia nữa.

Tiểu Lạc chẳng để tâm đến những điều ấy, ngay lập tức chạy lại gần, ôm chặt lấy Trình Hạo. Vào những lúc như thế này, chỉ cần một chiếc ôm là có thể thắng được trăm ngàn lời muốn nói, tất cả niềm nhớ nhung, yêu thương đều hòa trong chiếc ôm thấm thiết, nồng ấm đó.

***

Trình Hạo không bao giờ muốn hồi tưởng lại đoạn ký ức về trận động đất đó nhưng lúc này tất cả mọi thứ đều đã in sâu trong tâm trí khiến anh khó lòng quên được.

Khi đó, tòa nhà nơi Trình Hạo đang làm việc sụp một nửa dưới con động đất mạnh nhưng may mắn là anh chỉ bị kẹt lại trong đó, tay chân bị vài vết thương nhẹ. Đúng lúc đó cảnh sát tới cứu viện kịp thời nên anh mới có thể sống sót. Thế nhưng, một vài đồng nghiệp của anh đã bị chôn vùi dưới đồng đồ nát, không thể nào trở về được nữa.

Khoảng thời gian trở thành tình nguyện viên, Trình Hạo đã nghe rất nhiều câu chuyện khiến người ta phải bật khóc. Có người bị kẹt lại trong đồng đồ nát suốt sáu mươi tiếng đồng hồ mà không hề từ bỏ khát vọng được sống. Có người khi được nhân viên cứu hộ đưa ra, hai đùi đã tàn phế nhưng vẫn mỉm cười nói: “Tôi rất mừng vì mình vẫn còn sống.” Có người mẹ vì bảo vệ đứa con của mình đã dùng cơ thể để che chắn cho con. Có người để động viên bạn gái vẫn còn đang kẹt trong đồng đồ nát, đã ngồi bên cạnh mô tả cận kề các nghi thức của lễ kết hôn cho cô gái nghe.

Sau khi trải qua trận động đất kinh hoàng lần này, Trình Hạo cảm thấy mình dường như được sinh ra thêm lần nữa. Anh ý thức sâu sắc rằng mỗi người đến được với cuộc đời này đều là người may mắn. Chúng ta đều xứng đáng được yêu, đừng đợi đến khi bị vùi xuống dưới lớp đất vô tình kia mới bắt đầu trao đi yêu thương!

Câu nói “muốn thành danh thì càng sớm càng tốt” của Trương Ái Linh ai ai cũng biết, thế nhưng có mấy ai biết được câu “yêu ai thì hãy yêu càng sớm

càng tốt” và thực hiện được nó chứ? Chúng ta thường cho rằng sau này ngày tháng còn dài nên vẫn hay nói: “Đợi khi nào có tiền, tôi sẽ thực hiện tất cả nguyện vọng của bạn.” Nhưng có nhiều lúc, còn chưa đợi được đến lúc có đủ tiền thì chúng ta đã chẳng còn có cơ hội thực hiện nguyện vọng của người ta yêu nữa rồi.

Ví như trận động đất lần này khiến cho mong ước của nhiều người hóa thành hư không. Nếu như lần này không phải Trình Hạo phúc lớn mệnh lớn, may mắn thoát nạn thì anh chẳng bao giờ có thể gặp lại Tiểu Lạc và người thân, chẳng bao giờ có thể yêu thương cô và hiếu thuận với mẹ được nữa.

Sinh mệnh không những có hạn mà còn rất mong manh, còn con đường kiếm tiền thì dài đến mức đi mãi mà chẳng nhìn thấy điểm dừng. Nếu như mọi người không biết thỏa mãn với những gì mình đang có thì chỉ biết phấn đấu hết mình trên con đường danh vọng mà quên mất những người thân yêu ở ngay bên cạnh.

Chúng ta lúc nào cũng muốn chuẩn bị đầy đủ điều kiện rồi mới thực hiện nguyện ước của người thân yêu. Thế nhưng chẳng ai có thể biết được ngày mai rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra. Chỉ bằng nhân lúc vẫn còn đang sống, vẫn còn có thể yêu thương thì hãy nỗ lực hết mình để yêu thương những người thân yêu của mình.

Lúc ngồi trên tàu hỏa quay về Bắc Kinh, Trình Hạo đọc được một bài báo viết về việc ở Sơn Đông có một cụ bà vẫn luôn mong muốn có một ngày nào đó có thể tới thăm quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Một hôm, con trai của bà biết được mong muốn của mẹ nhưng anh lại rất nghèo, chẳng thể nào mua được vé tàu hỏa cho mẹ đi Bắc Kinh. Thế là cậu con trai này quyết định chờ mẹ từ tỉnh Sơn Đông lên Bắc Kinh trên chiếc xe máy của mình, vừa đi vừa nghỉ mất khoảng nửa tháng. Thế nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng đã thực hiện được nguyện ước của mẹ mình.

Đọc xong bài báo này, Trình Hạo lại có một nhận thức hoàn toàn mới. Thì ra không nhất định phải đợi đến khi mình có đủ điều kiện thì mới làm những chuyện mình muốn làm, mới thực hiện nguyện vọng tưởng chừng vô cùng khó khăn. Càng không nhất định phải đợi đến khi có thật nhiều tiền rồi mới mua nhà, tiền ít thì có thể mua những căn nhà cũ hoặc bé hơn một chút cũng được.

Dù nhìn từ góc độ thuận tiện trong việc chăm sóc mẹ hay là suy nghĩ cho tương lai cuộc sống sau này của Tiểu Lạc, Trình Hạo quyết tâm nhất định phải nỗ lực hết sức mình để mua nhà ở Bắc Kinh, bởi vì trước mắt đây chính là phương thức thể hiện rõ ràng nhất tình yêu của anh với những người thân yêu. Nếu như mua được nhà ở Bắc Kinh, anh không những có thể khẳng định với bố mẹ vợ tương lai rằng mình có thực lực để họ an tâm giao Tiểu Lạc cho anh mà còn thực hiện được mong ước mua nhà rất lâu của Tiểu Lạc, đồng thời có thể đón mẹ lên Bắc Kinh. Trình Hạo vì vậy càng quyết tâm: để hiếu kính mẹ già, yêu thương Tiểu Lạc, nhất định phải thực hiện việc mua nhà thật sớm!

Vì thiên tai bất ngờ lần này, Tiểu Lạc và Trình Hạo mỗi người đều có những suy nghĩ hoàn toàn mới về sinh mệnh, cuộc sống và cả chuyện mua nhà kết hôn.

Cả hai người đều hiểu rằng cần phải biết khoan dung, thông cảm cho người còn lại, vì thế tình cảm giữa họ cũng tốt đẹp và sâu đậm hơn trước bội phần.

Tiểu Lạc không còn nhắc đến chuyện mua nhà với Trình Hạo nữa. Mong ước của cô bây giờ chỉ là có thể sống tốt, những người thân yêu quanh mình luôn khỏe mạnh, cô và anh mãi mãi yêu thương nhau.

Trước kia, Tiểu Lạc từng cho rằng căn nhà chính là yếu tố cần thiết cho một cuộc hôn nhân nhưng bây giờ cô lại cảm thấy tình cảm mới là nhân tố chính. Không có tình cảm làm chỗ dựa, căn nhà tự nhiên sẽ đánh mất giá trị tồn tại của mình.

Động đất đã làm chấn động trái tim, khiến chúng ta hiểu ra ý nghĩa thật sự của sự sống.

Tiểu Lạc không còn để tâm quá nhiều đến chuyện nhà cửa, ngược lại Trình Hạo lại âm thầm nỗ lực hết mình, vừa bận rộn công việc tại cơ quan, lại vừa nhận thêm công việc bên ngoài, phấn đấu vì mục tiêu mua nhà.

Một ngày cuối tuần tháng Sáu, hai người tham gia hôn lễ của Doãn Nặc.

Trước khi đăng kí kết hôn vào ngày 14 tháng Hai, Doãn Nặc và Lăng Vũ đã tổ chức lễ thành hôn tại quê chú rể. Tiệc cưới lần này là để mời đồng nghiệp và bạn bè thân thiết của hai người mà thôi.

Hội trường được trang hoàng ấm áp mà giản dị, hai trái tim được kết bằng hoa hồng lồng vào nhau, nổi bật trên nền phông màu trắng. Ánh đèn trong hội trường chiếu sáng ảnh cưới của hai người, cùng lúc đó vang lên giai điệu của bài hát Chuyện lăng mạn nhất. Khi giai điệu vang lên chính là lúc hôn lễ bắt đầu.

Trình Hạo trịnh trọng ngồi thẳng lưng trước bàn tròn, lặng lẽ nhìn về phía lễ đài. Tiểu Lạc thì vui vẻ chạy đến phía trước sân khấu, cầm máy ảnh chụp lại khoảnh khắc thiêng liêng nhất, hạnh phúc nhất của đôi vợ chồng son.

Chú rể Lăng Vũ trao nhẫn cưới cho cô dâu Doãn Nặc, sau đó anh nắm chặt bàn tay cô, chăm chú nhìn vào mắt cô cất lời thề nguyện: “Chúng ta sẽ bên nhau trọn cuộc đời này, sẽ chăm sóc, yêu thương, thấu hiểu, bao dung lẫn nhau, mãi mãi không bao giờ xa cách.” Nghe những lời này, Doãn Nặc cảm động đến trào nước mắt.

Có lẽ xúc động trước cảnh tượng này hoặc cảm thấy quá trình từ lúc quen biết, yêu thương, thấu hiểu cho tới khi gắn bó bên nhau của một đôi trai gái thật chẳng dễ dàng gì nên Tiểu Lạc cũng long lanh nước mắt.

Một tình yêu có thể đơm hoa kết trái và được ở bên cạnh người mình yêu thương suốt cuộc đời chính là niềm hạnh phúc đơn giản mà mỗi người con gái đều vô cùng ngưỡng mộ và mong muốn có được.

* * *

Sau khi hôn lễ kết thúc, Trình Hạo và Tiểu Lạc cùng nắm tay nhau ra khỏi hội trường.

Ánh sáng gay gắt của Bắc Kinh tháng Sáu đang tỏa chiếu khắp nơi.

Tiểu Lạc đưa chiếc ô màu hồng trong tay mình cho Trình Hạo, anh hiểu ý liền mở ô giúp cô, che đi ánh nắng gay gắt kia.

Chiếc ô này đã theo Tiểu Lạc suốt mấy năm nay. Đây chính là chiếc ô Trình Hạo tặng khi cô vẫn còn đang học đại học. Đến tận bây giờ, cô còn nhớ rõ từng nét chữ của anh trên tấm thiệp lúc tặng chiếc ô này cho cô: “Tặng chiếc ô này cho Tiểu Lạc, người mà anh yêu nhất. Mong rằng anh có thể che nắng cho em vào những ngày nóng gắt, che mưa cho em vào những ngày ướt át.”

Tiểu Lạc khi đọc được câu này đã vui suốt cả ngày. Cô mỉm cười nói với Trình Hạo rằng anh là dân Tự nhiên sao giờ đã trở thành văn nhân lãng mạn. Có người từng nói, khi thần ái tình vô vai thì bạn cũng có thể biến thành thi nhân, xem ra điều này chẳng sai chút nào.

Dù đã trải qua rất nhiều năm tháng nhưng chiếc ô này vẫn có thể che nắng che mưa khiến cô bất giác cảm thấy ấm áp.

Hai người đã yêu nhau suốt bảy năm trời mà tình cảm vẫn ngọt ngào, vững chắc như thuở ban đầu. Tiểu Lạc thầm mừng cho bản thân và Trình Hạo, đồng thời cũng thầm hạ quyết tâm làm một chuyện.

* * *

Buổi tối hôm đó, sau khoảng thời gian “tắm uyên ương” mặn nồng, Trình Hạo và Tiểu Lạc cùng nằm trên giường tán gẫu.

“Ông xã, hôm nay bố mẹ em gọi điện thoại lại hỏi bao giờ chúng ta kết hôn đây.” Tiểu Lạc cố tình hỏi câu này một cách bình thản nhất.

“Điều này...” Trình Hạo cau chặt đôi mày rồi ngưng lại một lúc. Không phải anh đang do dự có cầu hôn Tiểu Lạc hay không mà anh đang thăm dò tính xem bây giờ mình đã tích lũy được bao nhiêu tiền, đã đủ cho lần trả tiền nhà đầu tiên hay chưa. Anh vốn định chờ sau khi chuẩn bị đủ số tiền mua nhà đợt đầu rồi mới chính thức cầu hôn cô.

“Thực ra, chúng ta đã ở bên nhau lâu thế rồi, đối với cả hai mà nói, cuộc sống hiện tại có khác gì so với hôn nhân đâu. Nói không chừng, tình cảm chúng ta còn mặn nồng, sâu đậm hơn các cặp vợ chồng khác ấy chứ. So với việc kết hôn, chẳng phải chúng ta chỉ còn thiếu mỗi tấm giấy Đăng ký kết hôn nữa hay sao?” Trình Hạo nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

“Hay là chúng ta đi làm giấy Đăng ký kết hôn đó đi. Không cần phải đợi đến ngày mừng 8 tháng Tám nữa vì đó là ngày khai mạc chính thức Thế vận hội, em khẳng định sẽ có rất nhiều người đến làm giấy đó, chắc không đến lượt chúng ta. Hay chúng ta cứ chọn ngày lành giờ lành rồi đi làm thủ tục luôn cho xong.”

“Thế nhưng chúng ta còn chưa chuẩn bị đầy đủ, ví dụ như chưa chụp ảnh cưới, chưa mua nhẫn đính hôn, cũng chưa cử hành nghi lễ kết hôn, chưa mua được nhà.” Trong hôn lễ của Doãn Nặc, Trình Hạo đã chú ý nét mặt mẫn nguyện, hạnh phúc của Tiểu Lạc. Anh biết nếu như anh có thể cho cô một hôn lễ giống như thế thì nhất định cô sẽ vô cùng sung sướng.

“Không sao đâu. Ảnh cưới, nhẫn cưới, nghi lễ kết hôn hay nhà cửa đều chỉ là những vật chất tầm thường, điều quan trọng là tình cảm của chúng ta mặn nồng, có quyết tâm sống bên nhau trọn đời là có thể kết hôn được. Hôn nữa, bây giờ không phải đang thịnh hành kiểu kết hôn thế này sao, chúng ta cũng nên theo trào lưu hiện đại một chút.” Giọng nói của Tiểu Lạc chẳng hề có chút tui hôn nào cả mà ngược lại vô cùng hưng phấn.

Trình Hạo vẫn còn nhớ, trước kia Tiểu Lạc đã cãi nhau một trận kịch liệt vì anh không chịu mua nhẫn cưới cho cô. Cô cũng từng cãi nhau với anh vì chuyện mua nhà, thế nhưng bây giờ, cô đã hoàn toàn thay đổi. Cô thậm chí còn không để tâm đến những thứ vật chất như nhà cửa, nhẫn cưới nữa. Mặc dù không biết cô nói như vậy liệu có phải muốn an ủi anh hay không nhưng Trình Hạo cũng cảm động vô cùng.

Trình Hạo ôm chặt Tiểu Lạc vào lòng rồi nhẹ nhàng nói: “Tiểu Lạc, anh không muốn theo trào lưu đó mà anh hy vọng có thể cho em một cuộc hôn nhân hoàn mỹ, để đặt dấu chấm đẹp cho tình yêu của hai chúng ta. Anh không muốn cuộc đời em có nhiều tiếc nuối, nói cho cùng, người phụ nữ cả đời chỉ có một lần kết hôn mà thôi, không phải sao?”

Nghe thấy câu nói này của anh, Tiểu Lạc cũng rung rung xúc động. Trình Hạo đã thay đổi, anh không còn là người theo chủ nghĩa thực tế như trước kia nữa, anh cũng biết lãng mạn, phải chăng là do hôn lễ của Doãn Nặc?

“Thực ra, hôn nhân không phải là kết thúc của tình yêu mà hôn nhân chỉ là tìm một gia đình cho tình yêu, để tình yêu không còn phải lưu lạc nữa. Ông xã, em không để tâm đến nghi thức kết hôn, chỉ quan tâm đến người cùng em kết hôn chính là anh mà thôi.” Tiểu Lạc tựa vào ngực Trình Hạo, thì thầm lên tiếng.

Trình Hạo lại ôm Tiểu Lạc chặt hơn trước: “Em có thể nghĩ như vậy khiến anh rất cảm động. Nhưng bố mẹ em liệu có đồng ý để chúng ta làm như vậy hay không?”

“Anh yên tâm đi, việc thuyết phục bố mẹ cứ để cho em. Cho dù không thuyết phục được bố mẹ, chúng ta vẫn có thể tiền trạm hậu tẩu mà. Chúng ta đi đăng ký kết hôn chẳng phải là gạo đã nấu thành cơm, vấn đề đóng thuyền rồi sao, bố mẹ cũng chẳng còn cách nào khác, đúng không nào?”

“Tiểu Lạc, xin lỗi em.” Trình Hạo tựa cằm anh lên đỉnh đầu cô rồi nói: “Ồ cùng anh đúng là khiến em phải chịu thiệt thòi, anh không thể cho em một cuộc

sống như mong ước.” Lúc nói như vậy, trong lòng anh cảm thấy chua xót. Bởi vì anh nhớ trước kia anh từng thề rằng sẽ cho Tiểu Lạc một cuộc sống gia đình sung túc, không phải lo lắng gì, vậy mà đến tận bây giờ vẫn chưa thực hiện được. Hàng ngày cô vẫn phải tất bật đi làm vì cuộc sống, còn anh thì ngay cả một lễ cưới tươm tất cũng chẳng thể thực hiện cho cô, còn để cô chịu uất ức đi thuyết phục bố mẹ đồng ý gả cho một anh chàng nghèo rớt mồng tơi.

“Người một nhà không nói hai tiếng khác nhau, đừng dễ dàng nói lời xin lỗi. Tuy rằng chúng ta vẫn chưa đi làm giấy Đăng ký kết hôn nhưng trong em luôn coi anh là người nhà của em rồi.” Tiểu Lạc ngắt ngang lời anh. “Thực ra, chúng ta cứ đi đăng ký kết hôn trước rồi báo với bố mẹ sau cũng chẳng sao. Điều này ở thời xưa được coi là chạy trốn cùng nhau.” Tiểu Lạc vừa nói vừa bật cười hóm hờ.

Trình Hạo không nói thêm gì nữa, anh chỉ biết ôm chặt cô vào trong lòng như thể anh đang có được bảo vật vô song trên thế gian vậy.

* * *

Vốn dĩ, Tiểu Lạc cho rằng đi làm Đăng ký kết hôn là chuyện vô cùng dễ dàng, thế nhưng đối với cô và Trình Hạo mà nói, đây là chuyện còn khó hơn cả lên trời.

Sau khi Trình Hạo làm việc tại Bắc Kinh, cơ quan vẫn chưa giải quyết vấn đề hộ khẩu của anh. Dưới sự giúp đỡ của thầy giáo, hộ khẩu của anh hiện đang treo tại hộ khẩu tập thể của một công ty nào đó ở Tô Châu.

Còn Tiểu Lạc khi đến Bắc Kinh làm việc cũng vấp phải vấn đề nan giải đó. Hộ khẩu của cô chỉ có hai sự lựa chọn: Một là để về quê cũ, hai là đặt tại một Trung tâm chỉ đạo ngành nghề đặt tại Giang Tô. Để sau này thuận tiện cho việc thay đổi hộ khẩu, Tiểu Lạc đã chọn cách thứ hai.

Kết quả, bây giờ muốn làm giấy Đăng ký kết hôn, hai người phải cầm hộ khẩu và chứng minh thư đến chỗ đăng ký, trong khi hộ khẩu của Tiểu Lạc và Trình Hạo đều là hộ khẩu tập thể.

Tiểu Lạc đã nhiều lần gọi điện thoại đến Trung tâm chỉ đạo ngành nghề tại Giang Tô vì chuyện này. Cô mong bọn họ có thể chứng minh được hộ khẩu của mình và đóng dấu, kết quả bên đó lấy lý do “quá hai năm sau ngày đăng ký hộ khẩu nên không tiện làm thủ tục gì nữa” để thoái thác, đồng thời yêu cầu Tiểu Lạc nhanh chóng chuyển hộ khẩu sang nơi khác.

Trình Hạo cũng gặp phải tình cảnh tương tự, công ty đó không làm chứng minh hộ khẩu, đồng thời cũng yêu cầu anh tìm một đơn vị mới rồi chuyển hộ khẩu đi.

Muốn tìm một đơn vị tiếp nhận hộ khẩu mới không phải là chuyện dễ, cộng thêm việc Trình Hạo là người tỉnh G, Tiểu Lạc là người Giang Tô, hai người đều đi làm tại Bắc Kinh, phải đích thân đi làm nên vấn đề này chẳng thể nào giải quyết trong một sớm một chiều được.

Chuyện hôn nhân đại sự của Tiểu Lạc và Trình Hạo cũng theo vấn đề hộ khẩu mà trở nên phức tạp. Dù họ có muốn đi theo phong trào cưới xin đơn giản cũng không thể được, thậm chí còn bị trì hoãn thêm.

Có điều, chẳng điều gì có thể làm khó Tiểu Lạc, cô còn hào sảng lên tiếng: “Không phải chỉ là một tờ giấy hay sao? Chẳng có gì to tát cả.”

Thế nhưng cuộc đời con người được cấu thành từ những tờ giấy. Trên mạng hiện đang lan truyền một đoạn viết:

Sinh ra với một tờ giấy, bắt đầu một cuộc đời.

Tốt nghiệp với một tờ giấy, phấn đấu cả một đời.

Hôn nhân với một tờ giấy, gầy vò cả một đời.

Làm quan với một tờ giấy, tranh đấu cả một đời.

Tiền bạc một tờ giấy, vẩn vơ cả một đời.

Vinh hoa một tờ giấy, hư danh cả một đời,

Khám bệnh một tờ giấy, đau đớn cả cuộc đời.

Điếu văn một tờ giấy, kết liễu một đời người.

Bình thân nhìn những tờ giấy này, thấu hiểu cả cuộc đời.

Quên đi những tờ giấy này, vui vẻ cả cuộc đời.

Giấy tờ chỉ là đồ nhẹ tênh, thế nhưng một khi đã móc với hiện thực thì tờ giấy đó sẽ trở nên vô cùng nặng nề. Chỉ có xem nhẹ những tờ giấy đó, đừng có lúc nào cũng canh cánh để tâm thì chúng ta mới vui vẻ hàng ngày, hàng giờ được.

Vì vấn đề hộ khẩu mà không thể đăng ký kết hôn, Tiểu Lạc hỏi đùa Trình Hạo: “Bây giờ chúng ta đã ở bên nhau khá lâu rồi, có thể coi là sống bên nhau bất hợp pháp không?”

Trình Hạo suy ngẫm một hồi rồi nghiêm túc trả lời: “Có thể sống bên nhau là tốt nhưng anh vẫn thích sống bên nhau hợp pháp hơn.”

Tiểu Lạc nghe xong liền gật đầu. Cô chợt nhớ đến một vài đôi vợ chồng lên báo, tuy rằng có giấy Đăng ký kết hôn nhưng người chồng vẫn cứ thích trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, vậy thì đối với cuộc hôn nhân không tình cảm kia, tờ giấy ấy có ý nghĩa gì chứ?

* * *

Một hôm, đi làm về, Tiểu Lạc thấy Trình Hạo đã nấu xong cơm, đang ngồi trên ghế sofa đợi cô. Trên bàn bày toàn những món ăn khoái khẩu của cô, còn trên kệ đặt ti vi đang để một chiếc bánh ga tô mà cô thích ăn nhất.

Hà, hôm nay là ngày lễ đặc biệt gì sao? Không phải là sinh nhật của Trình Hạo, cũng không phải sinh nhật của cô. Tiểu Lạc nhìn chiếc bánh ga tô suy nghĩ một hồi lâu.

“Hôm nay là ngày đẹp trời gì thế anh?” Tiểu Lạc muốn nghe Trình Hạo trả lời, ai ngờ anh lại làm ra vẻ bí bí mật mật: “Em thử đoán đi!”

“Anh mua xổ số trúng thưởng?”

Trình Hạo mỉm cười lắc đầu.

“Anh được thăng chức?”

Trình Hạo vẫn lắc đầu mỉm cười.

“Anh được tăng lương?”

Trình Hạo vẫn cứ lắc đầu.

“Không đoán nữa, không đoán nữa. Bây giờ em đói lắm, ăn no bụng mới là chuyện quan trọng nhất.” Tiểu Lạc không chơi trò đoán mò nữa mà ngồi luôn vào bàn, cầm dĩa lên bắt đầu ăn.

“Ừm, đợi khi nào em ăn cơm xong thì anh sẽ nói đáp án sau, để tránh em quá đói kích động, ảnh hưởng đến việc ăn uống.”

Khả năng khiến người khác ăn mất ngon của Trình Hạo quả là hạng nhất, công tác bảo mật cũng chẳng kém. Tiểu Lạc rất tò mò nhưng vẫn “tĩnh bơ” ngồi ăn cơm.

“Đáp án nằm trong chính chiếc bánh ga tô này!” Sau khi dùng xong bữa tối, Trình Hạo lấy chiếc bánh ga tô ra khỏi hộp, đặt lên bàn rồi bắt đầu đi vào vấn đề chính.

Tiểu Lạc “săm soi” chiếc bánh ga tô và nhận ra trên đó có ghi dòng chữ: “Yêu nhau bảy năm, nắm tay trọn cuộc đời.” Đến tận lúc này cô mới nhớ ra hôm nay chính là ngày kỷ niệm hai người bắt đầu yêu nhau.

Bảy năm rồi, đây là khoảng thời gian không ngắn chút nào. Hai người đã cùng nhau trải qua những ngày tháng thanh xuân tuyệt đẹp nhất trong cuộc đời mình. Tiểu Lạc cảm thấy bản thân thật may mắn và hạnh phúc khi gặp được Trình Hạo.

“Ông xã, anh thật tốt quá đi!” Tiểu Lạc nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng cảm kích.

“Trước tiên em đừng vội kích động, phần thú vị nhất còn ở phía sau cơ. Nào, trước tiên em hãy ăn bánh đi.” Trình Hạo cắt một miếng bánh ga tô cho Tiểu Lạc. Miếng bánh này được cắt đúng vào hình chữ “yêu” được ghi trên đó.

Tiểu Lạc nhanh chóng cắn một miếng lớn, Trình Hạo ngồi bên cạnh liên tục nhắc nhở: “Khi ăn thì phải cẩn thận, đâu có ai tranh của em.”

Tiểu Lạc bất giác nghĩ đến câu “phần thú vị vẫn còn nằm phía sau” của Trình Hạo nên tự đoán mò trong chiếc bánh ga tô này đang giấu bảo bối gì. Vậy thì lúc ăn cô sẽ đặc biệt để tâm mới được.

Ăn hết cả miếng bánh ga tô mà Tiểu Lạc vẫn không hề cắn phải bảo bối nào cả, ngược lại Trình Hạo đột nhiên bi phẫn lên tiếng: “Có chuyện gì thế này? Không ngờ trong bánh ga tô lại có đá.”

Vừa dứt lời, trên tay anh đã xuất hiện một chiếc nhẫn long lanh, nét mặt bi phẫn khi nãy cũng nhanh chóng chuyển sang vẻ rạng rỡ: “Thì ra không phải là đá mà là một chiếc nhẫn. Em nhìn xem, anh đã ăn phải một chiếc nhẫn kim cương.”

“Có thật không? Ăn bánh ga tô mà lại có thể nhẫn ra được một chiếc nhẫn cưới, tại sao lại giống hệt như phim Hàn thế này! Điều này liệu có báo trước rằng chúng ta sắp phát tài không?” Tiểu Lạc trong lòng nghi ngờ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng vui vẻ, ngạc nhiên.

Nói xong, cô liền đoạt lấy chiếc nhẫn trong tay Trình Hạo, muốn định giá xem đây có phải là vật báu hay không. Cô nhìn qua rồi quay sang nói với anh: “Anh lừa người ta. Chiếc nhẫn này sạch bong đâu có dính chút bánh kem nào?”

Tiểu Lạc lại nhìn thêm nữa, mới nhận ra chiếc nhẫn này khá quen. Đây không phải chiếc nhẫn “Tình yêu một đời” có giá 5888 tệ mà cô vô cùng yêu thích hôm đi dạo phố cùng Trình Hạo đó sao?

Tiểu Lạc đột nhiên nghiêm mặt lại, cô không ngờ Trình Hạo có thể mua chiếc nhẫn này. Cô biết một anh đồng nghiệp cũng muốn mua chiếc nhẫn tương tự để tặng cho bạn gái làm vật cầu hôn, kết quả là vào tháng trước anh ấy đã chạy khắp cả Bắc Kinh cũng chẳng thể nào mua nổi.

“Em thích không?” Nhìn thấy Tiểu Lạc không nói tiếng nào mà cứ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, Trình Hạo thực không đoán nổi tâm tư của cô liền lên tiếng hỏi.

Tiểu Lạc ngây ngô gật đầu. Sự tận tâm của anh thật sự khiến cô cảm động, lúc này cô không biết phải nói gì. Trình Hạo không chỉ hết lòng chăm sóc cô trong cuộc sống hàng ngày, nhớ sinh nhật cô, nhớ ngày kỷ niệm tình yêu của hai người mà ngay cả chiếc nhẫn cô yêu thích anh mới nhìn một lần đã nhớ kỹ như vậy.

Trình Hạo lấy lại chiếc nhẫn từ tay Tiểu Lạc, sau đó quỳ một đầu gối xuống đất, tay cầm chiếc nhẫn rồi ngược đầu hỏi cô: “Tiểu thư Lâm Tiểu Lạc, xin hỏi em có đồng ý lấy anh làm chồng không?”

Nhìn thấy Trình Hạo nghiêm túc lên tiếng cầu hôn, Tiểu Lạc vô cùng xúc động. Cô đã thấy cảnh cầu hôn lãng mạn thế này trên ti vi rất nhiều lần nhưng chưa từng thấy cảm động như lúc này.

“Tiểu thư Lâm Tiểu Lạc, xin hỏi em có đồng ý lấy anh làm chồng không?” Thấy Tiểu Lạc không nói gì, Trình Hạo lại hỏi thêm lần nữa.

“Em đồng ý.” Tiểu Lạc dịu dàng đáp lại, ánh mắt long lanh đầm lệ.

Trình Hạo đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út bàn tay trái của cô rồi vui vẻ lên tiếng: “Em thường nói thích kết hôn đơn giản, bây giờ chúng ta không đến mức quá đơn giản đâu, ít nhất thì cũng đã trao được nhẫn cưới rồi.”

Tiểu Lạc bật cười, nước mắt long lanh, ánh sáng chiếu lên chiếc nhẫn cũng long lanh rực sáng.

Trình Hạo còn nói nếu chỉ có nhẫn cưới thì vẫn là hôn nhân đơn giản, anh sẽ cố gắng hết sức để biến nó thành hôn nhân theo đúng nghĩa. Bởi vì Tiểu Lạc từng nói: “Hôn nhân là tìm một gia đình cho tình yêu, để tình yêu không còn phải lưu lạc nữa” nên anh sẽ cố gắng hết sức để ngôi nhà hôn nhân của hai người ấm áp, tươi đẹp.

Có điều, đối với Tiểu Lạc mà nói, cuộc hôn nhân thế này đã quá mỹ mãn rồi.

Những người đã từng đi du lịch sẽ biết trên đường khi khát nước, tất cả các loại nước như sinh tố, cà phê, trà sữa trân châu, sữa tươi đều chẳng thể sánh bằng sức hút của chai nước khoáng tinh khiết. Thật ra, hôn nhân cũng tương tự như vậy, không phải nghi thức trong hôn lễ long trọng thế nào, tuyệt đẹp bao nhiêu thì cuộc hôn nhân đó sẽ viên mãn bấy nhiêu. Hôn lễ chỉ là một nghi thức cho người ngoài nhìn vào, còn tình cảm tốt xấu thế nào, hôn nhân liệu có hạnh phúc hay không thì chỉ có người trong cuộc mới rõ.

Cho dù họ không tổ chức hôn lễ nhưng chỉ cần trong cuộc sống hôn nhân có thể giúp đỡ, yêu thương lẫn nhau, mãi mãi không chia lìa thì có tổ chức hôn lễ hay không, đám cưới hay không, cưới đơn giản hay long trọng cũng chẳng có gì quan trọng cả.

Tiểu Lạc tin rằng cô sẽ mãi mãi khắc ghi trong trí óc hình ảnh, Trình Hạo đã quỳ dưới đất, cầm chiếc nhẫn mà cô yêu thích nhất cầu hôn cô trong phòng khách của căn nhà thuê này như một hình ảnh tuyệt vời nhất, tươi đẹp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cuối năm 2008, thị trường bất động sản Bắc Kinh chịu tác động của suy thoái kinh tế thế giới, giá nhà đất giảm rất nhiều so cùng kỳ năm trước.

Vì muốn kích thích thị trường nhà đất, ngày 22 tháng Mười năm 2008, Chính phủ Trung Quốc đã tuyên bố bắt đầu từ ngày 1 tháng Một năm 2009, những người lần đầu mua nhà sẽ được hưởng ưu đãi lên tới 30%.

Lúc ấy, rất nhiều người vẫn chỉ quan sát tình hình, còn Trình Hạo lại cho rằng đây chính là thời điểm tốt để mua bất động sản nên chủ động bảo Tiểu Lạc cùng đi xem nhà.

Cho dù giá nhà đã giảm mạnh nhưng trước mắt vẫn chưa đủ tiền để mua được nhà ở khu dân cư mới nên mục tiêu của họ vẫn là mua nhà cũ. Đã có kinh nghiệm đi xem nhà trước đó nên lần này Trình Hạo và Tiểu Lạc đã nhanh chóng tìm được một căn nhà hai phòng vừa ý, tổng diện tích là 65 mét vuông, báo giá là 790 ngàn nhân dân tệ.

Cuối cùng, nhờ tính kiên trì của Trình Hạo và sự nỗ lực không ngừng của người môi giới, người chủ nhà luôn giữ khẩu hiệu “thấp hơn 780 ngàn nhất quyết không bán” đã chịu hạ giá căn nhà này xuống 760 ngàn. Tuy giá cao hơn mười ngàn đồng so với con số 750 ngàn mà Trình Hạo dự đoán ban đầu nhưng anh cũng không muốn kéo dài thêm nữa. Anh định sau khi ăn Tết xong sẽ giải quyết dứt điểm việc mua nhà.

Vào lúc Trình Hạo mua nhà, nhiều người bạn quanh anh đều khuyên như: “Cậu gấp gấp gì thế, bây giờ đâu phải là thời kỳ giá nhà hạ thấp nhất, sẽ còn hạ hơn nữa đấy, nghe nói nửa cuối năm 2009 sẽ giảm đến mức thấp nhất trong lịch sử. Bây giờ cậu mua chẳng phải là lỗ vốn sao.”

Trình Hạo lại nghĩ, anh mua nhà là để cho người nhà ở chứ không phải đầu tư. Ngôi nhà đối với anh mà nói là một đồ vật cần dùng trong cuộc sống, cho dù đến lúc giá nhà tăng cao hay hạ xuống thấp thì cũng chẳng có liên quan gì. Anh và Tiểu Lạc có thể trả được lần giao tiền đầu tiên, mua một căn nhà thuộc về riêng hai người, tìm cho tình yêu của họ một ngôi nhà thì còn thời điểm nào thích hợp hơn lúc này!

* * *

Cuối năm 2009, Trình Hạo và Tiểu Lạc đã làm xong thủ tục chuyển nhượng và cầm được chìa khóa của căn nhà mơ ước.

Ngày hoàn thành những thủ tục sau cùng, thời tiết rất đẹp, trời quang, gió nhẹ. Trình Hạo và Tiểu Lạc xếp hàng làm xong thủ tục vừa đúng giờ nghỉ trưa. Hai người nắm tay nhau đi qua dòng người đông đúc đang xếp hàng làm thủ tục, bước ra bên ngoài. Ánh nắng ấm áp chảy tràn trên gương mặt và đôi vai họ.

Tiểu Lạc nhớ lại quá trình phấn đấu của cô và anh để mua được căn nhà này quả thật rất khó khăn, vất vả nhưng cả hai người đều cảm thấy mãn nguyện. Nói cho cùng, họ đã dựa vào bàn tay khối óc của mình, chăm chỉ lao động để mua được căn nhà thuộc về riêng mình.

Trong chuyện mua nhà, hai người đã từng bất đồng ý kiến, cũng từng giận dỗi, cãi nhau, có lúc còn từ bỏ ý định mua nhà nhưng đến sau cùng họ vẫn luôn nỗ lực hết sức vì cuộc sống, phấn đấu vì gia đình, không bao giờ than vãn.

Trên đường, người và xe qua lại tấp nập, ai cũng vội vã, bon chen, cố gắng tiến về mục tiêu mà mình mong muốn. Thật ra, bất kỳ ai nỗ lực phấn đấu vì mục tiêu tốt đẹp đều đáng được khâm phục.

Trình Hạo và Tiểu Lạc tay nắm tay cùng đi về phía trước, tiến đến mục tiêu tiếp theo trong cuộc đời mình.

* * *

Lúc mua nhà, để đăng ký kết hôn, Tiểu Lạc đã chuyển hộ khẩu từ Giang Tô về quê, còn Trình Hạo vì rất nhiều nguyên nhân mà chưa chuyển được hộ khẩu nên chỉ có thể mua nhà trên danh nghĩa của cô.

“Cả hai cùng góp tiền mà giấy tờ lại mang tên mỗi mình em, hơn nữa chúng ta vẫn chưa đăng ký kết hôn, vì vậy căn nhà này sẽ thành tài sản của em trước khi kết hôn. Anh không sợ em sẽ bỏ anh mà đi cùng với căn nhà hay sao?” Tiểu Lạc mỉm cười hỏi Trình Hạo.

“Căn nhà này là của em, em là của anh, cho nên căn nhà này là của chúng ta.” Trình Hạo mở rộng vòng tay, ôm cô vào lòng. “Anh tin vào tình cảm của chúng mình.”

Sau khi nghe thấy câu nói này của Trình Hạo, Tiểu Lạc cảm thấy vô cùng ấm áp. Thật ra, cô chẳng hề để tâm đến căn nhà này mang tên ai vì nói cho cùng thứ cô mong muốn là gia đình chứ không phải căn nhà. Căn nhà của một người không tạo thành gia đình, chỉ khi có hai người mới tạo thành gia đình được.

Đứng trong căn nhà thuộc về hai người, Tiểu Lạc hỏi Trình Hạo: “Anh có biết đối với em, hạnh phúc là gì không?”

Trình Hạo không trả lời, chỉ nhìn cô mỉm cười vì trong lòng anh đã có sẵn đáp án.

Tiểu Lạc thì thầm lên tiếng: “Hạnh phúc của em chính là được ở cùng bên anh, cùng nhau sống trong căn nhà thuộc về hai chúng ta.”

* * *

Câu quảng cáo mà Tiểu Lạc thích nhất là: “Gia đình chính là nơi quan trọng nhất trên thế giới này.” Chính vì cảm động trước câu nói này, cô mới thích sử dụng sản phẩm của hãng Nghị Gia.

Cô cảm thấy mong muốn có một ngôi nhà riêng của người phụ nữ trước khi kết hôn là rất hợp lý vì họ luôn mơ ước về một mái ấm gia đình. Nếu nói người phụ nữ thích có một căn nhà chỉ bằng hãy nói người đó thích một gia đình. Tạo thành một gia đình không chỉ có căn nhà mà nhân tố không thể thiếu được chính là tình yêu. Thậm chí, có thể nói tình yêu chính là linh hồn của gia đình, không có tình yêu, căn nhà chỉ là một kiến trúc trống rỗng, vô hồn và mất hoàn toàn ý nghĩa vốn có của nó.

Tình yêu không cần phải oanh oanh liệt liệt đến mức chết đi sống lại mà chỉ là những khoảnh khắc ấm áp, giản dị trong cuộc sống, là hai con người yêu thương, quan tâm lẫn nhau, cùng vượt qua khó khăn. Hôn nhân có tình yêu mới hạnh phúc, ngôi nhà có tình yêu mới được gọi là gia đình.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

